NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI

DIANA GABALDON

YABANCI #8

KALBİMİN KANIYLA YAZDIM

KISIM I

epsilon®

OUTLANDER (YABANCI) SERİSİ
TÜM DÜNYADA 20 MİLYONDAN FAZLA SATTI.
30 DİLE ÇEVRİLDİ.
AYNI İSİMLE UYARLANAN TV DİZİSİ
ONLARCA ÜLKEDE YAYINLANIYOR.

Haziran, 1778. Dünya altüst olmuş halde. Yükselen bağımsızlık seslerinin arasında hayatta kalmaya çalışan Claire ve Jamie için hayat daha da zor. Kaybettikleri için yas tutsalar da birbirlerine tutunup yaşamaya devam etmeliler. Artık tek istedikleri eve, Tepe'nin huzurlu sessizliğine geri dönmek. Ancak evleriyle aralarında binlerce insanın hayatının değiştirecek kanlı bir iç savaş var.

"Tarihi fantezi türü hayranlarının merakla beklediği tutku ve macera!"

People

"Gabaldon'dan sürükleyici, heyecanlı ve bağımlılık yapan bir kitap daha... Derin bir nefes alın ve yolculuğun tadını çıkarın."

Library Journal

"İnsanın cesaretinin boyutlarını, ruhunun ağırlığını ve kalbinin derinliğini bir tuvale çizen, büyük bir macera."

CNN

ISBN 978-605-173-366-1

/epsilonyayinevi
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

KALBİMİN KANIYLA YAZDIM - KISIM I

Orijinal Adı: Written in My Own Heart's Blood
Yazarı: Diana Gabaldon
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Gonca Çetin
Editör: Eren Abaka
Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Aralık 2017

ISBN: 978-605-173-366-1

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2014 Diana Gabaldon

Türkçe Yayım Hakkı: Nurcihan Kesim Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Vizyon Basımevi
Beylikdüzü O.S.B. Mah. Orkide Cad. No:1/Z
Beylikdüzü / İSTANBUL
Matbaa Sertifika No: 28640
Tel:(0212) 671 61 51 Fax: (0212) 671 61 50

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

KALBİMİN KANIYLA YAZDIM

KISIM I

Diana Gabaldon

Çeviri
Gonca Çetin

epsilon®

ÖNSÖZ

Sonsuzluğun ışığında, zamanın gölgesi yoktur.

İhtiyar erkekler hayalleri hayal yapar, genç erkekler ise görüş sahibidirler. Peki, ya ihtiyar kadınlar?

Bizlerse gereklilikleri görür ve yapılması gereken şeyleri yaparız.

Genç kadınlar bunları göremezler, çünkü onlar hayatlarının baharındadırlar.

Bizimki bu baharı korumaktır, bizimki yaktığımız ışığı, eskiden olduğumuz alevi korumaktır.

Ben ne gördüm? Sen, benim gençliğimin görüntüsünün, tüm yaşlarımın sürekli hayali. Yine burada, savaşın eşiğinde duruyorum, kendimden başka hiçbir yere, hiçbir zamana, hiçbir ülkeye ait olmayan bir vatandaş olarak... Ama kandan başka bir denizin kaplamadığı, sadece uzun zamandır sevilen bir yüzün ana hatlarıyla sınırlanmış bir yerde.

BİRİNCİ BÖLÜM

Nexus*

* (Lat.) Bağlantı.

1

YÜZ KİLOLUK TAŞLAR

16 Haziran 1778
Philadelphia ve Valley Forge arasındaki orman

Ian Murray elinde bir taşla, seçtiği zemini inceliyordu. Yolun dışında, büyük yosunlu taşların yayıldığı yere doğru, köknarların gölgelerinin altında ve büyük, kızıl sedir ağacının dibinde küçük bir açık alan; gelen geçenlerin uğramayacağı ama ulaşılmaz olmayan bir yer. Onları buraya getirmeyi istiyordu; tüm aileyi.

Başlangıç olarak Fergus'u. Belki de sadece Fergus'u. Annesi Jenny on yaşından itibaren Fergus'u yetiştirmişti ve ondan önce bir annesi yoktu. Fergus, annesini Ian'dan daha uzun zamandır tanıyordu ve onu en az onun kadar seviyordu. *Belki de daha fazla*, diye düşündü, hüznü suçlulukla daha da artmıştı. Fergus, Lallybroch'ta kendisiyle birlikte onunla kalmış, onunla ve mekânla ilgilenmişti; Ian ise bunu yapmamıştı. Zorlukla yutkundu ve açık alana doğru yürüdü, taşını ortaya yerleştirdi ve sonra bakmak için geride durdu.

Bunu yaparken, başını iki yana salladığını fark etti. Hayır, iki höyük olmalıydı. Annesi ve Jamie Dayı kardeştiler ve aile burada onların yasını birlikte tutabilirdi ama belki de hatırlamak ve saygılarını sunmaları için getirebileceği başkaları ve Jamie Fraser'ı iyi tanıyan ve seven ama o çukurun içindeki Jenny Murray'yi tanımayan insanlar da olabilirdi.

Annesinin yerdeki bir çukurun içindeki görüntüsü, bir çatal gibi içine battı ve aslında mezarda olmadığına dair anımsadıklarından dolayı içindeki batma hissi daha da şiddetlendi. Onların boğulduklarının, belki birbirlerine tutunmalarının, mücadele etmelerinin gözünün önüne gelmesine dayanamıyordu.

"*A Dhia*!" dedi şiddetle ve taşı yere bırakıp, daha fazla taş bulmak için arkasını döndü. İnsanların boğulduğunu görmüştü.

Gözyaşları, yaz gününde yüzünden dökülen terlere karışıyordu. Ian bunu umursamıyor ama arada sırada burnunu koluna silmek için duruyordu. Saçlarının ve yakıcı ter damlalarının gözlerine girmesini engellemek için başının etrafına bir mendil bağlamıştı; yığınlardan her birine yirmiden fazla taş eklediğinde, mendil sırılsıklam olmuştu.

Babası ölmeden önce, erkek kardeşleriyle birlikte onun için, Lallybroch'taki mezarlıkta, üzerinde isminin -ne kadar masraflı olursa olsun, tüm isimlerinin- yazılı olduğu taşın başında güzel bir höyük inşa etmişlerdi. Daha sonra, cenaze sırasında, aile üyeleri ve onların ardından kiracılar ve sonra da hizmetliler, teker teker gelmiş ve onun anısına birer taş koyarak yığını artırmışlardı.

O zaman Fergus. Ya da... Hayır, aklından ne geçiyordu ki? Claire Yenge buraya getirilen ilk kişi olmalıydı. O bir İskoç değildi ama bir höyüğün ne olduğunu iyi biliyordu ve belki de Jamie Dayı'nınkini gördüğünde biraz rahatlayabilirdi. Evet, doğru. Önce Claire Yenge, sonra da Fergus. Jamie Dayı, Fergus'un manevi babasıydı; bu hakka sahipti. Sonra belki de Marsali ve çocuklar. Ama belki de Germain, Fergus ile birlikte gelecek kadar büyüktü, değil mi? On yaşındaydı, anlayacak bir erkek olmaya, kendisine bir erkek gibi davranılmasına yeterince yaklaşmıştı. Ve Jamie Dayı onun büyükbabasıydı ve bu uygundu.

Yeniden geriye doğru bir adım attı ve yüzünü sildi, zorlukla nefes alıp veriyordu. Kanını isteyen sinekler vızıldayarak kulaklarının yanından geçiyor ve üzerinde uçuşuyorlardı ama üzerinde sadece peştamal vardı ve bedenine Mohawklar gibi ayı yağı ve nane sürmüştü; ona dokunmazlardı.

Ağacın güzel kokulu dallarına bakarken, "Onları koru, kızıl sedirin ruhu," dedi Mohawk dilinde usulca. "Ruhlarını koru ve varlıklarını, dalların kadar taze bir şekilde burada tut."

İstavroz çıkardı ve yumuşak yapraklardan oluşan toprağı kazmak için eğildi. Birkaç taş daha, diye düşündü. Oradan geçen bir hayvan tarafından dağıtılma ihtimaline karşı. Tıpkı ailesine ait yüzlerle Tepe halkından insanların yüzleri arasında gidip gelen düşünceleri gibi dağılma ihtimaline karşı... Yüce

Tanrı, bir daha hiç oraya geri dönebilecek miydi? Brianna. Ah, Yüce İsa, Brianna...

Ian dudağını ısırdı ve tuzun tadını aldı, dudaklarını yaladı ve eşelemeye devam etti. Brianna, Roger Mac ve çocuklarıyla güvendeydi. Ama Yüce İsa, Brianna'nın tavsiyesine ihtiyacı vardı ve onunkinden de fazla Roger Mac'inkine.

Onlarla ilgilenirken eğer ihtiyacı olursa, akıl danışabileceği kim kalmıştı?

Aklına Rachel geldi ve göğsündeki daralma biraz olsun hafifledi. Evet, Rachel'a sahip olursa... Rachel kendisinden daha küçüktü, on dokuz yaşından fazla değildi ve bir Quaker olduğu için işlerin nasıl olması gerektiği konusunda garip düşünceleri vardı ama eğer ona sahip olursa, ayaklarının altında sağlam bir kaya var gibi olacaktı. Ian ona sahip olacağını umuyordu ama hâlâ ona söylemesi gereken şeyler vardı ve bu konuşmanın düşüncesi göğsünün yeniden daralmasına neden oldu.

Kuzeni Brianna'nın görüntüsü de aklına gelip bir süre zihninde kaldı: babası gibi uzun boylu, uzun burunluydu ve güçlü kemikleri vardı... Ve bu görüntüyle birlikte diğer kuzeni, Bree'nin üvey kardeşinin görünüşü de canlandı. Tanrı aşkına, William. Peki, William hakkında ne yapması gerekiyordu? Onun gerçeği anladığından, Jamie Fraser'ın oğlu olduğunu anladığından şüpheliydi. Peki bunu ona açıklamak Ian'ın sorumluluğu muydu? Onu buraya getirmek ve ne kaybettiğini açıklamak?

Bu düşünceyle inlemiş olmalıydı, çünkü köpeği Rolla büyük kafasını kaldırdı ve endişeyle ona baktı.

"Hayır, bunu ben de bilmiyorum," dedi Ian, ona. "Biraz daha dayanalım, tamam mı?" Rolla kafasını yeniden patilerine yasladı, sinekleri kaçırmak için tüylü postunu titretti ve huzur dolu bir şekilde rahatladı.

Ian bir süre daha çalıştı ve düşüncelerinin teriyle, gözyaşlarıyla akıp gitmesine izin verdi. En sonunda, batan güneşin ışıkları, höyüklerinin tepesine vurduğunda durdu. Kendini yorgun ama daha huzurlu hissediyordu. Yan yana duran höyükler dizlerine kadar ulaşıyordu, küçük ama sağlamdılar.

Bir süre daha orada durdu. Artık düşünmüyor, sadece çimenlerin arasındaki küçük kuşların cıvıltılarını ve ağaçların arasında nefes alan rüzgârın sesini dinliyordu. Sonra derin bir nefes aldı, çömeldi ve höyüklerden birine dokundu.

"*Tha gaol agam oirbh, a Mhathair,*" dedi yumuşak bir sesle. *Sevgim seninle, Anne.* Gözlerini kapattı ve yıpranmış elini diğer taş yığınının üzerine koydu. Tenine sürtünen toprak, adeta doğruca toprağın altına ulaşıp, ihtiyacı olana dokunabilirmiş gibi garip hissetmesine neden oldu. Nefes alıp vererek, hareketsizce durdu ve sonra gözlerini açtı.

"Bana bu konuda yardım et, Jamie Dayı," dedi. "Bunu tek başıma başarabileceğimi sanmıyorum."

2

REZİL PİÇ

Ellesmere'in Dokuzuncu Kontu, Ashness Vikontu, Derwent Baronu William Ransom, Pazar Caddesi'nde kalabalığı itip yolunu açarak ilerliyordu ve geriye doğru itilen insanların şikâyetlerinin farkında değildi.

Nereye gittiğini ya da oraya vardığında ne yapabileceğini bilmiyordu. Bildiği tek şey, hareketsiz kalırsa patlayacağıydı.

Başı, iltihaplanmış bir çıban gibi zonkluyordu. Her şey zonkluyordu. Eliyle muhtemelen bir şey kırmıştı ama umurunda değildi. Kalbi, yaralı bir şekilde göğsünün içinde hızla atıyordu. Tanrı aşkına, ayağı bir şeyleri mi tekmelemişti?

Acımasızca gevşek kaldırım taşına saldırdı ve tekmeleyerek bir grup kaza doğru fırlattığında, kazlar gıdaklayıp üzerine hücum ettiler; ona tıslıyor, kanatlarıyla bacaklarını dövüyorlardı.

Tüyler ve kaz dışkıları etrafa yayıldığında, kaz topluluğu her yöne doğru dağıldı.

"Piç!" diye haykırdı kaz çobanı kız ve sopasıyla ona vurdu-

ğunda, sopa sertçe William'ın kulağına indi. "Yüzünü şeytan görsün, *seni ahmak piç*!"

Bu düşünce, birkaç öfkeli ses tarafından da yankılandı ve William dar bir sokağa saptığında, bağırışlar ve heyecanlı kazların sesleri onu takip etti.

Zonklayan kulağını ovuşturarak, ilerlerken yanından geçtiği binalara doğru yalpalıyordu ve zihninde her zamankinden yüksek sesle zonklayarak yankılanan tek bir kelime dışında hiçbir şeyin farkında değildi. *Piç*.

"Piç!" dedi yüksek sesle ve sıkıca yumruk yaptığı eliyle yanındaki tuğla duvara vururken, avazı çıktığı kadar, "Piç, piç, *piç*!" diye bağırdı.

"Piç olan kim?" dedi arkasından meraklı bir ses. Savrularak arkasına döndüğünde, genç bir kadının ilgiyle kendisine baktığını gördü. Kadının bakışları yavaşça William'ın üzerinde geziniyordu, hızla inip kalkan göğsüne bakarken, üniforma ceketinin dış astarının üzerindeki kan ve pantolonunun üzerindeki yeşil kaz pisliği lekeleri dikkatini çekmişti. Kadının bakışları gümüş tokalı ayakkabılarına indikten sonra, daha da büyük bir ilgiyle onun yüzüne geri döndü.

"Benim," dedi William boğuk ve acı bir sesle.

"Ah, gerçekten mi?" Kadın oyalanmakta olduğu kapı önünün siperinin altından çıktı, dar sokağı geçerek doğruca William'ın önünde durdu. Kadın uzun boylu, inceydi ve güzel, dik, taze göğüsleri vardı, iç gömleğinin altında açıkça görünüyorlardı çünkü üzerinde ipek bir kombinezon olmasına rağmen korse giymemişti. Kadının şapkası da yoktu, saçları omuzlarının üzerine dağılmıştı. Bir fahişe.

"Ben de piçlere meyilliyimdir," dedi ve hafifçe koluna dokundu. "Sen ne tür bir piçsin? Tehlikeli bir piç mi? Kötü bir piç mi?"

"Üzgün bir piç," dedi William ve kadın kahkaha attığında kaşlarını çattı.

Kadın kaşlarını çattığını görse de geri çekilmedi. "İçeri gel," dedi ve onun elini tuttu. "Bir içkiye ihtiyacın var gibi görünü-

yorsun." William, kadının patlamış ve kanlı eklemlerine baktığını, sonra da küçük beyaz dişleriyle alt dudağını ısırdığını gördü. Yine de korkmuş görünmüyordu ve William karşı çıkmadan, onun ardından kapıdan içeri doğru çekildiğini fark etti.

Ne önemi var ki? diye düşündü ani ve vahşi bir yorgunlukla. *Artık herhangi bir şeyin ne önemi var?*

3

HER ZAMANKİ GİBİ KADINLAR İŞLERİ YOLUNA KOYUYOR

Chestnut Sokağı No: 17, Philadelphia
Lord ve Leydi John Grey'in konutu

William evden gök gürültüsü gibi çıkmıştı ve etraf adeta yıldırım düşmüş gibi görünüyordu. Kendimi kesinlikle çok büyük bir elektrik fırtınasından kurtulmuş gibi hissediyordum; tüylerim ve sinir uçlarım ayaklanmış, endişeyle dalgalanıyordu.

Jenny Murray, William'ın gitmesinin hemen ardından eve girmişti ve onu görmek o ana kadar olanlardan daha az şaşırtıcı gelse bile, yine de dilimin tutulmasına sebep olmuştu. Eski görümceme bakakaldım, aslında düşününce, o hâlâ benim görümcemdi... Çünkü Jamie hayattaydı. Hayattaydı.

Henüz on dakikadan kısa bir süre önce kollarımdaydı ve onun dokunuşunun anısı, bir şişedeki yıldırım gibi içimde titreşiyordu. O muazzam yıkıma, William'ın ıstırabına -tabii eğer böyle bir patlamaya "ıstırap" denilebilirse- Jamie'nin tehlikeliliğine ve Jenny ya da Lord John'un aşçısı ve kâhyası olan Bayan Figg'in ne söyleyebileceğine dair duyduğum hafif meraka rağmen, bir deli gibi gülümsemekte olduğumun belli belirsiz farkındaydım.

Düzgün şekilde toparlak, parlak bir şekilde siyahi olan Ba-

yanı Figg, Jenny'nin arkasında tehditkâr bir bilye misali sessizce kayar gibiydi.

"Bu da *ne*?" diye kükredi, aniden Jenny'nin arkasından ortaya çıkarken.

"Yüce Meryem!" dedi Jenny hızla kadına dönerken, gözleri kocaman açılmıştı ve bir elini göğsüne bastırmıştı. "Tanrı aşkına, sen de kimsin?"

"Bu, Bayan Figg," dedim ve içimde aniden, kısa süre önce olan olaylara rağmen -ya da bunlar yüzünden- gerçek dışı bir kahkaha atma isteği uyandı. "Lord Grey'in aşçısı. Ve Bayan Figg, bu da Bayan Murray. Benim, şey... Benim..."

"Senin görümcen," dedi Jenny kararlı bir şekilde. Kara kaşlarından birini kaldırdı. "Eğer hâlâ beni kabul ediyorsan?" Doğrudan bana yönelen bakışları o kadar açıktı ki içimdeki kahkaha atma isteği yerini aynı derecede güçlü bir ağlama isteğine bıraktı. Yardımıma gelmesini hayal bile etmediğim onca kişi arasından... Derin bir nefes aldım ve elimi uzattım.

"Seni kabul ediyorum." İskoçya'da birbirimizden iyi ayrılmamıştık ama bir zamanlar onu çok severdim ve işleri yoluna koymak için herhangi bir fırsatı kaçırmak niyetinde değildim.

Küçük parmakları sıkıca benimkilere dolandı, sertçe elimi sıktı ve bu kadar basit bir şekilde olup bitti. Jenny özür dilemeye ya da affedilmeye dair bir şeyler söylemedi. O, hiçbir zaman Jamie'nin taktığı maskeyi takmak zorunda kalmamıştı. Düşündükleri ve hissettikleri hep gözlerindeydi, erkek kardeşinde de olan o çekik, mavi kedi gözlerinde. Artık gerçeği biliyordu, benim ne olduğumu ve benim kardeşini tüm kalbimle ve ruhumla sevdiğimi -ve her zaman sevmiş olduğumu- biliyordu. Üstelik benim o anda başka biriyle evli olmam gibi küçük bir karmaşaya rağmen.

Jenny derin bir nefes aldı, kısa bir an için gözlerini kapattı ve sonra yeniden açıp bana gülümsedi - dudakları sadece biraz titredi.

"Pekâlâ, o zaman harika," dedi Bayan Figg kısaca. Gözlerini kıstı ve olduğu yerde zahmetsizce dönüp, tahribatı kabaca inceledi. Merdivenin başındaki tırabzan sökülmüştü, tırabzanın

kırılmış küpeşteleri, içeri göçmüş duvarlar ve kanlı lekeler, William'ın düşüşünün izlerini taşıyordu. Avizenin yerde darmadağın olmuş kristalleri, açık ön kapıdan gelen ışıkta neşeyle parlıyordu. Kapının kendisi de çatlayarak kırılmış, sarhoş bir adam gibi menteşeye bağlı şekilde sallanıyordu.

"*Merde**," diye homurdandı Bayan Figg. Aniden bana döndü, kuş üzümüne benzeyen küçük siyah gözleri hâlâ kısıktı. "Lord nerede?"

"Ah," dedim. Bunun oldukça tatsız olacağını anlamıştım. İnsanların çoğunu onaylamıyor olsa da Bayan Figg, John'a çok düşkündü. Kaçırıldığını duyduğuna hiç memnun olmayacaktı, yani şey tarafından...

"O konuya gelince, erkek kardeşim nerede?" diye sorguladı Jenny, Jamie'nin aniden kanepenin altından çıkmasını bekler gibi etrafa göz gezdirirken.

"Ah," dedim. "Şey, pekâlâ..." Muhtemelen tatsız olmaktan da beter olacaktı bu.

"Ve benim tatlı William'ım nerede?" diye sordu Bayan Figg, havayı koklayarak. "Buradaymış, onun gömleğinin üzerine sıktığı o kötü kolonyasının kokusunu alıyorum." Ayakkabısının ucuyla, onaylamaz bir şekilde yerdeki yerinden çıkmış bir alçı parçasını itti.

Uzun, derin bir nefes daha aldım ve akıl sağlığımın geri kalanına tutunmaya çalıştım.

"Bayan Figg," dedim, "belki de bize bir fincan çay yapma nezaketini gösterirsiniz, değil mi?"

***

Bayan Figg, bir gözü su kaplumbağası yahnisinde, mutfağa girip çıkarken, biz de küçük salonda oturduk.

"Kaplumbağayı yakmak istemezsin, hayır, bunu istemezsin," dedi bize sertçe, dönüp çaydanlığı kapitone sarı kılıfının içine koyarken. "Lordumun sevdiği gibi bu kadar çok şeri ile pişirirken olmaz. Neredeyse bir şişenin tamamı. Bu iyi bir içkiyi korkunç bir şekilde israf etmek olurdu."

* (Fr.) Lanet olsun.

O anda içim buruldu. Kaplumbağa çorbası -özellikle de fazlasıyla şerili olanı- bana, ateşler içinde sayıklama ve dalgaları yara yara ilerleyen bir gemide Jamie ile seks yapmayı güçlü bir biçimde hatırlatıyordu. Bunların üzerine düşüncelere dalmak ise yapmak üzere olduğum konuşma konusunda bana biraz bile olsa yardım etmeyecekti. Orada birikmekte olan bulutları dağıtma umuduyla, parmağımla kaşlarımın arasını ovuşturdum. Evdeki havanın elektrikli olduğunu hissediyordum.

"Şeriden bahsetmişken," dedim, "ya da uygun bulabileceğiniz herhangi bir tür güçlü içkiden, Bayan Figg..."

Bayan Figg düşünceli şekilde bana baktı, başıyla onayladı ve büfenin üzerindeki içki sürahisine uzandı.

"Brendi daha güçlüdür," dedi ve benim önüme koydu.

Jenny de düşünceli bir şekilde bana baktı ve uzanıp, fincanıma bol miktarda brendi koyduktan sonra kendi fincanını da doldurdu.

"Her ihtimale karşı," dedi tek kaşını kaldırarak ve bir süre boyunca içkimizi yudumladık. Kısa süre önce olanların sinirlerim üzerindeki etkisiyle baş etmek için brendi ile karıştırılmış çaydan daha fazlasının -örneğin afyon tentürü ya da büyük bir yudum katıksız İskoç viskisi olabilirdi- gerektiğini düşündüm ama içime süzülürken yumuşak bir sıcaklık yayan, sıcak ve aromalı çayın da inkâr edilemeyecek şekilde faydası dokunmuştu.

"Pekâlâ, o zaman. İyiyiz, öyle değil mi?" Jenny kendi fincanını bıraktı ve beklenti içinde bana baktı.

"Bu, bir başlangıç." Derin bir nefes aldım ve ona sabah olan olayları özetledim.

Jenny'nin gözleri rahatsız edici derecede Jamie'ninkilere benziyordu. Önce bir, sonra iki kere gözlerini kırpıp bana baktı ve az önce ona söylediklerimi kabul ederken, zihnini temizlemek ister gibi başını iki yana salladı.

"Yani, Jamie, senin Lord John'unla birlikte gitti, İngiliz Ordusu peşlerinde ve kameriyede gördüğüm burnundan soluyan uzun boylu delikanlı da Jamie'nin oğlu -pekâlâ, elbette ki öyle; kör biri bile bunu görebilir- ve kasaba da İngiliz askerleriyle dolup taşıyor. Durum bu, öyle mi?"

"O tam olarak benim John'um değil," dedim. "Ama evet temel olarak durum bu. Sanırım, Jamie sana William'dan bahsetti, değil mi?"

"Evet, bahsetti." Jenny çay fincanının kenarının üzerinden bana sırıttı. "Onun için mutluyum. Ama o zaman bu delikanlıyı rahatsız eden ne? Karşısına ayı bile çıksa yol vermeyecekmiş gibi görünüyordu."

"Ne dediniz?" Bayan Figg'in sesi aniden araya girdi. Az önce getirdiği tepsiyi bıraktı, gümüş süt sürahisi ve şeker kâsesi, kastanyetler gibi şakırdıyordu. "William kimin oğlu?"

Çayımdan bana güç verecek kadar büyük bir yudum aldım. Bayan Figg benim James Fraser isimli biri ile evli olduğumu -ve teorik olarak dul kaldığımı- biliyordu. Ama tüm bildiği buydu.

"Pekâlâ," dedim ve boğazımı temizlemek için durdum. "O, şey, az önce burada olan kızıl saçlı, uzun boylu beyefendiyi gördün mü?"

"Gördüm." Bayan Figg gözlerini kısmış beni süzüyordu.

"Ona iyice baktın mı?"

"Kapıya gelip sizin nerede olduğunuzu sorduğunda yüzüne pek dikkat etmedim ama sırtını oldukça iyi gördüm, çünkü beni iterek yanımdan geçti ve koşarak merdivenleri çıktı."

"Muhtemelen o açıdan benzerlik pek belli olmamıştır." Büyük bir yudum çay daha içtim. "Şey... O beyefendi James Fraser, benim... Şey... Benim-" İlk eşim demek de, son eşim -ya da maalesef en son eşim- demek de uygun değildi. Olabilecek en basit alternatifi seçtim. "Benim eşim. Ve şey... William'ın babası."

Bayan Figg'in ağzı açık kaldı, bir an ses çıkaramadı. Yavaşça geriledi ve iğne işi kaplamalı bir kanepenin üzerine pat diye oturdu.

"William bunu biliyor mu?" diye sordu bir süre derin derin düşündükten sonra.

"Artık biliyor," dedim, elimle oturduğumuz küçük salonun kapısından açıkça görülen merdiven boşluğundaki hasarı işaret ederek.

"*Merde*- demek istediğim, Yüce Tanrı bizi korusun." Bayan

Figg'in ikinci eşi Metodist bir vaizdi ve onun beğenisini kazanmak için çok uğraşıyordu ama ilk eşi de Fransız bir kumarbazdı. Bayan Figg nişan almış gibi gözlerini bana dikmişti.

"Onun annesi siz misiniz?"

Çayımı içerken neredeyse boğuluyordum.

"Hayır," dedim keten mendille çenemi silerken. "Durum o kadar da karmaşık değil." Aslında durum daha da karmaşıktı ama ne Bayan Figg'e ne de Jenny'ye Willie'nin nasıl doğduğunu açıklayabilirdim. Jamie, Jenny'ye William'ın annesinin kim olduğunu söylemiş olmalıydı ama kardeşine William'ın annesinin, Geneva Dunsany'nin Jenny'nin ailesini tehdit ederek yatağına girmeye zorladığını söylediğinden şüpheliydim. Cesur olduğunu düşünen hiçbir erkek, on sekiz yaşında bir kız tarafından etkileyici bir şekilde şantaja uğradığını itiraf etmekten hoşlanmazdı.

"William'ın büyükbabası vefat ettiğinde Lord John onun yasal vasisi oldu ve o noktada Lord John aynı zamanda William'ın annesinin kız kardeşi Leydi Isobel Dunsany ile de evlendi. Annesi doğumda öldüğü için Leydi ona baktı ve oldukça küçük bir yaştan beri Lord John ile birlikte gerçek anlamda Willie'nin ebeveynleri oldular. Isobel, Willie on bir yaş civarındayken vefat etti."

Bayan Figg bu açıklamanın üzerinde durmadı ama asıl meseleden şaşmaya niyeti yoktu.

"James Fraser," dedi iki kalın parmağını dizine vurup, suçlar gibi Jenny'ye bakarken. "Nasıl oluyor da hayatta oluyor? Onun boğulduğu haberi gelmişti." Bakışlarını bana çevirdi. "Lordumun da bunu duyduğunda kendisini limandan atacağını düşünmüştüm."

Ani bir ürpertiyle ben de gözlerimi kapattım, o haberin buz gibi soğuk dehşeti, bir anı dalgası gibi beni çevreliyordu. Jamie'nin dokunuşunu hâlâ tenimde neşeyle hissediyor olsam ve onun hayatta olduğunu bilmek kalbimde ışıldıyor olsa da, onun öldüğünü duymanın verdiği mahvedici acıyı bir daha yaşadım.

"Pekâlâ, en azından o konuda seni aydınlatabilirim."

Gözlerimi açtığımda, Jenny'nin taze çayına şeker koyarken, başını Bayan Figg'e doğru salladığını gördüm.

"*Euterpe* isimli gemiyle -erkek kardeşim ile birlikte- Brest'ten yola çıkmak üzereydik. Ama kaptan olacak alçak hırsız bizi almadan yelken açtı. Ona da pek faydası dokunmadı," diye ekledi kaşlarını çatarak.

Gerçekten de pek faydası dokunmamıştı. Euterpe Atlantik'teki bir fırtınada batmış, gemideki herkes ölmüştü. Bana ve John Grey'e söylenen buydu.

"Jamie bize başka bir gemi buldu ama o bizi Virginia'da bıraktı ve kıyı şeridi boyunca askerlerden uzak durarak, kısmen yük arabasıyla, kısmen posta gemisiyle ilerledik. Jamie'ye deniz tutmasına karşı verdiğin o minik iğneler harikalar yarattı," diye ekledi onaylarcasına bana doğru dönerek. "Bana onları nasıl yapacağımı gösterdi. Ama dün Philadelphia'ya geldiğimizde," diye devam etti, "gece vakti bir çift hırsız gibi gizlice şehre girdik ve Fergus'un matbaasına gittik. Tanrım, defalarca kalbimin duracağını sandım!"

Jenny bunu hatırlayınca gülümsedi ve ondaki değişim beni çok etkiledi. Yüzünde hâlâ hüznün gölgesi vardı ve seyahat nedeniyle zayıflamış, bitkin düşmüştü ama eşi Ian'ın uzun süren ölümünün korkunç izi üzerinden kalkmıştı. Yanaklarına yeniden renk gelmişti ve gözlerinde, otuz yıl önce onunla ilk tanıştığımdan beri görmediğim bir parıltı vardı. Onun huzuru bulduğunu düşündüm ve benim ruhumu da rahatlatan bir şükran duygusu hissettim.

"... böylece Jamie hafifçe vurarak arka kapıyı çaldı ve cevap veren olmadı ama kepenklerin arasından gelen ateşin ışığını görebiliyorduk. Jamie kapıyı bir kere daha hafif bir melodiyle çaldı." Eklemleriyle sehpaya hafifçe vurarak bam-ba-da-bam-ba-da-bam-bam-bam sesi çıkardığında, Brianna'nın ona öğretmiş olduğu The Lone Ranger* film müziğini tanıyarak, kalbim yerinden oynadı.

"Ve bir an sonra," diye devam etti Jenny, "bir kadın şiddetle 'Kim o?' diye bağırdı. Ve Jamie de Gaidhlig dilinde, 'Baban, kızım ve baban üşümüş, ıslak ve aç bir adam,' diye cevap verdi.

* Eski bir tv dizisi.

Çünkü bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve ikimiz de iliklerimize kadar ıslanmıştık."

Jenny anlattığı hikâyeden keyif alarak biraz arkaya doğru kaydı.

"O zaman kapılar biraz aralandı, elinde bir süvari tabancası olan Marsali ve onun arkasında baş melekler kadar öfkeli, bir hırsızın bacaklarına vurmaya hazır, ellerinde kütüklerle iki küçük genç kız göründü. O zaman ateşin ışığı Jamie'nin yüzüne vurdu ve o zaman üçü birden ölüleri uyandıracak şekilde çığlıklar atarak onun üzerine atlayıp içeri çekmeye başladılar ve hep bir ağızdan onu karşılayıp, bir hayalet olup olmadığını, neden boğulmadığını sordular. İşte Euterpe'nin battığını ilk o zaman öğrendik." Jenny istavroz çıkardı. "Ruhları şad olsun, zavallı insanlar," dedi başını iki yana sallayarak.

Ben de istavroz çıkardım ve Bayan Figg'in yan yan bana baktığını gördüm; daha önce benim Katolik olduğumu fark etmemişti.

"Elbette ki ben de içeriye girdim," diye devam etti Jenny, "ama herkes bir ağızdan konuşuyor, kuru kıyafet ve sıcak içecek arayarak öne arkaya koşuşturuyordu. Daha önce hiçbir matbaanın içinde bulunmadığımdan, mürekkebin, kâğıdın ve kurşunun kokusu beni hayret düşürdüğü için ben de sadece etrafa bakınıyordum. Aniden biri eteğimi çekiştirdi ve tatlı yüzlü küçük oğlan bana döndü ve, 'Peki, siz kimsiniz hanımefendi? Biraz elma şırası ister misiniz?' diye sordu."

"Henri-Christian," diye mırıldandım, Marsali'nin en küçük çocuğunu anımsayıp gülümserken ve Jenny başıyla beni onayladı.

"'Pekâlâ, ben senin büyükannen Janet, oğlum,' dedim ona. Çocuğun gözleri kocaman açıldı, tiz bir çığlık attı ve bacaklarıma öyle bir sarıldı ki, dengemi kaybedip bankın üzerine düştüm. Kalçamda, senin elin büyüklüğünde bir morluk var," dedi ağzının kenarıyla bana doğru.

Orada olduğunu fark etmediğim, gerginlikten oluşmuş bir yumrunun gevşediğini hissettim. Elbette ki Jenny, Henri-Christian'ın cüce olarak doğduğunu biliyordu ama bilmek ve gör-

mek bazen farklı şeyler olabiliyordu. Açıkça, bu Jenny için böyle olmamıştı.

Bayan Figg, hikâyeyi ilgiyle takip ediyordu ama ihtiyatlı tutumunu koruyordu.

Ama matbaadan bahsedilmesinin üzerine, bu tutumu biraz daha sertleşti.

"Bu insanlar... O zaman Marsali sizin kızınız, öyle mi hanımefendi?" Onun ne düşündüğünü anlayabiliyordum. Tüm Philadelphia, Jamie'nin bir asi olduğunu ve dolayısıyla benim de öyle olduğumu biliyordu. John'un, Jamie'nin farz edilen ölümünü takip eden kargaşanın hemen ardından benimle evlenmek için ısrar etmesinin nedeni, benim tutuklanmamın an meselesi olması tehlikesiydi. İngilizlerin işgali altındaki Philadelphia'da baskıcılıktan bahsedilmesi, kesinlikle neyin basıldığına ve kim tarafından basıldığına dair soruların ortaya çıkmasına neden olacaktı.

"Hayır, onun kocası benim erkek kardeşimin evlat edindiği oğlu," diye açıkladı Jenny. "Ama Fergus'u çok küçüklüğünden beri ben yetiştirdim, dolayısıyla da İskoçya hesabına göre o benim de üvey oğlum sayılır."

Bayan Figg gözlerini kırpıştırdı. O noktaya kadar, cesaretle adı geçen karakterleri bir şekilde düzene oturtmaya çalışıyordu ama sonra başını, şapkasındaki pembe kurdelelerin antenler gibi sallanmasına neden olacak şekilde iki yana sallayarak pes etti.

"Pekâlâ, lanet- demek istediğim, erkek kardeşiniz lorduyla birlikte nereye gitti?" diye sordu. "Bu matbaaya mı?"

Jenny ile birbirimize baktık.

"Bundan şüpheliyim," dedim. "Şehir dışına çıkmış ve nöbetçilerin yanından geçerken gerektiği takdirde John'u- şey, lordumu demek istedim, rehine olarak kullanmak için almış olma ihtimali daha yüksek. Muhtemelen güvende olacak kadar uzaklaştıklarında onu bırakacaktır."

Bayan Figg, onaylamaz bir ses çıkararak homurdandı.

"Ve belki de Valley Forge'a gidecek ve onu asilere teslim edecektir."

"Ah, ben öyle düşünmüyorum," dedi Jenny yatıştırıcı bir sesle. "Neticede, onu neden istesinler ki?"

Bayan Figg yeniden gözlerini kırpıştırdı, herhangi birinin lorduna kendisi kadar değer vermemesi fikri onu şaşırtmıştı ama bir süre dudaklarını büzüp durduktan sonra, bunun mümkün olabileceğine karar verdi.

"Üzerinde üniforması yoktu, değil mi hanımefendi?" diye sordu bana kaşları çatılmış halde. Olumsuz anlamda başımı salladım. John aktif görevde değildi. O bir diplomat olmasına rağmen, teknik olarak hâlâ erkek kardeşinin alayında yarbay görevindeydi ve bu nedenle de üniformasını sadece törenlerde ya da gözdağı vermek için giyerdi ama resmi olarak ordudan emekli olmuştu. O bir savaşçı değildi ve üzerinde sivil kıyafetleri olduğunda bir asker değil sıradan bir vatandaş olduğu sanılırdı - bu nedenle de General Washington'un, Valley Forge'taki birliklerinin özel olarak ilgisini çekecek biri değildi.

Zaten Jamie'nin, Valley Forge'a gittiğini düşünmüyordum. Kesin olarak onun geri döneceğini biliyordum. Buraya. Benim için.

Bu düşünce, karnımın alt kısmında çiçeklendi ve bir sıcaklık dalgası olarak yukarıya doğru yayılırken, bunun sonucunda kızaran yüzümü saklamak için burnumu, çay fincanıma gömmek zorunda kaldım.

Hayatta. Bu kelimeyi okşar gibi tekrarlayıp, beşiğe yatırır gibi kalbimin orta yerine yerleştirdim. Jamie hayattaydı. Jenny'yi gördüğüme ne kadar memnun olsam da -ki hâlâ bana bir zeytin dalı uzatıyor olmasına memnundum- gerçekten üst kattaki odama gitmek, kapıyı kapatmak ve gözlerim sıkıca kapalı duvara yaslanmak, odaya girmesinden sonraki o birkaç saniyeyi, beni kollarının arasına alıp duvara bastırıp öpmesini, varlığının o basit, sağlam, sıcak ve duvardan destek almasam yere düşeceğim kadar yoğun gerçeğini yeniden yaşamak istiyordum.

Hayatta, diye tekrarladım sessizce kendime. O hayatta.

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Yine de, kısa bir süreliğine onun John ile ne yaptığını merak ettim.

4

CEVAPLARINI DUYMAK İSTEMEDİĞİN SORULAR SORMA

Philadelphia'nın bir saat uzağında, ormanda

John Grey, ölmeyi çoktan kabullenmişti. Bunu, düşünmeden, *"Karınla yattım,"* dediği andan beri bekliyordu. Aklındaki tek soru, Fraser'ın kendisini vurarak mı, bıçaklayarak mı yoksa çıplak elleriyle bağırsaklarını çıkararak mı öldüreceğiydi.

Yaralı kocanın kendisine sakin bir şekilde dikkatle bakması ve sadece, *"Öyle mi? Peki neden?"* diye sorması sadece beklenmedik değil, aynı zamanda... Utanç vericiydi.

"Neden mi?" diye tekrarladı John Grey, duyduklarına inanamayarak. "*'Neden?'* mi dedin?"

"Evet. Ve bir cevap verirsen minnettar olurum."

Artık Grey'in iki gözü de açık olduğu için, Fraser'ın dışarıdan görünen sakinliğinin ilk başta varsaydığı kadar sağlam olmadığını görebiliyordu. Fraser'ın şakağındaki damar nabız gibi atıyordu ve bar kavgası yapmak üzere olan bir adamın yapacağı gibi hafifçe ağırlığını diğer ayağına verdi: şiddet göstermeye tam hazır değildi ama kendisini hazırlıyordu. Grey, çapkın bir şekilde bu görüntüyü sakinleştirici buldu.

"'Neden?' derken lanet olası ne demek istiyorsun?" dedi aniden rahatsız olmuş bir şekilde. "Ve neden kahrolası bir ölü değilsin?"

"Çoğunlukla bunu ben de merak ediyorum," diye cevap verdi Fraser kibarca. "Sanırım benim öldüğümü düşünüyordun, değil mi?"

"Evet ve karın da öyle düşünüyordu! Senin öldüğünü düşünmenin ona ne yaptığı hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

Koyu mavi gözleri hafifçe kısıldı.

"Ölüm haberimin onu, mantığını yitirip sizi zorla yatağına alacak kadar aklını kaçırmasına neden olduğunu mu ima edi-

yorsun? Çünkü," diye devam etti ve Grey'in öfkeli cevabını düzgün bir şekilde keserek, "senin ilgilerin hakkında fazlasıyla yanlış yönlendirilmediysem, seni böylesi bir şey yapmaya zorlamak için azımsanmayacak ölçüde güç kullanılması gerekiyor. Yoksa yanılıyor muyum?"

Fraser gözlerini kısmış bakmaya devam ediyordu. Grey onun bakışlarına karşılık verdi. Sonra kısa bir süre için gözlerini kapadı ve bir kâbustan uyanan bir adam gibi iki eliyle yüzünü ovuşturdu. Ellerini indirdi ve gözlerini yeniden açtı.

"Seni yanlış yönlendirmemişler," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Ve yanılıyorsun."

Fraser'ın kaşları havaya kalktı ve Grey onun gerçek anlamda şaşırdığını düşündü.

"Claire'e gittin çünkü- arzu yüzünden mi?" Onun da sesi yükselmişti. "Ve o da sana izin mi verdi? Buna inanmıyorum."

Fraser, boynundan yukarı doğru tırmanan, bir gül kadar canlı bir renkle kızarmaya başlamıştı. Grey bunun olduğunu daha önce de görmüştü ve umursamazca en iyi -ve tek- savunmanın ilk gözü kararanın kendisi olmasına karar verdi. Bu, bir rahatlamaydı.

"Senin öldüğünü düşünüyorduk, seni lanet olası pislik!" dedi öfkeyle. "İkimiz de! Öldüğünü! Ve biz- biz- bir akşam çok fazla içtik- çok ama çok fazla... Senden bahsettik... Ve... Seni lanet olası, ikimiz de birbirimizle sevişmiyorduk, ikimiz de seni beceriyorduk!"

Fraser'ın yüzü aniden ifadesizleşti ve ağzı açıldı. Grey, şiddetli bir yumruk kaburgalarının altına geldiğinde, sertçe geriye savrulup birkaç adım geriledikten sonra, düşmeden önce birkaç saniye için bu görüntünün tadını çıkardı. Yaprakların üzerinde, tamamen soluksuz kalmış şekilde yatarken, ağzı bir otomat gibi açılıp kapanıyordu.

Tamam o zaman, diye düşündü Grey belli belirsiz. Çıplak ellerle olacak.

Bir çift el gömleğini kavradı ve çekerek onu ayağa kaldırdı.

Grey ayağa kalkmayı başardı ve bir hava demeti ciğerlerinin içine sızdı. Fraser'ın yüzü kendisininkinden birkaç santim

uzaktaydı. Aslında Fraser o kadar yakındaydı ki, Grey onu yüzündeki ifadeyi göremiyordu - sadece kan çanağına dönmüş, öfkeden delirmiş gibi bakan bir çift göz vardı. Bu kadarı yeterliydi. Artık kendini oldukça sakin hissediyordu. Çok uzun sürmeyecekti.

"Bana tam olarak ne olduğunu söyle, seni küçük pis sapık," diye fısıldadı Fraser, onun bira kokan sıcak nefesini yüzünde hissediyordu. Grey'i hafifçe sarstı. "Her bir kelimeyi. Her bir hareketi. Her şeyi."

Grey'in sadece cevap verecek kadar nefesi kalmıştı.

"Hayır," dedi cüretkâr bir şekilde. "Haydi, devam et ve öldür beni."

***

Fraser, onu o kadar şiddetle sarstı ki dişleri acı verici bir şekilde birbirine çarptığında, dilini ısırdı. Bunun üzerine boğulur gibi bir ses çıkardı Grey ve sol gözünün üzerine nereden geldiğini görmediği bir darbe aldı. Yeniden yere düştü, başı parlak renkler ve siyah noktalarla patlıyor, burnunda yaprak yosunlarının acı kokusunu duyabiliyordu. Fraser sertçe çekerek onu yeniden ayağa kaldırdı ama sonra duraksadı, muhtemelen bedenini parçalara ayırma sürecine en iyi nasıl devam edeceğine karar vermeye çalışıyordu.

Kanın kulaklarında gümbürdemesinden ve Fraser'ın kulak tırmalayan nefesinden, Grey hiçbir şey duyamıyordu ama bir sonraki darbenin nereden geleceğini görmek için yaralanmamış gözünü temkinli bir şekilde açtığında, o adamı gördü. Üzerinde püsküllü bir gömlek olan, sert görünüşlü pis bir haydut, bir ağacın altından sersemce ağzı açık onlara bakıyordu.

"Jethro!" diye bağırdı adam, elindeki silahı daha sıkı kavrarken.

Çalıların arkasından birkaç adam daha çıktı. İçlerinden birkaçı eksik üniformalar giyiyor olsalar da, geri kalanının çoğunun üzerinde evde dokunmuş kıyafetler ve garip "özgürlük" şapkaları, kafalarının üstünü ve kulaklarını sarmalayan sıkıca örülmüş parçalar vardı ve bunlar John'un sulanan gözlerine

adamların açıkça tehditkâr hareketli bombalar gibi görünmesine neden oluyordu.

Adamların, muhtemelen bu giysilerini yapmış olan eşleri, kuşaklarının üzerine ÖZGÜRLÜK ya da BAĞIMSIZLIK gibi sloganlar işlemişlerdi ama kana susamış kadınlardan biri kocasının şapkasının üzerine ÖLDÜR! dileğini de işlemişti. Grey, söz konusu adamın, camlarından biri kırılmış olan gözlüklü, ufak tefek ve çelimsiz bir adam olduğunu fark etti.

Fraser, adamların yaklaştıklarını duyunca durdu ve av köpekleri tarafından kıstırılmış bir ayı gibi birdenbire onlara doğru döndü. Av köpekleri aniden, güvenli bir uzaklıkta durdular.

Grey, elini muhtemelen parçalandığını düşündüğü karaciğerinin üzerine bastırdı ve hızlı hızlı solumaya başladı. Alabildiği kadar nefese ihtiyacı olacaktı.

"Sen kimsin?" diye sordu adamlardan biri, uzun bir sopanın ucuyla hırçın bir hareketle Jamie'yi dürttü.

"Albay James Fraser, Morgan Piyade Birliği," diye cevap verdi Fraser soğuk bir şekilde, sopayı görmezden gelerek. "Peki ya sen?"

Adam bir şekilde telaşlanmış görünüyordu ama kabadayılıkla bunu gizlemeye çalıştı.

"Onbaşı Jethro Woodbine, Dunning Koruculari," dedi oldukça ters bir sesle. Başını, bir anda düzenli bir şekilde yayılarak, açıklığı çevreleyen arkadaşlarına doğru eğdi.

"O zaman tutsağın kim?"

Grey karnının kasıldığını hissetti ve bu, karaciğerinin bulunduğu durum göz önüne alındığında canını yakıyordu. Jamie'yi beklemeden sıktığı dişlerinin arasından cevap verdi.

"Ben Lord Grey. Bu, sizi ilgilendiriyorsa tabii." Zihni bir pire gibi hızla çalışıyor, hayatta kalma şansının Jamie Fraser ile mi yoksa bu cahiller topluluğuyla mı daha yüksek olduğunu hesaplamaya çalışıyordu. Birkaç saniye önce, Jamie'nin elinde ölme fikrini kabullenmişti ama pek çok fikir gibi hayali uygulamasından daha çekici geliyordu. Kimliğinin ortaya çıkması, kendisini kuşkulu şekilde süzerken, gözlerini kısmış mırıldanan adamların kafasını karıştırmış gibi görünüyordu.

"Üzerinde üniforması yok," diye gözlemde bulundu bir diğeri, fısıltıyla. "Hâlâ asker sayılır mı? Eğer değilse, onunla işimiz yok, değil mi?"

"Evet var," diye bildirdi Woodbine, kendine güveninin bir kısmını geri kazanmıştı. "Ve eğer Albay Fraser onu tutsak aldıysa, sanırım bir nedeni vardır, değil mi?" Sesi yükselmişti, gönülsüz şekilde sorguluyordu. Jamie cevap vermedi, bakışları Grey'in üzerinde sabitlenmişti.

"O bir asker." Adamlar kimin konuştuğunu görmek için başlarını çevirdiler. Konuşan, kırık gözlüklü ufak adamdı, Grey'e gözlüğünün sağlam camıyla daha iyi bakabilmek için bir eliyle gözlüklerini düzeltiyordu. Sulanmış mavi bir gözle Grey'i inceledikten sonra, emin olmuş biçimde başıyla onayladı.

"O bir asker," diye tekrarladı adam. "Onu Philadelphia, Chestnut Sokağı'ndaki evinin verandasında, üzerinde üniformasıyla otururken görmüştüm. O bir subay," diye ekledi gereksiz yere.

"O bir asker değil," dedi Fraser ve gözlüklü adama sertçe bakmak için başını çevirdi.

"Onu gördüm," diye söylendi adam. "Gün gibi açık. Altın işlemeleri vardı," diye mırıldandı neredeyse duyulmayacak bir sesle, bakışlarını önüne indirirken.

"Yaa." Jethro Woodbine, dikkatle inceleyerek Grey'e yaklaştı. "Pekâlâ, senin söyleyeceğin bir şey var mı Lord Grey?"

"Lord John," dedi Grey sinirli bir şekilde, dilinden kırık bir yaprak parçasını alırken. "Ben askeri asiller sınıfı üyesi değilim, ağabeyim öyle. Grey benim aile ismim. Asker olmama gelince, eskiden bir askerdim. Alayımda hâlâ rütbe sahibiyim ama aktif görevde değilim. Bu kadarı yeterli mi yoksa bu sabah kahvaltıda ne yediğimi de bilmek istiyor musunuz?"

Onları bilinçli olarak kışkırtıyordu, içinden bir parça burada kalıp Jamie Fraser'ın sorgusuna daha fazla göğüs germektense, Woodbine ile birlikte gidip Kıta Ordusu'nun sorgusuna katlanmaya karar vermişti. Fraser, kıstığı gözleriyle ona bakıyordu. Grey, içinden gelen bakışlarını kaçırma isteğiyle mücadele etti.

Gerçek bu, diye düşündü küstahça. Sana söylediğim şey gerçek. Ve artık sen de bunu biliyorsun.

Evet, diyordu Fraser'ın karanlık bakışları. Sessizce bu bilgiyle yaşayacağımı mı düşünüyorsun?

"O bir asker değil," diye tekrarladı Fraser, kasten arkasını Grey'e dönüp dikkatini Woodbine'a verirken. "O benim tutsağım, çünkü onu sorgulamak istiyorum."

"Ne hakkında?"

"Bu sizi ilgilendirmez Bay Woodbine," dedi Jamie, boğuk ama aynı zamanda içinde çelik tınısı olan bir sesle. Ama Jethro Woodbine, kolay aldanan biri değildi ve bunu açığa kavuşturmak istiyordu.

"Neyin beni ilgilendirdiğine ben karar veririm. Efendim," diye ekledi kayda değer bir süre bekledikten sonra. "Senin söylediğin kişi olduğunu nasıl bileceğiz, ha? Üzerinde üniforman yok. Beyler içinizden bu adamı tanıyan var mı?"

Kendilerine seslenilmiş olsa da söz konusu beyler şaşırmış görünüyordu. Tereddütle birbirlerine baktılar; içlerinden bir ikisi olumsuz anlamda başlarını salladılar.

"Tamam o zaman," dedi Woodbine, cesaretlenmiş bir şekilde. "Eğer kim olduğunu kanıtlayamıyorsan, o zaman sanırım sorgu için bu adamı kampa götüreceğiz." Yüzünde nahoş bir gülümseme belirdi, belli ki aklına başka bir fikir gelmişti. "Sen de seni almamız gerektiğini düşünüyor musun?"

Fraser, bir an için hareketsiz kaldı, yavaşça nefes alıp veriyor ve bir kaplanın bir kirpiye bakacağı şekilde Woodbine'ı inceliyordu; evet, onu yiyebilirdi ama onu yutarken yaşayacağı rahatsızlığa değer miydi?

"O zaman onu alın," dedi Jamie aniden Grey'den bir adım uzaklaşarak. "Benim başka yerde bir işim var."

Woodbine tartışmayı bekliyordu; canı sıkkın şekilde gözlerini kırpıştırdı ve sopasını hafifçe kaldırdı ama Fraser açık alanın kenarına doğru yürürken, hiçbir şey söylemedi. Ağaçların altına geldiğinde Fraser döndü ve Grey'e donuk, karanlık bir bakış attı.

"Henüz işimiz bitmedi, beyefendi," dedi.

Grey, hem karaciğerindeki ağrıyı, hem de yaralanmış gözünden akan yaşları umursamadan ayağa kalktı.

"Hizmetinizdeyim, beyefendi," dedi tersçe.

Fraser ona ters ters baktı ve titreşen yeşil gölgelerin arasına doğru ilerledi - Woodbine ve adamlarını tamamen görmezden geliyordu. İçlerinden bir iki tanesi, kararsızlığı yüzünden belli olan onbaşıya döndü. Grey bu kararsızlığı paylaşmıyordu. Fraser'ın silueti tamamen gözden kaybolmadan önce, ellerini ağzının kenarına dayadı.

"Lanet olası hiç üzgün değilim!" diye haykırdı.

5

GENÇ ERKEKLERİN TUTKUSU

William ve babasını öğrendiği andaki dramatik koşulları dinlemek ilgisini çok çekmiş olmasına rağmen, Jenny aslında başka bir genç adam için endişeleniyordu.

"Genç Ian'ın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu hevesle. "Ve genç kadının, babasına bahsettiği o Quaker kızı buldu mu?"

Bunun üzerine biraz rahatladım; Genç Ian ve Rachel Hunter -Tanrı'ya şükürler olsun ki- endişe verici olaylar listesinde değillerdi. En azından o an için.

"Buldu," dedim gülümseyerek. "Ve nerede olduğuna gelince... Onu son birkaç gündür hiç görmedim ama genellikle daha uzun süre gittiği de oluyor. Arada sırada Kıta Ordusu için keşfe çıkıyordu ama uzun süredir Valley Forge'ta kışlakta oldukları için artık keşfe pek ihtiyaç duymuyorlar. Ama Rachel da orada olduğu için birlikte oldukça fazla zaman geçiriyorlar."

Jenny bunun üzerine gözlerini kırpıştırdı.

"Öyle mi? Neden? Quaker cemaatinden olanlar savaş gibi şeylerden hoşlanmazlar, öyle değil mi?"

"Şey, az çok. Ama erkek kardeşi Denzell, bir ordu cerrahı -orduda genellikle çalışan şarlatanlardan değil, gerçek bir dok-

tor- ve geçen kasım ayından beri Valley Forge'ta. Rachel, Philadelphia'ya gidip geliyor -nöbetçilerin yanından geçebildiği için yiyecek ve malzeme taşıyor- ama Denny ile birlikte çalışıyor, yani hastalara yardım ettiği için, burada olduğundan çok orada oluyor."

"Bana ondan bahset," dedi Jenny dikkatle öne doğru eğilerek. "İyi bir kız mı? Ve sence Genç Ian'ı seviyor mu? Ian'ın bana söylediği kadarıyla, o kıza deli gibi âşık ama kızın bunu nasıl karşılayacağını bilmediği için, henüz onunla konuşmamış. Kızın... Onun kim olduğuyla baş edebileceğinden emin değil." Hızlı el hareketi, Genç Ian'ın İskoçya'daki bir delikanlıdan, bir Mohawk savaşçısı olmasına kadarki tarihini ve karakterini kapsıyordu. "Tanrı Genç Ian'ın hiçbir zaman iyi bir Quaker olmayacağını biliyor ve Genç Ian'ın da bunu bildiğini umuyorum."

Bu düşünceyle kahkaha attım ama aslında bu ciddi bir konu olabilirdi; bir Quaker toplantısında bu tür bir eşleşme hakkında ne düşüneceklerini bilmiyordum ama bu ihtimale kuşkuyla yaklaşabileceklerini sanıyordum. Ama yine de Quaker evlilikleri hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Çok iyi bir kız," diye güven verdim Jenny'ye. "Son derece duyarlı, oldukça kabiliyetli ve onun da henüz Ian'a söylememiş olduğunu düşünsem de Ian'a açık bir şekilde âşık."

"Ah. Onun ebeveynlerini tanıyor musun?"

"Hayır, ikisi de o çocukken ölmüşler. Onu büyük ölçüde Quaker bir dul yetiştirmiş ve sonra da on altı yaşlarındayken, ağabeyinin evine bakmaya gelmiş."

"O küçük Quaker kız mı?" Bayan Figg, elinde bir vazo reçine ve şeker kokan yaz gülü ile içeri girdi. Jenny sertçe içini çekti ve oturuşunu dikleştirdi. "Mercy Woodcock onu çok beğeniyor. O kız şehre her geldiğinde, o genç adamı ziyaret etmek için Mercy'nin evine uğruyor."

"Genç adam mı?" diye sordu Jenny, koyu renk kaşları çatılırken.

"William'ın kuzeni Henry," diye aceleyle açıkladım. "Kışın Denzell ile birlikte ona ciddi bir operasyon yaptık. Rachel hem William'ı hem de Henry'yi tanıyor ve Henry'nin nasıl olduğu-

nu görmek için ziyaret edecek kadar nazik biri. Bayan Woodcock da onun ev sahibesi."

Aklıma o gün, gidip Henry'yi ziyaret etmeyi planladığım geldi. İngilizlerin şehirden çekildiğine dair söylentiler vardı ve gidip onun henüz seyahat etmeye hazır olup olmadığını görmem gerekiyordu. Bir hafta önce ona uğradığımda durumu iyiydi ama o sırada Mercy Woodcock'un koluna yaslanarak sadece birkaç adım atabiliyordu.

Peki, ya Mercy Woodcock? diye merak ettim, karnımda küçük bir sarsıntı hissederken. Ben de, John da, özgür siyahî genç kadın ile genç kiracısı arasında ciddi -ve giderek derinleşen- bir yakınlık olduğunun farkındaydık. Bir yıl önce Mercy'nin, Ticanderoga'dan yapılan toplu göç sırasında çok kötü yaralanmış eşiyle tanışmıştım ve onunla ya da onun hakkında herhangi bir iletişim olmaması nedeniyle, onun İngilizler tarafından esir alındıktan sonra ölmüş olma ihtimalinin oldukça yüksek olduğunu düşünüyordum.

Yine de Walter Woodcock'un mucizevî şekilde ölümden geri dönmesi -ki insanlar geri dönüyordu ve bu düşünceyle kalbimin altında yeni bir neşe baloncuğu yükseldi- ihtimali, sorunların en önemsiziydi. John'un ağabeyinin, oldukça katı görüşlü Pardloe Dükü'nün, en küçük oğlunun, ten rengi ne olursa olsun, bir marangozun dul karısıyla evlenmek istediğini duyduğuna memnun olacağını hayal bile edemiyordum.

Ve Quakerlar'dan bahsetmişken, bir de kızı Dottie vardı: Denzell Hunter ile nişanlıydı ve dükün bu konuda ne düşüneceğini merak ediyordum. Bahse girmekten hoşlanan John, Dottie ve babasına sadece eşit şans vermişti.

Hakkında hiçbir şey yapamayacağım bir düzine fikri aklımdan uzaklaştırarak, başımı iki yana salladım. Düşüncelere daldığım bu kısa süre içinde Jenny ve Bayan Fig, William ve oradan ani şekilde ayrılması üzerine konuşmuş gibi görünüyordu.

"O nereye gidebilir, merak ediyorum." Bayan Figg, endişeli şekilde, William'ın yumruğuyla kan lekeli çukurlar oluşturduğu merdiven boşluğunun duvarına baktı.

"Bir şişe içki, kavga ya da bir kadın bulmak için gitti," dedi

Jenny, bir eşin, kız kardeşin ve erkek çocuk annesinin otoritesiyle. "Belki de üçünü birden."

Elfreth Yolu

Saat gün ortasını geçmişti ve evdeki tek ses kadınların uzaktan gelen cıvıldamalarının gürültüsüydü. Oradan geçerken küçük salonda kimse yoktu ve kız, William'ı odasına giden ayak izleriyle dolu merdiven boşluğundan geçirirken de karşılarına kimse çıkmadı. Bu, William'ın adeta görünmezmiş gibi garip bir duyguya kapılmasına neden oldu. Bu kavramı rahatlatıcı bulmuştu; kendisine katlanamıyordu.

Kız ondan önce içeri girdi ve kepenkleri açtı. William kepenkleri kapatmak istiyordu; akan gün ışığının altında kendisini acınası bir şekilde korunmasız hissediyordu. Ama mevsim yazdı; oda sıcak ve havasızdı ve daha şimdiden fazlasıyla terliyordu. Ağaçların bitki özü ve kısa süre önce yağan yağmurun kokusuyla dolu hava içeri giriyordu ve güneş, taze atkestanesinin parıltısı gibi kızın pürüzsüz başının üzerinde kısa bir süreliğine parladı. Kız döndü ve ona gülümsedi.

"Her şey sırasıyla," dedi kız hızla. "Boğulmadan önce ceketini ve yeleğini çıkar." William'ın bu önerisini gerçekleştirip gerçekleştirmediğini görmeyi beklemeden dönüp leğen ve ibriğe uzandı. Leğeni doldurdu ve geriye doğru bir adım atıp, bir havlu ve kullanılmış ince bir sabun diliminin durduğu lavaboya doğru işaret etti.

"Bize içecek bir şeyler getireyim mi?" Ve bunu söyledikten sonra kız odadan çıktı, çıplak ayaklarıyla hızla merdivenlerden iniyordu.

William mekanik şekilde üzerindekileri çıkarmaya başladı. Sersemce leğene doğru gözlerini kırpıyordu ama daha sonra, daha iyi yerlerde önce erkeklerin cinsel organlarının yıkanmasının beklendiğini hatırladı. Bu gelenekle daha önce bir kere daha karşılaşmıştı ama o sefer bu temizlenme uygulamasını fahişe onun yerine gerçekleştirmişti. Sabunu öyle bir kullanmıştı ki ilk cinsel birleşmeleri orada, leğenin içinde olmuştu.

Bu hatıra, kanın yüzüne hücum etmesine neden oldu ve pantolonunun önünü hızla çekerken düğmelerinden birini kopardı. Hâlâ her yeri zonkluyordu ama bu his belli bir yerde toplanmaya başlıyordu.

Elleri titriyordu ve eklemlerindeki soyulmuş deriler babasının evinden -hayır, o babasının evi değildi- kabaca çıkışını hatırlattığında küfretti. Lord John'un eviydi.

"Seni lanet olası piç!" dedi. "Biliyordun, başından beri biliyordun!" Bu onu, neredeyse kendi babası ile ilgili dehşet verici gerçeğin açıklanmasından daha fazla sinirlendiriyordu. Sevdiği, dünyadaki herkesten daha fazla güvendiği üvey babası -Lord lanet olası Grey- tüm hayatı boyunca kendisine yalan söylemişti!

Herkes ona yalan söylemişti.

Herkes.

Kendini, üstünde durduğu buz kabuğu aniden kırılmış da altında var olmasını beklemediği bir nehre doğruca çekilmiş gibi hissediyordu. Ayakları yerden kesilmiş buzun altında nefes alamadığı bir yere sürüklenmişti ve kalbini çaresiz, sessiz, vahşi bir soğuk tırnaklarının arasına almıştı.

Arkasında küçük bir ses duyduğunda içgüdüsel olarak hızla arkasına döndü, ancak genç fahişenin dehşete düşmüş yüzünü gördüğünde vahşice ağladığını, gözyaşlarının yüzünden aktığını ve ıslak, yarı sertleşmiş erkekliğinin pantolonunun önünden çıktığını fark etti.

"Git buradan," dedi çatlak bir sesle, aletini pantolonunun içine sokmak için delice uğraşırken.

Kız gitmedi, bunun yerine bir elinde içki sürahisi, diğerinde bir çift kalaylı kupayla ona biraz daha yaklaştı.

"Sen iyi misin?" diye sordu, yandan ona bakarak. "Sana bir içki doldurayım. Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Hayır!"

Kız ona yaklaşmaya devam etti, ama daha yavaş hareket ediyordu. Yaşlarla dolu gözlerine rağmen, erkekliğini gördüğünde kızın dudaklarının kenarının seğirdiğini gördü.

"Zavallı ellerin için su demek istemiştim," dedi, gülmemek

için kendisini tuttuğu belliydi. "Ama senin gerçek bir centilmen olduğunu söyleyebilirim."

"Değilim!"

Kız gözlerini kırpıştırdı.

"Sana centilmen demek bir hakaret mi?"

Bu kelime üzerine öfkesine yenik düşen William, kör gibi öne doğru saldırıp kızın elindeki içki sürahisini yere fırlattı. Sürahi patladığında cam parçaları ve ucuz şarap etrafa dağıldı ve kombinezonu kıpkırmızı olunca kız bağırdı.

"Seni piç!" diye bağırdı kız, cırtlak bir sesle ve kolunu geri çekerek, kupaları William'm kafasına doğru fırlattı. Fırlattıkları isabet etmedi, kupalar tangırdayarak yerde yuvarlandılar. William ona doğru hamle yapıp yakaladığında, kız kapıya doğru dönüp, "Ned! Ned!" diye bağırdı.

William sadece onun bağırmasını, evde bazı şeyleri yapmak için hangi erkeği kullanıyorlarsa, onu çağırmasını durdurmak istiyordu. Bir eli kızın ağzının üzerinde onu çekerek kapıdan uzaklaştırırken, diğer eliyle de kızın salladığı kollarını kontrol etmeye çalışıyordu.

"Üzgünüm, üzgünüm!" deyip duruyordu William. "Bunu yapmak istemedim, bunu yapmak- ah lanet olsun!" Kız aniden dirseğiyle burnuna vurduğunda, onun gitmesine izin verip bir eli yüzünde, parmaklarının arasından kan akarak geriledi.

"Çık... Dışarı!" dedi kız nefes nefese.

Bunu iki kere söylemesine gerek yoktu. William hızla onun yanından geçti, üst kata çıkan iri yarı bir adama omuz atarak ilerledi ve hızla yolun aşağısına doğru koştu, ceketini ve yeleğini orada bıraktığı için üzerinde sadece kısa kollu gömleği olduğunu ve pantolonunun düğmelerinin açık olduğunu ancak caddeye ulaştığında fark etti. "Ellesmere!" dedi yakınlardan dehşete düşmüş birinin sesi. Korkuyla bakışlarını kaldırdığında, aralarında Alexander Lindsay'in de olduğu birkaç İngiliz subayının ilgisini çektiğini fark etti.

"Yüce İsa, Ellesmere, ne oldu?" Sandy, bir arkadaşı vasıtasıyla tanıdığı biriydi ve şimdiden kolundan kar beyazı, büyük bir mendil çıkarmaya başlamıştı. Mendili William'ın burnuna

koydu, burun deliklerini tutup kaldırırken, başını arkaya atması için ısrar ediyordu.

"Sana tuzak kurup soydular mı?" diye sordu diğerlerinden biri. "Tanrım! Ne pis bir yer!"

Hemen onların yanında olmasından dolayı kendini rahatlamış -ama aynı zamanda korkunç bir şekilde utanmış- hissetti. Onlardan biri değildi, en azından artık değildi.

"Ne oldu? Soygun muydu?" diye sordu bir başkası, heves-le etrafa bakınırken. "Bunu yapan pislikleri bulacağız, onurum üzerine yemin ederim bulacağız! Eşyalarını geri alacağız ve bunu her kim yaptıysa ona bir ders vereceğiz!"

Demir tadındaki kan sertçe boğazından aşağı akıyordu, William öksürmesine rağmen aynı anda başını sallayıp, omuzlarını silkmemek için elinden geleni yaptı. Gerçekten soyulmuştu. Ama hiç kimse ona o gün kaybettiği şeyi veremeyecekti.

6

BENİM KORUMAM ALTINDA

İki blok ötedeki Presbiteryen kilisesinin çanı saat iki buçuğu çaldığında, benim midem de ona eşlik ederek bana -şu ya da bu şekilde- henüz çayımı içmediğimi hatırlattı.

Jenny, Marsali ve çocuklarla bir şeyler atıştırmış ama bir yumurta yiyeceğini belirtmişti, dolayısıyla ben de Bayan Figg'i yumurta olup olmadığına bakması için gönderdim ve yirmi dakika -soylulara yakışır şekilde- sonra az pişmiş yumurta, kızarmış sardalye ve tereyağı balla birlikte -çörek olmadığı için- Jenny'nin daha önce hiç görmemiş olduğu ama büyük bir hevesle yediği tava kekine boğulmuş durumdaydık.

"Nasıl içini çektiğine bir bakın!" diye bağırdı Jenny, bir çatalı süngerimsi küçük keklere bastırıp sonra çekerek. "Evde pişmiş ekmeklere hiç benzemiyor!" Omzunun üzerinden arkaya baktı ve sonra bana doğru eğilip sesini alçaltarak, "Sence istesem mutfakta bana bunun nasıl yapıldığını gösterir mi?" diye sordu.

Hasar görmüş kapının farklı bir şekilde çalınması sözünü kesti. Bakmak için döndüğümde, kapı açılmıştı ve uzun bir gölge, sahibinden biraz önce halının üzerine düştü. Genç, alt seviyede bir İngiliz asker, küçük salona göz atıyordu ve antredeki hasar canını sıkmış gibi görünüyordu.

"Yarbay Grey?" diye sordu umutla bir Jenny'ye bir bana bakarak.

"Lord şu an burada değil," dedim, sesimin sakin çıkmasını sağlamaya çalışarak. Daha kaç kez -ve kimlere- bunu söylemek zorunda kalacağımı merak ettim.

"Ah." Genç adam daha da endişelenmiş görünüyordu. "Bana onun nerede olduğunu söyleyebilir misiniz hanımefendi? Albay Graves daha önce, Yarbay Grey'den derhal General Clinton'a katılmasını isteyen bir mesaj göndermişti ve general, şey... Yarbayın neden henüz gelmediğini merak ediyor."

"Şey," dedim Jenny yan bir bakış atarken. "Pekâlâ. Korkarım lordum albayın mesajını almadan önce acilen çağırılmıştı." Bu John'un, Jamie'nin eski bir mezardan çıkıp yeniden gelmesinden birkaç saniye önce aldığı kâğıttaki mesaj olmalıydı. O zaman kâğıda göz atmış ama okumadan pantolonunun cebine koymuştu.

Asker bunun üzerine hafifçe içini çekti ama yılmamıştı.

"Evet hanımefendi. Eğer bana lordun nerede olduğunu söylerseniz, gidip onu oradan getirebilirim. Bilirsiniz, gerçekten o olmadan geri dönemem." Bana hüzünlü bir bakış atmasına rağmen, dudaklarında hafif de olsa çekici bir gülümseme vardı. Ben de, karnımda minik bir panik hissiyle ona gülümsedim.

"Çok üzgünüm ama gerçekten şu anda onun nerede olduğunu bilmiyorum," dedim onu kapıya doğru yönlendirme umuduyla ayağa kalkarken.

"Pekâlâ, hanımefendi, o zaman bana onun nerede olduğunu söylerseniz, ben de oraya gidip nerede olduğunu sorabilirim," dedi inatla olduğu yerde durarak.

"Bana söylemedi." Ona doğru bir adım attım ama asker gerilemedi. Bu durum, anlamsız bir hızla daha ciddi bir hale geliyordu. Birkaç hafta önce Mischianza balosunda General Clin-

ton ile kısaca tanışmıştım. Tanrım, bu sadece birkaç hafta önce miydi? Koca bir ömür öncesinde olmuş gibi geliyordu ve bana oldukça samimi davranmış olmasına rağmen, benimle ilgili bir takipsizlik kararına müsamaha göstereceğini düşünmüyordum.

"Biliyorsunuz, lordum aktif görevde değil," dedim, onu şaşırtmak için küçük bir umutla. Şaşırmış görünüyordu.

"Evet, görevde hanımefendi. Albay bu sabah mesajla birlikte bunun bilgisini de göndermişti."

"Ne? Bunu yapamaz, şey, yapabilir mi?" diye sordum, aniden bir korku omurgamdan yukarı tırmanmaya başlamıştı.

"Ne yapabilir mi hanımefendi?"

"Sadece- lorda aktif göreve döndüğünü söyleyemez, değil mi?"

"Ah, hayır hanımefendi," diye güven verdi bana. "Yarbay Grey'in alayı onu yeniden göreve çağırdı. Pardloe Dükü."

"H. Roosevelt aşkına!" dedim otururken. Jenny, açıkça kahkaha olduğu belli olan sesi bastırmak için mendilini ağzının üzerine çıkardı; benim bunu söylediğimi duymasının üzerinden yirmi beş yıl geçmişti. Ona bir bakış attım ama bu, sorunları yeniden gündeme getirecek bir zaman değildi.

"Tamam," dedim ve derin bir nefes alarak, yeniden genç adama bakmak için döndüm. "En iyisi ben de sizinle gelip, generali göreyim." Yeniden ayağa kalktım ve ancak o zaman üzerimi değiştirirken şaşkınlığa uğradığım için üzerimde sadece kombinezonum ve sabahlığım olduğunu fark ettim.

"Giyinmene yardım edeyim," dedi Jenny hızla ayağa kalkarken. Askere cana yakın bir şekilde gülümsedi ve üzerinde kızarmış ekmek, marmelat ve dumanı tüten bir tabak tütsülenmiş balık olan masayı işaret etti. "Beklerken bir şeyler ye evlat. Güzel yiyecekleri israf etmenin bir anlamı yok. "

***

Jenny, başını koridora uzatıp dinledi. Aşağıdan gelen çatalın porselen üzerinde çıkardığı ses ve Bayan Figg'in konuşması, askerin onun önerisini kabul ettiğini gösteriyordu. Sessizce kapıyı kapattı.

"Ben de seninle geliyorum," dedi. "Şehir askerlerle dolu, oraya tek başına gitmemelisin."

"Ben-" diye başladım ama daha sonra bundan emin olmayarak durdum. Philadelphia'daki İngiliz subayların çoğu beni Leydi John Grey olarak tanıyordu ama alt kademedeki askerlerin bunu bildiği ya da bunun normalde yaratacağı saygıyı göstereceklerini anlamına gelmiyordu. Aynı zamanda kendimi bir sahtekâr gibi hissediyordum ama bunun konuyla ilgisi yoktu.

"Teşekkür ederim," dedim aniden. "Bana eşlik etmenden memnun olurum."

Jamie'nin gelecek olduğu dışında hiçbir şeyden emin olmadığım için, biraz manevi destek almaktan memnundum. Yine de General Clinton ile konuşurken tedbirli olması konusunda Jenny'yi uyarmam gerekip gerekmediğini merak ediyordum.

"Ben tek kelime bile etmeyeceğim," diye güven verdi bana, korsemin bağcıklarını çekerken hafifçe homurdanıyordu. "Sence ona Lord John'a ne olduğunu söylemeli misin?"

"Hayır, kesinlikle söylememeliyim," dedim derin bir nefes vererek. "Bu... Yeterince gergin zaten."

"Hımm." Jenny gardırobumun içine girmiş, elbiselerime göz atıp birini seçmekle meşguldü. "Buna ne dersin? Derin bir dekoltesi var ve senin göğüs bölgen de hâlâ oldukça hoş."

"Adamı baştan çıkarmayı planlamıyorum!"

"Ah, evet planlıyorsun," dedi gerçekçi bir şekilde. "Ya da en azından dikkatini dağıtmayı. Demek istediğim, tabii eğer ona gerçeği söylemeyeceksen." Biçimli kaşlarından birini kaldırdı. "Eğer ben İngiliz bir general olsaydım ve bana küçük albayımın, aşağılık İskoç bir adam tarafından kaçırıldığını söyleselerdi, sanırım bunu yanlış anlayarak sinirlenebilirdim."

Gerçekten onun bu mantık yürütmesine karşı çıkamazdım ve hızla omuz silkerek, dikişlerinde krem rengi şeritler ve korsesinin kenarlarındaki dantellerin üzerinde krem rengi kurdeleler olan, kehribar rengi ipek elbisenin içine girdim.

"Ah, evet bu güzel," dedi Jenny bağcıklarımı bağladıktan sonra, elbisenin etkisini onaylayıp izlemek için geriye doğru bir

adım attı. "Kurdeleler neredeyse teninin renginde, bu yüzden boyun dekoltesi olduğundan bile aşağıda duruyor."

"Gören de senin son otuz sene bir çiftlik yerine bir terzi dükkânını ya da bir randevuevini yönettiğini sanır," diye yorumda bulundum, gerginlik beni sinirli yapıyordu. Jenny suratını astı. "Üç kızım, dokuz kız torunum ve Ian'ın tarafından da on altı kız yeğenim var. Bu hemen hemen aynı anlama geliyor."

Bu benim kahkaha atmama neden oldu ve Jenny bana sırıttı. Sonra ben de Jenny de gözlerimizi kırpıştırarak gözyaşlarımızı tutmaya çalışıyorduk -Brianna ve Ian'ın, kaybettiklerimizin düşüncesi aniden aklımıza gelmişti- bunun ardından kederimizi uzakta tutmak için birbirimizi kucaklayıp sımsıkı tutunduk.

"Tamam, geçti," diye fısıldadı Jenny, bana sıkıca sarılırken. "Sen kızını kaybetmedin. O hâlâ hayatta. Ve Ian de hâlâ benimle birlikte. Asla yanımdan ayrılmayacak."

"Biliyorum," dedim boğulur gibi. "Biliyorum." Onu bıraktım ve bir parmağımla gözyaşlarımı silip burnumu çekerken dik durdum. "Mendilin var mı?"

Aslında elinde bir mendil vardı ama elini belindeki cebine soktu ve oradan yeni yıkanmış, katlanmış başka bir mendil çıkarıp bana uzattı.

"Ben bir büyükanneyim," dedi Jenny ve kuvvetle burnunu sildi. "Her zaman yanımda fazladan bir mendil olur. Ya da üç mendil. Şimdi, saçına ne yapacağız? Sokağa bu şekilde çıkamazsın."

Saç filesiyle toplayıp geniş kenarlı hasır bir şapkayı tokalarla derli toplu tutturarak, saçımı düzenli görünecek bir hale getirdiğimizde, en azından General Clinton'a ne söyleyeceğim hakkında kabaca bir şeyler belirlemiştim. Mümkün olduğunca gerçeğe bağlı kal. Bu, başarılı yalan söylemenin birinci prensibiydi ama bunu en son kullanmak zorunda kalmamdan bu yana çok zaman geçmişti.

Pekâlâ. Lord John için bir ulak gelmişti. Evet, gelmişti ve gelen ulak bir not getirmişti. Notta ne yazdığı hakkında hiçbir fikrim yoktu - tamamen doğruydu bu. Daha sonra Lord John ulak ile birlikte, bana nereye gittikleri hakkında hiçbir şey söy-

lemeden çıkıp gitmişti. Teknik olarak bu da doğruydu, tek fark ise bunun farklı bir ulak olmasıydı. Hayır, hangi yöne gittiklerini görmemiştim; hayır, yürüyerek mi yoksa atla mı gittiklerini bilmiyordum. Lord John'un binek atı, iki blok ötedeki Beşinci Cadde'de, Davison'ın at ahırında duruyordu.

Bu kulağa iyi geliyordu. Eğer General Clinton soruşturma yapmayı seçerse, atın hâlâ ahırdaki bölmesinde olduğunu bulacağından ve dolayısıyla John'un şehirde bir yerlerde olduğu sonucuna varacağından oldukça emindim. Aynı zamanda muhtemelen bir bilgi kaynağı olarak bana olan ilgisini kaybedecek ve askerlerini Lord Grey gibi biri ne tür bir yere gidebilirse, oraya gönderecekti.

Ve biraz şansım varsa, general Philadelphia'daki tüm bu olasılıkları tükettiğinde, John geri dönmüş olur ve lanet soruları kendisi cevaplayabilirdi.

"Peki ya Jamie?" diye sordu Jenny, gergin olduğuna dair küçük işaretler yüzünden okunabiliyordu. "Kesinlikle şehre geri dönmeyecektir, öyle değil mi?"

"Umarım dönmez." Zar zor nefes alıyordum ve bunun tek nedeni bağcıkların çok sıkı olması değildi. Kalbimin, korsemin bantlarının üzerinde gümbür gümbür attığını hissedebiliyordum.

Jenny, gözlerini kısıp düşünceli bir şekilde bana uzun süre baktı ve başını iki yana salladı.

"Hayır, ummuyorsun," dedi. "Onun doğruca buraya geri döneceğini düşünüyorsun. Senin için. Ve haklısın. Dönecek." Bir süre daha kaşları çatık bir şekilde düşündü. "En iyisi ben burada kalayım," dedi aniden. "Sen generalle birlikteyken geri dönecek olursa, işlerin ne durumda olduğunu bilmesi gerekecektir. Ayrıca haber vermeden kapı aralığında belirirse, aşağıda mutfaktakinin ona iri bir çatal saplamayacağından pek emin değilim."

Bayan Figg'in aniden evin ortasında bir İskoç'un belirmesi üzerine vereceği tepkiyi kolaylıkla gözümde canlandırarak bir kahkaha attım.

"Bunun yanında," diye ekledi Jenny, "birinin dağınıklığı

temizlemesi gerekiyor ve ben bu konuda da oldukça deneyim sahibiyim."

***

Genç asker, ben gecikmiş bir şekilde yanına gittiğimde rahatladı ve gerçek anlamda kolumu yakalayıp beni kaldırımda çekiştirmese de, bana kolunu uzattı ve o kadar hızlı yürümeye başladı ki ona yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kaldım. Clinton'ın genel merkezini kurduğu konak çok uzakta değildi ama hava sıcaktı. Oraya vardığımızda terden ıslanmış ve nefes nefeseydim, saç tutamlarım hasır şapkamdan çıkıp boynuma ve yanaklarıma yapışmıştı, ter damlaları ise korsemin içine doğru iniyordu.

Bana eşlik eden asker beni -rahatlayarak duyulur bir iç çekişle- geniş, parke döşeli bekleme salonundaki başka bir erkeğe teslim etti ve benim de eteklerimdeki tozu silkeleyecek, şapkamı düzeltip yeniden yerine tutturacak ve yüzümle boynumu dantelli bir mendille kurulayacak kadar vaktim oldu. Kendimi bunu yapmaya o kadar kaptırmıştım ki, bekleme odasının diğer ucundaki, küçük altın varaklı sandalyelerden birinde oturan adamı fark edene kadar birkaç saniye geçti.

"Leydi John," dedi adam kendisini fark ettiğimi görünce ayağa kalkarak. "Hizmetinizdeyim, hanımefendi." Hafifçe gülümsedi, ancak bu gülümseme gözlerine en ufak bir sıcaklık ulaştırmadı.

"Yüzbaşı Richardson," dedim ifadesiz bir sesle. "Ne hoş." Ben ona elimi uzatmadım ve o da eğilerek selam vermedi. İkimiz birbirimiz için düşmandan başka bir şey değildik ve farklı davranmamızın bir anlamı yoktu - açıkçası samimi düşmanlar olduğumuz da söylenemezdi. Kendisi beni, casusluk yapma ve isyana teşvik eden malzemeleri aktarma sebeplerine dayanarak tutuklama niyetinde olduğu için, John'un gerçekten kişisel olarak benimle ilgilenip ilgilenmediğini soruşturarak, Lord John ile olan evliliğimi hızlandırmıştı. Bu iki suçlama da oldukça doğruydu ve John bunu bilmiyor olsa bile, Richardson'ın kendi

niyetiyle ilgili söylediklerini ciddiye aldı ve Richardson'a kibarca, hayır, kişisel bir ilgisi olmadığını söyledi -ve aslında o ana kadar bu da doğruydu- ve iki saat sonra, onun salonunda, şoktan ve kederden serseme dönmüş bir halde durmuş, duymadığım ya da idrak etmediğim sorulara, mekanik bir şekilde "evet" diyordum.

O zamanlar, Richardson'ın görünüşünü bilmek bir yana, ismini bile zar zor duymuştum. Bir ay önce, Philadelphialı sadık leydiler tarafından İngiliz subayları için Mischianza'da verilen devasa baloda Richardson yanımıza yaklaştığında, John -soğuk bir resmiyetle- beni ona tanıştırmıştı. Ve ancak o zaman bana, ondan uzak durmam konusunda kısaca öğüt verirken, Richardson'ın tehditlerinden bahsetmişti.

"General Clinton'ı görmek için mi bekliyorsunuz?" diye sordum kibarca. Eğer onu bekliyorsa, o general ile otururken, sessizce evde dolanmak ve arka kapıdan çıkmak niyetindeydim.

"Evet," diye cevap verdi ve iyi niyetli bir şekilde ekledi. "Ama kesinlikle siz benden önce girmelisiniz. Benim işlerim bekleyecektir."

Sesinde hafifçe şeytani bir ton vardı ama ben başımı kibarca yana eğip belirsiz bir şekilde, "Hımm," demekle yetindim. Genel olarak İngiliz Ordusu'nun -özel olarak Yüzbaşı Richardson- içinde bulunduğum durumu, dikkat çekici bir şekilde yeniden değerlendirilmek üzere olduğunu, yeni başlayan bir hazımsızlık gibi fark etmeye başlamıştım. Jamie'nin ölmemiş olduğu herkes tarafından öğrenildiğinde artık Leydi John Grey olmayacaktım. Yeniden Bayan James Fraser olacaktım ve bu kesinlikle insanı kendinden geçirecek bir mutluluk nedeni olsa da, aynı zamanda Yüzbaşı Richardson'ın üzerindeki kısıtlamaları da kaldırmış olacaktı.

Ben, adama söyleyecek faydalı herhangi bir şey düşünene kadar, uzun boylu, zayıf bir teğmen, hızla beni generalin odasına aldı. Clinton'ın ana ofisi haline çevrilmiş olan misafir odası artık düzenli bir dağınıklık halindeydi, eşya sandıkları bir duvarın önünde sıraya dizilmiş, çıplak bayrak direkleri çalı çırpı demetleri gibi bir araya bağlanmış, genellikle bu direklere asılı

olan askeri sancaklar ise bir onbaşı tarafından pencerenin yakınlarında bir yere çarçabuk katlanıp paketler halinde konulmuştu. Ben -muhtemelen bütün şehir- İngiliz Ordusu'nun Philadelphia'dan çekildiğini duymuştum. Belli ki, bunu kayda değer bir hızla yapıyorlardı.

İçeri dışarı bir şeyler taşıyan birkaç kişi daha vardı ama iki adam, masanın iki yanında oturmuşlardı.

"Leydi John," dedi Clinton, şaşkın görünüyordu ama masasından kalkarak, yanıma gelip elimin üzerine doğru eğildi. "En sadık hizmetkârınızım, hanımefendi."

"İyi günler dilerim, efendim," dedim. Kalbim zaten hızla atıyordu; sandalyesinden kalktığında generalin tam ardında duran adamı görünce ise kayda değer bir şekilde hızlandı. Üzerinde üniforma vardı ve çarpıcı şekilde tanıdık görünüyordu ama onu daha önce hiç görmediğime emindim. Kim-?

"Sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm Leydi John. Eşinize sürpriz yapmayı planlıyordum," dedi general. "Ama anladığım kadarıyla kendisi evde değil, öyle mi?"

"Şey... Hayır. Değil." Yabancı -üniformasında normalde olmaması gereken altın şeritler olmasına rağmen, bir piyade albaydı- bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. Bu hareketinin aşinalığı başımın hafifçe dönmesine neden oldu.

"Siz Lord John Grey'in bir akrabasısınız," dedim aniden gözlerimi dikmiş ona bakarken. Öyle olmak zorundaydı. Adam da tıpkı John gibi kendi saçlarını kullanıyordu, ancak onun pudranın altındaki saçları koyu renkti. Başının -sağlam kemikli ve uzun- şekli de omuz yapısı da John'unkiyle aynıydı. Yüz hatları da John'unkilere oldukça benziyordu ama onun yüzü hava koşulları nedeniyle daha fazla yıpranmıştı, yüzünde uzun süre görevde olmanın stresiyle oluşmuş derin çizgiler vardı. Onun hayatı boyunca bir asker olduğunu anlamam için üniforma giymesine ihtiyacım yoktu.

Adam gülümsediğinde, yüzü aniden şekil değiştirdi. Belli ki, John'un cazibesine de sahipti.

"Sezgileriniz çok kuvvetli, hanımefendi," dedi ve öne doğru bir adım attı. Rahatça gevşek elimi generalden aldı, kısaca Av-

rupai bir tarzda öptükten sonra, yeniden dik durup ilgiyle beni incelemeye başladı.

"General Clinton bana sizin, erkek kardeşimin eşi olduğunuzu söyledi."

"Ah," dedim zihinsel faaliyetlerimin şoku atlatmasını sağlamaya çalışarak. "O zaman siz Hal olmalısınız! Şey... Affedersiniz. Demek istediğim, siz... Üzgünüm, sizin bir dük olduğunuzu biliyordum ama korkarım unvanınızı hatırlamıyorum Majesteleri."

"Pardloe," dedi hâlâ elimi tutup gülümserken. "Ama ilk ismim gerçekten Harold; lütfen istiyorsan onu kullan. Ailemize hoş geldin canım. John'un evlendiğinden haberim yoktu. Sanırım, olaylar kısa süre önce gerçekleşmiş, değil mi?" Büyük bir samimiyetle konuşuyordu ama onun bu iyi tavırlarının ardındaki yoğun merakın farkındaydım.

"Ah," dedim onaylamaz bir ses tonuyla. "Evet, oldukça kısa süre önce." Bir an için bile John'un benden bahsetmek için ailesine yazıp yazmadığını merak etmemiştim ve yazmış olsa bile mektup ellerine henüz geçmiş olmalıydı. Onun ailesinin tüm üyelerinin kim olduğunu bile bilmiyordum ama Henry'yi duymuştum, John'un yeğeni Henry'nin babasıydı ve o da-

"Ah, elbette Henry'yi görmeye geldiniz!" diye bağırdım. "Sizi gördüğüne çok sevinecek. Durumu çok iyi," diye ona güvence verdim.

"Henry'yi zaten gördüm," dedi dük bunun karşılığında. "Sizin bağırsaklarının bir kısmını çıkarıp, kalanları birleştirmekteki yeteneğinizden hayranlıkla bahsetti. Doğal olarak, oğlumu görmek için ne kadar istekli ve kızımla..." Bir an için dudaklarını birbirine bastırdı; belli ki Dottie ebeveynlerini nişanı hakkında bilgilendirmişti. "...erkek kardeşimi de yeniden görecek olduğum için ne kadar mutlu olsam da, aslında beni Amerika'ya getiren görevim oldu. Alayım kısa süre önce New York'a indi."

"Ah," dedim. "Şey... Ne kadar hoş." John açıkça ne alayını ne de erkek kardeşinin geleceğini bilmiyordu. Belli belirsiz bir şekilde sorular sormam ve generalin planları hakkında bir şeyler

öğrenmem gerektiğini düşündüm ama doğru zaman ve doğru yer gibi görünmüyordu.

General kibarca öksürdü.

"Leydi John, şu anda eşinizin nerede olduğunu biliyor olabilir misiniz?"

Harold'la, Pardloe Dükü'yle tanışmaktan dolayı yaşadığım şok, o an için tüm mantığımı silip süpürmüştü ama bu aniden geri dönmesini sağladı.

"Hayır, korkarım bilmiyorum," dedim mümkün olduğunca sakin bir ses tonuyla. "Onbaşınıza da söyledim. Birkaç saat önce, elinde not olan bir ulak geldi ve Lord John onunla birlikte gitti. Ama nereye gittiğini söylemedi."

Generalin dudakları seğirdi.

"Aslında," dedi hâlâ kibar bir ses tonuyla, "öyle yapmadı. Albay Graves, Lord John'a yeniden göreve döndüğünü bildiren ve ona hemen buraya gelmesini emreden bir notla ulağı gönderdi. O ise bunu yapmadı."

"Ah," dedim, sesim hislerim kadar şaşkın çıkıyordu. O koşullar altında, bunu göstermenin bir sakıncası yok gibi görünüyordu ve ben de bunu gösterdim. "Olacak şey değil. O zaman... O başka biriyle gitti."

"Ama kiminle gittiğini bilmiyorsunuz, öyle mi?"

"Onun gittiğini görmedim," dedim, düzgün bir şekilde soruyu cevaplamaktan kaçınarak. "Korkarım, nerede olacağına dair bir haber bırakmadı."

Clinton, şekilli siyah kaşlarından birini kaldırdı ve Pardloe'ya baktı.

"O zaman sanırım kısa süre içinde dönecektir," dedi dük omuz silkerek. "Zaten konu da o kadar acil değildi."

General Clinton, bu görüşe fazla katılmıyor gibi görünüyordu ama bana kısa bir bakış attı ve hiçbir şey söylemedi. Yine de boşa harcayacak pek vakti yoktu ve kibarca beni eğilerek selamlayıp iyi günler diledi.

Büyük bir hevesle yanlarından ayrılırken, çok kısa bir süre duraklayarak düke onunla tanıştığıma memnun olduğumu söyledim ve kardeşinin kendisine ulaşması için nereye...?

"King's Arms hanında kalıyorum," dedi Pardloe. "Ben size...?"

"Hayır, hayır," dedim aceleyle beni eve göndermek konusundaki teklifinin önüne geçmek için. "Hiç sorun değil. Teşekkür ederim, efendim." Önce generale, sonra Hal'e eğilerek selam verdim ve eteklerim -ve duygularım- girdap halinde dönerken kapıya doğru ilerledim.

Yüzbaşı Richardson artık bekleme salonunda değildi ama onun nereye gittiğini merak edecek vaktim yoktu. Kapıdaki askeri hızla başımla selamlarken gülümsedim ve sonra dışarı, açık havaya çıktım, bir boğadan kaçmış gibi nefes alıp veriyordum.

Caddede karambol halinde koşuşturup, büyük bir atlı yük arabasına koliler ve mobilyalar taşıyan askerlerin bacaklarına çarpıp geri seken iki küçük erkek çocuğundan kaçınmak için diğer tarafa yönelirken, Şimdi ne olacak? diye merak ettim.

Askerler onları hoş gördüklerine göre, çocuklar Clinton'ın subaylarından birinin olmalıydı. John erkek kardeşinden genellikle adaletli bir şekilde bahsederdi ve Hal'in merhametsiz zorbalığa karşı eğilimine dikkat çekerdi. İçinde bulunduğumuz durumda ihtiyacımız olan tek şey, biraz otorite sahibi birinin duruma burnunu sokmasıydı. Kısa bir an için William'ın amcasıyla arasının iyi olup olmadığını düşündüm; eğer öyleyse, belki de Hal'in dikkati başka bir yöne çekilebilir, konuşarak mantıklı davranması- hayır, hayır, elbette ki olamazdı. Hal, Jamie'yi -en azından şimdilik- öğrenmemeliydi ve Willie ile bunun hakkında bir şey öğrenmeden iki kelime edemezdi. Tabii, eğer Willie bu konuda konuşursa ama yine de-

"Leydi John." Arkamdan seslenilmesi, Pardloe Dükü yanıma gelene kadar kısa bir süre için donakalmama neden oldu. Beni kolumdan tutarak durdurdu.

"Çok kötü bir yalancısın," diye yorumda bulundu dük ilgiyle. "Ama ne hakkında yalan söylediğini merak ediyorum?"

"Biraz ısınma turuyla daha iyisini yapabilirim," dedim tersçe. "Ama aslında, şu anda yalan söylemiyorum."

Bu onun kahkaha atmasına neden oldu. Bana doğru biraz daha eğilip yüzümü daha yakından inceledi. Gözleri, John'un-

kiler gibi uçuk maviydi ama kaşlarının ve kirpiklerinin verdiği karanlık hava, delici bakışları olmasına sebep oluyordu.

"Belki de öyledir," dedi, hâlâ eğleniyor gibi görünüyordu. "Ama yalan söylemiyor olsan bile, bana bildiğin her şeyi söylemiyorsun."

"Size bildiğim her şeyi söylemek zorunda değilim," dedim gururlu bir şekilde, kolumu elinden kurtarmaya çalışırken.

Dük isteksizce kolumu bıraktı.

"Affedersiniz, Leydi John."

"Kesinlikle," dedim kısaca ve onun yanından gitmek üzere harekete geçtim. Akıllıca bir hareketle önüme geçip yolumu kapadı.

"Erkek kardeşimin nerede olduğunu bilmek istiyorum," dedi.

"Bunu ben de bilmek isterim," diye cevap verdim, onun yanından geçmeye çalışırken.

"Nereye gittiğinizi sorabilir miyim?"

"Eve." Lord John'un evine "ev" demek hâlâ kendimi garip hissetmeme neden oluyordu ama başka bir evim yoktu. Evet var, dedi kalbimdeki küçük, net bir ses. Jamie var.

"Neden gülümsüyorsunuz?" diye sordu Pardloe, sesi şaşkın geliyordu.

"Eve gidip, bu ayakkabıları çıkarma fikrine gülümsüyorum," dedim hızla yüzümdeki gülümsemeyi silmeye çalışırken. "Beni öldürüyorlar."

Dudakları hafifçe seğirdi.

"O zaman izin verin size tahtırevanımı teklif edeyim, Leydi John."

"Ah, hayır, gerçekten ben-" Ama cebinden tahta bir düdük çıkardı ve kulak delici bir sesle çaldığında, bodur, kaslı bir erkek -birbirlerine o kadar benziyorlardı ki kardeş olmalıydılar- iki kenarından tutarak taşıdıkları bir tahtırevanla, koşarak sokağın köşesinden döndüler.

"Hayır, hayır, buna hiç gerek yok," diye karşı çıktım. "Ayrıca, John sizin gut rahatsızlığınız olduğunu söyler; tahtırevana sizin ihtiyacınız olacaktır. "

Pardloe bundan hoşlanmadı; gözlerini kıstı ve dudaklarını büzdü.

"Ben başımın çaresine bakarım hanımefendi," dedi kısaca ve yeniden kolumu yakalayıp beni tahtırevanın yanına doğru sürükledi. Beni içeri doğru itti ve bunu yaparken şapkamı gözlerimin üzerine indirdi. "Leydi benim korumam altında. Onu King's Arms'a götürün," diye talimat verdi Tweeledum ve Tweedledee'ye* kapıyı kapatırken. Ve ben, "Alın kellesini!"** diye bağıramadan, inanılmaz bir hızla High Caddesi'nde ilerlemeye başlamıştık.

Bir yerlerimi kesme ve bereleme pahasına, sıçrayarak dışarı çıkma niyetiyle kapının kolunu kavradım ama pislik herif emniyet kilidini dışarı koymuştu ve içeriden ulaşamıyordum.

Sürücüye bağırarak durmasını söyledim ama adeta Aix'den Ghent'e haber taşıyormuş gibi taş döşemelerin üzerinde hızla ilerlerken, beni tamamen görmezden geldiler.

Nefes nefese ve öfkeli bir şekilde arkama yaslanıp çekip şapkamı çıkardım. Pardloe ne yaptığını sanıyordu? John'un anlattıklarından ve dükün diğer çocuklarının babaları hakkında yaptığı yorumlardan, onun kendi istediğini elde etmeye alışık olduğunu net bir şekilde biliyordum.

"Pekâlâ, bunu göreceğiz," diye söylendim, uzun, inci başlı şapka iğnesini şapkamın kenarına geçirirken. Saçlarımı bir arada tutan saç filesi şapkayla birlikte çıktı; fileyi şapkanın içine koydum ve başımı sallayarak saçlarımın omuzlarıma dökülmesini sağladım.

Taş yerine tuğlalarla döşenmiş olan Dördüncü Cadde'ye döndüğümüzde, sarsıntı biraz azaldı. Sandalyeye tutunduğum elimi bırakabildim ve pencereyle uğraşmaya başladım. Eğer pencereyi açabilirsem, kilide ulaşabilir ve eğer kapı açılıp caddeye çıkabilirsem, dükün entrikalarına bir son verebilirdim.

Pencere, sürme panelli bir düzenle çalışıyordu ama tutula-

* Tweedledum ve Tweedledee, Alice Harikalar Diyarı'ndaki ikiz olan karakterlerin adıdır.

** Alice Harikalar Diyarı'ndaki kötü Kraliçe'nin (Kupa Kızı) sıklıkla söylediği söz.

bilecek bir kapı mandalı yoktu; pencereyi açmanın tek yolu bir taraftaki dar oluğa parmak uçlarını yerleştirip yan tarafa itmekti. Tahtırevanın dörtnala gidişine rağmen ümitsizce bunu yapmaya çabalarken, dükün sürücüye talimat verirken aniden nefesi kesilir gibi gelen sesini duydum.

"Dur... Dur. Ben... Yapamam..." Sözcükleri yarıda kaldı, sürücü tahtırevanı durdurdu ve ben de aniden hareketsiz kalan cama yüzümü dayadım. Dük caddenin ortasında duruyordu, yumruk yaptığı bir elini yeleğine bastırmış, nefes almak için mücadele ediyordu. Yüzü kıpkırmızı olmuştu ama dudaklarında morluklar belirmeye başlamıştı.

Yüzünde endişeli bir ifadeyle omzunun üzerinden arkaya doğru bakan sürücülerden birine, "Beni indirin ve bu lanet kapıyı hemen açın!" diye bağırdım camdan. Söylediğimi yaptılar ve ben de eteklerim her yana uçuşarak tahtırevandan kalkarken, şapka iğnesini korsemin pat kısmına sapladım. Ona hâlâ ihtiyacım olabilirdi.

"Kahrolası otur şuraya," dedim, Pardloe'ya doğru uzanırken. Başını iki yana salladı ama onu tahtırevana bindirmeme izin verdi. Ancak içinde bulunduğumuz durumun tersine dönmesinden dolayı duyduğum tatminin etkisi, onun ölmek üzere olabileceğine dair duyduğum korkuyla azalmıştı.

İlk düşüncem, yani, onun kalp krizi geçirdiği düşüncesi onun nefes alışını ya da almaya çalışmasını duyduğum an yok oldu. Astım krizi sancısı çeken birinin hırıltılı nefesleri yanlış anlaşılacak bir şey değildi ama yine de onun el bileğini kavradım ve nabzını kontrol ettim. Gümbür gümbür atıyordu ama istikrarlıydı ve terliyor olmasına rağmen bu, genellikle kalp krizi ile birlikte görülen ani soğuk ter atımı değil, sıcak havadan kaynaklanan normal, ılık bir terlemeydi.

Hâlâ göğüs bölgesine bastırmış olduğu yumruğuna dokundum.

"Burada ağrı hissediyor musunuz?"

Başını iki yana salladı, zorlukla öksürdü ve elini göğsünden çekti.

"Benim... ihtiyacım..." diyebildi ve onun yeleğinin üzerindeki küçük bir cebe ulaşmaya çalıştığını gördüm. İki parmağımı cebine soktum ve içinde minik mantar kapaklı küçük bir şişe olan küçük mineli kutuyu çıkardım.

"Ne- her neyse." Mantarı açtım, kokladım ve amonyak kokusu aniden burnuma geldiğinde hırıltılı bir ses çıkardım.

"Hayır," dedim kesin bir ses tonuyla mantarını takıp şişeyle kutuyu cebime atarken. "Bunun faydası dokunmaz. Dudaklarınızı büzün ve dışarı nefes verin." Gözleri hafifçe büyüdü ama söylediğimi yaptı; terleyen kendi yüzümde havanın hafif esintisini hissettim.

"Tamam. Şimdi, rahatlayın, nefes almaya çalışmayın, bırakın gelsin. Dörde kadar sayıp nefesinizi verin. Bir... İki... Üç... Dört. Aynı ritimle ikiye kadar sayın... Evet. Nefesinizi verin, dörde kadar sayın... Bırakın hava girsin, ikiye kadar sayın... Evet, güzel. Şimdi endişelenmeyin, boğulmayacaksınız, tüm gün bunu yapabilirsiniz." Cesaret vermek için ona gülümsedim ve o da başıyla onaylamayı başardı. Doğruldum ve etrafıma bakındım; Locust Caddesi'ne yakındık ve Peterman lokantası bir bloktan daha uzakta değildi.

"Sen," dedim sürücülerden birine, "koşarak lokantaya git ve bir testi sert kahve getir. Ücretini ödeyecektir," diye ekledim, elimi düke doğru sallayarak.

Kalabalık etrafımızda toplanmaya başlamıştı. Temkinli şekilde etrafa göz kulak oluyordum; Dr. Hebdy'nin ameliyathanesinin yakınındaydık, sorunun ne olduğunu görmek için gelebilirdi ve ihtiyacım olan son şey o şarlatanın elinde neşteriyle ortaya çıkmasıydı.

"Astımınız var," dedim, dikkatimi yeniden düke yönelterek. Onun nabzını kontrol ederken, yüzünü görebilmek için diz çöktüm. Nabzı daha iyiydi, fark edilir derecede yavaşlamıştı ama bazen astımlı insanlarda görülen ve nefes verirken kalp atışlarının hızının yükselip nefes alırken düştüğü "paradoksikal nabız" denilen garip bir durumu hissedebildiğimi düşündüm. Aslında, herhangi bir kuşkum yoktu. "Bunu biliyor muydunuz?"

Dük başıyla onayladı, hâlâ dudaklarını büzmüş dışarı nefes veriyordu.

"Evet," diyebildi kısaca, yeniden nefes almadan önce.

"Bunun için doktora gittiniz mi?" Başıyla onayladı. "Ve o da size gerçekten sal volatile* mı önerdi?" Elimle cebimdeki küçük şişeyi işaret ettim. Başını iki yana salladı.

"Bay-bayılmak için," diyebildi. "Tüm... Elimde olan."

"Tamam. " Elimi çenesinin altına koyup başını hafifçe arkaya yatırdım ve göz bebeklerini inceledim - oldukça normaldiler. Benim gibi o da spazmın geçtiğini hissedebiliyordu; omuzları gevşemeye başlamış, dudaklarındaki morluk yok olmuştu. "Astım krizi geçirirken, bunu kullanmak istemezsin; öksürmek ve gözlerin yaşarması balgama neden olarak işleri daha da kötüleştirir."

"Siz başıboşlar orada dikilip ne yapıyorsunuz? Gidip bir doktor getir delikanlı!" Arkamdaki kalabalıktan bir kadının keskin sesini duydum. Yüzümü buruşturdum ve dük bunu gördü; sorgular gibi kaşlarını kaldırdı.

"O doktoru istemezsiniz, inanın bana." Ayağa kalkıp yüzümü kalabalığa döndüm, düşünüyordum.

"Hayır, bir doktora ihtiyacımız yok, çok teşekkürler," dedim mümkün olduğunca sevimli bir şekilde. "Sadece sindirimle ilgili bir sorun yaşadı- yediği bir şey yüzünden. Şu an oldukça iyi durumda."

"Bana o kadar da iyi görünmüyor hanımefendi," dedi bir başka ses kuşkuyla. "Sanırım doktor getirsek iyi olacak."

"Bırakın ölsün!" diye bağırdı toplanan kalabalığın arka tarafından biri. "Lanet olası İngiliz askeri!"

Bunun üzerine kalabalıkta garip bir dalgalanma oldu ve karnımda bir korku yumrusunun oluşmaya başladığını hissettim. Onu bir İngiliz askeri olarak düşünmemişlerdi, sadece yollarını tıkayan bir engel olarak görüyorlardı. Ama şimdi...

"Ben doktoru getiririm Leydi John!" Korkarak, önde gelen Muhafazakâr Parti üyelerinden olan Bay Caulfield, altın başlı bastonuyla yürüyerek kalabalığın arasından ön taraflara gelmiş-

* Amonyum karbonat.

ti. "Uzaklaş, seni haşerat!"

Tahtırevanın içine bakmak için eğildi ve şapkasını çıkarıp Hal'i selamladı.

"Hizmetinizdeyim, efendim. Hemen yardım gelecek, bundan emin olabilirsiniz!"

Bileğinden tuttum. Tanrı'ya şükürler olsun ki kalabalık bölünmüştü. Pardloe ile bana yöneltilmiş ıslık ve yuhalamalar olmasına rağmen, kendi mantıkları, protestoları -ve yüksek sesle söylenmiş hakaretler- ile araya giren Kral yanlılarına (ya da belki de sadece hasta bir adama sokağın ortasında saldırmanın politik felsefelerine uymadığını düşünen daha akli selim insanlara) ait birkaç muhalif ses de vardı.

"Hayır, hayır!" dedim. "Lütfen birinin gidip doktor getirmesine izin verin. Majestelerinin burada korunmasız kalmasına izin vermeye cüret edemeyiz!"

"Majesteleri mi?" Caulfield gözlerini kırpıştırdı ve dikkatle altın çerçeveli kelebek gözlüklerini küçük kabından çıkarıp burnunun üzerine koydu ve tahtırevandaki, ısrarla nefes alıp verme egzersizlerine devam etmesine rağmen, ona başını hafifçe, asil bir şekilde sallayan Pardloe'ya baktı.

"Pardloe Dükü," dedim aceleyle, hâlâ Bay Caulfield'in bileğini tutarken. "Majesteleri, size Bay Phineas Graham Caulfield'i takdim edebilir miyim?" Elimi belli belirsiz ikisinin arasında salladım ve sonra, sürücünün elinde testi ile koşarak geldiğini görünce, kalabalık fark etmeden önce erişebilme umuduyla hızla ona doğru koştum.

"Teşekkür ederim," dedim onun elinden testiyi kaparken, nefes nefese. "Kalabalık daha da çirkinleşmeden onu buradan uzaklaştırmamız gerek," dedim, atılan bir çakıl taşının sert bir çat sesiyle tahtırevanın tavanından sektiğini duyduğumda. Bay Caulfield başını eğerek darbeyi savuşturdu.

"Hey!" diye bağırdı sürücü, geçim kaynağına yapılan saldırıya sinirlenmiş şekilde. "Siz, geri çekilin!" Yumruklarını sıkmış bir şekilde kalabalığa doğru yönelmişken, boştaki elimle adamın ceketinin kuyruğunu yakalayarak.

"Onu ve tahtırevanını uzaklaştır!" dedim mümkün oldu-

ğunca etkili bir şekilde. "Onu- onu- " King's Arms olmazdı; orası Kral yanlılarının bilinen bir sığınağıydı ve bizi izleyen insanları daha fazla kızdırmaktan başka bir işe yaramazdı. Ve oraya gittikten sonra Dük'ün merhametine kalmak da istemiyordum.

"Bizi Chestnut Sokağı on yedi numaraya götür!" dedim aceleyle ve elimi cebime atıp bulduğum parayı eline tutuşturdum. "Şimdi!" Sürücü düşünmek için bile duraksamadı ve elleri hâlâ yumruk halinde koşarak tahtırevana doğru ilerledi ve ben de elimdeki kahveyi sıkıca tutarak, topuklu ayakkabılarımın izin verdiği kadar hızlı şekilde onun ardından koşturdum. Numarası gömleğinin kolundaki bir bandın üzerine işlenmişti: OTUZ DOKUZ.

Çakıl taşları tahtırevanın yanlarından yağmur gibi üzerimize geliyordu ve ikinci sürücü -kırk numara- toplaşan arılarmış gibi onlara vurarak uzaklaştırıyor, kalabalığa doğru, "DEFOLUN!" diye bağırıyordu. Bay Caulfield, daha kibar bir şekilde, "Gidin buradan!" ve "Hemen uzaklaşın!" diye bağırarak ona destek çıkıyor, eğlenceyi görmek için öne doğru fırlayan daha gözü pek çocukları bastonuyla dürtüyordu.

"Geldim," dedim nefes nefese, koltuğa yaslanarak. Hal hâlâ hayattaydı, nefes alıp veriyordu. Tek kaşını kaldırarak bana baktı ve başıyla dışarıdaki kalabalığı işaret etti. Başımı iki yana salladım ve kahveyi ellerine tutuşturdum.

"İç... Şunu," demeyi başardım, "ve nefes alıp vermeye devam et." Tahtırevanın kapısını çarptım, kilit pimini anlık bir tatmin duygusuyla oluğuna geçirdim ve doğrulduğumda, Fergus'un en büyük oğlu Germain'in yanımda durduğunu gördüm.

"Yine bir tür sorun mu oldu Grandmére?" diye sordu, başımızın üzerinden vızıldayarak geçen -ve artık taze gübre parçalarıyla miktarı artmış olan- taşlara rağmen sakinliğini bozmadan.

"Öyle de söyleyebilirsin, evet," dedim. "Sakın-"

Ama ben daha fazla konuşamadan kalabalığa doğru döndü ve inanılmaz yüksek bir sesle, "BU BENİM BÜYÜKANNEM. Onun saçının TEK BİR TELİNE bile dokunursanız-" Bunun üzerine kalabalıktaki birkaç kişi kahkaha attı ve ben de elimi ba-

şıma götürdüm. Şapkamı kaybettiğimi tamamen unutmuştum ve saçlarım başımın üzerinde, terli yüzüme ve boynuma yapışmayan bir mantar -başımın üzerinde duran bir bulut- gibi duruyordu. "Sizi KAZIKLARIM!" diye bağırdı Germain. "Evet, SENİ kast ediyorum, Shecky Loew! Ve seni de Joe Grume!"

Ellerinde toprak parçaları olan iki ergen delikanlı duraksadı. Belli ki Germain'i tanıyorlardı.

"Ve büyükannem babalarınıza da ne yaptığınızı söyleyecek!" Bu, bir adım geriye atıp ellerindeki toprakları yere bırakan çocukların, nereden geldikleri hakkında hiçbir fikirleri yokmuş gibi davranmaya karar vermelerine neden oldu.

"Haydi, gel Grandmére," dedi Germain elimi tutarak. Harekete geçmek konusunda hiçbir uyarıya ihtiyaç duymayan sürücüler, çoktan direklerini kavramış ve tahtırevanı yukarı kaldırmışlardı. Topuklu ayakkabılarımla onlara yetişmem mümkün değildi. Ayakkabılarımı çıkarırken, tombul Dr. Herby, ilk başta emredici bir şekilde onu çağırmayı öneren ve şimdi yüzünde bir zafer ifadesiyle olanları seyreden kadının ardından oflayarak ilerliyordu.

"Teşekkürler, Bay Caulfield," dedim aceleyle ve ayakkabılarımı bir elimle kavrayıp tahtırevanı takip etmeye başladım, eteklerimi kirli kaldırım taşlarından yukarı kaldıramıyordum ama o anda bu konuda fazla endişelenmiyordum. Germain, bizi izleyenleri vazgeçirmek için tehdit edici hareketler yaparak biraz geriden geliyordu ama kalabalıktan gelen seslerden, onların geçici düşmanlıklarının eğlenceye dönüştüğünü anlamıştım ve ardımızdan bizi hâlâ yuhalamalarına rağmen artık bir şeyler fırlatmıyorlardı.

Köşeyi döndükten sonra sürücü biraz yavaşladı ve ben de Chestnut Sokağı'nın düz tuğla zemini üzerinde ilerlemeyi başarıp tahtırevanın yanına gelebildim. Hal, yan pencereden dışarı bakıyor, kayda değer şekilde daha iyi görünüyordu. Açıkça boş olan kahve testisi, yanındaki koltukta duruyordu.

"Nereye gidiyoruz... Hanımefendi?" diye bağırdı beni gördüğünde. Sürücülerin ayakkabılarının istikrarlı tok seslerinden duyabildiğim kadarıyla, sesi de çok daha iyi geliyordu.

"Endişelenmeyin Majesteleri," diye seslendim, onların yanında hızla yürürken. "Benim korumam altındasınız!"

7

DÜŞÜNCESİZ EYLEMLERİN İSTENMEYEN SONUÇLARI

Jamie, her tarafını yırtan böğürtlenlere ve çarpan dallara aldırmadan, çalıları kürüyordu. Yoluna çıkan herhangi bir şeyden kurtulabilir ya da ezebilirdi.

Bağlanmış, otlayan iki ata ulaştığında, bir andan fazla tereddüt etmedi. İkisinin de bağlarını çözdü, kısrağa vurarak, onun homurdanarak çalıların arasında gitmesini sağladı. Milis kuvvetleri John Grey'in gitmesine izin vermeden, hiç kimse fazladan atı alıp kaçamayacak olsa da Jamie adamın Philadelphia'ya dönüşünü kolaylaştırmak niyetinde değildi. Her neyle baş etmek zorunda kalacaksa, bunu lordun yanında olmasının getirdiği karmaşıklık olmadan daha kolaylıkla yapacaktı.

Peki ne yapılacak? diye merak etti, topuklarıyla atı iki yanından dürtüp, dizginlerini çekip başını yola doğru çevirirken. Biraz şaşkınlıkla ellerinin titrediğini fark etti ve titremeyi durdurmak için deriyi daha sıkı kavradı.

Sağ elinin eklemleri zonkluyordu ve bir ağrı eksik olan parmağının olduğu yerden bıçak gibi saplanıp, tüm eline yayılarak, dişlerinin arasından tıslamasına sebep oluyordu.

"Bana ne diye söyledin, seni küçük aptal?" dedi fısıldayarak, atını dörtnala gitmesi için yönlendirirken. "Ne yapacağımı sanıyordun ki?"

John karşı koymamış, karşılık vermemişti. "Haydi, devam et ve öldür beni," demişti pislik herif. Sadece hayali bile, Jamie'nin ani bir öfke dalgasıyla yumruklarını sıkmasına neden oldu. Eğer o değersiz Woodbine ve milis kuvvetleri ortaya çıkmamış olsaydı, devam edip bunu yapar mıydı?

Hayır. Hayır, yapmazdı. Kısa süreliğine geri dönüp, boğarak

Grey'in canını almayı çok istiyor olsa bile, kendi sorusuna cevap vermeye başladı ve mantığı mücadele ederek öfke sisinden öne çıktı. Grey bunu neden söylemişti? Sebep ortadaydı - katıksız refleksle adama vurmasının, o anda titriyor olmasının nedeni. Çünkü Grey doğruyu söylemişti.

"İkimiz de seni beceriyorduk." Sertçe, başının dönmesine neden olacak kadar hızla derin bir nefes aldı ama bu titremesini durdurmuştu ve biraz yavaşladı; atı kulaklarını geriye yatırmış, rahatsız olmuş bir şekilde kıpırdanıyordu.

"Sorun yok *a bhalaich*," dedi hâlâ zorlukla ama artık daha yavaş bir şekilde nefes alıp verirken. "Sorun yok."

Bir an için kusabileceğini düşündü ama bunu yapmamayı başardı ve daha sağlam bir şekilde yeniden eyere yerleşti.

Jack Randall'ın ruhunun üzerinde bıraktığı o açık yaraya hâlâ dokunabiliyordu. Artık kabuk bağladığı için güvende olduğunu düşünüyordu ama hayır, lanet olası John Grey dört kelime ile bunu parçalayarak açmıştı. "İkimiz de seni beceriyorduk." Ve bunun için onu suçlayamazdı - en azından suçlamaması gerektiğini düşündü, mantığı inatla savaşarak öfkesini geriye atmaya çalışmasına rağmen, mantığın kuruntu karşısında ne kadar zayıf bir silah olduğunu çok iyi biliyordu. Grey, o kelimelerin içinde ne fırtınalar kopardığını biliyor olamazdı.

Ama mantığın da faydalı olduğu şeyler vardı. Ona ikinci darbeyi hatırlatan mantığıydı. İlki körü körüne bir refleksti; ikincisi ise değildi. Bu düşünce de öfkeyi ve farklı türde bir acıyı getiriyordu.

"Karınla yattım."

"Seni aşağılık," diye fısıldadı Jamie, dizginleri atın şaşkınlıkla başını arkaya çekecek kadar güçlü bir refleksle çekti. "Neden? Neden bana bunu söyledin, seni aşağılık!"

Ve ikinci cevap sonradan ama ilki kadar net bir şekilde geldi: Çünkü eline geçen ilk fırsatta Claire bana bunu söyleyecekti. Ve Grey de bunu çok iyi biliyordu. Bunu duyduğumda şiddet uygulayacaksam kendisinin daha iyi bir hedef olduğunu düşündü.

Evet, Claire bunu kendisine söylerdi. Jamie yutkundu. Ve

bana söyleyecek. O bunu yaptığında, kendi ne söyleyecek ya da ne yapacaktı?

Yeniden titremeye başlamış ve fark etmeden yavaşlamıştı, dolayısıyla at neredeyse tırıs yürüyüşe geçmişti, havayı koklarken başını iki yana çeviriyordu.

Bu, Claire'in suçu değil. Bunu biliyorum. Bu, onun suçu değil. Onun öldüğünü düşünüyorlardı. Bu cehennemin nasıl bir şey olduğunu biliyordu; kendisi de uzun bir süre orada yaşamıştı. Çaresizliğin ve güçlü bir içkinin neler yapabileceğini de biliyordu. Ancak o görüntü- ya da görüntünün yokluğu... Nasıl olmuştu? Nerede olmuştu? Bunun olmuş olduğunu bilmek yeterince kötüydü; nasıl ve neden olduğunu Claire'den duyamamak ise neredeyse dayanılmazdı.

At durdu; dizginleri gevşemişti. Jamie gözleri kapalı bir halde yolun ortasında oturmuştu, sadece nefes alıyor, bunu hayal etmemeye ve dua etmeye çalışıyordu.

Mantığın sınırları vardı, dualarınsa yoktu. Zihninin sımsıkı kavrayışını, bilmek için duyduğu habis merakı, arzuyu gevşetmesi için biraz zaman geçmesi gerekti. Ama kısa bir süre sonra, Jamie devam edebileceğini hissetti ve dizginleri yeniden eline aldı.

Bunların hepsi bekleyebilirdi. Ama herhangi başka bir şey yapmadan önce Claire'i görmesi gerekiyordu. O anda onu gördüğünde ne söyleyeceği -ya da yapacağı- hakkında hiçbir fikri yoktu ama yiyecek ya da su olmadan haftalarca denizde terk edilmiş bir adamın hissedeceği bir ihtiyaçla, onu görmeye ihtiyaç duyuyordu.

***

Kan, John Grey'in kulaklarında o kadar yüksek bir sesle gümbürdüyordu ki -üzerini arayıp, ellerini önünde bağlamak gibi temel önlemleri aldıktan sonra- birkaç metre ötede bir araya toplanmış ve bir çiftlik avlusundaki kazlar gibi hararetli şekilde birbirleriyle tıslayarak konuşan ve ara sıra kendisine doğru düşmanca bakışlar atan, onu kaçıran kişilerin arasındaki konuşmaları bile duyamıyordu.

Umurunda değildi. Sol gözüyle bir şey göremiyordu ve ar-

tık karaciğerinin parçalandığından oldukça emindi, ama bu da umurunda değildi. Jamie Fraser'a gerçeği - lanet olası tüm gerçeği - söylemişti ve savaşta zafer kazandığında hissedilen aynı vahşi duyguları hissediyordu: İliklerine kadar hissettiği hayatta olmanın verdiği rahatlama, sarhoşluk gibi sizi bir dalganın üzerinde taşıyan, sonra giderek azalan ve sizi kumsalda çakırkeyif bir şekilde sendeler -çok daha sonra kaybettiklerinizin hesabını bile unutacak- bir halde bırakan o delişmen duygu hücumu.

Dizleri de hemen hemen aynı savaş sonrası hisleri hissettiği için daha fazla dayanamadılar. Kabaca yaprakların üzerine oturdu ve sağlam olan gözünü kapattı.

Kalbinin atışlarının giderek yavaşlamasından başka hiçbir şeyin farkında olmadığı kısa bir sürenin ardından, kulaklarındaki gürültü dinmeye başladı ve birinin ona seslendiğini fark etti.

"Lord Grey!" dedi o ses yeniden daha yüksek sesle ve yüzünde, kötü şekilde tütün kokan ılık nefesin esintisini hissedebileceği kadar yakından.

"Benim adım Lord Grey değil," dedi sinirli bir şekilde, sağlam gözünü açarken. "Size söyledim."

"Lord John Grey olduğunu söyledin," dedi kendisiyle konuşan adam kırlaşmış sakallarının arasından kaşlarını çatarak. Bu, Fraser ile birlikteyken kendilerini ilk fark eden, kirli av gömleği giymiş, iri yarı adamdı.

"Öyleyim. Eğer benimle lanet bir konuşma yapmak zorundaysan bana 'lordum' ya da 'efendim' diyebilirsin. Ne istiyorsun?"

Adam hafifçe dikleşti, sinirli görünüyordu.

"Pekâlâ, sorduğunuza göre... Efendim, ilk olarak ağabeyinizin Tümgeneral Charles Grey olup olmadığını bilmek istiyoruz."

"Hayır."

"Hayır mı?" Adam, bakımsız kaşlarını çattı. "Tümgeneral Charles Grey'i tanıyor musun? Akraban mı?"

"Evet, öyle. O..." Grey, aralarındaki tam akrabalık derecesini hesaplamaya çalıştı ama vazgeçip elini salladı. "Bir tür kuzenim."

Artık kendisine bakan yüzlerden tatmin olmuş bir homurdanma geldi. Woodbine denilen adam, yanında çömeldi, elinde katlanmış bir kâğıt vardı. "Lord John," dedi az çok kibarca. "Şu anda Majestelerinin ordusunda aktif görevde bulunmadığınızı söylemiştiniz, değil mi?"

"Bu doğru." Grey, aniden içinden gelen esneme isteğiyle mücadele etti. Artık, kanındaki heyecanın gücü azalmıştı ve yatmak istiyordu.

"O zaman bu belgeleri açıklamak ister misiniz lordum? Onları pantolonunuzda bulduk." Dikkatle katlı kâğıtları açtı ve Grey'in burnuna doğru tuttu.

John, sağlam gözüyle kâğıtlara baktı. Kâğıdın tepesindeki not General Clinton'ın emir astsubayındandı: Grey'in müsait olduğu en kısa süre içinde general ile görüşmesine dair kısa bir talep. Evet, Jamie Fraser'ın ölümden geri dönerek, dehşet verici ortaya çıkışından önce nota zar zor bakabilmişti ama olaylar bunu aklından tamamen çıkarmıştı. O sırada olanlara rağmen, gülümsemesine engel olamadı. Hayatta. Lanet olası adam hayattaydı!

Sonra Woodbine notu çekerek, altındaki kâğıdı ortaya çıkardı: Clinton'ın notuna ekli olarak gelen belgeyi. Küçük bir kâğıt parçasıydı ve üzerinde hemen tanınabilir kırmızı mühür mumu vardı; bu, bir subayın her zaman üzerinde taşıması gereken ruhsatı, görev belgesiydi. Grey, basitçe inanamayarak gözlerini kırpıştırdı, kâtibin ince uzun harfli yazısı gözlerinin önünde titreşiyordu. Ama en aşağıda, Kral'ın imzasının altında bir yazı daha vardı, bu yazı kalın, siyah, fazlasıyla okunabilir bir yazıyla çiziktirilmişti.

"Hal!" diye bağırdı. "Seni pislik!"

***

"Size onun bir asker olduğunu söyledim," dedi gözlük camlarından biri kırık olan ufak tefek adam, üzerinde ÖLDÜR! kelimesi işlenmiş olan şapkasının kenarının altından, Grey'in oldukça tatsız bulduğu bir açgözlülükle onu süzerken. "Sadece

bir asker de değil, o bir casus! Hemen şu an bile onu asıp ondan kurtulabiliriz!"

Bu planla ilgili fark edilir bir coşku patlaması oldu ve bu, ayağa kalkarak, hemen infaz uygulanmasını benimseyenlerin isteksiz şekilde homurdanarak geri adım atana kadar yüksek sesle bağıran Onbaşı Woodbine tarafından zorlukla bastırıldı. Grey, kalbi gümbürdeyerek atarken, buruşmuş yetki belgesini bağlı ellerinde tutarak oturuyordu.

Onu asabilirlerdi. İki yıldan kısa bir süre önce, Hale isimli bir Kıta Ordusu yüzbaşı, sivil kıyafetler içinde istihbarat toplarken yakalandığında, Howe bu yüzbaşıya tam olarak bunu yapmıştı ve asilerin misilleme yapma şansı elde etmekten daha fazla isteyecekleri bir şey yoktu. Hale'in hem tutuklanmasında hem de infazında William da vardı ve Grey'i bu olayla şoke edici sertliği hakkında bilgilendirmişti.

William. Yüce Tanrı, William! İçinde bulunduğu durumun aciliyetinden dolayı, Grey oğlunu aklına bile getirememişti. Kendisi Fraser ile birlikte çatıya çıkıp atık su borusundan kaçarak, William'ı ortaya çıkanların şokuyla serseme dönmüş halde, üst katta yalnız bırakmışlardı.

Hayır. Hayır, yalnız değildi. Claire de oradaydı ve onun düşüncesi Grey'i biraz sakinleştirdi. Claire, Willie ile konuşabilmiş, onu sakinleştirebilmiş, açıklayabilmiş... Pekâlâ, muhtemelen açıklayamamış ve sakinleştirememişti ama eğer Grey bundan sonraki birkaç dakika içinde asılacak olursa, William her şeyle tek başına yüzleşmek zorunda kalmayacaktı.

"Onu kampa geri götürüyoruz," dedi Woodbine inatçı şekilde, bu ilk defa olmuyordu. "Onu burada asmanın ne faydası olacak ki?"

"Bir İngiliz askeri eksilmiş olacak, değil mi? Bu, bana iyi bir şey gibi görünüyor!" diye karşılık verdi, av gömleği giymiş olan iri yarı haydut.

"Bak Gershon, onu asmamamız gerektiğini söylemiyorum. Sadece burada ve şimdi değil dedim." İki eliyle tüfeğini kavramış olan Woodbine, yavaşça etrafında halka olmuş adamlara bakıp her birine sert bakışlar attı. "Burada ve şimdi değil,"

diye tekrarladı. Grey, Woodbine'ın güçlü karakterine hayranlık duydu ve başını sallayarak ona katılma hareketine zar zor engel oldu.

"Onu kampa geri götürüyoruz. Hepiniz ne söylediğini duydunuz; Tümgeneral Charles Grey onun akrabası. Albay Smith onu kampta asmak isteyebilir ya da hatta belki de bu adamı General Wayne'e göndermek bile isteyebilir. Paoli'yi unutma!"

"Paoli'yi unutma!" Cırlak sesler bu sözcükleri tekrarladı ve Grey, gömleğinin koluyla şişmiş gözünü ovuşturdu - gözünden yaşlar akıyor ve yüzünü tahriş ediyordu. Paoli? Kahrolası Paoli neydi? Ve bunun asılıp asılmaması ya da nerede asılması gerektiğiyle ne ilgisi vardı? O anda bunu sormamaya karar verdi ve adamlar sürükleyerek onu ayağa kaldırdıklarında, şikâyet etmeden onlarla birlikte gitti.

8

HOMO EST OBLIGAMUS AEROBE ("İNSAN ZORUNLU BİR OKSİJENCİLDİR") HİPOKRAT

Otuz Dokuz numara tahtırevanın kapısını merasimle açtığında, Dük'ün yüzü tehlikeli şekilde kızarmıştı ve ben bunun sıcaktan kaynaklandığını düşünmüyordum.

"Erkek kardeşinizi görmek istiyordunuz, öyle değil mi?" diye sordum, onun nefesini zihnindeki şeylerden herhangi birini söyleyecek kadar toplamasından önce. Elimle evi gösterdim. "Bu, onun evi." John'un o sırada evin içinde olmadığı gerçeği bekleyebilirdi.

Bana ciddi bir bakış attı ama hâlâ zorlukla soluk alsa da nefesini harcamadı ve tahtırevanın koltuğundan kalkmak için uğraşırken Kırk Numara'nın uzattığı yardım elini zahmetsizce savuşturdu.

Sürücülere ödeme yaptı -ki bu oldukça iyi oldu, çünkü benim üzerimde hiç para yoktu- ve hırıldayarak nefes alıp verir-

ken eğilerek kolunu bana uzattı. Onun ön bahçede yüzüstü düşmesini istemediğim için koluna girdim. Tahtırevanla aynı hızda ilerlemiş olan Germain de düşünceli şekilde biraz arkadan bizi takip ediyordu.

Bayan Figg ön kapı aralığında durmuş, bizim yaklaşmamızı ilgiyle izlemekteydi. Artık menteşelerinden çıkarılmış olan kırık kapı, kamelya çalılarının yanındaki bir çift tezgâh ayağının üzerine yerleştirilmiş, profesyonel yardımın gelmesini bekliyordu.

"Size Bayan Mortimer Figg'i takdim edebilir miyim Majesteleri?" dedim kibarca başımla onun olduğu yönü işaret ederek. "Bayan Figg, lordumun aşçısı ve kâhyasıdır. Bayan Figg, bu Majesteleri, Pardloe Dükü. Lord John'un ağabeyi."

Kadının dudaklarının "*Merde*" der gibi büzüldüğünü gördüm ama neyse ki ses çıkmamıştı. İri cüssesine rağmen hızla merdivenlerden indi ve yeniden morarmaya başlayan Hal'in koluna girerek, ona destek oldu.

"Dudaklarınızı büzün ve nefes verin," dedim kısaca. "Şimdi!" Dük, boğulur gibi çirkin bir ses çıkardı ama bana kötü bakışlar atmasına rağmen, üfleyerek nefesini vermeye başladı.

"Kutsal Ruh adına ona ne yaptınız?" diye sordu Bayan Figg bana suçlar gibi. "Ölmek üzereymiş gibi görünüyor."

"Başlangıç olarak onun hayatını kurtardım," dedim sertçe. "Haydi Majesteleri!" dedim ve Dük'ü aramıza alıp kaldırarak merdivenlerden çıkardık. "Sonra da onu ayak takımı tarafından taşlanmaktan ve dövülmekten kurtardım, tabii Germain'in paha biçilmez yardımı sayesinde," diye ekledim, yüzünde kocaman bir sırıtış olan Germain'e doğru bakarak. Aslında aynı zamanda onu kaçırıyordum ama o sırada bu konuya girmeye gerek olmadığını düşündüm.

"Ve sanırım yine onun hayatını kurtarmak üzereyim," dedim bir an kendim de soluklanmak için verandada duraksayarak. "Onu yatırabileceğimiz bir yatak odamız var mı? Belki William'ınki?"

"Will-" diye başladı Dük ama sonra kasılarak öksürmeye başladı, yüzü kötü bir patlıcan moruna dönüyordu. "N- Ne?"

"Ah, unutuyordum," dedim. "Elbette ki William sizin yeğe-

niniz, öyle değil mi? Kendisi şu anda burada değil." Suratını asmasına rağmen bir şey söylemeyen Bayan Figg'e kötü bir bakış attım. "Üfleyerek nefes verin Majesteleri."

Evi düzenlemek adına içeride bir şeyler yapıldığını gördüm. Döküntüler süpürülerek, açık kapının aralığında düzenli bir yığın haline getirilmişti ve Jenny Murray bunların yanındaki bir sedirin üzerinde oturmuş, çöplerin arasından düşmüş avizenin kırılmamış kristallerini toplayıp bir kâsenin içine koyuyordu. Tek kaşını kaldırarak bana baktı ama acele etmeden ayağa kalkarken, kâseyi bir kenara koydu.

"Neye ihtiyacın var Claire?" diye sordu.

"Kaynar su," dedim Pardloe'yu -John gibi ince bedenli ve kemikli biriydi ama yine de sağlam bir adamdı- manevra yaparak berjer koltuğa taşırken hafifçe belli belirsiz homurdandım. "Bayan Figg? Kupa, birkaç kupa ve Jenny, ilaç sandığım. Ritmi kaybetmeyin Majesteleri. Üfleyin... İki... Üç... Dört. Hızla solumaya çalışmayın. Havayı yudumlayın- söz veriyorum, yeterince hava alacaksınız." Hal'in terle parlayan yüzü seğiriyordu ve hâlâ kendini kontrol edebiliyor olmasına rağmen, hava yolları kapandıkça, paniğin gözlerinin etrafında çizgiler oluşturduğunu görebiliyordum.

Ben de içimde yükselen benzer panik duygusunu bastırmaya çalıştım; bunun ikimize de faydası dokunmazdı. Gerçek şuydu ki o ölebilirdi. Şiddetli bir astım krizi geçiriyordu ve adrenalin iğnelerine, büyük bir hastanenin olanaklarına erişimleri olsa bile, bu durumdaki insanlar ya yaşadıkları strese bağlı olarak kalp krizinden ve oksijen eksikliğinden ya da basit bir şekilde boğularak ölebiliyorlardı.

Dük elleriyle dizlerini sıkıca kavramıştı, kadife pantolonu buruşmuş, rengi terle koyulaşmıştı ve boynundaki damarlar kasılmadan dolayı kabarmıştı. Zorlanarak ellerinden birini dizinden çekip elimin içine aldım; eğer herhangi bir şansı olacaksa, dikkatini zihninin karartan panikten uzaklaştırmam gerekiyordu.

"Bana bakın," dedim ona doğru eğilip, doğruca gözlerinin

içine bakarak. "Her şey yoluna girecek. Beni duyuyor musunuz? Eğer beni duyuyorsanız, başınızı sallayın."

Başını hafifçe sallamayı başardı. Üfleyerek nefesini veriyordu ama bunu çok hızlı yapıyordu; yanağıma sadece belli belirsiz bir hava dalgası çarptı. Onun elini sıktım.

"Daha yavaş," dedim, sesimin elimden geldiğince sakin çıkmasını sağlamaya çalışıyordum. "Şimdi, benimle birlikte nefes alın. Dudaklarınızı büzün... Üfleyin..." Boşta olan elimde, cüret edebildiğim kadar yavaş bir şekilde dizinin üzerinde dörde kadar sayacağı bir ritimle vurdum. Sayarken iki ile üç arasında nefessiz kaldı ama dudaklarını büzmeye devam ediyor, zorluyordu.

"Yavaş!" dedim, sertçe ağzı açılıp havaya aç bir şekilde nefes almaya çalışınca. "Kendi kendine gelmesine izin verin. Bir... İki... Üfleyin!" Jenny'nin ilaç sandığımla birlikte aceleyle merdivenlerden aşağı indiğini duyabiliyordum. Bayan Figg, devamlı bir kazanı kaynar halde tuttuğu mutfağa bir rüzgâr gibi gitmişti. Evet, işte bir elinin parmaklarına takılı üç çay fincanı ve diğer eliyle havluya sardığı sıcak suyla dolu kovayla geliyordu.

"... Üç... Dört -efedra ver Jenny- Bir... İki... Dışarı üfleyin, iki... Üç... Dört -her bir fincana bir avuç dolusu koy- iki, evet, işte böyle... Üfleyin..." Hâlâ onun gözlerine bakıyor, üflemesini dinliyordum - hava yollarını açık tutan tek şey buydu. Eğer bu ritmi kaybederse, az da olsa o hava basıncını da kaybedecek, hava yolları çökecek ve sonra da... Elini elimden geldiği kadar sıkıca tutarak bu düşünceyi bir kenara ittim ve tekrarladığım ritimler arasında talimat vermeye devam ettim. Efedra... Elimde lanet olası başka ne vardı?

Cevap şuydu, çok fazla şey yoktu. Bowman kökü, boru çiçeği - tehlikeli derecede zehirliydi ve yeterince hızlı işe yaramazdı. "Yabani saparna Jenny," dedim aniden. "Kökü- kökünü öğüt." Parmağımla önce ikinci, sonra da üçüncü fincanı gösterdim. "... İki... Üç... Dört!" Koca bir avuç dolusu parçalanmış efedra (ismi uygun bir şekilde verilmişti; minyatür sopalardan

oluşmuş bir yığın gibi görünüyordu)* her fincana konulmuştu ve şimdiden demlenmeye başlamıştı. Ona ilk fincanı içilecek kadar soğur soğumaz verecektim ama gerçekten etki gösteren bir konsantrasyon elde etmek için neredeyse yarım saat geçmesi gerekiyordu. "Daha fazla fincan lütfen Bayan Figg! Bir... İki... Güzel..."

Dükün elimin içindeki eli terden yapış yapıştı ama tüm gücüyle elimi sıkıyordu; kemiklerimin gıcırdadığını hissedebiliyordum ve biraz rahatlatmak için elimi çevirdim. Dük bunu gördü ve uyguladığı baskıyı biraz azalttı. Öne doğru eğilip, elini iki elimin içine aldım - bu arada fırsattan istifade ederek parmaklarımı nabzının üzerine koydum.

"Ölmeyeceksiniz," dedim ona sessizce ama elimden geldiği kadar etkili bir şekilde. "Ölmenize izin vermeyeceğim." O buz mavisi gözlerinden gülümseme olamayacak kadar hafif bir titreşim geçti ama konuşmayı düşünecek kadar bile nefesi yoktu. Dudakları hâlâ mordu ve havanın sıcaklığına rağmen yüzü kâğıt kadar beyazdı.

İlk efedra fincanının kısa süreliğine faydası dokundu, sıcaklık ve nemin de şifalı bitki kadar faydası dokunuyordu. Efedranın içinde adrenalin vardı ve o anda astım için iyi bir tedavi olabilecek elimde olan tek şey buydu - ama sadece on dakikalık demlenmenin ardından bir fincanın içinde etki edecek kadar adrenalin olmuyordu. Yine de, bu kısa süreli rahatlama hissi bile onun biraz sakinleşmesini sağladı. Elini çevirdi, parmaklarını parmaklarıma geçirdi ve o da elimi sıktı.

Bir savaşçı. Gördüğüm zaman bir savaşçıyı tanırdım ve istemsiz şekilde gülümsedim.

"Üç fincan daha yapmaya başlar mısın Jenny?" Eğer bunu yavaş bir şekilde -ama zar zor aldığı nefesler arasında küçük bir yudum almaktan fazlasını yapamazdı- ve devamlı olarak içerse, maddenin yoğunluğu en fazla olan altıncı fincanın sonunda, bedenine yeterli miktarda uyarıcı ilaç sokmuş olabilirdik. "Ve Bayan Figg, üç avuç dolusu efedrayı ve o yabani saparnanın yarısını yarım litre kahvenin içinde on beş dakika boyunca kayna-

* "Joint fir" efedra anlamına gelse de köknar boğumları anlamına da gelir.

tıp, sonra demlenmeye bırakabilir misiniz?" Eğer Dük ölmeyecekse, elimin altında konsantre efedra tentürü bulundurmak istiyordum; belli ki bu onun ilk krizi değildi -ve eğer geçirdiği son kriz olmayacaksa- bir süre içinde başka bir kriz daha geçirecekti. Ve bu muhtemelen kısa süre içinde olacaktı.

Zihnimin arkalarında teşhis ile ilgili olasılıklar geçmişti ve artık onun o anı atlatıp hayatta kalacağından oldukça emin olduğum için, bunları bilinçli olarak değerlendirmeye zaman ayırabilirdim.

Yüzünün biçimli kemiklerinin üzerinden terler akıyordu; ilk olarak onun ceketini, yeleğini ve deri silah kemerini çıkarmıştım ve gömleğinin önü göğsüne yapışmış, pantolonunun kasıklarında kırıştığı yerler koyu renk ve ıslaktı. Ama sıcak hava, harcadığı çaba ve sıcak çaydan dolayı şaşılacak bir şey değildi. Dudaklarındaki mor renk silinmeye başlamıştı ve yüzünde ya da ellerinde ödem belirtisi yoktu... Harcadığı çabaya rağmen, boynundaki kan damarları şişmemişti.

Bir stetoskop kullanmadan bile ciğerlerindeki cızırtı gibi gelen hırıltıları duyabiliyordum ama göğüs bölgesinde bir genişleme görünmüyordu; dükün gövdesi John'unki gibi düzgün, göğüs kısmı biraz daha dardı. Muhtemelen kronik bir akciğer tıkanma durumu söz konusu değildi ama... Onun kronik kalp yetmezliği olduğunu da düşünmüyordum. Onunla tanıştığımda rengi oldukça iyiydi ve parmaklarımın altında şimdi hissettiğim kalp atışları da düzgün ve hızlıydı ama çarpıntı, aritmi yoktu...

Germain benim dirseğimin üzerinden eğilmişti ve hâlâ konuşamamasına rağmen kendisine tek kaşını kaldırıp bakacak kadar düzelmiş olan Dük'ü ilgiyle izlediğini fark ettim.

"Hımm?" dedim artık otomatik hale gelmiş olan nefes alıp veriş sayma işime devam etmeden önce.

"Sadece düşünüyorum da Grandmére." Germain başıyla Pardloe'yu işaret etti. "Burada olduğu için yokluğu fark edilecektir. Onun ardından asker göndermemeleri için birilerine mesaj göndersem iyi olmaz mı? Sürücüler konuşacaklardır, öyle değil mi?"

"Ah." Evet, bu gerçekten iyi bir düşünceydi. Özellikle General Clinton, Pardloe'nun en son bizi birlikte gördüğü için benim yanımda olduğunu kesinlikle biliyordu. Pardloe'nun kiminle seyahat ettiği ya da alayını komuta edip etmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eğer öyleyse, şu anda insanlar onu arıyor olmalıydı; bir subay kimse fark etmeden uzun süre boyunca mevkiinden uzaklaşamazdı.

Ve Germain -eğer böyle bir şey mümkünse, oldukça gözlemci bir delikanlıydı- sürücüler hakkında haklıydı. Numaralarının olması, Philadelphia merkezi sürücüler dairesine kayıtlı olduklarını gösteriyordu; Otuz Dokuz ve Kırk Numara'nın nerede olduğunu ve Pardloe Dükü'nü nereye getirdiklerini bulmaları, generalin emrindeki çalışanların bir anlık çalışmalarına bakardı. Çay fincanlarının sıraları ile ilgilenmekte olan Jenny, yanımıza geldi ve ben Germain ile konuşurken onun nefes alıp verişlerini kontrol edeceğini gösterecek bir baş işareti yaptı.

"Sürücülere beni King's Arms'a götürmelerini söyledi," dedim Germain'e, onu kimsenin bizi duymadan konuşabileceğimiz sundurmaya doğru götürürken. "Ve onunla tanıştığımda General Clinton'ın ofisinde-"

"Nerede olduğunu biliyorum, Grandmére."

"Bildiğini tahmin ediyorum. Aklında bir şey var mı?"

"Pekâlâ, düşünüyorum da..." Önce eve sonra bana baktı, gözleri düşünceli bir şekilde kısılmıştı. "Onu ne kadar süre tutsak tutmayı planlıyorsun Grandmére?"

Niyetim, Germain'in gözünden kaçmamıştı. Buna şaşırmamıştım; kuşkusuz o gün yaşanan heyecanlı olayların hepsini Bayan Figg'den öğrenmişti - ve Jamie'nin kim olduğunu bildiği için bunlardan daha fazla sonuca da varmıştı. Onun William'ı görüp görmediğini merak ettim. Eğer gördüyse, her şeyi biliyor olma ihtimali oldukça yüksekti. Ama eğer görmediyse, gerekli olana kadar bu küçük zorluğu ortaya çıkarmanın bir anlamı yoktu.

"Büyükbaban geri dönene kadar," dedim. "Ya da muhtemelen Lord John," diye ekledim biraz düşününce. Tüm kalbimle Jamie'nin kısa süre içinde dönmesini umuyordum. Ama onun

şehir dışında kalmayı gerekli görerek, bana haber vermesi için John'u göndermesi de mümkündü. "Dük'ün gitmesine izin verdiğim anda, erkek kardeşini aramak için şehrin altını üstüne getirecektir. Tabii bunu, bu sırada ölmeyeceğini varsayarak söylüyorum." Ve istediğim en son şey, sonunda Jamie'nin kapana kıstırılacağı bir kuşatmaya neden olmaktı.

Germain, düşünceli şekilde çenesini ovdu - sakalı olmayacak kadar genç bir çocuk için alışılmamış bir hareketti ama babasının tıpatıp aynısıydı ve bu gülümsememe neden oldu.

"Belki de bu çok uzun bir zaman alabilir," dedi Germain. "Grandpére hemen buraya dönecektir; dün gece seni görmek için çıldırıyordu." Bana sırıttı ve sonra dudaklarını büzerek açık kapı aralığından içeri doğru baktı.

"Düke gelince, onun nerede olduğunu saklayamazsın," dedi. "Ama eğer generale ve belki de King's Arms'a da, Majestelerinin Lord John'la kaldığını söyleyen bir not gönderirsen, o zaman onu hemen aramaya başlamazlar. Daha sonra biri sorgulamak için buraya gelse bile, sanırım onu sessiz tutmak için biraz viski verebilirsin ve böylece onlara Dük'ün gittiğini söyleyebilirsin. Ya da belki de onu dolaba kilitlersin? Eğer o zamana kadar yeniden sesi çıkmaya başlarsa, ağzını bir tıkaç ile bağlayabilirsin," diye ekledi. Germain fazlasıyla mantıklı, ayrıntılı düşünen biriydi; bu yanlarını Marsali'den almıştı.

"Mükemmel bir fikir," dedim, Pardloe'yu hücre hapsinde tutma seçeneğinin faydaları hakkında yorum yapmaktan kaçınarak. "Bunu şimdi yapayım."

Daha iyi olmasına rağmen, hâlâ hırıltılı bir şekilde soluk alan Pardloe'ya kısaca bakmak için duraksadıktan sonra, hızla üst kata çıktım ve John'un yazı masasını açtım. Mürekkep tozunu karıştırarak hazırlamak ve notları yazmak anlık bir işti. İmza konusunda kısa bir süre tereddüt ettim ama sonra John'un tuvalet masasının üzerindeki kaşesi gözüme çarptı; onu yanına alacak vakti olmamıştı.

Bu düşünce bir sancı hissetmeme neden oldu; Jamie'nin hayatta olduğunu görmenin verdiği yoğun neşe ve sonra da William'ın gelişinin şoku, Jamie'nin John'u tutsak alışı ve William'ın

şiddetli çıkışı -yüce Tanrı, William neredeydi?- John'u zihnimin gerisine itmişti.

Yine de, dedim kendime, John oldukça güvende. Jamie, ona herhangi bir zarar gelmesine izin vermezdi ve doğruca Philadelphia'ya gelmişti- Şömine rafının üzerindeki saatin çalan çanı düşüncelerimi böldü ve saate baktım: saat dörttü.

"Eğlenirken zaman su gibi akıp gidiyor," diye mırıldandım kendi kendime ve John'un imzasını makul bir şekilde taklit ettim. Şömine ateşindeki közlerden mumu yaktım, katlanmış notların üzerine mum damlattım ve gülümser gibi görünen yarım ay şeklindeki halka ile mühürledim. Belki de notlar yerine ulaşmadan önce John geri dönmüş olurdu. Ve Jamie de kesinlikle güvenli bir şekilde karanlık çöktüğü anda yanımda olacaktı.

9

ERKEKLERİN İŞLERİNDEKİ GELGİTLER

Jamie, yolda yalnız değildi. Belli belirsiz yanından geçen atların farkına varmış, yürüyen adamların uzaktan gelen konuşmalarını duymuştu ama artık o puslu öfkesinin içinden çıktığı için, ne kadar kalabalık olduklarını görmek onu şaşırtmıştı. Açık bir şekilde milis kuvvetlerini -askeri düzende değil, kümeler ve yığınlar halinde ilerliyorlardı, yalnız biniciler bir vücut olarak hareket ediyorlardı- ve şehirden gelen, malzemelerin yığıldığı, yanlarında kadınların ve çocukların yürüdüğü birkaç atlı araba görüyordu.

Bir gün önce geldiğinde -Yüce Tanrı, bu sadece bir önceki gün müydü?- Philadelphia'da ayrılan birkaç kişi görmüş ve bunu Fergus'a sormayı düşünmüştü ama gelişinin verdiği heyecan, daha sonra karşılaştığı zorluklar bunu unutmasına neden olmuştu.

Huzursuzluk duygusu giderek güçlendi ve atına vurarak daha hızlı ilerlemesini sağladı. Şehre varmasına on beş kilometreden fazla yoktu; karanlık çökmeden çok önce orada olacaktı.

Belki de karanlık olsa da olur, diye düşündü acı bir şekilde. Claire ile işleri, yalnız ve kimse kendilerini rahatsız etmeden halletmek daha kolay olacaktı - işin çözümlenmesi ister dayakla ister yatakta bitsin, kimsenin müdahale etmesini istemiyordu.

Bu düşünce, Brianna'nın kibritlerinden birini yakmaya benziyordu. Sadece "yatak" kelimesi ile öfkesi yeniden alevlenmişti.

"Ifrinn!" dedi yüksek sesle ve yumruğunu hızla kılıcının başına vurdu. Kendisini sakinleştirmek için o kadar uğraşmıştı ve hepsi bir anda boşa gitmişti! Lanet olsun -kendisine, Claire'e, John Grey'e lanet olsun- her şeye lanet olsun!

"Bay Fraser!"

Adeta arkasından vurulmuş gibi sıçradı ve at hemen homurdanarak yavaşladı.

"Bay Fraser!" dedi yüksek, hırıltılı ses bir kere daha ve Daniel Morgan, iri, yaralı yüzünde büyük bir sırıtışla, tırıs giden küçük, güçlü kuvvetli doru bir atın üzerinde yanına geldi. "Sen olduğunu biliyordum, biliyordum! Bu boyda ve saçları bu renk olan başka bir serseri yok, varsa da onunla tanışmak istemiyorum."

"Albay Morgan," dedi Jamie, yaşlı Dan'in yakasında yeni rütbeler olan alışılmamış üniformasını fark ederek. "Düğüne mi gidiyorsun?" İçindeki kargaşaya rağmen, gülümsemek için elinden geleni yaptı.

"Ne? Ah, o," dedi Dan, kendi boynundan aşağı yana doğru bakmaya çalışırken. "Washington'un 'uygun kıyafet' konusunda lanet derecede titizler. Bugünlerde Kıta Ordusu'nda, erden çok general var. Eğer bir subay iki çarpışmayı atlatıp yaşamayı başarırsa, onu hemen orada bir general yapıyorlar. İş bunun için ödeme almaya geldiğinde ise, o kısım oldukça karmaşık."

Eliyle şapkasını geriye itti ve Jamie'yi baştan aşağı süzdü.

"İskoçya'dan yeni mi geri döndün? Brigader Fraser ile birlikte gittiğini duydum, akrabandı, öyle değil mi?" Üzgün şekilde başını salladı. "Büyük talihsizlik. İyi bir asker, iyi bir adamdı."

"Evet, öyleydi. Onu evinin yakınlarında, Balnain'e gömdük."

Birlikte yola devam ettiler, yaşlı Dan sorular soruyor, Jamie

de görgüsünün -ve Morgan ile ilgili gerçek hislerinin- elverdiği ölçüde kısa cevaplar veriyordu. Morgan'ın emrinde piyade bölüğünde çalıştığı Saratoga'dan beri karşılaşmamışlardı ve söylenecek çok fazla şey vardı. Yine de onun yanında olmasından, hatta sorularından bile memnundu; kendisini ve zihnini yeniden nafile bir öfke ve kafa karışıklığına hapsetmekten alıkoyuyordu.

"Sanırım burada ayrılıyoruz," dedi Jamie bir süre sonra. Bir yol kavşağına yaklaşıyorlardı ve Dan hızını biraz düşürmüştü. "Şehre kendim girmem gerekiyor."

"Ne için?" diye sordu Morgan şaşkınlıkla.

"Ben- karımı görmek için." Sesi, "karım" kelimesini söylerken titreyecekti ki sertçe buna engel oldu.

"Ah, öyle mi? On beş dakikanı ayırabilir misin?" Dan, ona kendisini oldukça rahatsız hissetmesine neden olan dikkatli bir bakışla bakıyordu. Ama güneş hâlâ tepedeydi ve Jamie, Philadelphia'ya karanlık olmadan girmek istemiyordu.

"Evet, belki," diye cevap verdi tedbirli bir şekilde. "Ne yapmak için?"

"Bir arkadaşımı görmeye gidiyordum, senin de onunla tanışmanı istiyorum. Çok yakınlarda, fazla vaktini almaz. Haydi ama!" Morgan sağa döndü ve kendisini izlemesi için elini salladığında, Jamie aptallık yaptığını düşünse de onu izledi.

Chestnut Sokağı, No 17

Dük'ün yaşadığı spazm nefes alabileceği kadar hafiflediğinde ben de ter içinde kalmıştım. Onun kadar yorgun değildim -bitkin, gözleri kapalı bir şekilde sandalyede arkasına yaslanmış, yavaş ama rahat nefesler alıp veriyordu- ama yine de bitkindim. Başım da dönüyordu; fazla nefes almadan birinin nefes temposuna yardımcı olmak mümkün değildi ve ben de hızlı, derin nefesler almıştım.

"İşte, *piuthar chéile*." Jenny'nin sesi kulağımın yakınından geliyordu ve ancak gözlerimi kapatmış olduğumu fark edip şaşkınlıkla açtım. Elime küçük bir bardak brendi verdi. "Evde viski

yok ama bunun yardımcı olacağını sanıyorum. Majesterleri'ne de biraz vereyim mi?"

"Evet, vermelisin," dedi dük, tek bir kasını hareket ettirmeden ve gözlerini açmadan büyük bir otoriteyle. "Teşekkür ederim hanımefendi."

"Bir zararı dokunmaz ona," dedim doğrulup sırtımı esnetirken. "Ya da sana. Otur ve bir şeyler iç Jenny. Siz de Bayan Figg." Jenny ve Bayan Figg, dükü hayatta tutmamda bana yardım etmiş, içecekler için bitkileri öğüterek, demleyerek, teri silmek için serin kumaşlar getirerek, sayma egzersizi sırasında benimle birlikte heceleyerek ve iradelerini benimkiyle birleştirerek, neredeyse benim kadar çok çalışmışlardı.

Bayan Figg'in neyin uygun olup olmadığı konusunda çok sabit düşünceleri vardı ve bunların arasında bir dükü ziyaret etmeyi bir kenara bırakın, oturup işvereniyle viski içmek yoktu ama o bile içinde bulunduğumuz durumun normal olmadığının farkındaydı. Bir elinde bardakla, oturma odasının kapısının yanındaki kanepenin ucuna, herhangi potansiyel bir saldırı ya da ev içindeki acil duruma müdahale edebileceği bir yere, resmi bir şekilde tünedi.

Bir süre boyunca kimse konuşmadı ama odada derin bir huzur havası vardı. Sıcak, durgun havada, birlikte -sadece kısa süreliğine bile olsa- zorlu bir dönemden birlikte geçen insanları birbirlerine bağlayan garip bir yoldaşlık hissi hâkimdi. Yavaş yavaş havada, dışarıdaki caddeden gelen seslerin de olduğunu fark ediyordum. Grup halindeki insanlar aceleyle hareket ediyor, bir sonraki sokaktan bağırışlar ve atlı arabaların gürültüleri geliyordu. Uzaktan gelen davulların takırtıları da vardı.

Bayan Figg de bunun farkındaydı; onun başını kaldırdığını gördüm, şapkasının kurdeleleri merakla titreşiyordu.

"Bebek İsa, bizi bağışla," dedi boş bardağını dikkatle bırakırken. "Bir şey geliyor."

Şaşırmış görünen Jenny bana endişeyle bana baktı.

"Geliyor mu?" dedi. "Ne geliyor?"

"Kıta Ordusu diye düşünüyorum," dedi Pardloe. İçini çekerken başı geriye doğru düştü. "Yüce Tanrı. Nefes almak...

Nasıl bir şey." Hâlâ kısa nefesler alıyordu ama artık nefes alıp verişleri kısıtlı değildi. Resmi bir şekilde bardağını bana doğru kaldırdı. "Teşekkür ederim... Canım. Ben... Zaten oğluma hizmetlerinden dolayı... sana borçluydum ama-"

"'Kıta Ordusu' derken ne demek istediniz?" diye araya girdim. Artık boş olan bardağımı bıraktım. Kalp atışlarımın hızı son saat içinde harcadığımız eforun ardından yavaşlamıştı ama aniden yeniden hızlandı.

Pardloe tek gözünü kapattı ve diğeriyle bana baktı.

"Amerikalılar," dedi kibarca. "Asiler. Başka... Ne demek istiyor olabilirim?"

"Ve 'geliyor' dediğinizde..." dedim dikkatlice.

"Ben demedim," diye belirtti, sonra da başıyla Bayan Figg'i işaret etti. "O dedi. Ama haklı. General Clinton'ın... Kuvvetleri... Philadelphia'dan çeki-çekiliyorlar... Wa-Washington'un hızla onun... Yerini almaya hazır olduğunu... Söyleyebilirim."

Jenny ağzındakini püskürtür gibi hafif bir ses çıkardı ve Bayan Figg Fransızca gerçekten küfür içeren bir şeyler söyledikten sonra geniş, pembe avuçlu eliyle ağzını kapattı.

"Ah," dedim, kuşkusuz sesim de hissettiğim kadar boş çıkmıştı. Günün daha erken saatlerinde Clinton ile olan buluşmamda dikkatim o kadar dağılmıştı ki, İngilizlerin çekilmesinin mantıksal sonuçları aklıma hiç gelmemişti.

Bayan Figg ayağa kalktı.

"O zaman gidip gümüşleri gömsem iyi olacak," dedi gerçekçi bir şekilde. "Mutfağın yanındaki sarısalkım çalılarının altında olacak Leydi John."

"Bekle," dedim elimi kaldırarak. "Henüz bunu yapmamız gerektiğini düşünmüyorum Bayan Figg. Ordu henüz şehirden çıkmadı; Amerikalılar tam olarak kapımızda değiller. Ve ayrıca akşam yemeğini yemek için birkaç çatala ihtiyacımız olacak."

Bayan Figg boğazından gelen homurtu gibi bir ses çıkardı ama bundaki mantığı anlamış gibi görünüyordu; başıyla onayladı ve brendi bardaklarını toplamaya başladı.

"O zaman akşam yemeği için ne istiyorsunuz? Elimde soğuk, haşlanmış jambon var ama William çok sevdiği için tavuk

yahnisi yapmayı düşünüyordum." Holde, duvar kâğıdının üzerindeki artık kahverengiye dönmüş olan kan lekelerine kasvetli bir bakış attı. "Sizce akşam yemeğine döner mi?" William'ın şehir merkezinde bir yerde konakladığı bir yer vardı ama çoğunlukla geceleri evde zaman geçirirdi - özellikle de Bayan Figg tavuk yahnisi yaptığı zamanlarda.

"Tanrı bilir," dedim. Yaşanan onca diğer şeyin arasında, William'ın durumu üzerinde fazla kafa yoramamıştım. Sakinleştiği zaman, John ile olanları tartışarak çözümlemeye kararlı bir şekilde geri dönebilir miydi? Pek çok kez bir Fraser'ın sinirli olduğu zamanları görmüştüm. Hemen ve doğruca harekete geçme eğiliminde olurlardı. Şüpheli bir şekilde Jenny'ye baktım; bakışıma karşılık verdi, normal bir şekilde dirseğini masaya dayadı, eliyle çenesini kavradı ve düşünceli bir şekilde parmaklarıyla dudaklarına vurmaya başladı. Gizli bir şekilde ona gülümsedim.

"Yeğenim nerede?" diye sordu Hal, en sonunda alacağı bir sonraki nefesten başka bir şeyi fark edebilmişti. "O konuya gelince... Erkek kardeşim nerede?"

"Bilmiyorum," dedim ona, bardağımı Bayan Figg'in tepsisine koyup eklemek için onun bardağını da kaldırırken. "Bu konuda gerçekten yalan söylemiyordum. Ama onun kısa süre içinde geri dönmesini bekliyorum." Elimle yüzümü ovuşturdum ve elimden geldiğince saçımı düzelttim. İlgilenmem gereken bir hastam vardı.

"Eminim o da sizi, sizin onu görmek istediğiniz kadar görmek istiyordur. Ama-"

"Ah, bundan kuşkuluyum," dedi dük. Beni çıplak ayaklarımdan, dağınık saçlarıma kadar yavaşça süzdü, yüzündeki hafif eğlenir ifade derinleşmişti. "Bana John'un seninle... Nasıl evlendiğini anlatmalısın... Zamanın olduğunda."

"Bir çaresizlik durumunda," dedim kısaca. "Ama bu arada sizi yatırmamız gerek. Bayan Figg, arka taraftaki yatak odası-"

"Teşekkür ederim Bayan Figg," diye araya girdi dük. "Buna... İhtiyacım olmayacak..." Sandalyeden kalkmak için mücadele ediyordu ve konuşacak kadar bile nefes alamıyordu. Onun yanına gittim ve en iyi başhemşire bakışımla ona baktım.

"Harold," dedim ölçülü bir ses tonuyla. "Ben sadece senin yengen değilim." Bu terim garip bir şekilde ürpermeme neden oldu ama bunu görmezden geldim. "Ben aynı zamanda senin doktorunum. Eğer yapmazsan- ne?" diye sordum. Bana yüzünde şaşkınlık ve eğlence arasında, olabilecek garip bir ifadeyle bakıyordu. "Bana istersem ilk ismini kullanabileceğimi söylemiştin, değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti. "Ama sanırım... Kimse bana... Üç yaşımdan beri Harold demedi." Sonra gülümsedi, oldukça kendisine has ve çekici bir gülümsemeydi. "Ailede bana Hal derler."

"Hal, o zaman," dedim ben de gülümseyerek ama bunun dikkatimi dağıtmasına izin vermedim. "Süngerle güzel, tazeleyici bir banyo yapacaksın Hal ve sonra da yatağa gideceksin."

Kahkaha attı ama boğazından hırıltılar yükseldiği için kahkahası yarım kaldı. Biraz öksürdü, yumruk yaptığı elini kaburgalarının altında tutuyordu ve rahatsız görünüyordu ama sonra öksürüğü durdu, boğazını temizledi ve bakışlarını kaldırıp bana baktı.

"Benim... Üç yaşında olduğumu düşünüyor gibisin. Yenge. Beni yatağa... Çay içmeden göndermeye çalışıyorsun?" Dikkatli bir şekilde doğruldu, ayaklarını altına aldı. Elimi onun göğsünün üzerine koydum ve ittim. Bacaklarında güç kalmadığı için yeniden sandalyeye doğru düştü, şaşırmış ve hakarete uğramış gibiydi. Ve korkmuştu: kendi zayıflığının farkına varmamış ya da en azından bunu kendisine itiraf etmemişti. Şiddetli bir kriz, kurbanları tamamen bitkin bırakırdı ve akciğerleri hâlâ tehlikeli şekilde kasılmaya devam ederdi.

"Gördün mü?" dedim, ses tonumu biraz yumuşatarak. "Daha önce de böyle krizler geçirdin, öyle değil mi?"

"Pekâlâ... Evet," dedi isteksizce, "ama..."

"Ve sonuncusundan sonra ne kadar yatakta kaldın?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bir hafta. Ama sersem doktor-"

Elimi omzuna koydum ve -dokunmamın etkisi kadar kısa bir süreliğine nefessiz kaldığı için de- durdu.

"Henüz. Tek. Başına. Nefes. Alamıyorsun," dedim vurgula-

mak için her kelimeyi ayrı ayrı söyleyerek. "Beni dinle Hal. Bu akşamüzeri ne olduğuna bir bak, olur mu? Sokağın ortasında şiddetli bir kriz geçirdin; eğer Dördüncü Cadde'deki o kalabalık bize saldırmaya karar verseydi, çaresiz durumda kalacaktın. Sakın bana karşı çıkma Hal, ben de oradaydım." Gözlerimi kısarak ona baktım. O da bana aynı şekilde baktı ama karşı çıkmadı.

"Ve sonra caddeden, evin kapısına kadar -ki bu yaklaşık yirmi adımlık bir mesafe- senin tam anlamıyla status astmatikus durumuna gelmene neden oldu; bu terimi daha önce duymuş muydun?"

"Hayır," diye mırıldandı.

"Pekâlâ, artık duydun ve ne olduğunu biliyorsun. Ve son seferinde bir hafta boyunca yatakta mı kaldın? Son seferki de bunun kadar kötü müydü?"

Dudakları bir çizgi halindeydi ve gözleri parlıyordu. Pek çok insanın -kendi alayının kumandanını bir yana bırakın- bir dük ile bu şekilde konuşmadığını düşünüyordum. Onun için iyi olacak, diye düşündüm.

"Lanet olası doktor... Kalbim olduğunu söyledi." Yumruğunu açmıştı ve parmaklarıyla yavaşça göğsünü ovuşturuyordu. "Kalbim olmadığını biliyordum."

"Sanırım muhtemelen bu konuda haklısın," diye kabul ettim. "Bu, sana amonyak tuzunu veren doktor muydu? Eğer öyleyse, tamamen sahte bir doktormuş."

Kısa, nefessiz bir ses çıkararak kahkaha attı.

"Evet, öyle." Nefes almak için bir an duraksadı. "Ama... Doğrusu... Bana tuzu veren... O değildi. Onları... Kendim aldım. Bayılmak için... Sana söylemiştim."

"Evet söyledin." Onun yanına oturdum ve bileğini tuttum. Bana izin verdi, merakla beni izliyordu. Nabzı iyiydi; yavaşlamıştı ve oldukça düzenli bir şekilde atıyordu.

"Ne kadar zamandır bayılma nöbetleri geçiriyorsun?" diye sordum, gözlerinin içine bakmak için eğilerek. Herhangi bir mikro iç kanama, sarılık belirtisi yoktu, göz bebekleri aynı boyuttaydı...

"Uzun zamandır," dedi ve aniden bileğini elimden çekti.

"Sağlığım hakkında muhabbet edecek vaktim yok hanımefendi. Ben-"

"Claire," dedim ve onu engellemek için göğsünün üzerine elimi koydum ve şefkatle ona gülümsedim. "Sen Hal'sin, ben de Claire ve hiçbir yere gitmiyorsunuz Majesteleri."

"Çek elini üzerimden!"

"Tam olarak bunu yapmak ve yüzünün üzerine düşmene izin vermek beni ciddi anlamda cezbediyor," dedim ona, "ama Bayan Figg çözeltiyi demleyene kadar bekle. Senin yere düşüp, sudan karaya çıkmış ve ağzından oltayı çıkaramayan bir balık gibi nefes almaya çalışmanı istemiyorum."

Ama elimi onun göğsünden çektim ve o bir şey söylemek için nefesini toplayamadan ayağa kalkıp hole gittim. Jenny açık kapı aralığında yerini almış, sokağa bakıyordu.

"Dışarıda neler oluyor?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi, gözlerini sokağın diğer tarafında aylaklık yapan sert görünüşlü birkaç adamdan ayırmadan. "Ama bunun verdiği histen hiç hoşlanmadım. Sence o haklı mı?"

"İngiliz Ordusu'nun gittiği konusunda mı? Evet. Gidiyorlar. Ve şehirdeki Kral yanlılarının yarısının da onlarla gitmesi oldukça muhtemel." Onun bunların verdiği histen hoşlanmadığını söylerken tam olarak ne demek istediğini biliyordum. Hava sıcak ve boğuktu, ağustosböcekleri uğulduyordu ve cadde boyunca uzanan kestane ağaçlarının yaprakları bulaşık bezleri gibi dallardan sallanıyordu. Ama havada hareket eden bir şeyler vardı. Heyecan? Panik? Korku? Üçü birden, diye düşündüm.

"En iyisi ben matbaaya gidelim, sence de öyle değil mi?" diye sordu, kaşlarını hafifçe çatarak bana dönerken. "Demek istediğim, onları orada yakalarsam Marsali ve çocuklar daha güvende olur mu? Eğer isyan ya da onun gibi bir şey olursa?"

Başımı iki yana salladım.

"Sanmıyorum. Onlar iyi bilinen vatanseverler. İngiliz Ordusu gidiyorsa, tehlikede olacak olanlar Kral yanlılarıdır. Herhangi bir korunmaları yok ve Asiler onlara... Bir şeyler yapabilirler." Çok rahatsız edici bir duygu, soğuk, iğrenç bir parmak gibi omuriliğimden sinsice aşağı doğru indi. "Ve burası Kral

yanlılarına ait bir ev." Kapatıp sürgüleyecek bir kapısı olmayan bir ev, diye ekleyebilirdim ama bunu yapmadım.

Oturma odasından, bir bedenin yere çarpmasına benzer, yüksek ve tok bir ses geldi ama Jenny de ben de istifimizi bozmadık. İkimizin de inatçı erkeklerle fazlasıyla deneyimimiz vardı. Onun zorlukla nefes alıp verdiğini duyabiliyordum; eğer yeniden hırıltı çıkarmaya başlarsa, içeri girecektim.

"Onun burada olması seni tehlikeye atar mı?" diye sordu fısıltıyla, başını hafifçe oturma odasına doğru eğerek. "Belki sen de matbaaya gelsen daha iyi olur."

Olasılıkları değerlendirmeye çalışarak yüzümü buruşturdum. Germain ile gönderdiğim notlar soruşturmaları erteleyecekti ve ben de gelen herhangi birini başımdan savabilirdim. Ama bu aynı zamanda, yardıma ihtiyaç olması halinde ordudan acil yardım gelmesini bekleyemeyeceğim anlamına da geliyordu. Ve böyle bir şey olabilirdi; Dördüncü Cadde'deki o kalabalıktan biri benim sürücülere nereye gideceklerini söylediğimi duymuş olabilirdi. O düşmanlık artık başka bir şekilde görünüyor olacaktı. Eğer şehirdeki Asiler ayaklanmaya ve savunmasız Kral yanlılarına saldırmaya karar verirse-

"Biri sundurmanda bir fıçı katran ve bir çuval kuş tüyü ile belirebilir," diye gözlemde bulundu Jenny, düşüncemi en sinir bozucu şekilde benden önce söyleyerek.

"Pekâlâ, bunun Majestelerinin astımına hiçbir faydası dokunmaz," dediğimde Jenny kahkaha attı.

"Belki de onu General Clinton'a geri versen daha iyi olur, ne dersin?" diye öneride bulundu. "Aranan bir adam, kollarında yeni doğmuş bir çocukla, gardırobumun altında saklanırken askerler evimi aradılar. Eğer Marsali'nin onlar hakkında söyledikleri doğruysa, Özgürlük Evlatları'nın Majestelerinin ardından buraya gelmelerinin sinirlere pek faydasının dokunacağını düşünmüyorum."

"Muhtemelen." Nehrin yakınlarında bir yerden gelen boğuk ve cansız bir silah sesi, yoğun havanın içinde şakladığında, ikimiz de gerildik. Ama ses tekrarlanmadı ve bir süre sonra yeniden nefes alabildim.

"Sorun şu ki, durumu stabil değil. Onu toz ve çiçek polenleriyle dolu sokaklara çıkarıp, sonra da onu bir ordu doktorunun ya da o sahtekâr Hebdy'nin eline bırakma riskine giremem. Eğer bir kriz daha geçirirse ve kimse onun bunu atlatmasını sağlayamazsa..."

Jenny yüzünü buruşturdu. "Evet, haklısın," dedi isteksizce. "Ve aynı sebepten onu burada bırakıp sen de gidemezsin. "

"Bu doğru." Ve Jamie de, beni bulmak için buraya gelecekti.

"Eğer Jamie buraya gelirse ve seni burada bulamazsa, ondan sonra matbaaya gidecektir," diye fikrini söyledi Jenny, ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden olarak.

"Şunu yapmayı bırakır mısın!?"

"Neyi?" dedi şaşkınlıkla.

"Zihnimi okumayı!"

"Ah, onu diyorsun." Bana sırıttığında, mavi gözleri kısılarak üçgen haline geldi. "Düşündüğün her şey yüzünden belli oluyor Claire. Eminim Jamie de bunu sana söylemiştir, öyle değil mi?"

Derin dekoltemden yukarı doğru kızardım ve ancak o zaman üzerimde hâlâ, artık terden ıslanmış, tozla kirlenmiş ve giyilemeyecek kadar kötü durumda olan kehribar rengi ipek elbisemin olduğunu hatırladım. Ve elbisenin korsesi de oldukça dardı. Düşündüğüm her şeyin yüzüme yansımamasını umut ettim, çünkü henüz Jenny ile paylaşmayı planlamadığım oldukça fazla bilgi vardı.

"Pekâlâ, hemen hemen düşündüğün her şeyi anlayabiliyorum," diye itiraf etti Jenny -lanet olsun, bunu yeniden yaparak- "ama Jamie'yi düşündüğün zaman bunu anlamak oldukça kolay oluyor."

Jamie'yi düşünürken nasıl göründüğüme dair bir şeyler duymak istemediğime karar verdim ve öksürüp Almanca kendi kendine küfrettiğini duyduğum dükü kontrol etmek için dışarı çıkacağımı söylemek üzereydim ki peşinden şeytan kovalıyormuş gibi sokakta koşan, paltosunu ters giymiş ve gömleğinin etekleri uçuşan bir çocuk dikkatimi çekti.

"Colenso!" diye bağırdım.

"Ne?" dedi Jenny şaşkınlıkla.

"Ne değil. Kim," dedim parmağımla nefes nefese yolda ilerleyen kirli küçük silueti işaret ederek. "Colenso Baragwanath. William'ın seyisi."

Colenso, kapıdan içeri o kadar şiddetli bir şekilde girdi ki hem Jenny hem de ben yolundan çekilmek için yana sıçradık. Colenso kapının eşiğine takıldı ve yüzüstü yere düştü.

"Yaşlı Hornie'nin kendisi senin peşindeymiş gibi görünüyorsun delikanlı," dedi Jenny, onu ayağa kaldırmak için eğilirken. "Peki pantolonuna ne oldu senin?"

Gerçekten de çocuğun ayakları çıplaktı ve paltosunun altında sadece gömleği vardı.

"Onları aldılar," dedi hızla nefes almaya çalışırken.

"Kim?" dedim paltosunu çıkarıp ters yüz ederken.

"Onlar," dedi çaresizce parmağıyla Locust Caddesi'ni gösterirken. "Her zamanki işlerimi yapacaktım, orada Lord Ellesmere'i görecektim - bazen orada olur. Ancak orada bir grup adam vardı, bir kovan arı gibi uğultu çıkarıyorlardı. Onların yanında büyük erkekler vardı ve içlerinden beni tanıyanlardan biri beni gördü, yüksek sesle onları gözetlediğimi söyledi. Bunu orduya söylemek istiyordu ve sonra beni yakaladılar, bana dönek* dediler ve paltomu ters giydirdiler. Sonra bir adam beni döveceğini, bunu yapmamayı öğreteceğini söyledi ve üzerimdeki pantolonu çekti ve... Ve... Her neyse, kıvranıp onun elinden kurtuldum, yere düştüm ve masaların altından süründüm ve koşarak kaçmaya başladım." Akan burnunu gömleğinin koluyla sildi. "Lordum burada mı hanımefendi?"

"Hayır," dedim. "Onu neden istiyorsun?"

"Ah, ben istemiyorum, hanımefendi," dedi açık bir samimiyetle. "Binbaşı Findlay onu istiyor. Şimdi."

"Hımm. Pekâlâ... Şu an her neredeyse, bu akşam muhtemelen görev yerine geri dönecektir. Bunun nerede olduğunu biliyorsun, öyle değil mi?"

"Evet hanımefendi ama pantolonum olmadan sokağa geri

* Turncoat: İngilizcede dönek anlamına gelen deyim ters palto kelimelerinden türemiştir.

dönmeyeceğim!" Hem dehşete düşmüş hem de içerlemiş göründüğü için Jenny kahkaha attı.

"Bu konuda seni suçlayamam delikanlı," dedi Jenny. "Ama bak sana ne diyeceğim, muhtemelen en büyük erkek torunumun verebileceği eski bir pantolonu vardır. Ben matbaaya gideceğim," dedi bana, "gidip pantolonu alacağım ve Marsali'ye neler olduğunu söyleyeceğim."

"Tamam," dedim, onun gitmesi konusunda biraz isteksizdim. "Ama acele et. Ve ona bunların hiçbirini gazetede basmamasını söyle!"

10

KUTSAL RUHUN GÖNÜLSÜZ HAVARİNİN ÜZERİNE ÇÖKÜŞÜ

Dan Morgan'ın bahsettiği "şey" yakınlardaydı; ana yolun dışındaki kısa toprak bir yolun üzerinde, küçük bir karaağaç korusunda kurulmuş, yıkık dökük bir kulübe. İri, gri, aksayan bir beygir, yakınlardaki çimenlerde otluyordu, eyer takımı sundurmanın üzerinde duruyordu; kısa bir bakış attıktan sonra yeni gelenlere kişnedi.

Jamie, Dan'in ardından eğilerek pervazın altından geçti ve kendisini tuvalet suyu, pislik ve keskin bir idrar kokusuyla dolu karanlık, pejmürde bir odada buldu. Tek bir pencere vardı, kepenkleri hava girmesi için açık bırakılmıştı ve içeri giren güneş ışıkları, kapının açılmasıyla birlikte başını kaldıran, iri bir adamın uzun kemikli başının hatlarını göz önüne serdi.

"Albay Morgan," dedi, hafif Virginia tınısı olan yumuşak bir sesle. "Bana iyi haberler getirdin mi?"

"Size tam olarak getirdiğim şey bu General," dedi Dan, Jamie'yi önüne, masaya doğru iterken. "Yolda bu serseriyi buldum ve ona benimle gelmesini emrettim. Bu Albay Fraser, size daha önce bahsetmiştim. İskoçya'dan yeni geldi, Taylor'un birliklerinin idaresini alacak adam."

İri yarı adam masadan kalktı ve gülümseyerek elini uzattı ama gülümserken, adeta bir şeylerin kaçmasından korkuyormuş gibi dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı. Adam Jamie kadar uzun boyluydu ve Jamie kendisini el sıkıştıkları anda boyunun ölçüsünü alan keskin gri-mavi gözlere bakarken buldu.

"George Washington," dedi adam. "Emrinizdeyim efendim."

"James Fraser," dedi Jamie, kendisini biraz sersem hissediyordu. "Sizin... En sadık kulunuz. Efendim."

"Gelin benimle oturun Albay Fraser." İri yarı Virginialı, masadaki kaba banklardan birini işaret etti. "Atım topallamaya başladı ve kölem başka bir at bulmaya gitti. Bunun ne kadar zamanını alacağını bilmiyorum çünkü ağırlığımı kaldıracak, iyi, sağlam bir hayvana ihtiyacım var ve bugünlerde onlardan bulmak zor." Yüzünde içten bir takdir ifadesiyle, Jamie'yi baştan aşağı süzdü; hemen hemen aynı boyuttaydılar. "Sanırım yanınızda düzgün bir at var, öyle değil mi efendim?"

"Evet, var." Washington'un ne beklediği açıktı ve Jamie nezaketle buna uyum sağladı. "Onu getirme onurunu bahşeder misiniz General?"

Yaşlı Dan memnuniyetsiz bir ses çıkardı, ağırlığını bir o ayağına bir bu ayağına veriyordu, belli ki buna karşı çıkmak istiyordu ama Jamie ona doğru başını iki yana salladı. Philadelphia'dan o kadar uzakta değillerdi, yürüyebilirdi.

Washington memnun olmuş gibi görünüyordu ve atının uygun başka bir at geldiği anda kendisine geri verileceğini söyleyerek Jamie'ye teşekkür etti. "Ama şu anda tetikte olmam gerekiyor Albay," diye belirtti Washington, özür diler gibi bir havayla. "Clinton'ın Philadelphia'dan çekildiğinin farkındasınız, öyle değil mi?"

Jamie, içinden tereyağının üzerine düşen sıcak bir bozuk para gibi bir şok dalgasının geçtiğini hissetti. "Ben- hayır, efendim. Farkında değildim."

"Ben de tam bu konuya gelmek üzereydim," dedi Dan hırçın bir şekilde. "Kimse benim tek kelime etmeme fırsat vermiyor, size söylüyorum."

"Pekâlâ, şimdi bir kelime etme fırsatın var işte," dedi Washington, eğlenir bir halde. "Lee buraya gelmeden önce yeterince hızlı konuşabilirsen bir kelime daha edebilirsin. Gelin, oturun beyler. Beklediğim- ah, işte geldiler." Kapı tarafından gelen sesler, birkaç atlının geldiğine işaret ediyordu ve birkaç saniye içinde kulübe Avrupalı subaylarla dolmuştu.

Karışık ve ayrılmış bir gruptu, çoğunun üzerinde, uyumsuz bir şekilde avcı gömlekleri ve evde dokunmuş pantolonlarla birleştirilmiş üniforma parçaları vardı. Tamamen üniforma giymiş olanların üzerindekiler bile çamurla kaplı ve yırtıktı, oldukça zor koşullarda yaşayan erkeklere has o koku, kulübedeki evlere ait o daha yumuşak kokuya galip geliyordu. Ama Jamie hareketli ve heyecanlı karşılamalar sırasında idrar kokusunun kaynağını fark etmişti: yırtık bir şala sardığı bebeği karnına bastırmış ince yüzlü bir kadın sırtını odanın bir köşesine dayamış duruyordu, bakışları bu davetsiz misafirler arasında gidip geliyordu. Şalın üzerinde koyu, ıslak bir leke oluşmuştu ama kadının bebeğin altını değiştirmek için hareket etmeye korktuğu oldukça açıktı ve bunun yerine mekanik hareketlerle ağırlığını bir o ayağına bir diğerine veriyor, sakinleştirmek için çocuğu pışpışlıyordu.

"Albay Fraser! Seni görmek ne güzel! Ne güzel!" Bu ses dikkatini o yöne çekti ve Jamie şaşkınlıkla, en son Ticonderoga'nın düşmesinden birkaç hafta önce gördüğü Anthony Wayne'in -ki artık açık bir şekilde "Deli Anthony" olarak biliniyordu- elini hevesle sıktığını fark etti.

"Karınız iyi mi efendim ve Kızılderili yeğeniniz?" diye soruyordu Wayne, yüzü ışıldayarak Jamie'ye bakarken. Bir sincap gibi dolgun yanakları olan Anthony kısa ve tıknazdı ama aynı zamanda ateşle parlayan gözlerinin altında sivri bir burnu vardı. Jamie o anda bu gözlerin sadece dostça bir ilgiyle parladığını görerek rahatladı.

"Her şey yolunda efendim, teşekkür ederim. Ve-"

"Söyleyin bana, karınız yakınlarda mı?" Wayne biraz daha yaklaşıp sesini alçalttı. "Gut hastalığından dolayı ayağım yüzünden berbat zaman geçiriyordum ve omurgamın altındaki apse için de harikalar yarattı biz, Ti-"

"Albay Fraser, sizi Tümgeneral Charles Lee ve General Nathanael Greene ile tanıştırmama izin verin." George Washington'un sesi, Jamie'yi rahatlatacak bir şekilde kendisi ile Deli Anthony arasına bir Virginia takozu koymuş gibi oldu.

Washington'un kendisinin yanında, grubun içindeki boyun korumasından cilalı botlarına kadar en donanımlı olan kişi Charles Lee idi. Jamie daha önce onunla tanışmamıştı ama nasıl giyindiğinin bir önemi olmaksızın, bir kalabalığın içinde onun profesyonel bir asker olduğunu anlayabiliyordu.

Her zaman şüpheci havası olan bir İngiliz'di ama kısaca, "Emrinizdeyim, efendim," diyerek içten bir şekilde Jamie'nin elini sıktı. Jamie'nin, Charles Lee hakkında kesin olarak bildiği iki şey vardı ve ikisini de ona Genç Ian söylemişti: Adamın karısının bir Mohawk olduğunu ve Mohawkların ona "Qunewaterika" dediğini. Ian bunun "Kaynar Su" anlamına geldiğini söylemişti.

Deli Anthony ve Kaynar Su arasında olan Jamie, yolda Dan Morgan'ı gördüğünde atını mahmuzlayıp, koşarak kaçması gerektiğini hissetmeye başlamıştı ama artık pişman olmak için çok geçti.

"Oturun beyler, harcayacak zamanımız yok." Washington, köşedeki kadına döndü. "İçecek bir şeyleriniz var mı Bayan Hardman?"

Jamie, kadın yutkunurken boğazının hareket ettiğini gördü ve bebeği o kadar fazla sıkıyordu ki çocuk bir domuz gibi ciyakladı ve ağlamaya başladı. Jamie, kuşkusuz kendileri de baba olan birkaç adamın bu sesle birlikte irkildiklerini gördü.

"Hayır, kardeş," dedi kadın ve Jamie onun bir Quaker olduğunu fark etti. "Kuyudan aldığımız sudan başka bir şey yok. Size bir kova su çekeyim mi?"

"Zahmete girmeyin Kardeş Hardman," dedi Nathanael Greene yumuşak bir sesle. "Eyer çantamdaki iki şişe bizim işimizi görecektir." Onu ürkütmemek için yavaşça kadına doğru ilerledi ve nazikçe kolunu tuttu. "Dışarı gelin. Bu işlerle rahatsız olmanıza gerek yok." Greene fark edilir bir şekilde aksayarak yürüyen, ağır, heybetli bir adamdı ama kadın, erkeklerin mekâ-

nı ateşe vereceklerinden korkuyormuş gibi endişeli bir yüzle arkaya bakmasına rağmen, bu basit konuşmasına güvenip onunla birlikte gitmişti.

On beş dakika sonra, Jamie sadece heyecanlarının kuvvetinin bile kulübeyi ateşe vermeyeceğinden o kadar da emin olmayan bir hale gelmişti. Washington ve birlikleri son altı ay boyunca gizlenmiş, Valley Forge'ta tatbikat ve hazırlık yapıyorlardı - generaller düşmana saldırmak için yanıp tutuşuyorlardı.

Çok fazla konuşmayla birlikte planlar sunuldu, üzerinde tartışıldı, bir kenara bırakıldı ve sonra yeniden ele alındı. Jamie, bunları dikkatinin yarısını vererek dinliyordu; düşüncelerinin geri kalanı ise Philadelphia'daydı. Fergus'tan duyduğu kadarıyla, şehrin özgürlük taraftarları ve Kral yanlıları arasındaki düzenli çarpışmalarla ikiye ayrıldığını -ama monarşi yanlıları azınlıktaydı- ve bu iki grubun sadece İngiliz askerlerinin varlığıyla kontrol altında tutulduğunu biliyordu. Ordunun koruması kalktığı anda Kral yanlıları, Asilerin merhametine kalacaktı - ve aylardır bastırılmış durumda olan Asilerin merhametli olma ihtimali pek yüksek değildi.

Ve Claire... Jamie'nin ağzı kurudu. Claire, tüm Philadelphia'nın bildiği kadarıyla, oldukça açık bir şekilde Kral yanlısı olan Lord John Grey'in karısıydı. Ve Jamie, kısa süre önce kendi elleriyle John Grey'in üzerindeki korumasını almış, onu patlamak üzere olan bir şehirde çaresiz ve tek başına bırakmıştı.

İngilizler şehirden ayrılmadan önce ne kadar zamanı vardı? Masadakilerin hiçbiri bilmiyordu. Jamie, hem yayan bir şekilde ne kadar hızla Philadelphia'ya ulaşabileceğini hesapladığı için konuşmaya oldukça az katılıyordu. En son istediği şey-

"Ve siz Albay Fraser," dedi Washington. Jamie gözlerini kapattı ve ruhunu Tanrı'ya emanet etti. "Benim için Henry Taylor'ın taburunun komutasını kabul ederek muharebe hizmetinde bulunur musunuz? General Taylor hastalandı ve iki gün önce öldü."

"Ben... Gurur duyarım, efendim," diyebildi Jamie, telaş içinde düşünmeye çalışıyordu. "Ama çok acil bir işim var... Philadelphia'da. İşim biter bitmez size yardımcı olmaktan memnu-

niyet duyarım - ve elbette ki General Clinton'ın kuvvetleri ile ilgili durumun tam olarak nasıl olduğu ile ilgili haber de getirebilirim." Bu konuşmanın başında, Washington sert bakışlarla bakıyordu ama kurduğu son cümle Greene ile Morgan'ın bunu tasvip ettiklerini gösterir şekilde mırıldanmalarına neden olurken, Wayne de küçük, sincaba benzeyen başıyla onayladı.

"İşinizi üç gün içerisinde bitirebilir misiniz Albay?"

"Evet efendim!" Şehre olan mesafe on beş kilometreden fazla değildi; bu yolu iki ya da üç saatte gidebilirdi. Ve oraya ulaştıktan sonra, Claire'i evden çıkarması otuz saniyeden fazla vaktini almayacaktı.

"Tamam o zaman. O zaman Ordu Generali geçici saha rütbesine atandınız. Bu-"

"Ifrinn!"

"Affedersiniz Albay?" Washington'un aklı karışmış gibi görünüyordu. Jamie'nin daha önce Galce "Kahrolsun!" dediğini duymuş olan Dan Morgan, sessiz bir şekilde titriyordu.

"Ben- teşekkür ederim, efendim." Jamie yutkundu, üzerinden sersemletici bir sıcaklık dalgasının geçtiğini hissediyordu.

"Ama Meclis'in atamanızı onaylaması gerekecek," diye devam etti Washington, hafifçe kaşlarını çatarak, "ve o kavgacı, dükkân sahibi alçakların ne yapacağının da bir garantisi yok."

"Anlıyorum, efendim," diye ona güvence verdi Jamie. Sadece umut edebilirdi. Dan Morgan ona bir şişe verdiğinde, içinde ne olduğunun zar zor farkına vararak kana kana içti. Fazlasıyla terler bir halde, daha fazla dikkat çekmemeyi umarak yeniden bankın üzerine oturdu.

Yüce Tanrı, şimdi ne olacak? Sessizce şehre girip, Claire ile şehirden çıkmayı, sonra güneye giderek matbaasını yeniden ele geçirmeyi ve belki de savaş sona erene kadar Charleston ya da Savannah'da küçük bir iş kurmayı planlıyordu, sonra da Tepe'ye, evlerine geri dönebileceklerdi. Ama yine de bir risk olduğunu biliyordu; altmış yaşın altındaki herhangi bir erkek yeniden askerlik görevi için geri çağrılabilirdi ve eğer iş o noktaya gelirse, bir milis komutanı yerine general olarak daha güvende

olma ihtimali daha yüksekti. Belki. Ve bir general istifa edebilirdi; ki bu cesaret verici bir düşünceydi.

Yakın gelecek hakkındaki tüm konuşmalara ve endişe verici olasılıklara rağmen, Jamie Washington'un yüzüne söylediklerinden daha fazla dikkat ettiğini, bunları Claire'e anlatabilmek için nasıl konuştuğunu ve davrandığını aklına not ettiğini fark etti. Bunu Brianna'ya anlatabilmeyi diledi Jamie. Brianna ve Roger Mac, bazen Washington gibi biri ile tanışmanın nasıl bir şey olacağına dair tahminlerde bulunurlardı ama ünlü birkaç kişiyle tanışmış biri olarak, muhtemelen bu deneyimin hayal kırıklığı yaratıcı bir şey olacağını söylerdi hep.

Ama yine de Washington'un ne yaptığını bilen biri olduğunu itiraf etmeliydi; konuşmaktan çok dinlemeyi tercih ediyordu ve bir şey söylediği zaman bu konunun özü hakkında oluyordu. Olayların onu oldukça heyecanlandırdığı açık olsa da etrafına rahat bir otorite havası yayıyordu. Çiçek bozuğu, iri hatlı yüzü hiç yakışıklı değildi ama saygınlığı ve güçlü kişiliği yüzünden belli oluyordu.

Yüz ifadesi oldukça neşeli bir hal aldı ve arada sırada oldukça kötü, lekeli dişlerini göstererek kahkaha atacak duruma bile geldi. Jamie büyülenmişti; Brianna onların sahte olduğunu, ahşaptan ya da hipopotam diş minesinden yapılmış olduklarını söylemişti ve Jamie aniden büyükbabasına ait anıların gizlendikleri yerlerinden çıktığını hissetti: Yaşlı Tilki'nin kayın kerestesinden yapılmış bir dizi dişi vardı. Jamie, Beaufort Kalesi'ndeki bir tartışma sırasında bunları ateşe atmıştı... Büyükbabasını bir an için tezek dumanı ve kızarmış av eti kokar halde karşısında gördü, etrafı kendisini öldürebilecek akrabalarıyla çevriliydi - bedenindeki her tüy alarma geçerek karıncalandı.

Sonra aniden geri döndü Jamie, ter ve neşe kokan Lee ile Dan arasında sıkışmış bir durumdaydı ve kendisine rağmen onların aralarındaki artan heyecanın, kendi kanına sızmaya başladığını hissetmeye başladı.

Hiç tanımadığı ama belki de hakkında kendisinin bile daha çok şey bildiği bir adamın birkaç adım uzağında oturmak karnında garip bir his uyandırıyordu.

Pek çok akşam, Claire'in başına geleceğini söylediği şeyin olacağını bilerek - ve buna inanarak, Charles Stuart ile birlikte oturduğu doğruydu. Ama yine de... İsa şüpheci Thomas'a şunu söylemişti: "Kutsanmış olanlar görmeyen ama inananlardır." Jamie, görmüş olan ama bu bilginin sonucu ile yaşamak zorunda olanlara ne denildiğini merak etti. Belki de, doğru kelime "kutsanmış" değildir, diye düşündü.

***

Washington ve diğerleri gidene kadar bir saatten fazla süre geçmişti - Jamie'nin tekrar tekrar ayağa kalkıp masayı devireceği, kapıya doğru koşarak, Kıta Ordusu'nu kendi başlarının çaresine bakmak üzere bırakabileceğini sık sık düşündüğü bir saat.

Jamie, savaşmak dışında orduların yavaş hareket ettiğini çok iyi biliyordu. Ve şüphesiz Washington, İngilizlerin gerçek anlamda Philadelphia'dan çıkmalarına kadar bir hafta ya da daha fazla süre olduğunu düşünüyordu. Ama bedenine mantıklı davranmasını anlatmaya çalışmanın bir anlamı yoktu ki alışıldığı üzere, bunun da kendine ait mühim yararları vardı. Açlığı, susuzluğu, yorgunluğu ve yaralanmayı bastırabilirdi. Ama Claire'i görme ihtiyacını bastıramazdı.

Muhtemelen bunun, Brianna ile Claire'in testosteron zehirlenmesi dedikleri şey olduğunu düşündü tembelce - erkeklerin yaptıkları ama kadınların anlamadıkları şeyler için kullandıkları bir terimdi. Bir gün Claire'e testosteronun ne olduğunu sormalıydı. Dar bankın üzerinde rahatsızca kıpırdanırken, zihnini Washington'un söylediklerine yöneltmeye zorladı.

Uzun bir süre sonunda kapı hafifçe vuruldu ve siyahi bir adam başını içeri uzatıp Washington'a başıyla işaret verdi.

"Hazır, efendim," dedi komutanıyla aynı yumuşak Virginia aksanıyla.

"Teşekkürler Caesar." Washington'da onun baş işaretine karşılık verdi ve sonra ellerini masanın üzerine koyup hızla ayağa kalktı. "O zaman anlaştık, öyle değil mi beyler? Siz benimle geliyorsunuz General Lee. Aksi bir şey duymadığınız sürece, diğerlerinizle vakti geldiğinde Sutfin çiftliğinde görüşürüz."

Kalbi sıçrayan Jamie de kalkmaya başlamıştı ama Dan elini kolunun üzerine koydu.

"Biraz daha otur Jamie," dedi. "Yeni görevin hakkında bir şeyler bilmen gerekiyor, öyle değil mi?"

"Ben-" diye söze başladı ama bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Oturdu ve Nathanael Greene'in Bayan Hardman'a misafirperverliğinden dolayı teşekkür etmesini ve kendilerini kibar bir şekilde kabul ettiği için ordunun yaptığı küçük telafi ödemesini kabul etmesini rica ederken bekledi. Jamie, onun cebinden çıkardığı madeni paraların orduya değil adamın kendisine ait olduğuna dair yüksek bir tutar üzerine bahse girebilirdi ama kadın, yıpranmış yüzünde memnuniyet olamayacak kadar hafif bir ifadeyle bunları kabul etti. Jamie, kapı generallerin ardından kapanırken, kadının omuzlarının rahatlayarak düştüğünü gördü ve yanlış insanların üniformalı Kıta Ordusu subaylarının evini ziyaret ettiklerini görmesi durumunda bunun onu ve çocuğunu büyük bir tehlikeye sokabileceğini fark etti.

Kadın dikkatle Jamie ve Dan'e baktı ama üzerlerinde eski, sivil kıyafetleri olduğu için onu çok daha az endişelendiriyorlarmış gibi görünüyordu. Dan, üniforma ceketini çıkarmış ve ters çevirip katlayarak yanındaki banka koymuştu.

"Şu anda alevlerin zihninde dolaştığını mı hissediyorsun Jamie?" diye sordu Dan onun bakışını görünce.

"Ne?"

"Sonra aynı gün akşamında, haftanın ilk gününde, kapılar kapandığında ve havariler Musevilerden korkularından dolayı bir araya geldiklerinde, İsa geldi ve aralarında durup onlara Size Selamlar olsun dedi," diye alıntı yaptı Dan ve Jamie'nin hayreti karşısında sırıttı.

"Abigail'im okumayı seven bir kadın ve faydası dokunması için düzenli olarak bana İncil'den parçalar okuyor ama henüz bitiremedik." Getirdiği sırt çantasını aldı ve içinde bir şeyler aradıktan sonra, katlanmış, uçları kıvrık bir kâğıt tomarı, bir mürekkep kabı ile birkaç eski püskü tüy kalem çıkardı.

"Pekâlâ, artık Baba, Oğul ve Kutsal Ruh kendi işlerine bakmak için gittiklerine göre, sana bölük komutanlarının isimle-

rini, milis kuvvetleri açısında ne olduğunu, nerede olduklarını yazayım, çünkü hepsi kışlalarda -hatta aynı köyde bile- değiller. Bayan Hardman, zahmet olmazsa, mürekkebim için sizden bir damla su rica edebilir miyim?"

Jamie, hızla halletmek daha iyi olduğu için, zorlukla zihnini o sırada ilgilendikleri konuya çevirdi ve on beş dakika içerisinde Dan'in yavaş, kargacık burgacık el yazısıyla yazdığı listeleri bir araya topluyordu. Philadelphia'ya iki saat... Belki de üç...

"Üzerinde para var mı?" diye sordu Dan kapıda duraklayarak.

"Bir kuruş bile yok," diye itiraf etti Jamie, kemerinde normalde şişkin olan para kesesinin olduğu yere bakarak. Küçük alışverişler yapmaktan çok mutlu olduğu için yolculuk sırasında parayı Jenny'ye vermişti. Ayrıca o sabah Claire'i görmek için o kadar yanıp tutuşuyordu ki, matbaadan sırtında sadece kıyafetleri ve Fergus için kâğıt tomarları ile çıkmıştı. Bir an için durup kâğıtları Fergus'a verdiğini fark etmeseler ve askerler -ve William- onu Lord John'un evine kadar takip etmeseler, o anda bir şeylerin farklı olup olmayacağını düşündü ama pişman olmanın bir anlamı yoktu.

Dan yeniden çantasının içinde bir şeyler aradı ve içinden daha küçük bir torba ile şıkırdayan bir para çantası çıkararak ikisini de Jamie'ye attı.

"Yolculuğunuz için biraz yiyecek ve generallik ödemenin avansı," dedi ve kendi esprisine kıkırdayarak güldü. "Bugünlerde bir üniforma almak için iyi ödeme yapman gerekiyor. Eğer saygıdeğer George Washington'un karşısında düzgün bir şekilde giyinmeden çıkarsanız kim bilir başınıza neler gelir. Düzgün üniforma konusunda çok titiz, bunu hak ediyor gibi görünmeden emirlere saygıyla uymalarını bekleyemeyeceğini söylüyor. Ama sanırım siz bunun hepsini biliyorsunuzdur."

Saratoga'daki iki muharebede de sıcaktan dolayı üniformasını kamptaki bir ağacın dalına asmış, av gömleğiyle savaşmış olan Dan, Jamie'ye içten bir şekilde gülümsediğinde, bir kurşunun yüzünü parçaladığında dudağının üstünde bıraktığı yara izi, yıpranmış cildinin üzerinde beyaz görünüyordu.

"Elveda General Fraser!"

Jamie homurdanmasına rağmen yine de Dan'in elini sıkarken gülümsedi. Sonra masanın üzerindeki dağınıklığa döndü ve kâğıtları, para çantasını -ve Dan'ın gözünden kaçırarak unutmuş olduğu boş bir matarayı- çantasına tıkıştırdı. Yiyecek için minnettardı; kurumuş et ve mısır ekmeğinin kokusu, keten çantasının derinliklerinden çıkarak havada süzülüyordu ve Jamie çantanın altında elmaların sert şekillerini hissedebiliyordu. Matbaadan kahvaltı da etmeden çıkmıştı.

Jamie doğrulduğunda, şimşek gibi bir acı, omurgasının ortasından girip bacağının arkasından ayağının tabanına kadar indi. Zorlukla nefes alarak bir taburenin üzerine yığıldı, beli ve sağ kalçası giren krampla kenetlenmişti.

"Yüce İsa, Meryem Ana ve- şimdi olmaz," dedi dişlerinin arasından, dua etmekle bela okumak arasında bir şekilde. John Grey'e vurduğunda belinde küçük bir şeyin sert bir şekilde çekildiğini ya da yırtıldığını hissetmişti ama olayın heyecanıyla gözüne önemli görünmemişti. Yürürken çok rahatsız etmemişti -aklında o kadar şey olduğu için zar zor farkına varmıştı- ama artık bir süre oturduğu ve kasları soğuduğu için...

Dikkatli şekilde kalkmayı denedi ve yeniden yığıldı. Ellerini yumruk yapmış, terleyerek masanın üzerine eğilmişken, İskoç dilinde pek de duayı içermeyen şeyler söyledi.

"Sen iyi misin kardeş?" Ev sahibesi kadın ona yaklaşıp endişeyle uzağı göremez gibi baktı.

"Bir... Saniye," demeyi başardı Jamie, Carrie'nin kendisine yapmasını söylediği şeyi yapıp spazm sırasında nefes almaya çalışarak.

"Doğum sancısı gibi," dedi kadın şaşkın şekilde. Jamie, ilk seferinde de bunun komik olduğunu düşünmemişti ve o anda da düşünmüyordu. Acı dinmeye başladı. Önce bacağını uzatıp sonra çok dikkatli şekilde kıvırarak altına aldı. O ana kadar fena gitmiyordu. Ama bir kere daha ayağa kalkmaya çalıştığında, beli mengene gibi sıkıştı ve hissettiği acıyla nefes almaya çalışırken, sendeleyerek kalçasının üzerine oturdu.

"Sizde... Viski gibi... Bir şey var mı? Ya da rom?" Eğer sa-

dece ayağa kalkabilseydi... Ama kadın olumsuz anlamda başını iki yana sallıyordu.

"Üzgünüm kardeş. Biraz biram bile yok. Artık çocuklara verecek sütüm bile yok," diye ekledi sesinde belirgin bir öfkeyle. "Ordu keçilerimizi aldı."

Kadın hangi ordu olduğunu söylememişti ama Jamie bunun, onun için önemli olmadığını düşündü. Bunu yapanın milis kuvvetler olması ihtimaline karşı özür diler gibi bir ses çıkardı ve zorlukla nefes alırken oturdu. Bu daha önce üç kere daha başına gelmişti - bu aniden saplanan acı ve hareket etmekten aciz bir hale gelmesi. Bir keresinde topallayarak yürümesi dört gününü almıştı ve diğer iki seferinde ise iki gün içinde ayağa kalkmıştı, düzensiz aralıklarla sancıyı hissetmesine rağmen yavaş da olsa yürüyebilmişti.

"Hasta mısınız? Size uşkun şurubu verebilirim," diye teklif etti kadın. Jamie başını iki yana sallarken, bu teklif üzerine gülümsemeyi başarabildi.

"Teşekkür ederim hanımefendi. Sırtımda bir sıkışmadan başka bir şeyim yok. Ağrı dindiğinde, her şey yoluna girecek."

Sorun şuydu ki, ağrı dinene kadar tamamen çaresiz durumda olacaktı ve bunu fark etmesi içinde bir tür panik duygusunun oluşmasına neden oluyordu.

"Ah." Kadın bir an için tereddüt etti ama bebek ağlamaya başladığında onu kucağına almak için döndü. Küçük bir kız -Jamie büyümesi kısıtlanmış minik yaratığın beş ya da altı yaşında olduğunu düşündü- sürünerek yatağın altından çıktı ve gözlerini dikip merakla ona baktı.

"Akşam yemeği için kalacak mısınız?" diye sordu kız dikkatli bir sesle. Kaşlarını çatmış, Jamie'ye onu değerlendirir gibi bakıyordu. "Çok yemek yiyen biri gibi görünüyorsunuz."

Jamie, kızın yaşı konusundaki tahminini sekiz ya da dokuza çıkardı ve ona gülümsedi. Hâlâ hissettiği acıyla terliyordu ama sancı biraz da olsa hafiflemeye başlamıştı.

"Sizin yemeğinizi almayacağım a nighean," diye güvence verdi kıza. "Aslında, şuradaki çantanın içinde iri bir somun ekmek ve kuru et var, hepsi senin." Kızın gözleri bozuk para gibi

açıldığında Jamie söylediğini, "Ailenizin demek istedim," diye düzeltti.

Kız istekle çantaya bakıyor, ağzı sulanırken zorlukla yutkunuyordu; kızın yutkunurken çıkardığı küçük sesi duydu ve bu Jamie'nin kalbinin sıkışmasına neden oldu.

"Pru!" diye fısıldadı kız aniden masaya doğru dönerek. "Yemek!"

Başka bir küçük kız da sürünerek dışarı çıktı ve kız kardeşinin yanında durdu. Normalde birbirlerine pek fazla benzemiyor olsalar da ikisi de çit direkleri kadar sadeydi.

"Duydum," dedi yeni gelen kız kardeşine ve Jamie'ye ciddi bir bakış attı. "Annemin sana uşkun şurubu vermesine izin verme," diye tavsiyede bulundu. "Deli gibi sıçmana neden oluyor ve eğer tuvalete zamanında gidemezsen-"

"Prudence!"

Prudence itaatkâr şekilde ağzını kapatsa da Jamie'ye ilgiyle bakmaya devam ediyordu. Kız kardeşi diz çöktü ve eliyle yatağın altını yoklayarak, ailenin mutfak takımından, ev yapımı toprak bir kabı çıkardı ve incelemesi için Jamie'ye uzattı.

"Efendim, biz arkamızı döneriz, eğer sizin ihtiyacınız-"

"Patience!"

Yüzü kıpkırmızı olan Bayan Hardman kızının elinden portatif tuvalet kabını aldı ve kızları masaya doğru kovaladıktan sonra -söylediğini gerçekten kast edip etmediğini görmek için Jamie'ye bakarak- çantasından ekmeği, eti ve elmaları çıkarıp yiyecekleri titizlikle üçe böldü: kızlar için iki büyük porsiyon ve kendisi için, ileride yenmek üzere kenarda duracak küçük bir porsiyon.

Kadın lazımlığı yatağın kenarına bıraktı ve Jamie'yi dikkatli şekilde mısır kabuğundan yapılmış şiltenin üzerine yatırırken, Jamie şilteye beyaz renkte boyanmış harfleri fark etti. Loş ışık altında ne yazdığını görmek için gözlerini kıstı ve sonra gülümsedi. Bu, canlı bir şekilde resmedilmiş, yüzünde neşeli bir ifade olan ve göz kırpan bir arının etrafına yazılmış Latince bir slogandı. Iam apis potanda fineo ne.

Bu nükteyi önceden görmüştü. Bir zamanlar Edinburgh'ta,

Latince söz oyunlarıyla bezenmiş mutfak eşyalarıyla dolu bir genelev odası tuttuğunda. Nüktelerin çoğu edepsizdi fakat kimileri de bu cümle gibi sadece söz oyunlarından oluşuyordu. Bu oldukça saçma bir Latin deyişiydi.

Boşlukları görmezden gelerek cümleyi İngilizce gibi okursa ortaya şu çıkıyordu: "Arıyı şimdi içme, ben bayağı iyi bir sidik çömleğiyim." Bayan Hardman'a kuşkuyla baktı fakat bunun onun işi olmadığını düşünüyordu. Bay Hardman'ın yokluğu olmalı ya da olmalıydı diye düşündü. Ev halkına besbelli ki yokluk çektirmişti.

Bebek uyanmıştı ve beşiğinde bir tilki yavrusu gibi ciyaklayarak yaygara koparıyordu. Bayan Hardman çocuğu dışarı çıkardı ve ayağıyla yıpranmış bir emzirme sandalyesini ateşe doğru çekti. Bebeği bir süreliğine Jamie'nin yanındaki yatağa yatırdı, bluzunu bir eliyle açarken diğer eli otomatikman küçük kızın dirseğine çarparak masanın kenarına doğru yuvarlanan elmayı kurtarmak için uzandı.

Bebek dudaklarını şapırdattı, kız kardeşleri gibi açtı. "Bu da minik Chastity, yanılmıyorsam?" dedi Jamie.

Bayan Hardman ağzı açık bakakaldı. "Çocuğun ismini nereden bildiniz?"

Jamie, ağızlarına alabildikleri kadar ekmek ve et dolduran Prudence ile Patience'a bir bakış attı. "Şey, henüz Sobriety veya Fortitude adında genç kız ile tanışmadım,*" dedi sakince. "Bebek ter içinde kaldı, onun için temiz bir bezin var mı?"

Ateşte kuruması için iki yıpranmış bez asılmıştı. Kadın birini getirdiğinde, Jamie çocuğun vıcık vıcık bezini açıp bir eliyle minik ayak bileklerini tutarak bebeğin poposunu temizledi.

"Çocuğun varmış, anlıyorum." Jamie'nin kaşları kalktı. Bayan Hardman, kirli bezi onun elinden aldı ve odanın ucundaki sirkeli su kovasının içine attı.

"Ve torunların da," dedi Jamie parmağını minik Chastity'nin burnu önünde kıpırdatırken. Bebek heyecanla havaya tekmeler savururken agu sesleri çıkarıyordu ve Jamie gözlerini şaşı yaptı. "Altı yeğen hakkında hiçbir şey söylememek ha?" Peki Jem

* Hristiyanlıkta övülen yedi erdeme atıfta bulunuluyor.

ve minik Mandy nerede acaba? Artık kolay nefes alabiliyor mu zavallı kız? Jamie hafifçe bebeğin pembe yumuşak ayaklarını gıdıkladı. Aklında Mandy'nin garip şekilde güzel, yürek burkan mavilikte muhteşem ayak parmakları vardı, nasıl da uzun eklemli ve bir kurbağanınki gibi zariflerdi.

"Tıpkı seninki gibi," demişti Claire ona, Mandy'nin ayağının tabanında tırnağını hafifçe gezdirirken başparmak diğerlerinden ayrılmıştı. Neden öyle demişti?

Kendisi, temkinli şekilde aynı hareketi yapmayı denedi ve Chastity'nin tombul parmaklarına da aynısının olduğunu görünce gülümsedi.

"Babinski," dedi Bayan Hardman'a, bu ismi hatırlamanın verdiği derin bir tatmin duygusuyla. "Bebeğin başparmağı bu hareketi yaparsa öyle deniyor. Babinski refleksi."

Bayan Hardman, Jamie yeni bezi becerikli bir şekilde bağladığında ve minik Chastity'yi battaniyesiyle kundaklayınca olduğundan çok daha şaşırmış göründü. Bebeği belirsiz bir yüz ifadesiyle ondan aldı, sandalyesine çöktü ve eski şalı bebeğin yüzüne doğru çekti. Kadın diğer tarafa dönemiyordu, bu yüzden Jamie ona mümkün olan en yüksek mahremiyeti vermek için gözlerini kapattı.

11

PAOLI'Yİ HATIRLA!

Elleri bağlıyken teri silmek zor ve yakıcı tuzu yaralanmış gözünden uzak tutmak imkânsızdı. Gözü o kadar şiş ve kesikti ki onu sıkıca kapatamıyordu. Su, istikrarlı şekilde yanağından aşağı süzüldü ve çenesinden damladı. Görüşünü düzeltmek için nafile bir çabayla gözlerini kırpan John Grey, düşmüş bir dala takıldı ve sertçe yere kapaklandı.

Dar yolda onu takip edenler çarpışma, silah çekme, matara şıngırtısı sesleri, kafa karışıklığı ve sabırsızlık naralarıyla beklenmedik şekilde durdu. Sert eller Grey'i yakaladı ve doğrulttu,

fakat onun refakatçisi olarak atanan uzun, bir deri bir kemik adam, yumuşak bir ses tonuyla, "Adımınıza dikkat edin lordum," dedi ve onu itip kakmak yerine hafifçe dürttü.

Bu düşünceli davranışından cesaret alarak adama teşekkür etti ve ona adını sordu.

"Ben mi?" Adamın sesi şaşırmış geliyordu. "Ah. Bumppo. Natty Bumppo." Bir süre sonra ekledi: "Ama genelde Hawkeye* derler."

"Şaşırmadım," dedi Grey duyulmayacak bir ses tonuyla. Yürürken eğilebileceği kadar eğildi ve adamın sırtındaki askıya bağlanmış uzun tüfeğe doğru başını salladı. "Emrinizdeyim, efendim. O halde iyi bir silah kullanıcısı olduğunuzu farz ediyorum?"

"İyi bir çıkarım, lordum." Bumppo'nun sesi eğlenmiş geliyordu. "Neden? Bir şeyler vurmak ister misin? Ya da birini."

"Bir liste tutuyorum," dedi Grey. "Tamamladığım zaman sana haber veririm."

Diğerlerinin de eğlendiği ortadaydı fakat pek ses çıkarmıyorlardı.

"Dur listenin en üstünde kim olduğunu tahmin edeyim, ışığını söndüren iri İskoç?"

"Listenin üstlerinde olduğu kesin." Aslında ilk kurşunu kimin yiyeceğine karar verememişti:

Jamie Fraser mı yoksa lanet kardeşi mi? Etraflıca düşünse muhtemelen Hal olurdu bu. Tabii ironik bir şekilde eğer kendi Hal tarafından vurulmazsa. Fakat onu esir alanlar asmanın daha tercih edilir bir yöntem olduğu konusunda oldukça ikna olmuşlardı.

Bu ona, böğürtlen çalıları, alçak dallar, keneler ve başparmağı büyüklüğünde sokan sineklerle cömertçe bezenmiş bir ormandaki patikada gerçekleşen can sıkıcı bir konuşmayı hatırlattı.

"Bay Bumppo, Paoli'nin ne -ya da kim- olduğunu biliyor musun?" diye sordu Grey kibarca yoluna çıkan bir köknar kozalağını tekmelerken.

---

* Şahingöz.

"Paoli de nedir?" Adamın sesi şaşkınlıkla doluydu. "Dostum ormanın bu yakasına yeni mi geliyorsun?"

"Aslında oldukça yeni," diye cevap verdi Grey gardını alarak.

"Ah." Bumppo uzun adımlarını Grey'in kısa adımlarına uyumlu hale getirerek düşündü. "Şüphesiz rezil bir saldırıydı. Senin akrabaların, onların dediği gibi Büyük General Grey ve onun birlikleri General Wayne'in adamlarının kamp kurdukları yere bir gece aniden sızdı. Grey çakmaktaşıyla kendini riske atmak istemedi, askerlerine silahlarındaki bütün çakmaktaşlarını çıkarmaları ve süngülerini kullanmaları için emir verdi. Amerikalıların üzerine çöktüler ve yüz adamı yataklarında acımasızca kesip biçtiler!"

"Gerçekten mi?" Grey bu sahneyi yakınlarda bildiği bir savaşla bağdaştırmaya çalıştı fakat beceremedi. "Peki, Paoli?"

"Ah. O yakınlardaki bir meyhanenin adı, Paoli'nin Meyhanesi."

"Ya. Nerede? Konum olarak yani. Ve bu savaş tam olarak ne zaman oldu?" Bumppo'nun güçlü dudakları düşünce içinde hareket etti.

"Geçen eylül, Malvern yakınlarında. Paoli Katliamı diye anılır," dedi şüphe ile.

"Katliam?" diye tekrarladı Grey. Bu çarpışma onun varışından önce gerçekleşmişti ama konuşulurken duymuştu, elbette bir katliam olarak anılmıyordu. Fakat meseleler, kişilerin olaydaki konumlarına bağlı olarak farklı algılanabilirdi. William Howe, olaydan İngiliz birliğinin sadece yedi ölü vererek koskoca Amerikan bölüğünü başarılı bir şekilde püskürtmesi olarak bahsetmişti.

Bumppo, Grey'in bu konuya dair fikrini paylaşmasını istiyordu - tabii üçüncü bir bakış açısından.

"Şey, insanları bilirsin," dedi bir omzunu kaldırarak."Ben uygun bir katliam demesem de halkın çoğu o gözle bakmaz. Ama ben bir katliamı kendi gözlerimle gördüm."

"Gördün mü?" Uzun ve sakallı zorbaya bir bakış attı ve Grey, muhtemelen, diye düşündü. "Bir Kızılderili olarak yetiştirildim," dedi Bumppo görülür bir gururla. "Mohikanlar tara-

fından. Halkım ölürken ben sadece bir kurbağa yavrusuydum. Yani ben de bir katliam gördüm, hatta iki."

"Öyle mi?" dedi Grey, nazik tavrı adamı ayrıntılara inmeye zorluyordu ve o da bunu diliyordu. Ayrıca böylece zaman da ilerleyecekti; saatlerdir yürüyor gibiydiler ve görünürde de bir son yoktu – elbette sonunu heyecanla beklediğinden değil...

Neyse ki istediği oldu. Bumppo'nun anıları sayesinde zaman o kadar hızlı geçmişti ki Grey, Onbaşı Woodbine birliği oldukça büyük bir askeri kampın köşesine yönlendirdiği zaman şaşırdı. Durdukları için memnundu, çünkü araziye uygun olmayan şehir ayakkabıları giyiyordu. Ayakkabılar çoraplarını yırtmış, ayaklarına vurarak onları kanatmıştı.

"Asker Bumppo," dedi Woodbine, Grey'in refakatçisine başıyla selam vererek. "Birliği Zeke Bowen'ın yerine götüreceksin. Ben, mahkûmu Albay Smith'e teslim edeceğim."

Bu ifade birlik içerisinde hoşnutsuzluk seslerinin yükselmesine neden oldu. Askerler, Grey'in Albay Smith'e teslim edilir edilmez infazının gerçekleşeceğinden emin oldukları için bunu kaçırmak istemiyorlardı. Fakat Woodbine bu konuda kararlıydı. Homurdanma ve tiksinti sesleriyle askerler, Natty Bumppo önderliğinde isteksizce ayrıldılar.

Woodbine gözden kaybolana kadar onları izledi. Ardından pejmürde ceketinin göğüs kısmındaki bir tırtılı eliyle iteledi, kötü halde duran şapkasını düzeltti ve kendine çeki düzen verdi.

"Peki, Albay Grey. Gidelim mi?"

***

Natty Bumppo'nun düzgün bir katliamı yapmak hakkındaki düşünceleri Grey'de adam asmanın en kötü ölüm olmadığı hissini doğurmuştu. Fakat o birinci sınıf bir katliama doğrudan şahit olmasa da asılan adamlar görmüştü ve bunun anısı boğazını kuruttu. Gözündeki akıntı tam olarak bitmese de azalmıştı. Cildini kuru ve kavrulmuş gibi hissettiriyordu. Kafasındaki şişkinlik ise ona kafasının fena halde biçimsiz olduğuna dair sinir bozucu bir his veriyordu. Yine de doğruldu ve Onbaşı Woodbine'ın önünden eskimiş tenteye doğru uzun adımlar attı.

Albay Smith kucak masasından başını kaldırarak, odasına aniden giren bu yabancılar karşısında irkildi.

Fakat elbette Grey kadar değil. Grey, Watson Smith'i en son iki yıl önce kendi baldızının Londra'daki misafir odasında salatalık sandviçleri yerken görmüştü. Şimdi ise bir komutan forması giyiyordu.

"Bay Smith," dedi hızlıca kendini toparlayarak. Düzgün şekilde selam verdi. "Emrinizdeyim." Sesinde ya da ifadesinde çekimser bir tutum yoktu. Davet edilmeden boş bir tabureye oturdu ve işe yarar gözüyle Smith'e dik dik bakmaya başladı.

Smith'in yanakları kızardı ve arkasına yaslandı. Cevap vermeden önce kıvrak cümleler hazırlıyordu kafasında ve Grey'in bakışlarına ilgiyle cevap verdi. Büyük bir adam değildi fakat geniş omuzları ve kendini ortaya koyan bir tutumu vardı. Grey onun işinin ehli bir asker olduğunu biliyordu. Doğrudan Grey'e değil de Onbaşı Woodbine'a cevap verecek kadar işinin ehli.

"Onbaşı. Bu bey buraya nasıl geldi?"

"Bu Yarbay Lord John Grey, efendim," dedi Woodbine. Gözleri gururla ışıldadı. Grey'in müzekkeresini ve Grave'in notunu sarsak bir masaya tıpkı bir kasabın rostolanmış bir sülünü hükümdarına sunuşu gibi yerleştirdi. "Onu Philadelphia yakınlarında bir ormanda yakaladık. Üniformasız bir şekilde. Yani, gördüğünüz gibi, efendim." Önemli bir şey bildirecekmiş gibi boğazını temizledi. "Ve Tümgeneral Charles Grey'in kuzeni olduğunu kabul etti. Bilirsiniz, Paoli Katliamı."

"Demek öyle?" Smith kâğıtları aldı ve Grey'e bir kaşını kaldırarak baktı. "Ne yapıyordu orada?"

"Albay Fraser tarafından öldüresiye dövülüyordu," dedi efendim, "Morgan'ın subaylarından biri," diye ekledi Woodbine şüphe içinde.

Smith boş gözlerle bakıyordu.

"Fraser... Onu tanıdığımı sanmıyorum." İlgisini Grey'e yöneltti, ona ilk defa hitap ediyordu. "Siz Albay Fraser'i tanıyor musunuz Albay Grey?"

Manalı duraksamalar şiddetini yükseltiyordu. Aslında, başka

da bir şey beklemiyordu. Grey burnunu kolunun önüne sildi ve dik oturdu.

"Sorunuza yanıt vermeyi reddediyorum, efendim. Bunlar yanlış sorular. İsmimi, rütbemi ve alayımı biliyorsunuz. Bunun ötesinde, benim işim beni ilgilendirir."

Smith kısılan gözlerini ona dikti: Gözleri oldukça etkileyiciydi, siyah kaş ve kirpiklerle soluk bir gri tonunda ama belirgin. Grey onları Minnie ile çay içmeye geldikleri zaman fark etmişti.

Woodbine öksürdü.

"Şey... Albay Fraser adamın onun esiri olduğunu söyledi, efendim. Ama ne için olduğunu söylemedi ve ben sorduğumda ise, şey... Gitti. İşte o zaman biz de Lord... Yani albayı aradık ve onun kağıtlarını bulduk."

"Gitti," diye tekrarladı Smith dikkatli bir şekilde. "Ve sen de onun gitmesine izin mi verdin Onbaşı?"

Woodbine davranışının erdemliliği konusunda daha az emin görünüyordu artık fakat kolayca sinecek bir adam değildi, Grey görmüştü. Kaşlarını indirdi ve Smith'e kendine has bir bakış fırlattı.

"Onu vurmadan durduramazdım, efendim," diye ekledi açıkça. Smith'in burun deliklerinin etrafındaki et beyazladı ve Grey, bu İngiliz adamın yeni kumandanının pek alışık olduğu türden bir komutan olmadığı fikrine kapıldı.

Smith'in üniforması şık ve iyi korunmuş, peruğu düzgündü. Çadırı geniş olmasına rağmen bazı yerleri mücadele esnasında yıpranmış, ipliklerine ayrılmış ve yer yer yamalanmıştı. Aslında çok da kötü değil, diye düşündü Grey. Gözlerini kapattı, belli belirsiz gelen akşam esintisi çadırın duvarları arasından süzülüyor, boğucu sıcaklığı hafifletiyordu. Belirgin bir baş ağrısı vardı ama bu bile biraz azalmıştı.

"Çok iyi, Onbaşı," dedi Smith bir süre sonra. Yeni bir şey sormak için ağzını açtı ama devam edemedi. "Çok iyi," diye ekledi gecikmiş bir tebrik sunarcasına.

"Teşekkürler, efendim." Woodbine sallanarak bekledi, besbelli bu heyecandaki payını teslim etmek konusunda isteksizdi.

"Eğer izin verirseniz efendim, esirle ne yapmayı düşündüğünüzü sorabilir miyim?"

Grey gözlerini açtı ve cevabın ne olacağını beklerken Smith ona, etçil bir avcı gibi bakıyordu. Dönerek gülümsedi.

"Ah, bir şeyler düşüneceğim, Onbaşı Woodbine," dedi. "Siz ise gidebilirsiniz. İyi geceler."

***

Smith kalkıp Grey'e doğru geldi, yüzünü incelemek için eğildi. Grey onun ter kokusunu alabiliyordu, keskin ve misk gibi.

"Doktora ihtiyacın var mı?" diye sordu serinkanlılıkla ama düşmanlıktan uzak bir tonda.

"Hayır," dedi Grey. Başı çok ağrıyor ve dönüyordu. Doktorun bu durumda yapabileceği bir şey olabilir mi, diye merak etti. Claire ve fikirleriyle uzun münasebetinden sonra doktorlara şimdiye kadar olduğundan çok daha az güvenir olmuştu - ve bir doktor macerasına başlamak için hazır hissetmiyordu.

Smith başını salladı ve doğruldu. Yıpranmış bir harekât sandığından iki çukur kalaylı bardak ve sonradan elma rakısı olduğu kanıtlanan taş bir şişe çıkardı. Cömertçe doldurdu ve ikisi uzun bir süre sadece içeceklerini yudumlayarak oturdular.

Bir yaz gününe çok yakın bir gündü. Grey akşam rutinine başlayacak olan ordugâhın gürültülerini duysa da etraf hâlâ aydınlıktı. Bir katır yüksek sesle anırdı ve ardından birçok katır bir koro gibi ona cevap verdi. Vagon sesleri... Belki de ağır silah vagonları? Derin bir nefes aldı, burun delikleri genişledi; bir topçu bölüğü kendine has bir kokuya sahiptir, ter, barut ve sıcak metalin karışımı gibi. Misketli tüfekleriyle bir piyade bölüğünün kokusundan çok daha keskindir bu koku - yakıcı demirin rayihası bir topçunun kıyafetlerine ve elbette ruhuna sızar.

Grey ise silahların pis kokusunu değil, rostolanmış etin kokusunu alıyordu. Koku çadır boyunca süzüldü ve midesi yüksek sesli bir şekilde guruldadı; uzun zamandan beri ağzına hiçbir şey koymamıştı. Bu gurultu karşısında Smith'in dudağının seğirdiğini düşündü fakat bunu kibar bir şekilde göz ardı etti.

Smith içeceğini bitirdi, iki bardağı da tekrar doldurdu ve boğazını temizledi.

"Eğer cevaplamak istemiyorsan seni bu sorularla sıkboğaz etmeyeceğim," dedi dikkatlice, "fakat eğer sivil bir sohbet sırasında bana bir şeyler sormak isterseniz, alınganlık etmeyeceğim."

Grey alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Ne kadar da incesiniz, efendim. Benimle olan bağınızı açıklamak niyetinde misiniz? Sizi temin ederim ki bu oldukça gereksiz."

Smith'in yanakları aniden kızarıverdi. "Niyetim bu değildi, efendim," dedi kaskatı bir şekilde.

"O halde özür dilerim," dedi Grey içkisinden bir yudum daha alarak. Tatlı ve keskin elma şarabı ağrısının yanı sıra açlığını da yatıştırıyordu, fakat baş dönmesine pek etkisi yoktu. "Ne tarz sorular sorabileceğimi düşünüyorsunuz? Kıta Ordusu'nun mevcut durumu nedir mi? Bu çıkarımı beni ele geçiren askerin durumuna ve diğer kanıtlara bakarak kolayca yapabilirim sanırım." Gözlerinin çadır etrafında gezinmesine izin verdi, yontulmuş çömlek kaplarını dengesiz karyolanın altından, kirli bir kumaşın ucu ise köşedeki portmantodan çıkmıştı; besbelli Smith ya düzensiz ya da beceriksiz bir adamdı. Bir an Grey sahip olduğu en iyi uşak olan Tom Byrd için geçmişe özlem duydu.

Smith'in yüzü soldu ve küçük, alaycı bir kahkaha attı. "Yapabildiğini tahmin ediyorum. Bu pek de sır değil. Hayır. Ben, senin birlikte yapmayı teklif edeceğim şeyleri merak edeceğini düşündüm."

"Ah, o." Grey bardağını koydu ve gözünün etrafındaki şişkinliğe dokunmamaya çalışarak dikkatlice alnını ovuşturdu. "Açıkçası seni gördüğüm anki şaşkınlığım bana bunu unutturdu. Ve tabii nezaket dolu misafirperverliğin de," diye ekledi ironi olmadan ve bardağını kaldırdı. "Onbaşı Woodbine ile adamları casusluk yapmak ve Paoli isimli yerde bir vahşete imza attığını öğrendiğim Binbaşı General Charles Grey'in akrabası olmak suçlarından dolayı bir an önce asılmam gerektiğini düşünüyorlardı."

Smith'in kaşları büzüldü.

"Bir casus olduğunu inkâr mı ediyorsun?"

"Aptal olma Smith. Ben bir yarbayım. Terk edilmiş bir ormanda casusluk ederek ne yapıyor olabilirim? Yani, Woodbine ve neşeli adamları gelene kadar terk edilmişti," diye ekledi. Bardağı boşalmıştı ve bunun nasıl olduğuna hayret ederek içine baktı. Küçük bir iç çekişle Smith onu yeniden doldurdu.

"Ayrıca ne bir gizli not ne de bilgi içeren belge taşıyordum, yani casusluk yaptığıma dair kanıt yoktu."

"Eminim ki ele geçirdiğin bilgi neyse onu aklına kazımışsındır," dedi Smith alaycı bir şekilde gülümseyerek. "Olağanüstü bir belleğin olduğunu hatırlıyorum." Burnundan nefesini vererek güldü. "*Öyle der Sally, marifetli parmakları, penisi üzerinde oyalanırken...*'"

Gerçekten de Grey'in hafızası oldukça iyiydi. Farklı alaylardan bir dizi memurun konuk olduğu bir akşam yemeğini hatırlayacak kadar iyi. Beyler onun limanındayken Grey, -bir davette ve gürleyen alkışlar eşliğinde-Harry Quarry'nin kepaze eseri Eros Hakkında Bazı Ayetler'den açık saçık dizeleri ezbere okumuştu. Bu kitap neredeyse yirmi yıl önce yayınlanmış olmasına rağmen kopyaları hâlâ büyük bir istekle aranıyor ve halk arasında gizlice elden ele dolaşıyordu.

"Hakkında casusluk yapacak ne var ki?" diye sordu tuzağı çok geç fark ederek.

Smith'in ağzının köşesi kıvrıldı.

"Sana söylememi mi bekliyorsun?" Elbette cevap, Washington'un tüm birliklerinin Philadelphia'ya doğru ve kuvvetle muhtemel Clinton'ın geri çekilen birliklerine bir saldırı için civarda hareket halinde olduğuydu.

Grey, Smith'in sorusunu becerikli bir şekilde savuşturdu ve tehlikeli de olsa bir hamle yaptı.

"Woodbine benim hakkımda keşfettiği durumlara dair doğru bir değerlendirme sundu sana," dedi. "Açıkçası Albay Fraser tarafından suçüstü yakalanmadım, öyle olsa Onbaşı Woodbine ne yaptıysa onu yapabilir ve beni tutuklardı."

"Onbaşı Fraser'ın bilgi sızdırmak için seninle bir buluşma ayarladığını mı ima ediyorsun?"

Yüce İsa. Bu hamlenin tehlikeli olduğunu biliyordu fakat bu ihtimalin- yani Jamie Fraser'ın onun müttefiki olarak şüpheli konuma düşüreceğini öngörememişti. Ancak Smith, kendi sadakat değişimi göz önünde bulundurulduğunda böyle ihtimallere karşı daha hassastı.

"Tabii ki hayır," dedi Grey, ses tonuna hafif bir hırçınlığın sızmasına izin verirken. "Onbaşı Woodbine'ın tanık olduğu karşılaşma tamamen kişisel bir nitelikteydi."

Sorgulama hakkında açıkça bir-iki şey bilen Smith ona kaşlarını kaldırdı. Grey de bu konuda bir şeyler biliyordu ve arkasına yaslandı, meseleleri halletmiş gibi kaygısız bir şekilde elma şarabından bir yudum aldı.

"Muhtemelen seni asacaklar, biliyorsun," dedi Smith anlaşılabilir bir duraklamadan sonra. İki bardağı da yeniden doldururken gözleri kehribar rengi sıvıdaydı. Gelişigüzel bir şekilde konuşuyordu. "Howe'un Yüzbaşı Hale'e yaptıklarından sonra mı? Hatta Paoli'den sonra mı? Charles Grey senin kuzenin, değil mi?"

"İkinci ya da üçüncü dereceden kuzenim, evet." Grey sosyal ya da askeri aynı ortamda bulunmasalar da adamı tanıyordu. Charles Grey bir askerden ziyade domuz yüzlü profesyonel bir katildi ve Smith Paoli Katliamı'nın tıpkı anlatıldığı gibi olduğundan şüpheliyse de -hangi ahmak yatağında yatar ve süngülenmeyi bekler ki? Bir piyade birliğinin, karanlıkta varlıklarını belli etmeden düşmana bıçaklama mesafesine kadar gizlice yaklaşabildiğini hiç sanmıyordu- Charles'ın Culloden'daki acımasız süngü taktiklerini biliyordu.

"Saçmalık," dedi Grey toplayabildiği kadar özgüvenle. "Başkaları Amerikan yüksek komutası hakkında ne düşünürse düşünsün, ben tamamen aptallardan oluştuğundan şüpheliyim. Benim infazımın hiçbir kazancı olmayacak fakat takasım kayda değer olabilir. Kardeşimin küçük bir etkisi var."

Smith sempatiden yoksun bir şekilde gülümsedi.

"Mükemmel bir karşı savunma, Lord John. Ne yazık ki Kongre ve Kral takas konusunda oldukça kalın kafalı, şu anda mahkûmların değişimine izin verecek herhangi bir mevzuat bulunmamakta."

İşte bu midesine bir yumruk gibi inmişti. O da resmi makamlarda takas için bir merci olmadığını çok iyi biliyordu, aylarca William'ı takas etmek için uğraşmıştı.

Smith şişeyi yukarı kaldırdı ve son kehribar rengi damla Grey'in bardağına düştü. "İncil okuyan bir adam mısınız Albay Grey?"

Grey boş bir şekilde ona baktı. "Düzenli değil. Ama okudum tabii. Birazını. Yani... oldukça küçük bir kısmını. Neden?"

"Günah keçisi kavramını bilip bilmediğini merak ettim." Smith derinlere dalmış gözlerle Grey'i süzerken taburesinde biraz sallandı. Bakışları biraz empati taşır gibi görünse de belli ki sebebi elma şarabıydı. "Çünkü üzgünüm ki bu senin asıl değerin Albay. Kıta Ordusu'nun sefalet ve hayal kırıklığı içinde olduğu ve bir sürü firarinin varlığı elbette bir sır değil. Birliklerimizi, suçu kanıtlanmış bir ajanın ve kötü şöhretli 'Çakmaktaşsız' Grey'in yakın akrabası olan, yüksek rütbeli bir İngiliz askerinin halkın önünde infazından daha fazla hiçbir şey sevindirip bir araya getiremez - ya da General Clinton'a daha güzel bir mesaj veremez."

Hafifçe geğirdi ve gözlerini kırptı ama gözleri hâlâ Grey'in üzerine sabitlenmişti. "Seninle ne yapmak istediğimi sordun."

"Hayır sormadım."

Smith bu cümleyi dikkate almadan yumrulu parmağını ona doğrulttu.

"Seni General Wayne'e gönderiyorum ve inan bana onun kalbinin üzerinde 'Paoli' yazıyor."

"Kim bilir ona ne kadar acı vermiştir," dedi Grey kibarca ve bardağını bitirdi.

12

EINE KLEINE NACHTMUSIK*

Bitmek bilmeyen gün isteksizce sona yaklaşıyordu, sıcaklık ormanın derinliklerinde yavaş yavaş gözden kaybolan ışıkla birlikte yok olmaya başlamıştı. Grey, yakınlarda değilse, doğrudan General Wayne'e götürüleceğini düşünmemişti. Ve o Wayne'in yakınlarında olduklarını hiç sanmıyordu. Kulağına gelen seslerden ve ordugâhı gördüğü kadarıyla bu kampın küçük bir yer olduğunu söyleyebilirdi ve besbelli Albay Smith buranın en kıdemli memuruydu.

Smith formalite icabı ona şartlı tahliye kararını sunmuştu ve Grey bu teklifi nazikçe reddettiği zaman ise büyük bir şaşkınlık içerisinde kalmıştı.

"Eğer ben hakkıyla yetkilendirilmiş bir İngiliz subayıysam," diye belirtti Grey, "kaçmak görevimdir."

Smith ona baktı ve Grey, yüzünü zorlukla aydınlatan ışıkta onun gülümsemek adına bir dürtü içerisinde olup olmadığından emin değildi. Muhtemelen gülmüyordu.

"Kaçmıyorsun," dedi Smith emin bir şekilde ve sonra çıktı. Grey çadırın dışında ona ne yapacaklarını fısıltıyla tartıştıkları kısa, hararetli bir konuşma duydu. Hareket halindeki ordugâhın esirler için imkânları yoktu. Grey bir an için, Smith'in esirlerin güvenliğini sağlamak için karyolasını onunla paylaşmak zorunda olduğu bir hayal kurarak kendini eğlendirdi.

Sonunda, bir onbaşı elinde, sanki en son İspanyol Engizisyonu'nda kullanılmış gibi duran paslanmış bir zincir taşıyarak geldi. Grey'i ordugâhın dış kısmına götürdü. Burada normal hayatında demirci olan bir asker, örs olarak yassı bir kayayı kullanarak zincirleri sağlam bir çekiçle çaktı.

İçini tuhaf bir his kapladı; alacakaranlıkta yere çökmüş ve bir grup asker olanları izlemek üzere etrafında halka halinde toplanmıştı. Sanki birazdan boynu uçurulacakmış gibi, elleri

* (Alm.) Küçük bir gece müziği.

önünde öne eğilmeye zorlandı. Çekiç darbeleri metal üzerinde yankı yapıyor, sesler kemikleri ve kolları içinde yankılanıyordu.

Gözlerini çekiçten ayırmadı. İçinde sadece demircinin gittikçe kararan havada hedefini şaşırabileceği ve ellerinden birini parçalayabileceği korkusu yoktu, sarhoşluğun -ve kabul etmek istemediği, büyüyen derin bir korkunun- etkisi altında, yakınlarındaki bir fırtınanın tuhaf, elektriksel akımı derisinin altında süzülürken merak ve kinle doldu. Yıldırımın öldürücülüğü o kadar yakındı ki barut ve askerlerin keskin ter kokularına karışan kokusunu alabiliyordu.

Ozon. Zihni bu kelimeye sıkı sıkı sarıldı, bu akılcılığa küçük bir kaçıştı. Claire yıldırımın kokusundan işte böyle bahsederdi. Claire'e bunun Yunanca *ozon* kelimesinden geldiğini söylemişti - *ozein*, şimdiki zamanda 'koklamak' anlamına geliyordu.

Metodik bir biçimde fiil çekimini düşünmeye başladı, o düşünmeyi bitirdiğinde diğerlerinin de onunla işi bitecekti. *Ozein*; koklamak. Ben kokluyorum...

Kendi ter kokusunu alabiliyordu, keskin ve tatlı. Eski zamanlarda kafa kesmenin daha iyi bir ölüm olduğu düşünülürdü. Asılmak ise utanç vericiydi, halktan birinin ya da bir suçlunun ölümüydü bu. Daha yavaştı. Bundan emindi.

Yankılanan son darbeyle izleyen adamlardan derin bir tatmin sesi yükseldi. Artık bir esirdi.

***

Askerlerin ateşlerinin yanı başına kurduğu, çalı çırpıdan oluşan Kızılderili çadırları ve paçavralardan başka barınak yoktu. Ne olduğunu anlamadığı bir yemeği yemeye zorlandığı Smith'in büyük, eski püskü çadırına geri götürüldü. Ardından uzanmasına ve etraftaki kap kaçağı kullanabilmesine izin verecek şekilde, zincirlerinin halkaları içerisinden geçirilen ince bir halatla çadırın direklerine bağlandı.

Grey, Smith'in ısrarı üzerine karyolayı kendisi aldı ve hafif bir rahatlama inlemesiyle yatağa uzandı. Şakakları her kalp atışıyla birlikte zonkluyordu. Üst dişlerinin takırdamasına neden olan, yüzünün tüm sol yanı da öyle - bu oldukça can sıkıcıydı.

Diğer tarafındaki derin ağrı ise sol yanıyla kıyaslandığında neredeyse önemsizdi. Ancak o kadar yorgundu ki tüm bu rahatsızlık içerisinde derin bir şükran duygusuyla uykuya gömüldü.

Grey bir süre sonra zifiri karanlıkta uyandı, terden sırılsıklamdı ve kalbi kâbuslarından dolayı bir çekiç gibi göğsünü dövüyordu. Islak saçlarını yüzünden çekmek için elini kaldırdı ve bu sırada zincirler aklından çıktığı için rahatsız edici ağırlığını hissetti. Zincirler şangırdadı ve çadırın girişindeki ateşin önünde bekleyen iki nöbetçinin karanlık siluetleri ona döndü. Grey karyolasında diğer tarafa şangırtılar eşliğinde döndüğü zaman nöbetçiler rahatladı.

Kahretsin! diye düşündü uyku sersemi bir halde. *İstesem mastürbasyon bile yapamam.* Bu düşünce onu güldürdü ve bu gülüş neyse ki sadece minik bir nefes olarak dışarı çıktı.

Yanındaki diğer vücut hışırtılar eşliğinde ağır ağır döndü. Smith'in ottan yapılmış çuvaldan bir şilte üzerine yattığını tahmin etti; Grey nemli havada hafifçe küflenmiş otun kokusunu alabiliyordu. Çuval şiltesi, İngiliz Ordusu'nun standart bir ürünüydü. Smith, üniformasını değiştirse de çadırı ve diğer malzemeleri bu şilteyle muhafaza etmiş olmalıydı.

Ama neden ceketini değiştirmişti? Grey, sadece solgun kumaşın yanında görülebilen Smith'in tümsekli siluetine bakarken düşündü. Terfi mi? Profesyonel askerlere ihtiyaç duydukları için, Kıta askerlerine teşvik amacıyla yüksek rütbeler teklif ediyorlardı; herhangi bir yüzbaşı göz açıp kapayıncaya kadar bir binbaşı ya da general olabilirdi. İngiltere ordusunda ise yüksek rütbeleri kazanabilmenin tek yolu onu karşılayabilecek parayı temin edebilmekti.

Peki parasız terfi? Grey bir zamanlar olsa da artık bir casus değildi fakat hâlâ bu karanlık alanlarda çalışan adamlar tanıyordu. Duyduklarına göre Amerikan Kongresi'nin hiç parası yoktu ve düzensizce gelen miktarı belirsiz borçlara bağımlıydılar. Bazıları Fransız ve İspanyol kaynaklardandı, ama elbette Fransızlar bunu itiraf etmeyecekti. Bazıları Yahudi tefecilerdendi, öyle demişti yazıştıklarından biri. *Salomon, Solomon ... böyle isimli biri.*

Bu rastgele düşünceler birden onu kaskatı eden bir sesle kesildi. Bir kadın kahkahası.

Kampta kadınlar vardı. Savaşa eşleriyle birlikte gelen kadınlar. Onu kamp alanına getirdikleri zaman birkaçını görmüştü. Bir tanesi şapkasının altından ona kuşkuyla bakarken yemeğini getirmişti. Fakat Grey bu kahkahanın derin, çağıldayan ve tamamen kendini bilmez bir şekilde çıktığını biliyordu.

"Yüce İsa," diye fısıldadı. "Dottie?"

İmkânsız değildi. Dışarıdaki en ufak sesi duyabilmek için yutkunarak sol kulağını temizlemeye çalıştı. Denzell Hunter Avrupalı bir cerrahtı ve Dottie -kardeşinin, kuzenin ve amcasının kâbusuydu- Valley Forge'ta nişanlısına yardım etmek için ordugâha katılmıştı. Fakat kardeşi Henry'yi ziyaret etmek için düzenli olarak Philadelphia'ya gidiyordu. Eğer Washington'un güçleri hareket ediyorsa ki net bir şekilde ediyorlardı, bir cerrahın onların aralarında herhangi bir yerde olabilmesi de mümkündü.

Yüksek ve belirgin bir ses söz konusuydu. Bu bir İngiliz'in sesiydi, alelade birinin değil. Duyabilmek için kulak kabarttı fakat kelimeleri seçemiyordu. Keşke tekrar gülse dedi içinden.

Eğer o, Dottie'yse... Düşünmeye çalışırken derin bir nefes aldı. Ona seslenemezdi; ordugâhtaki her adamdan ona yöneltilecek olan düşmanlığı hissetmişti- tanışıklıklarının bilinir olmasına izin vermek Dottie ile Denzell için tehlikeli olabilirdi ve elbette bu da Grey'in işine gelmezdi. Ama yine de riske girmek zorundaydı – sabah onu götüreceklerdi.

Daha iyisini düşünmeye aklı ermiyordu ve karyolasında dikilerek şarkıyı söylemeye başladı *"Die Sommernacht." Yaz Gecesi.* Başta sessiz fakat yükselerek. Tam tenor sesinin en üst tonlarında söylemeye başladığı zaman, Smith kutudan çıkan bir palyaço gibi yatağından fırladı ve, "Ne oluyor?" dedi hayretler içerisinde.

"Sevgilimin mezarının gölgesinde düşüncelere boğuldum
Ormanda güneşin doğuşunu izliyorum
Ve rüzgar bana doğru esiyor
Uzaktaki bir bahardan."

Grey sesini biraz alçaltarak devam etti. Dottie'nin -eğer o ise- ona bakmaya gelmesini değil, sadece onun orada olduğunu anlamasını istiyordu. Ona bu Alman şarkısını on dört yaşındayken öğretmişti; müzikallerde sık sık bunu söylerdi.

"Bir zamanlar ben de siz ölüler gibi hayatın tadını çıkardım!
Güzel kokular ve serinlik ne güzel sarmıştı etrafımızı,
Ve ay, seni ne güzel gösteriyordu,
Ah, güzel doğa!"

Durdu, biraz öksürdü ve önündeki belirgin sessizliğe doğru konuştu, hâlâ sarhoşmuş gibi kelimeleri yuvarlıyordu. Aslında, fark etti ki gerçekten sarhoştu. "Biraz su alabilir miyim Albay?"

"Eğer verirsem biraz daha söyleyecek misin?" diye sordu Smith derin bir şüpheyle.

"Hayır, sanırım bitirdim," dedi Grey onu temin ederek. "Uyuyamadım, biliyorsun, çok içmiştim. Ama zihnime fe-fena halde yerleşen bir şarkı buldum."

"Ah, öyle mi?" Smith bir süre ağır ağır nefes aldı, güçlükle ayağa kalktı ve su ibriğini getirdi. Grey, Smith'in onu ıslatma isteğine dair duyduğu bir dürtüyü bastırmaya çalıştığını hissetti. Fakat Smith güçlü karaktere sahip bir adamdı ve sadece ibriği onun için tutmakla yetindi. Ardından, sinir bozucu şekilde homurdanmak dışında bir şey yapmayarak yatağına döndü.

Alman şarkısı ordugâh içinde tepkilere yol açtı ve bazı müzikseverler ondan ilham alarak Greensleeves'den Chester'ın dokunaklı ve yumuşak bir yorumuna kadar her şeyi söylemeye başladı. Grey bu şarkı söyleme işinden oldukça memnun kalmıştı ve sonunda güçlü karakterinin etkisiyle zincirlerini sarsmaktan geri kalmadı:

"İzin verin zorbalar kendi demir sopalarını sallasın. Ve esaret, gurur kıran zincirlerini şakırdatsın."

O endişe verici kopuk rüyalar için uykuya daldığında diğerleri hâlâ şarkı söylüyordu, elma şarabının kokusu ise kafasının boşlukları arasında sürükleniyordu.

Presbiteryen kilisesinin çanı gece yarısını belli ederek çaldı ama şehir uyumuyordu. Sesler şimdi karanlık tarafından örtülmüştü ve daha kaçamaktı. Fakat sokaklar hâlâ aceleci ayaklar ve hareket eden vagonların sesiyle canlıydı. Uzaktan birinin, "Yangın!" diye bağırdığını duydum.

Açık pencere önünde dikildim ve bu yöne doğru yayılabilecek alevlerin izini sürmek ister gibi havayı kokladım. Philadelphia'nın Londra ya da Şikago gibi bir uçtan bir uca yanıp yanmadığını bilmiyordum fakat mahalleyi sarmış bir yangın benim açımdan da kötü olurdu.

Hiç rüzgâr yoktu; bu da bir şeydi. Yoğun yaz havası tıpkı bir sünger gibi nemli şekilde gökyüzünde asılıydı. Bir süre bekledim fakat bağrışlar sona erdi. Yarı bulutlu gökyüzünde parıldayan kırmızı alevler görmedim. Hiçbir yangın işareti, ön bahçede gölgedeki yapraklar arasında sürüklenen ateş böceklerinin yeşil kıvılcımlarını engelleyemezdi.

Acil bir tahliye durumunda yapılacaklara dair yarı-planlanmış tüm düşünceleri zihnimden def ederek omuzlarımın çökmesine izin verdim ve bir süre dikildim. Çok bitkindim fakat uyuyamıyordum. Bir gözümü huzursuz hastamın üzerinde tutuyordum ama odanın rahatsız edici atmosferinden öte ben, kendim en huzursuz olandım. Bütün gün tanıdık bir ayak sesi duymak -Jamie'nin sesi için- etrafı dinledim durdum. Ama gelmedi.

Ya John'dan, o sarhoş olduğumuz gecede yatağımı onunla paylaştığımı öğrenmişse? Hazırlıksız ya da uygunsuz bir açıklamanın ardından gelen şok, onun temelli kaçması için yeterli miydi?

Gözlerimde ani yaşlar hissettim ve onları durdurmak için gözlerimi sildim.

Aptal olma. Gelebildiği vakit gelecek. Ne olursa olsun. Yapacağını biliyorsun. Biliyordum. Ancak onu canlı görebilmenin şoke edici sevinci uzun süredir uyuşmuş olan sinirlerimi uyandırmıştı. Dışarıdan sakin görünsem de içeride duygularım adeta

kaynıyordu. Hislerim katlanıyordu ve baskıyı üzerimden atabilmenin yolu yoktu - boş yere gözyaşı dökmeyecektim ve buna mahal vermeyecektim.

Bir kez başlarsa duramayabilirdim. Kıyafetimin kol kısımlarıyla gözlerimi sildim ve ardından kararlı bir şekilde odanın karanlık kısmına geri döndüm.

Çadırın ıslak bezi ardında bir mangal yandı ve Pardloe'nun keskin hatları üzerinde kırmızı titrek bir ışımaya sebep oldu. Duyulur bir şekilde nefes alıyordu ve ciğerlerinin, aldığı her bir nefes ile hırıldadığını duyuyordum. Nefesleri düzenli ve derindi. Dışarıdan gelen duman kokusunu alamıyordum, onun yerine oda nane, okaliptüs ve... Esrar kokusuyla doluydu. Islak çadır bezine rağmen, mangaldan kaçan duman karanlıkta hayaletler gibi soluk şekilde hareket eden bir duman bulutu oluşturdu.

Çadır kumaşına daha fazla su serptim ve yatağın yanındaki küçük sandalyeye oturdum. Yoğun atmosferi dikkatli fakat kabul edilir yasadışı küçük bir zevk duygusuyla soludum. Hal bana akciğerlerini rahatlatmak için kenevir kullanma alışkanlığı olduğunu ve bunun etkili olduğunu söylemişti. "Kenevir" demişti ve şüphesiz içiyordu; bitkinin psikoaktif hali İngiltere'de yetişmiyordu ve yaygın bir şekilde ithal edilmiyordu.

Tıbbi malzemelerimin içinde kenevir yaprakları yoktu fakat John'un iki Kızılderiliye sahip bir Philadelphia tüccarından edindiği iyi miktar esrar vardı. Jamie'nin teyzesi Jocasta'yı tedavi ederken öğrenmiştim, glokom tedavisinde işe yarıyor, mide bulantısını ve stresi yok ediyordu. Ara sıra da John'un bana öğrettiği gibi tıbbi olmayan durumlarda özel eğlencem için de kullanıyordum.

John'un düşüncesi içimde bir huzursuzluğa neden oldu ve Jamie hakkındaki endişemi büyüttü. Tatlı ve baharatlı havadan, derin ve bilinçli bir nefes aldım. O neredeydi? Jamie onunla ne yapmıştı?

"Tanrı ile hiç pazarlık yapar mısın?" Hal'in sesi yarı karanlıktan sessizce bana doğru süzüldü. Uykuda olmadığının, bi-

linçsiz şekilde farkında olmalıydım ki ürkmedim. "Herkes yapar," dedim. "Tanrı'ya inanmayanlar bile. Sen?"

Bir kahkaha attı, ardından öksürdü ama çabucak durdu.

Belki de duman buna neden oluyordu.

"Aklında böyle bir pazarlık var mı?" Gerçek bir merakın yanı sıra bir konuşma başlatabilmek için sormuştum. "Ölmeyeceksin, biliyorsun. İzin vermeyeceğim."

"Evet, bunu söylemiştin," diye yanıtladı kuru bir şekilde. Bir an tereddüt ettikten sonra, yüzünü bana döndü. "Sana inanıyorum," dedi resmi bir şekilde. "Teşekkür ederim..."

"Hiç önemli değil. John'un evinde ölmene izin veremem, biliyorsun. O üzülürdü."

Bunun üzerine Hal gülümsedi, yüzü mangalın ışığında görünüyordu. Konuşmadan sadece birbirimize bakarak bir süre oturduk, ikimiz de duman ve cırcır böceklerinin cıvıltılı sesleri yüzünden sakinleşmiştik. Vagon tekerleklerinin sesleri kesilmişti ama hâlâ yürüyen insanlar vardı. Elbette Jamie'nin adımlarını ayırt edebilirdim, birçoğunun arasından bile...

"Onun için endişeleniyorsun, değil mi? John için."

"Hayır," dedim çabucak fakat koyu renkli kaşının havaya kalktığını gördüm. Benim kötü bir yalancı olduğumu zaten biliyordu. "Ben... Eminim ki şu an iyidir. Ama ben onun şimdiye kadar evde olacağını ummuştum. Şehirde çok fazla heyecan var..." Elimi pencereye doğru salladım. "Ne olacağını bilemiyor insan, değil mi?"

Nefesini içine çektiğini, göğsünün hafifçe çınladığını ve boğazını temizlediğini duydum. "Ve hâlâ nerede olduğunu bana söylemeyi reddediyorsun."

Omzumu silktim; bilmediğimi bir daha tekrar etmek gereksizdi, bu doğru olsa da. Bunun yerine masadan bir tarak aldım ve yavaşça saçlarımla uğraşmaya başladım. Ellerimin arasındaki histen hoşlanarak asi saç tutamlarımı birbirinden ayırıyor ve düzeltiyordum. Hal'i yıkayıp yatağa yatırdıktan sonra nemli havada saçlarımın kurumasının saatler alacağını bilmeme rağmen, kendime acele etmeden on beş dakika ayırmış ve saçımdan terle tozu arındırmıştım.

"Aklımda olan pazarlık kendi hayatım üzerine değil," dedi bir süre sonra.

"Eminim ki John da ölmeyecektir, eğer aklındaki-"

"John değil. Oğlum. Kızım Ve torunum. Senin de torunların vardı, yanlış hatırlamıyorsam? Sanırım öğlen o gözüpek genç adamın sana 'büyükanne' dediğini duydum, yanılıyor muyum?" Sesi eğlenmiş geliyordu.

"Senin var, benim de var. Dorothea'dan mı bahsediyorsun? Bunun onunla bir ilgisi mi var?" Hissettiğim bir anlık korku tarağı indirmeme neden oldu. Dottie'yi sadece birkaç gün önce, kardeşi Henry'nin kaldığı evde görmüştüm.

"Bir Asi ile evlenmenin eşiğinde olduğu ve tahmin edilebilecek en sağlıksız şartlarda, ona savaş alanlarında eşlik edeceğini açıklamasının yanında mı?"

Yatakta doğruldu ve gözle görülür bir tutkuyla konuştu fakat onun ifade biçimine gülümsemeden edemedim, besbelli Grey kardeşler aynı konuşma alışkanlıklarına sahiplerdi. Bunu gizlemek için öksürdüm ve becerebildiğim kadar akıllıca konuştum.

"Yani... O zaman Dottie'yi gördün?"

"Evet, gördüm," dedi kısaca. "Dün geldiğimde Henry ile birlikteydi ve dünyanın en sıra dışı elbisesini giyiyordu. Nişanlanmış olduğuna inandığı adam bir Quaker ve Dottie kendisinin de artık öyle olduğunu açıkladı!"

"Anlıyorum," diye mırıldandım. "Sen... Şey... Bunu duymamış mıydın?"

"Hayır, duymamıştım! John'a da bana bunları söylememesine neden olan korkaklığı ve oğlunun affedilemez entrikaları konusunda söyleyecek birkaç sö-sözüm var..." Öfkesi onu gerçekten de boğmuştu, durmak ve öksürmek zorunda kaldı, kollarını dizlerinin etrafına sararak spazmlara karşı kendisini sabit tutuyordu.

Önceden masada bıraktığım yelpazeyi aldım ve yüzüne mangaldan bir parça duman gönderdim. Zorlukla nefes alıyordu, bir süre daha öksürdü ve hırıltı içinde soluyarak durdu.

"Eğer beni biraz da olsa dinleyeceğini bilsem, sana heyecanlanmaman gerektiğini söylerdim," diye belirttim. Ona bir bar-

dak kahve içinde kaynamış Efedra tentürü uzattım. "İç bunu. Yavaşça."

"John'a gelince," diye devam ettim acı tatla yüzleşmesini izlerken, "o Dottie'nin niyetlendiği şeyi bulduğunda sana yazmayı düşünüyordu. Yazmadı, çünkü bu sadece gelip geçici bir heves olabilirdi. Dottie, Denny'nin -yani nişanlısı Dr. Hunter'ın- hayatının gerçeklerini kendi gözleriyle görürse daha düzgün düşünebilirdi. Ve böyle olursa sana da haber vermesine gerek kalmazdı. Buraya geleceğini hiç düşünmemişti."

Hal bir kez daha öksürdü, sonra derin bir nefes aldı. "Ben de öyle yapmadım zaten," dedi, fincanı bir kenara koyup tekrar öksürdü ve yuvarlak yastıklara dayandı. "Yeni stratejiye karar verildiğinde, savaş birliğimi Clinton'a destek için beni göndermeye karar verdi; yazmak için vakit yoktu."

"Hangi stratejiymiş bu?" diye sordum hafifçe bir ilgiyle.

"Güney kolonilerini kuzeyden ayırmak, oradaki isyanı bastırmak ve teslim olmaları için kuzeyi aç bırakmak. Ayrıca lanet olası Fransızları da uzak tutmak," diye ekledi. "Sence Dottie fikrini değiştirebilir mi?" Şüpheli fakat umutlu bir ses tonu vardı.

"Aslında, hayır," dedim. Parmaklarımı esnettim, boynum ve omuzlarıma yumuşak bir şekilde değen nemli saçlarımda parmaklarımı gezdirdim. Yüzüme düşüyor ve beni gıdıklıyordu. "İnatçılığını senden mi yoksa karından mı almış merak etmiştim, ama seninle tanıştığım an her şey aydınlandı."

Hal bana gözlerini kısarak baksa da gülümseme inceliğini gösterdi.

"Öyle," diye kabul etti. "En büyük oğlum Benjamin de bana benzer. Henry ve Adam, mizaç açısından eşim gibidir. Bu onların kendi yollarını aramaya yetenekli olmadıkları anlamına gelmiyor tabii," dedi. "Sadece bu konuda daha diplomatikler."

"Karınla tanışmak isterdim," dedim gülümseyerek. "Adı Minnie'ydi sanırım, John söylemişti."

"Minerva," dedi, gülümsemesi daha içten bir hal aldı. "Tam olarak, Minerva Cunnegunda."

"Ona 'Cunny' diyemem, değil mi?"

"Muhtemelen halk arasında olmaz."

"Başbaşayken de denememelisin," diye uyardı beni. "O çok ağırbaşlıdır."

Güldüm ve mangala bir göz attım. Esrardaki etken maddenin doğrudan sigara gibi içmek yerine, açık alanda yakıldığı zaman da güçlü olacağını düşünmemiştim. Yine de Hal'in ruh hali ve astımı üzerinde açıkça yararlı bir etkiye sahipti ve ben içime sızmaya başlayan hafif bir ferahlık hissettim. Hâlâ Jamie ve John hakkında endişeliydim ama endişe sanki omuzlarımdan çekilerek başımın üstünde uçmaya başlamıştı. Hâlâ görünür haldeydi, havada süzülen soluk mor-gri bir balon gibi, diye düşündüm kısa bir kahkaha atarak.

Hal geriye yaslanmıştı, gözleri yarı kapalıydı fakat beni bir çeşit ilgi ile izliyordu. "Güzel bir kadınsın," dedi, sesi az da olsa şaşırmış geliyordu. "Pek çekingen değilsin," diye ekledi ve hafifçe güldü. "John ne düşünüyordu acaba?"

John'un ne düşündüğünü biliyor ama çeşitli sebeplerden dolayı bunun hakkında konuşmak istemiyordum.

"Daha önce ne demek istedin," diye sordum merakla, "Tanrı'yla pazarlık yapmak hakkında?"

"Ah." Göz kapakları yavaşça kapandı. "Bu sabah General Clinton'ın ofisine uğradığımda- Tanrım, bu gerçekten bu sabah mıydı?- bana kötü haberleri vardı ve bir de mektup. New Jersey'den haftalar önce gönderilen ve ordu postasıyla ona ancak iletilen bir mektup. "Büyük oğlum, Benjamin, Brandywine'daki asiler tarafından yakalanmış," dedi serinkanlılıkla. Neredeyse, çene kasının nasıl şiştiğini görebileceğim kadar ışık vardı odada. "Şu an Amerikalılarla esir değişimi konusunda herhangi bir anlaşma yok, o yüzden tutsak kalacak."

"Nerede?" diye sordum verilen haberden rahatsız olmuştum.

"Bilmiyorum," diye kestirip attı. "Henüz. Ama nerelerde olduğunu en kısa zamanda öğreneceğim."

"Yolun açık olsun," dedim içtenlikle. "Mektup Benjamin'den miydi?"

"Hayır." Çenesini biraz daha sıktı.

Mektup Amaranthus Cowden adında genç bir kadındandı.

Kadın, Pardloe Dükü'ne oğlu Benjamin'in eşi olduğunu ve üç aylık Trevor Wattiswade Grey'in de annesi olduğunu bildirmişti. Benjamin yakalandıktan sonra doğmuş, diye düşündüm ve Benjamin'in bebekten haberdar olup olmadığı kafama takıldı.

Genç Bayan Grey kocasının üzüntü verici yokluğundan dolayı kendisini zor bir durumda bulmuş ve Charleston'daki akrabalarının yanına gitmeyi arzuluyordu. Majestelerinden incelikle yardım istemişti fakat öyle bir durum içindeydi ki bu konuda çok az şansı olduğunu ve bu küstahlığını hoş görüp talebine hoşgörüyle yaklaşacağını umuyordu. Majestelerinin de torununa ait bir hatıradan hoşnut olacağını hissederek oğlunun saçından bir bukle yollamıştı.

"Olur şey değil," dedim. Bir an tereddüt ettim ama aynı şeyi o da düşünüyordu. "Sence doğruyu mu söylüyor?"

Hal telaşla ve gergince bir nefes aldı.

"Kesinlikle öyle. Eşimin kızlık soyadı Wattiswade, aile dışından hiç kimse bunu bilmez." Bayan Figg'in üniformasını astığı yere doğru başını salladı. "Mektup ceketimde, istersen okuyabilirsin."

Kibar bir şekilde elimi sallayarak reddettim.

"Tanrı'yla pazarlık yapmak derken neden bahsettiğini anladım. Torununu ve tabii ki oğlunu görmek istiyorsun."

Tekrar içini çekti, zayıf bedeni küçüldü. Bayan Figg, onun rızası olmadan saçlarını çözmüş, taramış ve omuzlarının üzerine düşecek gevşek bir atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Yangının ışıltısında kırmızı ve altın şeklinde parlayan, beyaz şeritlere sahip olan yumuşak ve koyu kahverengi saçlardı bunlar.

"Tam olarak değil. Bunu istiyorum elbette ama-" Sözlerini dikkatle seçiyordu, biraz önceki sıcak gevezeliğinden eser yoktu. "Onlar için mutlulukla canını verirsin. Ailen için. Ama aynı zamanda düşünüyorsun: *Yüce İsa, ölemem! Ben bu dünyada olmasam onlara ne olacak?*" Kederli ve alaycı bir gülücük belirdi dudaklarında. "Ayrıca çok da iyi biliyorsun ki onlara yardım edemezsin, bunu kendileri yapmalılar."

"Ne yazık ki evet." Bir hava akımı muslin perdeleri hareket ettirdi ve odada asılı duran duman bulutu hareketlendi. "Ama

torunlarına yardım edebilirsin." Aniden Henri-Christian'ın yumuşak ağırlığını ve omuzlarımın üzerinde yatan kafasını özledim; lenf bezlerini ve bademciklerini alarak onun hayatını kurtarmıştım. Tanrı'ya bunu zamanında yapabildiğim için teşekkür ettim. Ve Mandy... *Tanrı onu korusun*, diye dua ettim. Bree'ye neler olup bittiğini ve bunların düzeltilebilecek şeyler olduğunu söyleyebilirdim ama ben onun kalp yarasını iyileştiremezdim ve ömrümün geri kalan her günü bundan pişmanlık duyacağım. Eğer gerekli olan ameliyatı yapabilmiş olsaydım, şu an hâlâ burada olacaklardı...

Perdeler tekrar hareket etti ve odanın ağır atmosferi temizlendi. Ozonun keskin kokusunu alabilmek için derin bir şekilde nefes aldım. "Yağmur," dedim. "Yağmur geliyor." Dük cevap vermedi fakat yüzünü pencereye doğru kaldırdı. Kalktım ve temiz havanın içeri dolmasına izin vererek pencereyi iyice açtım. Geceye baktım yeniden; bulutlar ayın önünden geçip gidiyordu ve ışık pırpır atan bir kalp gibi titreyerek vuruyordu. Sokaklar karanlıktı, yalnızca şehrin sessiz telaşını belli eden hareket halindeki fenerlerin ışıltısı vardı.

Yağmur hem kaçan Kral yanlılarının hem de ayrılmak üzere olan ordunun hareketini yavaşlatabilirdi. Jamie fırtınanın örtüsü altında kolayca şehre girebilir miydi? Kötü bir fırtına yolları çamur içinde bırakarak onun işine köstek olabilirdi tabii. Ne kadar uzaktaydı acaba?

Büyük duman kütlesi başımın üzerinde toplanmıştı. Ya aşırı yorgunluktan ya gelmekte olan fırtınadan ya da sadece esrarın etkisinden dolayı dalıp gidiyordum. Hava hâlâ sıcak olmasına rağmen aniden titredim. Zihnim, gece bir başına iki ordu arasında yakalanan yalnız bir adamın başına gelecek korkunç olasılıklara dair capcanlı imgeler hayal etmekten geri durmuyordu.

Belki yalnız. John'la ne işi vardı, ne yapmıştı? Elbette-

"Babam öldüğünde yirmi bir yaşındaydım," dedi Hal birden. "Yetişkindim. Kendi hayatımı kurmuştum, bir eşim vardı-" Sustu, dudakları bükülmüştü. "Ona hiç ihtiyacım olduğunu düşünmezdim, ta ki onu kaybedene kadar."

"Senin için ne yaptı?" diye sordum yeniden otururken. Ja-

mie'yi merak ediyordum ama zihnimi istila eden düşüncelerimden de kaçmaya çalışıyordum.

Hal ince omzunu kaldırdı. Sıcaktan dolayı geceliğinin boynundaki düğmeleri bağlı değildi. Böylece boynunda atan nabzını çok daha net görebiliyordum. Kumaş nemden gevşemişti, kavisli ve temiz köprücük kemiği göründü.

"Oradaydı," dedi basitçe. "Dinledi. Muhtemelen... Yaptığım şeyi onaylıyordu." Son kelimeleri neredeyse duyulmayacak biçimde ağzından çıktı. "Belki de onaylamıyordu. Ama... Oradaydı."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedim, ondan çok kendime. Şanslıydım; ailem öldüğü zaman çok gençtim ama amcam benim için hayatıma aniden dâhil olmuştu. Ve tıpkı kendi hayatında olduğu gibi rahattı, her zaman oradaydı. Öldüğünde kaybını acı bir şekilde hissettim, ama o zamanlar evliydim- Frank'i düşünürken bilinmezden gelen bir suçluluk ağrısı yüreğimi sardı. Daha kötüsü Brianna'yı düşünürken. Onu bir kez terk etmiştim, ardından ise o beni terk etmişti.

Karmaşık ve hastalıklı düşüncelerim birden çözülmüştü: iki kızı tarafından terk edilen Laoghaire, torunlarını hiçbir zaman göremeyecekti. Bu olasılık şimdi de benim için geçerliydi. Jem, Mandy... Ve Jamie.

O neredeydi? Peki neden burada değildi? Elbette, John ne söylediyse o yüzden...

"Ah canım," dedim umutsuz bir şekilde kısık sesle. Gözyaşlarımı hissediyordum, iğne gibi batıyorlardı.

"Biliyor musun, inanılmaz bir şekilde açım," dedi Hal, sesi şaşırmış geliyordu. "Evde hiç yemek var mı?"

***

Jamie'nin karnı guruldadı ve sesi bastırmak için öksürdü. Aslında buna pek gerek yoktu. Küçük kızlar ocağın yanındaki eski bir yorganın altına, bir çift kirpi gibi kıvrılmıştı. Arkaları dönüktü ve sarhoş yaban arıları gibi horluyorlardı. Bayan Hardman oturmuş, alçak sesle bebeğine ninni söylüyordu. Jamie sözleri anlayamıyordu ama bunun bir ninni olduğunu varsayıyordu.

Diğer yandan İskoçyalı kadının bebeğine uyuması için "*Nighean Nan Geug*" adında, kopmuş kafalar ve kanla ıslanmış zeminle ilgili bir ninni söylediğini de duymuştu. Fakat Bayan Hardman bir Kardeş idi; muhtemelen o türde bir ninniyle hiç işi olmazdı. Belki de söylediği, "Sule Skerry'nin Büyük Silkie'sidir," diyerek rahatladı. Belli ki Kardeşler bedensel ilişkilere karşı değildi, tıpkı...

Bu ona lanet olası John Grey'i anımsattı, yüzünü buruşturdu ve ardından bir inleme sesi çıkardı. Ayağı daha fazla hareket etmemesini söyleyerek uyuşmuştu.

Kadının sesi ona horlamadan başka bir şey gibi gelmiyordu, ama iki ses de kibar seslerdi ve ihtiyatla kendisini gevşetti. Elinin yakınındaki silahını ve bıçağını kontrol etti, sonra gözlerini kapadı. Kemiklerine kadar yorgundu fakat uyuyabileceği konusunda şüpheliydi. Şeytanın çatalı gibi beline saplanan bir ağrı olmadan yatakta kendini döndüremiyordu bile.

Sırtının son olarak bu hale gelmesinin üzerinden yıllar geçmişti. Sık sık ağrırdı, arada bir kaskatı kesilirdi ama neredeyse bir... On yıldır bu halde olmamıştı. Canlı bir biçimde hatırladı. Tepe'ye geldikten kısa bir süre sonra olmuştu, Ian ve o kulübeyi inşa ettikten hemen sonra. Ava çıkmıştı, kaçan bir Kanada geyiğini izlemek için bir tümseğe uzanmıştı ve ardından kendisini tümseğin üzerinde hareket edemeyecek halde yatarken bulmuştu.

Tanrı yardımcısı olsun ki Claire onu ormana aramaya gelmişti. Bu düşünceyle gülümsedi; Claire ormanda onun izini sürebildiği için gurur duymuştu. Ya onu bulamasaydı... Bir ressam, ayı ya da kurt -bahtına ne çıkarsa- sırtındaki kramp geçip onu hareket özgürlüğüne kavuşturmadan önce gelebilirdi. Soğuktan ölmeyeceğini biliyordu ama soğuktan birkaç ayak parmağını kaybedebilirdi.

O-

Bir ses Jamie'yi aniden kendine getirdi. Sırtına ani bir ağrı girdi fakat dişlerini sıkarak onu unutmaya çalıştı, yastığının altındaki silahını çekti.

Bayan Hardman bu hareketi karşısında sıçradı. Gözlerini

kocaman açarak ona baktı ve Jamie'nin duyduğunu duyarak aniden ayağa kalktı. Dışarıda birden fazla ayak sesi vardı. Gözleri beşiği arayarak döndü, fakat Jamie başını iki yana salladı.

"Çocuğu yanında tut," dedi kısık bir sesle. "Kapıyı çaldıklarında cevap ver, soru sorarlarsa kapıyı aç."

Kadının yutkunduğunu gördü fakat o ne dediyse yaptı. Üç ya da dört kişiler diye düşündü Jamie fakat bir baskın falan değildi. Veranda da ayak sesleri, mırıldanmalar ve kesik gülüşler vardı. Kapı tıklandı. "Kim o?" diye seslendi Bayan Hardman.

"Kardeşler, bayan," dedi sarhoşluktan geveleyen bir adam sesi. "İzin ver girelim."

Kadın dönüp yüzüne korku dolu bir bakış attı fakat Jamie onu onayladı. Kadın mandalı kaldırarak kapıyı geceye doğru açtı. Birinci adam içeri giriyordu ki Jamie'yi yatakta gördü ve durakaldı, ağzı açık kalmıştı.

"İyi geceler," dedi Jamie kibarca, gözlerini adamın gözlerine dikmişti. Tabancası apaçık bir şekilde elinin altında duruyordu.

"Ah," dedi diğer adam rahatsız bir şekilde. Genç ve oldukça iriydi, av kıyafeti giymişti fakat asker nişanı takıyordu; eşikte duran yandaşlarına omzu üzerinden bir bakış attı. "Siz-size de iyi akşamlar, efendim. Biz, yani düşünmedik pek..." Boğazını temizledi.

Jamie ne düşündüğünü bilerek ona gülümsedi. Gözünün ucunu adamdan ayırmadan Bayan Hardman'a oturması için işarette bulundu. Kadın oturdu ve kafasını eğip dudaklarını Chastity'nin minik örtüsü üzerine bastırdı.

"Size yemek olarak sunabileceğimiz hiçbir şey yok gençler," dedi Jamie. "Fakat kuyudan soğuk suyumuz ve barakada bir yatağımız var, eğer ihtiyacınız varsa."

Diğer iki adam dışarıda duruyor, beceriksizce sallanıyorlardı. Onlardan güçlü bir likör kokusu geliyordu, fakat sorun yaratma havasında değillerdi.

"Peki," dedi genç adam arkadaşlarına destek vererek. Yuvarlak yüzü utançtan ve likörden kızarmıştı. "Şey, rahatsız ettiğimiz için üzgünüz. Efendim."

Diğer ikisi de kafalarını salladı ve üçü, oradan ayrılmaya te-

reddüt ederek sallana sallana, birbirlerine çarparak geri çekildiler. Sonuncusu kapıyı çekti. Bayan Hardman kalktı ve kapıyı ufak bir gürültüyle kapadı, arkasına yaslandı. Gözleri kapalıydı ve kucağında tuttuğu çocuğu sıkı sıkı göğsüne bastırıyordu.

"Teşekkürler," diye fısıldadı kadın.

"Her şey yolunda."

"Geri gelmeyecekler. Çocuğu bırak ve kapıyı sürgüle, tamam mı?"

Bayan Hardman sürgüyü çekti ve ellerini kapıya bastırarak yaslandı. Ayakları arasındaki yere baktı, nefesleri duyulabilir düzeydeydi, ardından kendini yavaşça dikleştirdi.

Sade ceketi toplu iğnelerle tutturulmuştu. Jamie bunun tıpkı Moravyalıların yaptığı gibi düğmelerin gösterişinden kaçınmak için olup olmadığından emin değildi. Belki de sadece düğme bulamayacak kadar fakirdi. Kadının parmakları en yukardaki toplu iğnenin üzerinde gergin bir şekilde gidip geliyordu. Aniden iğneyi kopardı ve rafta bıraktı. Doğrudan Jamie'ye baktı, parmakları bir sonraki iğnenin başını kavradı. Bastırdığı üst dudağında gergin bir ter damlacığı parıldıyordu.

"Aklından bile geçirme," dedi Jamie dobra bir şekilde. "Şu halde, ölü bir kuzuyla bile sevişmem. Bu konuda başka bir şey dememe gerek yok, senin baban olacak yaştayım ve ayrıca kızım, ben evliyim."

Kadının ağzı yavaşça titredi, Jamie bunun hayal kırıklığı mı yoksa rahatlama yüzünden mi olduğunu tam olarak anlayamadı. Parmakları gevşedi ve elleri iki yanına düştü.

"Yemekler için bana ödeme yapmana gerek yok kızım." dedi Jamie. "Hediyeydi."

"Ben- Ben biliyorum. Teşekkür ederim, kardeş." Kadın bakışlarını kaçırdı, yutkundu. "Ben- belki kalabilirsin diye ummuştum. Bir süreliğine daha."

"Ben evliyim, kızım," diye tekrar etti Jamie kibar bir şekilde. Gergin bir duraksamadan sonra sormak zorunda hissetti. "Sık sık böyle misafirlerin oluyor mu?" Gelen erkeklerin ona yabancı olduğunu anlamıştı - ama o erkekler için yabancı değildi. Üç

genç kızıyla yalnız yaşayan Protestan bir kadın olduğunu duymuşlardı.

"Onları kulübeye götürüyorum," dedi kadın birden, yüzü ateşte yanmış gibi kıpkırmızı olmuştu. "Kızlar uyuduktan sonra."

"Hımm," dedi Jamie uzun süre duraklamadan sonra. Gözleri beşiğe gitti, ardından kapandı. Bay Hardman'ın ne kadar süredir evinden uzakta olduğunu merak etti, ama bu onun üstüne vazife değildi. Kızlarını besleyecek parayı nasıl bulduğunun üstüne vazife olmadığı gibi...

"Uyu kızım," dedi. "Ben nöbete devam edeceğim."

13

MELEKLERLE DOLU SABAH HAVASI

Ertesi gün

Jamie kızarmış etin kokusunu aldı ve sırtındaki ağrıyı unutarak yatağından kalktı.

"Tanrım," dedi Bayan Hardman omzu üzerinden bakarak. "Kocam Gabriel bir domuzu öldürdüğünden bu yana hiç böyle bir gürültü duymamıştım." Kafasını salladı ve yemek yapmaya geri döndü. Kömürlerin üzerinde duran, yağlanmış ve sağlam bir ayaklı tavanın içine sulu hamurunu döküyordu. Duman ve yağ damlacıkları etrafa saçıldı.

"Affınıza sığınıyorum Bayan-"

"İsmim Kardeş Silvia. Senin?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Kardeş Silvia," dedi Jamie dişleri kenetlenmiş bir şekilde. "Adım Jamie. Jamie Fraser." İstemsiz bir refleksle dizlerini yukarı çekmişti. Kollarını dizlerinin etrafına sardı ve laftan anlamaz sırtını esnetmeye çalışarak terlemiş yüzünü dizlerini örten eskimiş yorgana yasladı. Çabası ağrısının sağ bacağına sıçramasına neden oldu ve baldırına ani bir kramp girmesiyle inlemeye, kramp geçene kadar sık sık nefes alıp vermeye başladı.

Silvia Hardman ona sosis, kızarmış soğan ve mısır ekmeğiyle dolu bir tabak getirirken, "Seni otururken görmek beni mutlu etti, Kardeş Jamie," dedi. "Sanırım sırtın daha iyi."

"Biraz," diye cevapladı Jamie, inlememeye çalışırken elinden geldiğince gülümsedi. "Gördüğüm kadarıyla taze yemeğin var."

"Evet, Tanrı'ya şükür," dedi harareteli. "Pru ve Patience'ı şafak vakti Philadelphia'dan gelen yük vagonlarını gözlemeleri için ana yola gönderdim. Onlar da bir kilo sosis, mısır unu, bir çuval yulaf ve bir düzine yumurtayla geri döndüler. Ne varsa ye!" Tahta tabağı, tahta bir kaşıkla Jamie'nin yatağının yanına koydu.

Jamie, Prudence ve Patience'ı annelerinin ardında, boş tabaklarında kalan sosis yağını mısır ekmeği parçalarıyla yerken gördü. Sırtını duvara yaslamak için dikkatli şekilde kendisini esnetti, bacaklarını uzatıp tabağı aldı.

Yiyecekler onu şaşırtıcı bir şekilde mutlu etti ve boş tabağını masaya bıraktı.

"Tuvalete gitmem gerek, Kardeş Silvia. Fakat ayağa kalkmak için yardıma ihtiyacım olacak."

Jamie ayağa kalktığı an yalpaladı, Prudence ve Patience tıpkı uçan koltuk değnekleri gibi onu dirseklerinden yakalamak için hızla öne atıldılar.

"Endişelenme," dedi Prudence, cılız omuzlarını dik tutarak özgüvenli bir şekilde Jamie'ye bakıyordu. "Düşmene izin vermeyiz."

"Eminim vermeyeceksiniz," dedi Jamie ciddi bir tonla. Aslında küçük kızlar kırılgan görünüşlerini unutturacak şekilde kuvvetliydiler. Jamie onların varlığının asıl yardım olduğunu fark etti, çünkü durması gerektiği zaman dengesini sağlamak için tutunacağı dayanaktılar - ki iki adımda bir durması gerekiyordu.

Bu duraklamaların birinde hem muhabbet açabilmek hem de bilgi alabilmek adına sordu. "Philadelphia'ya giden vagonlardan bahsetsenize biraz, sadece sabah erken saatlerde mi geliyorlar?"

"Çoğunlukla," dedi Patience. "Güneş doğmadan bir ya da

iki saat önce boş halde dönerler." Ayaklarını daha geniş bir açıyla yere koyarak kendini sağlamlaştırdı. "Her şey yolunda," diye güvence verdi Jamie'ye. "Bana yaslan. Biraz yalpalıyorsun."

Jamie teşekkür etmek için kızın omzunu hafifçe sıktı ve ağırlığının bir kısmını kıza verdi. Gerçekten de yalpalıyordu. Ana yoldan yarım mil daha uzaktı; kızların yardımıyla bile olsa o mesafeyi kat etmek bir saatten fazla zaman alacaktı. Ayrıca sırtının tekrardan tutulması ve yolun ortasında kalma ihtimali çok yüksekti - riske atamazdı. Üstelik Philadelphia'ya gitmeye çalışmak onu tamamen hareketsiz kılabilirdi. Ama yarına kadar...

"Peki, yolda asker gördünüz mü?" diye sordu sancıyı kalçasından ayaklarına çekecek bir adım atarak. "Ah!"

"Gördük," dedi ve Patience onu dirseğinden daha sıkı kavradı. "Cesaret kardeş. Kazanacaksın. İki asker birliği ve katır üzerinde bir Kıta Ordusu askeri gördük."

"İngiliz askerleri de gördük ama," diye araya girdi Prudence, göz ardı edilmemeye çalışır gibi bir hali vardı. "Onlar bir araba konvoyuyla diğer yöne gidiyordu."

"Philadelphia'dan başka yöne mi?" diye sordu Jamie, kalbi ağzında atıyordu. İngiliz Ordusu'nun tahliyesi başlamış mıydı? "Arabaların içinde ne olduğunu görebildin mi?"

Prudence omuz silkti. "Ev eşyaları. Ağaç kütükleri ve sepetler. Birçoğu birlikte yürüse de bazı arabaların üstünde onları süren kadınlar vardı. Boş yer yoktu," diye açıkladı. "İç gömleğine dikkat et kardeş." Sabah serin ve esintiliydi. Rüzgâr, gömleğinin içine dolup şişirecek kadar şiddetliydi. Terleyen vücudu için bu harika olsa da görmeyen gözler için kesinlikle tehlikeliydi.

"Bacakların arasındaki kuyrukları bağlayayım mı?" diye sordu Patience. "Acemi düğümü, düz düğüm ya da denizci düğümü yapabilirim. Babam öğretti de!"

"Aptal olma Patience," diye çıkıştı ablası. "İç gömleğini düğümlersen nasıl sıçacak?" Jamie'ye dönüp, "Onun düğümlerini kimse açamaz," dedi sır verircesine. "Her zaman çok sıkı yapar."

"Hayır yapmam, yalancı!"

"Seni kandırdım! Anneme ne dediğini söyleyeceğim!"

"Babanız nerede?" Birbirlerinin saçlarına yapışmadan önce

buna bir son vermek istedi. Kızlar durdu ve cevap vermeden önce birbirlerine baktılar.

"Bilmiyoruz," dedi Prudence, sesi kısık ve üzgündü. "Bir yıl önce bir gün ava gitti ve bir daha dönmedi."

"Belki Kızılderililer almıştır onu," dedi Patience sesine umutlu bir tını vermeye çalışarak. "Öyleyse belki bir gün onların elinden kaçar ve eve gelir."

Prudence iç çekti. "Belki de. Ama annem bir askerin onu vurduğunu düşünüyor."

"Neden?" diye sordu Jamie, ona doğru bakarak. "Neden onu vursunlar ki?"

"Bir kardeş olduğu için," diye açıkladı Patience. "Savaşamazdı, bu yüzden onun Kral yanlısı olduğunu söylediler."

"Anlıyorum. Peki, o öyle mi?"

Prudence ona baktı, babası hakkında konuşurken geçmiş zaman kullanmadığı için minnettardı.

"Sanmıyorum. Ama annem, Philadelphia'daki yıllık toplantıda her Quaker kardeşin, Kral yanlısı olması gerektiğini söylendiğinden bahsetti, çünkü Kral barışı sağlayacakmış ve Asiler buna karşı çıkacakmış. Yani..." Omuz silkti. "İnsanlar her Quaker'ın Kral yanlısı olduğunu düşünüyor."

"Babam değildi," diye araya girdi Patience. "O kral hakkında her türlü şeyi söylerdi ve annem de endişelenerek ona böyle konuşmamasını söylerdi. İşte tuvalet," dedi birden. Kapıyı aralamak için Jamie'nin dirseğini bıraktı. "Havlular sadece el için, kendini onlarla silme. Sepetin içinde mısır koçanları var."

***

John Grey bacakları tutulmuş halde ateşler içinde uyandı. Başı ağrıyordu ve gözü açmaya çalıştıkça batıyordu. İki gözü de çapaklanmış ve birbirine yapışmıştı. Çok gerçekçi bir rüyadan uyanmıştı. Biçilmiş ekinler, karışık imgeler, sesler, duygular vardı... Jamie Fraser ona bağırıyordu, yüzü tutkuyla kararmıştı, fakat ardından bir şeyler oldu, bir çeşit kovalamaca başladı ve tatsız bir kâbusun içine yuvarlandı. Birlikte bir bataklığın içinden yürüyorlardı, her adımında onu yutan bir bataklıktı. Fraser

önünde bataklığın içine saplanmış mücadele ediyor ve ona geri dönmesini söylüyordu. Fakat dönemedi, ayakları hızla çamura saplanıyor ve batıyordu. Çılgınca sendeliyor fakat etrafında hiçbir şeyi tutamıyordu...

"Ah!" Bir kol omuzlarını sarstı ve onu bu keşmekeşten kurtardı. Sağlam gözüyle baktı Grey ve koyu renk ceket giyen, gözlük takan düzgün ve genç bir adamın titreşen siluetini gördü. Adam ona garip bir şekilde tanıdık bakıyordu.

"John Grey?" dedi genç adam.

"Benim," dedi Grey. Acı içinde yutkundu. "Ben de sizinle tanışma onuruna varabilir miyim efendim?"

Genç adam kızardı.

"Sen Kardeş Grey'sin," dedi alçak bir sesle adam. "Ben-"

"Ah!" dedi Grey, aniden yatar pozisyondan oturur pozisyona geçti. "Tabii ki sen, tabii ya. Tanrım." Ani pozisyon değişikliğinden kafası rahatsız oldu, sanki aniden omuzları üzerinden uçarak duvara vurmaya karar vermiş gibi sarsıldı. Genç adam... Hunter... Kafasındaki kaos içerisinde bu ismi aramak garip bir düzen hissi veriyordu. Dr. Hunter. Dottie'nin Quaker'ı.

"Bence uzansan iyi olur kardeş."

"Sanırım önce kusmam gerek."

Hunter tam zamanında karyolanın altından kovayı bir hamlede çıkardı. Grey'e su içirirken,"Yavaş iç kardeş, eğer içinde kalsın istiyorsan," dedi ve onu karyolasına geri yatırırken Albay Smith arkalarında bir karaltı halinde duruyordu.

"Ne diyorsun Doktor?" Smith kaşlarını çatmış, endişeli görünüyordu. "Aklı yerinde mi? Dün gece şarkı söylüyordu, şimdi ise inliyor ve garip şeyler söylüyor. Ayrıca yüzü... " Smith yüzünü öyle şekilde buruşturdu ki Grey ne halde olduğunu düşündü.

"Çok ateşi var," dedi Hunter gözlüklerinin ardından delici bir bakış atarak ve Grey'in bileğini tutmak için eğildi. "Ve gözünün halini görüyorsun. Onu hareket ettirmek tehlikeli olabilir. Beyne fazla kan..."

Smith hoşnut olmadığını belirten bir ses çıkardı ve dudaklarını bastırdı. Hunter'ı bir kenara itti ve Grey'in üzerine eğildi.

"Beni duyabiliyor musun Albay?" diye sordu. Yabancıların ya da zekâ özürlülerin anlayabileceği kadar yavaşça konuşuyordu.

"*Ich bin ein Fisch...*" * Grey kutsal bir şeyler söylermş gibi mırıldandı ve gözlerini kapadı.

"Nabzı çok düzensiz atıyor," diye uyardı Hunter. Başparmağını Grey'in bileğine bastırıyordu, elleri soğuk ve sertti; Grey bu temastan hoşlanmadı. "Apar topar buradan ayrılırsa ne olacağını tahmin bile edemiyorum."

"Anlıyorum." Smith bir an hareketsiz kaldı, Grey gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu fakat onun ağır nefeslerini duyabiliyordu. "Pekâlâ." Kısa, keyifsiz bir kahkaha attı. "O dağa gidemezse, dağ ona gelir. General Wayne'e bir not yollayacağım. Aklı yerine gelene kadar elinizden geleni yapın Doktor."

***

Grey, Denzell Hunter'ı hasarlı gözüyle görebiliyordu, bu onu rahatlatmıştı; demek ki kör değildi. Henüz. Hunter hasar görmüş organı daha yakından inceleyebilmek için gözlüklerini çıkardı. Grey, ne kadar güzel gözleri var, diye düşündü. Göz irisi, olgunlaşmış bir zeytinin açık kahverenginde ve küçük yeşil çizgilerden oluşuyordu.

"Yukarı bak, lütfen," diye mırıldandı Hunter. Grey dediğini yapmaya çalıştı.

"Ah!"

"Hayır mı? Şimdi aşağı." Bu çaba da boşunaydı, gözü ne sağa ne sola ne yukarı ne aşağı hareket ediyordu. Sanki haşlanmış bir yumurta gibi yuvasında kuruyup kalmıştı. Bu teorisini, endişeli bir biçimde de olsa gülümseyen Hunter'a söyledi.

"Büyük bir şişkinlik var. Her neye çarptıysan gerçekten çok sertmiş." Parmakları nazikçe Grey'in yüzünde gezindi, sorgulayan bir ifadeyle orasına burasına bastırıyordu. "Acıtı-"

"Evet. Acıyıp acımadığını sorma, kafa derimden çeneme kadar sol kulağım da dahil her yer ağrıyor. Beyne kan gitmesine ilişkin söylediklerin- yani gerçekten olabilir mi?"

* (Alm.) Ben bir balığım.

"Mümkün." Hunter buna da gülümsedi. "Ancak alkol nedeniyle bilinç kaybı eğilimi göstermediğinden dolayı ve sanırım yaralanma sonrasında birkaç saat yürüdüğünüzden, bu olasılık daha da azalıyor. Yine de sklera altında kanama var." Soğuk parmak uçlarıyla şişmiş göz kapağını yokladı. "Göz kapağının astarı gibi göz küren de kıpkırmızı. Oldukça... Dramatik." Grey'in rahatlatıcı bulduğu eğlenceli bir ton vardı bu cümlede.

"Ah, iyi," dedi kuru kuru. "Buradan çekip gitmem ne kadar zaman alacak?" Bu cümle, Quaker'ın yüzünü buruşturmasına ve kafasını sallamasına neden oldu.

"Kanın temizlenmesi bir hafta ila bir ay sürer; aslında bu cilt altındaki küçük damarların patlaması anlamına gelen çürüklerin iyileşme süresiyle aynı. Beni endişelendiren şey, gözü hareket ettirememek... Sanırım kemik yörüngesinde bir kırık var, bu da bir şekilde orbikularis kasını engelliyor. Karınızın burada olmasını dilerdim, onun çok daha-"

"Karım," dedi Grey boş bir şekilde. "Ah!" Anılarla gerçekler çarpıştı ve ani bir ruh sıçrayışı hissetti. "O benim karım değil! Artık değil," diye ekledi ve kendini sırıtırken buldu. Hunter'ın hayretler içindeki kulağına eğilerek fısıldadı. "Jamie Fraser ölmedi!"

Hunter ona baktı, gözlerini kırpıştırdı, gözlüklerini takıp dik dik bakmaya devam etti. Grey'in beyni hakkındaki değerlendirmesini yeniden gözden geçiriyor gibiydi.

"Bana vuran oydu," dedi Grey anlaması için. Hunter'ın kaşlarını çatması üzerine, "Her şey yolunda," diye ekledi. "Bunu ben istedim."

"Tanrı'ya şükürler olsun," diye fısıldadı Hunter. Görünüşe göre Grey'in hareketlerinin akla uygunluğundan ziyade Fraser'ın hayatta kalma haberine gülümsüyordu. "Ian çok-" Ian Murray'nin muhtemel duygularını tasvir edemeyeceğini belirten ani bir jestle durdu.

"Ya Kardeş Claire!" diye bağırdı. Gözleri gözlüklerinin ardında kocaman olmuştu. "Biliyor mu?"

"Evet, ama-" Yaklaşmakta olan ayak sesleri Grey'in kendisini

tamamen sıradışı bir acı nidasıyla karyolaya fırlatmasına neden oldu. Gözlerini kapattı ve kafasını çevirerek inledi.

"Dağ görünüşe bakılırsa General Washtington'la birlikte," dedi Smith, tatmin olmamış bir hali vardı. Grey onun karyolanın yanında durduğunu hissetti, bacaklarına çarpıyordu. "Yarına kadar seyahat edebilmesi için elinizden geleni yapın Doktor, gerekirse onu vagonlardan birine yükleyeceğiz."

Chestnut Sokağı, No 17

Majesteleri, sabah tıpkı bir dağ gelinciği gibi kırmızı gözlerle ve kuduz bir porsuğun öfkesiyle uyandı. Eğer sakinleştirici bir iğnem olsa bir dakika tereddüt etmeden onu vururdum. Öyle ki kahvaltıda içeceği kahveye eklenmek üzere bir brendi hazırladım ve hipokratik vicdanımla bir süre savaştıktan sonra kahveye biraz da afyon tentürü ekledim.

Çok vermedim; solunumunu da diğer şeylere yapacağı gibi bastırırdı. Yine de hoş kokulu kırmızı-kahvemsi damlalar brendiye düşerken onları sayarak kendime gerekçeler bulmaya çalıştım. Bu onu bir lazımlığa muhtaç etmekten veya onu karyolaya bağlarken Bayan Figg'i çağırıp onun üzerine oturmasını istemekten çok daha insani bir ilgilenme yoluydu.

Sadece kısa süre için hareketsiz ve sessiz olmasını istedim. Metodist cemaati vaizlerinden biri olan Bayan Figg, başıboş gezen çetelere karşı, ön kapıyı yeniden taktırmak ve alt kat pencerelerinin kepenkleri üzerine panolar çaktırmak için cemaatten iki genç adam getirtti. Bayan Figg'e, kocasına durumumuzu açabileceğini söylemiştim -onu durduramazdım- ancak Lord John'un güvenliği için Dük'ün varlığından söz edemeyeceğine ikna edebilmiştim. Ne de olsa majesteleri, Lord John'un biricik kardeşiydi.

Bayan Figg, Dük'ü katranla tüye bulanması için neşeyle teslim ederdi aslında fakat Lord John yerine yapılmış bir rica onun için büyük önem taşıyordu ve ağırbaşlı bir şekilde başını sallamakla yetindi. Majesteleri, yukarıdaki pencereden bağırarak

veya işçilere bir şeyler fırlatarak kendine dikkat çekmediği sürece onun varlığının gizlenebilir olduğunu düşünüyordu.

"Onunla ne yapmak istiyorsunuz Leydi John?" diye tavana temkinli bir şekilde bakarak sordu. Arka salondaydık, Jenny, Hal'in kahvaltısını verir ve brendi katılmış bütün kahve sahiplerinin sarhoş olduğunu garanti ederken alçak sesle konuşuyorduk. "Ya ordu, onun sağlığını sormak için birini gönderirse?"

Çaresiz olduğumu belirten bir jest yaptım.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim. "Sadece onu Lord John -yani Bay Fraser- gelene kadar burada tutmam lazım. Onunla ne yapacaklarını bilirler. Orduya gelince, eğer Dük'ü sormak için biri gelirse, onlarla... Ben konuşacağım."

Bayan Figg bana bundan daha iyi planlar duyduğunu belli eden bir bakış attı ama isteksizce başını salladı ve pazar sepetini almak için gitti. Yeni işgal edilen bir şehirde olan ilk şey yiyecek sıkıntısıdır ve Kıta Ordusu'nun, bir çekirge sürüsü gibi Philadelphia'ya inmesiyle kırsal kesimden gelen yiyecek vagonları normal olarak azalacaktı. Herhangi bir ordu, eğer zaten yoldaysa, buraya gelen herhangi bir şeyi de ele geçirirdi.

Bayan Figg kapıdayken durakladı ve bana doğru döndü.

"Peki ya William?" diye sordu. "Eğer geri gelirse..." Belli ki onun geri döneceğini ummakla esareti sırasında amcasıyla karşılaşırsa ne yapacağına dair endişesi arasında sıkışıp kalmıştı.

"Onunla konuşacağım," diye kararlı bir şekilde tekrarladım ve kapıya doğru el salladım.

Üst kata koşarken Hal'i neredeyse boş bir kahvaltı tepsisine doğru esnerken buldum. Jenny, titizlikle onun ağzının kenarında kalanları siliyordu. Jenny geceyi matbaada geçirmiş fakat yardım etmek için gerekli eşyalarla dolu eski bir çantayla geri dönmüştü.

"Dük güzel bir kahvaltı yaptı," diye bildirdi eserini incelemek üzere bir adım gerileyerek. "Ve bağırsaklarını da boşalttı. Her ihtimale karşı, kahveyi içmeden önce tuvalete çıkmasını sağladım. Yine de bu kadar hızlı olacağını tahmin etmemiştim."

Hal ona doğru ya şaşkınlık ya da gücenmişlikle bakarken kaşlarını çattı. Emin olamadım. Gözbebekleri belirgin şekilde

küçülmüştü, bu da bakışlarına tekinsiz bir hava vermişti. Gözlerini kırptı ve bana doğru kafasını salladı, sanki göz bebeklerini temizlemeye çalışır gibiydi.

"Majesteleri, yaşamsal belirtilerinizi hızlıca kontrol etmeme izin verin." Bir yandan kendimi Yahuda gibi hissederken gülümsedim. O benim hastamdı- ama Jamie kocamdı ve kendimi niyetimde kararlı kıldım.

Nabzının yavaş ve düzenli olması içimi rahatlattı. Stetoskobumu çıkardım, geceliğini açıp sırtını dinledim: güzel, istikrarlı kalp atışları vardı, çarpıntı yoktu, ancak akciğerleri su sızdıran bir sarnıç gibi gurulduyordu ve ara sıra nefesi kesiliyordu.

"Biraz *efedra* iyi olur," dedim doğrularak. Bu bir uyarıcıydı ve bünyesindeki uyuşukluğa iyi gelirdi, fakat uyurken nefesinin kesilme riskini göze alamazdım. "Ben onunla kalacağım; sen aşağı gidip bir bardak al- ısıtmakla uğraşma, soğuk yaparız." Durumunun bardağın ısınmasını bekleyecek kadar yeterli olduğundan emin değildim.

"Bu sabah General Clinton'ı görmeye gitmeliyim," dedi Pardloe. Gelip giden akıl durumu düşünüldüğünde şaşırtıcı bir sükûnetle konuşmuştu. Boğazını temizledi ve öksürdü. "Yapacak düzenlemeler var... Benim birliğim..."

"Ah. Peki... Birliğiniz şu an nerede?" diye sordum temkinli bir şekilde. Eğer Philadelphia'da bulunuyorlarsa, Hal'in yaveri onu aramak için her an gelebilirdi. Dük geceyi oğlu ya da kızıyla geçirmiş olabilirdi ama şimdiye kadar... Ayrıca yolladığım sahte notlarımın onları ne kadar oyaladığını da tam olarak bilmiyordum.

"New York," diye yanıtladı Dük. "Ya da en azından öyle umuyorum." Gözlerini kapadı, hafifçe sallandı, sırtını ani bir hareketle dikleştirdi. "Oraya kamp kurduk. Henry'yi... Dottie'yi görmek için Philadelphia'ya geldim." Yüzü acıyla sarsıldı. "Yani... Clinton'la geri dönmek için."

"Elbette," diye karşılık verdim yatıştırıcı bir şekilde. Düşünmeye çalışıyordum. Tam olarak ne zaman Clinton ve birlikleri ayrılacaktı? Pardloe'nun benim yardımıma ihtiyaç duymayacak kadar iyileştiğini varsayarsak, onu geri çekilme başladığı an bıra-

kabilirdim. O noktada, John için büyük bir arama başlatamazdı ve Jamie'yi de tehlikeye atmamış olurdum. Ancak Jamie -John'la ya da John'suz- döner miydi?

Jenny Efedra tentürü ile döndü, önlüğünün cebinde bir çekiç ve kolunun altında üç sağlam çıta vardı. Bana bardağı sessizce teslim etti, sonra çıtaları pencerenin üzerine şaşırtıcı biçimde tempolu ve işinin ehli şekilde çakmaya başladı.

Hal, Jenny'yi kafa karışıklığı içinde izleyerek yavaşça efedra tentürünü yudumladı.

"Neden bunu yapıyor?" diye sordu, ancak cevapla özellikle ilgileniyormuş gibi değildi.

"Kasırgalar, Majesteleri," dedi Jenny ifadesiz bir yüzle. Çekici, eve saldıran bir ağaçkakan taburu gibi hızla indirmeye devam etti.

"Ah," dedi Hal. Belli belirsiz şekilde odanın etrafına bakıyordu, muhtemelen Bayan Figg tarafından mutfağa saklanan pantolonunun arayışındaydı. Gözü Willie'nin, tuvalet masasının üzerine koyduğum kitap yığınına takıldı. Besbelli bir ya da daha fazlasını tanımış olmalı ki, "Ah William," dedi. "Nerede o?"

"Eminim Willie bugün çok meşguldür," dedim ve bileğini bir daha elime aldım. "Muhtemelen onu sonra göreceğiz." Kalp atışları yavaştı fakat hâlâ güçlüydü. Tam o sırada kavrama yeteneği azaldı, boş bardağı elinden kaptım ve masaya koydum. Başı düştü ve onu daha kolay şekilde nefes alması için dikkatlice yastığa bıraktım.

"Eğer gelirse..." dedi Bayan Figg. Açık bir ima ile Willie'den bahsediyordu. "Sonra ne olacak?"

Gerçekten ne olacaktı?

Colenso geri dönmemişti, yani muhtemelen William'ı bulmuştu ve bu güven veriyordu.

Ama William ne yapıyordu, ne düşünüyordu?

14

YENİ BAŞLAYAN GÖK GÜRÜLTÜSÜ

"*Bu görev sizin özel durumunuza uyuyor*," dedi Binbaşı Findlay. Oysa olanların yarısını bile bilmiyordu, William daha da tatsız hissetti. Sebebi, durumu son öğrendiği şeyler olmadan bile "özel" olması değildi.

77 Eylül'ünde Saratoga'da, Burgoyne'un kalan ordusuyla birlikte teslim olmuştu. İngiliz askerleri ve Alman müttefikleri silahlarını vermek zorunda kalmışlardı ama esir olarak tutulmayacaklardı; Burgoyne ve Kıta Ordusu generalleri tarafından imzalanan Saratoga Antlaşması'nda her askerin Amerikan çatışmasında tekrar silahlanmamak koşuluyla şartlı tahliye edilmesine ve Avrupa'ya dönmesine izin verileceği belirtilmişti.

Fakat gemiler kış fırtınaları sürerken yola çıkamıyordu ve ele geçirilen askerler konusunda bir şeyler yapılmalıydı. Antlaşma Ordusu olarak anılıyorlardı, burada baharı ve vatana geri iadeyi beklemek için topluca Cambridge, Massachusetts'e yürütülmüşlerdi. Amerika'da bağlantıları olanlar ya da Amerikan seferinin başında komutan olarak görevli olan Howe'un yerine geçen Sör Henry'yi tanıyanlar ise bunun dışında tutulmuştu - yani William dahil birkaç kişi.

William şanslı bir adamdı ve iki seçeneğe de sahipti; Howe'un özel adamıydı, amcası birliğin albayıydı ve babası şu an Philadelphia'da nüfuz sahibi bir diplomattı. General Lord Howe'a bir lütuf olarak, istisnai bir şartlı tahliyeyle serbest bırakılmış ve Lord John'a gönderilmişti. Yine de, İngiliz Ordusu'nun bir parçasıydı ama çarpışma sahasından çıkarılmıştı. Ve ordunun çarpışmaya katılmadan yapılan iğrenç işleri vardı; General Clinton onu kullanmaktan dolayı memnun olmuştu.

Bu duruma oldukça içerleyen William babasına takas konusunda yalvarmıştı, böylece şartlı tahliyesindeki koşullar ortadan kalkacak askeri görevlerini tamamıyla yerine getirebilecekti. Lord John bunu yapmak için oldukça istekliydi, ancak

1778 Ocak ayında General Burgoyne ile Kıta Kongresi arasında teslim olan askerlerin listesinin verilmesi konusunda bir anlaşmazlık oldu. Saratoga Antlaşması, Kıta Kongresi tarafından kabul edilmemişti. Kıta Kongresi, gereken liste ve antlaşma Kral George tarafından imzalanana kadar tüm Antlaşma Ordusu'na el koyacaklarını bildirdi. Kongre, Kral'ın bir şey yapmayacağını biliyordu, çünkü böyle bir hareket kolonilerin bağımsızlığını kabul etmekle aynı şeydi. Sonuç olarak esirlerin değişimi için hiçbir mekanizma yoktu. Hiçbir esir için.

Bu da William'ın durumunu oldukça belirsiz bir pozisyona sokuyordu. Teknik olarak o kaçak bir tutukluydu, Amerikalılar tarafından yeniden yakalandığı ve Saratoga askerlerinden biri olduğunun ortaya çıktığı muhtemel bir durumda ivedilikle Massachusetts'e yollanır ve orada savaşın bitmesini beklerken de çürüyüp giderdi. Aynı zamanda, kimse onun silahlanmasının uygun olup olmadığından emin değildi, çünkü antlaşma reddedilmiş olsa bile William'ın kişisel bir şartlı tahliyesi söz konusuydu.

Bu da William'ın haksız bir durumun içine çekilmesine neden olmuştu; Philadelphia'nın en zengin Kral yanlılarının tahliyesine yardım etmekle görevli askeri birlikteydi. Bundan daha kötü tek bir şey varsa, o da iğne deliğinden bir domuz sürüsü geçirmek olduğunu düşünüyordu.

General Washington'un askeri birliklerinin yakınlığı nedeniyle tehlike altında hisseden fakir vatandaşlar, yolun tüm tehlikelerine karşın göçlerini yük vagonları, el arabalarıyla birlikte yürüyerek yapmaya zorlanmışlardı. Diğer yandan zengin Kral yanlıları daha güvenli ve teorik olarak daha lüks bir şekilde gemiyle göç etmişti. Yine de hiçbiri General Howe'a ait sadece bir geminin kullanılabilir olduğunu ve bu gemide çok kısıtlı sayıda oda olduğunu idrak edememişti.

"Hayır, bayan, çok özür dilerim, ancak bunu alabilmemiz imkânsız-"

"Saçmalık genç adam, kocamın büyükbabası şu uzun saati Hollanda'dan 1670 yılında aldı. Saat sadece zamanı göstermiyor, aynı zamanda ayın evrelerini ve Napoli Körfezi'ndeki gel-

git saatlerini de gösteriyor! Gerçekten böyle bir eşyayı Asilerin avcuna atmamı beklemiyorsun değil mi?"

"Evet bayan, çok üzgünüm ama bekliyorum. Hayır, efendim, hizmetkâr yok; yalnızca ailenizin üyeleri ve çok az miktarda bagaj hakkınız var. Eminim ki hizmetçileriniz de güvende olacaktır-"

"Ama açlıktan ölecekler!" dedi yetenekli aşçısıyla tombul hizmetçisini başkalarıyla paylaşmak konusunda gönülsüz olan ve kadavra gibi görünen genç bir beyefendi. Hizmetçisi ev süpürme konusunda yeteneksiz olsa da başka alanlarda aşikâr olan oldukça gelişmiş yetenekleri vardı. "Ya da kaçırılacaklar! Onlar benim sorumluluğumda! Tabii ki onları burada bırakamaz-"

"Bırakabilirim," dedi William kararlı bir şekilde, hizmetçiye minnettar şekilde yan yan baktı, "ve bırakmak zorundayım da. Onbaşı Higgins, lütfen Bay Hennings'in hizmetkârlarını rıhtımdan güvenli şekilde alın. Hayır, madam. İkili sandalyelerinizin oldukça değerli olduğunu kabul ediyorum, ancak geminin batması halinde boğulacak olan insanların hayatları da öyle. Saatinizi alabilirsiniz, evet." Sesini yükseltti ve, "Teğmen Rendill!" diye bağırdı.

Kırmızı ve terli yüzüyle Rendill, itiş kakış içinde, lanetler okuyan tahliye grubunu aşarak zar zor geldi. Kalabalık tarafından suya itilmemek ya da çiğnenmemek için bir kutunun üzerine tüneyen William'ın önünde durdu. Teğmen selam verdi fakat William'ın dikkatini çekmeye çalışan birkaç insan tarafından kaba bir şekilde iteklendi ve sonunda peruğu gözlerinin üzerine düştü.

"Evet efendim?" dedi cesur bir şekilde. Peruğunu geriye itti ve bir beyefendiyi mümkün olduğunca kibar şekilde yerden kaldırdı.

"İşte General Howe'nin belli başlı tanıdıklarının bir listesi Rendill. Gemiye çık ve bunu halledip halletmediklerini gör, eğer halletmedilerse... " Terk edilmiş ve çiğnenmiş eşyalardan oluşan bir dağ ile çevrili rıhtımda dalgalanan kalabalığa anlamlı bir bakış attı ve listeyi gelişigüzel şekilde teğmene uzattı. "Onları bul."

"Ah, Tanrım," dedi Rendill. "Yani... Evet, efendim. Derhal." Umutsuz bir havayla döndü ve kalabalığın içinde adeta balıklama stilinde yüzmeye başladı.

"Rendill!"

Rendill itaatkâr şekilde döndü ve işitme menziline girinceye kadar yürüdü, tombul kırmızı domuz balığı sürüleri arasından kendisine yol bulmaya çalışıyordu.

"Evet efendim?"

William eğildi ve rıhtımda sarsak bir şekilde tepeleme duran eşya yığınına başını salladı. Eşyaların birçoğu tehlikeli bir şekilde kenara yakındı. "Geçerken, rıhtımdaki arkadaşlara, bu yığınların nehre düşmesini engellemek için büyük sıkıntı çekmemelerini söyle, olur mu?" dedi sesini etraftaki insanların duyamayacağı kadar alçaltarak.

Rendill'in terleyen yüzü inanılmaz şekilde aydınlandı.

"Evet efendim!" diye selam verdi ve yeniden kalabalığın içinde yüzmeye başladı. Etrafa taze bir heyecan dalgası yayıyordu. Sinirleri yatışmış olan William ürkek bir Alman baba ile telaşlı ve yuvarlak yüzleri, geniş saman şapkalarının altından görünen altı kızının şikâyetlerini dinlemek için nazikçe döndü. Hepsi şatafatlı sandıklar taşıyordu.

Başlayacak olan fırtına, ruh haliyle oldukça uyumluydu ve görevinin tamamen imkânsız olması içini rahatlatıyordu. Bütün bu insanları, hatta onda birini bile tatmin edebilmenin ne kadar imkânsız olduğunu anladığı an endişelenmeyi bırakmıştı, düzeni sağlayabilmek adına adımlar atmış ve üzerine doğru gelen insan kitlelerini sakinleştirmek adına sesler çıkarıp onlara nazikçe selamlar verirken, zihninin başka yerlere gitmesine izin vermişti.

Eğer eğlenceli bir havada olsaydı, etrafta bunun için yeterince malzeme vardı. O artık ne tamamen asker ne de özgür bir vatandaştı. Ve açıkçası, ne bir İngiliz ne de bir konttu... Henüz... Tanrı aşkına, nasıl olur da bir İngiliz olmayabilirdi?

Düşünebilecek kadar sakinleştiğinde fark etti ki soyunu bir kenara bırakırsa, hâlâ resmi olarak Dokuzuncu Ellesmere Kontu'ydu. Anne babası yani gerçek ebeveynleri -onun teorik olarak

gerçek ebeveynleri- doğumunda inkâr edilemez şekilde evliydi. İşte bu işleri daha da kızıştırıyordu: İnsanların nasıl düşüneceği ve hareket edeceğini sanki Ellesmere'in kadim soyunun mirasçısıymış gibi nasıl salık verebilirdi? Üstelik aslında kimin oğlu olduğunu biliyorken-

Bu düşüncesini zihninin derinliklerine doğru bastırdı. "Oğul" kelimesi aklına capcanlı bir şekilde Lord John'u getirmişti. Babasını düşündüğü an saplanan sızıyı dindirmeye çalışarak sıcak, boğucu ve balık kokan havayı içine çekti.

Bunu kendine itiraf etmek istememişti ama gün boyunca gözleri her bir suratı inceleyerek kalabalığı taramıştı, aradığı şey kahretsin ki babasıydı! Bir yalancı ya da değil, John Grey şimdiye kadar babasıydı. William'ın onun hakkındaki endişeleri büyüyordu. Colenso bu sabah Lord John'un eve dönmediğini bildirmişti ama şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. Ve eğer döndüyse, William son derece emindi ki onu bulmaya gelecekti. Tabii Fraser onu öldürmediyse.

Bunu düşünürken safrasını zorlukla yuttu. Fraser neden bunu yapmış olsun ki? Bu iki adam eskiden arkadaştılar, hem de iyi arkadaş.

Doğru, savaş böyle bağları koparıp atardı. Ama yine de-

Claire Anne yüzünden mi? Bu düşünce onu irkiltse de odaklanmaya çalıştı. Claire'in yüzünü görebiliyordu, etrafındaki hengâmeye rağmen parıldıyordu, Jamie Fraser'ı görmenin sevinciyle alev almış gibiydi, bir an babası adına bir kıskançlık hissetti. Ya Fraser da aynı şekilde heyecanlı hissettiyse, hissedebilir miydi ki... Ama bu saçmalıktı! Elbette Claire'in Lord John'un koruması altında olduğunu ve bunu iyi bir arkadaşı korumak uğruna yaptığının farkında olmalıydı.

Ama, onlar evliydi... Babası seks gibi konularda her zaman çok açık olmuştu... Babasının eski-olmayan-eski Bayan Fraser ile yattığı imgesi aklına gelince yüzü daha da kızardı. Ya Fraser bunu keşfetmişse-

"Hayır, efendim!" dedi sırnaşık bir tüccara keskin bir şekilde. Ailesini Howe'un gemisine bindirmek için rüşvet verdiğini bir süre sonra fark etmişti. "Buna nasıl cüret edersin? Yıkıl kar-

şımdan ve kendini senin gibilerle uğraşmak için vaktim olmadığından dolayı şanslı say!"

Adam kederli şekilde ayaklarını sürüyerek gitti. William küçük bir pişmanlık hissetse de yapacakları kısıtlıydı. Tüccarın lehine bir şeyler yapacak olsa bile, rüşvet teklif edildikten sonra başka seçenek kalmıyordu.

Her şey düşündüğü gibi olsa bile Fraser bunun nasıl farkına varacaktı? Elbette Lord John bunu ona söyleyecek kadar aptal olamazdı. Hayır, babasının dönüşünü bu kadar geciktiren şey başka bir şeydi- şüphesiz ki bu Philadelphia'yı terk eden insan kalabalığıydı, yollar tıkanmış olmalıydı.

"Evet, bayan. Bence siz ve kızınız için bir odamız var," dedi omzunda bebeğiyle ona korku dolu bakan genç bir anneye. Uzanıp bebeğin yanağına dokundu; uyanıktı ama kalabalık onu rahatsız etmemişti. Bebek, William'ı uzun, yumuşak kirpikleriyle selamladı. "Merhaba, bir tanem. Anneciğinle birlikte gemiye binmek ister misin?"

Annesi rahatlayarak derin bir nefes verdi.

"Lordum teşekkür ederim, Ellesmere Kontu'ydunuz, değil mi?"

"Evet," dedi otomatik bir şekilde ve aniden sanki biri karın boşluğuna yumruk atmış gibi hissetti. Yutkundu ve yüzü kızardı.

"Kocam Teğmen Beaman Gardner'dır," dedi kadın. Kocasının adını William'ın merhametine karşı bir gerekçe gibi sundu ve kısa bir reveransta bulundu. "Tanışmıştık. Mischianza'da?"

"Evet, elbette!" dedi William, eğilip Bayan Gardner'ı hiç hatırlamasa da selam verdi. "Kardeş bir subayın karısına hizmet etmekten onur duyuyoruz hanımefendi. Doğrudan gemiye binerseniz güvende olacaksınız. Buyurun. Onbaşı Anderson? Bayan Gardner ve bebeğine eşlik edin."

William tekrar selam verdi ve dönerek uzaklaştı. İçi dışına çıkmış gibi hissediyordu. *Kardeş subay. Ah Tanrım.* Peki ya Bayan Gardner gerçekte ne olduğunu bilseydi, ne düşünürdü? Teğmenin kendisi ne düşünürdü?

Bir an bulunduğu ortamdan kaçabilmek için gözlerini ka-

pattı ve iç geçirdi. Gözlerini açtığı anda kendisini Yüzbaşı Ezekiel Richardson'la yüz yüze buldu.

"*Stercus!*"* diye haykırdı, gergin anlarda amcası Hal'in Latin deyişlerini kullanma alışkanlığıyla irkildi.

Richardson, "Kesinlikle," dedi kibar bir şekilde. "Seninle konuşabilir miyim? Evet, henüz- Teğmen!" Yanlarındaki Rendill'i işaret etti. Rendill o sırada siyah kumaş içinde, topuklarının dibinde en az dört minik köpeğin acı acı havladığı bir kadınla dip dibeydi. Köpeklerle siyahî bir çocuk ilgileniyordu. Rendill kadına teskin edici bir hareket yaptı ve Richardson'a döndü.

"Efendim?"

"Yüzbaşı Lord Ellesmere'in nöbetini devralın lütfen. Onunla birkaç dakika görüşmem lazım."

William reddedip etmeyeceğine karar vermeden önce Richardson onu dirseğinden yakaladı ve kalabalığın içinde nehir kıyısında duran küçük, gök mavisi bir kayıkhanenin kuytusuna çekti.

William gölgeye geçince rahat bir nefes aldı ve kafasını topladı. İlk hareket olarak Richardson'la sert bir şekilde konuşmayı planladı -muhtemelen onu göle atmakla devam edecekti- fakat sakince düşününce bunu yapmasının doğru olmadığını fark etti.

William'ın ordu için ajan olması fikri en başta Richardson'ın önerisiydi. Çeşitli yolculuklar yaparak bilgi toplayacak ve bunları Richardson'a bildirecekti. Bu görevlerinin sonuncusu, Virginia'daki Great Dismal Bataklığı'na yaptığı geziydi. William burada kaybolmak, yaralanmak ve Ian Murray'yi bulamamak, neredeyse ölümüne sebep olan türden ateşli bir hastalığa yakalanmak gibi talihsizliklerle karşılaşmıştı. Ian Murray'yi bulduğunda ise William'a, neredeyse kandırılmış olduğu ve İngiliz müttefiklerinin kucağına değil de onun kim olduğunu öğrenirlerse derhal asacakları Asilerin yuvasına gönderileceği bildirilmişti.

William, özellikle Jamie Fraser'ın gelişiyle Murray'nin aslında kendi kuzeni olduğunu fakat onu gerçeklerden haber etme-

* (Lat.) Kahretsin!

nin Murray için çok da gerekli olmadığını düşündüğünü açıkça belli ettikten sonra, Murray'ye inanmak ya da inanmamak konusunda arada kalmıştı. Fakat Richardson ve hareketlerine duyduğu derin şüphe hâlâ devam ediyordu ve yüzüne çok da arkadaşça baktığı söylenemezdi.

"Ne istiyorsun?" dedi birdenbire.

"Baban," dedi Richardson ve William'ın kalbinin diğerlerinin bile duyabileceği şekilde çarpmasına neden oldu. "Lord John nerede?"

"En ufak bir fikrim yok," dedi William kısaca. "Onu dünden beri görmedim." *Lanet hayatımın sona erdiği gün.* "Onunla ne işin var?" diye sordu herhangi bir nezaket belirtisi göstermeden.

Richardson'ın kaşı seğirdi fakat bunu ses tonuna yansıtmadı. "Kardeşi, Pardloe Dükü kayıp."

"Kim?" William dediğini anlamamış gibi bir süre Richardson'a baktı. "Kardeşi? Ne kaybolması? Ne zaman?"

"Belli ki babanızın evinden. Zamana gelirsek ise Leydi John, dün öğle çayından sonra muhtemelen babanı aramak için evden ayrıldığını söyledi. Onu o zamandan sonra gördün mü?"

"Hiç görmedim." William kulaklarında belirgin bir çınlama hissetti; muhtemelen beyni kulaklarından dışarı çıkmaya çalışıyordu. "Demek istediğim, onun Philadelphia'da olduğunu bilmiyordum. Ne zaman geldi?" *Tanrım, Dottie ve onun Quaker'ı için mi geldi? Hayır, zamanı yoktu, zamanı olmuş olamazdı... Olabilir miydi?*

Richardson gerçeği söyleyip söylemediğini anlamak için dikkatli bir şekilde William'a bakıyordu.

"İkisini de görmedim," dedi William. "Şimdi, eğer izin verirseniz Yüzbaşı..." Liman tarafından muazzam bir su sıçradı ve kalabalıktan koro halinde şok ve dehşet nidaları geldi. "İzin verirseniz," diye tekrar etti ve arkasını dönerek uzaklaştı.

Richardson onu kolundan yakaladı ve William'ın bakışlarını yakalayabilmek için çaba sarf etti.

William ise kasıtlı olarak o sırada ihmal ettiği görev yerine doğru bakıyordu.

"Onlardan birini gördüğün an Yüzbaşı Ransom, bana haber

yollayacak kadar iyi olun. Bunun büyük yardımı olur - birçok insana."

William kolunu silkeleyerek ondan kurtuldu ve cevap vermeden sinirli sinirli yürüdü. Richardson, soyadını unvanı yerine kullanmıştı- bu kabalıktan da öte bir şey değil miydi? O an bunu umursamadı. O tartışamaz, kimseye yardım edemez, gerçeği söyleyemez ve bir yalanı yaşayamazdı. Kahretsin ki adeta bir domuz gibi sıkışmış, dizlerine kadar çamura batmıştı.

Koluyla yüzündeki teri sildi, omuzlarını dikleştirdi ve karışıklığın içine doğru uzun adımlarla yürüdü. Yapması gereken tek şey göreviydi.

15

İLERLEMEKTE OLAN ORDU

Tam zamanında oradaydık. Pardloe'nun zarif horlayışının üzerine kapıyı kapattığım an, biri yeni takılmış ön kapıyı çaldı. Merdivenlerden aşağı telaşla koştum ve Jenny'yi bir İngiliz askeriyle burun buruna gördüm. Bu kez gelen bir teğmendi. General Clinton araştırmalarını artırmıştı.

"Hayır, delikanlı," diyordu Jenny, sesinde hafif bir şaşkınlıkla. "Albay burada değil. Dün Leydi John'la birlikte çay içti ama sonrasında kardeşini aramak için buradan ayrıldı. Yani Lord geri dönmedi ve..." Teğmene yaklaştırdı ve sesini dramatik bir şekilde alçalttı. "Hanımefendimiz de bu konuda endişeli. Sanırım Lord hakkında bir haberiniz yok, değil mi?"

Bu benim hamle sıramdı, sahanlıktan çıkıp geldim. Gerçekten "endişeli" olduğumu fark edince şaşırmıştım. Hal'e bakmak beni durumdan geçici bir süre uzaklaştırmıştı ancak şu ana kadar bir şeylerin ciddi şekilde yanlış gittiğini inkâr etmeye lüzum yoktu.

"Leydi John. Teğmen Roswell, emrinizdeyim, efendim." Teğmen eğilerek kaşlarının hafifçe kırışmasını gizleyemeyen profesyonel bir gülümsemeyle selam verdi. Ordu da giderek

endişeleniyordu ve bu çok ama çok tehlikeliydi. "Hanımefendi, Gerçekten de Lord John ya da Lord Melton'dan hiç haber almadınız mı- Yani özür dilerim, Majestelerinden?"

"Benim bir yalancı olduğumu mu düşünüyorsun genç adam?" dedi Jenny sert bir şekilde.

"Ah! Hayır, hanımefendi, hiç de değil," dedi adam kızararak. "Ama general hanımefendiyle konuşmuş olmamı isteyecektir."

Yüreğim ağzımda olsa da, "Elbette," dedim yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Generale kocamdan bir haber almadığımı bildir - ikisinden de. Çok endişeliyim." İyi bir yalancı değildim, ama şu an doğruyu söylüyordum.

Teğmen yüzünü buruşturdu. "Aslında olan şu hanımefendi, ordu Philadelphia'dan çekilmeye başladı ve şehirde kalan tüm Kral yanlılarına... Şey... Hazırlık yapmaları tavsiye ediliyor." Teğmen, harap olmuş ve kanlı yumruk lekelerinin bulunduğu merdiven boşluğuna baktı ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Görüyorum ki... Bazı tatsız tecrübeler yaşamışsınız?"

"Ah, hayır," dedi Jenny itiraz eden bir bakış atarak. Teğmene bir adım yakınlaştı, onu kolundan tuttu ve nazikçe kapıya doğru götürdü. Teğmen otomatik olarak ondan uzaklaştı ve Jenny'nin mırıltılarını duydum. "Hayır, bunlar minik aile içi atışmaları... Efendim... "

Teğmen bana, şaşkınlığın belirgin bir sempatiye karıştığı hızlı bir bakış attı. Alnındaki çizgiler yatıştı. Döndüğü zaman Clinton'a verebileceği bilgiler vardı artık.

Teğmenin bakışıyla birlikte kan yanaklarıma sıçradı ve kıpkırmızı oldum. Bana Lord John'un evi enkaza çevirip eşini Asilerin merhametine bıraktığı gerçek bir aile kavgası yaşamışım gibi bakıyordu. Doğru, bu gerçekten de bir aile kavgasıydı ama durum alelade bir skandaldan ziyade, tıpkı *Alice Harikalar Diyarı*'nda da olduğu gibi derinlikli ve ilginçti.

Beyaz Tavşan'ımız yeni kapıyı Teğmen Roswell'in üzerine kapatarak kapıya yaslandı. Bana dönerek, "Lord Melton?" dedi. Kaşlarından biri kalkmıştı.

"Bu Dük'ün isimlerinden biri, Pardloe Dükü olmadan önce

kullandığı isim. Teğmen Roswell onu yıllar öncesinden tanıyor olmalı," diye açıkladım.

"Ah, evet. Lord ya da dük, onu ne kadar süre uykuda tutabiliriz?" diye sordu.

Yıkımdan bir şekilde kurtulabilen, şömine rafı üzerindeki yaldızlı saate bakarken, "Afyon tentürü onu iki ya da üç saat daha uykuda tutar," diye cevapladım. "Ama dün çok zor bir gün ve rahatsız bir gece geçirdi; belki ilacın etkisi geçince kendisi doğrudan doğal uykusuna da dalabilir. Tabii eğer biri gelip evimizi başımıza yıkmazsa," diye ekledim. Yakınlarda bir yerlerden gelen şiddetli tartışma seslerinden ürkmüştüm.

Jenny başını salladı. "Evet. Şehirde ne olup bitiyor görmek için matbaaya gitsem iyi olacak. Belki Jamie de oraya gelir," diye ekledi umutlu bir şekilde. "Gerçi bunun pek güvenli olacağını sanmıyorum, sokaklar asker dolu."

Gözlerindeki umut parıltısı bir kibrit gibi hızla söndü. Söylediği şeyi ben de düşünsem de Jamie şehirde olsaydı, şu an yanımda duracağını biliyordum. Belki öfkeli, belki canı sıkılmış ama benim yanımda.

Ordunun geri çekilmeye başlaması ve halkın buna eşlik eden endişeleri arasında, işi şüpheli belgeler dağıtmak olan uzun boylu bir İskoç'tan şüphelenmeye kimsenin vakti olduğunu sanmıyordum. Tabii elinde yaptığı her şeyin yazılı olduğu bir bülten ya da not olduğunu düşünmüyordum, en azından ummuyordum. William, Jamie'nin rehin olarak Lord John'u götürdüğünü bilen tek askerdi ve William'ın buradan nasıl ayrıldığını düşününce onun yapacağı son şey bunu üstlerine ihbar etmek olurdu.

Bunları Jenny'ye de söyledim fakat Fergus ve Marsali'nin ailesinin durumunu kontrol etmek ve şehirdeki Asiler arasında ne olup bittiğini öğrenmek için matbaaya gitmesi konusunda ben de aynı fikirdeydim.

"Sokaklarda güvende olacak mısın?" diye sordum pelerinini giymesi için ona tutarken.

"Umarım," dedi çabucak. "Kimse yaşlı bir kadına bakmayı düşünmez. Ama sanırım küçük bebeğimi bıraksam iyi olacak."

Söz konusu küçük bebek, müzikli gümüş bir saatti ve ince telkari örtüsüyle elbisesinin göğsüne tutturulmuştu.

Saati çıkarırken onu izlediğimi görerek, "Jamie bunu benim için Brest'ten aldı," diye açıkladı Jenny. "Çok saçma olduğunu söyledim. Zamanı bilmek için böyle bir şeye ihtiyacım yoktu, yani ondan daha çok yoktu. Ama hayır dedi, buna sahip olmalıymışım. Saati bilmek koşullar üzerinde kontrolümüz olduğuna dair bir yanılsama yaratırmış. Jamie'nin nasıl olduğunu bilirsin, her zaman seni sana açıklar," diye ekledi saati dikkatli şekilde cebine koyarken, "ama pek sık yanılmaz."

"Pekâlâ," dedi kapıyı açarken bana doğru döndü. "Yukarıdaki uyanmadan önce geleceğim, gelemezsem Germain'i yollayacağım."

"Niye gelemeyesin?" diye sordum şaşkınlık içinde.

"Genç Ian," dedi, sanki bunu düşünemediğim için aynı derecede şaşkındı. "Ordu ayrıldığından şu ana kadar Valley Forge'tan geri gelmiş olabilir ve biliyorsun, çocuk benim öldüğümü düşünüyor olmalı."

16

SIRLAR İÇİN BİR MEKÂN

Valley Forge'tan 5 mil uzaklıkta ormanda

"Quakerlar cennete inanır mı?" diye sordu Ian Murray.

Rachel Hunter ayakkabısının ucuyla zehirli bir mantarı döndürmek için durdu ve, "Bazıları inanır," diye cevapladı. "Hayır köpekçik, ona dokunma. Sapının rengini görmüyor musun?" Mantarları koklamak için gelmiş olan Rollo, göstermelik bir hapşırıkla tatminsizliğini belirtti ve burnunu daha umut verici avlar için rüzgâra doğru kaldırdı.

"Claire Yenge köpeklerin renkleri göremediğini söylüyor," dedi Ian. "Ayrıca ne demek bazıları inanır? Konuyla ilgili görüş ayrılıkları mı var?" Quaker inançları onu hayli şaşkına çevirmiş-

ti ama Rachel'ın açıklamalarının hep eğlenceli olduğunu fark etti.

"Belki de bunun yerine koku alıyorlardır, köpekler yani. Ama soruna dönersek, biz burada, dünyada hayatımızı İsa'nın ışığında kutsal olarak yaşadığımızı kabul ediyoruz. Ölümden sonra hayat olabilir ama kimse geri dönüp bunu anlatmadığı için bu biraz tahmin meselesi, yani her insanın kendi tercihi."

Küçük bir ceviz ağacı korusunun gölgesinde durmuşlardı ve yapraklardan titreşerek yansıyan yumuşak yeşil güneş Rachel'a her meleğin gıpta edeceği doğaüstü bir parıltı veriyordu.

"Şey, ben de oradan geri dönmediğime göre, bunun yanlış olduğunu söyleyemeyeceğim," dedi Ian ve Rachel'ı kulağının hemen üstünden öpmek için eğildi. Rachel'ın tüyleri diken diken oldu, şakaklarına sanki noktalarla resim yapılmış gibiydi ve bu görüntü Ian'ın kalbine dokundu.

"Neden cenneti düşünüyorsun?" diye sordu Rachel merakla. "Sence şehirde bir savaş mı olacak? Daha önce korktuğunu hiç görmemiştim." Bir saat önce Valley Forge'u terk ettiklerinde sanki kurtçukların dadandığı bir tahıl çuvalı gibi kaynıyordu; Clinton'ın adamlarının geri çekildiği duyulduğunda, askerler Philadelphia'ya yürümeye hazırlanıyordu ve kamptan alınabilecek her şeyi talan ediyor, yeni dökülmüş silahlara ve mermilere el koyuyorlardı.

"Ah, hayır. Şehirde savaş falan olmayacak. Washington, Clinton'ın adamlarını tam çekilirken yakalamaya çalışacak." Rachel'ın iş yapmaktan sertleşmiş küçük elini aldı. Fakat Ian'ınkileri yakalayan parmaklar güven verici şekilde güçlüydü. "Hayır, annemi düşünüyordum, ona böyle yerler gösterebilmeyi çok isterdim." Dikildikleri açık alanı eliyle gösterdi. Üzerine eğilmiş sarı bir yaban gülü dalıyla, akıl almaz derecede derin ve mavi bir kaynak suyu ayaklarının altındaki kayadan doğuyor ve yaz arılarının vızıltılarıyla birlikte çağıldıyordu. "Lallybroch'daki duvarda büyüyen büyük sarı bir yaban gülü vardı; büyükannem dikmişti." Boğazında küçük bir yumru oluştu, yutkundu. "Ama sonradan düşündüm ki belki burada babamsız mutlu olur, cennette babamla daha mutludur."

Rachel'ın eli onun elini sımsıkı sardı.

"Hayatta ya da ölümde, daima onunla olacak," diye fısıldadı Rachel ve onu öpmek için parmak ucunda yükseldi. "Ve sen de bir gün büyük babaannenin gülünü göstermek için beni İskoçya'ya götüreceksin."

Bir süre sessizlik içinde durdular. Ian annesinin anılarıyla sıkışan yüreğinin Rachel'ın eşliği sayesinde yatıştığını hissetti. Bunu hiç söylememişti, fakat en çok pişman olduğu şey annesine Amerika'nın güzelliklerini değil Rachel'ı gösterememesiydi.

"Senden hoşlanırdı," dedi birden Ian. "Annem."

"Umarım," dedi Rachel fakat içinde biraz şüphe vardı. "Ona benden bahsetmiş miydin? İskoçya'da? Bir Quaker olduğumdan yani. Bazı Katolikler bizi oldukça rezil buluyor."

Ian annesine bundan bahsedip bahsetmediğini hatırlamaya çalıştı fakat başaramadı. Ne de olsa artık bir önemi yoktu.

"Ona seni sevdiğimi söyledim. Bu yeterli. Bu arada babam senin hakkında sorular sormuştu, öğrenebildiği her şeyi öğrenmek istiyordu. Senin bir Quaker olduğunu biliyordu, bu da demek oluyor ki annem de biliyordu." Ian onu kayadan indirmek için dirseğinden tuttu.

Rachel düşünceli şekilde kafasını salladı ve açık alana doğru Ian'ı takip etti. "Sence evli çiftler arasında her şey paylaşılmalı mıdır- yani sadece geçmişlerini değil düşündükleri her şeyi birbirleriyle paylaşmalılar mıdır?"

Bu soruyla Ian, buz gibi ayaklarıyla bir farenin omurgasından aşağı yürüyor gibi bir bulantı hissetti ve derin bir nefes aldı. Rachel'ı her bir hücresiyle seviyordu ama kızın onu tıpkı bir kitap gibi okuyabilme yeteneği tedirgin ediciydi - bazen zihnini okuduğunu bile düşünüyordu.

Aslında, Valley Forge'tan atla gelmektense Matson Geçidi'ne birlikte yürümeyi ve orada arabasıyla Denzell'la buluşmayı önermişti. Böylece bazı gerekli şeyleri Rachel'la paylaşacak zamanı ve mahremiyeti olabilirdi. Ian ona bazı şeyleri anlatmaktansa Abenakis tarafından işkence edilmeyi tercih ederdi ama sonuçları ne olursa olsun her şeyi bilmesi hakkıydı.

"Evet. Yani, demek istediğim, olabildikleri kadar dürüst ol-

malılar. Her şeyi demiyorum ama önemli şeyleri. Yani... Dediğin gibi geçmişle ilgili şeyler mesela. Gel otur biraz buraya." Yolda, yosunlar ve gri saçaklı likenlerden oluşan yarısı çürümüş düşmüş bir kütük parçası vardı ve Rachel'ın büyük, kırmızı bir sedirin kokulu gölgesine oturmasına yardım etti.

Rachel hiçbir şey söylemedi fakat soru sorarcasına bir kaşını kaldırdı.

"Pekâlâ." Ian, bunun için bütün ormanda yeterli havanın olmadığını hissederek derin bir nefes aldı. "Biliyor musun... Ben önceden evliydim?"

Kızın yüzü birden mum alevi gibi titreşti. Şaşkınlıktan kararlı bir ifadeye öyle hızlı geçti ki Ian onu bu kadar yakından izlemeseydi bunu kaçırabilirdi.

"Bilmiyordum," dedi Rachel ve bir eliyle eteklerinin kenarlarını katlamaya başladı. Ela gözleri dikkatle onunkilere sabitlenmişti. "Önceden evli olduğunu söyledin. Sanırım, şimdi değilsin?"

Ian başını salladı, bir miktar rahatlamıştı ve bunun için ona minnettardı. Her genç kadın bu durumu sakin karşılayamazdı.

"Hayır. Aksi olsaydı, seninle konuşmaz- yani benimle evlenmeni istemezdim."

Rachel dudaklarını büzdü ve gözleri kısıldı. "İşin aslı," dedi düşünceli bir şekilde, "sen zaten bana evlenme teklif etmedin."

"Etmedim mi?" dedi Ian bocalayarak. "Emin misin?"

"Ettiğini hiç fark etmedim," diye temin etti onu Rachel. "Sormadın. Dokunaklı birkaç hareketini hatırlasam da aralarında evlilik teklifi mevcut değil."

"Ama- peki." Ian'ın yanakları kızarmıştı. "Ben, ama sen... Sen dedin ki..." Belki de haklıydı. O söylemişti... Ya da söylemiş miydi? "Beni sevdiğini söylemedin mi?"

Rachel'ın dudakları hafifçe aralandı ama Ian onun içinden de olsa kahkahalarla güldüğünü görebiliyordu.

"Pek kelimelerle değil. Ama bunu anlaman için bir şeyler dedim, evet. Ya da ima ettim."

"Ah. İyi o zaman," dedi Ian, şimdi daha mutluydu. "Söyledin." Onu kolundan tutup çekti ve derin bir tutkuyla öptü.

Rachel da bu öpücüğe yavaşça soluyarak karşılık verdi. Avuçları Ian'ın gömleğinin içine kıvrıldı ve ardından onları geri çekti, sersemlemiş görünüyordu. Rachel'ın dudakları şişmiş ve etrafı Ian'ın sakallarından dolayı kızarmıştı.

"Belki de," dedi Rachel ve Ian'ı göğsünden iterek yutkundu. "Belki de daha ileri gitmeden önce bana şimdi evli olmamanla ilgili diyeceğin şeyleri bitirmelisin. Karın kimdi ve ona ne oldu?"

Ian, Rachel'ın ondan uzaklaşmasına istemeye istemeye izin verdi fakat ellerini bırakmamıştı. Elleri sanki avuçlarında yaşayan sıcak, minik bir canlıydı.

"İsmi Wakyo'teyehsnonhsa," dedi ve sanki alışkın olduğu o içsel değişimi, Mohawk benliği ve beyaz benliği arasındaki çizginin birden kaybolduğu ve ikisinin arasında garip bir şekilde asılı kaldığı duygusunu hissetti. Boğazını temizledi ve, "Elleriyle çalışan anlamına geliyor ismi. Ona Emily derdim çoğu zaman," dedi.

Rachel'ın küçük, pürüzsüz eli Ian'ınkiler içinde titredi.

"Sanki şimdiki zamanla konuştun?" dedi Rachel gözlerini kırpıştırarak. "Karın, yaşıyor mu?"

"Bir yıl önceye kadar yaşıyordu," dedi Ian, onun elini tutmadı ve elini çekmesine izin verdi.

Rachel ellerini kucağına koydu ama gözleri Ian'a sabitlenmişti, yutkundu. "Pekâlâ," dedi, sesinde sadece hafif bir titreme vardı. "Bana ondan bahset."

Ian bunu nasıl yapacağını düşünerek derin bir nefes daha aldı ve ardından işi büyütmeden basit bir şekilde konuşmaya başladı. "Bunu gerçekten bilmek istiyor musun Rachel? Yoksa onu sevip sevmediğimi mi merak ediyorsun-ya da onu hâlâ sevip sevmediğimi?"

"Oradan başlayalım," dedi kız kaşını kaldırarak. "Onu seviyor musun?"

"Ben- evet," dedi Ian. Ona gerçeklerden başka bir şey söyleyemediği için çaresizdi. Rollo rahatsız hissetmiş gibi dinlendiği yerden kalktı, Rachel'a doğru geldi ve bu meselede tarafını belli ederek onun ayaklarının dibine oturdu. Ian'a sarı gözleriyle,

rahatsız edici şekilde Rachel'ınkine çok benzeyen bakışlar attı. "Ama..."

Rachel'ın kaşı biraz daha havalandı.

"O... Benim, sığınağımdı," dedi. "Kendi ailemi terk ettiğim ve bir Mohawk olduğum zaman, olabildiğim kadar onunla olmak zorundaydım, çünkü mecburdum."

"Neye... Mecburdun?" Rachel şaşırmış görünüyordu ve Ian onun gözlerinin elmacık kemiklerindeki dövme çizgisini takip ederek biraz düştüğünü gördü. "Bir Mohawk mı olmak zorundaydın? Neden?"

Ian başını salladı, bir an orada olduğu hissine kapıldı. Hikâyesini anlatabilirdi, hepsi olmuştu. Jamie Dayı'sıyla birlikte Roger Wakefield'la nasıl tanıştığını anlatmaya başladı, onun kim olduğunu anlamadan kuzeni Brianna'ya tecavüz eden ve onu bir çocukla ortada bırakan adam olduğunu sandığını, onu öldürmesine ramak kaldığını ama daha iyi bir-

"Ah, harika," dedi Rachel kısık sesle. Ian bunları anlatırken gözleri yerlerinden uğrayacaktı. Ian, gözünün ucuyla Rachel'a baktı fakat onun ciddi olup olmadığını anlayamadı. Bu yüzden öksürüp hikâyesine devam etti.

"Adamın tekrar gelip Brianna'nın başına bela olmasını istemiyorduk, anladın mı? Ancak o zaman-" Ian yutkundu, kuzeni Bree'ye yaptığı evlenme teklifini ve onun sevdiği adamın resmini çizdiğinde hissettiği korkuyu anımsadı - Mohawk'a verdikleri adamın güçlü, karanlık yüz yapısı bir zihninde canlandı.

"Kuzenine seninle evlenmesini mi teklif ettin? Neden bunu istedin?" Rachel temkinli görünüyordu; muhtemelen karşılaştığı her kadına evlenme teklifi ettiğini düşünüyordu ve Ian bu izlenimi düzeltmek için acele etmesi gerektiğini biliyordu.

Rachel'ın çatılan zarif kaşlarını gördükçe, "Hayır, yani- şey, Brianna'nın... Ben, hallederdik, yani tam olarak değil, hayır öyle değil," diye geveledi Ian. İşin aslı on yedi yaşındaydı ve Brianna ise birkaç yaş daha büyüktü; Brianna onu korkutmuştu ama onunla yatağa girme düşüncesi- Bu düşünce zehirli bir yılanmış gibi birden boğulduğunu hissetti.

"Jamie Dayı'nın fikriydi," dedi Ian, halsizce omzunu kaldırdı. "Bebeğe bir soyadı olması için, anladın mı? Ailenin onuru için bunu yapabileceğimi söyledim."

"Ailenin onuru," diye tekrarladı Rachel, Ian'a şüpheli bir bakış atarak. "Muhakkak. Peki sonra-"

"Sonra bu adamın aslında Roger Mac olduğunu öğrendik -MacKenzie adını geri almıştı, bu yüzden onu tanıyamamıştık- onu yanlışlıkla Kızılderililere vermiştik ve geri almaya gittik," dedi hızlıca. Ian, Roger'ın kurtarılması sırasında öldürülen bir Mohawk yerine gönüllü olmasıyla sonuçlanan bütün olayları anlatmayı bitirdiğinde -vücudunun nehirde yıkanması, beyaz kanının son izi çıkana kadar bir Mohawk kadınının onu kumla ovalaması, saçlarını kesip ve dövmelerini çıkarması- Emily'yle olan evliliğinin sadece bir ayrıntı olduğunu düşündü.

Ama tabii ki öyle değildi.

"Ben-" Ian aniden bu konuşmanın daha da fena bir hal aldığını fark etti. Kaygılı şekilde Rachel'a baktı, kalbi boğazında ve kulaklarında atıyordu. Fakat Rachel hâlâ arkaya bakıyordu; ağzının etrafındaki kırmızılık daha da belirginleşmişti çünkü yüzü gittikçe beyazlıyordu - ama yine de sakindi.

"Ben- evlendiğim zaman bakir değildim," dedi birden

Rachel'ın kaşları yine kalktı. "Gerçekten ne soracağımdan emin değilim," dedi. Ian'ı, Claire Yenge'sinin bazı korkunç durumları irdelediği gibi inceliyordu - tiksinmektense büyülenmiş gibiydi fakat işin inciten kısmıyla nasıl başa çıkacağına karar vermeye çalışan bir havası da vardı. Rachel'ın onu hayatından bir siğil ya da kangren olmuş bir parmak gibi kesip çıkarmak istemediğini umut etti.

"Sana... Öğrenmek istediğin her şeyi anlatacağım," dedi cesur bir şekilde. "Her şeyi."

"Cömert bir teklif," dedi Rachel, "ben de kabul ediyorum fakat sanırım aynı fırsatları ben de sana sunmalıyım. Benim bakire olup olmadığımı sormayacak mısın?"

Ian'ın ağzı açık kaldı. "Değil misin?" diye boğuk bir ses çıkardı.

"Hayır, öyleyim," diye güvence verdi Rachel, hâlâ gülmemeye çalışırken titriyordu. "Peki neden bakire olduğumu varsaydın?"

"Neden mi?" Ian kanın yüzüne hücum ettiğini hissetti. "Çünkü- sana bir kez bakan insan bile senin... Namuslu bir kadın olduğunu anlar!" dedi doğru kelimeyi bulmanın verdiği rahatlama hissiyle.

"Tecavüz edilmiş olabilirdim," diye belirtti Rachel. "Bu benim namussuz olduğum anlamına mı gelecekti?"

"Ben- şey. Hayır, sanırım." Ian biliyordu ki halk arasında çoğu kişi tecavüz edilen kadınlara namussuz gözüyle bakardı, Rachel da bunu biliyordu. Tamamen kafa karışıklığının eşiğindeydi ve Rachel farkındaydı; Ian da gülmemek için onun kendini ne kadar zorladığını görebiliyordu. Ian omuzlarını dikleştirdi, derin bir nefes aldı ve doğrudan Rachel'ın gözlerine baktı.

"Yatağımı paylaştığım her kadını öğrenmek istiyor musun? İstersen anlatabilirim. Birçoğu fahişe olsa da asla benimle birlikte olmak istemeyen bir kadını yatağıma almadım. Üstüme hiç lanet taşımıyorum yani," diyerek güvence vermeye çalıştı. "Bunu bilmelisin."

Rachel bunu bir an düşündü. "Sanırım ayrıntıları bilmeye ihtiyacım var," dedi sonunda. "Ama bugüne kadar hiç yattığın bir kadınla karşılaştık mı, bunu bilmek istiyorum. Ayrıca bu biz evliyken de fahişelerle zina yapacağın anlamına gelmiyor, değil mi?"

"Tabii ki hayır!"

"İyi," dedi Rachel, kütüğün üzerinde geriye doğru sallanıp ellerini dizlerinin etrafına bağladı ve bakışlarını Ian'ın gözlerine sabitledi. "Karın hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Emily."

Ian onun bacağının sıcaklığını ve vücudunu yanında hissediyordu. Fahişelerle yatmak hakkında bir şeyler söylediği sırada Rachel ondan uzaklaşmamıştı. Etraflarındaki sessizlik büyüdü ve ötedeki koruluğun içinde bir karga öttü.

"Birbirimizi çok sevdik," dedi Ian sonunda yumuşak bir ses-

le, gözleri yerdeydi. "Ve onu istedim. Ben- onunla konuşabiliyordum. O zamanlar, en azından."

Rachel nefes aldı fakat bir şey söylemedi. Ian cesaretini topladı ve yukarıya baktı. Rachel'ın yüzü ifadesizdi ve gözleri ondaydı.

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi Ian. "Seni istediğim gibi istemedim onu ama- bunu söylerken sanki Emily benim için önemsizdi de demek istemiyorum. Önemliydi," diye ekledi kısık bir sesle ve bakışlarını tekrar yere çevirdi.

"Peki o?" diye sordu Rachel uzun bir sessizlikten sonra.

Yine bir duraksamanın ardından Ian başını salladı ve yutkundu. "Ama," dedi ve durdu, devam etmenin bir yolunu aradı, çünkü artık itirafının en tehlikeli bölümüne geliyorlardı; Rachel'ın belki de kalkıp gitmesine, onun kalbini kayalıklar ve çalılıklar arasında sürüklemesine neden olacak kısma.

"Ama?" dedi Rachel, sesi yumuşaktı.

"Mohawklarda," diye başladı Ian ve nefes almak için durmak zorunda kaldı. "Evlilikle ilgili seçim kadının elindedir. Eğer kadın bir nedenden kocasının karşısına dikilirse -eğer kocası onu dövüyorsa, tembel ayyaşın tekiyse ya da osurduğunda çok kötü kokuyorsa..." Ian, Rachel'a bir bakış attı ve dudağının kenarının kıpırdadığını fark etti, bu onu rahatlatmıştı. "...adamın eşyalarını evden dışarı atabilir ve adam da evlenmemiş diğer adamlarla yaşamaya ya da onu ateşinde yakacak başka kadınlar bulmaya gider. Ya da hep birlikte giderler."

"Emily seni dışarı mı attı?" Sesi hem ürkmüş hem de öfkelenmiş gibiydi. Ian bunun karşılığında ona gülümsedi.

"Evet attı. Ama onu dövdüğüm için değil... Çocuklar yüzünden."

Ian gözyaşlarının gözlerine dolduğunu hissetti ve elleri dizlerinin üzerinde hayal kırıklığıyla kenetlenmişti. Kahretsin, ağlamayacağına dair kendine yemin etmişti. Rachel ya bunun onun sempatisini kazanmak için bir gösteri olduğunu düşünecek ya da işin çok daha derinlere inecekti; Ian buna hazır değildi... Ama ona anlatmalıydı, Rachel bunu bilmeliydi...

"Ona çocuk veremedim," dedi Ian sonunda. "En başta minik bir kızımız vardı, çok erken doğdu ve öldü. Iseabaìl diyordum ona." Eliyle burnunu sıkıca sildi, acıyla yutkundu. "Sonra, Emily tekrar çocuğu kaybetti. Sonra yine. Ve üçüncüyü de kaybedince... Bana olan aşkı da ölmüştü."

Rachel küçük bir ses çıkardı fakat Ian ona bakmadı. Bakamadı. Bir mantar gibi, kütüğün üzerinde kambur halde kalakaldı. Omuzları kulaklarının etrafında büzülmüş, gözleri akıtamadığı gözyaşlarıyla bulanıklaşmıştı.

Küçük, sıcak bir elin dokunuşunu hissetti Ian.

"Peki senin aşkın?" diye sordu Rachel. "Seninki de öldü mü?"

Ian elini onun elinin üzerine koydu ve başını salladı. Nefes aldı ve sesi çatlamadan konuşana kadar Rachel'ın elini tuttu.

"Mohawklar, beraber olduklarında erkek ve kadın ruhlarının savaştığına inanır. Eğer erkeğin ruhu kadınınkini fethedemezse çocuk olmaz."

"Ah, anlıyorum," dedi Rachel yumuşak bir sesle. "O yüzden seni suçladı."

Ian omuz silkti.

"Hatalı olmadığını söyleyebilirim." Ian doğrudan Rachel'a bakmak için döndü. "Ayrıca bunun bizim için farklı olacağını da sanmıyorum. Ama bunu Claire Yenge'ye sordum ve bana kandaki bazı şeylerden bahsetti... Bence açıklaması için ona sormalısın, ben bu konuda iyi bir iş çıkaramadım. Yine de belki sonradan durumun başka bir kadınla farklı olacağını söyledi. Belki de öyle olur. Belki sana çocuklar veririm."

Onun nefesini tuttuğunu ancak onu bıraktığı zaman fark etti Ian, nefesi yanağını sıyırdı geçti.

"Sen-" diye başladı Ian ama Rachel ona doğru biraz yükseldi ve dudaklarından hafifçe öptü. Ian'ın ellerini tutarak göğsüne bastırdı ve başörtüsünün ucuyla hem kendi hem Ian'ın gözlerini sildi.

"Ah, Ian," diye fısıldadı. "Seni seviyorum."

17

ÖZGÜRLÜK!

Grey bitmek bilmeyen fakat daha az aksiyonlu bir başka günü atlatırken Albay Smith de öfkeli bir şekilde harekât raporunu yazıyordu - tüy kalem kâğıdın üzerine kaçan böceklerin sesleriyle kazınıyordu. Bu imge, sarhoşluğun ardından kahvaltı için verilen yağla kaplı soğuk mısır ekmeğini yiyip yanık-meşe palamudu kahvesini içtikten sonra Grey'in sindirimi için pek de iyi olmamıştı.

Fiziksel talihsizliği ve belirsiz geleceğine rağmen kendisini şaşırtıcı şekilde neşeli buldu. Jamie Fraser yaşıyordu ve o, yani John evli değildi. Bu iki muhteşem gerçek göz önüne alındığında, kuşkulu kaçış umutları ve asılmanın çok daha yüksek ihtimali ona ufacık bir endişe veriyordu. Becerebildiği kadar zarafetle hareket ederek iyice yerleşti yatağa. Başı izin verdiğince uyuyor ya da kendi kendine kısık sesle şarkı söylüyordu - bu Smith'in omuzlarını kulakları etrafına çekip kendini kambur hale getirmesine ve tüy kalemi kâğıt üzerinde daha hızlı hareket ettirmesine sebep oldu.

Elçiler sık sık gelip gidiyordu. Eğer Kıta Ordusu'nun sadece hareket ettiğini değil, aynı zamanda bir savaşa hazırlandığını bilmiyor olsaydı bile bunu bir saat içinde anlardı. Sıcak hava erimiş kurşun kokusu ve bilenen çarkların vızıltılarıyla ağırlaştı. Ordugâhta her askerin hissettiği, yükselen bir aciliyet duygusu vardı.

Smith, Grey'in elçiler ve teğmenlerden gelen haberleri duymaması adına hiçbir çaba harcamadı; belli ki elde edilen bilgilerin Grey'in işine yarayacağını düşünmüyordu. Dürüst olmak gerekirse Grey de onun gibi düşünüyordu.

Akşama doğru, çadırın kapısında zayıf bir kadın silueti belirdi. Grey, başına dikkat ederek kendisini oturur pozisyona getirdi, çünkü kalbi çok hızlı atmaya ve bu durum da gözlerinin zonklamasına neden olmaya başlamıştı.

Yeğeni Dottie, Quaker kıyafetlerinin içindeydi, fakat çok yıkanmış çivit mavisinin yumuşak bir maviye dönmesi şaşırtıcı şekilde İngiliz gülü renklerinin ona çok yakışmasına sebep olmuştu. Muhteşem görünüyordu. Albay Smith'e başını salladı ve Smith'in omuzları üzerinden tutukluya bir bakış atmadan önce elindeki tepsiyi masanın üzerine bıraktı. Mavi gözleri şok içinde büyüdü ve Grey albayın omuzları üzerinden sırıttı. Denzell onu uyarmış olmalıydı, garip şekilde şişmiş suratı ve şişmiş gözüyle korkunç görünüyor olmalıydı.

Dottie gözlerini kırpıştırdı ve yutkundu, Grey'in olduğu tarafa ne olup bittiğini sorgulayan bir hareket yaparak Smith'e kısık sesle bir şeyler söyledi. Smith sabırsızca başını salladı ama kaşığını eline çoktan almıştı ve Dottie tepsideki buharlı teneke kaplardan birinin çevresine kalın bir bez sarıp Grey'in karyolasına doğru geldi.

"Sevgili kardeş," dedi kibarca. "Çok yaralı görünüyorsun. Dr. Hunter rahat rahat yemek yiyebileceğini söyledi, o da sonra gözüne pansuman yapmak için gelecek."

"Teşekkür ederim, genç bayan," dedi Grey ciddi bir tonda. Smith'in arkasının dönük olup olmadığını görmek için Dottie'nin omuzları üzerinden bir bakış attı. "Bu sincap yahnisi mi?"

"Keseli sıçan yahnisi, kardeş," dedi Dottie. "İşte, kaşık da var. Çok sıcak, dikkatli ol." Kendisini Smith ve Grey arasında bir yere dikkatlice konumlandırırken, bezle sarılı teneke kutuyu dizlerinin arasına koydu. Dottie hızlıca beze ardından da Grey'in zincirlerinin bağlantılarına dokundu, kaşları havaya kalktı. Beline bağlanmış kesenin içinden boynuzdan yapılmış bir kaşıkla bıçak çıkardı. Bıçağı tıpkı bir sihirbazın becerebileceği bir hızla Grey'in yastığının altına itti.

Dottie'nin nabzı hızla atıyordu ve şakaklarında ter damlacıkları oluşmuştu. Grey, Dottie'nin ellerine yavaşça dokundu ve kaşığı aldı.

"Teşekkürler," dedi yeniden. "Dr. Hunter'a onu yeniden görmeyi dört gözle beklediğimi söyle."

***

Halat atkılından yapılmıştı ve bıçak kördü. Saat çok geçti ve sayısız küçük kesik ellerini, parmaklarını sızlatıyordu. Grey karyoladan dikkatli şekilde kalktı. Kalbi gümbür gümbür atıyordu, yaralı gözünün arkasından bile her atışı hissediyordu ve gözünün patlamayacağını umuyordu.

Eğilip teneke lazımlığı aldı ve kullandı. Smith -Tanrı'ya şükürler olsun ki- çok derin uyuyordu; eğer kalkarsa bu tanıdık sesi duyacaktı, güveni tazelenecek ve muhtemelen tekrar uykuya dalacaktı. Grey'in yeniden yatağa yerleşmeye çalıştığını düşünerek çıkan her küçük sesi bilinçsizce gözardı edecekti.

Smith'in nefes alıp verişi değişmedi. Çiçek üzerinde çalışan bir arı gibi vızıltılı bir horlama sesi vardı. Grey'in komik bulduğu düzenli ve meşgul bir sesti bu. Kendisini yavaşça karyola ve Smith'in şiltesi arasında dizleri üzerinde eğdi. Smith'i kulağından öpmek için bir anda hissettiği saçma dürtüyle savaşıyordu - tatlı, küçük ve pespembe kulakları vardı. O dürtü bir anda kayboldu ve Grey, elleriyle dizleri üzerinde sürünerek çadırın kenarına ilerledi. Denzell Hunter'ın gözüne sardığı gazlı bez ve çaputları zincirleri arasına bağladı. Çok dikkatliydi, yakalanması kendisi için berbat bir şeyse Hunter ve Dottie için bir felaket olurdu.

Saatlerdir nöbetçileri dikkatle dinliyordu. Albayın çadırının önünde iki muhafız vardı, fakat oldukça emindi ki ikisi de şu an ön kanatta ateşin başında kendilerini ısıtıyordu. Gündüz ne kadar sıcaksa, gece de kan donduracak kadar soğuktu. Ve Grey donuyordu.

Eğildi ve olabildiğince hızlı şekilde çadırın altından kıvrıldı, çadırın sallanma ihtimaline karşı çadır bezini sımsıkı tutuyordu.

Ve dışarıdaydı! Kendine derin bir nefes almak için izin verdi: taze, soğuk, yaprak ve ardından gül kokusu aldı. Bezle sıkıştırılmış zincirleri vücuduna yaklaştırarak mümkün olduğunca sessizce çadırdan uzaklaştı. Koşmamalıydı.

Hunter'la aralarında ikinci gece Smith tuvalete gittiği an kısa, keskin ve fısıltılı bir tartışma geçmişti. Grey'in yük arabasında saklanması konusunda ısrar etmişti; Hunter, Philadelp-

hia'ya gidiyor ve herkes bunu biliyordu, kimse şüphelenmezdi ve Grey devriyelerden uzakta güvende olurdu. Hunter'ın onu kurtarmak konusundaki tutkusunu takdir etse de onu Hunter ve yalnız başına kalacak olan Dottie'yi tehlikeye atamazdı. Kaçtığı ortaya çıkınca Smith'in yapacağı ilk şey kimsenin kamptan ayrılmasına izin vermemek, ikincisi de her şeyi aramak olacaktı.

"Zaman yok," demişti Hunter, Grey'in başının etrafına sardığı bandajın uç kısmını çabucak kıvırırken, "ve sen haklı olabilirsin." Grey omzu üzerinden etrafa baktı, Smith her an geri gelebilirdi. "Vagonda senin için giyecek ve yiyecek bırakacağım. İşine yararsa mutlu olurum. Hayır dersen de Tanrı seninle olsun!"

"Bekle!" Grey, zincirlerinin şıngırdamasına izin vererek Hunter'ı kolundan yakaladı. "Hangi vagon senin nereden bileceğim?"

"Ah." Hunter öksürdü, utanmış gibi görünüyordu. "Arka tarafında bir işaret var. Dottie onu şeyden aldı- Şimdi, kendine iyi bak kardeş," dedi aniden sesini yükselterek. "Güzel ama yavaş ye, alkol alma ve hareket ederken dikkatli ol. Hızla ayağa kalkma."

Albay Smith içeri girdiğinde Doktor'u gördü ve hastayı kendi gözleriyle incelemek için yaklaştı.

"Kendini daha iyi hissediyor musun Albay?" diye sordu kibarca. "Yoksa hâlâ şarkı söyleme ihtiyacından dolayı acı mı çekiyorsun? Eğer öyleyse, bunu şimdi uykudan önce yapıp içinizden atmanızı öneririm."

Bir gece önce nasıl şarkı söylediğini duymuş olan Hunter, minik bir ses çıkarmış ama hemen kontrolünü sağlamıştı.

Grey, Smith'in ters bakışlarını hatırlayarak kendi kendine sırıttı ve birkaç saat içinde şarkı söyleyen minik kuşu uçtuğunda nasıl görüneceğini hayal etti. Gübre kokusundan kolayca tespit edilebileceğinden, katır ve atların sırasından kaçınarak çadırın etrafından dolaştı. Vagonlar oradaydı ama ağır silahların orada olmadığını fark etti.

Gökyüzü bulutluydu, koşuşturan bulutların arasında hilal şeklindeki ay zar zor parıldıyordu ve havada yaklaşan yağmu-

run kokusu vardı. Güzel. Islanmak ve üşümekten daha korkunç şeyler de vardı, hem zaten gün aymadan gittiği fark edilirse yağmur onun bulunmasını da zorlaştırırdı.

Ordugâhtan garip sesler gelmiyordu; duyabildiği tek şey kendi kalp atışları ve nefesiydi. Hunter'ın vagonu karanlıkta bile kolay bulunuyordu. Vagonun arkasındaki "işaretten" bahsettiği zaman doktorun bir ismi kastettiğini sanmıştı ama bu bazı Alman göçmenlerin evleri ve barakalarının üzerine çizdiği ahır simgesiydi. Bulutlar birbirinden ayrıldığı zaman gülümsedi, işaret açık bir şekilde ortaya çıkmıştı. Dottie'nin neden bunu seçtiğini anladı: iki komik kuş gagaları tıpkı aşk kuşları gibi açık bir şekilde birbirine bakıyordu. Saka kuşu. Bu kelime zihninde süzüldü, birisi, bir yerlerde bu kelimenin iyi şans sembolü olduğunu söylemişti.

"İyi," dedi arabaya tırmanarak. "İhtiyacım olacak."

Hunter'ın söylediği bohçayı koltuğun altında buldu. Fakat önce ayakkabılarındaki gümüş tokaları çıkarmak için uğraştı ve saçları için yapılmış olan uzun bir deri bağcıkla ayakkabılarını bağladı. Tokaları koltuğun altına sıkıştırdı, bozulmuş bira ve eskimiş kan gibi koktuğunu düşündüğü pejmürde ceketi giydi. Örgü bir şapkanın içinde duran iki mısır ekmeği, bir elma ve küçük bir matara suya baktı. Şapkanın köşesinde kalın, beyaz harflerle yazan cümleyi ay ışığında okudu: *ÖZGÜRLÜK YA DA ÖLÜM.*

***

Belirli bir yönde ilerlemedi; gökyüzü berrak olsaydı bile, yıldızlar tarafından yönünü çizebilecek kadar aşina değildi buralara. Tek amacı başka bir asker birliği ya da Kıta Ordusu devriyeleriyle karşılaşmadan Smith'ten uzaklaşabildiği kadar uzaklaşmaktı. Güneş çıktığı gibi rotasını çizmeye başladı; Hunter ona, ana yolun ordugâhın dört kilometre ötesinde, güney-güneybatısı doğrultusunda uzandığını söylemişti.

Anayolda zincirleriyle yürüyen bir adama halkın ne anlam vereceği bir başka soruydu ama bu soruya şu an cevap vermek zorunda değildi. Bir saat civarı yürüdükten sonra, devasa bir

çam ağacının kökleri arasında sığınılacak bir nokta buldu ve bıçağını çıkararak saçlarını kesti. Kesilmiş saç tutamlarını ağacın kökü altına tıkıştırdı, ellerini yerdeki pisliklere sürdü ve Frigyalı şapkasını giymeden önce bütün bu pisliği saçlarına ve yüzüne kuvvetli bir şekilde sürdü.

Böylece kendini gizlemişti. Ağacın düşen kuru iğneleri üzerini yorgan gibi örterken kıvrıldı ve üzerindeki ağaçlardan gelen yağmur patırtılarıyla bir kez daha özgür bir adam olarak uykuya daldı.

18

İSİMSİZ, EVSİZ, FAKİR VE HAYLİ SARHOŞ

Terlemiş, dağılmış ve hâlâ Richardson'la karşılaşmasından ötürü sinirleri bozuk bir halde kalabalık sokaklardan geçti William. En azından iyi bir yatakta bir gece daha geçirebilirdi. Yarın ordudan kalan son birkaç bölükle birlikte Philadelphia'yı terk edecek ve Clinton'ı kuzeyde takip edecekti. Kalan Kral yanlılarını da kendilerini korumaları için bırakacaklardı. Rahatlama ve suçluluk duyguları arasında kalmıştı ama bunu düşünmek için bile enerjisi yoktu.

Görev yerine vardığı zaman emir erinin orayı terk ettiğini gördü. Yanında, William'ın en iyi ceketini, iki çift ipek çorabını, yarım şişe brendiyi ve annesi Geneva ile diğer annesi Isobel'in inciyle kaplanmış minyatürlerini de götürmüştü.

Bu kaldırabileceği lanet olası sınırın çok daha ötesindeydi, küfür bile edemedi. Sadece yatağının kıyısına çöktü, gözlerini kapattı ve midesindeki ağrı geçene kadar kenetlenmiş dişlerinin arasından nefes aldı. Minyatür ardında işlenmemiş bir boşluk bırakmıştı. Doğduğundan beri ona sahipti, uyumadan önce ona iyi geceler demeye alışkındı, evi terk ettiği için bunu artık sessiz olarak yapıyordu.

Kendisine bunun önemli olmadığına dair telkinde bulundu; annesinin yüzünü unutacak değildi - evde, Helwater'da başka

tablolar da vardı. Mama Isobel'i hatırladı. Ve gerçek annesinin izlerini kendi yüzünde görebiliyordu... İstemsizce, duvarda asılan tıraş aynasına baktı. Belli ki er, bunu gözden kaçırmıştı - içindeki boşluğun sıcak katranla dolduğunu hissetti. Artık annesinin ağzının kıvrımlarını, kestane rengi saçlarını görmüyordu; bunun yerine gördüğü uzun ve keskin bir burun, çekik gözler ve geniş elmacık kemikleriydi.

Bir anlığına bu duygusuz ihanetin kanıtına baktı ve ardından, "Benzerliklerin canı cehenneme!" dedi ve kapıyı ardından çarparak çıktı. Nereye gittiği umurunda değildi fakat birkaç sokak sonra Lindsay ve tanıdığı birkaç arkadaşla karşılaştı. Hepsi yarı-uygar bir şehirde son akşamlarının tadını çıkarmaya niyetliydi.

Sandy, "Bize katılın genç Ellesmere," dedi onu sıkıca yakalayıp caddeye doğru iterek. "Kuzeyin uzun gecelerinde hatırlamak için birkaç anı biriktirelim, ne dersin?"

Birkaç saat sonra dünyayı bira bardağının dibinden izleyen William, hatırlanmadığı takdirde hatıraların sayılıp sayılmadığını merak etti. Sarhoş olduğundan geceye birlikte başladığı bir-iki arkadaşını kaybettiğini düşündü ama bundan emin değildi.

Sandy hâlâ oradaydı, önünde sallanıyordu, bir şeyler söylüyor ve onu ayağıyla dürtüyordu. William barmene belli belirsiz gülümsedi, ceplerini karıştırdı ve cebindeki son parayı masaya koydu. Her şey yolundaydı, bavulunda, boş çoraplarının içine doldurduğu daha çok para vardı.

Yapışkan geceye doğru Sandy'yi takip etti. Hava at ve insan dışkıları, balık pulu, çürümüş meyve ve yeni kesilmiş et kokularıyla o kadar ağırlaşmıştı ki nefes almak çok güçtü. Saat geçti ve hava karanlıktı, ay daha yükselmemişti. Sandy arnavut kaldırımları üzerinde tökezledi.

Sonra bir kapı, belirsiz bir ışık ve insanı kaplayan sıcak bir likör ve kadın kokusu geldi - teni, parfümü... Koku ani bir ışıktan daha sersemleticiydi. Kurdeleli bir şapka takan kadın onu selamlayarak gülümsedi, bir fahişe olamayacak kadar yaşlıydı. William kadına şefkatle gülümsedi, ağzını açtı ve konuşmayı unuttuğu gerçeğiyle şaşkına döndü. Ağzını kapatarak başını sal-

lamaya devam etti; kadın sanki önceden çalışılmış bir gülümsemeyle karşılık verdi ve onu eskimiş bir sandalyeye doğru götürdü. Belki daha sonra buradan bir fahişe çağırır diye ona bir hesap açtı.

William bir süre şaşkınlık içinde oturdu; ter boynundan aşağı akıp gömleğini nemlendiriyordu. Bacaklarının yanındaki şöminede ateş yanıyordu, ocağın üzerinde ise buharı tutan küçük bir rom kazanı vardı. Koku, William'ın midesini bulandırdı. Mum gibi eridiğini ama hareket edemediğini hissediyordu. Gözlerini kapattı.

Bir süre sonra yavaşça yanındaki seslerin farkına vardı. Herhangi bir kelimeyi anlamayarak biraz dinledi, fakat kelimelerin akışı tıpkı okyanus dalgaları gibi yatıştırıcıydı. Karnı şimdi daha iyiydi. Göz kapakları yarı açıktı. Hızlıca geçip giden tropikal kuşlar gibi parlak renklerle süslenmiş, ışık ve gölgelerin dansına uysallıkla baktı.

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve renkler uyumla parıldadı: saçlar, kurdeleler ve kadının beyaz silueti, piyadenin kırmızı ve topçu erinin mavi ceketi etrafında dönüyordu. Sesleri sanki kuş sesleriymiş gibi geliyordu kulağına, yüksek ve heyecan verici, ciyak ciyak... Ya da Josiah Dağı'ndaki fidanlığın yakınındaki büyük meşe ağacında yaşayan alaycı kuşlar gibi azarlayan... Ama dikkatini çeken kadının sesi değildi.

Yanlarındaki kanepede bir çift süvari, içkilerini yudumlayarak kadını izliyorlardı. Bir süredir konuştuklarını düşündü ama şimdi kelimeleri seçebiliyordu.

"Hiç bir kızla arkadan yaptın mı?" dedi süvarilerden biri diğerine. Arkadaşı kıkırdadı, kızardı ve başını sallayarak "Cüzdanım için çok pahalı," gibilerinden bir şeyler söyledi.

"Bu istediğimiz şeyden kadınlar nefret eder." Süvari gözünü odanın diğer ucundaki kadından ayırmıyordu. Sesini birazcık yükseltti. "Senden kurtulmaya çalışırlar. Ama kurtulamazlar."

William dönüp adama baktı ve iğrendiğini belli eden bir ifade takındı. Adam onu görmezden geldi. Belli belirsizdi fakat tanıdık görünüyordu, koyu ve keskin hatlıydı. William adını çıkaramıyordu.

"O zaman elini alır, arkasına kıvırır ve seni hissetmesini sağlarsın. Tanrım, kıvranır ve- seni bir sütçü kız gibi sağar!" Adam yüksek sesle güldü, hâlâ odanın karşısına bakıyordu. William bu kez ilk defa onu görmek için gerçekten adama baktı. Grubun içinde üç kadın vardı, ikisi iş üstündeydi, ince kumaş vücutlarına nemli bir şekilde yapışmıştı, biri işlemeli bir iç eteği giyiyordu. Fakat süvarinin iğneleyici laflarının kime yöneltildiği belliydi: kombinezonlu uzun kadın yumrukları sıkılmış şekilde ayakta dikiliyor, alnında bir delik açacak kadar keskin gözlerle süvariye bakıyordu.

Kadın onlardan biraz daha uzakta duruyordu. Sandy gözden kayboldu. Diğer adamlar odanın diğer tarafında dört kızla birlikte bir şeyler içip konuşuyordu; bu kaba edepsizliği duymamışlardı. Süvarinin arkadaşı ceketi kadar kırmızıydı; içtiği likörden, neşeden ve utançtan.

Koyu renkli süvari de kızarmıştı ve kirli sakallı çenesinde mosmor bir çizgi vardı. Bir eli dalgınlıkla köstebek derisi pantolonunun terden lekelenmiş ağ kısmını yakaladı - yakaladığı avıyla çok eğleniyordu.

"Buna alışkın birini istemezsin. Daracık olmasını istersin." Öne doğru eğildi, dirsekleri dizlerindeydi. Gözleri uzun boylu kadına sabitlenmişti. "Ama bunu daha önceden yapmamış birini de istemezsin. Yani ne yaşayacağını bilmesini istersin, değil mi?"

Adamın arkadaşı belli belirsiz bir şeyler mırıldandı, kıza bir bakış attı ve aniden gözlerini uzaklara kaçırdı. William da kıza baktı. Kız küçük ve istemsizce bir hareket yaptı kaçınır gibi değildi- mum ışığı bir anda kafasının üstünde parladı: aralarda parlaklıklarıyla yumuşak bir kestane rengindeydi. Yüce İsa.

Farkına tam varamadan ayağa kalktı. Kızın tarafına doğru birkaç yalpalayan adım attı, kibarca omzuna dokundu ve dikkati süvaride olan genelev sahibi kadın ona şaşkınlıkla dönerken kaşlarının arasında endişeli bir çizgi belirdi. William ağzındaki kelimeleri yuvarlamamak için yavaşça, "Ben bunu alacağım, lütfen. Uzun- uzun olan kızı. Kombinezonlu olanı. Gece için."

Genelev sahibi kadının çattığı kaşları şapkasının altında kay-

boldu. Hızlıca gözleri hâlâ avında olduğu için William'ı hiç fark etmeyen süvariye baktı. Fakat arkadaşı süvariyi dürterek kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Ha? Ne var?" Adam çoktan ayaklarını sürterek gelmeye başlamıştı bile. William beş parasız olduğunun çok geç farkına vararak alelacele ceplerini yoklamaya başladı.

"Ne oluyor be?" Süvari, hem William'a hem de genelev sahibi kadına öfkeli bakışlar atarak yanlarında belirmişti. William istemsizce kendini dikleştirdi, adamdan altı santim daha uzundu. Süvari, William'ın boyunu posunu ve yaşını tarttıktan sonra köpek dişini göstermek için üst dudağının kenarını yukarı kaldırdı. "Arabella benimdir, bayım. Eminim sana eşlik edecek başka bir genç kadın bulunur."

"Ben sizden önce gelmiştim, bayım," dedi William ve gözlerini bu heriften ayırmayarak birkaç santim eğilerek başıyla selam verdi. Bu pis serseriyi taşaklarından tekmeleyebilirdi - adamın yüzüne baktı ve bu işten vazgeçemezdi.

"Bu Yüzbaşı Harkness," dedi kadın hızlıca iki adamın arasına girerek. "O zaten sen daha kararını vermeden kız için ödemesini yaptı." Kadın Harkness'a bakmıyordu ama aniden, paniğe kapılmış gibi görünen fakat arkalarındaki kapıdan hızlıca gözden kaybolan bir kız dikkatini çekti. *Ned'i yakalamaya gitti*, diye düşündü William otomatik bir şekilde ve kapıcının ismini nereden bildiğini bir an için merak etti.

"Onun parasının rengini görmedin, değil mi?" Harkness göğsüne uzandı ve içi tamamen dolu bir cüzdanı çıkardı. Cüzdanın içinden rastgele bir para tomarı aldı. "Onu ben alacağım." William'a soğuk bir şekilde gülümsedi. "Bu gece için."

William hızlı şekilde yakasındaki gümüş boyunluğu çıkardı ve hilal şeklindeki aksesuarı kadının eline bastırdı.

"Bu gece için," diye tekrarladı kibar bir şekilde ve daha fazla patırtı çıkarmadan dönerek odanın diğer tarafına yürüdü. Yer, ayaklarının altında dalgalanıyor gibiydi. Arabella'yı -Arabella?- kolunun altına aldı ve onu kapıya doğru yönlendirdi. Kız dehşete düşmüş görünüyordu, belli ki onu hatırlamıştı, ancak Yüzbaşı Harkness'a hızlıca baktığında -babasının bir denizci ar-

kadaşının söylediği gibi- William'ın iki kımıl zararlısı arasında daha az zararlı olan olduğuna karar verdi.

Harkness'ın arkasında bağırdığını duyuyordu, ama tam o sırada kapıyı açtı William; devasa ve sert görünümlü bir adam içeri girdi. Tek gözü vardı ve bu göz aniden Harkness'a odaklandı. Adam, yumrukları kıvrılmış halde ayaklarının üzerinde hafifçe yürüyerek yüzbaşıya ilerledi. *Eski boksör*, diye düşündü William memnuniyetle.

Ardından yalpalamamak için merdiven boşluğundaki duvara tutundu. Kendisini daha dünkü sabun kokulu, yıpranmış merdivenlerden çıkarken, aynı yuvarlak ve heyecanlı popoyu takip ederken buldu. Yukarı ulaştıklarında kıza ne söyleyeceğini çok merak ediyordu.

***

Aynı oda olmayacağını ummuştu ama aynısıydı. Fakat şimdi geceydi ve pencereler açıktı. Günün ısısı duvarlar ve yer arasında oyalanıyordu fakat ağaç reçinesi ve nehrin kokusuyla baharatlandırılmış havada mum alevinin titreşmesine ve bükülmesine neden olan bir rüzgâr vardı. Kız içeri girmesi için bekledi ve ardından kapıyı kapatarak arkasında dikildi. Eli hâlâ tokmağın üstündeydi.

"Seni incitmeyeceğim," dedi William. "Geçen sefer de niyetim bu değildi." Kızın gergin eli biraz rahatladı ancak kısık gözlerle ona bakmaya devam etti. Kızın dikildiği yer karanlıktı ve William kızın gözlerindeki parıltıyı zar zor görüyordu. Kız pek arkadaş canlısı görünmüyordu.

"Beni incitmedin," dedi kız. "En sevdiğim eteğimi mahvettin ve tabii bir sürahi şarabı da... Bu bana bir dayak ve haftalığıma mal oldu."

"Üzgünüm," dedi William. "Gerçekten. Şarabın ve eteğin ödemesini yapacağım." *Acaba nasıl,* diye düşündü William. Sonradan fark etti ki içinde parasını taşıdığı yedek çorabı da emir eriyle birlikte kaybolmuştu. Eğer zorunda kalırsa bir şeylerini rehin verecek ya da birilerinden borç alacaktı. "Dayak hakkında pek bir şey yapamam. Ama özür dilerim."

Kız hafif bir küskünlük sesi çıkarsa da bu özrü kabul etmiş gibi görünüyordu. Elini kapı tokmağından çekerek odaya doğru ilerledi. William böylece onu mum ışığında görebildi; şüpheci ihtiyatına rağmen çok güzeldi. William hafif bir heyecan hissetti.

"Peki." Kız onu daha önce yaptığı gibi baştan aşağı inceledi. "İsmim William mı demiştin?"

"Evet." Sessizlik uzadıkça kalp atışları normale döndü. William neredeyse alelade bir şekilde, "İsmin gerçekten Arabella mı?" diye sordu.

Bu soru kızı şaşırttı ve gülmemesine rağmen dudakları seğirdi.

"Hayır. Ben bir fantezi oyuncağıyım ve bu yerin sahibi benim böyle bir isme sahip olmam gerektiğini düşünüyor." Kız kaşını kaldırdı ve William onun Arabella gibi isimlere sahip kadınları mı sorguladığını yoksa genelevin sahibini mi eleştirdiğini pek anlayamadı.

"Birkaç tane Arabella tanıyorum," dedi William. "Biri altı diğeri seksen iki yaşında."

"Leydiler mi?" Kız sorar sormaz, soruyu boş vermesini ima eden bir el hareketi yaptı. "Tabii ki leydiler. Yoksa onları tanırdım. Şarap getirmemi ister misin?" Kız ona değerlendiren bir bakış attı. "Eğer bir şeyler yapmak istiyorsan da içkiden uzak durmanın en iyisi olacağını düşünüyorum. Ama tabii seçim senin." Kız eteğinin bağına elini attı fakat çözmedi; belli ki "bir şeyler yapması" için onu yönlendirmek istemiyordu.

William terleyen yüzünü elleriyle ovdu, gözeneklerinden sızan alkolün kokusunu aldığını hayal etti ve ellerini pantolonuna sildi.

"Hayır, şarap istemiyorum. Şey de yapmak istemiyorum... Hayır, aslında bu doğru değil," dedi William. "Ben- çok, istiyorum, tabii," diye ekledi hızlı bir şekilde, kızın onu aşağıladığını düşünmesini istemiyordu, "ama yapmayacağım."

Kız ağzı açık kalmış bir şekilde William'a baktı.

"Neden?" diye sordu en sonunda. "İsteyebileceğin her türlü şeyin parasını zaten misliyle ödedin. Arkadan yapmayı bile, tabii böyle bir zevkin varsa." Dudağı biraz kıvrılmıştı.

William baştan aşağı kızardı.

"Seni o -şeyden- kurtardım ve şimdi kendim mi yapayım?"

"Evet. Genellikle erkekler bir şey başka bir erkek tarafından bahsedilene kadar onun hakkında hiç düşünmez, sonra da hepsi denemek için istekli olur."

William sinirlenmişti.

"Erkekler hakkında berbat düşünceleriniz var hanımefendi!"

Kızın dudakları tekrar seğirdi ve William'a üstü kapalı şekilde öyle eğlenen bir bakış attı ki William kulaklarına kadar kıpkırmızı oldu.

"Elbette," dedi ardından katı bir şekilde. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Eh, bu da bir şey," dedi kız sonunda gülümseyerek. "Durum genelde tam tersi olur."

William burnundan derin bir nefes aldı.

"Ben... Bunu bir özür olarak kabul edebilirsin." Kızın bakışlarını yakalamak adına bir mücadele veriyordu. "Geçen sefer olanlar için."

İçeri, kızın saçlarını omuzları üzerinde dalgalandıran ve bluzunun içine dolarak onu şişiren hafif bir rüzgâr girdi. Bu, mum ışığındaki koyu kırmızı bir gül gibi görünen meme uçlarının açılmasına sebep oldu. William yutkundu ve uzağa baktı.

"Benim... Şey... Üvey babam... Tanıdığı bir kadının ona, bir fahişeye verilecek en güzel hediyenin güzel bir gece uykusu olduğunu söylemişti."

"Ailede de var, değil mi? Genelevlere sık sık uğramak?" Kız cevabı için beklemedi. "Yine de haklıymış. Gerçekten... Uyumamı istiyorsun yani?" Kızın sesindeki kuşkucu tona bakılırsa, William ondan arkadan yapmanın da ötesinde sapıklıklar istemiş gibiydi.

Zorlanarak da olsa sinirlerine hâkim olmaya çalıştı. "İster şarkı söyle ister amuda kalk," dedi. "Sana... Sarkıntılık etmeyeceğim. Bunun ötesindeki eylemler tamamen size kalmış."

Kız çatılmış kaşlarıyla baktı ve William kızın ona inanmadığını düşündü.

"Ben... Gidebilirim," dedi William oldukça garip hissederek.

"Ama Yüzbaşı Harkness'ın hâlâ buralarda olduğundan endişeleniyorum, eğer burada yalnız olduğunu öğrenirse..." William birden kendi karanlık ve boş odasında bulunmak da istemedi. Bu gece olmazdı.

"Ned'in onu buradan sepetlediğini sanıyorum," dedi kız boğazını temizleyerek. "Ama sen gitme. Eğer gidersen başka birini yollarlar." Cilve yapmadan eteğini çıkardı. Köşede bir paravan vardı, arkasına geçti ve William onun lazımlığı kullandığına dair bir ses duydu.

Kız geri dönerek William'a gülümsedi ve paravana doğru bir işaret etti. "İşte orası. Eğer-"

"Ah... Teşekkürler. " Aslında William'ın da fena şekilde işemeye ihtiyacı vardı, fakat o tam kullandıktan sonra onun lazımlığını kullanma fikri nedense onu mantıksız bir derecede utandırmıştı. "Ben böyle iyiyim." William etrafına baktı, bir sandalye alıp oturdu. Gösterişli şekilde botlarını ayaklarından iterek çıkardı ve rahatlamak için arkasına yaslandı. Gözlerini neredeyse tamamen kapadı.

Kısılmış gözlerinin arasından kızın onu incelediğini gördü. Kız sonra eğilerek mumu söndürdü. Karanlıkta hayalet gibi yatağına tırmandı -ağırlığıyla ipler gıcırdadı- ve yorganı üzerine çekti. Aşağıdan hafif bir iç çekme sesi geldi.

"Şey... Arabella?" Tam olarak teşekkür beklemiyordu, ama ondan bir şey istiyordu.

"Ne?" Sesi kaderine boğun eğmiş biri gibi tınlamıştı. Belli ki arkadan yapma konusunda adamın fikrinin değişmesini bekliyordu.

"Gerçek ismin nedir?"

Kız diyeceği şeyi aklında tartarken bir dakikalık sessizlik oldu.

"Jane."

"Ah. Sadece bir şey daha. Ceketim-"

"Sattım."

"Ya. O zaman, iyi geceler."

İkisinin de konuşmadığı, düşüncelerle doldurulmuş uzun bir andan sonra derin ve bıkkın bir iç çekiş geldi.

"Gel ve yatağa gir, salak."

***

Yatağa üniformayla giremiyordu. Gömleğini, tevazusunu ve asıl niyetini muhafaza etmek adına üzerinde tuttu. Kızın yanında kaskatı yatıyordu. Kendisini sanki mezardaki bir Haçlı savaşçısı gibi düşündü: soylu davranışı için mermerden bir anıt, taştan bir ülkü olarak iffetli kalmaya yeminli.

Ne yazık ki bu oldukça küçük bir yataktı ve William hayli büyüktü. Ve Arabella- Jane ona değmekten pek de çekinmiyordu. Aslında tahrik etmeye çalışmıyordu, fakat sadece kızın varlığı bile buna neden oluyordu.

William vücudunun her santiminin ve nerelerinin kızla temas halinde olduğunun farkındaydı. Kızın hafif sabun, hafif tütün karışımı kokan saçlarının hoş kokusunu alabiliyordu. Nefesi de tatlıydı, sanki yanmış rom gibi kokuyordu. William onun tadına bakmak istedi. Gözlerini kapadı ve yutkundu. Sadece çaresizce işemeye ihtiyacı olduğu gerçeği, ellerini onun elinden uzak tutmasını mümkün kıldı. Sarhoşluğun, tam da bir sorun olduğunu fark ettiği fakat bir çözüm bulamadığı kısmındaydı ve bu iki şeyi düşünmek onu kızla konuşmak ya da ellerini tutmaktan alıkoyuyordu.

"Sorun ne?" diye fısıldadı kız boğuk bir sesle. "Sanki donunun içinde kurbağa yavruları varmış gibi kıpırdıyorsun- tabii içinde don varsa?" Kız kıkırdadı ve William'ın kulağını gıdıklayarak bir nefes verdi. William yavaşça inledi.

"Bekle-" Sesi uyarıcı bir hal alırken, William'a bakmak için kıvrılarak yatakta oturdu. "Yatağıma kusamazsın! Kalk! Hemen şimdi!" William'ı küçük elleriyle hızla itti. William yataktan dışarı doğru sendeledi ve düşüşünü engellemek için bir mobilyayı kavradı.

Önündeki pencere geceye doğru açıktı. Ay hilal şeklinde ve soluktu. William bunu göksel bir davet olarak kabul etti ve gömleğini yukarı kaldırdı. Pencerenin çerçevesini kavradı ve kör edici bir mutluluğun görkemli şekilde kavis çizen hücumu olarak tanımlanabilecek şekilde geceye doğru işedi.

Rahatlama hissi öylesine yoğundu ki, Arabella-Jane onu kolundan yakalayıp pencereden uzağa çekene kadar fark etmemişti.

"Tanrı aşkına, kimse görmesin!" Kız aşağı doğru riskli ve aceleci bir bakış attı. Ardından geri çekilerek başını salladı. "Sanırım Yüzbaşı Harkness seni en sevdiği kulübe bir daha aldırmayacaktır değil mi?"

"Harkness?" William gözlerini kırpıştırarak pencereye doğru sallandı. Alt kattan bağırma sesleri geliyordu, fakat William gözlerini odaklamakta sıkıntı çekiyor, kırmızı üniformalardan başka hiçbir şey görmüyordu.

"Boş versene. Muhtemelen benim yaptığımı düşünecek," dedi Arabella-Jane. Sesinde karanlık bir ton vardı.

"Sen bir kızsın," diye belirtti William mantıksal olarak. "Bir pencereden işeyemezsin."

"Kendimi bir sirk kahramanı yapmadan, hayır," diye onayladı kız. "Fakat bir fahişenin lazımlığında birikenleri kasti şekilde birilerine fırlatması pek de yaşanmamış bir şey değildir." Omuz silkti, paravanın arkasına gitti ve bahsi geçen kapla birlikte ortaya çıktı ve açık pencereden hepsini boca etti. Aşağıdaki yeni haykırışlara tepki olarak, eğildi ve bir kıdemli başçavuşu gururlandıracak kadar açık saçık bir dizi hakareti bağırdı. Ardından kepenkleri kapattı.

"Madem koyun çalanın sonu ölüm, biz daha da kötüsünü yapabiliriz. Daha ayıbını..." diye belirtti eski bir deyişi hatırlatarak ve William'ı tekrar kollarına aldı. "Yatağa gel."

"Sadece İskoçya'da koyunları çalıyorlar," dedi William, kızı itaatkâr şekilde takip ediyordu. "Ve belki de Yorkshire'ın bir kısmında. Belki Northumbria'da."

"Ah gerçekten mi? Yüzbaşı Harkness da o yerlerin birinden o zaman?"

"Ah, o mu?" William oda etrafında dönmeye başladığı için aniden yatağa oturdu. "Hayır. Muhtemelen Devon derdim, onun aksa- aksanından dolayı," diye çıkarımda bulundu. Doğru kelimeyi bulduğu için memnundu.

"O zaman Devon'da koyunlar var." Arabella-Jane onun gömleğinin düğmelerini açıyordu.

William onu durdurmak için elini kaldırdı ama elinin neden havada asılı kaldığını merak etti. "Koyun çok," dedi. "İngiltere'de her yerde koyun var."

"Tanrı Kraliçe'yi korusun," diye mırıldandı kız işine odaklanarak. Son düğme de serbest kaldı ve hafif bir hava akımı William'ın göğsündeki tüyleri karıştırdı.

Ardından kızı neden durdurması gerektiğini hatırladı, fakat o elini William'ın açık gömleğinden içeri sokup meme uçlarını yaladı. William kızı durdurmak için şaşırtıcı derecede sıcak olan kafasına dokundu. Tanrım, nefesi de sıcaktı. William'ın erkekliğinin etrafında sahiplenici şekilde dolaşan eli de...

"Hayır," dedi William, ona çok uzun bir sürenin sonunda - aslında sadece birkaç saniye duraksamıştı. Eli indi ve -pişmanlıkla- kızınkiler üzerine kapandı. "Demek... İstediğim. Seni rahatsız etmeyeceğim."

Kız gitmesine izin vermedi ama doğrulup panjurlardan süzülen fener ışığında, görülebilir bir sabırsızlıkla William'ı izledi.

"Eğer beni rahatsız edersen, sana durman gerektiğini söyleyeceğim, bu nasıl?" diye teklifte bulundu.

"Hayır," diye tekrarladı William. Şu an odaklanmıştı, kızın bunu anlaması fazlasıyla önemliydi. "Onur. Bu benim onurum."

Kız sabırsızlık ya da alay gibi tınlayan bir ses çıkardı. "Belki onurunu bir geneleve gelmeden önce düşünmeliydin. Yoksa biri seni iraden dışında buraya mı sürükledi?"

"Bir arkadaşımla geldim," dedi William gururla. Kız hâlâ elini bırakmamıştı ve şimdi William'ın eli onun elini sıkıca kavramıştı. "Bu... benim demek istediğim şey bu değil. Ben... " Kelimeler aklına bir geliyor bir gidiyordu.

"İleride aklına gelirse anlatırsın," dedi kız.

William kızın iki eli olduğunu fark edince şaşırdı ve diğeri ile ne yaptığını çok iyi biliyordu. "Bırakır mısın..." *O lanet olası kelime neydi?* "Hayalarımı bırakır mısın lütfen?"

"Nasıl istersen," diye yanıtladı kız kesin bir şekilde ve başını William'ın nemli, kötü kokulu gömleğinin içine geri soktu,

dişleriyle bir göğüs ucunu yakaladı ve onu o kadar sert emdi ki William'ın kafasındaki tüm sözcükleri çekip aldı.

Bu noktadan sonra yaşananlar oldukça karmaşık, çoğunlukla keyifliydi. Fakat William bir an kendini kızın üzerine çıkmış, yüzündeki terler kızın memelerine damlarken, "Ben bir piçim, ben bir piçim, anlamıyor musun?" diye inlerken buldu.

Kız buna cevap vermedi fakat uzun beyaz kolunu uzatıp William'ın başına doladı ve onu tekrar kendine çekti.

"Bu yüzden." William yavaş yavaş kendine geliyordu. Kafası kızın omuzlarının üzerindeki kıvrımı bir beşik gibi kullansa da bir süredir konuştuğunun farkındaydı. Hisleri kızın kokuları içinde yüzüyordu. *Tıpkı terleyen bir çiçek gibi*, diye düşündü sersemlemiş şekilde. Kızın koyu ve tatlı meme uçları burnundan birkaç santim ötesindeydi. "Geriye kalan tek onurum sözüm. Sözümü tutmalıyım." Sonra geçmiş zamanların anıları aklına geldi ve gözyaşları aniden akmaya başladı. "Neden sözümü çiğnememe neden oldun?"

Kız bir süre cevap vermedi, William onun uyuyakaldığını düşünüyordu ama kız çıplak sırtında dolaşan, fısıltı gibi yumuşak eli çekti.

"Hiç bir fahişenin de onur duygusuna sahip olacağını düşündün mü?" dedi sonunda kız.

Açıkçası düşünmemişti William, bunu söylemek için ağzını açtı ama kelimeler bir kez daha zihninden kayboldu. Gözlerini kapadı ve kızın göğüsleri üzerinde uykuya daldı.

19

UMUTSUZ TEDBİRLER

Silvia Hardman, Jamie'yi düşmüş kaşlarıyla dikkatle incelerken yoğunlaşarak dudaklarını büzdü. Sonunda başını salladı, bir iç çekti ve vücudunu dikleştirdi.

"Demek öyle?"

"Öyle Kardeş Silvia. Olabildiğince hızlı bir şekilde Phila-

delphia'da olmalıyım. Ve bunu yapmak için de yola çıkmalıyım. Yani yarın sabah kesinlikle yürüyor olabilmeliyim."

"Peki, öyleyse. Patience, bana babanın özel şişesini getir. Prudence sen de git hardal tohumu ez biraz..." Yatağa biraz daha yaklaştı ve yüz ölçümünü anlamaya çalışır gibi Jamie'nin sırtına baktı. "Bir avuç- yok iki olsun, senin ellerin küçüktür." Kapının yakınındaki raftan bir kazı çubuğu aldı ama açmadan önce tereddüt etti. "Sakın gözlerine ya da yüzüne sürme elini Pru- ellerini yıkamadan da sakın Chastity'ye dokunma. Eğer ağlarsa bırak Patience ona baksın."

Chastity daha yeni yemek yemiş ve bezi değiştirilmiş olsa da huysuzlanıyordu. Patience ise Jamie'yi, babasının özel şişesinin nerede olduğunu meraklandıracak şekilde kapıdan çıkmıştı. Belli ki yeri gizliydi.

"Bebeği yanıma yatır," dedi Jamie. "Ona bir süre göz kulak olabilirim."

Silvia tereddüt etmeden dediğini yaptı. Jamie, minik Chastity ile yüz yüze uzanmıştı ve komik suratlar yaparak onu eğlendiriyordu. Bebek gibi Prudence da kıkırdadı. Havan sesi çınlarken öğütülmüş hardal kokusu havayı ağırlaştırdı. Jamie dilini çıkarıp salladı, Chastity küçük bir jöle gibi titredi ve karşılığında minik pembe dilini dışarı çıkardı. Bu Jamie'yi güldürmüştü.

"Neye gülüyorsun?" dedi Patience kapıyı açarak. Chastity bütün kardeşlerine sert bakışlar attı ve bu hareketi herkesi kahkahalara boğdu. Birkaç dakika sonra Bayan Hardman elinde büyük, kurtlu bir kökle geldiğinde, herkes neredeyse her şeye gülebilecek hale gelmişti. Bayan Hardman onlara hayret dolu bakışlar attı ve o da kafasını sallayarak gülümsedi.

"Kahkaha atmanın en iyi ilaç olduğunu söylerler," diye belirtti neşeli atmosfer devam ederken. Bebeğin yanakları pembeleşmişti, Jamie ise daha iyi görünüyordu. "Bıçağını ödünç alabilir miyim Kardeş James? Senin bıçağın amacımıza benimkinden daha uygun."

Bu doğruydu, kadının bıçağı işlenmemiş demir bir bıçaktı ve neredeyse kördü. Jamie'nin ise Brest'ten satın aldığı fildişi saplı bir bıçağı vardı, sertleştirilmiş çeliktendi ve kenarıyla kol-

larının önündeki tüyleri alabilirdi. Jamie, kadının gözlerinde ellerindeki bıçağın verdiği istemsiz mutluluk hissini gördü ve aklına birden, Brianna'nın İsviçre çakısını yüzündeki memnun ve tatminkâr bir ifadeyle nazikçe açması geldi.

Claire de güzel aletleri severdi ama onların güzelliğine ve işlevine basit bir hayranlık duymak yerine nasıl yararlı olacağını düşünerek onlara dokunurdu. Elindeki bıçak artık bir alet değil adeta elinin bir uzantısı haline gelirdi. Jamie onun için yaptığı bıçağı hatırladı, sapı özenle oyulmuş ve eline düzgünce otursun diye zımparalamıştı. Yumruğunu sıktı, Claire'i bu kadar derinlemesine düşünmek istemiyordu. Şimdi değil.

Kızlara yoldan çekilmeleri için emir veren Silvia, dikkatli şekilde kökü soydu ve yüzünü taze yabanturpundan yükselen kokudan uzak tutmaya çalışarak tahtadan bir kâsenin içine rendeledi. Buna rağmen gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. Ardından gözlerini önlüğüne sildi, "özel şişe"yi aldı ve -toprakla lekelenmiş, koyu kahverengi, seramik bir şişeydi (kız bunu toprağı kazıp mı çıkarmıştı?)- dikkatli şekilde bu yüksek alkollü içkiden küçük bir miktar döktü. Neydi bu? Jamie merak etti ve dikkatlice kokladı. Çok yıllık bir elma şarabı? İki kez fermente edilmiş erik brendisi? Muhtemelen hayatına bir çeşit meyve olarak başlamıştı fakat bu meyvenin ağaçta asılı olduğu zaman üzerinden bir hayli geçmişti.

Bayan Hardman şişeyi boşaltırken içindeki patlamadığı için rahatlamış gibi görünerek mantar tıpayı yerine taktı.

"Peki o zaman," dedi Silvia, Jamie'den ayrılırken ciyaklayıp yaygara koparan Chastity'yi aldı. Bebeğin Jamie'yi kocaman bir oyuncak olarak gördüğü belliydi. "Bu birkaç saat dinlenmeli. Isıya ihtiyacın var. Eğer yapabilirsen uyu. Uykusuz bir gece geçirdiğini biliyorum, bu gece de daha iyi olmayabilir."

***

Jamie kendisini merak ve dehşet içinde, yabanturpu likörü içme olasılığına karşı hazırladı. Ardından Bayan Hardman'ın aslında bu sıvıyı ona içirmeyeceğini anladı ve bir nebze de olsa rahatladı. Fakat bir an sonra kendini yatakta yüzüstü yatmış,

gömleği koltukaltlarına kadar sıyrılmış halde ve Bayan Hardman'ı kuvvetlice karışımı poposuna sürerken bulmuştu.

"Dikkatli ol Kardeş Silvia," dedi ve sırtını bükmeden ya da kalçalarını ayırmadan başını yastıktan uzak tutabilecek kadar döndürmeye çalıştı. "Eğer bunu kıçımın arasına damlatırsan, belki şiddetli bir şekilde iyileşebilirim."

Silvia eğlendiğini belli eder şekilde nefes verdiğinde, zaten onun dokunuşlarıyla sızlayan ve karıncalanan sırtındaki tüyleri titreşti.

"Anneannem bu tarifin ölüleri dirilteceğini söylerdi," dedi kadın, şöminenin önünde tırtıllar gibi battaniyelerine sarınan kızları rahatsız etmemek için yavaşça konuşuyordu. "Muhtemelen o uygularken daha az dikkatliydi."

***

"Sıcağa ihtiyacın var," demişti kadın. Jamie ise yabanturpu merhemi ve hardaldan yapılmış macun sırtının altına yayılmışken alev alev yanmak üzere olduğunu düşünüyordu. Cildinin su topladığından emindi. *"Uykusuz bir gece geçirdiğini biliyorum, bu gece de daha iyi olmayabilir."* Kadın bu konuda haklıydı.

Jamie ses çıkarmamaya ve sırtındaki macunu kaydırmamaya çalışarak döndü. Kadın macunun kaymaması için eski yırtık fanilaları vücudunun etrafına dolamıştı fakat yine de kayıyordu. Yine de dönerken hissettiği acı hafiflemişti, bu onu bir hayli cesaretlendirdi. Öte yandan, biri vücudunun her noktasına sürekli çam iğnesi batırıyor gibi hissediyordu. Kadın, macunu kaburga kemiğinden diz kapaklarına kadar dikkatli şekilde sürerken acımasız sıvının bir kısmı Jamie'nin hayalarına değmişti. Bu ona sadece bacaklarının arasında hissettiği inanılmaz bir sıcaklığın sevimsiz hissini değil, aynı zamanda kıvranmak için kontrol edilemez bir dürtü de vermişti.

Fakat Bayan Hardman üzerinde çalışırken böyle bir şey yapmamıştı, hatta tek kelime dahi etmemişti. Jamie onun ellerinin halini görmüştü; derisi bir ıstakozun kabuğu kadar kızarmıştı ve başparmağında yükselen içi dolu bir su kabarcığı vardı. Kadın bu durumuna rağmen tek kelime söylememişti. Sadece işi

bittikten sonra Jamie'nin gömleğini indirmiş, ardından ellerini yıkamaya ve kiri çıkarsın diye bir miktar yağı ellerine dikkatlice sürmeye gitmişti.

Bayan Hardman şimdi uyuyordu; tahta kanepenin ucuna kıvrılmıştı. Küçük Chastity'nin beşiği ateşin közlerinden uzakta, ayaklarının ucundaydı. Ara sıra parıldayan odun parçaları *pat* sesiyle birbirinden ayrılıyor ve bir parıltı çeşmesine dönüşüyordu.

Denemek için bedenini yavaşça esnetti. Daha iyiydi ama sabaha, iyileşse de iyileşmese de yolda dirsekleri üzerinde sürüklenmek pahasına olsa da buradan gidiyordu. Hardmanlar yataklarını geri alacaktı ve o da kendi yatağını geri alacaktı. Claire'in yatağı.

Bu düşünceyle karnının altına bir sıcaklık yayıldı ve kıvrandı. Düşünceleri de kıvranıyordu, onun hakkındaki düşünceleri. Onlardan birini yakaladı ve asi bir köpek gibi yere devirdi.

Bu Claire'in hatası değildi, diye düşündü şiddetle. Jamie'nin öldüğünü düşünüyorlardı- Marsali, Lord John'un Jamie'nin ölüm haberini takiben aceleyle Claire ile evlendiğini söylemişti. Sadece onu, her an gerçekleşebilecek tutuklamalardan korumak için değil, aynı zamanda Fergus ve Marsali'yi korumak için de...

Evet, sonra da onu yatağına almıştı! Yumruğunu sıktığı zaman sol elindeki eklem yerleri sızladı. *"Asla yüzlerine vurma."* Dougal çok uzun zaman önce, Leoch'da avluda Colum'un iki adamının ölümcül mücadelesini izlerken böyle demişti. *"Yumuşak yerlerine vur."*

Onun da yumuşak yerlerine vurmuşlardı.

"Onun hatası değildi," diye fısıldadı yavaşça, rahatsız şekilde yastığında döndü. Ne haltlar dönmüştü peki? Bunu nasıl ve neden yapmışlardı?

Sanki ateşi çıkmış gibi hissetti, zihni tüm vücudunda zonklayan ısı dalgalarıyla sersemlemiş haldeydi. Ateş içinde yarım yamalak görünen rüyalar gibi, onun nemli gecede parıldayan terini çıplak ve soluk tenini gördü, John Grey'in kollarındaydı...

İkimiz de seni beceriyoruz!

Sanki birisi ona sıcak bir korse giydirmiş gibi hissediyordu.

İçinde büyüyen öfkesiyle döndü ve el yordamıyla macunu tutan bandajları aradı. En sonunda bu kavurucu kavrayıştan kurtuldu ve bandajları yere attı. Vücudunu ve zihnini ferahlatacak serin bir havanın arayışına girerek onu saran yorganı üzerinden itti.

Fakat kulübe, uyuyan insanların ve yanan ateşin ağır sıcaklığıyla doluydu ve bedeninde alevlenen bu ısı bacakları arasında kök salmış gibiydi. Küfür etmemeye çalışarak yatak çarşaflarını yumruklarıyla sıktı, sakinleşmeye çalışıyordu.

"Tanrım beni bundan koru," diye fısıldadı Galce. "Merhametli ve bağışlayıcı olmamı sağla. Anlayış sahibi olmamı sağla!"

Zihni ona anlık bir his yerine, soğuk bir anı verdi. Ferahlatıcı olduğu kadar da ürkütücü olan bir anıydı. Hızla gözden kayboldu ve elinde soğuk bir taşa, soğuk toprağa dokunmuş gibi bir sızlama bıraktı. Jamie gözlerini kapattı, sıcak yanaklarını bir mağaranın duvarına değdirdiğini hayal etti.

Çünkü bu onun mağarasıydı. Culloden'dan sonra yıllarca saklandığı, yaşadığı yerdi. Orada da kalbi hoplamıştı, ısı ve acıyla, öfke ve ateşle, yalnızlık ve kadınıyla tekrar buluşacağına dair tatlı avuntuların hayalleriyle. Kendini çıplak, yanmış sırtını mağara duvarının rutubetli sertliğine bastırırken hayal etti, soğuğun etine işlemesini ve sönmeyen bu ateşin azalmasını istiyordu.

Kaskatı olan vücudu biraz rahatladı, nefes alıp verişleri yavaşladı. Kulübenin kötü kokusunu inatla görmezden geliyordu: yabanturpu, erik brendisi, hardal, yemek ve nadir yıkanan vücutların kokuları... Kuzey rüzgârının keskin temizliğini, katırtırnağı ve funda kokusunu düşünerek nefes almaya çalıştı.

Kokan bir diğer şey ise...

"Mary," diye fısıldadı ve gözleri açıldı, şok içindeydi.

Olgunlaşmamış yeşil soğan ve kiraz kokusu. Söğüş ördek eti. Ve bir kadının teninin sıcak kokusu, kıyafetlerindeki terle hafifçe burulmuş, kız kardeşinin sabununun hafif ve yağlı esansıyla süslü bir koku.

Sanki daha fazlasını yakalayabilirmiş gibi derin bir nefes aldı, ancak İskoçya'nın serin havası yok olmuştu. Sıcak hardaldan bir miktar teneffüs etti ve öksürdü.

"Peki, tamam," diye mırıldandı, Tanrı'ya kaba bir şekilde. "Cevabını verdin."

Mağarada yaşarken en sefil yalnızlığına rağmen bir kadın arayışında olmamıştı. Fakat bir İngiliz cezaevine gitmeden evvel Mary Macnab ona geldiği zaman, kollarında teselli bulmuştu. Claire'in yerini doldurmak için değil- asla; yalnızca çaresizce muhtaç olduğundan ve kısa bir süreliğine olsa yalnız kalmamak için o hediye gibi dokunuşları minnettar şekilde kabul etmişti. Claire de aynı şeyi yaptıysa bunu nasıl yanlış bulabilirdi?

İç çekti ve daha rahat bir pozisyon bulmak için hareket etti. Küçük Chastity hafifçe ağlıyordu ve Silvia Hardman kıyafetlerinden çıkan hışırtıyla hemen doğruldu ve uykulu bir mırıltıyla beşiğin üzerine eğildi.

Çocuğun adı ilk defa Jamie'nin dikkatini çekmişti. Bebek muhtemelen üç ya da dört aylıktı. Gabriel Hardman gideli ne kadar olmuştu? Kızların dediklerini hatırladı ve bir yıldan fazla diye düşündü. Chastity. Bu isim sadece, Prudence ve Patience isimlerine uygun bir kelime miydi yoksa Bayan Hardman'ın kayıp kocasına bir sitem miydi? Gözlerini kapattı ve karanlıkta serin bir şeyler aradı.

Yeterince yandığını düşünüyordu.

20

LAHANALAR VE KRALLAR

Prudence ve Patience, yüzüstü düşmesi, ani bir felç geçirmesi ya da bir kaplumbağa deliğine basıp bileğini kırması ihtimaline karşı onunla gelmekte ısrarcı oldular, Jamie yardım tekliflerini reddetse de şafaktan hemen önce beraber yola çıktılar. Hemen onun yanında bir ayaklık mesafe uzağındaydılar, yarı karanlıkta soluk elleri Jamie'nin elleri yanında küçük beyaz kelebekler gibi uçuşuyordu.

"Son birkaç gündür pek araba gelmiyor," dedi Patience yarı endişeli yarı umutlu bir tonda. "Uygun bir araç bulamayabilirsin."

"Bok arabası ya da lahanalarla dolu bir vagonda da memnun olabilirim," diye güvence verdi Jamie, bir yandan yolu izliyordu. "İşim biraz acil."

"Biliyoruz," diyerek hatırlattı Prudence. "Washington seni göreve atadığı zaman yatağın altındaydık." Savaş karşıtı bir Quaker gibi temkinli bir şekilde konuşmuştu. Jamie, kızın küçük ve ciddi suratına, annesininki gibi büyük dudaklarına ve kibar gözlerine bakarak gülümsedi.

"Washington en büyük derdim değil," dedi. "Her şeyden önce karımı görmem lazım."

"Onu uzun süredir görmüyor musun ki?" diye sordu Prudence, şaşırmıştı. "Neden?"

"İskoçya'da iş yaparken yakalandım," dedi onu iki gün önce gördüğünü söylememeye karar vererek. "Şu gelen bir vagon mu?"

Gelen, domuz sürüsü güden bir çobandı ve ezilmemek için hemen yolun kenarına kaçmak zorundaydılar. Güneş tam tepeye çıkmadan önce olağan trafiği akmaya başlamıştı.

Kızların söylediğine göre arabaların çoğu Philadelphia'dan geliyordu: Gemiyle kaçmaya gücü yetmeyen Kral yanlıları taşıyabildikleri ne varsa onları el arabası ya da at arabalarına yükleyip kaçıyorlardı. Birçoğu da eşyaları sırtlarında ya da kollarında taşıyordu. İngiliz askerleri ve birlikleri de vardı. Muhtemelen göç edenlere yardım ediyor, Kral yanlılarını ormanın içerisinden gelecek olan Asi milislerin saldırılarından koruyorlardı.

Bu ona saatlerdir zihninden silinmiş olan John Grey'i anımsattı. Jamie aklına gelen bu anıyı acımasızca uzaklaştırmaya çalıştı, "Benden uzak dur" dedi fısıldayarak. Fakat inatçı bir düşünce zihnine demir attı- Ya Grey milisler tarafından salındıysa ve o da çoktan Philadelphia yoluna düştüyse? Bu sayede Claire'in güvende olacağına emin olabilirdi; bunun için ona güvenebilirdi. Ama öte yandan...

Elbette. Eğer eve gider ve Grey'i onunla görürse-

"Yabanturpu hâlâ canını yakıyor mu Kardeş Jamie?" diye sordu Patience kibarca. "Horlamaların çok korkunçtu. Mendilimi alsan iyi edersin."

Grey gün aydınlandığında apar topar uyandı, bir tüfek namlusu göbeğini dürtüyordu.

"Ellerini yukarı kaldırarak çık oradan," dedi soğuk bir ses. Grey sağlam gözünü, muhatabının gösterişsiz bir pantolon üzerine paramparça bir Kıta Ordusu asker ceketi, açık yakalı gömlek ve kenarında bir hindi tüyü olan bir fötr şapka giydiğini görecek kadar açtı. Asiler. Kalbi ağzında atıyordu, kaskatı şekilde sığındığı yerden çıktı ve ellerini havaya kaldırdı.

Adam, Grey'in hırpalanmış yüzüne, zincirlerine ve paslı halkalar arasından sarkan müslin kumaş şeritlerine bakakaldı. Namluyu hafifçe çekti fakat indirmedi. Grey şimdi ayakları üstündeydi. Kendisine inanılmaz bir ilgiyle bakan diğer adamları da görebiliyordu.

"Nereden kaçtın?" dedi silahlı asker dikkatli bir şekilde.

İki olası cevap vardı ve Grey daha riskli olanı seçti. "Hapishane" demek onu yalnız bırakmalarına sebep olabilir ya da en kötüsü onu yanlarına alıp zincirlerine ellememelerine yol açabilirdi. İki türlü de bu prangalar ayağında olacaktı.

"Beni casus sanarak alıkoyan bir İngiliz askeri tarafından zincire vuruldum," dedi cesur bir şekilde.

Tamamen doğru, diye düşündü.

Ona daha yakından bakabilmek için birbirine yanaşan adamların arasından meraklı bir uğultu yükseldi ve namlular artık tamamen inmişti.

"Kesinlikle" dedi adam, hafif bir Dorset aksanının yanında eğitilmiş bir İngiliz sesi vardı. "Peki isminiz nedir efendim?"

Diğer isimlerinden ikisini kullanarak, "Bertram Armstrong," dedi birden. "Ben de sizin isminizi öğrenme zevkine erişebilir miyim efendim?"

Adam dudaklarını büzse de kolayca cevap verdi. "Ben Peder Peleg Woodswoth, Onaltıncı Pennsylvania Yüzbaşısı efendim."

"Hangi topluluktansın?" Grey, Woodsworth'ün gözlerinin şapkasındaki koyu renkli armaya yöneldiğini gördü.

"Henüz bir topluluğa katılmadım efendim," dedi aksanını

biraz yumuşatarak. "Bunun için yoldayım. Aslında İngiliz devriyelerine takıldım ve kısa süre sonra gördüğünüz gibi kendimi sıkıntının içinde buldum." Bileklerini şangırdatarak havaya kaldırdı. Gruptan yine bir uğultu geldi; bu sefer onay belirten belirgin bir sesti.

"Peki, o zaman," dedi Woodsworth ve tüfeğini omzuna kaldırdı. "Bizimle gelin Bay Armstrong, belki sıkıntılarınızı dindirebiliriz."

21

KAHROLASI ADAMLAR

Patikaya ulaştıklarında etrafta milis birliklerinin yanı sıra atlar, katırlar ve arabalar vardı. Rachel arpa çuvallarıyla dolu bir arabaya binebilmişti. Ian ve Rollo da yanında, Dottie ve Denzell ile buluşmaları gereken Matson Geçidi'ne kadar hızlı hızlı yürüyordu. Öğlene kadar geçitte beklediler fakat Denzell'dan bir işaret yoktu ve onu gören bir milis grubu da çıkmamıştı.

Bir omzunu vazgeçmiş şekilde kaldırarak, "Acil bir durum çıkmış olmalı," dedi Rachel. "Kendimiz gitsek iyi olur, belki ana yolda bizi şehre götürecek bir araba bulabiliriz." Sıkıntılı görünmüyordu; her doktor ailesi ansızın ortaya çıkan tehlikelere karşı kendini korumaya alışkındı. Ayrıca Ian'le birlikte olmayı seviyordu, onunla konuşmayı ve yüzüne bakmayı.

Ian da bunun mantıklı olduğuna katıldı ve ayakkabılarını ellerine alarak sudan geçtiler. Soğuk su onları rahatlatmıştı. Ormanda bile hava boğucu ve sıcaktı, sinsice dolanan fırtına bir türlü patlak vermemişti.

Rachel'a makosenlerini, tüfeğini, kemerini, barut havzasını, kısa kılıcını ve kurşun torbasını uzatırken, "İşte," dedi Ian. "Biraz geri çekil, olur mu?" Derede ısrarcı bir girdabın, derin, karanlık, dalgaları davet eden bir oyuk açtığını gördü. Taştan taşa atladı ve son taş oyuğun içine yuvarlanan bir kaya parçası gibi pat sesiyle kayboldu. Karnına kadar suyun içinde olan, omuz-

larına kadar ıslanmış Rollo havladı ve salladığı kuyruğundan sıçrayan muazzam miktarda suyla Rachel'ı adeta yağmura tuttu.

Ian suya doğru eğildi ve Rachel'ı yanına çağırarak uzun, zayıf kolunu ona doğru uzattı. Kız geri çekilmedi fakat tüfeği bir kol uzaklığında tuttu ve bir kaşını havaya kaldırdı. Böylece Ian elleri ve dizleri üzerinde çukurdan geçerken teklifini geri çekti. Nehir geçidinde ayağa kalktı ve Rachel'a buz gibi damlalar sıçratarak kendisini Rollo gibi salladı.

Silahlarını geri alırken sırıttı. "Girmek ister misin?" diye sordu. Kaşlarından ve çenesinden sızan su damlalarını elleriyle sildi. "Seni anında serinletir."

Rachel üzerine sıçrayan damlaları terlemiş yüzüne eliyle dağıttı, "İsterdim," dedi, "eğer kıyafetlerim seninki kadar su geçirmez olsaydı." Ian'ın eskimiş güderi tozlukları ve beliyle kasıklarını kapatan bir peştamalı vardı. Pamuklu gömleği öyle solmuştu ki üzerindeki kırmızı çiçekler neredeyse kahverengi arka planla aynı renkte görünüyordu.

Ne su ne de güneş, fark ederdi ve Ian kuruyken nasıl görünüyorsa ıslakken de öyle görünürdü. Öte yandan Rachel, bütün gün suda yuvarlanmış bir fare gibi görünüyordu. Islandığı için üzerine yapışan kıyafetleri yarı şeffaf hale gelen edepsiz bir fare.

Ian'ın kuşağını açmasıyla düşünceleri bölündü ve Rachel'in gözleri onun belindeki keten kumaşa kaydı- ya da kuşağını çıkarmadan önce durduğu yere.

Sesli bir şekilde nefesini tuttu ve Ian'a şaşırmış şekilde baktı. "Ne?"

"Boş ver," dedi kız. Yüzü soğuk suya rağmen kızarmıştı. Fakat Ian, kızın gözlerini takip ederek baktığı yöne doğru bakışlarını indirdi ve ardından kafasını kaldırarak onun gözlerinin içine baktı. Rachel o anda kıyafetlerine vereceği zararı düşünmeden direkt suya atlamak gibi ani bir dürtüye kapıldı.

Islak kumaşı çekiştirip yere atarken, "Rahatsız mı oldun?" dedi Ian, kaşları kalkmıştı.

"Hayır," dedi Rachel asaletle. "Bilirsin, önceden de görmüştüm. Pek çoğunu. Sadece..." *Yakından tanıdığım birininkini değil.* "Seninkini değil..."

"Olağandışı olduğunu sanmıyorum," dedi Ian, ciddi bir tonda. "Ama istersen bakabilirsin. Her ihtimale karşı. Yani demek istediğim, ürkmeni istemem."

"Ürkmek," diye tekrarladı kız ona bakarken. "Aylarca bir asker ordugâhında yaşadıktan sonra bu şey ve fonksiyonu hakkında yanılgılarım olduğunu düşünüyorsan... Yani şaşıracağımı pek sanmıyorum, olay gerçek-" Çok geç olduğunu bilse de duraksadı.

"Gerçekleşirse," diye bitirdi Ian sırıtarak. "Eğer bilmiyorsan çok hayal kırıklığına uğrarım, değil mi?"

***

Kafa derisinden vücudunun alt bölgelerine kadar kızarsa da Ian'ın onunla eğlenmesini sorun etmedi. Ian'ı güldüren her şey kendi ruhuna da devaydı.

Geminin battığına dair korkunç haber geldiğinden beri çok üzgündü Ian. Her ne kadar İskoç ya da Kızılderililere özgü olduğunu düşündüğü acılara göğüs germe gücüyle doğmuş olsa da perişan halini gizleyememişti. Derin bir saygı ve sevgi hissettiği Bay Fraser'ın acısına rağmen Rachel mutluydu.

Ian'ın annesini ve onunla nasıl geçineceğini hayal etmişti. En iyi ihtimalle tekrar bir annesi olacaktı - ve bu büyük bir nimet olurdu. Ama en iyi ihtimali beklemiyordu; Jenny Murray'nin oğlunun evlenmesinden memnun olacağından şüpheliydi. Rachel, oğlunun kendi kanından Katolik biriyle evlenmesini isteyebilirdi.

"Nasıl evleneceğiz sence?" Çalı çırpıları onun yürüdüğü yoldan çekmek için önden giden Ian durdu ve Rachel'ı bekledi - patika burada yan yana yürümek için yeterince genişti.

"Bilmiyorum," dedi Rachel açıkça. "Sen bir Quaker olunca vicdanın nasıl rahat etmeyecekse, ben de Katolik olarak vaftiz edildiğimde vicdanım rahat etmeyecek."

"O zaman Quaker olanlar sadece Quaker olanlarla mı evlenebiliyor?" Ian'ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Seçeneklerinizin daha geniş olduğunu sanıyordum. Yoksa hepiniz sonunda kuzenlerinizle mi evleniyorsunuz?"

"Ya Quaker olanlarla evlenir ya da topluluktan ayrılırlar," dedi Rachel kuzenler hakkındaki alayını görmezden gelerek. "İstisnalar dışında. Bir Quaker ve Quaker olmayan birileri arasındaki evliliğe ancak çok vahim durumlarda izin verilir - bir komite hem gelin hem damatla açık açık konuşur, ama bu çok nadirdir. Dorothea'nın bile tüm o samimiyetine rağmen zorluk yaşayabileceğinden korkuyorum."

Ian, Denny'nin nişanlısına dair bu düşünceye güldü.

"Denny'ye ne yapmak istediklerini sordun mu?"

"Hayır," diye itiraf etti Rachel. "Gerçeği söylemek gerekirse, sormaktan biraz korkuyorum."

Ian'ın kaşları kalktı. "Korkuyor musun? Neden?"

"Hem onun adına hem bizim adımıza. Virginia'daki görüşmemizden vazgeçtiğimizi biliyorsun - ya da daha çok o geçmişti ve ben de onunla gittim. Bu onu çok etkiledi ve biliyorum ki her şeyden çok ikisinin de ait olduğu bir buluşmanın tanıklığından önce Dottie ile evlenmeyi diliyor."

Ian ona hızlı bir bakış attı ve Rachel'ın da aynı şekilde hissedip hissetmediğini sormak üzere olduğunu biliyordu.

"Aynı durumda olan başka Quakerlar da var tabii: Kral'ın şartlarına uymayan ve kendisini Kıta Ordusu'na yardım etmeye zorunlu hisseden adamlar. 'Savaşçı Quakerlar' diyorlar kendilerine." Bu isme gülmeden edemedi, akla çok uygunsuz şeyler getiriyordu.

"Ara sıra Valley Forge'ta gerçekleşen bazı toplantılar oluyor ama bunlar Philadelphia'daki yıllık toplantılar tarafından kabul edilmiyor. Denny'nin onlarla ilgisi var ama henüz katılmadı."

"Evet." Yol yine daraldı ve Ian öne geçti. Kafasını döndürerek konuşmaya devam etti. Böylece Rachel onun konuya ilgisini kaybetmediğini anladı. Fakat nasıl olduysa Rachel'ın dikkati dağılmıştı; Ian'ın kıyafetleri kuruyor, damlalar yavaşça uzun, kuvvetli baldırlarına düşüyordu.

"Evet," dedi Rachel, düşüncelerinden sıyrılarak. "Mesele şu ki- dini münazaralara alışkın mısın Ian?"

Bu Ian'ı tekrar güldürdü.

"Bence değilsin," dedi Rachel kuru kuru. "Ben öyleyim. Ve işin aslı, esas öğretiyle hemfikir olmayan bir grup-"

"Kâfirler?" diye öneride bulundu Ian. "Quakerlar insanları yakar mı?"

"Farklı bir yoldan giden ruhlar diyelim," dedi Rachel, bir özlü söz tekrar eder gibi. "Ve hayır, yakmazlar. Fakat üzerinde durduğum nokta şu; bir grup herhangi bir öğretinin bazı noktaları üzerinde görüş ayrılığı yaşarsa, inançlarının kalan kısmına sıkı sıkıya bağlanırlar ve ana gruptan çok daha fanatik hale gelebilirler."

Ian başını kaldırdı, Rollo da. Her iki avcı da burun deliklerini açarak dönüp etraflarına baktılar ama sonra hafifçe silkinerek yürümeye devam ettiler. "Öyle mi?" dedi Ian kaldığı noktayı hatırlatarak.

"Yani Denny, Savaşçı Quakerlar gibi bir gruba ait olmak konusunda ikna olsa, onlar da Dottie gibi birini gruba kabul etmek konusunda daha istekli olabilirler. Ama eğer bunu yapmak konusunda istekli olurlarsa, bizim evliliğimizi de değerlendirebilirler..." Rachel bu olasılığa dair sesinin umutlu çıkmasına çalışsa da Quaker'lar Ian Murray'yi ancak deve hendekten atlayınca kabul ederlerdi.

"Katılıyor musun Ian?" diye sordu Rachel keskin bir şekilde. Adam ve köpek hâlâ hareket ediyorlardı, fakat yeni bir ihtiyatla. Rollo'nun kulakları acil bir durum varmış gibi dikilmişti ve Ian tüfeğini omzundan indirip eline aldı. Birkaç adım sonra Rachel da onların duyduklarını duydu - uzaktan gelen araba ve yürüyüş sesleri. Ordu hareket ediyordu ve bu düşünce sıcak havaya rağmen kolundaki tüylerin dikilmesine neden oldu.

"Ne?" Ian boş bir suratla ona döndü, ardından kendine gelerek gülümsedi. "Şey, hayır. Bizim durumumuzun ne kadar vahim olabileceğini düşünüyordum. Yani Quakerlar için."

Rachel da böyle düşünmüştü. "Şey..." diye kuşkuyla başladı. Aslında, ne tür bir durumun böyle bir evliliği kabul edilebilir şöyle dursun, düşünülebilir kılacağını bilmiyordu.

"Düşünüyorum da," diye devam etti Ian, Rachel bir şeyler söylemeden önce. "Jamie Dayı anne babasının nasıl evlendiğini

anlattı. Babası, annesini erkek kardeşlerinden kaçırmış ve onlar da saklanmak zorunda kalmışlar. Leoch'un MacKenzieler'i kışkırtıldığında nasıl görünür şahit olmak istemezsin."

Hikâyeyi anlatırken yüzü canlanmıştı.

"Kilisede evlenememişler, çünkü bir rahiple konuşmak için saklandıkları yerden çıkarlarsa fark edilirlermiş. Bu yüzden Ellen'a kadar gizli kaldılar- Ellen benim büyükannem, anladın mı? O en büyük çocuktu, sonra her şey ortaya çıktı. O noktada da erkek kardeşleri evliliği reddedemedi ve böylece evlendiler." Omuz silkti. "Bu yüzden merak ediyorum, Quakerlar bir bebeği 'vahim' bir durum olarak kabul eder miydi?"

Rachel ona dik dik baktı.

"Seninle evlenmeden yatacağımı düşünüyorsan, Ian Murray," dedi Rachel ölçülü bir ses tonuyla, "kendi durumunun ne kadar vahim olabileceği hakkında hiçbir fikrin yok derim."

***

Philadelphia'ya çıkan yola vardıklarında ses ve sebebi olan trafik inanılmayacak derecede artmıştı. Bu yol normalde de yolcuları, arabaları, ürünleri yakındaki kasabaya taşırdı ve yoğun olurdu. Fakat şu an neredeyse tıkanmıştı. Katırlar anırıyor, çocuklar ağlıyor, siniri bozulmuş ebeveynler çocuklarına bağırıyor ve sahip oldukları her şeyin bulunduğu el arabalarını yol boyunca itiyorlardı.

Ara sıra küskün bir domuz boynuna dolanmış bir iple sürükleniyor ya da tavuk sepetleri eşya yığınlarının üzerinde sallanıyordu.

Ayrıca, sivil halk kümelerinin yanında etrafta tempolu bir şekilde yürüyen ordu mensupları da vardı. Yürüyüş kıtası ikişerli gruplar halinde gidiyordu. Ceketleri içerisinde terli ve solmuş üniformalarıyla sıcakta kıpkırmızı halde yürürken deri kayışları ve çamurlukları gıcırdıyordu. Küçük süvari taburları atları üzerinde daha şanslıydı. Yeşil giyimli, ücretli Alman askerleri Hessian askerleri her yerdeydi. Yolun kenarına konuşlanan piyade grubu ise arabaları durduran görevlilere destek sağlıyor, bazen arabalara el koyuyor bazen de geçmelerine izin veriyorlardı.

Ian durumu anlamaya çalışarak ağaçların gölgesinde kaldı. Güneş neredeyse tam tepedeydi - zaman vardı. Ve onlarda ordunun isteyebileceği hiçbir şey yoktu, kimsenin umurunda olmazlardı.

Milis birliklerinin de farkındaydı. Korulardan geçerken birçok kez karşılaşmışlardı. Bu karşılaşmaların çoğunda yoldan uzak durmuşlardı. Yol kenarlarında birli, ikili, üçlü şekilde dikkatlice yürümüşler, saklanmadan fakat ilgi çekmeden hareket etmişlerdi.

"Bak!" diye bağırdı Rachel kolunu sıkarak. "Bu William!" Yolun karşı tarafındaki uzun boylu askeri işaret etti ve Ian'a baktı; yüzü suyun üzerindeki güneş gibi parlamıştı. "Onunla konuşmalıyız!"

Ian'm eli buna cevap olarak omzunu sıktı ve onun içinde yükselen aciliyet duygusunu hissetti - aynı zamanda, parmaklarıyla hissettiği kemiklerin olağanüstü kırılganlığını da.

"Sen değil," dedi Ian ve çenesini memnuniyetsiz, terlemiş ve toza bulanmış askerlerin zar zor ilerleyen grubuna doğru kaldırdı. "Seni görmelerini istemiyorum."

Rachel'ın gözleri kısıldı. Ama Ian önceden evlenmişti ve elini onun omzundan çabucak çekti.

"Yani," dedi hızlıca, "ben gidip William'la konuşacağım. Onu buraya, yanına getireceğim."

Rachel cevap vermek için ağzını açtı fakat Ian çoktan hızlı adımlarını çalıların arasına yöneltmişti.

Bir anda arkasını dönerek Rollo'ya sert bir biçimde, "Burada kal," dedi. Rachel'ın ayakları dibindeki rahat bölgesinden zaten kalkmayan köpek bir kulağını oynattı.

William yolun diğer kenarında terlemiş, yorgun, darmadağın ve tamamen mutsuz görünüyordu. Ian düşündü. William'ın Saratoga'da teslim olduğunu biliyordu; eğer şanslıysa muhtemelen İngiltere'ye ya da kuzeyde uzak bir yerlere şartlı tahliyeyle gidiyor olmalıydı. Her iki durumda da asker olarak aktif rolü sona ermişti.

William'ın yüz ifadesi Ian'ı gördüğü an değişti. Şaşkınlık, öfke ve ardından etrafa hızlı bir bakış... İradesi, çehresine yan-

sımıştı. Ian, William'ın yüzünü bu kadar iyi okuyabildiğine şaşırdı ve ardından neden böyle olduğunu hatırladı. Jamie Dayı genelde kendi ifadesini korurdu - ama Ian'layken değil. Ian'ın yüzü düşündüklerini göstermezdi, en azından şimdi William'ın ifadesinin belli ettiğinden fazlasını değil...

William, "Nöbetçi," dedi hızlı bir baş sallamasıyla. Seslendiği onbaşı Ian'a kısa ve meraksız bir bakış attı, William'ı selamlayıp yorgun kalabalığın arasında gözden kayboldu.

"Ne halt istiyorsun sen?" William terlemiş yüzünü ceketinin pis koluyla sildi. Ian bu belirgin düşmanlık karşısında şaşırdı; en son birbirlerini gördükleri zaman iyi ayrılmışlardı - her ne kadar çok az konuşmuş olsalar da William, Rachel, Ian ya da her ikisini de baltayla öldürmeye çalışan çılgın bir kadının beynine silahını dayamıştı. Ian'ın sol kolu, kol askısı kullanmaya gerek kalmayacak kadar iyileşmişti fakat hâlâ zor hareket ediyordu.

"Seninle konuşmak isteyen bir leydi var," dedi William'ın kısılan gözlerini görmezden gelerek. Gözler biraz rahatladı.

"Bayan Hunter?" Küçük bir memnuniyet parıltısı William'ın gözlerini aydınlattı. Bu sırada Ian'ın gözleri hafifçe kısılmıştı. *Peki, tamam,* diye düşündü, *o zaman kızın ona söylemesine izin ver.*

William yolun aşağısındaki bir başka onbaşıya el salladı, adam da el sallayarak karşılık verdi ve ardından Ian'ın arkasından yola çıktı. Birkaç asker Ian'a bakış attı fakat o pek de alışılmadık değildi. Yanaklarındaki çift çizgili noktalı dövmeleri, güderi tozlukları, güneşten kavrulmuş cildi onu bir Kızılderili asker gibi gösteriyordu - bu askerlerin birçoğu İngiliz Ordusu'nu terk etmişti fakat bir kısım duruyordu, çoğu Pennsylvania ve New York'ta yer sahibi olan Joseph Brant gibi Kral yanlısıydı.

"William!" Rachel açık alan boyunca koşup geldi ve yüzbaşının ellerini kavradı, ona öyle ışıldayan bir yüzle bakmıştı ki William da ona gülümsedi. Bütün siniri yok olmuştu. Ian ona biraz zaman vermek için geride durdu. Bu sırada William sayesinde, o ve Rachel'ın Arch Bug'ın ellerinden nasıl kurtulduklarını anımsadı.

Ian'ın, William'a teşekkür etmeye imkânı olmamıştı ve

mümkün olan en kısa sürede ona şükranlarını iletmeliydi. Fakat Rachel onunla ilk konuşan olmak istemişti ve bu nedenle Ian bekledi, bu esnada Rachel'ın ne kadar güzel olduğunu düşündü; gözleri sisli bir ormanın yeşil rengindeydi, güzeldi ve ateş kadar hızlıydı.

Rachel bir parmağını William'ın yüzüne doğru sallayarak, "Ama sen çok yorgunsun William ve de zayıf," dedi. "Seni burada beslemiyorlar mı? Bildiğim kadarıyla sadece Kıta Ordusu'nun askerlerinin öğünleri azaltılmıştı."

"Şey, son zamanlarda pek vaktim olmadı." William'ın yüzünü aydınlatan mutluluk kayboldu. "Biz- görüyorsun işte." Çavuşların boğuk seslerinin tıpkı kargaların hoşnutsuz çığlıkları gibi çınladığı yola doğru kolunu salladı.

"Görüyorum. Nereye gidiyorsun?"

William ağzını elinin arkasıyla ovaladı ve Ian'a baktı.

"Sanırım söylememesi gerekiyor," dedi Ian. Yaklaştı özür diler gibi gülümseyerek Rachel'ın koluna dokundu. "Biz düşmanız *mo nighean donn*."

William sesinin tonunu yakalayarak sert bir şekilde Ian'a baktı ve ardından hâlâ elini tuttuğu Rachel'a döndü.

Rachel elini William'dan çekip Ian'ın elini tuttu. "Biz nişanlandık William. Ian ve ben," dedi.

William'ın ifadesi biraz önceki mutlu halinden tamamen sıyrıldı. Nefrete çok benzer bir ifadeyle Ian'a baktı.

"Öyle mi?" dedi düz bir şekilde. "O halde, sanırım size mutluluklar dilemeliyim. İyi günler." Topuklarını diğer yöne çevirdi ve Ian şaşırmış şekilde onu geri döndürmek için uzandı.

"Dur-" dedi. William döndü ve Ian'ın ağzının ortasına bir tane geçirdi.

Rachel'dan gelen kısa ve ürkütücü çığlıkla harekete geçen Rollo, William'ın üzerine tırmanıp yumuşak bazı yerlerine dişlerini geçirirken, Ian ise hayretle gözlerini kırpıştırarak yerde, yaprakların içinde uzanıyordu.

"Rollo! Kötü köpek- ve sen de kötü bir köpeksin William Ransom! Bu da ne anlama geliyor?"

Ian kanayan dudağına nazik bir şekilde dokundu. Rollo, Ra-

chel'ın azarlamaları yüzünden biraz geri çekilmişti fakat sarı gözlerini William'ın üzerinde tutmaya ve hırlayarak dişlerini göstermeye devam etti.

"*Fuirich*," dedi Ian kısaca ve köpek ayaklarının dibine gelip çöktü. William ise oturmuş ipek çorabının altında kanayan baldırını inceliyordu; yara ciddi değildi. Ian'a baktı ve ayağı yüzünden güçlükle ilerledi. Yüzü parlak bir kırmızı renkteydi, ya cinayet işleyecek ya da gözyaşlarına boğulacak gibi görünüyordu. *Belki de ikisi de*, diye düşündü Ian şaşkınlıkla.

William'a tekrar dokunmamaya özen göstererek doğruldu ama her ihtimale karşı Rachel'ın önünde durdu. Sonuçta silahlıydı, kemerinde bir tabanca ve bıçak taşıyordu.

"İyi misin dostum?" Ian, annesi ya da Jamie Dayı'dan ara sıra duyduğu hafif bir endişe tonuyla sordu. Açıkçası bu çılgına dönmüş bir Fraser'ı sakinleştirmek için doğru tondu - William adeta bir katil balina gibi bir-iki defa soludu ardından kendisini kontrol altına aldı.

"Özür dilerim efendim," dedi bir akçaağaç dalı kadar kaskatıydı. "Bu affedilemezdi. Sizi bırakayım. Ben- Bayan Hunter... Ben-" Döndü ve biraz sendeledi. Bu Rachel'a, Ian'ın önüne geçmesi için zaman verdi.

"William!" Rachel'ın yüzü sıkıntıyla doluydu. "Ne? Ben-"

"Hiçbir şey yapmadın," dedi William belirgin bir çabayla. "Sen... Sen hiçbir zaman -" Birden Ian'a dönüverdi. Yumruğu kılıcı üzerine kapanmıştı. "Ama sen, seni piç- seni orospu çocuğu! Kuzen!"

"Ah," dedi Ian safça. "Biliyorsun yani."

"Evet, kahretsin ki biliyorum! Bana söyleyebilirdin!"

"Neyi biliyorsun?" Rachel'ın bakışları William ve Ian arasında gidip geldi.

"Ona söylemedin mi kahrolası!" diye bağırdı William.

"Aptallaşma," dedi Rachel ağırbaşlı bir şekilde. "Elbette yalnız kaldığımızda söyleyecektir. Bana kendin söylemek istemez misin? Belki de Ian'ın doğru söyleyeceğine inanmıyorsundur." Kızın gözleri Ian'ın dudağına takıldı ve kendi dudaklarını büzdü. Ian bu sözlerine alınabilirdi ama William'ın sıkıntısı aşikârdı.

"Çok da önemli değil-" diye söze girdi Ian fakat William sıkılmış yumruğunu havaya kaldırınca geri adım attı.

"Sence değil mi?" William çok öfkeliydi, sesi neredeyse duyulmuyordu. "Benim... Benim bir İskoç suçlusundan olduğumu keşfetmem? Kahrolası bir piç olduğumu öğrenmem?"

Sabırlı olmak için çabalamasına rağmen Ian kendi öfkesinin yükseldiğini hissediyordu. "Neredeyse suçlu!" diye bağırdı. "İnsan Jamie Fraser'ın oğlu olduğu için gurur duymalı!"

"Ah," dedi Rachel, William'ın bir sonraki ateşli ifadesini önlemeye çalışarak. "Şu mesele."

"Ne?" William ona baktı. "Şu mesele derken neyi kasttetin?"

"Denny ve ben bir şeyler döndüğünü anladık." Rachel, gitmek üzereymiş gibi duran William'ı izlerken omzunu kaldırdı. "Ama sen bu konu hakkında konuşmak istemezsin diye düşündük. Senin bunu bilmediğinden habersizdim- yani nasıl bilemezsin ki?" diye sordu merak içinde. "Benzerlik-"

"Benzerlikleri sikeyim!"

Ian, Rachel'ı unuttu ve William'ın kafasına, onu dizleri üzerine düşüren sert bir yumruk geçirdi ve ardından karnını tekmeledi. Tekmesini atmak istediği yere geçirebilseydi, mesele burada kapanmış olurdu fakat William, Ian'ın tahmin ettiğinden çok daha hızlı davrandı. Yana doğru büküldü, ardından Ian'ın ayağını yakaladı ve hızla çekti. Ian dirseği üzerinde yere düştü ve William'ın kulağını tuttu. Rachel'ın çığlık attığını belli belirsiz duyabiliyordu ve bir an için bu durumdan dolayı çok üzüldü. Fakat kavga etmenin rahatlığı o kadar güzeldi ki başka hiçbir şey düşünemiyordu. Ian'ın öfkesi arttı ve sonunda Rachel gözden kayboldu.

Ian'ın ağzında kan vardı ve kulağı çınlıyordu, fakat bir eli William'ın boğazına dolanmış diğer elinin parmaklarını ise gözüne saplamaya çalışıyordu. Sonra birileri onu omzundan yakaladı ve kuzeninin kıvranan bedeni üzerinden kaldırdı.

Kafasını temizlemek için salladı ve hızlı hızlı soluyarak onu tutan her kimse kendisini ondan kurtardı - ama iki düşman vardı. Bu yüzden kaburgalarına azıcık nefes alabilmesine sebep olan bir yumruk yedi ve yere yıkıldı.

William daha iyi halde değildi. Ayağa kalktı, şiddetli şekilde kanayan burnunu eliyle sildi. Sonuca baktı ve elini ceketine silerken tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

"Götürün onu," dedi nefessiz fakat kontrollü şekilde. Bir gözü şişerek kapanmıştı ama diğeri Ian'a kana susamış bir şekilde bakıyordu- ve tüm bu duruma rağmen Ian, Jamie Dayı'nın yüz ifadesinin bir başkasında da olduğunu görünce irkildi.

Rollo'dan gürleyen bir hırlama geldi. Rachel köpeği ensesinden sıkı sıkıya yakalamıştı fakat Ian, köpek William'ı parçalamaya karar verseydi kızın onu durduramayacağını biliyordu. "*Fuirich, a cu!*" dedi sesine olabildiğince otoriter bir ton vermeye çalışarak. Köpek William'ın boğazına yapışmaya çalışırsa askerler Rollo'yu bir saniye içinde öldürürdü. Köpek oturdu, yine de çok gergindi.

William, Rollo'ya baktı ve ardından köpeğe sırtını döndü. Burnunu çekti, boğazını temizledi ve ardından yan tarafa kan tükürdü. Yavaş nefes alıyordu. "Onu sıranın başına, Albay Prescott'a götürün. Bir askere saldırmaktan dolayı alıkonuldu, bu akşam ordugâhta icabına bakılacak."

Ian'ı tutmak için askerlerin arasından kendine yer açan Rachel, "İcabına bakmak da ne oluyor?" diye sordu. "Ve buna nasıl cüret edersin William Ransom? Nasıl- nasıl... Nasıl cüret edersin?!" Öfkeden yüzü bembeyaz olmuştu. Elleri yumruk haline gelmiş iki yanında sallanıyordu. Ian dudağından akan kanı yalayarak ona sırıttı. Rachel ona dikkat etmiyordu, bütün öfkesi William'a yönelmişti. William ayağa kalkarak dik burnunun ardından Rachel'a baktı.

Bir kumaş parçası gibi kıpkırmızı olan ve kulaklarından kıvılcımlar çıkaran bir adamın soğukluğuyla, "Bu artık sizi ilgilendirmez hanımefendi," dedi William.

Ian, Rachel'ın William'ı bacaklarından tekmeleyebileceğini düşünmüştü ve böyle bir manzarayı görmek için çok iyi para verebilirdi fakat Rachel'ın Quaker prensipleri üstün geldi, kendisini dikleştirdi -ancak Claire Teyze kadar uzundu- ve çenesini hırçınlıkla William'a kaldırdı.

"Sen bir korkak ve canavarsın," dedi yüksek sesle. Ian'ı tutan

adamlara doğru dönerek ekledi. "Ve sizler de adaletten yoksun böyle bir emri uygulayacak kadar korkak ve canavarsınız!"

Askerlerden biri kıs kıs güldü ve William'ın kan oturmuş gözleri üzerine dikildiği an öksürerek durdu.

"Götür şunu," diye tekrarladı William. "Şimdi." Topukları üzerinde dönerek sinirle yürüdü. Ceketinin arkasında yoldan bulaşmış tozların geniş bir şeridi vardı, çok daha fazlası ise saçlarındaydı.

Askerlerden birisi Rachel'a hiç de kibar olmayan şekilde, "En iyisi buradan ikilemeniz hanımefendi," diye tavsiyede bulundu. "Askerlerin arasında olmak istemezsiniz, özellikle de tek başınıza."

Rachel gözlerini kısarak, "Hiçbir yere gitmiyorum," dedi. Bu hali Ian'a saldırmaya hazırlanan bir panteri anımsattı. "Bu adama ne yapmak niyetindesiniz?" Şimdi normal nefesler almaya başlamış olan Ian'ı işaret etti.

"Rachel," diye başladı, ancak sözü diğer asker tarafından kesildi.

"Bir askere saldırmak... Muhtemelen beş yüz kırbaç. Onu asacağımızı sanmıyorum," dedi adam serinkanlılıkla. "Yani demek istediğim genç Galahad'ınız sakatlanmayacak."

Rachel bunun üzerine daha da beyazladı ve adamların kolları arasında Ian doğruldu ve ayaklarının üstünde durdu.

"Beni merak etme, *a nighean*," dedi sesinin güven verici çıktığını umut ederek. "Rollo! *Sheas!* Adam haklı, kamp sizin için uygun bir yer değil ve gelmenizin bana hiçbir yararı olmaz. Şehre dönün tamam mı? Claire Yenge'ye ne olduğunu anlatın, o gidip- Ah!" Aniden üçüncü bir asker belirip silahın ucunu Ian'ın karnına geçirmişti.

"Hâlâ ne diye buradasın? Kalk! Ve sen-" Asker, Rachel ve köpeğe dönüp ters ters baktı. "Gözden kaybolun." Kafasını Ian'ı esir alan ve onu bir o yana bir bu yana çekiştiren askere doğru salladı.

Ian, Rachel'a son bir şey söyleyebilmek için kafasını çevirdi fakat onu sarsıp sertçe yola ittiler.

Ian tökezlerken öfkeyle düşündü. Claire Yenge, muhteme-

len onun en iyi şansıydı - eğer John Lord'un işi ele alıp, Willie'yle ya da doğrudan Albay Prescott'la konuşabilirse... Güneşe doğru baktı. Neredeyse öğlendi. İntikal halindeki İngiliz askerleri kırbaçlama ve diğer cezalandırma yöntemlerini akşam yemeğinden sonra yapardı; bunu birkaç kez görmüştü ve o zamanlar bundan geri dönen amcasını da birkaç kez görmüştü. Soğuk bir solucan yaralı göbeğine doğru kıvrıldı.

Altı saat vardı. Belki.

Tekrar geriye doğru hızlı ve riskli bir bakış attı. Rachel yürüyor, Rollo ise yanında uyuşuk bir şekilde ilerliyordu.

***

William yüzünü mendilinden arta kalan kumaşla temizledi. Şişmiş yüzü kendisine yabancıydı. Ağzının içini diliyle dikkatli bir şekilde yokladı; dişleri dökülmemiş ama belki bir-iki tanesi oynak hale gelmişti, yanağının içinde de bir kesik vardı. Kötü değil. Murray'ye daha kötüsünü yaptığını düşündü ve mutlu oldu.

Hâlâ titriyordu - şoktan değil birinin bacaklarını sökmek istemesi yüzünden. Aynı zamanda şaşkın da hissetmeye başlamıştı, bilinçli düşünceleri hâlâ kısa ve kesik kesik geliyordu. Ne halt etmişti öyle?

Askerlerden birkaçının ona dik dik baktığı küçük bir tabur yanından geçti. William onlara şeytani bakışlarla karşılık verdi. Askerlerin başları o kadar hızlı şekilde önlerine döndü ki William boyunluklarının gıcırtısını duydu.

Bunu *o* yapmamıştı. Murray ona saldırmıştı. Onu bir korkak ve canavar olarak çağıran Rachel nereye gitmişti? Burun deliğinden gelen bir damla kan onu huylandırdığı için durup mendiline sümkürdü. Büyük bir köpeğin eşlik ettiği bir kadının yoldan geldiğini gördü. Mendilini cebine tıkıştırarak kendisini dikleştirdi.

"O lanet şeytani kadın," diye mırıldandı ve öksürdü. Boğazında kanın bakırımsı tadı vardı.

Rachel Hunter öfkeden bembeyazdı. Görünüşe göre hakaretlerinden dolayı özür dilemek için geri dönmemişti. Şapkası-

nı çıkardı ve eliyle onu sıkı sıkı tuttu - bunu fırlatacak mıydı? William hayret içinde merak etti.

"Bayan Hunter-" diye başladı titrek bir sesle. Ona eğilerek selam verebilirdi fakat bu hareketin burnundaki kanamayı tekrar başlatacağından korktu.

"Bunu yapamazsın William!"

"Neyi yapamam?" dedi William ve Rachel ona eğer çok terlemiş olmasaydı vücudundaki tüm tüylerin havaya dikilmesine neden olacak bir bakış attı.

"Kalın kafalı olma!" diye bağırdı. "Ne oldu sana-"

"Asıl senin nişanlına ne oldu?" diye atıldı. "Ben mi ona saldırdım? Hayır!"

"Evet, sen saldırdın! En ufak bir gerekçen olmadan onun ağzına vurdun-"

"O da benim kafama hiç uyarıda bulunmaksızın bir tane geçirdi! Eğer bir korkak varsa-"

"Sakın Ian Murray'ye korkak deme cüretini gösterme, seni-seni-"

"O kahrolası herife neyse onu söyleyebilirim. Tıpkı lanet olası dayısının lanet olası İskoç piçi gibi yani..."

"Dayısının mı? Yani senin baban?"

"Kes sesini!" diye bağırdı ve kanın açık yaralarından taşarak yüzüne akın ettiğini hissetti. "Onun babam olduğunu söyleme!"

Rachel ona bakarken burnundan gürültülü bir soluk verdi. "Eğer bunun olmasına izin verirsen William Ransom, ben-ben-"

William karnında bir kan havuzu olduğunu hissediyordu ve bayılabileceğini düşündü. Rachel'ın tehditleri yüzünden değildi elbette.

"Ne yapacaksın?" diye sordu nefes nefese. "Sen bir Quaker'sın. Şiddete inanmazsın. Bu yüzden, bir şey yapamazsın ya da en azından yapmayacaksın-" Rachel'ın gözlerindeki tehlikeli bakışı görerek diye düzeltti kendisini. "Yani beni bıçaklayamazsın. Hatta muhtemelen bana vuramazsın bile. E aklında ne var?"

Rachel'ın eli havaya bir yılanın çevikliğiyle kalktı ve onu sersemletmeye yetecek kadar olanca gücüyle yüzüne tokat attı.

"Şimdi akrabaların tarafından lanetlendin, baban tarafından reddedildin ve benim prensiplerime ihanet etmeme neden oldun. Sırada ne var?"

"Ah, lanet olsun," dedi William, onun kolunu yakaladı ve sertçe kendisine çekip öptü. Ardından hızlıca geri adım atarak Rachel'ı gözleri faltaşı gibi açılmış ve nefesi kesilmiş şekilde bıraktı.

Köpek ona hırladı. Rachel, William'a bakıp ayağının dibine tükürdü, kıyafetinin bilek kısmıyla dudaklarını sildi ve arkasını dönerek uzaklaştı. Köpek ise kırmızı gözlerini William'a dikmişti.

"İnsanlara tükürmek de prensiplerinden biri mi?" diye bağırdı William arkasından.

Rachel arkasını dönerek yumruklarını salladı. "Bir kadına saldırmak da senin prensiplerinden mi?" diye bağırdı karşılık olarak. Yolun kenarında duran ve gösteriyi silahlarının üzerine yaslanarak ağzı açık şekilde izleyen piyadelerin yanından geçti.

Rachel şapkasını onun ayaklarının dibine fırlattı, topuklarının üzerinde hızla döndü ve William daha fazla bir şey diyemeden uzaklaştı.

***

Yolun aşağısından gelen ve arabada oturan küçük bir kırmızı ceketliler grubu Jamie'nin dikkatini çekti, şapkasını gözlerine indirdi. Sefer halinde olan İngiliz Ordusu da dahil, kimse onu aramıyor olmalıydı. Birileri onu tanısa bile muhtemelen kimse böylesine bir göç ortasında onu tutuklamak ya da sorguya çekmekle uğraşmazdı. Fakat İngiliz askerlerini görmek hayatı boyunca onun midesinde bir düğüm olmasına sebep olmuştu ve bugün de bir istisna değildi.

Askerler geçerken kafasını gelişigüzel şekilde yolun diğer tarafına doğru çevirdi ve aniden, tanıdık bir ses duydu. "*Ifrinn!*" Refleks olarak sıçradı ve kendisini yeğeni Ian'ın dehşete düşmüş ve korkmuş yüzüne bakarken buldu.

Kendisi de aynı şekilde dehşete düşmüş ve ürkmüştü. Ian'ın elleri arkadan bağlanmış, kana ve kire bulanmıştı. Kötü bakışlı, kırmızı suratlı ve üniformaları içinde terlemiş iki İngiliz er tarafından sürüklenerek götürülüyordu.

Arabadan atlamaya yönelik ani dürtüsünü bastırdı ve konuşmaması için Ian'a dik dik baktı. Ian konuşmadı, sadece yerinden fırlayacakmış gibi görünen gözleriyle baktı - yüzü sanki bir hayalet görmüş gibi bembeyazdı.

"İsa aşkına," diye fısıldadı Jamie. "Benim benzerimi gördüğünü düşünüyor olmalı."

"Kim ne düşünüyor?" dedi arabacı, pek de ilgili görünmeyen bir tavırla.

"Sanırım burada inmem gerek efendim, eğer durabilecek kadar medeniyseniz? Evet, teşekkürler." Sırtını düşünmeden arabadan aşağı sıçradı; canı biraz yansa da bacağında çok ağrı yoktu. Eğer ağrı olsaydı da gidebildiği kadar hızlı şekilde yola çıkardı, çünkü az ileride kuyruğu ateşte bir tavşan gibi koşan küçük bir siluet görmüştü. Bu açıkça bir kadındı. Yanında büyük bir köpek de ona eşlik ediyordu. Jamie aniden bu kişinin Rachel Hunter olabileceğini düşündü.

Gerçekten de öyleydi, kızı koşarken kolundan tutarak yakalamayı başardı. İç etekliği ve entarisi yukarı kalkmış neredeyse kolundaydı, ayakları tozlu zemini dövüyordu.

"Benimle gel kızım," dedi hızlıca, onu belinden kavrayıp yolun kenarına çekti. Kız başını kaldırıp Jamie'nin yüzünü gördüğünde boğuk bir çığlık attı, ardından daha yüksek bir tane.

"Hayır, ölmedim," dedi Jamie aceleyle. "Daha sonra, tamam mı? Şimdi benimle birlikte yola doğru bir adım at, yoksa birazdan biri sana çalıların içinde tecavüz edip etmediğime bakmaya gelecek." Sonra onu koklayan Rollo'ya, "Nasılsın?" diye sordu Galce.

Rachel boğazında tuhaf bir sesi çıkarıp ona bakmaya devam etti ama gözlerini kırpıştırdıktan sonra başını salladı ve birlikte yola çıktılar. Jamie gülümsedi ve yolun ortasında güçlükle sürdüğü el arabasının kollarını bırakıp duran adama selam verdi. Adam onlara şüpheyle baktı, ancak Rachel donup kaldığı bir

şaşkınlık anından sonra adama zoraki bir gülümsemeyle el salladı. Adam omuz silkti ve arabanın kolunu eline aldı.

"Ne-ne-" dedi Rachel. Yere çökecek ya da kusacakmış gibi görünüyordu, göğsü inip kalkıyor ve yüzü kırmızıya beyaza ve ardından yine kırmızıya dönüyordu. Şapkasını kaybetmişti ve koyu renk saçları terden matlaşmış, yüzüne yapışıyordu.

"Daha sonra," dedi Jamie yine nazikçe. "Ian'a ne oldu? Onu neden götürüyorlar?"

Nefesi kesilerek Rachel ona neler olduğunu anlattı.

"Şeytan oğlum," dedi Jamie Galce ve onun ne yapmak istediğini anlamaya çalıştı. Ancak yola baktığı zaman tüm bu düşüncesi yok oldu. Belki de yaklaşık çeyrek mil geride, büyük, yavaş hareket eden tahliye grubunu, gittikçe yayılan arabaları, yorgun argın yürüyen insanları ve insanların etrafına dağılmış askerlerin düzenli ve kırmızı birliklerini görebilirdi.

"Pekâlâ," dedi sertçe ve Rachel'ın omzuna dokundu. "Zorluk çıkarma kızım. Nefesini topla ve Ian'ın peşinden git ama çok yakınlarında olma ki askerler seni fark etmesin. Serbest kaldığında ise ikinizin doğruca şehre dönmesi gerektiğini söyle. Matbaaya git. Ayrıca kuşağını köpeğe bağlasan iyi olur, onun kimseyi yemesini istemezsin değil mi?"

"Serbest kaldığında mı? Ama sen- sen ne yapacaksın?" Rachel saçlarını gözünden çekti, artık daha sakindi ama gözleri hâlâ korkuyla açıktı. Bu hali Jamie'ye panik halindeyken dişlerini gösteren, körfezdeki porsuğu anımsattı ve bu düşünceyle bir nebze olsun gülümsedi.

"Oğluma söyleyeceklerim var," dedi Jamie ondan ayrılmadan önce ve yolda uzun adımlarla ilerlemeye başladı.

***

Kayda değer bir mesafeden William'ı fark etti. Genç adam yolun kenarında duruyordu, şapkasızdı, dağılmış ve hafifçe hırpalanmış görünüyordu. Fakat besbelli ki sakinleşmiş ve aklı başında görünmeye çalışıyordu; ellerini arkasında birleştirmişti ve önünden geçen arabaları sayıyor gibi görünüyordu. Yalnızdı.

Jamie bu fırsattan yararlanıp adımlarını hızlandırdı; aralarında geçecek sohbet için mahremiyete ihtiyacı vardı.

Rachel'ın ona bu son şamata hakkında her şeyi anlatmadığına emindi ve kızın bu olayın kısmen de olsa nedeni olup olmadığını merak etti. Rachel'ın dediğine göre kavga, William'a Ian'le nişanlandıklarını söyledikten hemen sonra başlamıştı. Bu açıklama biraz kafa karıştırıcıydı fakat Jamie işin özünü kavramıştı. William'a yaklaşırken çenesini sıktı ve o anda yüzündeki ifadeyi gördü.

Tanrım, ben de öfkeliyken böyle mi görünüyorum? diye merak etti. Birini lime lime etmek ve parçaları üzerinde dans etmekten başka dünyadan hiçbir şey istemiyor gibi görünen bir adamla konuşmak oldukça rahatsız edici olacaktı.

"Başla bakalım, delikanlı," dedi sessizce. "Sonra da kim dans edecek görelim." William'ın yanına adım attı ve şapkasını çıkardı.

"Sen," dedi cesur bir tavırla, genç çocuğu ne adı ne de unvanıyla çağırmak istiyordu, "benimle gel. Şimdi."

William'ın yüzündeki ifade başlangıç aşamasında bir cinayetten, Jamie'yi şaşkına çevirerek bir korku filmine dönüştü. Başka bir durumda olsalardı çok gülerdi. William'ı kolundan sıkıca tuttu, onu çekiştirerek dengesini kaybettirdi ve ayaklarını yere sıkıca basmadan önce ise onu kuytu bir fidanlığa çekmişti.

"Sen!" diye bağırdı William. "Burada ne halt ediyorsun? Ve nerede benim- ne yaptın ona-" Kovar gibi bir hareket yaptı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Eğer ağzını bir süre kapatırsan seninle konuşurum," dedi Jamie soğuk bir şekilde. "Dinle beni, delikanlı, çünkü ne yapacağını söyleyeceğim."

"Sen bana hiçbir şey söylemiyorsun," diye başladı William öfkeyle ve bir yumruk savurdu.

Jamie, William'ı bir kez daha kolundan yakaladı ve bu sefer parmaklarını kemiğin alt tarafına, Claire'in göstermiş olduğu yere sertçe batırdı. William boğuk bir, "Ah!" sesi çıkardı ve hızla nefesini verdi, gözleri büyümüştü.

"Ian'ı beraber gönderdiğin adamlara yetişip onlara Ian'ı ser-

best bırakmalarını söyleyeceksin" dedi Jamie açık bir şekilde. "Eğer onları yakalamazsan ben de onu götürdükleri ateşkes bayrağının altına gider, kendimi tanıtır, kumandanına senin kim olduğunu söyler ve savaşma nedenini açıklarım. Orada sen de benim yanımda olursun. Yeterince açık mıyım?" diye sordu parmaklarını baskısını artırarak.

"Evet!" Kelime adeta bir tıslama gibi çıktı ve Jamie harcadığı güçten dolayı titreyen elini gizlemek için yumruk yaptı ve William'ı bıraktı.

"Tanrı cezanızı versin, efendim," diye fısıldadı William gözü öfkeden kararmıştı. "Cehenneme kadar lanetlenin." Kolu cansız gibi düştü, canı yanmış olmalıydı ama elbette kolunu Jamie izlerken ovalamayacaktı.

Jamie başını salladı. "Şüphem yok," dedi sessizce ve ormana doğru gitti. Yoldan görünmediğini anlayınca bir ağaca yaslandı, yüzünden akan teri hissedebiliyordu. Sırtına çimento dökülmüş gibi hissetti. Bütün vücudu titriyordu, ancak William'ın bunu fark edemeyeceğini umuyordu.

Tanrım, eğer iş yumruklaşmaya kadar gelseydi onu alt edemezdim.

Gözlerini kapadı ve bir davul gibi çalan kalbini dinledi. Bir süre sonra yoldan gelen toynak seslerini duydu. Bir at dörtnala gidiyordu. Ağaçların arasından bakmak için döndü ve bir an William'ın Ian'ın götürüldüğü yere doğru şimşek gibi gittiğini gördü.

22

HAZIRLANAN FIRTINA

Perşembe günkü kahvaltımda, ya Pardloe Dükü ya da ben diye karara vardım. Eğer ben evde kalırsam, sadece birimiz güneş batana kadar canlı kalacaktı. Denzell Hunter şimdiye kadar şehre gelmiş olmalıydı diye akıl yürüttüm; Henry Grey'in tedavi olduğu Bayan Woodcock'un evindeyken her gün uğrardı. Çok nazik ve yetenekli bir doktordu, Hal'i kolaylıkla iyileştire-

bilirdi - ve belki de gelecekteki kayınpederi bu özel ilgi için ona minnettar olurdu.

Gittikçe büyüyen endişeme rağmen bu düşünce sesli şekilde gülmeme sebep oldu.

Dr. Denzell Hunter'a
Dr. C. B. R. Fraser'dan

Bugün için Kingsessing'e çağrıldım. Majesteleri Pardloe Dükü'nü ilgili ellerinize teslim ediyorum ve vicdanınızın onun kafasını bir baltayla koparmanın önünde bir engel olduğuna inancını tam.

Saygılarımla,
C.

Dipnot: Size bunun karşılığında biraz çadıruşağı otu ve ginseng kökü vereceğim.

Dipnot 2: Eğer bir çift kelepçeniz yoksa Dottie'yi yanınızda getirmenizi öneririm. Tercihen iki çift kelepçeniz.

Mektubu, Bayan Woodcock'un evine teslim etmesi için Colenso'ya verdim. Jenny ya da Bayan Figg gelip nereye gittiğimi sormadan önce kapıdan sessiz bir şekilde çıktım.

Saat neredeyse yediydi fakat şehir yine de sıcaktı, gittikçe daha da ısınıyordu. Öğleden sonra hayvanlar, insanlar, kanalizasyon, çürümüş sebzeler, reçineli ağaçlar, nehir çamurları ve sıcak tuğla gibi keskin kokuların karışımı yüzünden hava boğucu olacaktı, ancak şu an için hafif bir esans havaya nazik bir dokunuşta bulunuyordu. Yürümek için cesaretlendim fakat en kullanışlı ayakkabılarım bile şehrin yollarında bir saatlik bir yürüyüşe uygun değildi. Eğer güneşin batmasını ve eve dönerken işime yarayacak olan serin havayı beklersem de hayli geç kalmış olacaktım.

Ayrıca bir kadının yollarda yalnız dolaşması da iyi bir fikir değildi. Gündüz ya da gece.

Üç blok ötedeki ahıra olaysız gitmeyi becerebilirim diye düşündüm, fakat Walnut'ın köşesinde atların çektiği arabadan gelen tanıdık bir ses bana seslendi.

"Bayan Fraser? Bayan Fraser dedim!"

O yöne baktım ve gaga burunlu Benedict Arnold'ın bana gülümsediğini görünce irkildim. Normalde olan tombul haline göre şimdi zayıf ve keskin hatlı görünüyordu, canlı kanlı derisi içten içe solgunlaşmıştı ancak onu başka biriyle karıştırıyor olamazdım.

"Ah!" dedim ve hızlıca başımı salladım. "Sizi görmek ne güzel general!"

Kalbim hızlandı. Denny Hunter'dan, Arnold'm Philadelphia'ya askeri yönetici olarak atanmış olduğunu duymuştum ama onu erkenden görmeyi beklemiyordum - özellikle de bu kadar erken.

İşi buraya taşımamalıydım ama kendime engel olamadan sordum. "Bacağınız nasıl?" Saratoga'da kötü şekilde yaralandığını biliyordum. Kısa süre önce de yaralanan bir bacağından tekrar vurulmuştu ve ardından Breymann Redoubt'ın saldırısıyla birlikte düştüğü atı tarafından ezilmişti - ama onu daha önceden görmemiştim. Ordu cerrahları onu tedavi etmişti ve yaptıkları işleri bildiğimden onun hayatta kaldığına değil, hâlâ iki ayağı olmasına da şaşırdım.

Sorum üzerine yüzü gölgelendi fakat hâlâ gülümsüyordu.

"Hâlâ yerinde Bayan Fraser, biri diğerinden iki santim kısa olsa da. Bu sabah nereye gidiyorsunuz?" Yanımda bir eşlik edenim olup olmadığına bakmak için arkamı kontrol etti fakat bu durumdan rahatsız olmuşa benzemiyordu. Benimle savaş alanında tanışmıştı, benim nasıl biri olduğumu biliyordu - ve beni takdir ediyordu. Ben de onun ne olduğunu -ve neye dönüştüğünü- biliyordum. En kötü tarafı da eskiden bu adamdan hoşlanmış olmamdı.

"Ah... Kingsessing'e gidiyorum."

"Yürüyerek mi?" Dudakları seğirdi.

"Aslında aklımda ahırdan bir at arabası kiralamak vardı." Davison'ın ahırının olduğu yere doğru başımı salladım. "Sizi görmek güzeldi General!"

"Bir saniye bekleyin Bayan Fraser, eğer..." Başını, omuzlarına doğru eğilen yaverine doğru çevirdi. Yaver başını bana doğru

salladı ve duyulmayacak tonda bir şeyler söyledi. Ardından arabanın kapısı açıldı ve yaver dışarı atladı, ardından bana kolunu uzattı.

"Gelin hanımefendi."

"Ama-"

"Yüzbaşı Evans ahırın kapalı olduğunu söylüyor Bayan Fraser. Arabamı hizmetinize sunmama izin verin."

"Ama-" Bu karşı çıkmayı tamamlamak adına bir şeyler düşünemedim ve generalin karşısına oturdum, kapıyı sertçe kapadım. Yüzbaşı Evans hızlıca sürücünün yanına geçti.

"Bay Davison'ın bir Quaker olduğunu duydum," dedi General beni izleyerek.

"Öyle mi?" dedim sakince. "Ona ne oldu?"

"Yüzbaşı Evans, o ve ailesinin şehri terk ettiğini söylüyor."

Öyleydi. Araba Beşinci Cadde'ye döndü ve artık ahırı görebiliyordum; kapıları açıktı ve bir tanesi tamamen kopmuş şekilde sokakta uzanıyordu. İçerisi ve avlu boştu, arabalar, atlar ve vagonlar gitmişti. Çalınmış ya da satılmışlardı. Yan evde, Bayan Davison'ın dantel perdelerinden geriye kalan paçavralar kırık bir pencereden sallanıyordu.

"Ah," dedim ve yutkundum. General Arnold'a hızlı bir bakış attım. "Bayan Fraser," dedi. Belli ki durumum hakkında bilgisi yoktu ve bunu ona söyleyip söylememek konusunda tereddüt ettim. Nedense bir dürtüyle söylememeye karar verdim.

"Bana, İngilizlerin şehirdeki Asilerin kıskacında olduğu söyleniyor," diye devam etti ve bana ilgiyle baktı. "Umarım siz ve albayın başı belada değildir."

"Ah, hayır," dedim. "Pek sayılmaz." Konuşmayı başka yönlere çekecek yollar arayarak derin bir nefes aldım. "Fakat bendeki haberler hayli kısıtlı, yani Amerikan tarafına yönelik olanlar. Dikkate değer gelişmeler oldu mu son zamanlarda?"

General Arnold alaycı şekilde güldü. "Nereden başlamalıyım hanımefendi?"

Benedict Arnold'ı tekrar görmenin verdiği rahatsızlığa rağmen, beni bırakmaya yönelik nazik teklifinden dolayı mutluydum. Hava nem yüzünden oldukça boğucuydu ve gökyüzü bir

kumaş kadar beyazdı. Kısacık bir yürüyüşle bile terden ıslanmıştım. Kingsessing'e yürüyene kadar sırılsıklam olurdum ya da belki de sıcak çarpmasının eşiğine gelirdim.

General hem yeni tayini hem de eli kulağında olan askeri gelişmeler hususunda heyecanlıydı. Bana bunların ne olduğunu söyleme özgürlüğüne sahip değildi, öyle demişti - ama Washington hareket halindeydi. Yine de bu heyecanının pişmanlıkla bezeli olduğunu görebiliyordum, sonuçta bu adam doğal bir savaşçıydı. Ne kadar önemli ya da süslü olursa olsun bir masanın arkasında oturmak, umutsuz bir savaşta kemiklerine kadar heyecan içinde olan erkeklere önder olmanın yerini asla tutamazdı.

Onun oturduğu yerde kıpırdandığını, konuşurken sürekli baldırlarını sıkar halde olduğunu görmüştüm ve rahatsızlığım derinleşmişti. Sadece onun hakkında değil, aynı zamanda Jamie hakkında da. Oldukça farklı adamlardı - ama Jamie'nin kanı da söz konusu savaş olunca hızlı akıyordu. Tek umudum eli kulağında olan savaş her neyse onun yakınlarda bir yerde olmayacağıydı.

General beni vapurların orada bıraktı, Kingsessing Schuylkill'in diğer yakasındaydı. Kötü durumda olan bacağına rağmen arabadan inmeme eşlik etmek için kendisi de indi ve ayrılırken ellerimi sıktı.

Puslu ve beyaz gökyüzüne bakarak, "Sizi almak için bir araba göndereyim mi Bayan Fraser?" diye sordu. "Gökyüzü oldukça güvenilmez duruyor."

"Ah, gerek yok," dedim. "Bir ya da iki saatten fazla kalmayacağım, saat dörtten önce yağmaz. Yılın bu zamanları özellikle, hem yağarsa da oğlum beni alır."

"Oğlunuz mu? Oğlunuzu tanıyor muyum?" Kaşları çatıldı, Jamie'nin söylediğine göre bu adam hafızasıyla gurur duyardı.

"Tanıdığınızı sanmıyorum. Adı Fergus Fraser. Eşimin evlatlığı. O ve karısı Pazar Sokağı'ndaki matbaanın sahipleri."

"Gerçekten mi?" Yüzü ilgiyle parladı ve gülümsedi. "The Onion gazetesinin mi? Bugün kahvaltımı yaptığım bir lokantada oradan bahsedildiğini işittim. Vatansever bir yayınmış, biraz da eleştirel sanki?"

"*L'Oignon*," dedim ve gülerek buna katıldım. "Fergus bir Fransız ve eşinin de mizah anlayışı oldukça yüksektir. Ama elbette kitap gibi başka şeyler de basıyorlar."

"Onlara bir ziyarette bulunmalıyım," dedi Arnold. "Şu an oldukça kitapsızım, bana ait olan şeyleri bırakmak zorunda kaldım. Ama hakikaten, Philadelphia'ya nasıl döneceksiniz?"

"Eminim ki Bartram'dan bir çeşit araç kiralayabilirim," diye ikna etmeye çalıştım onu. "Birkaç kez bahçelerine uğramıştım, beni tanırlar." Aslında yürümeye niyetliydim - Chestnut Sokağı'ndaki eve ve huysuz mahkûmuma dönmek için acelem yoktu. (Hakikaten onunla ne yapacaktım? Özellikle de şimdi, İngilizler gittiği zaman...) Ayrıca yürüyerek bir saatten fazla sürmezdi ama tabii bunu ona söylemeyecektim. İkimiz de karşılıklı saygı dolu ifadelerle ayrıldık.

Normalde Bartram Bahçesi'ne ulaşmam sadece on beş dakika alırdı. Ama şimdi sıcağın yanında aklımda General Arnold da olduğundan yol daha uzun sürmüştü.

Ne zaman? diye merak ettim. Ne zaman olmaya başlayacak? Henüz değil, bundan emindim. Peki bu onurlu ve cesur adamı bir vatanseverden bir haine çeviren neydi? Kiminle konuşmuştu, konuştuğu kişi hangi ölümcül tohumu onun ruhuna ekmişti?

Yüce İsa, diye düşündüm dehşete düşmüş bir şekilde dua ettim. *Ona söylediğim şeyler yüzünden olmasına izin verme!*

Bunaltıcı sıcağa rağmen aklımdan geçenler titrememe sebep oldu. Roger bunun hakkında çok endişeliydi, biliyordum: neden olmamızdan. Neden bunu yapabilen sadece birkaç kişi vardı? Bilinçli ya da bilinçsiz bir şekilde, yolcuların ne etkisi vardı? Ve eğer biz sebep olduysak, bu konuda ne yapmaları gerekirdi?

Charles Stuart'a ne olacağını bilmek Jamie'yi durdurmamıştı ve ayrıca bu, bizim bir trajedi içine sürüklenmemize de engel olmamıştı. Ama bu -belki de- savaştan önce Jamie'nin, Culloden'dan önderleri olarak yola çıkardığı birçok insanın hayatını kurtarmıştı. Bu, Frank'in hayatını da kurtarmıştı ya da ben öyle düşünüyordum. Fakat o ve benim için nelere mal olacağını bilseydim bunu Jamie'ye söyler miydim? Ve eğer bunu ona söyle-

memiş olsaydım, bütün bunların içine zaten sürüklenmiş olur muyduk?

Bu soruları yüzlerce kez sormuş olsam da hiçbirinin kahrolası bir cevabı yoktu. Bartram Bahçesi'nin kapısı görünür hale gelince rahatlayarak iç çektim. Serin ve yeşil bir ortam şu an tam da ihtiyacım olan şeydi.

23

BAYAN FIGG DURUMU ELE ALDIĞINDA

Jamie'nin nefesi sıklaştı ve Chestnut Sokağı'na döndüğü zaman yumruklarını sıkıp bıraktığını fark etti. Öfkesini kontrol etmek için değildi bu -öfkesini iyice zapt etmişti ve öyle de kalacaktı- bu sadece içindeki fazla enerjiyi atmak içindi.

Claire'i görmek, ona dokunmak, ona sımsıkı sarılmak ihtiyacında olduğu için titriyordu. Başka hiçbir şey önemli değildi. Kelimeler olacaktı, kelimelere ihtiyaçları olacaktı - ama bunlar bekleyebilirdi. Başka her şey bekleyebilirdi.

Rachel ve Ian'ı, Pazar'ın köşesinde matbaaya gidip Jenny'yi bulmaları için bırakmıştı. Kız kardeşinin bu küçük Quaker kızla iyi geçinmesi için hızlıca bir dua etti ama bu dileği bir duman gibi kayboldu.

Kaburgalarının hemen altında göğsünden yayılan ve huzursuz parmaklarında zonklayan bir yanma hissetti. Şehir bir yer yanıyormuş gibi kokuyordu, gittikçe yere yaklaşan gökyüzünde bir duman asılıydı. Yağmanın ve şiddetin belirtilerini fark etti - yarısı yanmış bir duvar, sıvanın üzerinde dev bir parmak izi gibi duran is lekesi, kırılmış pencereler, bir çalı üzerine takılan ve boğucu havada gevşekçe salınan bir kadın şapkası. Sokaklar insanlarla doluydu. Fakat bu insanların hiçbiri işlerine gitmiyordu - çoğu erkek, birçoğu da silahlıydı. Yarısı temkinli şekilde yürüyor, etraflarına bakınıyor, diğer bir yarısı ise heyecanlı konuşmalar yapan dağınık kalabalıklar içinde dikiliyordu.

Claire'e bir şey olmamasını umarak, etrafında olan bitenleri umursamadı.

İşte buradaydı, numara 17; üç gün önce bir hışımla girip çıktığı, düzenli tuğlalarla yapılmış üç katlı ev. Bu görüntü karnına bir yumruk gibi indi. Belki de beş dakika orada bulunmuştu fakat her saniyesini hatırlıyordu. Claire'in yarı taranmış saçları yüzünün etrafında toplanmıştı; bergamot, vanilya ve kendine özgü kokusu burnuna geliyordu. Sıcaklığı ve teni ellerindeydi; onu kalçalarından yakalamıştı. Narin görünümünün altında sevimli ve yuvarlak poposu öyle sıcak ve sertti ki avuçları arzusunun bir anlık anısıyla karıncalandı...

William'ın imgesini zihninden uzaklaştırdı. William bekleyebilirdi.

Kapıyı çaldığında, ilk gelişinde gördüğü tombul ve siyahî kadın tarafından cevaplandı. Kadını aynı sözlerle olmasa da aynı şekilde selamladı.

"İyi günler hanımefendi. Karım için geldim." İçeri adım attı, ağzı açık haldeki kadını ve kalkmış kaşlarını önemsemedi. Evdeki hasarı görünce gözlerini kırpıştırdı.

"Ne oldu?" diye sordu kadına. "O iyi mi?"

"Umuyorum ki öyledir, eğer Leydi John'dan bahsediyorsanız," dedi kadın, ismi vurgulayarak. "Bunların hepsi-" diyerek kendi etrafında döndü. Kana bulanmış duvarı, kırılmış korkulukları ve avizenin iskeletini, salonun köşesinde sarhoşmuş gibi duran bir şekilde işaret etti. "Bu kaptan Lord Ellesmere'in olacaktı. Lord John'un oğlunun." Gözlerini kıstı ve Jamie'ye, salonda William'la yüz yüze geldiklerinde ne olduğunu çok iyi bir şekilde bildiğini vurgulayan bir bakış attı. Bundan pek memnun olmuş gibi durmuyordu.

Jamie'nin, bu kadının hisleri hakkında endişelenecek zamanı yoktu. Onu olabildiğince nazik şekilde arkasında bıraktı ve sırtı izin verdiğince merdivenlerden çıktı.

Merdivenlerin başına ulaştığı zaman bir kadının sesini duydu - Claire'in değildi. Şaşırdı, bu kız kardeşinin sesiydi. Kapının girişini kapatan sırtı görmek için ilerdeki yatak odasına doğru gitti. Ve onun omuzları üzerinden...

William'la yol kenarındaki konuşmasından bu yana ilk defa her şeyi gerçek dışı hissetti. Halüsinasyon gördüğüne emindi, çünkü bir an kızgınlıkla buruşan yüzüyle sandalyeden kalkan ve üzerinde sadece bir gecelik olan Pardloe Dükü'nü gördüğünü sandı.

"Otur." Kelimeler sessizce söylenmiş olmasına rağmen Pardloe üzerindeki etkisi çok hızlıydı. Adam donakaldı ve yüzünün her bir noktası ifadesizleşti.

Jamie ilerledi ve Jenny'nin elindeki büyük silahı görebilmek için omzu üzerinden baktı. Dük'ün göğsüne nişan almıştı... Kız kardeşinin yüzünde görebildiği tek şey mermersi bir beyazlıktı. "Beni duydun," dedi Jenny, sesi fısıltıdan biraz daha fazlasıydı.

Pardloe... Evet, bu gerçekten de oydu - Jamie'nin gözleri beynindeki karışıklığa bir cevap vermişti. Dük çok yavaşça geriye doğru iki adım attı ve sandalyeye oturdu. Jamie ateşleme tabakasındaki barut kokusunu alabiliyordu, dükün de bu kokuyu aldığına emindi.

"Lord Melton," dedi Jenny ve yavaşça hareket etti. Böylece dük kepenklerden süzülen loş ışıkta bir silüet haline geldi. "Sizin Lord Melton olduğunuz söylendi - ya da eskiden olduğunuz. Bu doğru mu?"

"Evet," dedi Pardloe. Hareket etmiyordu fakat Jamie onun bacaklarını altına kıvırarak oturduğunu gördü; eğer isterse tek hamlede sandalyeden kalkabilirdi. Jamie çok yavaş bir şekilde kenara yanaştı. Jenny'nin arkasına, onu hissedebileceği kadar yanaşmıştı ama onun neden hâlâ farkına varmadığını anlamadı; omuzları konsantrasyon içinde yükselmiş, kıyafetinin altında sanki bir şahinin sivri uçlu kanatları gibi görünüyordu.

"Evime gelenler senin adamlarındı," dedi Jenny, sesi alçaktı. "Birden fazla kez geldiler, yağmalamaya ve yakıp yıkmaya, ağızlarımızdaki lokmaları dahi çalmaya. Kocamı kim alıp götürdü?" Bir an için namlu titredi fakat normale döndü. "Kim onu hasta eden o hapishaneye götürdü? Bir santim kıpırdarsanız lordum sizi bağırsaklarınızdan vuracağım. Ondan daha hızlı ölürsünüz ama diyebilirim ki ne kadar hızlı olduğunu anlamayacaksınız bile."

Pardloe bir şey söylemedi fakat kafasını onu anladığını belirten şekilde küçücük bir kıpırtıyla salladı. Sandalyenin kollarını tutan elleri rahattı. Gözleri silahtan ayrıldı ve Jamie'yi gördü. Ağzı açıldı, gözleri büyüdü ve Jenny'nin parmakları tetiğin başında bembeyaz oldu.

Jamie silah siyah bir duman bulutu ile patladığı an silaha doğru atılmıştı. Ateşle beraber şömine rafı üzerindeki porselen bir figür patladı.

Pardloe bir an için donup kaldı ardından -çok dikkatli bir biçimde- uzandı ve saçına gelen büyük bir porselen kalıntısını aldı.

"Bay Fraser," dedi neredeyse sakince. "Emrinizdeyim."

"Majesteleri sadık hizmetkârınızım," diye cevapladı Jamie. Gülmemek için delicesine bir dürtüyle mücadele ediyordu. Kendisini tutmasının tek sebebi ise kız kardeşinin şarjörü doldurup onu kısa mesafeden vurabilecek olmasıydı. "Kız kardeşim Bayan Murray ile tanışmışsınız."

"Sizin- Tanrım, öyle." Pardloe'nun gözleri iki kardeşin yüzü arasında gidip geliyordu. Uzun ve yavaş bir nefes aldı. "Bütün aile üyeleriniz böyle çabuk mu sinirlenir?"

"Evet Majesteleri, iltifatınız için teşekkür ederim," dedi Jamie ve Jenny'nin sırtına dokundu. Kızın kalbinin bir çekiç gibi attığını hissedebiliyordu. Silahı bir kenara koyarak kızın ellerini avuçlarının içine aldı, cehennem kadar sıcak odaya rağmen elleri buz gibiydi.

Odanın bütün pencereleri ve kepenkleri kapalıydı.

"Majesteleri, o sürahinin içindeki her neyse biraz bardağa dökebilir misiniz?"

Pardloe dediğini yaptı ve dikkatlice bardağı tuttu. Sürahideki brendiydi, Jamie kokusunu alabiliyordu.

Jenny, "Dışarı çıkmasına izin verme," dedi. Pardloe'ya baktı, brendiyi aldı ve ardından bakışlarını Jamie'ye çevirdi. "Yüce Meryem aşkına, üç gündür neredeydin?"

Jamie cevap vermeden önce holden gelen ayak seslerini duydu. Siyahî hizmetçi kapı aralığında göründü, duyulur şekilde nefes alıyor ve elinde gümüş kakmalı bir av tüfeği tutuyordu.

Silahın namlusunu işinin bir parçasıymış gibi Jamie ve Pardloe arasında gezdirerek, "Siz ikiniz şu anda otursanız iyi edersiniz," dedi. "Eğer bu adamı buradan çıkaracağını sanıyorsan-"

"Size söyledim- pardon isminiz neydi hanımefendi, isminizi bana bahşeder misiniz?"

"Sen- ne?" Hizmetçi dikkati dağılmış bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. "Ben- Mortimer Figg, eğer çok lazımsa. Ama bundan şüpheliyim."

"Ben de," dedi Jamie oturmadan. "Bayan Figg, aşağıda da söylediğim gibi buraya sadece karım için geldim, fazlası değil. Eğer bana nerede olduğunu söylerseniz, sizi işinizle baş başa bırakırım. İşiniz her neyse," diye ekledi Pardloe'ya bir bakış atarak.

"Sizin karınız, demek," diye tekrarladı Bayan Figg. Namlu Jamie'ye dönmüştü. "Peki. Sanırım oturup Lord John dönene kadar beklemeniz gerekiyor. O zaman bütün bunlar hakkında ne dediğini göreceğiz."

"Ahmak olma, Jerusha," dedi Jenny sabırsız bir biçimde. "Claire kardeşimin karısı, bunu biliyorsun, sana kendisi söyledi."

Pardloe ayağa kalkarak, "Claire?" diye bağırdı. Sürahiden içiyor ve onu hâlâ dikkatsiz bir biçimde tutuyordu. "Kardeşimin karısı?"

"Öyle bir şey yok," dedi Jamie aksice. "O benim ve onun ne cehennemde olduğunu söyleyecek olana minnettar kalacağım."

"Kingsessing diye bir yere gitti," dedi Jenny hızlıca. "Otlar ve benzeri şeyler almak için. Bunu tedavi ediyorduk." Pardloe'ya huysuz bir bakış attı. "Eğer senin kim olduğunu bilseydim, yemeğine cam koyardım."

"Sanıyorum ki," diye mırıldandı Pardloe ve sürahiden bir yudum daha alıp Jamie'ye baktı, "Kardeşimin şu anda nerede olduğunu bildiğini sanmıyorum?"

Jamie ona dik dik baktı. Boynunu gıdıklayan ani bir rahatsızlık hissetti. "Burada değil mi?"

Pardloe odanın etrafına doğru elini sallayarak Jamie'yi de bakmaya davet eden bir jestte bulundu. Jamie onu umursamayarak hizmetçiye döndü. "Onu en son ne zaman gördünüz?"

"İkiniz tavan arası penceresinden kaçmadan hemen önce," diye kısaca yanıtladı Bayan Figg ve namlunun ucuyla Jamie'yi kaburgalarından dürttü. "Ona ne yaptın, orospu çocuğu?"

Jamie namlunun ucunu parmağıyla nazikçe yana itti. Tüfek hazırlanmış fakat horozu çekilmemişti.

"Onu iki gün önce şehrin dışındaki ormanda bıraktım," dedi. Aniden bir huzursuzluk duygusu omurgasının tabanındaki kasları sıktı. Sırtındaki acıyı hafifletmek için ihtiyatlı bir şekilde poposunu bastırarak duvara yaslandı. "Onu burada karımla bulmayı umuyordum. Majesteleri, buraya nasıl geldiğinizi sorabilir miyim?"

"Claire onu kaçırdı," dedi Jenny, Pardloe konuşamadan. Dük gözlerini şaşkınlıkla açtı fakat bu Jenny o sırada silahını doldurduğu için mi, Jamie emin değildi.

"Ah, öyle mi? Claire sebebini söyledi mi?"

Kız kardeşi ona bir bakış attı. "Erkek kardeşini ararken şehri altüst etmesinden korkuyordu ve sen de bu karışıklık içinde yakalanabilirdin."

"Peki, tamam. Şimdi güvendeyim," diye Jenny'yi teskin etti. "Onu rahat bırakmamız gerekmez mi?"

"Hayır," dedi çabucak silahıyla ilgilenirken. Önlüğüne uzandı ve küçük bir barutluk çıkardı. "Bunu yapamayız, yoksa ölür."

"Oh." Jamie adamın hafiften morarmış yüzünü izleyerek bunu bir düşündü. "Nedenmiş o?"

"Düzgün nefes alamıyor, Claire de onu bu halde bırakırsak sokaklarda öleceğinden korkuyor. Vicdanı bunu yapmaya el vermez."

"Anlıyorum." Gülme dürtüsü geri dönmüştü fakat bunu iradesiyle kontrol altına aldı. "O halde onu sokaklarda ölmekten korumak için evde vurmak üzereydin."

Jenny'nin koyu mavi gözleri kısıldı, gözlerini silahına kaydırdı.

"Onu bağırsaklarından vurmayacaktım," dedi dudaklarını birbirine bastırarak ama bundan daha fazla bir şey istemediği açıktı. "Onu sadece bacağından yaralayacaktım. Belki de birkaç ayak parmağını vururdum."

Pardloe öfkelenmiş olduğunu belirtebilecek bir ses çıkardı fakat adamı tanıdığı için Jamie bunun boğuk bir kahkaha olduğunu fark etti. Kız kardeşinin bunu anlamadığını ümit etti. Ağzını, Pardloe'nun ne kadar zamandır burada esir tutulduğunu sormak için açtı fakat daha o konuşamadan kapı çaldı. Bayan Figg'e baktı ama kadın gözlerini kısmış onu seyrediyordu, ne silahı indirmeye ne de aşağı inip kapıyı açmaya niyeti var gibiydi.

"İçeri gel!" diye bağırdı Jamie ve Bayan Figg onun kaçtığını düşünüp sırtına kurşunları boşaltmadan önce koridora doğru atıldı.

Kapı açılıp kapandı. Gelen kişinin durup etraftaki harabeye baktığı bir an yaşandı. Sonra merdivenlerden hızlı adım sesleri geldi...

"Lord John!" diye haykırdı Bayan Figg, sert yüzü aydınlanmıştı.

"Burada!" diye bağırdı Pardloe, adımlar yaklaşırken. Bir an sonra Denzell Hunter'ın ince ve gözlüklü silueti kapıda göründü.

"*Merde*!" dedi Bayan Figg, tüfeğini yeni gelen kişiye doğrulttu. "Yani Yüce İsa! Sen de kimsin?"

***

Hunter da Jenny kadar solgun, diye düşündü Jamie. Fakat gözünü kırpmadan ve duraklamadan Pardloe'nun yanına gitti ve, "Ben Denzell Hunter, Kardeş Grey," dedi. "Ben bir doktorum ve Claire Fraser'ın ricası üzerine buraya geldim."

Dük sürahiyi düşürdü ve yerdeki kilim üzerine bir kısmı döküldü.

"Sen!" dedi, hızla ayağa fırlayarak. Hunter'dan daha uzun değildi fakat emretmeye alışkın olduğu belliydi. "Sen benim kızımı baştan çıkarma cüretinde bulunan bir korkaksın, ne cesaretle buraya gelip bana doktorluk önerirsin? Defol gözümün önünden yoksa seni-" Ama Pardloe üzerinde sadece bir gecelikle ve silahsız olduğunu fark etti. Onu hiçbir şey yıldıramazdı, yerden sürahiyi kaptı ve Denzell'ın başına savurdu.

Denzell eğildi ve Jamie bunu bir daha yapmadan önce Pardloe'nun bileğini yakaladı.

Denny sırtını dikleştirdi, gözlüklerinin arkasında gözleri ateş gibi parlıyordu.

"Davranışım hakkındaki tanımınız ve kızınızın ismi üzerindeki leke konusunda aynı fikirde değiliz," dedi keskin bir şekilde. "Zihninizin hastalık ya da ilaçların etkisiyle bozulduğunu sanıyorum. Şüphesiz ki Dorothea gibi bir insanı yetiştiren ve babası olan bir adam, onun hakkında bu kadar acımasızca konuşamaz ya da birinin onu ayartabileceğini düşünerek güçlü karakteri ve erdemine leke süremez."

"Eminim ki Majesteleri fiziksel bir ayartmadan bahsetmemiştir," dedi Jamie hızlıca ve sürahiyi bırakması için Pardloe'nun bileğini salladı.

"Genç bir hanımı onunla kaçmak için ayartmak bir beyefendinin yapacağı iş mi? Oh! Boş versene kahrolası!" dedi Pardloe ve Jamie elini sırtına doğru kıvırdığında sürahiyi bıraktı. Sürahi yere düştü ve bir cam yağmuru şeklinde patladı. Ancak Dük buna hiç aldırış etmedi.

"Bir centilmen bir leydi ile konuşma cesaretini göstermeden önce babasının rızasını almalıdır bayım!"

"Öyle yaptım," dedi Denzell narin bir şekilde. "Aslında sizinle yüz yüze konuşamayacağım için özür dileyerek Dorothea ile nişanlanmak istediğimizi, bu arzumuzu da sizin rızanız ve lütfunuzla taçlandırmak istediğimizi yazmıştım. Fakat Amerika'ya gitmek için yola çıkmadan önce mektubumu alıp almadığınızdan şüpheliyim."

"Oh, öyle yaptın demek? *Arzunuz* mu?" Pardloe homurdandı ve yüzüne düşen bir bukle saçı savurdu. "Beni artık bırakacak mısın lanet İskoç herif! Ne yapacağımı sanıyorsun, onu kendi boyunbağıyla boğacağımı mı?"

"Olabilir," dedi Jamie. Ellerini biraz gevşetti fakat hâlâ Pardloe'nun bileğini tutuyordu. "Jenny, silahı lütfen Majestelerinin ulaşamayacağı bir yere kaldırır mısın?"

Jenny aceleyle yeni doldurulan silahı Denzell'a uzattı. Denzell bir refleksle silahı aldı, ardından ellerindeki tüfeğe şaşkın-

lıkla baktı. Jenny, Dük'e vahşi bir şekilde bakarak, "Ona benden daha çok ihtiyacın var," dedi. "Eğer olur da onu vurursan, hepimiz bunun nefsi müdafaa olduğuna şahitlik ederiz."

"Hayır etmeyiz," dedi Bayan Figg karşı çıkarak. "Eğer Lord'a kardeşinin soğukkanlılıkla öldürülmesine izin verdiğimi söyleyeceğimi düşünüyorsanız-"

Denny elindeki silahı uzatarak, "Kardeş Jamie," diye araya girdi. "Dorothea'nın babasını bırakır ve elimdekini benden alırsanız çok daha mutlu olacağım. Böylece sohbetimiz daha medenileşecektir."

"Olabilir," dedi Jamie şüpheyle fakat önce Pardloe'yu serbest bıraktıktan sonra silahı aldı.

Denny cam kırıklarını kenara iterek Dük'e yaklaştı ve yüzünü dikkatle inceledi. "Sizinle konuşmak, size bazı tavsiyelerde bulunmak ve kızınızla ilgili benim gücümün yettiği herhangi bir konuda size güvence sunmaktan mutluluk duyacağım. Fakat soluklarınız beni endişelendiriyor, önce sizi muayene etmem gerek."

Dük belli belirsiz bir hırıltı çıkardı ve Jamie, Dük'ün yüzündeki mor rengin daha da belirginleşmiş olduğunu fark etti.

"Dokunma bana seni... Seni şarlatan!"

Denzell'ın gözleri etrafta dolaştı ve Jenny'yi bilgi almak adına en uygun kişi olarak gördü.

"Kardeş Claire hastalık ve tedavisi ile ilgili ne dedi?"

"Astım, kahveyle demlenmiş esrar ve köknar. O buna efedra diyor." Jenny hızlıca cevap verdi ve ardından Pardloe'ya dönerek, "Biliyorsun ona bunu söylememe gerek yoktu. Senin boğulmana izin verebilirdim ama bu hiç de Hristiyana yakışır bir hareket olmaz. Bu arada Quakerlar da Hristiyan mı?" diye sordu Denny'ye merak içinde.

"Evet," diye yanıtladı doktor, Jamie tarafından omuzlarına bastırılarak oturmaya zorlanan Pardloe'ya doğru yaklaşırken. "İsa'nın ışığının her insan içinde olduğuna inanırız- ama tabii bazı durumlarda bunu anlamak zorlaşır," diye ekledi. Sesi oldukça alçaktı fakat Jamie ve Dük'ün duyabilmesi için yeterliydi.

Pardloe büzülmüş dudaklarından soluk alıp verirken ıslık

çalıyor gibi görünüyordu. Bu esnada Denzell'a baktı, nefes aldı ve birkaç kelime söyledi.

"Ben... Sizin tarafınızdan... Muayene edilmeyeceğim, bayım." Nefes alıp vermek için yine duraksadı. Jamie, Bayan Figg'in rahatsız biçimde kımıldanarak kapıya doğru bir adım attığını fark etti. "Kızımı... Sizin... Pençelerinize... Bırakmayacağım... Beni öldürmen lazım."

Nefes alma.

Nefes verme.

"Hayatımı... Kurtarırmış... Gibi... Yapıp... Size borçlu... Çıkmamı... Sağlayacaksın." Konuşma çabası onu adeta bir ölüye çevirmişti, yüzü artık gri renkteydi.

Jamie ciddiyetle harekete geçti. "İlacı var mı Jenny?" dedi ivedilikle. Kız kardeşi dudaklarını ısırdı fakat başını salladı ve Dük'e son bir bakış atarak aceleyle odadan çıktı.

Denzell Hunter hızla çömelip Dük'ün bileğini eline aldı ve gözlerine dikkatlice baktı. Yaşlı adamın gözleri kısılıyordu ve boğularak ölmek üzereydi. Jamie -ilk kez olmasa da Pardloe'nun güçlü karakterine karşı isteksizce bir hayranlık duydu- fakat bu noktada Hunter'ın da neredeyse onunla eş gücünü kabul etmek zorunda kaldı.

Dikkati ön kapıdan gelen yumruk sesleriyle dağıldı. Kapı açıldı ve yeğeni Ian'ın, "Anne!" diye boğuk bir sesle bağırdığını duydu. Hemen ardından Jenny'nin şaşkınlıkla çınlayan, "Ian!" sesi gelmişti. Jamie odadan çıktı ve birkaç adımda harap olmuş tırabzanlara ulaştı. Kız kardeşi, oğlunun kolları arasında gözden kaybolmuştu.

Ian'ın gözleri kapandı ve yanakları ıslandı, kolları küçük annesinin etrafına dolanmıştı. Jamie bir an için boğazında bir yumru hissetti. Kızını bir kez böyle kucaklayabilmek için neler vermezdi ki?

Hafif bir kımıldanma dikkatini çekti ve Rachel Hunter'ı arkada çekingen bir şekilde dikilir, gözlerinde yaşlarla anne ve oğla gülümserken gördü. Genç kız mendiliyle burnunu sildi, yukarı baktığında Jamie'yi gördü ve göz kırptı.

"Bayan Rachel," dedi Jamie gülümseyerek. Kapının yanında Pardloe'nun ilacı olduğunu düşündüğü sürahiyi işaret etti. "Hızlı şekilde o küçük sürahiyi buraya getirir misin?" Arkasındaki odadan Pardloe'nun ağır aksak soluk sesleri geliyordu; kötüye gidiyor gibi görünmese de durumu hâlâ endişe vericiydi.

Nefes sesleri, bir anda arkasından beliren ve hâlâ tüfeğini taşıyan Bayan Figg'in ayak sesleri tarafından duyulmaz oldu. Kadın korkuluklar üzerinden aşağıdaki dokunaklı sahneye baktı ve sonra Rachel elinde sürahiyle merdivenleri tırmanmaya başladı.

Silahı burnunun ucunda sallayarak, "Bu kim?" diye sordu Jamie'ye.

"Dr. Hunter'ın kız kardeşi," dedi Jamie. Vücudunu tedirgin ev hizmetçisine şaşırarak bakan Rachel ve Bayan Figg arasına soktu. "Kardeşiniz sürahideki şeylere ihtiyaç duymakta, Bayan Rachel."

Bayan Figg alçak sesle homurdandı ve ardından Rachel'ın geçmesi için geriye adım attı. Birbirinden ayrılan ve heyecanla birbirlerinin Galce sözlerini keserek el ele tutuşan Jenny ile Ian'a kasvetli bir bakış atarak Rachel'ın adımlarını takip etti ve yatak odasına doğru ilerledi. Jamie ön kapıdan çıkıp koşarak Kingsessing'e gitmek istese de tereddüt içindeydi.

Denny tuvalet masasındaki tabureyi aldı, halen Pardloe'nun bileğini tutuyor ve ona sakince bir şeyler söylüyordu.

"Siz aciliyet içeren bir tehlike durumunda değilsiniz. Nabzınız düzenli ve kuvvetliyken nefesleriniz tehlikeli. Bence- ah, bu İskoç kadının bahsettiği tentür mü? Teşekkür ederim Rachel, dökebilir misin-" Fakat tıbbi durumlara alışkın olan Rachel tükürük hokkası içeriği gibi görünen siyahımsı sıvıyı çoktan brendi bardağına dökmeye başlamıştı bile.

"Ben-" Denzell bardağı tutarken Pardloe bardağı kapıp ve bir yudumda içmeye çalıştı ama neredeyse kendini boğuyordu. Hunter sakince öksürüğü ve tükürükleri inceledi, ardından Dük'e bir mendil uzattı.

"Bu tarz nefes hastalıklarının nedenlerinin şiddetli egzersiz, ani sıcaklık değişimleri, duman ya da toza maruz kalma veya

bazı durumlarda şiddetli duygusallık olduğunu duymuştum. Şu anki örneğimizde ise inanıyorum ki bu hastalığın sebebi benim burada olmam. Eğer öyleyse, affınızı diliyorum." Denny mendili aldı ve Pardloe'ya bardağı geri verdi ama ona sıvıyı yudumlayarak içmesini söyleyecek kadar akıllıydı.

"Belki de bu sakatlık için bazı telafilerde bulunabilirim," dedi. "Kardeşinizin evde olmadığını görüyorum, kendisi kilerde ölü değilse toplaşmamızdan mahrum kalacak demektir ve umarım durumu bu değildir. Onu yakınlarda gördünüz mü?"

"Hayır görmedim." Pardloe'nun nefesi gerçekten de düzelmeye başlamıştı, yüzü hâlâ vahşi bir ifadeye sahip olsa da daha normal bir renkteydi. "Sen?"

Hunter gözlüklerini çıkarıp gülümsedi. Jamie onun gözlerindeki nezaketten oldukça etkilenmişti. Rachel'a baktı; onun gözleri kardeşinin açık zeytin kahvesindense elaydı. İyi huyluyken çok daha ihtiyatlıydı ve Jamie ihtiyatlı olmanın bir kadında güzel durduğunu fark etti.

"Ben gördüm. Kızın ve ben onu şehirden uzak bir askeri kampta gördük. Esir alınmıştı-" Pardloe'nun şaşkın inlemesi Jamie haykırışıyla çarpıştı. "Kaçışına yardım edebildik. Esir alındığı sırada yaralandığı için onu tedavi ettim ve çok ciddi yaralar değildi."

"Ne zaman?" diye sordu Jamie. "Onu en son ne zaman gördünüz?" Kalbi John Grey'in ölmediğini öğrendiği için küçük fakat rahatsız edici bir mutlulukla çarpıyordu.

Denny, "Dün gece," dedi Jamie'ye. "Kaçtığını bu sabah duyduk ama karşılaştığımız her askere sormama rağmen Philadelphia'ya gelene kadar yeniden yakalandığına dair bir şey duymadık. Dikkatli bir şekilde ilerlemek zorunda kalacak. Hem ormanlar hem de yollar adamlarla dolu. Ama tahmin ederim ki yakında yanınızda olacak."

Pardloe içine uzun ve derin bir nefes çekti.

"Ah, Tanrım," dedi ve gözlerini kapadı.

24

HOŞ GELDİN ATEŞ İÇİNDE SERİNLİK, KEDER İÇİNDE HUZUR

Bolca yeşillik her yere hâkimdi; bahçeler yüzlerce dönümlük ağaçlarla, çalılıklarla, fundalıklarla, asmalar ve her türden bitkilerle bezenmişti. Ayrıca etrafta oraya buraya serpiştirilen egzotik bir mantar türü de bulunuyordu. John Bartram hayatının büyük bir bölümünü eve getirdiği ve büyütmeye çalıştığı bitkisel numuneler için Amerika'yı gezmekle geçirmişti. Fakat yaşlı beyefendiyle tanışamadığım için pişmandım; bir yıl önce ölmüş meşhur bahçesini evlatlarının yetenekli ellerine bırakmıştı.

Bahçede Bay Bartram'ı buldum. Kırklarındaydı fakat daha büyük kardeşinden kolaylıkla ayırt edilebiliyordu. Bahçenin ortasında, verandanın yarısını kaplayan büyük bir sarmaşığın gölgesi altında oturuyordu. Önündeki masada bir çizim defteri açık halde duruyordu. Dikkatlice, bir mendil üzerine serilmiş bir avuç solgun ve uzantılı kökün resmini çiziyordu.

"Ginseng?" diye sordum göz atmak için eğilirken.

Gözlerini kaleminin ince çizgisinden ayırmadan, "Evet," dedi. "İyi sabahlar, Leydi John. Bakıyorum da bitkiye aşinasınız."

"Eskiden yaşadığım Kuzey Carolina dağlarında oldukça yaygındır." Bu sıradan cümle beklenmedik şekilde boğazıma takılmıştı. Bir anda köknar ve kavak kokularıyla keskinleşen Fraser Tepesi'ndeki ormanların kokusu burnuma geldi. Mantarların küflü ve yaban üzümlerinin kekremsi kokusu...

"Evet, öyle." Çizgisinin sonuna yaklaşırken kalemini bırakıp gözlüklerini çıkardı ve bana bitkileri için yaşayan, bu takıntısını dünyayla paylaşmayı uman bir adamın parlak yüzüyle baktı. "Bunlar Çin ginsengi; onu burada yetiştirip yetiştiremeyeceğimi görmek istiyorum-" Etrafı çevreleyen bereketli bahçeyi işaret etti. "Carolina ginsengi solup gidiyor ve Kanada ginsengi denemeyi bile reddediyor!"

"Ne aksi şeylermiş. Çok sıcakmış." Sepetimi yere bırakırken gözlemde bulundum ve bana gösterdiği tabureye otururken onu izledim. Gömleğim üzerime yapışmıştı ve saçlarımdaki terlerin kürekkemiklerimin arasında nemden bir leke oluşturduğunu hissediyordum. "Ama soğuk havadan hoşlanıyorlar."

Tepe'deki ormanların canlı hatıraları içimde bir hasret duygusunun yeşermesine neden oldu. Aniden tarihe karışan ve dağ rüzgârının duvarlarını gümbürdettiği evimin hayaletinin etrafımda yükseldiğini hissettim. Sanki uzansam Adso'nun yumuşak, gri tüylerini parmaklarımın ucunda hissedecektim. Zar zor yutkundum.

Kendisi masanın üzerindeki kökler kadar kuru görünse de, "Hava sıcak," dedi Bay Bartram. Asma gölgeleri üzerine düşüyordu. "Size serin bir içecek teklif edebilir miyim Leydi John? Evde buzlu şerbet var."

"Çok isterim," dedim. Gerçekten de istiyordum. "Ama buzlu mu?"

"Ah, nehrin kenarında, kız kardeşim Sissy ve ben büyük bir buz deposuna sahibiz," dedi gururla. "Ona söyleyeyim..."

Yanımda bir yelpaze getirmeyi akıl edebilmiştim, sepetime uzanarak onu aldım. Hasret duygusu aniden yeni -ve muhteşem- bir farkındalığa dönüşmüştü. *Eve gidebilirdik.* Jamie, kuzeninin cesedini İskoçya'ya geri döndürmek için Kıta Ordusu'na hizmetten muaf edilmişti. Biz döndüğümüzde Kuzey Carolina'ya geri dönmek, matbaasını geri almak ve devrim adına kılıç yerine kalem aracılığıyla silahlanmak istemişti.

Fakat bu plan, onun boğulduğu haberi geldiğinde hayatımın geri kalanıyla birlikte kaybolmuştu. Ama şimdi... İçime birden bir heyecan titremesi yayıldı. Bu halim yüzümden belli olmalı ki Bay ve Bayan Bartram verandadan gelirken gözlerini kırptılar. İkizlerdi. Yüzleri oldukça hafif bir benzerlik taşısa da sıklıkla aynı ifadeleri takınıyorlardı. Şimdi ikisi de hafifçe şaşırmış ama mutlu görünüyordu.

Kendimi, kafamdaki muhteşem düşünceleri onlarla paylaşmaktan zor alıkoydum. Bunu yapamazdım. Şerbetten bir yudum aldım -sıcak su, şarap, şeker, baharat ve buz- ve kendimi

güzelliği ve çeşitliliğiyle ünlü olan Bartram Bahçesi'ndeki devam eden gelişmelere karşı bir hayranlık duygusu hissederken buldum. Yaşlı Bay Bartram elli yıldır bu bitkileri ekiyor ve büyütüyordu. Çocukları da bahçenin yanı sıra bu aile düşkünlüğünü de miras almıştı.

"... ve nehir yolunu düzenledik, ayrıca çok daha büyük bir dikim kulübesi yaptık," dedi Sissy Bartram istekli bir şekilde. "Birçok müşteri konuk odaları ve seralarına saksıda asma ve çiçekler istiyor! Ama bilmiyorum..." İstekliliği biraz soldu ve şüphe içinde dudak büktü. "Bütün bu şamata- savaş iş açısından çok kötü!"

Bay Bartram öksürdü. "Ne tür bir iş olduğuna bağlı," dedi kibarca. "Korkarım, ilaçlara yönelik artan bir talep olacak."

"Ama eğer ordu ayrılıyorsa..." Bayan Bartram cümlesine umut dolu başlasa da kardeşi kafasını salladığında yüzü ciddileşti.

"Havada hissetmiyor musun Sissy?" dedi yumuşak bir sesle. "Bir şeyler geliyor." Boğucu havada bir şeylerin kokusunu alıyormuş gibi burnunu kaldırdı. Bayan Bartram elini kardeşinin omzuna koymak için uzattı ve sessizce uzaktan gelen sesi dinlediler.

Meşum sessizliği bozarak, "Bir Quaker olduğunuzu fark etmemiştim Bay Bartram," dedim. İkisi de bana gülümsedi.

"Ah," dedi Bayan Bartram. "Babam birkaç yıl önce topluluktan ihraç edildi. Ama bazen çocukluk alışkanlıkları en azından onları umduğunuz zaman geri gelir." Omuzlarını kaldırdı ve ardında bir pişmanlık saklıymış gibi gülümsedi. "Bir listeniz olduğunu görüyorum Leydi John?"

Bu bana aniden işimi anımsattı ve bir sonraki saat yoğun bir keşif, çeşitli tedavi ürünlerinin faydaları ve dezavantajları hakkında tartışma, kurutulmuş otların büyük kurutma kulübelerinden seçilmesi ve taze olanların çiçeklikten kesilmesiyle geçti. Tepe'ye dönebilecek olmamızın ani farkındalığı ve Bay Bartram'ın ilaçlara yönelik talebin artacağına dair doğru gözlemi yüzünden, başta niyet ettiğimden çok daha fazla bitki satın aldım. Her zamanki stoklarımı doldurmakla kalmadım (her ihtimale

karşı bir kilo kurutulmuş efedra da aldım. Bu lanet adamla ne yapacaktım?), aynı zamanda kınakına ağacı kabuğu, andız otu, lobelya ve ayrıca çadıruşağı otu ile Denny'ye söz verdiğim için ginseng aldım.

Sonunda sepetime koyacak çok şey vardı ve Bayan Bartram, bunları paketleyip Philadelphia'da yaşayan yardımcı bahçıvanlarından birini akşam eve geldiğinde şehre göndereceğini söyledi.

Gökyüzüne doğru hızlı bir bakış atarak, "Gitmeden önce nehir yolunu görmek ister misin?" diye sordu. "Henüz tamamen bitmedi ama süsleyeceğimiz muhteşem şeyler var ve günün bu saati çok serin oluyor."

"Ah, teşekkürler. Ben çok- bir dakika. Aşağıda taze filkulağı yoktur değil mi?" Listeme koymayı unutmuştum ama eğer varsa...

"Ah, evet!" diye bağırdı neşeyle. "Yüzlerce var!" Kurutma kulübelerinin en genişinde bulunuyorduk. İkindi ışığı duvarlardaki şerit panolar arasından yüzen altın çubuklar halinde süzülüyor, kuruyan çiçeklerden düşen minik polen taneciklerinin sağanak yağmurunu aydınlatıyordu. Masanın üzerinde bir alet yığını vardı, karışıklığın içinden tereddüt etmeden ahşap bir mala ve küçük bir bıçak aldı. "Kendin kazmak ister misin?"

Zevkle güldüm, ıslak toprağı eşeleme fırsatı her kadının edeceği türden bir teklif değildi - özellikle de soluk mavi muslin kumaştan elbise giyen başka bir kadına. Ancak Bayan Bartram benim dilimden konuşuyordu. Aylardır elim toprağa değmemişti ve sadece teklif etmesi bile parmaklarımı titretmeye yetmişti.

***

Nehir yolu oldukça sevimliydi. Söğüt ve huş ağaçları, koyu yeşil tere yaprakları, güngüzeli ve açelya kümelerinin üzerine titreyen gölgeler bırakıyordu. Gezindikçe ve ondan bundan konuştukça kan basıncımın düştüğünü fark ettim.

"Quakerlar hakkında bir soru sormama izin verir misiniz?" diye sordum. "Bir arkadaşım -o ve kız kardeşi- cemaatten atıldı, çünkü Kıta Ordusu'na gönüllü cerrah olarak yardımda bulun-

du. Babanızdan bahsettiğiniz için... Merak ettim, bu ne kadar önemli bir şey? Bir cemaate ait olmak yani?"

"Ah!" Bayan Bartram beni şaşırtan bir şekilde güldü. "Bunun kişiye bağlı olduğunu düşünüyorum. Örneğin babam topluluktan atıldı, İsa Mesih'in kutsallığını kabul etmeyi reddettiği için. Ama toplantılara gitmeye devam etti. Bu onun için pek fark etmedi."

"Ah." Bu oldukça rahatlatıcıydı. "Peki ya- Quaker evlilikleri nasıldır? Bir kimse evlenmek için bir cemaate ait olmak zorunda mı?"

Bu sorumu ilginç buldu ve bir süre düşündü.

"Şey, Quakerlar arasında bir evlilik... Evlenen Quakerlar arasında olur. Bir rahip olmaz, yani hiçbir din adamı bulunmaz ya da ayin yapılmaz. Sadece birbirleriyle evlenirler. Ama bunun şahitler önünde yapılması gerekiyor, bilirsin diğer Quakerlar," dedi, kaşları arasında hafif bir kırışma olmuştu. "Ve içlerinden biri resmi olarak kovulduysa, büyük itirazlar yaşanabilir," diye ekledi.

"Çok ilginç- teşekkürler." Bunun Denzell ve Dorothea'yı nasıl etkileyebileceğini merak ettim; dahası Rachel ve Ian'ı nasıl etkileyebileceğini. "Peki bir Quaker, Quaker olmayan biriyle evlenebilir mi?"

"Evet, elbette. Ama bunun sonucu olarak topluluktan çıkarılırlar," diye ekledi şüphe içinde. "Ancak özel durumlar göz önünde tutulabilir. Sanırım o zaman da cemaat durumu incelemek için tarafsız bir komite kurar."

Şu ana kadar o özel durumlar hakkında hiç düşünmemiştim ama ona teşekkür ettim ve konuşma yine bitkilere döndü.

Filkulakları konusunda haklıydı, etrafta binlercesi vardı. Hayretime karşılık bana gülümsedi ve ardından istersem nilüfer ve eğir kökü alabileceğimi söyleyerek beni kazmam için yalnız bıraktı. Suyun kenarından neşeyle el sallayarak, "Ve taze tere elbette!" diye bağırdı. "Hangisinden istersen!"

Diz çökebilmem için düşünceli bir şekilde yanında çuval getirmişti; hiçbir şeyi ezmemek için onu dikkatlice serdim ve eteğimi kıvırdım. Suyun üzerinde, hep olduğu gibi hafif bir

esinti vardı. Hem serinliğin hem de yalnız olmamın ani rahatlama hissiyle iç çektim. Çiçeklerin eşliği her zaman yatıştırıcıdır, geçtiğimiz birkaç günde muhatap olmam gereken insanlar yüzünden -buna tam olarak sosyallik diyemezdim, muhabbet etmem, yönetmem, korkutmam, azarlamam, öğüt vermem, ikna etmem, yalan söylemem gereken insanların ardı arkası kesilmemişti- bu sessizliği, hızlı akıntıyı ve hışırdayan yaprakları ruhuma bir merhem gibi gördüm.

Yavaş yavaş ve huzur içinde kazdım. Kökleri sepetime kaldırıyor ve her tabakanın arasına bir su teresi koyuyordum. Ter yüzümden ve göğüslerimin arasından akıyordu, fakat bunu fark etmedim; sanki toprağa doğru yavaş yavaş eriyordum, nefesim ve kaslarım rüzgâra, toprağa ve suya dönüşüyordu.

Ağustosböcekleri yakınlardaki ağaçlarda ötüyordu, sivrisinekler de huzursuz bulutlar halinde toplanmaya başlamıştı. Şükür ki bunlar sadece burnumun ucuna geldikleri ya da yüzümün dibinde vızıldadıkları zaman rahatsız ediciydi; açıkçası 21. yüzyıla ait kanım 18. yüzyıl böcekleri için çekici değildi ve bahçeyle uğraşan biri için bir nimet olarak hiç ısırılmamıştım. Öyle uyuşmuştum ki zaman ve mekândan soyutlanmıştım. Görüş alanımda büyük ve eskimiş bir çift ayakkabı gördüğümde bile onları sanki kurbağa görmüşüm gibi görmezden geldim.

Ardından kafamı kaldırdım.

***

"Ah," dedim, boş gözlerle. Sonra, "İşte buradasın!" dedim. Bıçağımı bırakıp bir rahatlama hissiyle ayaklarımı hafifçe yere vurdum. "Ne cehennemdeydin?"

Jamie'nin yüzünde bir gülümseme dalgalandı ve ıslak, çamurlu ellerimi tuttu. Onun elleri büyük, sıcak ve sağlamdı.

"Son olarak lahana dolusu bir arabadaydım," dedi ve beni baştan aşağı incelerken gülümsedi. "Güzel görünüyorsun Sassenach. Çok güzel."

"Ama sen değil," dedim açıkça. Pisti, çok zayıftı ve belli ki iyi uyumamıştı; tıraş olmuştu fakat yüzü sıska ve kararmış görünüyordu. "Neler oldu?"

Cevap vermek için ağzını açtı, ancak sonra susmanın daha iyi olacağını fark etti. Ellerimi bıraktı, İskoçlara özgü kısık bir sesle boğazını temizledi ve gözlerini bana dikti. Gülümsemesi kaybolmuştu.

"John Grey'le yattın, değil mi?"

Gözlerimi kırpıştırdım, ürkmüştüm. Kaşlarımı çattım. "Şey, hayır, ben öyle demezdim."

Kaşları kalktı. "Bana öyle olduğunu söyledi."

"Söylediği bu muydu?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hı-hım." Şimdi kaşlarını çatma sırası onundu. "Bana seninle yattığını söyledi. Neden böyle bir konuda yalan söylesin ki?"

"Ah," dedim. "Hayır, bu doğru. Aramızda olanları yatmak olarak tanımlaması gerçekten çok doğru.".

"Ama-"

"Birlikte yattık ama başka bir şey yapmadık. Makyaj masasında başladı ve -hatırladığım kadarıyla- yerde sona erdi." Jamie'nin gözleri fark edilir şekilde büyüdü, yanlış bir fikre kapıldığını anlayarak hızlandım. "Ayrıca bu anlatım biçimi sevişmeye karar verdiğimizi ve ortamdan el ele ayrıldığımızı ima ediyor fakat böyle bir şey hiç olmadı. Hımm... Belki de oturmalıyız?" Diz boyu uzanan kremsi günçiçeklerinin üzerinde dikilirken, köy işi bir banka oturması için işaret yaptım.

Jamie'nin yaşıyor olduğunu öğrendikten sonra o geceyi hiç düşünmemiştim, fakat bunun onun için bir şekilde önemli olduğunu yeni yeni anlıyordum - ve olanlar bir şekilde karmaşık görünebilirdi.

Kaskatı durarak başını salladı ve banka doğru döndü. Onu takip ettim ve omuzlarının şekline bakarak endişelendim.

"Sırtını mı incittin?" diye sordum, otururken acısını görmüştüm.

"Ne oldu?" diye sordu sorumu görmezden gelerek, kibar fakat belirgin bir tonla. Derin bir nefes aldım ve çaresiz bir hareket yaparak nefesimi verdim.

Homurdandı. Ona baktım, ürkmüştüm. Onu daha önce

böyle bir ses çıkarırken hiç duymamıştım - en azından bana yönelik. Belli ki önemliden de öte bir şeydi.

"Şey..." dedim dikkatli bir şekilde yanına otururken. "John tam olarak ne dedi? Yani yattığımızı söyledikten sonra?"

"Onu öldürmemi istedi. Eğer bana, ne olduğunu söylemek yerine benden seni öldürmemi istersen seni uyarıyorum bundan sonra olacaklardan ben sorumlu değilim."

Ona kısık gözlerle baktım. Kendine hâkim görünüyordu ama duruşunda inkâr edilemez bir gerginlik vardı.

"Şey... Nasıl başladığını hatırlıyorum, en azından..."

"Oradan başla," diye önerdi. Sesindeki ton daha da keskinleşmişti.

"Eğer çok bilmen gerekiyorsa odamda oturuyor, erik brendisi içiyor ve kendimi öldürmeyi meşrulaştırmaya çalışıyordum," dedim sertçe. Ona bir şeyler söylemek için cesaretle yüzüne baktım, ama başını "devam et" anlamına gelen bir hareketle salladı.

"Brendim bitmişti ve boynumu kırmadan aşağı inip biraz daha alsam mı yoksa yerine bir şişe afyon tentürü mü içsem diye düşünüyordum. Ardından John geldi." Yutkundum. Ağzım tıpkı o geceki gibi kupkuru ve yapış yapış olmuştu.

"İçki içtiğinizi söyledi," dedi Jamie incelerken.

"Bolca. Benim olduğum kadar sarhoş görünüyordu ama hâlâ ayakları üzerinde durabiliyordu." John'un yüzünü hatırlıyordum; gözleri sanki zımparalanmış gibi kıpkırmızı ve şişmiş haldeydi ve yüzü bir kemik kadar beyazdı. Ve gözlerindeki ifade... "Kendisini biraz sonra bir tepeden atacak bir adam gibi görünüyordu," dedim sessizce, gözlerim birleştirdiğim ellerimdeydi. Derin bir nefes daha aldım.

"Elinde bir sürahi vardı. Elindekini yanıma, tuvalet masasının üzerine koydu, bana baktı ve 'Bu gece onun yasını tek başıma tutmayacağım,' dedi." Bu sözlerin anısıyla içime derin bir titreme yayıldı.

"Ve... ?"

"Ve yalnız tutmadı," dedim keskin bir ifadeyle. "Oturmasını söyledim, oturdu. Bana brendi koydu ve içtik. Söylediklerim

aklıma hiç gelmiyor ama senin hakkında konuşuyorduk. Sonra o ayağa kalktı, ben de kalktım. Ve... Yalnız kalmaya dayanamadım ve onun da yalnız kalması fikrine dayanamadım. Ardından kendimi onun kollarına attım, çünkü birinin bana dokunmasına çok ihtiyacım vardı."

"Ve o da seni zorladı, anlıyorum."

Sesindeki ton belirgin bir şekilde alaycıydı ve utanç duygusundan değil de öfkeden yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Seni arkadan becerdi mi?"

Bir süre ona baktım. Bu konuda ciddiydi.

"Seni piç," dedim öfkeli olduğum kadar şaşkındım da. Derken aklıma bir şey geldi. Yavaşça, "Onu öldürmeni istediğini söyledin," dedim. "Sen... Bunu yapmadın, değil mi?"

Bir silahın namlusu gibi gözlerini gözlerime sabitlemişti. "Bunu yapsam sorun olur muydu?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

Hislerimin giderek büyüyen karışıklığı arasından yükselen bir ruhla, "Evet, elbette sorun olurdu," dedim. "Ama yapmadın, biliyorum yapmadın."

"Hayır," dedi daha da yumuşak bir sesle. "Bilmiyorsun."

Blöf yaptığına inanmama rağmen bir ürpertiyle kolumdaki tüyler diken diken olmuştu.

"Buna hakkım vardı," dedi.

"Hayır," dedim. Ürpertim huysuzluğa dönmüştü. "Hiç hakkın yoktu. Kahrolası bir ölüydün." Huysuzluğuma rağmen 'ölü' derken sesim kırıldı ve yüzünün ifadesi birden değişti.

"Ne?" dedim yüzümü uzaklara çevirerek. "Bunu mesele etmeyeceğimi mi sanmıştın?"

"Hayır," dedi ve çamura bulanmış ellerimi aldı. "Ama bu kadar da mesele olduğunu düşünmüyordum." Sesi boğuklaştı ve ben ona döndüğümde gözlerinde yaşlar gördüm. Anlamsız bir ses çıkararak kendimi Jamie'nin kollarına attım ve hıçkırıklar eşliğinde ona sarıldım.

Beni sıkı sıkı tuttu, nefesi başımın üzerinde sıcacıktı ve nihayet durduğumda beni biraz kendinden uzaklaştırıp yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Seni, gördüğümden beri seviyorum Sassenach," dedi. Kan çanağı olmuş gözleri yorgunlukla çerçevelenmişti fakat hâlâ masmaviydi. "Seni sonsuza kadar seveceğim. Bütün İngiliz Ordusu'yla yatsan da fark etmez- aslında hayır," diye düzeltti kendini, "fark eder ama seni sevmemin önüne geçmez."

"Böyle bir şey yapacağımı sanmıyorum." Burnumu çektim ve kolundan bir mendil çıkarıp bana verdi. Beyaz ve yıpranmış bir patiska kumaştı ve "P" harfi mendilin köşesine mavi bir iple garip şekilde işlenmişti. Böyle bir şeyi nerden bulduğunu tahmin bile edemezdim ama bu şartlar altında sormakla da uğraşmadım.

Bank çok geniş değildi, dizleri benimkilerden bir-iki santim ötede duruyordu. Bana bir daha dokunmadı fakat kalbim fark edilir şekilde hızla atmaya başladı.

"Bence olanları bana anlattı çünkü senin bana bundan bahsedeceğinden emindi," dedi dikkatlice.

Burnumu silerken, "Edecektim," dedim hızlıca. "Ama tabii bunun için muhtemelen eve gelmeni, bir duş almanı ve karnını doyurmanı beklerdim. Eğer erkekler hakkında bildiğim bir şey varsa, o da mideleri boşken onlara böyle şeyler anlatmaman gerektiğidir. En son ne zaman bir şeyler yedin?"

"Bu sabah sosis yedim. Konuyu değiştirme." Sesi sakindi ama alttan alta sanki süt gibi kaynıyordu, bir derecelik ısı artışı sütün taşmasına sebep olabilirdi. "Anlıyorum, ama ne olduğunu bilmek istiyorum. Buna ihtiyacım var."

"Anlıyor musun?" diye tekrarladım. Kulaklarım bile kendi sesimin şaşkınlığına şaşırmıştı. Ellerim artık soğuk değildi; terlemeye başlamıştı, çamur lekelerini umursamayarak terleri etekliğime sildim.

"Şey, bundan *hoşlanmadım*," dedi kapalı dişlerinin arasından. "Ama anladım."

"Anladın mı?"

"Evet," dedi beni izleyerek. "İkiniz de öldüğümü düşünüyordunuz ve senin sarhoşken nasıl olduğunu biliyorum, Sassenach."

Onu tokatladım, o kadar hızlı ve sert vurdum ki başını eğmeye ya da kaçmaya vakti olmamıştı.

"Sen- sen-" dedim. Duygularımın şiddetine uyacak kadar kötü bir kelime bulamadım. "Buna nasıl cüret edersin?"

Yavaşça yanağına dokundu, dudakları kıvrılmıştı.

"Ben... Ah... Öyle bir şey demek istemedim Sassenach," dedi. "Ayrıca burada mağdur olan ben değil miydim?"

"Hayır kahrolası değilsin!" diye bağırdım. "Defol buradan, git boğul ve beni ajanların, a-askerlerin ve çocukların o-ortasında tamamen yalnız bırak, sen ve Fergus, sizi piç kuruları! Beni ve Marsali'yi y-yalnız bırakın-" Öyle duygulanmıştım ki devam edemedim. Eğer ağlarsam, eğer onun önünde ağlarsam lanetlenecektim.

Jamie dikkatlice uzandı ve ellerimi aldı. İzin verdim, yanıma yaklaştı, öyle yakındı ki kirli sakalındaki hafif tozu görebiliyordum. Yoldaki tozların ve kıyafetlerindeki kurumuş terin kokusunu, dahası vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyordum.

Titreyerek oturdum ve konuşmak yerine burnumu çekip durdum. Parmaklarımı kendi parmaklarının aralarına yayarak avuç içimi nasır tutmuş baş parmağıyla hafifçe okşadı.

"Senin bir ayyaş olduğunu söylemeye çalışmadım Sassenach," dedi uzlaşmacı olmak için çaba sarf eden bir tonda. "Demek istediğim sen sadece bedeninle düşünüyorsun Claire, bu hep öyle oldu."

Muazzam bir çabayla kelimeleri buldum. "Yani ben b-b-bir neyim? Gevşek bir kadın. Bir sürtük. Bir fahişe. Ve bunun bana bir sarhoş olduğumu söylemekten daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?!?!"

Eğleniyormuş gibi bir hırıltı çıkardı. Elimi hızlıca çektim ama o izin vermedi.

"Ne demek istediğimi söyledim, Sassenach," dedi Jamie, daha sıkı kavradı ve diğer kolumu da tutarak kalkmamı engelledi. "Vücudunla düşünüyorsun. Seni cerrah yapan da bu değil mi?"

"Ben- ah." Bir anlığına öfkemin üstesinden gelerek bu gözlemin içerisinde doğru bir şey olduğunu kabul ettim.

"Muhtemelen," dedim sertçe, ondan uzaklara bakarak. "Ama senin bunu demek istediğini sanmıyorum."

"Tamamı değil, evet." Sesinde yine hafif bir keskinlik vardı fakat onunla göz göze gelmemeye çalışıyordum. "Beni dinle."

Bir süre inatla sessizce oturdum fakat o da bekledi. Kendisi doğuştan o kadar inatçıydı ki ben yüzyıl boyunca inatçı olmaya çalışsam bile onu geçemezdim. Hoşlansam da hoşlanmasam da ne söylemek istediğini duyacaktım.

"Dinliyorum," dedim. Nefesini çekti ve biraz rahatladı fakat ellerimi gevşetmemişti. "Seninle en azından bin kere yatağa girdik Sassenach," dedi yumuşak bir sesle. "Sana ilgi göstermediğimi mi düşünüyordun?"

"En azından iki ya da üç bin kez," dedim. Kesin bir şekilde konuşmuştum ve yere düşürdüğüm bıçağa bakıyordum. "Ve hayır."

"Peki öyleyse. Yatakta nasıl olduğunu biliyorum ve nasıl olduğunu çok iyi hatırlıyorum," dedi, dudaklarını bir anlığına birbirine bastırdı.

"Hayır kahrolası bilmiyorsun," dedim hararetli bir şekilde.

Bir başka İskoç tepkisi verdi; burnundan ses çıkardı. Bu tepki tereddüt içeriyordu.

"Biliyorum," dedi fakat dikkatliydi. "Culloden'dan sonra seni kaybettiğim zaman ölmüş olmadığını bilemezdim, ama bana soracak olursan bu her şeyi daha da kötüleştirdi?"

Kendime has bir ses çıkardım ve devam etmesi için ona bir hareket yaptım.

"Sana May MacNab'ten bahsetmiştim, değil mi? Bana, mağaraya nasıl geldiğinden?"

"Aslında yıllar sonra," dedim soğuk bir ses tonuyla. "Ama evet, eninde sonunda buna zaman ayırdın." Ona bir bakış attım. "Bunun için kesinlikle seni suçlamıyorum ve ayrıca senden bu işin detaylarını istemedim."

"Evet istemedin," dedi Jamie kabullenerek. Parmağının boğumuyla burun kemerini ovuşturdu. "Belki de kıskanç biri değildin. Ama ben öyleyim." Tereddüt etti. "Eğer bilmek istiyorsan sana söyleyeceğim."

Şüphe içinde dudaklarımı ısırarak ona baktım. Bilmek istiyor muydum? Eğer istemiyorsam -ki bundan tam olarak emin değilim- bunu, onu önemsemediğime dair bir kanıt olarak alabilir miyim? Ayrıca o "ben öyleyim"in ne anlama geldiğinin de farkındaydım.

İma edilmiş anlaşmayı kabul ederek derin bir nefes aldım. "Anlat bana," dedim. "Nasıldı?"

Uzaklara baktı, boğazının yutkunurken inip kalktığını gördüm. Bir süre duraksadıktan sonra, "Sevecendi," dedi yavaş bir sesle. "Üzücü."

"Üzücü," diye tekrarladım. "Nasıl?"

Jamie bana bakmadı, gözlerini çiçeklerden ayırmadı. Sarmalanmış çiçeklerin arasında uçan bir yabanarısını takip ediyordu.

"İkimiz de kaybettiğimiz şeylerin yasını tutuyorduk," dedi yavaşça. Kaşları düşünceli şekilde aşağı inmişti. "Seni benim için canlı tutmak istediğini söyledi, bana... Bana onun sen olduğunu hayal etmem için izin verdi. Yani öyle olduğunu sanıyorum."

"Pek öyle olmamış sanırım?"

"Hayır." Jamie başını kaldırdı ve gözlerini bana dikti, bakışları bir kılıç gibiydi. "Kimse senin gibi olamaz."

Bu cümle bir iltifat havasında söylenmemişti; daha çok sıradan bir cümle, hatta gücenme taşıyordu.

Hızlıca omuz silktim, verebileceğim çok karşılık yoktu. "Ve?"

Jamie iç çekti ve ellerine baktı; daralmış sağ elini, kayıp parmağını ona hatırlatıyor gibi sol eliyle sıkıyordu.

"Sessizdi," dedi baş parmağına doğru. "Konuşmadık pek... Bir kez başladıktan sonra." Gözlerini kapattı ve içimde minik bir merak sızısıyla ne gördüğünü merak ettim. Hissettiğim merakın, muhtemelen onlara acıma duygusu olduğunu anladığım zaman şaşırdım. Seviştikleri mağarayı görmüştüm. Soğuk granit bir lahit... O zaman işlerin İskoçya'da nasıl çaresiz bir halde olduğunu anlamıştım. Sadece bir sözün verdiği sıcaklık vardı. "*İkimiz de kaybettiklerimizin yasını tutuyorduk,*" demişti.

"Sadece bir kez oldu. Çok uzun sürmedi ve ben- çok uzun

zaman oldu," dedi ve yanakları üzerinde aniden bir pembelik belirdi. "Ama... Benim buna çok ihtiyacım vardı. Sonra bana sarıldı... Buna daha çok ihtiyacım vardı. Kollarında uyuyakaldım; uyandığımda gitmişti. Ama senin sıcaklığını benimle birlikte taşıdım. Çok uzun zaman," dedi usulca.

Bu bir an içime bir kıskançlık tohumu ekti. Kendimi dikleştirdim ama buna kenetlediğim ellerimle karşı koymaya çalışıyordum. Jamie fark etmiş gibi kafasını bana doğru çevirdi. İçimdeki kıvılcımı hissetmişti ve bu kıvılcımı ateşe döndürecek şeye sahipti.

"Peki sen?" dedi ve bana sert bir bakış attı.

"Pek sevecen değildi," dedim sesimde belirgin bir imayla. "Çok üzücü de değildi. Öyle olmalıydı. Odama geldiği zaman yalnız yas tutmak istemediğini söyledi ve konuştuk. Ardından ayağa kalktım ve ona doğru gittim. Eğer beklentim olsaydı bile, bilinçli düşüncelerim olacağını sanmıyorum..."

"Öyle mi?" Sesindeki tonu benimkine benzetti. "Körkütük sarhoştun öyle mi?"

"Evet öyleydim ve o da öyleydi." Onun ne düşündüğünü biliyordum ve bunu gizlemek için bir çabası da yoktu. Cross Creek'te bir meyhane köşesinde onunla birlikte oturduğumun canlı anısı aklıma geldi, yüzümü ansızın elleri arasına alıp öpmüştü. Ağzındaki şarabın tatlılığı benimkine geçmişti. Birden ayağa fırladım ve elimi bankın üzerine koydum.

"Evet kahrolası öyleydim!" dedim öfkeyle yeniden "Senin öldüğünü duyduğum günden beri her gün sarhoştum."

Jamie derin bir iç çekti. Gözleri dizleri üzerinde kenetlenmiş ellerine sabitlenmişti. Yavaşça ellerini çözdü.

"Peki o zaman sana ne verdi?"

"Vurmak için bir şey," dedim. "En azından başlamak için."

İrkilmiş bir şekilde bana baktı. "Ona vurdun mu?"

"Hayır, sana vurdum," diye bağırdım. Farkında olmadan uyluğumun üzerinde kenetlediğim yumruklarım kıvrılmıştı. İlk darbeyi hatırladım; içimdeki tüm acıyla kör ve çılgın bir yumruk atmıştım. Bir adamın ağırlığıyla ezilen bileklerim sıkı sıkıya kavrandığında öfke içinde çığlık atıyordum. Bundan sonra tam

olarak ne oldu hatırlamıyordum- aslında, belli başlı bazı şeyleri çok canlı şekilde hatırlasam da bunların hangi sırayla olduğuna dair bir fikrim yoktu.

"Bulanıktı," der insanlar. Ancak burada asıl kastedilen bir insanın dışarıdan böylesine bir tecrübe içine girmesinin imkânsızlığıydı. Açıklamak boşunaydı.

"Mary MacNab," dedim aniden. "Onun sana... Sevecen olduğunu söyledin. John'un bana verdiği şeyin ne olduğu hakkında henüz düşünmedim." Tanımlayacak bir kelimeye ihtiyacım vardı.

"Şiddet," dedim. "Bir parçası buydu."

Jamie kaskatı kesildi ve gözleri kısılarak bana baktı. Ne düşündüğünü biliyordum ve kafamı salladım. "Öyle değil. Uyuşmuştum- bilerek isteyerek uyuşmuştum çünkü hissetmeye katlanamıyordum. O dayanabilmişti, benden daha cesaretliydi. Ve beni de öyle olmaya zorladı. Bu yüzden ona vurdum."

Uyuşmuştum ve John inkarın elbiselerini yırtmıştı. Dik durmamı ve yaşamamı sağlayan küçük günlük gereklilikleri söküp atmıştı, sonra altında olan ne varsa görünmüştü: beni, kahrolası ve iyileşmemiş halde.

Boğazımdaki havanın nemli ve sıcak olduğunu hissettim. Ve sonunda kelimeyi buldum.

"Paylaşım önceliği," dedim aniden. "O uyuşukluğun altında ben... Çıplaktım. Derisi yüzülmüş. Hastayla ilgilenirken... Kanamayı durdurmak her şeyden önce gelir. Kanamayı durdursun... Yoksa hasta ölür. O durdurdu."

John kendi acısını, öfkesini tokatlayarak benim fışkıran kanımı durdurmuştu. Birbirine bastırılan iki yara, kan hâlâ özgürce akıyor -fakat artık boşa değil başka bir vücuda akıyor, başka vücudun kanı da benim vücuduma akıyordu. Sıcaktı, yakıcıydı, hoş değildi belki - ama hayat doluydu.

Jamie alçak tonda Galce bir şeyler söyledi, dediklerinin çoğunu anlamadım. Kafası bükülmüş, dirsekleri dizlerinde, başı ellerinde gürültülü şekilde nefes alıyordu. Bir süre sonra onun yanına oturdum ve ben de derin bir nefes aldım. Ağustosböcek-

lerinin sesi artmıştı, akarsuyun gürültüsünde boğulan vızıltı ve yaprakların hışırtısı kemiklerimin içinde çınlıyordu.

"Lanet olsun ona," dedi en sonunda ve ayağa kalktı. Rahatsız olmuş ve sinirlenmiş görünüyordu - ama bana sinirli değildi.

"John şu an iyi, değil mi?" diye sordum tereddüt içinde. Şaşkınlığımla -ve hafif rahatsızlığımla- birlikte Jamie dudaklarını büzdü.

"Evet. İyi. Eminim öyledir," dedi. Sesinde tehlikeli bulduğum şüpheli bir tını vardı.

"Ona ne yaptın kahrolası?" dedim ve kendimi dikleştirerek oturdum.

Dudaklarını bir an için birbirine bastırdı. "Ona vurdum," dedi. "İki kere," diye ekledi, uzaklara bakarak.

"İki defa?" diye tekrarladım şok içinde. "Seninle kavga mı etti?"

"Hayır," dedi kısaca.

"Tanrım." Ona bakarak öne arkaya doğru sallandım. Şimdi az da olsa sakinleştiğimden dolayı neyi yansıttığını düşünmeye çalıştım... Endişe? Suçluluk?

"Ona neden vurdun?" diye sordum. Suçlamadan ziyade hafif bir merakla sormaya çalıştım. Besbelli ki bu çabam pek de başarılı olmamıştı, çünkü aniden kıçını arı sokmuş gibi bana döndü.

"Neden mi? Bana neden diye sorabilecek cesareti kendinde buldun demek?"

"Kesinlikle buldum," dedim sesimdeki yumuşak başlı tondan sıyrılarak. "Ona vurman için sana ne yaptı? Hem de iki kez?" Jamie'nin kavga etmekle herhangi bir sorunu yoktu, ancak normalde bir sebebi olurdu.

Hoşnutsuz ve derin bir İskoç sesi çıkardı fakat uzun zaman önce bana karşı dürüst olacağına dair söz vermişti. Bugüne kadar da bu sözden hiç çıktığı olmamıştı. Omuzlarını dikleştirerek bana baktı.

"Birincisi onunla benim aramdaydı, uzun süredir ona borçlu olduğum bir yumruktu."

"Ve sen de ona yumruk atma fırsatını kaçırmadın, çünkü o

an çok uygundu?" diye sordum. Bu, "onunla benim aramda," derken ne demek istediğini doğrudan sormak yerine ihtiyatlı bir yoldu.

Huysuz şekilde, "Kendime engel olamadım," dedi. "Bana bir şey söyledi ve ona vurdum."

Bir şey demedim fakat onun duyması için özellikle burnumdan soludum. Beklentiyle ağırlaşmış ve yalnızca akan nehrin sesiyle bozulan uzun bir sessizlik anı oldu.

"Bana ikinizin birbirinizle yatmadığını söyledi," diye mırıldandı sonunda yere bakarak.

"Evet," dedim, nedense şaşırmıştım. "Sana söylemiştim. İkimiz de- ah!" Ardından yine gözlerini gözlerime dikti.

"Ya," dedi, kelime ağzından alaycı bir şekilde çıkmıştı. "İkiniz de beni beceriyordunuz."

"Ah, anlıyorum," diye mırıldandım. "Peki. Hımm. Bu çok doğru." Burnumun üstünü ovaladım. "Anlıyorum," dedim ve muhtemelen anladığımı sanıyordum. Jamie ile John arasında uzun zamandır ayakta duran derin bir dostluk vardı ancak bunun üzerinde durduğu sütunlardan biri, John'un Jamie'ye yönelik cinsel arzusuna yapılan herhangi bir imadan katı bir şekilde uzakta durması olduğunun farkındaydım. Eğer John ikisinin altında duran bu sütunu tekmelememiş olsaydı...

"Peki ikinci kez?" İlkinin ayrıntılarına daha fazla girmesini istemeyerek ikincisini sordum.

"Evet, şey, o senin hakkındaydı," dedi. Hem yüzü hem de sesi biraz da olsa rahatlamıştı.

"Gurur duydum," dedim, olabildiğince kuru bir şekilde. "Ama gerçekten olmamalıydı."

"Evet, şimdi anladım," diye kabul etti, utanarak. "Ama öfkemi çoktan kaybetmiştim ve geri adım atamadım. *Ifrinn*," diye mırıldandı, yere eğilip kazı bıçağını aldı ve onu yanında bulunan banka sertçe sıkıştırdı.

Ardından gözlerini kapadı, dudaklarını bastırdı ve sağ elinin parmaklarıyla bacağına vurmaya başladı. Donmuş dördüncü parmağının kalıntılarını kesip çıkardığımdan beri bu hareketi yapmamıştı ve onu şimdi bunu yaparken gördüğüm için şaşkı-

na dönmüştüm. İlk kez, durumun ne kadar karmaşık olduğunu anlamaya başladım.

"Söyle bana," dedim ağustosböceklerinin seslerinden daha yüksek olmayan bir tonda. "Bana ne düşündüğünü söyle."

"John Grey'i. Helwater'ı düşünüyorum." Derin ve bıkkın bir nefes aldı, bana bakmasa da gözlerini açtı. "Orada idare ettim. Söylediğin gibi uyuşuk kalarak. Bununla baş edebilmek için ben de sanırım sarhoş kaldım." Ağzı büküldü ve sağ elini yumruk haline getirdi; ardından şaşkınlık içinde baktı, çünkü bunu otuz yıldır yapamıyordu. Avcunu açtı ve bu elini dizinin üzerine koydu.

"İdare ettim," diye tekrarladı. "Fakat o zamanlar Geneva vardı- ben de bunun nasıl olduğunu anlattım, değil mi?"

"Anlattın."

İç çekti. "Ve William. Geneva'nın ölümü benim hatamdı, bu kalbimde bir yara- ve William..." Ağzının gerginliği yumuşadı. "Çocuk beni canlı canlı doğradı sanki Sassenach. Bağırsaklarımı ellerime verdi."

Ellerimi onunkilerin üzerine koydum, parmaklarıyla benimkileri sardı.

"Ve o lanet İngiliz kulampara beni sardı," dedi. Öyle alçak sesle söylemişti ki onu nehrin sesinden zor duymuştum. "Arkadaşlığıyla."

Bir nefes aldı ve patlar gibi verdi. "Hayır, onu öldürmedim. Bunu yapsaydım üzülür müydüm bilmiyorum-ama öldürmedim."

Derin bir iç çekişle nefesimi bıraktım ve ona yaslandım. "Bunu biliyordum. Sevindim."

Pus, gök gürültüsüyle birlikte çağlayan nehrin üzerine doğru çıkarak çelik grisi bulutlara doğru kalınlaşıyordu. Akciğerlerimi temiz havayla doldurdum. Ve ardından onun derisini kokladım, iştah açıcı bir kokusu vardı. Fakat bu -iştah açıcılığına rağmen- olağandan biraz daha farklı bir grup kokuya daha sahipti: hafif bir sosis kokusu, lahana'nın keskin acı kokusu ve... Evet, garip bir şekilde baharatlı bir şeyle örtülmüş hardal. Onu yalamaya dair dürtümü bastırarak burnumu çektim.

"Sen tıpkı-"

"Koca bir tabak sebze turşusu gibi kokuyorum" diye araya girdi yüzünü ekşiterek. "Bana bir dakika ver, bir yıkanayım." Kalkıp nehre gitmeye çalıştı ama uzanıp kolundan yakaladım.

Bir an bana baktı, ardından derin bir nefes çekti ve onu yavaşça dışarı bırakırken beni kendisine doğru çekti. Direnmedim. Aslında kollarım refleks olarak ona dolandı. Kucaklaşmanın rahatlığıyla neşeyle iç çektik.

Orada sonsuza kadar oturup onun misk, toz, lahana kokusunu içime çeker ve kulağımın altında kalbinin derin vuruşlarını dinleyebilirdim. Söylediğimiz her şey -olan biten her şey- Pandora'nın kutusundan çıkan dertler bulutu gibi etrafımızda süzülüyordu, fakat tam bu anda birbirimizden başka kimse yoktu.

Biraz sonra elleri kıpırdadı ve kulağımın arkasındaki nemli, gevşek bukleleri düzeltti. Boğazını temizledi, biraz sağa sola kaydı, kendisini dikleştirdi. Ellerim kalçalarında olsa da onu isteksizce bıraktım.

Duruşmadan önce resmi bir bildiride bulunacak birinin ses tonuyla, "Bir şey söylemek istiyorum," dedi. Az evvel sakince atan kalbim şimdi yeni bir endişe dalgasıyla çalkalanıyordu.

"Ne?" Sesim öyle endişeli çıkmıştı ki kahkaha attı. Sadece bir nefesti, ama gülmüştü. Böylece ben de tekrar nefes alabildim.

Jamie elimi sıkıca tuttu ve gözlerimin içine bakarak, "Bunu takmadın demiyorum, çünkü takıyorum. Daha sonra bu konuda karışıklık çıkarmayacağım demiyorum, çünkü muhtemelen çıkaracağım. Ama demek istediğim şu ki bu dünyada seni benden ya da beni senden ayıracak hiçbir şey yok," dedi. Bir kaşını kaldırdı. "Sen de böyle düşünmüyor musun?"

"Ah, evet," dedim tutkulu bir biçimde.

Tekrar nefes aldı ve omuzları gevşedi. "Sadece bir soru," dedi. "Benim karım mısın?"

"Elbette öyleyim," dedim çok büyük bir şaşkınlıkla. "Nasıl olmam?"

Yüzü o zaman değişti; derin bir nefes aldı ve beni kollarına aldı. Ona sarıldım, sertçe ve beraber derin bir iç çektik, bu

konuda uzlaştık. Başı benimkinin üzerine eğilmişti, saçlarımı öpüyordu. Yüzüm omuzlarına dönüktü, boynuna değen ağzım açıktı. Dizlerimiz yavaşça doğal bir şekilde rahatladı, böylece kenetlenmiş biçimde yeni kazılmış toprağa diz çöktük. Tıpkı bir ağaç gibiydik, bir sürü dalı olan fakat tek bir sağlam gövdeye sahip bir ağaç...

Yağmurun ilk damlaları düşmeye başladı.

***

Yüzü şimdi gevşemişti ve dertten arınmış gözleri berrak bir mavi renkteydi - en azından bir an için. "Yatak nerede? Seninle çıplak olmaya ihtiyacım var."

Bu öneriyle ben de ilgiliydim fakat soru beni bir anlığına şaşkına çevirmişti. Elbette John'un evine gidemezdik, yani en azından sevişmek için bunu yapamazdık. Tabii John da buna karşı çıkacak bir pozisyonda değildi. Eğer eve irice bir İskoçyalıyla girdiğimi ve onunla yatak odasına çıkan merdivenleri tırmandığımı görse ne diyeceğini düşündüm. Ayrıca Jenny vardı... Diğer yandan Jamie ile olmayı ne kadar istesem de düğünçiçeklerinin arasında onunla çıplak olmak istemiyordum. Birlikteliğimiz her an Bartramlar, yaban arıları ya da yağmur tarafından bölünebilirdi.

"Bir han olur mu?" diye önerdim.

"Halkın pek bilmediği bir yer var mı? Makul bir yer tabii?"

Düşünerek kaşlarımı çattım. Asla King's Arms olamazdı. Diğer yandan... Sadece Marsali'nin bira veya ekmek aldığı bir ya da iki tane alelade lokanta biliyordum ve insanlar beni orada Leydi John Grey olarak tanıyordu.

Jamie'nin hâlâ gözlerden uzak olması gerekmiyordu aslında ama onun sözde ölümü ve John'la trajik evliliğimiz halka muazzam miktarda malzeme olmuştu. Öldüğü düşünülen Albay Fraser'ın apansız geri dönmesi ve karısını yeniden geri istemesi İngiliz Ordusu'nun şehirden geri çekilmesini bile gölgede bırakacak bir olay yaratırdı. Aniden aklıma bir grup İskoçyalı sarhoş klan üyesinin gözü önünde olan düğün gecemiz geldi ve bu deneyimin ona ne kadar benzeyeceğini düşündüm.

Nehre, güzel ve korunaklı bir çalılık bulabilir miyiz diye bir bakış attım. Fakat ikindi vaktiydi, hava bulutluydu ve sivrisinekler kendi etçil gruplarını oluşturarak ağaçların altında salınıyorlardı. Jamie aniden durdu ve beni kollarıyla kaldırdı.

"Bir yer bulacağım."

***

Yeni bir dikim kulübesinin ahşap kapısını tekmeleyerek açtı. Bir anda güneşle ısınmış tahta, toprak, su, kil ve bitki kokan, ışığın çizgiler oluşturduğu loş bir barakadaydık.

"Ne, burada mı?"

Jamie'nin pek gizlilik arayışında olmadığı çok açıktı. Bu noktada sorum oldukça gülünç kaçmıştı. Beni tutup duvara çevirdi ve korsemin bağlarını çözmeye başladı. Nefesini boynumda hissediyordum ve tüylerim diken diken olmuştu.

"Sen-" diye başladım fakat sözüm onun, "Sus!" demesiyle bölündü. Sustum ve onun duyduğunu duyabildim: Bartramlar birbirleriyle konuşuyordu. Gerçi aralarında mesafe vardı- evin arka verandasındalar diye düşündüm. İngiliz porsukağacının kalın gövdesi barakayı nehir yolundan görünmez kılıyordu.

"Bizi duyacaklarını sanmıyorum," dedim ama sesimi alçalttım.

"Konuşmayla işim bitti," diye fısıldadı Jamie, öne doğru eğildi ve dişlerini enseme doğru yaklaştırdı.

"Sus," dedi yeniden, bu kez yumuşak bir ses tonuyla. Aslında bir şey söylememiştim ama çıkarmış olduğum ses yüksek perdedendi. Burnumdan güçlü bir şekilde nefes verdim ve onun kıkırdadığını duydum.

Korsem gevşemişti, serin hava nemli iç etekliğimin içinden geçti. Jamie durdu, ellerinden biri eteğimin bağcıklarındaydı. Diğer bağcığa ulaşmak için göğüslerimden birini hafifçe kaldırdı -ağır ve özgürlerdi- başparmağı kiraz çekirdeği kadar sert meme ucumu okşuyordu. Yine bir ses çıkardım ama bu kez daha alçaktı.

Belli belirsiz şekilde, solak olduğu için ne kadar şanslı olduğumuzu düşündüm, çünkü bir yandan o eli eteğimin bağcıkla-

rını çözmekle meşguldü. Eteğim ayaklarımın ucuna bir hışırtı halinde düştü, -eli göğsümden ayrılınca ve iç etekliğim kulaklarıma doğru yukarı kalkınca- ve aklıma birden Genç Bay Bartram'ın aniden biberiye fideleri saksılamak ihtiyacında olduğu görüntüsü geldi. Şok onu muhtemelen öldürmezdi ama...

"Madem ucunda ölüm sonuna kadar gidelim," dedi Jamie sezmiş gibi. Çünkü bu sırada arkamı dönmüş, Boticelli'nin Venüs'ü gibi mahrem noktalarımı korumaya çalışıyordum. "Ve şimdi çıplaksın."

Bana sırıttı, kendi kirlenmiş gömleğini çabucak çıkardı -beni oturturken ceketini yana atıverdi- düğmeleri açmaya uğraşmadan pantolonunu hızla çıkardı. Bunu yapabilecek kadar zayıflamıştı; pantolon kalça kemiklerinde zar zor duruyordu. Çoraplarını çıkarmak için eğildiğinde derisinin altında kaburgalarının gölgelerini gördüm.

Jamie doğruldu ve elimi göğsüne koydum. Terli ve sıcaktı. Dokunuşumla göğsündeki tüyler diken diken oldu. Lahananın baskın kokusuna rağmen onun sıcak ve ateşli kokusunu alabiliyordum.

"O kadar hızlı değil," diye fısıldadım.

Galce bir şeyler söylerken bana doğru uzandı ve parmağımı onun kaslı göğsüne bastırdım.

"Önce bir öpücük istiyorum."

Ağzını kulaklarıma dayadı ve iki eliyle sıkıca popomu tuttu. "Bir şeyler talep edecek konumda olduğunu mu düşünüyorsun?" diye fısıldadı popomu sıkarken.

"Evet kahrolası," dedim ve ellerimi onun gibi aşağı doğru kaydırdım. Göz göze, el eleydik. Birbirimizin nefeslerini içimize çekiyorduk. Loş ışıkta dahi birbirimizin en ufak yüz ifadelerini bile görebilecek kadar yakındık.

"Ben senin karınım," diye fısıldadım ve dudaklarımı dudaklarında gezdirdim.

"Biliyorum," dedi Jamie çok yavaş bir şekilde ve beni öptü. Yumuşaktı. Ardından gözlerini kapattı ve dudaklarını yüzümde gezdirdi. Elmacık kemiklerim, kaşlarım, kulağımın altındaki hassas noktalarım ve çenem... Pek öpmek gibi değildi bu, daha

çok eski beni hatırlamaya çalışıyor gibiydi. Sanki kemiklerimden kanıma, çılgınca atan kalbime kadar beni yeniden tanımak istiyordu.

Hafif bir ses çıkardım ve ağzım onun ağzını aradı. Çıplak vücutlarımız serin fakat nemliydi, saçlarımız tatlı tatlı hışırdıyordu ve onun tatlı sertliği aramızda yuvarlanıyordu. Ancak onu öpmeme izin vermedi. Eli ensemdeki saçlarıma gitti, başımı avuçladı.

Titiriyorduk; dikim bankına yaslandım ve titreşimden sallanan küçük bir fidan tepsisini tuttum - tatlı fesleğenin baharatlı yaprakları çılgınca titreşiyordu. Jamie tepsiyi bir eliyle kenara itti, ardından dirseklerimi yakaladı ve beni bankın üzerine çıkardı.

"Şimdi," dedi nefes nefese. "Sana şimdi sahip olmalıyım."

Oldu da ve bankta kıymık olup olmadığını umursamayı bıraktım.

Bacaklarımı onun etrafına doladım, beni düz olarak yatırdı ve üzerime eğildi. Elleri mutluluk ve acı arasında bir sesle banktan kuvvet alıyordu. Yavaşça içime girdi, nefesimi tuttum.

Yağmurun sesi, kulübenin teneke çatısında patırtıdan çınlamaya dönüştü. Çıkaracağım her sesi gizleyecek diye düşündüm belli belirsiz. Bu güzel bir şeydi. Hava serinlemişti fakat nemliydi; tenlerimiz kaygandı. Etin ete değdiği yerde sıcaklık artıyordu. Jamie yavaş fakat incelikliydi. Onu teşvik edecek şekilde sırtımı eğdim. Buna karşılık olarak beni omuzlarımdan tuttu ve neredeyse hiç kıpırdamadan öptü.

"Bunu yapmayacağım," diye fısıldadı ve ona karşı mücadele edince beni sıkı sıkı yakaladı. Dilediğim, ihtiyacım olan vahşi cevaba onu sürüklemeye çalışmak boşunaydı.

"Neyi yapmayacaksın?" Nefesimi tutuyordum.

"Seni bunun için cezalandırmayacağım," dedi o kadar sessizdi ki sesini duyamıyordum. "Bunu yapmayacağım diyorum, duymuyor musun?"

"Beni cezalandırmanı *istemiyorum* zaten seni piç." Ellerinden kurtulmaya çalışırken omuz eklemlerim çatırdadı. "Ben istiyorum ki... Tanrım, ne istediğimi gayet iyi biliyorsun!"

"Evet, biliyorum." Eli omzumu bıraktı ve kalçamın altını kavradı. Birleştiğimiz yere dokundu, esnek ve kaygandı. Teslim olduğuma dair bir ses çıkardım ve dizlerim gevşedi.

Bana tiz rahatlama çığlıkları attıracak şekilde içimden çıkıyor ve tekrar giriyordu.

"Beni yatağına davet et," dedi elleri kollarımda ve nefes nefeseydi. "Sana geleceğim. Geleceğim, sorsan da sormasan da. Sassenach unutma, ben senin erkeğinim ve sen istediğin sürece sana hizmet ederim."

"Et," dedim. "Lütfen et. Jamie seni öyle çok istiyorum ki!"

İki eliyle morluklar bırakacak bir sertlikle kalçamı yakaladı. Bedenimi ona doğru bir kavis oluşturacak şekilde eğdim, bir yandan ellerim onun terli vücudunda kayıyordu.

"Oh Tanrım, Claire, sana ihtiyacım var."

Yağmur artık çatıda kükrüyordu, mavi beyaz ve keskin ozonun kokusu eşliğinde bir şimşek çaktı. Kayarak süzülüyorduk, birbirine geçmiş, kör ve nefessiz şekilde... Gök gürültüsü kemiklerimize sızıyordu.

25

BENİ ÖZGÜR BIRAK...

Evini terk edişinin üçüncü günü, güneş batarken Lord John William Bertram Armstrong Grey kendisini tok bir karınla, başı döner halde, kötü bir şekilde onarılan bir tüfekle ve berelenmiş bileklerle, özgür bir adamdan çok daha fazlası olarak buldu. Rahip Peleg Woodswoth'ün karşısına dikilmiş, sağ eli havada, söylenenleri tekrar ediyordu:

"Ben Bertram Armstrong, Amerika Birleşik Devletleri'ne sadık olacağıma, onlara dürüstlükle hizmet edeceğime, cesaretle bütün düşmanlarına karşı duracağıma, Kıta Kongresi'nin bütün şartlarına, generallerin ve askerlerin bütün emirlerine uyacağıma yemin ederim."

Lanet olsun, diye düşündü. *Sırada ne var?*

İKİNCİ BÖLÜM
Bu Sırada Çiftlikte...

26

KARANLIĞA DOĞRU BİR ADIM

30 Ekim 1980
Craigh na Dun

Bir ter lekesi, William Buccleigh'in gömleğinin kürek kemikleri arasında kalan kısmı koyulaştırmıştı. Serin bir gündü ama Craigh na Dun'ın tepesine zorlu bir tırmanıştı ve onları tepede neyin beklediği düşüncesi herkesi terletmeye yeterdi.

"Senin gelmen gerekmiyor," dedi Roger, Buccleigh'in ardından.

"Defol," diye yanıt verdi büyük-büyük-büyük-büyük-büyükbabası kısaca. Buck dalgın dalgın konuşsa da onun da tüm dikkati Roger gibi tepenin uzaktaki zirvesinde toplanmıştı.

Roger buradan taşları duyabiliyordu. Düşman arıların kovanı gibi cılız, can sıkıcı bir vızıltı. Cildinin altında gezinen kuvvetli bir karıncalanma hissetti ve sanki yerinden sökebilirmiş gibi dirseğini şiddetle kaşıdı.

"Taşlar yanında, değil mi?" Buck durdu, omzunun üstünden arkasına bakarken tek elle bir huş ağacı fidanına tutundu.

"Yanımda," dedi Roger kısaca. "Seninkini şimdi istiyor musun?"

Buck başını salladı ve boşta duran eliyle kabarık sarı saçlarını alnından çekti.

"Zaman yeterli," dedi ve tekrar tırmanmaya başladı.

Roger elmasların orada olduğunu biliyordu ve Buck'ın da bildiğini biliyordu ama yine de elini ceketinin cebine soktu. Her bir yarısında neredeyse bir kırıntı kadar küçük birer parça elmas olan, Brianna'nın tavuk makası ile kestiği eski bir broşun iki yarısı, iki kaba metal parçası şıngırdadı. Tanrı'ya bunların yeterli olması için dua etti. Eğer yeterli olmazsa...

O gün hava serindi ama kemiklerine kadar titredi. Bu iki kere olmuştu - onu neredeyse öldüren ilkini de sayarsa üç kere.

Her seferinde daha da kötüleşmişti. Bu, zihnin ve vücudun parçalandığı, ne bir mekan ne de geçit olan yere, Ocracoke'a geri gelmeyeceğini, bunu son bir kere daha yapamayacağını düşünmüştü. Sadece Jem'in kollarında olması hissi bunu yapmasını, gelmesini sağlamıştı. Ve şimdi de ona bunu tekrar yaptıracak olan şey Jem'i bulma isteğiydi.

Loch Errochty barajı altında bir hidroelektrik tüneli

Tünelin sonuna yaklaşıyor olmalıydı. Jem bunu rüzgârın yüzüne çarpmasından anlıyordu. Tüm görebildiği servis treninin kontrol panelindeki kırmızı ışıktı - *buna kontrol paneli mi deniyordu?* diye merak etti. Durmak istemedi çünkü durması trenden çıkıp karanlığın içine dalması demekti. Ama tren raydan çıkıyordu ve bu yüzden yapacak çok da bir şeyi yoktu.

Trenin gitmesini sağlayan kumanda kolunu çekti ve tren yavaşladı. Biraz daha çekti. Biraz daha çekti, kumanda kolu yerine oturdu ve tren sendeleyip bir kenara tutunmasına neden olan küçük bir sarsıntıyla durdu.

Bir elektrikli trende makine sesi olmazdı ama tekerlekler ray üzerinde sarsıldı ve tren durana kadar metallerin birbirine sürtünmesiyle oluşan tiz sesler çıkardı. Tren durduğunda ses de durdu. Çok sessizdi.

"Hey!" dedi yüksek sesle, çünkü kendi kalbinin atışını duymak istemedi. Sesi yankılandı ve yukarı baktı, ürktü. Annesi tünelin çok yüksek olduğunu söylemişti, 9 metreden daha yüksek ama o bunu unutmuştu. Üzerinde göremediği bir boşluğun olduğu düşüncesi onu çok rahatsız etti. Yutkundu ve bir eliyle tutunarak minik trenden çıktı.

"Hey!" diye bağırdı görünmeyen tavana. "Orada yarasa var mı?"

Sessizlik. Orada yarasalar olduğunu umuyordu. Onlardan korkmuyordu, eski kulede de yarasalar vardı ve yaz akşamları oturup da yarasaların avlanmak için dışarı çıkmalarını izlemeyi severdi. Ama şimdi yalnızdı, sadece karanlık vardı.

Elleri terliyordu. Metal aracı bıraktı ve iki elini de kot pan-

tolonuna sürüp temizledi. Şimdi kendi nefes seslerini de duyabiliyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadı nefes alırken. Bu daha iyi hissetmesini sağladı, bu yüzden tekrar söyledi. Bunun yerine dua ediyor olmalıydı ama henüz o kadar korkmamıştı.

Orada bir kapı var, demişti annesi. Tünelin sonunda. Onarımı gerektiğinde büyük türbinlerin barajdan yukarı kaldırılabildiği servis odasına açılıyordu. Kapı kilitli olabilir miydi?

Aniden trenden çıkmış olduğunu fark etti ve tünelin sonuna doğru mu yoksa geldiği yöne doğru mu dönmüş olduğunu bilemedi. Panik halinde ileri geri gidip el yordamıyla treni aradı. Raya takıldı ve düşüp yere serildi. Bir süre orada yatıp "Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin!" dedi çünkü iki dizinin ve avucunun içinin derisi sıyrılmıştı ama o gayet iyiydi, gerçekten. Şimdi rayın nerede olduğunu biliyordu, böylece onu takip edebilir ve yolunu kaybetmezdi.

Ayağa kalktı, burnunu sildi ve rayı takip ettiğinden emin olmak için her adımda raya vurup ayaklarını sürüye sürüye yavaşça ilerledi. Trenin durduğu yerin ilerisinde olduğunu düşündü, bu yüzden hangi tarafa gittiği çok da önemli değildi - ya treni ya da tünelin sonunu bulacaktı. Ve sonra da kapıyı. Eğer kilitliyse-

Tüm vücudunda elektrik şoku gibi bir şey hissetti. Nefesi kesildi ve sırtüstü düştü. Aklındaki tek şey birisinin ona Luke Skywalker'ın kılıcı gibi bir ışın kılıcıyla vurduğu düşüncesiydi ve bir süre sonra da her kim vurduysa kafasını kesmiş olduğunu sandı.

Vücudunu hissedemiyordu ama aklında vücudunun karanlığın içinde kanayarak uzanıyor olduğunu ve başının da karanlıkta tren raylarının üzerinde durduğunu görebiliyordu; ayrıca başı vücudunu göremiyor hatta bedeninden kopmuş olduğunu bile anlamıyordu. Çığlık atmaya çalışırken nefessiz kalmış gibi bir ses çıkardı ama bu midesinin hareket etmesine sebep oldu ve bunu hissetmesiyle dua etmek istedi.

"*Deo... Gratias*!" diyerek bir nefes aldı. Bu, büyükbabasının bir kavga ya da birini öldürmek hakkında konuştuğu zaman

söylediği şeydi. Bu yaşadıkları ise tam olarak öyle bir şey değildi ama yine de söylenecek doğru şey gibi geldi ona.

Şimdi tüm vücudunu hissedebiliyordu tekrar ama başının yerinde olduğundan emin olmak için oturdu ve boynunu tuttu. Cildi garip şekilde atıyordu. Atsineği ısırdığı zaman atın derisinin seğirdiği gibi, ama şu anda onun tüm vücudu atıyordu. Yutkundu ve şekerli gümüş tadı geldi ve tekrar nefesi kesildi çünkü şimdi ona neyin vurduğunu biliyordu. Neredeyse.

Bu, hep birlikte Ocracoke'taki kayalara yürüdükleri zamanki gibi değildi. Bir an babasının kollarındaydı, bir dakika sonra ise büyükannenin muayenehanesindeki dökülen cıva gibi parça parça her tarafa dağılmış gibiydi. Sonra tekrar bir bütün halindeydi ve babası onu nefesini kesecek kadar sıkı bir şekilde tutuyordu. O sırada babasının hıçkıra hıçkıra ağladığını duyabiliyordu ve bu onu korkutmuştu. Ayrıca ağzında tuhaf bir tat vardı ve vücudunun parçaları hâlâ kıpırdayıp kaçmaya çalışıyordu ama cildinde hapsolmuşlardı.

Evet. Cildinin böyle kıpırdamasına sebep olan şey buydu ve artık ne olduğunu bildiğinden rahat bir nefes aldı. O halde her şey yolundaydı; iyi durumdaydı ve bu geçecekti.

Hatta geçmeye başlamıştı bile, seğirmeler azalmaya başlamıştı, hâlâ dengesiz hissediyordu ama ayağa kalktı. Çok dikkatliydi, çünkü onun nerede olduğunu bilmiyordu.

Bekle- biliyordu. Kesinlikle biliyordu.

"Tuhaf," dedi farkında olmadan yüksek sesle, çünkü artık karanlıktan korkmuyordu, artık önemli değildi.

Onu göremiyordu, tam olarak gözleriyle göremiyordu. Onu daha önce nasıl görebildiğini düşünüp gözlerini kısarak baktı ama nasıl yaptığını tanımlayacak bir kelime yoktu. Duymak, koklamak ya da dokunmak gibi bir şeydi ama aslında bunların hiçbiri değildi.

Ama nerede olduğunu biliyordu. Oradaydı, havada bir çeşit... Titreme. Ayrıca, ona baktığında aklında güzel ışıltılı şeylerin hissi vardı, denizin üzerinden yansıyan güneş gibi ya da bir mum ışığının yakutta parlaması gibi ama aslında böyle bir şey görmediğini de biliyordu.

Tüm tünel boyunca ve hatta tavanda da olduğunu söyleyebilirdi. Ama yoğun değildi, hava kadar seyrekti.

Onu Ocracoke'taki kayalardaki şey gibi yutmamasının sebebi de bu diye tahmin etti. En azından... Bu olmamıştı ama bir anlığına başka bir zamana gittiğinden endişelendi. Yine de öyle olduğunu sanmıyordu. Cildinin atması durduğuna göre tünel de aynı tüneldi ve kendisi de. Onu Ocracoke'ta yaptıkları zaman çok başka bir şey olduğunu hemen anlamıştı.

Bir süre orada durdu, etrafına bakıp düşünerek. Sonra başını salladı ve ayağıyla rayı yoklayarak döndü. Ne olursa olsun onun içinden geçmeyecekti. Sadece kapının kapalı olmadığını ummalıydı.

Toprak sahibinin çalışma odası, Lallybroch

Brianna'nın eli zarf açacağına uzandı ama mesafeyi hesaplamış olmasına rağmen Rob Cameron'la kendisi arasındaki masayı ve ahşap bıçağın dayanıksızlığını düşününce, isteksizce bu alçak herifi öldüremeyeceği sonucuna vardı. Henüz.

"Oğlum nerede?"

"O iyi."

Brianna aniden ayağa kalktı. Cameron ise istemsizce sıçradı, yüzü kızardı ve ifadesini sertleştirdi.

"İyi olsa çok iyi olur," diye çıkıştı. "O nerede dedim?"

"Ah, hayır kadın," dedi hayretle ama umursamaz görünmeye çalışarak. "Bu oyunu böyle oynamayacağız. Bu akşam değil."

Tanrım, Roger neden masasının çekmecesinde çekiç, keski ya da işe yarayacak başka bir şey bulundurmazdı ki? Bu pislik herifi zımbalamasını mı bekliyordu? Masanın üzerinden atlayıp gırtlağına yapışmamak için her iki elini masanın üzerine yerleştirip kendini destekledi.

"Oyun oynamıyorum," dedi Brianna dişlerini sıkarak. "Sen de oynamıyorsun. Jemmy nerede?"

Cameron parmağını ona doğru uzattı.

"Artık sen patron değilsin, Bayan MacKenzie. Artık kararları ben alıyorum."

"Ah, öyle sanıyorsun değil mi?" dedi olabildiğince kibar bir şekilde. Düşünceleri bir kum saatindeki kum tanecikleri gibi kayıyordu; *eğer, nasıl, yapmalı mıyım, hayır, evet*'lerden oluşan bir şelale gibiydi...

"Öyle, evet." Kızaran yüzü daha da kızardı ve dudaklarını yaladı. "Dibe vurmak ne demek göreceksin kadın."

Cameron'ın gözleri çok parlaktı, saçları öyle kısa kesilmişti ki kulaklarının üzerinde parlayan ter damlalarını görebiliyordu. Onu bir şeyler mi heyecanlandırmıştı? Daha fazlası olduğunu düşündü. Eşofman giymişti ve parmakları bilinçsiz şekilde önüne, bir şişkinliğin görünmeye başladığı yere hafifçe vuruyordu. Bu görüntü karşısında dudaklarını büzdü Brianna.

Hayatta olmaz dostum.

Adamın gözlerini çekmesine izin vermeden, onu kandırabilmek için bakışını mümkün olduğunca genişletti. Ceketinin ceplerinde bir şeyler olduğu halde onun silahlı olduğunu sanmıyordu Brianna. Gerçekten bu adam yanında kelepçe ve bir balyoz olmadan onu sevişmeye zorlayabileceğine mi inanıyordu?

Cameron parmağını çevirip yeri işaret etti.

"Buraya gel kadın," dedi usulca. "Ve pantolonunu indir. Sürekli kıçının tekmelenmesi nasıl bir şeymiş öğrenmen iyi olacak. Bana aylardır bunu yapıyorsun- Doğruya doğru, değil mi?"

Brianna masanın etrafından dolanıp yavaşça yaklaştı ama onun uzanamayacağı mesafede durdu. Gözlerini adamdan ayırmadan ve aşağıya bakmadan soğuk parmaklarıyla pantolonunun düğmesini aradı. Kalbi öylesine hızlı atıyordu ki onun derin nefes duymadı bile.

Pantolonunu aşağı indirirken Cameron'un dilinin ucu istemsizce göründü ve yutkundu.

"İç çamaşırını da," dedi nefesi kesilerek. "Çıkar onları."

"Çok sık tecavüz etmiyorsun değil mi?" dedi Brianna kabaca çamurlu pantolonunu çıkarırken. "Acelen ne?" Eğilip ağır kot pantolonu aldı, paçalarını silkeledi ve masaya koyacakmış gibi döndü. Sonra hızla dönüp pantolonu paçasından kavradı ve tüm gücüyle adamın kafasına vurdu.

Ağır kumaş, fermuar ve pirinç düğme Cameron'un yüzüne çarptı ve pantolonu yakalayıp şaşkınlıkla homurdanarak geriye doğru sendeledi. Brianna pantolonu bıraktı, masanın üzerine sıçradı ve oradan adamın üzerine atladı.

Ahşap zemini sarsacak kadar şiddetli düştüler ama Brianna üstteydi. Diziyle adamın karnına vurdu ve iki kulağından tutup kafasını bütün gücüyle yere çarptı. Cameron acıyla bağırdı, onun bileklerini yakalamaya çalıştı ama Brianna tam zamanında onun kulaklarını bırakıp geri çekildi ve kasıklarını yakaladı.

Brianna bu yumuşak kumaşın üzerinden doğru düzgün tutmuş olsaydı hayalarını ezmiş olurdu ama adamın allak bullak olup bağırmasına ve oturduğu yerden sıçramasına yetecek kadar sertti.

Yumruk yumruğa bir dövüşü kazanamazdı Brianna ama onun vurmasına da izin veremezdi. Vurabileceği ağır bir şeyler arayarak ayağa kalktı ve tam adam da ayağa kalkarken ahşap posta kutusunu kaldırıp kafasına geçirdi. Cameron yere düşmedi ama sarsıldı, saçılan zarfların arasında sersemledi. Brianna dişlerini sıkıp olabildiğince sert bir şekilde çenesine tekme attı. Kaygan, zorlayan bir vuruştu ama adamın canını acıtmıştı.

Kendi canını da yakmıştı. Adama vurabildiği kadar sertçe vurmuştu ama ayağının ortasında birden bir ağrı hissetmişti. Bir şey yırtılmış ya da kırılmıştı ama önemli değildi.

Cameron kendine gelmeye çalışıp öfkeyle kafasını salladı, ellerinin ve dizlerinin üstünde bacağını yakalamak için ona doğru emekliyordu. Brianna masadan destek aldı ve bir hayalet gibi çığlık atarak onun yüzüne tekme attı. Bu sayede adamın hamlesinden sıyrılıp ağır şekilde topallayarak koridora koştu.

Antre duvarında silahlar vardı, birkaç kalkan ve kılıç da süs olarak duruyordu ama hepsi çocukların erişememesi için yükseğe asılmıştı. Yine de kolayca erişebileceği çok daha iyi bir şey vardı. Portmantonun arkasına uzandı ve Jem'in beysbol sopasını kaptı.

Onu öldüremezsin, diye düşünmeye devam ediyordu, aklının hâlâ çalıştığı gerçeğine şaşırarak. *Onu öldürme. Henüz değil. Jemmy'nin nerede olduğunu söyleyene kadar yapma.*

"Lanet olası sürtük!" Cameron neredeyse yakalayacaktı onu; zorla soluk alırken, alnından akan kandan dolayı yarı kördü ve burnundan akan kandan dolayı hıçkırıyordu. "Lanet olası, seni ikiye böleceğim, lanet-"

"*Caisteal DOOON!*" diye bir savaş narası attı Brianna ve portmantonun arkasından çıkıp sopayı bir tırpan gibi sallayarak onu kaburgalarına sertçe geçirdi. Cameron'dan bir gurultu sesi geldi ve iki büklüm oldu. Brianna derin bir nefes aldı ve sopayı kaldırabileceği kadar yükseğe kaldırıp tüm gücüyle başına indirdi.

Darbenin sarsıntısı Brianna'nın kollarını omuzlarına kadar titretti, sopayı düşürdü ve terden sırılsıklam bir halde zorla nefes alıp titreyerek ayakta dikildi.

"Anneciğim?" dedi ince, titreyen bir ses merdivenlerden. "Neden pantolonunu çıkardın anneciğim?"

***

İçgüdü için Tanrı'ya şükürler olsun onun ilk mantıklı düşüncesiydi. Antreyi geçti, harekete geçmeden, bilinçli bir karar almadan önce Mandy'yi kucağına aldı ve onu sakinleştirmeye çalışıp okşadı.

"Pantolon?" dedi Brianna, Rob Cameron'un iki büklüm haline bakarak. Düştüğünden beri kıpırdamamıştı ama onu öldürdüğünü sanmıyordu. Onu etkisiz hale getirmek için daha dikkatli adımlar atması gerekiyordu ve daha hızlı. "Ah, pantolon. Bu yaramaz adam geldiğinde yatmaya hazırlanıyordum."

"Ya," dedi Mandy ve eğilip dikkatle Cameron'a baktı. "Bay Rob hırsız mı? O kötü bir adam mı?"

"Evet, hem hırsız hem kötü," dedi Brianna. Mandy'nin heyecanlandığı ya da üzüldüğü zaman konuşmasında oluşan ıslık sesini duyabiliyordu ama küçük kız, annesini antrede üzerinde sadece tişört ve iç çamaşırları ile bir hırsızın başına vururken görmenin şokunu çok çabuk atlatmaktaydı. Bu düşünce içinde Cameron'un hayalarını ayağıyla ezme isteği uyandırdı ama bu isteği bastırdı. Buna zaman yoktu.

Mandy boynuna sarılmıştı ama Brianna onu merdivenlere bıraktı.

"Burada oturmanı istiyorum canım. Bay Rob'u hiçbir kötülük yapamayacağı güvenli bir yere götürmeliyim."

"Hayır!" diye ağladı Mandy, annesini iki büklüm olmuş Cameron'a doğru giderken görünce ama Brianna onun rahatlayacağını umarak el salladı. Garanti olsun diye beysbol sopasını aldı ve ayak parmağıyla dikkatli şekilde kaburgalarından dürttü onu. Titredi ama hareketlenmedi. Brianna ne olur ne olmaz diye arkasına geçti ve kalçalarının arasından beysbol sopası ile dürttü. Bu Mandy'yi kıkır kıkır güldürdü. Adam kıpırdamadı ve Brianna ona saatlerce sürmüş gibi gelen bir zamandan sonra derin nefes aldı.

Merdivenlere gidip Mandy'ye tutması için sopayı verdi ve gülümsedi. Terli saç tutamını kulağının arkasına attı.

"Tamam. Şimdi Bay Rob'u rahip çukuruna götüreceğiz. Sen git ve kapıyı benim için aç, tamam mı?"

Mandy sopayı kaldırıp, "Ona vurayım mı?" diye umutla sordu.

"Hayır, vurmana gerek yok diye düşünüyorum tatlım. Sen sadece kapıyı aç."

Çantası portmantoda asılıydı, içindeki selo bandı aldı. Cameron'un bileklerini bantladı ve onu ayak bileklerinden tutup koridorun sonundaki mutfağı evden ayıran, iki tarafa açılır kapıya doğru sürükledi.

Mutfaktaki büyük masayı geçtikleri sırada adam kıpırdamaya başladı ve Brianna onun ayaklarını bıraktı.

"Mandy," dedi mümkün olduğunca sakin bir şekilde. "Bay Rob ile biraz konuşacağız. Bana sopayı ver. Sonra da doğruca vestiyer odasına git ve orada beni bekle, tamam mı?"

"Anne..." dedi Mandy, inleyen Cameron'a bakıp gözleri kocaman açılmış bir şekilde lavabonun olduğu dolaba geri geri giderek.

"Hadi Mandy. Şimdi. Sen yüze kadar sayamadan ben yanına gelmiş olacağım. Hadi saymaya başla. Bir, iki, üç..." Cameron ile Mandy'nin arasına geçip boşta kalan eliyle gitmesini işaret etti.

Mandy, "Dört, beş, altı, yedi..." diye mırıldanarak isteksizce ilerledi ve mutfağın arka kapısından gözden kayboldu. Mutfak ocaktan dolayı ılıktı ve Bree üzerinde kıyafetleri olmamasına rağmen hâlâ terliyordu. Kendi üzerindeki yabani, keskin kokuyu alabiliyordu ve güçlü hissetmesini sağlayan şeyin bu yabanilik olduğunu fark etti. "Kana susamış" kelimesinin anlamını daha önceden tam olarak biliyor muydu emin değildi, ama şimdi biliyordu.

"Oğlum nerede?" diye sordu Cameron'a, saldırmaya çalışır diye yeterince uzakta durarak. "Cevap ver seni pislik, yoksa senin tüm kemiklerini kırar sonra da polisi çağırırım."

"Gerçekten mi?" Yavaşça inleyerek yan döndü. "Ve onlara tam olarak ne söyleyeceksin? Oğlunu aldığımı mı? Nasıl kanıtlayacaksın?" Kelimeleri ağzında yuvarlıyordu. Dudağının vurulan yeri şişmişti.

"İyi," dedi. "O halde sadece kemiklerini kıracağım."

"Ne yani, savunmasız bir adamı dövmek mi? Bu küçük kızına güzel bir örnek olur." Adam boğuk bir hırıltıyla sırtüstü yuvarlandı.

"Polise gelince, evime zorla girdiğini ve bana saldırdığını söylerim." Morarmış sıyrıkları görsün diye bacağını işaret etti. "Tırnaklarında hücrelerimi bulacaklar. Ayrıca Mandy'nin bunu tekrar yaşamasını istemesem de koridorda neler söylediğini o da polislere anlatacaktır." *Mutlaka*, diye düşündü Bree. Mandy özellikle kötü kelimeler söz konusu olduğunda tam bir papağan gibiydi.

"Ah." Cameron lavabonun üzerinden gelen ışıktan dolayı yüzünü buruşturup gözlerini kapadı ama sonra tekrar açtı. Şimdi sersemliği azalmıştı. Bree onun hesap yaptığını gözlerinde görebiliyordu. Çoğu adam gibi o da tahrik olmadığı zamanlarda daha zeki olmalıydı. Ve neyse ki Bree çaresine bakmıştı.

"Evet. Ve ben de onlara bunun küçük bir seks oyunu olduğunu söylerim ve sen de olmadığını söylersin. Sonra da onlar 'Peki hanımefendi kocanız nerede o halde?' derler." Dudaklarının şişmemiş tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Bu gece yeterince hızlı değilsin kadın. Ama zaten genelde de değilsin."

Adamın Roger'dan bahsetmesi kam beynine sıçratmıştı. Brianna cevap vermedi, onu ayaklarından yakaladı ve mutfaktan arkadaki geçide çekti. Rahip çukurunun parmaklıkları bir bank, bir sürü süt şişesi, tamir için bekleyen çiftçilik teçhizatları ve başka yere hiç götürülmeyen diğer malzemelerle kapanmıştı. Rob'un ayaklarını bıraktı, bankı ve kutuları itip parmaklığı açtı. Aşağıdaki karanlık alana inen portatif bir merdiven vardı. Merdiveni yukarı çekti ve bankın arkasına koydu. Merdiven gibi bir kolaylığa gerek yoktu.

"Hey!" Rob'un gözleri kocaman olmuştu. Ya evde gerçekten rahip çukuru olduğunu bilmiyordu ya da onun bunu yapacağını düşünmemişti. Brianna tek kelime etmeden onu kollarından tutup kaldırdı, sürükledi ve içeri ittirdi. Onu baş aşağı atmadı, çünkü boynunu kırarsa Jem'in nerede olduğunu söyleyemezdi.

Adam bir gümlemenin yarıda kestiği çığlık sesiyle aşağı düştü. Brianna onun baş aşağı düşmüş olmasından endişeleniyordu ki inlemesini ve hareket ettiğini duydu. Bir homurdanma duyduğunda sorularına cevap verecek kadar iyi olduğunu anladı. Mutfak çekmecesinden büyük bir el feneri kaptı ve aşağıya doğru tuttu. Cameron yüzü şişmiş ve akan kanla çizgi çizgi lekelenmiş şekilde yukarı baktı. Kıvrıldı ve zorlanarak oturdu.

"Ayağımı kırdın, seni lanet olası sürtük!"

"Güzel," dedi Brianna, kırıldığından şüphe etse de. "Jem'i geri aldığımda seni doktora götüreceğim."

Adam burnundan tiksindirici bir ses çıkararak derin derin soludu ve kanı yanağına bulaştırarak bağlı elleriyle yüzüne çarptı.

"Onu geri mi istiyorsun? Beni buradan çıkar ve hızlı ol!"

Brianna farklı planları göz önünde bulunduruyor ve değerlendiriyordu. Onu bantladığından beri bu planlar arasında dolanıyordu ve bu adamı serbest bırakması kesinlikle söz konusu değildi. Ailesinin sıçan avlamak için kullandığı tüfeği almayı ve onu önemsiz bir-iki yerinden vurmayı düşünmüştü - ama lanet herifi yardıma muhtaç hale gelecek kadar sakatlama ya da hareket ederse hayati bir yerinden yanlışlıkla vurup onu öldürme riski vardı.

"Hızlı düşün," diye bağırdı adam. "Küçük kızın yüze kadar saymayı bitirip burada olacak birazdan!"

Brianna bulundukları duruma rağmen gülümsedi. Mandy sayıların sonsuz olduğu düşüncesiyle yeni tanışmış ve büyülenmişti. Nefesi kesilinceye ya da biri onu durduruncaya kadar saymayı bırakmayacaktı. Yine de tutsağı ile anlamsız tartışmalara girip kendini meşgul etmeyecekti.

"Tamam," dedi ve demir parmaklıklara uzandı. "Bakalım yirmi dört saatlik açlık ve susuzluktan sonra ne kadar konuşkan olacaksın görelim, ne dersin?"

"Seni lanet olası sürtük!" Adam ayağa kalkmaya çalıştı ama aciz şekilde kıvranarak düştü. "Bunu bir düşün, tamam mı? Eğer ben aç ve susuz kalırsam senin küçük oğlun da kalacak!"

Bree donup kaldı, bu sırada parmaklığın metal kenarı parmağına batıyordu.

"Rob hiç zeki değilsin," dedi. Sesinin oldukça iyi çıktığına, düzgün konuştuğuna inanamadı. Korku, rahatlama ve tekrar korku omuzlarını titretiyordu. Düşüncelerinin gerisinde bir yerde ilkel bir şey çığlık atıyordu.

Cameron neyi açık ettiğini anlamaya çalışırken aşağıya kasvetli bir sessizlik hakim oldu.

"Şimdi Jem'i kayalara geri göndermediğini biliyorum," dedi Brianna ve durumu onun için aydınlattı. Kendine hakim olup çığlık atmamıştı. *Ama Roger'ı onu bulması için gönderdin! Ve oğlumuzu asla bulamayacak. Seni.. Seni...* "O hâlâ burada, bu zamanda."

Tekrar sessizlik.

"Evet," dedi adam yavaşça. "Tamam bunu biliyorsun ama nerede olduğunu bilmiyorsun. Ve beni serbest bırakana kadar da bilmeyeceksin. Ciddiyim kadın- şimdiye kadar çoktan susamıştır bile. Ve acıkmıştır. Sabaha kadar her şey çok daha kötü olacak onun için."

Brianna'nın elleri parmaklığı sıktı. "Yalan söylüyor olsan iyi olur," dedi düz bir şekilde. "Senin iyiliğin için." Parmaklığı ittirdi ve yerine oturması için üstüne bastı. Rahip çukuru gerçekten bir çukurdu; 1,80'e 2,5 metrelik bir alandı ve 3,5 metre

derinliğindeydi. Rob Cameron bağlı olmasa bile kapı kilidine ulaşacak kadar yükseğe zıplayamazdı.

Brianna aşağıdan gelen öfkeli bağırışları yok sayarak kızını ve pantolonunu geri almaya gitti.

***

Vestiyer odası boştu ve Brianna bir anlığına panikledi ama sonra bankın altından çıkan küçük çıplak ayağı gördü ve kalp atışı yavaşladı. Biraz.

Mandy başparmağı ağzında Roger'ın eski yağmurluğunun altında kıvrılmış mışıl mışıl uyuyordu. İçgüdüsü, onu yatağa taşıyıp gün ağarana kadar uyumasına izin vermesini söylüyordu. Brianna elini kızının siyah kıvırcık saçına koydu -Roger'ın saçları kadar siyahtı- ve kalbi burkuldu. Düşünmesi gereken bir çocuğu daha vardı.

"Uyan canım," dedi küçük kızı nazikçe dürterek. "Uyan tatlım. Gidip Jem'i aramamız gerekiyor."

Mandy'yi harekete geçirmek için tatlı sözlerle kandırmaya ya da bir kola reklamına gerek kalmadı. Nadiren olabilecek ve gecenin bu saatinde görülmemiş bir şeydi ama çok heyecan vericiydi! Mandy birdenbire kardeşini bulmak için tüm isteğiyle hazırdı.

"Mandy," dedi Brianna olabildiğince normal konuşarak, kızının pembe montunu iliklerken, "Jem'i şimdi hissedebiliyor musun?"

"I-ıh," diye cevap verdi Mandy düşünmeden ve Brianna'nın kalbi sıçradı. Mandy iki gece önce derin bir uykudan çığlıklar atarak uyanmıştı. Ağlıyor ve Jem'in gittiği konusunda ısrar ediyordu. Sakinleşmiyordu, kardeşinin "büyük taşlar" tarafından yendiğini söyleyip feryat ediyordu. Onun bu söyledikleri o taşların dehşetini iyi bilen anne ve babasını çok korkutmuştu.

Ama birkaç dakika sonra Mandy aniden sakinleşmişti. Jem'in orada olduğunu söyledi, orada kafasının içindeydi ve sonra hiçbir şey olmamış gibi uyumaya devam etti.

Bu olayı takip eden dehşetin etkisiyle -Jem'in Brianna'nın hidroelektrik tesisinden çalışma arkadaşı Rom Cameron tara-

fından kaçırıldığının ve muhtemelen geçmişe taşlara götürüldüğünün fark edilmesiyle- Mandy'nin Jem ile ilgili söylediklerini sorgulamak bir kenara, anımsamaya bile zaman olmamıştı. Ama şimdi Brianna'nın zihni ışık hızında çalışıyordu, fark ettiği korkunç bir şeyden bir diğerine sıçrıyor, daha sakinken saatler sürebilecek bağlantılar kuruyordu.

Fark Edilen Korkunç Gerçek No 1: Jem geçmişe gitmemişti. Bu durum kendi başına inkar edilemeyecek kadar iyi bir şey olsa da çok daha kötü olan Fark Edilen Korkunç Gerçek No 2'ye sebep oldu: Şüphesiz ki Roger ve William Buccleigh, Jemmy'yi aramak için taşlara gitmişlerdi. Onların geçmişte oldukları ve ölmediklerini umuyordu. Taşlarla seyahat etmek çok tehlikeli bir teşebbüstü. Ayrıca, bu durum onu Fark Edilen Korkunç Gerçek No 1'e geri götürüyordu. Jem geçmişte değildi ve eğer değilse Roger onu bulamayacaktı. Ve Roger asla aramaktan vazgeçmeyeceği için de...

Fark Edilen Korkunç Gerçek No 3'ü bin bir zorlukla bir kenara bıraktı. Mandy ürkmüş şekilde gözlerini kırpıştırdı.

"Neden yüzünü değişik şekillere sokuyorsun anne?"

"Cadılar Bayramı için alıştırma yapıyorum." Brianna kalktı, elinden geldiğince güldü, kendi yün kabanına uzandı.

Mandy düşünürken alnı kırıştı. "Cadılar Bayramı ne zaman?"

Brianna bir soğuk hissetti ama arka kapıdaki çatlaktan giren havadan dolayı değildi bu. *Yapmışlar mıydı?* Güneş ve ateş şölenlerinde -Samhain önemli bir ateş şöleniydi- geçidin en aktif hale geldiğini düşünüyorlardı. Ancak Jem'in taşları geçtikten sonra Craigh na Dun'dan çok uzağa götürülebileceğinden korktuklarından bir gün daha bekleyememişlerdi.

"Yarın," dedi. Parmakları adrenalinden titreyerek ilikleri aradı.

"Yaşasın, yaşasın, yaşasın!" dedi Mandy çekirge gibi ileri geri zıplayarak. "Jemmy'yi ararken maskemi giyebilir miyim?"

27

HİÇBİR ŞEY ZOR DEĞİL AMA ARAŞTIRMALAR BULACAK

Elmasların patladığını hissetmişti. Bir süre boyunca aklındaki tek düşünce bu olmuştu. *Hissettim*. Bir an, kalp atışından da daha kısa bir an, elinde bir ışık ve ısı darbesi, sonra içinden geçen bir titreşim, onu sarmalayan ve sonra...

"Sonra," değil diye düşündü sersem sersem. *Sonra diye bir şey yoktu. Şimdi diye bir şey yoktu. Yine de şimdi...*

Gözlerini açıp hangi 'şimdi' de olduğunu gördü. Taşlar ve fundaların üzerinde yatıyordu ve nefes alan bir inek vardı. Hayır, bir inek değildi. Kalkmaya çalıştı ve başını biraz çevirmeyi başardı. Bu yerde kıvrılmış oturan bir adamdı. Düzensiz, kesik hıçkırıklarla nefes alıyordu. Kim...?

"Ah!" dedi yüksek sesle. "Sensin." Kelimeler boğazını yırtarcasına çıkıp acıttı ve öksürdü. Öksürmek de acıttı. "Sen... İyi misin?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Hayır." Acıyla dolu bir hırıltıyla çıktı sesi ve Roger dizlerinin üstünde kalktı - başı döndü. Zorlukla soludu ama Buck'a doğru mümkün olduğunca hızlı emekledi.

William Buccleigh kolları çapraz bağlı, sol üst bacağını sağ eliyle tutmuş halde kıvrılmıştı. Yüzünün rengi solmuş ve terden parlıyordu. Dudakları öylesine sıkıydı ki etrafında beyaz bir halka oluşmuştu.

"Acıyor mu?" Roger elini kaldırdı ama nereye dokunacağına ya da dokunup dokunmayacağına karar veremedi. Hiç kan göremiyordu.

"Göğsüm..." dedi Buck hırıldayarak. "Kolum."

"Tanrım," dedi Roger, sersemliğinin son kalıntıları adrenalin patlamasıyla birlikte yok olmuştu. "Kalp krizi mi geçiriyorsun?"

"Ne..." diyerek yüzünü buruşturdu Buck. "Nereden bilebilirim?"

"Bu- boşver. Uzan şimdi, tamam mı?" Roger etrafına baktı ama bunun düpedüz anlamsız olduğunu fark etti. Craigh na Dun yakınlarındaki bu alan, bu zamanı bırak kendi zamanında bile vahşi ve ıssızdı. Taşlar ve fundalıklardan biri çıkagelse bile o kişinin bir doktor olma olasılığı çok azdı.

Buck'ı omuzlarından tutup yere yatırdı. Sonra bir aptal gibi hissederek eğildi ve kulağını onun göğsüne koydu.

"Bir şey duyuyor musun?" diye sordu Buck endişeli şekilde.

"Sen konuşuyorken hayır. Sus." Bir nabız alabileceğini düşündü ama bir sorun olup olmadığı konusunda fikri yoktu. Bir süre eğik durdu, başka bir şey için değilse bile kendini toparlamak için.

Her zaman ne yaptığını biliyormuş gibi davran, bilmiyor olsan bile. Bu tavsiye, aynı sahneyi paylaştığı oyunculardan akademik danışmanlara kadar birçok insan tarafından verilmişti. Ve yakın zamanda kayınvalidesi ve kayınpederi tarafından da.

Bir elini Buck'ın göğsüne koydu ve yüzüne baktı. Adam hâlâ terliyordu ve açıkça korkmuştu ama yine de yüzüne biraz renk gelmişti. Dudakları mosmor değildi ve bu iyiye işaretti.

"Nefes almaya devam et," diye tavsiyede bulundu atasına. "Yavaş, tamam mı?"

Bu tavsiyeye kendisi de uydu. Kalbi deli gibi atıyordu ve kulaklarında uğuldayan soğuk rüzgâra rağmen sırtından ter boşalıyordu.

"Başardık, tamam mı?" Buck'm göğsü daha yavaş hareket ediyordu şimdi. Etrafına bakmak için başını çevirdi. "Farklı... Değil mi?"

"Evet." Bulundukları duruma ve Jem için duyduğu yoğun endişeye rağmen Roger büyük bir sevinç ve rahatlama hissetti. Farklıydı; buradan aşağıdaki yolu görebiliyordu. Gri asfalt şerit yerine otlarla sarılmış bir patikadan fazlası değildi. Ağaçlar ve çalılıklar da farklıydı. Çamlar, devasa brokoli parçalarına benzeyen büyük İskoç çamları vardı. Başarmışlardı.

Buck'a gülümsedi. "Başardık. Şimdi benim yanımda ölme seni kahrolası."

"Elimden geleni yapıyorum." Buck huysuzdu ama daha iyi

görünmeye başlamıştı. "Kendi zamanından başka bir zamanda ölürsen ne olur? Sadece yok mu olursun, hiç olmamışsın gibi yani?"

"Belki parçalara ayrılırsın. Bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum. En azından senin yanındayken." Roger kendini sağlama alıp ayaklandı ve bir baş dönmesi atağını savuşturdu. Kalbi hâlâ o kadar hızlı atıyordu ki nabzını başının arkasında hissediyordu.

"Sana... Su bulacağım. Burada bekle, tamam mı?"

***

Roger, yolculuk sırasında metale bir şey olabileceğinden endişelenmiş olmasına rağmen küçük boş bir matara getirmişti. Anlaşılan kıymetli taşları buharlaştıran şey tenekeye aldırmamış, matara zarar görmemişti. Küçük bıçak ve gümüş konyak şişesi de bozulmamıştı.

En yakın dereden suyla döndüğünde Buck oturuyordu ve yüzünü suyla sildikten, konyağın yarısını içtikten sonra iyileştiğini söyledi.

Roger emin değildi, adamın rengi hâlâ soluktu ama Jem hakkında endişeli olduğundan biraz daha beklemeyi öneremezdi. Craigh na Dun'a yolculukları sırasında bu konu hakkında biraz konuşmuş, en azından temel bir taktik konusunda anlaşmışlardı.

Eğer Cameron ve Jem bir terslik olmadan yapabilmişlerse -ki Geillis Duncan'ın, taşların yakınlarında ölü insanlar bulduklarını anlatan kupürlerini hatırlayınca Roger'ın kalbi onu şüpheye düşürmüştü- onlar çoktan ayağa kalkmış olmalıydılar. Ama Jem sağlıklı bir çocuk ve ciddi mesafeler kat edebiliyorsa da bu engebeli arazide bir günde on beş kilometreden fazlasını gidebileceklerinden kuşkuluydu.

Tek yol tepenin eteklerine doğru giden patikaydı. Bir taraf Inverness'e giden General Wade'in güzel yollarından biriyle kesişen tarafa doğru gidiyordu. Diğer taraf ise Lallybroch'a ve ilerisindeki Cranesmuir'e götüren geçide doğru batıya ilerlemekteydi.

"Bence büyük ihtimalle Inverness," diye tekrarladı Roger, belki de altıncı kez. "İstediği şey altın ve onun Amerika'da olduğunu biliyor. Kuzey İskoçya'dan Edinburgh'a bir gemi bulmak için de yürümeye niyet etmiş olamaz, özellikle de kış bu kadar yakınken."

"Kışın hiçbir yerde gemi bulamaz," dedi Buck. "Hiçbir kaptan kasım ayında Atlantik'i geçmeyecektir."

"Onun bunu bildiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Roger. "O amatör bir arkeolog, bir tarihçi değil. Ve yirminci yüzyılda yaşayan çoğu insan geçmişte her şeyin farklı olduğunu aklına getirmiyor, komik kıyafetler ve su tesisatının olmaması dışında. Havanın onları istedikleri bir yere gitmekten alıkoyacağını düşünemiyorlar - gemilerin her zaman düzenli bir tarife ile çalıştıklarını sanıyor olabilir."

"Hımm. Belki de çocukla Inverness'te saklanmaya, iş bulmaya ve bahara kadar beklemeye niyetlidir. Inverness'e mi gitmek istersin o halde?" Buck çenesini görünmeyen kasabaya doğru kaldırdı.

"Hayır." Roger kafasını salladı ve ceplerine vurup gereçlerini kontrol etti. "Jem burayı biliyor." Yukarıdaki taşlara doğru kafasını salladı. "Buraya kazara gelmeyeceğinden emin olmak için onu buraya birden fazla defa getirdim. Bu, en azından tahminen, eve, Lallybroch'a, nasıl gideceğini biliyor anlamına geliyor. Cameron'dan kaçtıysa -ki umarım kaçmıştır- eve gitmiştir."

Eğer Jem orada değilse, Brianna'nın akrabaları vardı; kuzenleri ve halası. Onlarla tanışmamıştı ama Jamie'nin mektuplarından onun kim olduğunu biliyorlardı. Eğer Jem orada değilse -ki orada olmasını nasıl da istiyordu- onlar aramasına yardım ederlerdi. Olanları anlatmak için ne kadar uğraşacağına gelince... Bu şimdilik bekleyebilirdi.

"Peki o halde." Buck paltosunu iliklediv ve rüzgâra karşı örgü atkısını boynuna doladı. "Inverness'e gitmek kasabayı araştırmak için sanırım üç gün ve geri dönmek de iki ya da üç gün alacaktır. Altı gün içinde seninle burada buluşacağım. Eğer burada olmazsan Lallybroch'a devam edeceğim."

Roger başını salladı. "Ve eğer onları bulamazsam ama on-

larla ilgili bir şey duyarsam Lallybroch'a bir mesaj bırakacağım. Eğer..." Tereddüt etti ama bunun söylenmesi gerekiyordu. "Eğer karını bulursan ve her şey değiştiyse..."

Buck dudaklarını birbirine bastırdı. "Çoktan değişti," dedi. "Ama tamam, eğer öyle olduysa yine de geri geleceğim."

"Evet, tamam." Roger omuzlarını eğdi, gitmek için istekli ve mahcuptu. Buck çoktan hareketlenmişti ama birden geri döndü ve Roger'ın elini sert bir şekilde yakaladı.

"Onu bulacağız," dedi Buck ve Roger'ın gözleri kadar parlak yeşil gözleriyle onun gözlerinin içine baktı. "Bol şans." Roger'ın elini sertçe sıktı ve yola çıktı. Kollarını dengede durmak için açıp kayaların ve karaçalıların içinden aşağıya doğru yola koyuldu. Arkasına dönüp bakmadı.

28

SICAK, SOĞUK

"Jem'in okulda olduğu zamanı söyleyebilir misin?"

"Evet. Otobüsle gidiyor." Mandy pencereden dışarı bakmak için yükseltici koltuğunda zıpladı. Yaparken Bree'nin yardımını aldığı Cadılar Bayramı maskesini takmıştı. Bu bir prenses fareydi; kağıt tabağa boya kalemleriyle çizilmiş bir fare yüzü, gözler için açılmış delikler ve her iki yanda bağlı pembe ipler, bıyık olarak yapıştırılmış pipo temizleme çubukları, mukavvadan yapılmış belirsiz küçük bir taç, daha fazla yapıştırıcı ve birkaç tüp altın simle yapılmıştı.

İskoçlar Samhain'i oyulmuş ve içine mum konulmuş şalgamlar ile kutlardılar ama Brianna yarı Amerikan çocukları için biraz daha neşeli gelenekler istiyordu. Tüm koltuklar peri tozu serpilmiş gibi sim içinde parlıyordu.

Brianna endişeli olmasına rağmen gülümsedi.

"Demek istediğim, Jem ile sıcak-soğuk oynadığınız zaman sana yanıt vermediğinde anlayabilir misin? Onun yakın ya da uzak olduğunu bilebilir misin?"

Mandy düşünceli bir şekilde koltuğun arkasını tekmeledi. "Belki."

"Deneyebilir misin?" Inverness'e gidiyorlardı. Jem'in orada olduğunu sanıyorlardı, geceyi Rob Cameron'un yeğeniyle geçirmiş olmalıydı.

"Tamam," dedi Mandy kabul ederek. Mandy, Rob Cameron'un nerede olduğunu sormamıştı ve Brianna mahkûmunun durumunu düşünmekten kaçınıyordu. Jem'in nerede olduğunu öğrenmek için gerçekten de onu bileklerinden, dirseklerinden, dizlerinden vurabilir ya da ne gerekliyse yapabilirdi ama eğer sorgulamanın daha sessiz yolları varsa daha iyi olurdu. Annelerinin müebbet hapis cezasına çarptırılması Jem ve Mandy için iyi olmayacaktı, özellikle de eğer Roger... Bu düşüncesini yarıda kesip gaza daha sert bastı.

"Soğuk," diye Mandy öyle aniden açıkladı ki Brianna neredeyse arabayı stop ettiriyordu.

"Ne? Jem'in olduğu yerden uzaklaştığımızı mı söylemek istiyorsun?"

"Hı-hı."

Brianna derin bir nefes aldı ve U dönüşü yaptı. Yaklaşmakta olan ve onlara öfkeyle korna çalan bir kamyonetten zar zor sıyrıldılar.

"Tamam," dedi Brianna terli elleriyle direksiyonu yakalayıp. "Diğer tarafa doğru gideceğiz."

***

Kapı kilitli değildi. Jem kapıyı açtı, kalbi rahatlamış olduğundan dolayı çarpıyordu ve sonra türbin odasında da ışıkların yanmadığını fark edince daha da hızlı çarpmaya başladı.

Biraz ışık vardı. Kocaman alanın en üstündeki, mühendislerin odasının oradaki küçük pencereden biraz ışık geliyordu. Bu büyük odadaki canavarları görebilmesine yetecek kadar ışık vardı.

"Onlar sadece makine," diye mırıldandı, sırtını açık kapının yanındaki duvara iyice yaslayarak. "Sadecemakinesadecemakinesadecemakine!" Onların isimlerini biliyordu. Yukarıda deva-

sa makarayla birlikte sallanan büyük kancalar ve bir de türbinler, demişti annesi. Ama sonra yukarı çıkmıştı, ışığın olduğu yere ve günışığı olduğunu görmüştü.

Üstünde durduğu zemin titredi, omurgasının her parçasının altındaki barajdan akan suyun ağırlığı ile sarsılıp duvara çarptığını hissediyordu. Annesi tonlarca su olduğunu söylemişti. Tonlarca ve tonlarca siyah karanlık su altındaydı... Eğer duvar ya da yer kırılırsa-

"Kapa çeneni, seni ödlek!" dedi kendine sert bir şekilde ve elleriyle yüzünü ovuşturup kot pantolonuna sildi. "Harekete geçmen gerek. Yürü!"

Burada merdivenler vardı. Burada olmalıydı. Burada zemine yerleştirilmiş büyük siyah türbin tümseklerinin arasında bir yerdeydiler. Bay Cameron'un onu götürdüğü tepedeki büyük taşlardan daha yükseklerdi. Bu düşünce onu biraz sakinleştirdi. Taşlardan çok daha fazla korkmuştu. Türbinlerin çıkardığı derin gürültülü ses bile -ki kemiklerini titretiyordu- taşlarda olduğu gibi kemiklerinin içinde yankılanmıyordu.

Tünele geri gidip de sabah onu birinin bulacağını ummasını engelleyen tek şey... Oradaki şeydi. Onun yakınında bir yerde olmak istemiyordu.

Artık kalbini duyamıyordu. Türbin odası hiçbir şey duyulamayacak kadar çok gürültülüydü. Kendi düşündüğünü bile duyamayacağına emindi ama merdivenler pencereye yakın olmalıydı. Tereddüt ederek ve zemine dikilmiş iki büyük siyah tümsekten mümkün olduğunca uzak durarak o yöne doğru gitti.

Sonunda kapıyı bulup birden açtı ve aydınlık merdivene çıkınca Bay Cameron'un yukarıda onu bekleyip beklemediğini merak etti.

29

LALLYBROCH'A DÖNÜŞ

Roger yolunu zorlukla dağ geçidinin zirvesine doğru değiştirirken (son birkaç kilometredir yaptığı gibi) mırıldandı:

"Eğer bu yolu görseydin yapılmadan önce
Kollarını kaldırır şükrederdin General Wade'e."

İrlandalı General Wade tüm İskoçya'da kışla, köprü ve yollar inşa etmek için on iki yıl harcamıştı ve bu hayranlık ifade eden mısralar generalin yollarındaki taşlardan birine kazınmadıysa kesinlikle kazınması gerekirdi, diye düşündü Roger. Generalin Craigh na Dun'a yakın yollarından birindeydi ve yol onu yürüyebildiği kadar hızlı şekilde Lallybroch'a götürüyordu.

Bu son birkaç kilometre yine de Wade'in ilgisini çekememişti. Küçük çamur bataklıkları olan ve sık fundalık ve karaçalılarla sarılı, Lallybroch'u yukarıdan gören -ve koruyan- sarp geçide açılan kayalık bir yoldu. Daha aşağıdaki yokuşlar kayın, akçaağaç ve iri İskoç çamları ile kaplıydı ama bu kadar yukarıda ne gölge ne de sığınacak bir yer vardı ve güçlü, soğuk rüzgâr yokuşu tırmanırken onu dövüyordu.

Jem eğer kaçtıysa bu kadar uzağa tek başına gelebilir miydi? Roger ve Buck, belki Cameron geçidin zorluğundan sonra dinlenmek için durmuştur diye umarak Craigh na Dun civarını araştırmışlardı ama hiç iz yoktu - zemindeki çamurlu alanda 36,5 numara ayakkabı izi bile yoktu. Roger sonra tek başına çıktı, gidebildiği kadar hızlı bir şekilde, gördüğü her çiftliğin kapısını çalmak için durarak -ki bu yönde çok fazla çiftlik yoktu- yolu hızla kat etmişti.

Kalbi çarpıyordu, ama sadece tırmanıştan dolayı değil. Cameron iki günlük mesafe kadar ileride olabilirdi; en fazla o da. Eğer Jem eve dönmek için kaçmamışsa da... Cameron Lallybroch'a gelmeyecekti tabii ki. Ama nereye gidecekti? On altı kilometre geride kalmış olan yolu takip edip batıya devam edip MacKenzie topraklarına belki de- ama neden?

"Jem!" diye bağırıyordu arada bir; bozkırlar ve dağların tavşanlarla gelinciklerin çıkardıkları hışırtılara ayrılmış bomboş yerler olmasına rağmen. Ayrıca kuzgunların çığlıkları ile uzaklardaki denizin kanıtı olan, çok yükseklerde kanat çırpan martıların ara sıra duyulan feryatları da olmasa etraf sessizdi.

"Jem!" diye sesleniyordu, bir yanıt alabilmek umuduyla ve

bu istekle bazen zayıf bir çığlık duyduğunu hayal ediyordu. Ama durup dinlediğinde rüzgâr olduğunu anlıyordu. Sadece rüzgâr, kulaklarında ıslık çalıp onu uyuşturan rüzgâr. Jem'in üç metre uzağından geçebilir ve onu hiç göremeyebilirdi, bunu biliyordu.

Endişesine rağmen geçidin üstüne gelip de Lallybroch'u aşağıda görünce kalbi ferahladı. Beyaz binaları batan güneşle kor gibi kırmızıydı. Her şey huzur içinde duruyordu önünde; son lahana ve turplar düzgün sıralar halinde otlayan koyunlardan korunmuş mutfak bahçesindeydi, uzaktaki çayırda çoktan uyumak için yatmış küçük bir sürü vardı - bir çocuğun Paskalya sepetinde yeşil çimenden bir yuvanın içindeki tüylü yumurtalar gibiydiler.

Hatıralarıyla boğazı düğümlendi, paskalya sepetine konulan ve her yere saçılmış korkunç yapay çimen, Mandy'nin yüzü ve etrafındaki iki metre mesafedeki her şeyin çikolataya bulanması, Jem'in iyi pişirilmiş bir yumurtanın üzerine beyaz kalemle dikkatlice Baba yazması, sonra boya kaplarının dizilişlerine kaşlarını çatıp, mavinin mi yoksa morun mu babasına daha çok yakışacağına karar vermeye çalışması...

"Tanrım, lütfen o burada olsun!" diye mırıldandı. Gevşek kayaların üzerinde kayarak patikadan aşağı aceleyle indi.

Avlu temizdi, büyük yabani gül kış için budanmış, basamak süpürülmüştü. Birden eğer kapıyı açıp içeri girerse kendisini, Brianna'nın kurumuş çamurdan dolayı sert ve üzerine onun sabun, misk ve ayrıca keskin süt, taze ekmek ve fıstık ezmesinden oluşan annelik kokusu sinmiş kötü yünlü paltosunun asılı olduğu portmantonun altına Mandy'nin gelişigüzel fırlatılmış küçük kırmızı botlarının durduğu antrede bulacağı düşüncesi oluştu.

"Lanet olsun!" diye mırıldandı, "sanırım basamakta ağlayacağım." Kapıyı çaldı ve kocaman köpek Baskerviller'in lanet av köpeği gibi havlayarak evin köşesinden dörtnala geldi. Tam onun önünde durabilmek için kaydı ama yanlış bir hareket yaparsa diye kulakları dikilmiş şekilde kocaman kafasını bir yılan gibi ileri geri sallayarak havlamaya devam etti.

Roger hiçbir hareketini riske atmıyordu, köpek göründüğünde kapıya yapıştı ve bağırdı. "Yardım edin! Köpeğinize seslenin!"

Ayak sesleri duydu ve hemen ardından kapı açıldı, neredeyse içeri düşüyordu.

"Sessiz ol, köpek," dedi uzun esmer bir adam hoşgörülü şekilde. "Gelin beyefendi, onu önemsemeyin. Sizi yemeyecektir, yemeğini çoktan yedi."

"Bunu duyduğuma sevindim beyefendi ve size çok teşekkür ederim." Roger şapkasını çıkardı ve adamı girişte takip etti. Burası kendi evinin girişiydi -yerdeki arduaz taşları aynıydı, sadece aşınmış değildi- siyah ahşap panel cilayla parlıyordu. Köşede sahip olduklarından farklı bir portmanto vardı - ceketler, şallar, pelerinler ve şapkaların durduğu sağlam güzel bir ferforjeydi.

Gülümsedi Roger ve göğsünden yumruklanmış gibi hissedip birdenbire durdu.

Portmantonun arkasındaki ahşap panel huzurla parlıyordu, kusursuzdu. Culloden'ın ardından Lallybroch'un suçlu ilan edilen toprak sahibini arayan öfkeli İngiliz askerlerinin kılıç darbelerinden eser yoktu. O bu yere sahip olduğunda bu kılıç darbeleri yüzyıllar boyunca özenle korunmuştu ve hâlâ da duruyordu, zamanla kararmış ama yine de belirgindiler - ya da olacağı zaman diye düzeltti kendini otomatik olarak.

"Bunları çocuklar için saklıyoruz," diye alıntı yapmıştı Bree, Ian'dan. "Çocuklara 'İşte İngilizler bunlar' diye anlatıyoruz."

Roger'ın bu şokla uğraşacak zamanı yoktu, esmer adam kapıyı bir İskoç tembihliliğiyle köpeğe kapatıp gülümseyerek ona döndü.

"Hoş geldiniz beyefendi. Bizimle akşam yemeği yer misiniz? Kızım neredeyse hazırlamıştır."

"Evet, yerim ve teşekkür ederim." Roger hafifçe eğildi on sekizinci yüzyıl davranış şekillerini zihninde arayarak. "Ben- adım Roger MacKenzie. Lochalsh'tan, Kyle'dan," diye ekledi çünkü hiçbir saygıdeğer adam kökenini belirtmeyi atlamazdı ve Lochalsh yeterince uzaktı bu adamın -kimdi ki bu adam? Bir hizmetli değildi- orada yaşayanlarla ilgili detaylı bilgisi olamazdı.

Hemen alacağı yanıtın "MacKeznie? Siz küçük Jem'in babası olmalısınız!" olmasını umdu. Ama değildi, adam eğilmesine karşılık verip elini uzattı.

"Bendeniz Lallybroch'tan Brian Fraser, beyefendi."

***

Roger bir süre kesinlikle hiçbir şey hissetmedi. Belli belirsiz bir tıkırtı duyuyordu. Bu akü bittiği zaman marşın çıkardığı sesi hatırlattı ve zihni karışmış halde bu sesin beyni tarafından çıkarıldığını sandı. Sonra gözleri onu yemesi engellenen köpeğe odaklandı. Köpek içeri girmiş, koridordan aşağıya yürüyordu - tırnakları parke döşemede tıkırdıyordu.

Alı, mutfak kapısındaki sıyrıkları yapan buydu, diye düşündü şaşkın bir şekilde ve hayvan yükselip ağırlığını koridorun sonundaki açılır kapanır kapıya verip çıktı.

"İyi misiniz beyefendi?" Brian Fraser kalın siyah kaşları endişeyle aşağı inmiş halde ona bakıyordu. Elini uzattı. "Çalışma odama geçin ve oturun. Size içecek bir şey getireyim?"

"Ben- teşekkür ederim," dedi Roger ansızın. Her an dizlerinin bağı çözülebilir gibi geliyordu ama Lallybroch'un sahibini çalışma odasına takip edebilmeyi başardı. Kendi çalışma odasına.

Raflar aynıydı ve ev sahibinin başının arkasında duran, solmuş yazılarından eski Lallybroch'un hayalini canlandırıp sık sık sayfalarını karıştırdığı çiftlik hesap defterleri dizisi aynıydı. Şu an ise hesap defterleri yeniydi ve Roger kendini hayalet gibi hissediyordu - bu hissi pek sevmedi.

Brian Fraser eline, yarısına kadar viskiyle dolu küçük, kalın, altı düz bir bardak tutuşturdu. Viski, oldukça iyiydi. Kokusu onu kendine getirmeye başlamış ve yakıcılığı boğazındaki yumruyu gevşetmişti.

Deli gibi bilmek istediği şeyi nasıl soracaktı? Hangi yıl? Masaya göz attı ama ne tarihi atılmış yarıda kalmış bir mektup ne de bir ekim-dikim takvimi vardı. Raftaki kitaplar da yardımcı olamadı. Tanıdığı tek kitap Defoe'nun *Yorklu Denizci Robinson Crusoe'nun Hayatı ve Tuhaf Şaşırtıcı Maceraları* olmuştu, ki o da

1719'da basılmıştı. Yine de sonraki bir yılda olduğunu biliyordu, 1719'da bu ev inşa edilmemişti bile.

İçinde yükselen paniği bastırdı. Fark etmezdi, olmayı beklediği tarihte olmasa da olurdu - yeter ki Jem burada olsundu. Ve olmalıydı. O burada olmalıydı.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim beyefendi," dedi bardağı bırakırken boğazını temizleyip. "Ancak durum şu ki oğlum kayboldu ve ben de onu arıyorum."

"Oğlunuz mu kayboldu!" diye haykırdı Fraser, şaşkınlıktan gözleri kocaman açılmış halde. "Azize Bride yardımcın olsun beyefendi. Bu nasıl oldu peki?"

Nerede olursa olsun doğruyu söylemeli, diye düşündü, zaten başka ne söyleyebilirdi ki?

"İki gün önce kaçırıldı. Dokuz yaşında. Onu alan adamın bu bölgeden gelmiş olduğunu düşündüren bazı sebeplerim var. Uzun, zayıf ve esmer bir adamla, yanında şu boylarda kızıl saçlı bir çocuk gördünüz mü?" Elini dirseğinin yedi santimetre kadar yukarısına kaldırdı, Jem yaşına göre uzun bir çocuktu - ama Brian Fraser da uzun bir adamdı ve onun oğlu da...

Yeni bir şok geçirdi Roger bu düşünceyle: Jamie burada mıydı? Evde miydi? Eğer buradaysa kaç yaşındaydı? Brian Fraser öldüğünde kaç yaşındaydı?

Fraser başını sallıyordu, yüzünden üzüntü okunuyordu.

"Görmedim beyefendi. Çocuğunuzu kaçıran adamın adı nedir?"

"Rob- Robert Cameron onun adı. O aileyi tanımıyorum," diye de ekledi Fraser'ın sert aksanı gibi konuşup.

"Cameron..." diye fısıldadı Fraser, hafızasını tararken parmaklarını masaya vurarak. Bu hareket Roger'ın zihninde bir şeyi harekete geçirdi; bu Jamie'nin düşünürken yaptığı karakteristik hareketlerden biriydi - ama Jamie soğuk parmaklarıyla eli açık şekilde vururken babası yumuşak dalgalar şeklinde yapıyordu.

Bardağı tekrar aldı ve Fraser'ın yüzüne mümkün olduğunca kaçamak bakıp benzerlik arayarak bir yudum daha içti. Benzerlik hemen göze çarpmıyordu, çoğunlukla başının üstü, omuzları ve gözleri benziyordu. Yüzü oldukça farklıydı; Brian Fra-

ser geniş çeneli, daha geniş alınlıydı ve gözleri mavi değil koyu elaydı ama aşağı eğik göz şekli ve geniş ağzı Jamie gibiydi.

"Lochhaber'den daha yakında hiç Cameron yok." Fraser başını sallıyordu. "Ve bu bölgede dolaşan birinin olduğunu da duymadım." Roger'a dikkatle baktı, suçlayıcı değil ama sorgulayıcıydı. "Neden adamın bu tarafa geldiğini düşünüyorsunuz?"

"Ben- o buralarda görülmüş," diye ağzından kaçırdı Roger. "Craigh na Dun yakınlarında."

Bu Fraser'ı ürküttü. "Craigh na Dun," diye tekrarladı biraz geri yaslanarak. Gözleri dikkat kesildi. "Ah... Ve siz nereden geliyorsunuz beyefendi?"

"Inverness'ten," diye yanıtladı Roger çabucak. "Onu oradan takip ettim." Yeterince yakından. Cameron ve Jem'i takip etmeye tam da şu an olduğu yerden başladığını söylememek için kendini zorladı. "Ben- bir arkadaşım- bir akrabam benimle birlikte geldi. Onu araması için Cranesmuir'e gönderdim."

Görünüşe göre kimsesiz bir kaçık olmaması Fraser'ı rahatlatmıştı. Masadan doğrulup kalktı, cılız bir şekilde kıvrılan ve batan güneşte siyah görünen büyük bir yaban gülünün olduğu pencereden bakıyordu.

"Hmm. Pekâlâ, biraz bekleyin beyefendi. Geç oldu, hava iyice kararacak ve siz o zamana kadar çok da bir mesafe kaydetmiş olmayacaksınız. Akşam yemeğine kalın ve ardından bu geceyi burada geçirmeniz için bir yatak hazırlayalım. Belki arkadaşınız iyi haberlerle gelir ya da kiracılarımdan biri bir şey görmüştür. Sabah birini gönderip sordurtacağım."

Roger'ın bacakları dışarı çıkıp bir şeyler yapmak isteğiyle titriyordu. Ama Fraser haklıydı: karanlıkta Kuzey İskoçya dağlarında dolanmak, yolunu kaybetmek, yılın bu zamanı belki de öldürücü bir fırtınaya yakalanmak anlamsız olurdu - ve de tehlikeli. Rüzgârın hızlandığını duyabiliyordu; yaban gülü pencerenin camına vuruyordu. Yağmur yağacaktı. Ve Jem orada dışarıda mıydı?

"Ben- evet. Teşekkür ederim beyefendi," dedi. "Çok naziksiniz."

Fraser onun omzuna hafifçe vurdu, koridora çıktı ve seslendi. "Janet! Janet, akşam yemeğine misafirimiz var!"

Janet?

Düşünmeden ayağa kalkıp odadan çıkmıştı, mutfak kapısı açıldı ve ellerini önlüğüne silen küçük incecik bir vücut bir an için mutfağın aydınlığında gölge oluşturdu.

"Kızım Janet, beyefendi," dedi Fraser, kızını azalmakta olan ışığa doğru çekip. Şefkatle gülümsedi ona. "Bu Bay Roger MacKenzie, Jenny. Onun küçük oğlu kaybolmuş."

"Kaybolmuş mu?" Kız durakladı, dizlerini hafifçe büküp selamlarken gözleri kocaman açıldı. "Neler oldu bayım?"

Roger tekrar Rob Cameron ve Craigh na Dun'dan kısaca bahsetti ama genç kadına kaç yaşında olduğunu sorma isteğiyle yanıp tutuşuyordu. On beş? On yedi? Yirmi bir? Yemek pişirmekten rengi canlanmış bembeyaz cildi, arkada toplanmış kıvırcık siyah yumuşak saçları ve bakmamak için kendini zorladığı düzgün fiziği ile dikkat çeken bir güzelliği vardı ama apaçık belirgin kadınsılığına rağmen onu en çok rahatsız eden şey Jamie Fraser'a şaşırtıcı derecede benzemesiydi. *Belki de onun kızı*, diye düşündü ama sonra Jamie Fraser'ın kızının kim olduğunu kalbine saplanan ve onu neredeyse dizlerinin üstüne çöktüren bir ağrıyla yeniden fark edip hatırlayarak birden durdu.

Ah, Tanrım. Bree. Ah, Tanrım yardım et. Onu tekrar görebilecek miyim?

Roger sustuğunu ve Janet Fraser'a ağzı açık şekilde baktığını fark etti. Kız erkeklerden böyle bir karşılık almaya alışık olduğu açık olsa da gözleri kısılmış, çekingen bir gülümsemeyle sofranın birkaç dakikaya hazır olacağını ve banyoyu Bay MacKenzie'ye babasının göstermesinin daha iyi olacağını söyledi. Sonra genç kız koridordan geri yürüdü, büyük kapı o geçtikten sonra sallandı ve Roger tekrar nefes alabildiğini fark etti.

***

Yemek sade ama hem bol hem de iyi pişirilmişti ve Roger yemeğin onu eski haline getirdiğini fark etti. En son ne zaman yemek yediğini hatırlayamadığına şaşmamalıydı.

Yemeği aile ile birlikte aynı masayı paylaşan Annie ve Senga adında iki hizmetçi ve tüm işlere koşturan Tom McTaggart adında bir adamla birlikte mutfakta yediler. Hepsi Roger'la ilgilendi ve kayıp oğlu konusunda onun duygularını paylaşırken, nereden geldiği ve ne gibi haberleri beraberinde getirdiği konusunda çok daha fazla ilgilendiler.

Burada kaybolmuş gibiydi çünkü hangi yılda olduğunu bilmiyordu (*Brian, Jamie 19 yaşındayken ölmüştü -Tanrım, öleceğ- ve eğer Jamie 1721 Mayıs ayında doğduysa -ya da 1722 miydi?- ve Jenny'den iki yaş daha büyüktü...*) ve bu yüzden dünyada neler olup bittiğini tahmin edemiyordu ama bu konuyu biraz erteledi. Roger biraz detaylı bir şekilde atalarından bahsetti - bu görgü kuralıydı ve aynı zamanda doğduğu yer Lochalsh, Kyle, Lallybroch'tan yeterince uzaktı. Buradakilerin ailesinden birini tanıması pek mümkün değildi.

Sonunda, McTaggart içine giren taştan kurtulmak için ayakkabısını çıkardığını, sonra domuzlardan birinin çitlerin altından sürünerek geçtiğini ve mutfak bahçesine doğru hızla gittiğini gördüğünden bahsettiğinde bir şans yakaladı. Adam domuzun ardından koşup yakalamış ama ağılına doğru sürükleyip getirdiğinde bir başka domuzun çitin altından geçip ayakkabılarını kemirmekte olduğunu görmüştü.

"Geriye bu kaldı!" dedi McTaggart, yarı parçalanmış bir ayakkabı tabanını cebinden çıkarıp onlara doğru sitemle sallayarak. "Ve bunu onun ağzından almak için mücadele etmek zorunda kaldım!"

"Neden canını sıkıyorsun ki?" diye sordu Jenny, salladığı tabana burun kıvırarak. "Dertlenme Taggie. Haftaya domuzları keseceğiz ve sen de postlarından kendine yeni bir çift ayakkabı yapabilirsin."

"Ve sanırım o zamana kadar da yalınayak gezeceğim, öyle mi?" dedi McTaggart cam sıkkın şekilde. "Sabahları yerler buz tutuyor tamam mı? Üşütüp hasta olabilir ve hayvanın derisinin tabaklanmasını bırak, şuradaki domuz son kovadaki yemek artıklarını yiyene kadar akciğer zarı iltihabından ölebilirim."

Brian güldü ve başını Jenny'ye doğru kaldırdı. "Erkek karde-

şin Paris'e giderken küçülen ayakkabılarını bırakmadı mı? Bıraktığını düşünüyorum ve eğer sen onları fakirlere vermediysen Taggie bir süre onlarla idare edebilir."

Paris. Roger'ın zihni cayır cayır hesaplayıp çalışıyordu. Jamie Paris'te, üniversitede, iki sene geçirmiş ve geri dönmüştü... Ama ne zaman? On sekiz yaşındayken dönmüştü, diye düşündü. Jamie 1739 yılı Mayıs ayında on sekiz olacaktı - olacak. O halde şu an 1737, 1738 ya da 1739 senesi olmalıydı.

Belirsizliğin azalması onu biraz rahatlattı ve konuşma sırasında güncel haberlerden bahsedebilmek için zihnini bu zaman aralığında gerçekleşen tarihi olayları düşünmeye odakladı. Anlamsız şekilde, aklına gelen ilk şey 1738'de icat edilen şişe açacağı oldu. İkinci şey ise 1737'de Bombay'da çok büyük bir deprem olduğuydu.

Herkes neye benzediği hakkında hiçbir fikri olmadığı için Roger'ın kafasından uydurup detaylı şekilde anlatmak zorunda kaldığı şişe açacağıyla daha fazla ilgilenmişti ama yine de Bombay'da yaşayanların acısını paylaşan mırıldanmalar ve yıkılan evlerin altında kalanların ruhlarına gönderilen dualar da vardı.

"Ama Bombay nerede ki?" diye sordu hizmetçilerden genç olanı, alnı kırışmış şekilde herkesin yüzüne tek tek bakarak.

"Hindistan," dedi Jenny hemen ve sandalyesini geri çekti. "Senga, *cranachan*'ı* getir sen, tamam mı? Ben de Hindistan'ın nerede olduğunu göstereceğim."

Sallanan kapıdan çıkıp gözden kayboldu ve tabakları kaldırmanın kargaşası Roger'a nefes alması için zaman verdi. Bu duruma uyum sağlamaya, daha rahat hissetmeye başlamıştı ama yine de Jem için endişelenip büyük bir acı çekiyordu. William Buccleigh'i ve varmış oldukları tarihi Buck'ın nasıl öğrenmiş olabileceğini düşünecek zaman bulabilmişti.

Bin yedi yüz otuzlar... Tanrım, Buck bile daha doğmamıştı! Ama yine de ne fark eder ki, diye sordu kendine. Kendi de henüz doğmamıştı ve doğumundan önceki bir zamanda çok

* Çırpılmış krema, viski, yulaf ezmesi, bal ve ahududu ile yapılan geleneksel bir İskoç tatlısı.

mutlu yaşamıştı... Yine de Buck'ın hayatının başlamasına yakın olmalarının buraya gelmeleriyle bir ilgisi olabilir miydi?

Kendi hayatının bir dönemine gidemeyeceğini biliyordu - ya da bildiğini düşünüyordu. Fiziksel olarak aynı zamanda kendin olarak bulunmaya çalışmak mümkün değildi. Onu bir keresinde bu neredeyse öldürüyordu; belki de Buck'ın orijinal yaşamına çok yakındılar ve Buck, Roger'ı yanına alınca buraya çekilmişti?

O bu huzur bozucu düşüncenin anlamını keşfedemeden, Jenny büyük ince bir kitapla döndü. Dünyanın Ulusları'nın şaşırtıcı derecede doğru olan haritaları ve açıklamalarının bulunduğu bu kitabın el boyaması bir atlas olduğu anlaşılıyordu.

"Erkek kardeşim bunu bana Paris'ten gönderdi," dedi Jenny gururla ve iki sayfaya çizilmiş Hindistan kıta parçasının olduğu yeri açtı. Sayfada, Bombay'ın olduğu yeri gösteren yıldızla işaretlenmişti ve yuvarlak içine alınmış alan palmiyeler, filler ve dikkatle bakıldığında çay ağacı olduğu ortaya çıkan çizimlerle çevriliydi. "O orada üniversitede."

"Gerçekten mi?" diyerek gülümsedi Roger, etkilenmiş göründüğünden emin olarak. O daha çok bu uzak ıssız dağdan Paris'e gitmenin gerektireceği çaba ve masrafı düşünüyordu. "Ne zamandır orada?"

"Ah, neredeyse iki yıl oldu," diye yanıtladı Brian. Elini uzatıp nazikçe sayfaya dokundu. "Oğlumu çok özlüyoruz. Ama o sık sık yazıyor. Ve bize kitaplar gönderiyor."

"Yakında dönecek," dedi Jenny inançla. "Geri döneceğini söyledi."

Brian gülümsedi ki bu da biraz zoraki idi. "Evet. Eminim. Umarım kızım. Ama biliyorsun ki onu uzakta tutan fırsatlar bulmuş olabilir."

"Fırsatlar? Marillaclı kadını mı kastediyorsun?" diye sordu Jenny, sesinde belirgin bir mesafeyle. "O kadından bahsediş tarzı hiç hoşuma gitmiyor. Hem de hiç."

"Kendine eş olarak daha kötüsünü seçebilirdi kızım." Brian omzunu kaldırdı. "O kadın iyi bir aileden geliyor."

Jenny, "o kadın"la ilgili düşüncesini açıkça belirten ve baba-

sına olan saygısını gösteren anlaşılması güç bir ses çıkardı. Babası güldü.

"Kardeşin tam bir aptal değil," diyerek onu temin etti babası. "Zannederim evleneceği kişi bir ahmak ya da bir- bir..." Belli ki "fahişe" demeyi düşünüyordu -dudakları söyleyecek gibi oldu- ama hemen onun yerine kullanabileceği bir kelime bulamadı.

"Evlenir," dedi Janet hemen. " Eğer kadının güzel bir yüzü ve yuvarlak bir kalçası varsa gözleri kocaman açılıp hemen ağına düşüverir."

"Janet!" Babası şoke olmuş gibi görünmeye çalıştı ama başarısız oldu. McTaggart kahkahayı bastı ve Annie ile Senga elleri ağızlarında kıkırdadılar. Jenny onlara ters ters baktı ama sonra ağırbaşlılığını takınıp misafire döndü.

"Evet Bay MacKenzie, eşiniz hayattadır umarım? Oğlunuzun annesi o mu?"

"O..." Soru göğsüne inen bir darbe gibiydi ama sonra hangi yılda olduğunu hatırladı. Kadınların doğumda hayatta kalabilme olasılıkları çok azdı. "Evet. Evet o Inverness'te, kızımızla birlikte."

Mandy. Ah, benim tatlı bebeğim. Mandy. Bree. Jem. Acının büyüklüğü onu vurdu. Şimdiye kadar Jem'i bulmaya odaklanıp bu acıyı yok saymıştı ama şimdi kalbi can yakan olasılıklarla derinden acıyordu. İhtimallerden biri onları bir daha göremeyecek olmasıydı. Ve onlar Roger'a ne olduğunu asla bilemeyeceklerdi.

"Ah, beyefendi," diye fısıldadı Jenny, sebep olduğu şeyin dehşetiyle gözleri kocaman açılmış şekilde eğilip elini onun kolunun üzerine koyarak. "Ah beyefendi, çok üzgünüm! Amacım sizi..."

"Sorun değil," demeyi başarabildi Roger, düğüm düğüm boğazından kelimeleri bin bir zorlukla çıkararak. "Ben..." Bir özür olarak elini kaldırdı ve dışarıya yöneldi. Vestiyer odasından evin arkasına geçti ve kendini gecenin karanlığında buldu.

Dağların tepesinde, bulutun tam çökmediği yerde ince bir çizgi halinde hafif bir aydınlık vardı ama önündeki avlu tamamen karanlığa gömülmüştü ve yağmur kokusu getiren rüzgâr yüzüne çarpıyordu. Titriyordu ama soğuktan değildi ve çocuk-

ların çizmelerini çamurlu oldukları zaman çıkardıkları yolun kenarındaki taşa aniden oturdu.

Dirseklerini dizlerine koydu ve avuçlarıyla yüzünü kapattı ama kendini tutabildi. Hem kendi hem de bu evdekiler için de. Jamie Fraser yakında eve dönecekti. Ve İngiliz askerlerinin Lallybroch'un avlusundan girip Janet ve hizmetçileri yalnız bulacakları o gün gelecekti. Ve sonra da öldürüleceğini düşündüğü oğlunun dövülmesini izlerken beyin kanaması geçirip yere serilen Brian Fraser'ın ölümüyle sonuçlanacak olaylar treni devam edecekti.

Jamie... Roger zihninde inatçı kayınpederini değil de, o Paris'in eğlenceli hayatında, hâlâ kız kardeşine kitaplar göndermeyi düşünen neşeli genç adamı canlandırarak titredi. O...

Saniyeler içinde yüzünü ıslatan bir yağmur yağmaya başlamıştı. En azından eğer çaresizlikten ağlarsa kimse anlamayacaktı. Bunu durduramam, diye düşündü. *Neler olacağını onlara söyleyemem.*

Kocaman bir şey karanlıkta belirip onu korkuttu. Köpek onu neredeyse oturduğu taştan düşürecek kadar ağırlığını verip ona yaslandı. Geniş, tüylü bir burun kulağındaydı ve yağmurdan daha ıslaktı.

"Tanrım, köpek," dedi her şeye rağmen yarı gülerek. "Tanrım." Büyük pis kokulu yaratığa kollarını doladı ve bir ferahlama hissederek alnını güçlü boynuna yasladı.

Bir süre hiçbir şey düşünmedi ve tarif edilemez şekilde rahatlamıştı. Sonra tekrar yavaş yavaş mantıklı düşünmeye başladı. Belki de bir şeylerin -geçmişin- değiştirilemeyeceği doğru olmayabilirdi. Büyük şeyler değişmezdi belki de, krallar ve savaşlar gibi. Ama belki de -sadece belki- küçük şeyler değiştirilebilirdi. Eğer çıkıp Lallybrochlu Fraser'a kaçınılmaz sonun onlara yaklaştığını söylese, belki söyleyebileceği bir şey olsa, olacakları önleyebilecek bir uyarı...

Ama eğer yaparsa ve eğer onlar da dinlerse? Evdeki o iyi adam yine de bir gün ahırdan çıkmış eve girerken beynindeki bir zayıflıktan dolayı beyin kanamasından mı ölecekti? Oğlu ve kızını güvende bırakıp gidecekti - ama ya sonra?

Jamie Paris'te kalıp o çapkın kadınla mı evlenecekti? Lallybroch'ta yaşayıp malikânesi ve kız kardeşiyle ilgilenmek için sükûnet içinde eve mi dönecekti?

Her iki türlü de beş ya da altı yıl içinde Craigh na Dun yakınlarında geçmeyecekti, yaralı halde İngiliz askerleri tarafından kovalanmayacak ve taşlardan henüz çıkagelmiş rastgele bir zaman yolcusunun yardımına ihtiyacı olmayacaktı. Ve eğer Claire Randall'la karşılaşmazsa... *Bree*, diye düşündü. *Ah, Tanrım. Bree.*

Arkasında bir ses duydu -evin kapısı açıldı- ve bir fenerin ışığı yola vurdu.

"Bay MacKenzie?" diye seslendi Brian Fraser karanlığa. "İyi misiniz?"

"Tanrım," diye fısıldadı köpeğe sıkıca sarılarak. "Bana ne yapmam gerektiğini göster."

30

IŞIKLAR, HAREKET, SİRENLER

Merdivenin başındaki kapı kilitliydi. Jem kapıyı yumrukladı, tekmeledi ve bağırdı. Onu arkasında, aşağıdaki karanlıkta hissediyordu ve orda olmasının yarattığı his vücudunu titretiyordu, sanki onu almaya geliyormuş gibi ve bu düşünce onu o kadar çok korkuttu ki bir hayalet gibi çığlık attı ve kendini tekrar tekrar kapıya doğru attı ve...

Kapı hızla açıldı. Her yerde ayak izleri ve sigara izmariti olan pis muşamba zemine düştü.

"O da ne- sen de kimsin çocuk ve Tanrı aşkına orada ne yapıyordun?"

Büyük bir el onu kolundan yakaladı ve kaldırdı. Jem'in bağırmaktan nefesi kesilmişti ve neredeyse kurtulduğu için ağlıyordu. Kim olduğunu hatırlaması biraz zaman aldı.

"Jem." Işıktan gözlerini kırpıştırarak yutkundu ve yüzünü giysisinin koluna sildi. "Jem MacKenzie. Annem..." Birden annesinin adını hatırlayamayıp ne yapacağını bilemedi. "O bazen burada çalışıyor."

"Anneni tanıyorum. Saçların tıpkı onunkilere benziyor çocuk." Adamın gömleğinin kolundaki işaret onun bir güvenlik görevlisi olduğunu gösteriyordu. Başını bir o yana bir bu yana eğip Jem'e bakıyordu. Kel kafası ve gözlerinden ışık yansıyordu. Işık tavandaki babasının floresan olduğunu söylediği uzun tüplerden geliyordu. Floresan lambalar titriyor ve Jem'e tüneldeki şeyi hatırlatıyordu, bu yüzden hemen dönüp kapıyı gürültüyle kapattı.

"Seni biri mi takip ediyor çocuk?" Görevli elini kapının koluna uzattı ve Jem sırtını duvara yasladı.

"Hayır!" Onun orada olduğunu hissedebiliyordu. Bekliyordu. Görevli kaşlarını çattı. "Ben- ben sadece- aşağısı gerçekten çok karanlık."

"Aşağıdaki karanlıkta mıydın sen? Nasıl oldu da oraya girdin? Ve annen nerede?"

"Bilmiyorum." Jem tekrar korkmaya başlamıştı. Gerçekten korkuyordu. Çünkü Bay Cameron bir yere gidebilmek için onu tünele kapatmıştı. Ve Lallybroch'a gitmiş olabilirdi.

"Bay Cameron içeri soktu beni," diye ağzından kaçırdı. "Beni, geceyi Bobby ile geçirmek için almış olmalıydı ama onun yerine beni Craigh na Dun'a götürdü ve sonra da evine götürüp gece beni odaya kilitledi ve sabah da buraya getirip beni tünele hapsetti."

"Cameron- ne Rob Cameron mu?" Görevli çömelmişti, böylece kaşları çatık halde doğruca Jem'in yüzüne bakabiliyordu. "Neden?"

"Ben- ben bilmiyorum." *Hiç kimseye söyleme*, demişti babası. Jem zorla yutkundu. Söylemek istese de nereden başlayacağını bilmiyordu. Bay Cameron'un onu Craigh na Dun'a, taşlara götürdüğünü ve taşlardan birine doğru ittirdiğini söyleyebilirdi. Ama sonra ne olduğunu söyleyemezdi, söyleyebileceklerinden daha fazlasını anlatamazdı, Bay Macleod'a -yaka kartında Jock MacLeod yazıyordu- tüneldeki parıltılı şeyden bahsedemezdi.

Bay MacLeod düşündüğünü belirten bir ses çıkardı, başını salladı ve ayağa kalktı.

"Pekâlâ, en iyisi annenle babanı arayıp gelip seni eve götürmelerini söyleyeyim, tamam mı? Eğer polisle konuşmak isterseler de söyleyeceklerdir."

"Lütfen," diye fısıldadı Jem, annesiyle babasının onu almaya gelecekleri düşüncesi dizlerini titremişti. "Evet, lütfen."

Bay MacLeod onu bir telefonun olduğu küçük bir ofise götürdü, ona bir kutu kola verdi ve oturup telefon numarasını söylemesini istedi. Bay MacLeod'un kalın parmaklarıyla telefonu çevirmesini izlerken içeceğini yudumladı ve hemen çok daha iyi hissetti. Kısa bir beklemenin ardından diğer tarafta çalan telefonun sesini duyabiliyordu. *Duuut...Duuut...Duuut....*

Ofis sıcaktı ama yüzü ve elleri soğumaya başlamıştı. Kimse telefonu açmıyordu.

"Belki uyuyorlardır," dedi, koladan dolayı geğirerek. Bay MacLeod ona bir yan bakış attı ve başını salladı, telefonu kapattı ve Jem'e numarayı tekrarlatıp telefonu çevirdi.

Duuut...Duuut....

Telefonu birinin açmasını istemeye öyle odaklanmıştı ki Bay MacLeod şaşkınlıkla başını aniden kapıya döndürene kadar hiçbir şey fark etmedi.

"Ne-" dedi görevli ve ardından bir bulanıklık oldu, kuzen Ian'ın okla bir geyik vurduğunda duyulan ses gibi bir vuruş sesi geldi. Ardından ise MacLeod korkunç bir ses çıkardı, sandalyeden yere düştü ve yuvarlanıp yere çarptı.

Jem ayağa kalktığını hatırlamıyordu ama dosya dolabına yapışmıştı. Kutuyu öyle sert sıkmıştı ki kola dışarı fışkırdı ve köpürüp parmaklarına döküldü.

"Benimle geliyorsun çocuk," dedi MacLeod'a vuran adam. Adam, Jem daha önce hiç görmemiş olsa da cop olduğunu düşündüğü bir şey tutuyordu. İstese de kıpırdayamadı.

Adam sabırsızlığını belirten bir ses çıkardı, Bay MacLeod sanki çöp dolu bir poşetmiş gibi üzerinden yürüyüp geçti ve Jem'i elinden yakaladı. Tamamen korkudan Jem onu sertçe ısırdı. Adam bağırıp onu bıraktı ve Jem de onu geçip ofisten çıktı ve uzun koridorda hayatı için koşmaya başladı.

***

Geç olmaya başlamıştı; yolda gittikçe daha az araba görüyorlardı artık ve Mandy de uyuklamaya başlamıştı. Fare prenses maskesi başının üstüne çıkmış, pipo temizleyici bıyıkları anten gibi yukarı dikilmişti. Brianna bunu dikiz aynasından görüp Mandy'nin küçük bir radar istasyonu olduğunu ve kasvetli kırsalı Jem'in küçük nabız sinyalini bulmak için taradığını hayal etti.

Yapabilir miydi? Bu düşünceyi yok etmek için değil ama aklının tamamen gerçeklikten uzaklaşmasına engel olmak için başını salladı. Öfke ve dehşetin yarattığı adrenalin tamamen geçmişti; elleri direksiyonda biraz titredi ve etraftaki karanlık çok büyük göründü. Eğer arabayı durdurursa ve farların zayıf ışığı sönerse onları bir anda yutabilecek...

"Sıcak," diye mırıldandı Mandy uykulu bir şekilde.

"Ne bebeğim?" Duymuştu ama gözlerini yolda tutma çabasına odaklandığından bilinçli şekilde algılayamamıştı.

"Daha... Sıcak." Mandy dik durmaya çabaladı. Maskesinin ip bağları saçına dolanmıştı ve onları birden çekerken tiz, huysuz bir ses çıkardı.

Brianna aracı dikkatle kenara çekti, el frenini kaldırdı ve geri uzanıp maskeyi kızının yüzünden çözmeye başladı.

"Jem'e doğru gittiğimizi mi söylüyorsun?" diye sordu dikkatle sesinin titremesine engel olmak için.

"Hı-hı." Sıkıntıdan uzak, Mandy kocaman esnedi ve elini pencereden çıkardı. "Hımm." Kafasını kolunun üstüne yasladı ve uykulu şekilde mızmızlandı.

Bree yutkundu, gözlerini kapadı ve sonra açtı, Mandy'nin gösterdiği tarafa doğru dikkatle baktı. O yönde yol yoktu... Ama sırtından aşağı buz gibi su dökülmüşçesine, küçük kahverengi tabelayı gördü: *Servis Yolu. Giriş Yasak. Kuzey İskoçya Hidroelektrik Sınırı. Loc Errochty barajı. Tünel.*

"Lanet olsun!" dedi Brianna ve el frenini unutup gaza bastı. Araba zıpladı, stop etti ve Mandy gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde oturduğu yerden fırladı.

"Eve geldik mi?"

***

Jem koridordan ok gibi fırladı ve kendini sondaki iki tarafa açılır kapıya attı. Öyle hızlıydı ki diğer tarafta yol boyunca savrulup ilerideki merdivenlerden paldır küldür yuvarlandı ve sersemlemiş şekilde aşağıda durdu.

Yukarıdaki kapıdan ayak seslerinin hızla geldiğini duydu ve küçük, dehşet içinde bir ciyaklamayla, ikinci inişinde el ve ayaklarının üstünde durmaya çabaladı. Sonraki uçuşunda kendini baş aşağı fırlattı, birkaç basamak karnının üstünde kaydı ve sonra kıçıyla su ısıtıcısını devirip kalan mesafeyi takla atarak düştü.

Dehşet içinde ağlıyordu, hava yutuyor, ses çıkarmamaya çalışıyor, ayağa kalkmaya çabalıyor ve her şey canını acıtıyordu - ama dışarı çıkması gerekiyordu. Yarı karanlık girişi sendeleyerek geçti, tek ışık resepsiyonistin genellikle oturduğu yerdeki cam pencereden geliyordu. Peşindeki adam geliyordu; merdivenlerin sonundan ona sövdüğünü duyabiliyordu.

Ana kapı parmaklıklardan ilmek ilmek geçirilmiş bir zincirle bağlıydı. Gözyaşlarını koluna silip etrafına vahşice bakarak resepsiyona geri koştu. *Acil Çıkış* oradaydı, kırmızı tabela bir başka küçük koridorun sonundaki kapının üzerindeydi. Peşindeki adam girişe geldi ve onu gördü.

"Hemen buraya gel seni küçük baş belası!"

Jem etrafına çılgın gibi baktı, ilk gördüğü şeyi yakaladı ki bu bir tekerlekli sandalyeydi ve yapabildiği kadar sert bir şekilde girişe doğru ittirdi. Adam küfrederek kenara zıpladı. Jem kapıya doğru koştu ve kendini kapıya atıp sirenler ve şimşek gibi çakan kör edici ışıklarla birlikte gecenin içine daldı.

***

"Ne oluyor anne? Anne, korkuyorum, KORKUYORUM!"

"Benim korkmadığımı mı sanıyorsun?" diye mırıldandı Brianna. Kalbi ağzında atıyordu. "Sorun yok bebeğim," dedi yüksek sesle ve ayağını yere bastı. "Sadece Jem'i almaya gidiyoruz."

Araba mıcırın üzerinde dönerek durdu ve Brianna dışarı çıktı ama, acilen yandaki açık kapının üstündeki alarmların ve ışıkların çaldığı binaya koşma isteğiyle bir an kararsız kaldı ama

Mandy'yi arabada yalnız bırakamıyordu. Barajın fazla suyunu boşaltmak için yapılmış düzenekten akan suyun sesini duyabiliyordu.

"Benimle gel tatlım," dedi aceleyle emniyet kemerini açarken. "Hadi, gel, seni taşıyayım..." Konuşurken oraya buraya bakıyor -ışıklara sonra da karanlığa- her bir hücresi oğlunun burada olduğunu haykırıyordu. O burada, burada olmalı... Akan su... Zihni korkuyla Jem'in suya düştüğünü ya da Jem'in servis tünelinde olduğunu ona haykırıyordu. Tanrım, neden ilk olarak buraya bakmaya gelmemişti ki? Rob Cameron onu tabii ki buraya getirecekti, anahtarı vardı, o... Ama ışıklar, sirenler...

Neredeyse gelmişti -ölümüne koşmuştu, sadece yeni yürümeye başlamış otuz kiloluk bir çocuk taşıdığından biraz gecikmişti- ve yol kenarında küfürler yağdırarak çalıların arasında bir sopa ya da başka bir şeyle vuran büyük bir adam gördü.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye feryat etti. Mandy yeniden panikleyip kaynar suyla yanmış bir maymun gibi çığlık attı ve adam sıçrayarak hızla onlara döndü, sopayı kaldırdı.

"Ne halt ediyorsun sen burada?" dedi adam, o kadar şaşırmıştı ki neredeyse normal konuşmuştu. "Senin olman gereken yer-"

Bree, Mandy'yi indirdi. Kızını arkasına aldı, eğer gerekirse adamı çıplak elleriyle parçalara ayırmak için hazırlandı. Anlaşılan bu niyeti çok belliydi, çünkü adam sopayı bırakıp aniden karanlıkta kayboldu.

Sonra yanıp sönen ışıklar yolu aydınlattı ve Bree adamı korkutan şeyin kendisi olmadığını anladı. Mandy bacağına asılıyordu, ağlayamayacak kadar çok korkmuştu. Bree onu nazikçe okşayarak kucağına aldı ve dönüp elleri coplarında, ona dikkatlice yaklaşan iki polis memuruyla yüz yüze geldi. Dizlerinin titrediğini ve rüyada olduğunu düşündü, yanıp sönen ışıklarda görüşünün netliği bozulup düzeliyordu. Akan tonlarca suyun uğultusu kulaklarını sağır etti.

"Mandy," dedi kızının kıvırcık saçlarının arasından, alarm sesleri kendi sesini bastırmıştı neredeyse. "Jem'i hissedebiliyor musun? Eğer onu hissedebiliyorsan lütfen bana söyle."

"Buradayım anneciğim," dedi bir ses arkasından. Hayal gördüğüne inanmış şekilde polis memurlarını durdurmak için elini kaldırdı ve olduğu yerde yavaşça döndü. Jem iki metre uzağında yolda duruyordu; sırılsıklam, kurumuş yapraklara bulanmış ve sarhoş gibi yalpalıyordu.

Sonra Brianna mıcırın üstünde, kollarında çocukları, bacaklarını uzatmış oturuyordu ve titrediğini çocukların fark etmemesi için çabalıyordu. Jemmy gözyaşından lekelenmiş yüzünü onun omzundan kaldırıp, "Babam nerede?" diye sorduğunda hıçkırarak ağlamaya başladı.

31

SALLANAN ATIN GÖZLERİNDEKİ IŞILTI

Fraser sormadan her birine birer yudumluk sıcak ve yanık kokulu viski koydu. Viski ne kadar kötü olursa olsun birlikte içmenin rahatlatıcı bir yanı vardı. Ya da birlikte içtiğin kişi ne kadar kötü olursa olsun. Bu şişe özeldi ve Roger bardaktan yükselen bu rahatlık için hem bu şişeye hem de içeceği verene minnettardı.

"*Slàinte!*" dedi, bardağı kaldırıp ve Fraser'ın ona ani bir merakla baktığını gördü. Tanrım, ne demişti? "Slàinte" nereli olduğuna bağlı olarak belli bir telaffuzu olan kelimelerden biriydi - Harris ve Lewis'ten olanlar "Slàn-ya", daha kuzeyden olanlar ise "Slànj" derlerdi. O Inverness'te büyürken öğrendiği telaffuzu söylemişti; yaşadığı bölgeye göre dikkat çekecek kadar yanlış mıydı? Fraser'ın onun bir yalancı olduğunu düşünmesini istemiyordu.

"Ne iş yapıyorsunuz, *a chompanaich*?" diye sordu Fraser bir yudum alıp, içeceğe olan saygısından dolayı gözlerini bir anlığına kapatarak. Sonra da merakla tüm ilgisini Roger'a vermek için açtı - belki biraz da ziyaretçisinin bir deli olması korkusuyla temkinli bir şekilde. "Ben bir adamın işini giyimi ve tavırlarından anlamaya alışığım, burada bir sürü insanı gerçekten garip

bulamazsın." Buna biraz gülümsedi. "Ve çobanlar, tamirciler ve çingeneleri ayırt etmek için çok fazla çabaya gerek olmuyor. Açıkça görülüyor ki siz bunlardan hiçbiri değilsiniz."

"Biraz arazim var," diye yanıtladı Roger. Bu beklenen bir soruydu; hazırda bir cevabı vardı ama daha fazlasını söylemek istediğini fark etti. Doğrusunu söylemek gerekirse, kendi anladığı kadarını anlatmak istiyordu.

"Ben oğlumuzu aramaya çıkarken karımı işleri idare etmesi için bıraktım. Bunun dışında-" Bir omzunu hafifçe kaldırdı. "Ben bir papaz olarak yetiştirildim."

"Ah, öyle mi?" Fraser arkasına yaslandı, onu ilgiyle inceleyerek. "Sizin eğitimli biri olduğunuzu görebiliyorum. Belki bir okul müdürü ya da memur olduğunuzu düşünmüştüm - belki de bir avukat."

"Okul müdürü ve memur da olmuştum," dedi Roger gülümseyerek. "Hukuk ise henüz ilgimi çekmedi."

"Hukuk iyidir." Fraser bir yudum aldı, yarı gülümseyerek.

Roger omzunu silkti. "Hukuk yozlaşmış bir güç ama aynı zamanda insanların insanlar için ürettiği en geçerli güç - hukukla ilgili denilebilecek en iyi şey, onun her şeyi yoluna koymanın bir yolu olduğu."

"Bu hakkında söylenecek kötü bir şey de değil," diye katıldı Fraser. "Hukuk gerekli bir dert -onsuz yapamayız- ama onun vicdanın güçsüz bir temsilcisi olduğunu mu düşünüyorsun? Bir papaz olarak yani?"

"Aslında... Evet. Öyle," dedi Roger, şaşırarak. "İnsanlar için en iyisi birbirleriyle uzlaşması- yani, Tanrı'nın ilkelerine göre, eğer böyle deyişimi bağışlarsanız. Ama, Tanrı'nın önemsiz olduğunu düşünen insanlar varsa ve ikinci olarak da kendi gücünden daha büyük bir güce sahip olmayan insanlar varsa -ki daima vardır- ne yaparsınız?"

Fraser ilgili bir şekilde başını salladı.

"Tamam, pekâlâ, insan eğer umursamazsa en iyi vicdanın bile faydasının olmayacağı doğru. Ama vicdan iyi niyetli insanlara farklı konuştuğu zaman ne yapacaksın?"

"Politik anlaşmazlıklarda mı demek istiyorsunuz? Stuartlar'ı

destekleyenler ile... Hanoverlar gibi?" Anlamsız bir şey söylemişti, yine de taraflardan birinden bir çıkarı olduğunu gösterecek bir şey de söylemek istememişti.

Fraser'ın yüzü hafif bir nefretten şaşkınlığa ve yarı neşeli bir hüzünle sona eren hayret verici bir ifade seline savruldu.

"Onun gibi," diye katıldı. "Gençliğimde Stuartlar için savaştım ve vicdanın hiç olmadığını söyleyemesem de bu konuda çok da fazla etkili değildi." Adamın dudağının kenarı tuhaf bir şekil aldı ve Roger derine atılan bir taşın çıkardığı *cup* sesini hissetti, tanıdık olma hissi dalgalar halinde içine yayıldı. Jamie de böyle yapardı. Brianna yapmazdı. Jem yapardı.

Roger böyle düşünmekten kendini alıkoyamıyor olsa da konuşma özenle politik bir ifşa davetinin uçurumunda sendeliyordu ve bunu yapamazdı.

"Sheriffmuir Savaşı'nda mıydı?" diye sordu, ilgilendiğini gizlemek için çaba sarf etmeden.

"Evet o," dedi Fraser açıkça şaşırmış bir şekilde. Roger'ı şüpheyle süzdü. "Sen o savaşa gitmiş olamazsın tabii... Belki de sana baban anlattı?"

"Hayır," dedi Roger babasını düşünmenin getirdiği anlık ıstırapla. Açıkçası Fraser kendisinden sadece birkaç yaş büyüktü ama adamın onu on yaş daha genç sandığını biliyordu.

"Ben... Onunla ilgili bir şarkı duymuştum. İki çobanın bir yamaçta karşılaşması, büyük kavgayı ve onu kimin kazandığı tartışmaları hakkındaydı."

Bu Fraser'ı güldürdü. "Yapmış olabilirler! Biz bunu yaralıları toplamayı bitirmeden önce tartışıyorduk." Bir yudum viski aldı ve anılarını hatırlayarak ağzında dolaştırdı. "Peki, şarkının devamı nasıldı?"

Roger derin bir nefes aldı, şarkı söylemeye hazırdı ama sonra hatırladı. Fraser onun ip yara izini görmüştü ve ayrıca onunla ilgili bir şey söylemeyecek kadar nazikti ama hasarı açık etmeye de gerek yoktu. Bunun yerine şarkıya eşlik eden tek şey olan bodhran, büyük İrlanda davulunun ritmini taklit ederek parmağını masaya vurup ilk birkaç mısrayı söyledi.

"Ah sen kaçmak için harpten gel buraya,
Ya da koyun güt benimle dostum?
Sherra-moor'da mıydın?
Yoksa savaşı gördün mü dostum?
Ben savaşı gördüm, çetin ve ıstıraplı
Ve akıyordu siperlerden o kötü kokulu kırmızı
Kalbim, korkuyla, gitti nefes nefese
Gümlemeleri duymak ve görmek için bulutları
Ormandaki klanlardan, ekose giysiler içinde
O karanlıkta ne aradılar üç krallıkta, dostum."

Tahmin ettiğinden daha iyi oldu; şarkı söylenmekten ziyade okunmak içindi ve nefesi kesilmeden ya da öksürmeden tamamını okumayı başardı. Fraser elinde bardağını unutmuş, mest olmuştu.

"Ah, mükemmeldi!" diye bağırdı Fraser. "Gerçi şairin zor bir aksamı var. O nereli, biliyor musun?"

"Ee... Ayrshire, sanırım."

Fraser başını hayranlıkla salladı ve arkasına yaslandı.

"Bunu benim için yazabilir misin?" diye sordu neredeyse utanarak. "Onu tekrar söylemen için seni rahatsız etmeyeceğim ama onun tamamını gerçekten de öğrenmek istiyorum."

"Ben- tabii ki," dedi Roger şaşırarak. Pekâlâ, Robert Burns'ün şiirini Burns'ten birkaç yıl önce dünyaya bırakmanın ne zararı olabilirdi ki? "Bodhran çalabilen birini biliyor musun? Davulun arka planda tıngırdaması en iyisidir." Bir örnekleme için parmaklarını vurdu.

"Ah, evet." Fraser masasının çekmecesini kurcalıyordu; büyük dosya kâğıtlarıyla geri döndü, birçoğunun üzeri yazılıydı. Kaşlarını çatıp yapraklara göz attı, birini aldı ve kopardı, Roger'ın önüne kâğıdın boş arka tarafını koydu.

Masanın üzerindeki kavanozda kullanılmaktan yıpranmış ama iyi kırpılmış paramparça tüy kalemler ve Fraser'ın ona geniş eliyle cömert bir şekilde uzattığı pirinç hokka vardı.

"Oğlumun arkadaşı iyi çalar- o askere gitti aslında, çok yazık." Fraser'ın yüzünü bir gölge kapladı.

Roger dilini şaklattı anlayışla; sayfadan hafifçe görünen yazıyı çözmeye çalışıyordu. "Bir İskoç alayına katıldı, değil mi?"

"Hayır," dedi Fraser, biraz şaşırmış gibiydi. *Tanrım, hâlâ İskoç alayları var mıydı?* "Fransa'ya paralı asker olarak gitti. Daha iyi ücret ve ordudakinden daha az dayak diye anlatıyor babasına."

Roger'ın kalbi hızlandı; evet! Bu bir mektup ya da günlük girişiydi - her ne ise üzerinde bir tarih yazılıydı; 17... O bir 3'müydü? Olmalıydı, 8 olamazdı. 173... 9 ya da 0 olabilirdi, yapraktan tam olarak anlayamıyordu - hayır, 9 olmalıydı, yani 1739. Rahatlamayla derin bir nefes verdi. Ekim ayı, 1739.

"Muhtemelen daha güvenlidir," dedi Roger, satırları çözmeye başladığından beri konuşmaya yarı katılarak. Bir tüyle yazmayalı epey zaman geçmişti ve beceriksizce yazıyordu.

"Daha güvenli?"

"Evet," dedi, "çoğunlukla hastalık açısından. Orduda ölenlerin çoğu bir hastalıktan dolayı ölüyor, biliyorsunuz. Kalabalıktan, kışlada yaşamak zorunda olmaktan, ordu erzaklarıyla beslenmekten oluyor. Paralı askerlerin biraz daha fazla özgürlükleri olduğunu düşünüyorum."

Fraser "açlıktan ölmek için özgürlük" gibi bir şey mırıldandı ama nefesine karışmış duyulmaz olmuştu. Roger yazarken o da parmaklarını masaya vurarak ritmi yakalamaya çalışıyordu. Fraser şaşırtıcı şekilde gayet iyiydi; Roger yazmayı bitirmek üzereyken yumuşak, güzel bir sesle söylüyordu ve davul ritmini de çok iyi tutturmuştu.

Roger'ın aklı önündeki işle elinin altındaki mektup arasında bölünmüştü. Kâğıdın hissi ve mürekkebin görünüşü ona Jamie ve Claire'nin mektupları ile dolu ahşap kutuyu hatırlattı. Onlar mektupları bölüşürlerdi, yavaş yavaş okurlardı - ama Jem kaçırıldığından beri hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Jem'den bahseden herhangi bir şey, onun Cameron'dan kaçmış olabileceğini ve büyükanne ve büyükbabasının yanında güvende olduğuna dair bir işaret arayarak tüm kutuya hızla bakmışlardı. Jem'le alakalı tek kelime bile yoktu. Bir tek bile.

Öylesine akılları başlarından gitmişti ki mektuplarda anlatılan şeyleri neredeyse fark etmemişlerdi ama bazı ifadeler ve

görüntüler zihninde rastgele uçuşuyordu -bazıları fazlasıyla rahatsız ediciydi- örneğin Brianna'nın enişteşi Ian ölmüştü.

Şu anda düşünmek istemiyordu bunları.

"Oğlunuz Paris'te hukuk mu okuyacak?" diye sordu Roger ansızın. Brian'ın koyduğu içkiyi aldı ve bir yudum içti.

"Evet, yani, belki iyi bir avukat olabilir," diye kabul etti Fraser. "O sizi ikna edebilir, onunla ilgili bunu söyleyebilirim. Ama sanırım o hukuk ya da politika için yeterli sabra sahip değil." Birden gülümsedi. "Jamie düşündüğü şeyin derhal yapılması gerektiğine inanır ve diğer insanların neden farklı düşündüğünü anlayamaz. Ve eğer iş oraya gelirse birini ikna etmek yerine dövmeyi tercih eder."

Roger kederle güldü. "Bu isteği anlıyorum," dedi.

"Ah, gerçekten." Fraser başını salladı, sandalyesinde biraz geri yaslanarak. "Ve bunun İskoçya'daki ortamda gereksiz bir şey olduğunu söyleyemeyeceğim." Yüzünü esprili bir şekilde buruşturdu.

"Pekala, o halde. Neden bu Cameron'un oğlunu kaçırdığını düşünüyorsun?" diye sordu Fraser açıkça.

Roger şaşırmadı. Birlikte anlaşıyor olmalarının yanı sıra, Fraser'ın olayın ne kadarını anlattığını ve ne kadar dürüst olduğunu merak ettiğini biliyordu. Bu soruya hazırdı ve yanıtı en azından gerçeğin bir versiyonuydu.

"Biz bir süre Amerika'da yaşadık," dedi ve demesiyle bir acı hissetti. Bir anlığına, Tepe'de sıcacık kabindeydi, yanında Brianna saçı yastığın üzerine yayılmış halde uyuyordu ve üzerlerinde çocukların tatlı nefesinin buğusu vardı.

"Amerika!" Fraser hayretle bağırdı. "Neresinde?"

"Kuzey Carolina kolonisinde. Güzel bir yer." Roger eklemek için acele etti. "Ama tehlikesiz değil."

"Bana bunların bir tanesinden bahsedin," dedi Fraser ama bunu bir kenara bıraktı. "Ve bu tehlikeler geri dönmenize sebep oldu?"

Roger hatıraların boğazında yarattığı düğümle birlikte başını salladı.

"Hayır, küçük kızımız Mandy için döndük- Amanda, onun

adı. Kalbinde bir sorunla doğdu ve tedavi edebilecek bir doktor orada yoktu. Bu yüzden geri... Döndük ve İskoçya'dayken karıma bir arazi miras kaldı, böylece buraya yerleştik. Ama..." Gerisini nasıl aktaracağını düşünerek tereddüt etti ama Fraser'ın atalarına ne yaptığını ve Leochlu MacKenzieler ile olan hikâyelerini bildiğinden, adam muhtemelen bundan rahatsız olmayacaktı.

"Karımın babası," dedi dikkatle, "iyi bir adamdır -çok iyidir- ama... Dikkat çeken tiplerdendir. Bir liderdir... Aslında bana bir keresinde babasının ona bunu söylediğini anlatmıştı, o büyük bir adam olduğundan diğerleri onu sınayacaktı ve bunu yaptılar da."

Brian Fraser'ın yüzünü dikkatle izledi ama bir kaşının seğirmesinden başka görünür bir yanıt yoktu.

"Tüm hikâyeyi anlatmayacağım ama uzun lafın kısası, kayınpederim büyük miktarda altına sahip oldu. Onu kendi malı gibi değil de emanet olarak gördü. Hâlâ da duruyor o altın. Ve şimdiye kadar sır olarak tutulsa da..."

Fraser katıldığını ifade eden ve bu koşullarda sır tutmanın zorluğunu kabul eden bir ses çıkardı.

"Böylece Cameron serveti öğrendi, değil mi? Ve çocuğu esir alarak altını kayınpederinizden koparabileceğini düşündü?" Fraser'ın siyah kaşları bu düşünceyle çatıldı.

"Aklında bu olabilir. Ama bundan fazlası, oğlum altının nereye saklandığını biliyor. Güvenli bir yere koyulduğunda o da büyükbabasıyla birlikteydi. Yerini sadece ikisi biliyor ama Cameron oğlumun o yeri bildiğini öğrendi."

"Ah." Brian bir süre düşünerek viskisine baktı. Sonunda boğazını temizledi ve başını kaldırıp Roger'ın gözlerine baktı. "Belki böyle bir şey söylememeliyim ama zaten bunu düşünmüşsünüzdür. Eğer oğlunuzu sadece altınların yerini bildiği için kaçırdıysa... Aslında, ben vicdansız kötü bir adam olsam, sanırım oğlunuzu yakalar yakalamaz istediğim bilgiyi almak için zorlardım."

Roger bu fikrin yarattığı hissin karnına buz gibi yayıldığını

hissetti. Bu zihninin derinlerinde olan bir fikirdi, yine de bunu kendine kabul ettirmemişti.

"Onu konuşturup... Sonra da öldürmeyi kastediyorsun."

Fraser mutsuzca yüzünü buruşturdu.

"Bunu düşünmek istemiyorum," dedi Fraser. "Ayrıca çocuk olmadan onu diğer insanlardan ne ayırabilir? Yalnız bir adam, dikkat çekmeden istediği gibi seyahat edebilir."

"Evet," dedi Roger ve nefes almak için durdu. "Evet. Yine de... Yapmamıştır. Ben- ben onu tanıyorum, biraz. Yaptığını sanmıyorum, öl- " Birden boğazı tıkandı ve şiddetle öksürdü. "Öldürmez bir çocuğu" diye bitirdi boğuk sesle. "Yapmayacaktır."

***

Roger'a ikinci katta koridorun sonunda bir oda verdiler. Ailesinin burada yaşayacağı zaman bu oda çocukların oyun odası olacaktı. Kıyafetlerini çıkardı, mumu söndürdü ve yatağa girdi. Kararlılık içinde köşelerdeki dev karton binaların, oyuncak bebek evlerinin, altıpatlatlar ve karatahtaların hayaletlerini yok saydı. Mandy'nin Annie Oakley kostümünün püsküllü etekleri gözünün ucunda uçuşuyordu.

Tüm vücudu tepeden tırnağa sızladı ama buraya gelmesinin neden olduğu panik geçmişti. Nasıl hissettiği önemli değildi, asıl soru şuydu; şimdi ne olacak? Buck ile olacaklarını düşündükleri yere gitmemişlerdi, ama o doğru yere varmış olduklarını varsaymalıydı. Jem'in olduğu yere.

Buraya başka nasıl gelmiş olabilirlerdi ki? Belki Rob Cameron yolculuğun nasıl çalıştığı hakkında daha çok şey biliyordu şimdi, kontrol edebiliyordu onu ve Jem'i kasten bu zamana getirmişti, takibi kızıştırmak için?

Düşüncelerini tutarlılıkla birbirine bağlamak bir kenara, onları takip edemeyecek kadar çok yorgundu. Her şeyi zihninden olabildiğince çıkardı ve karanlığa bakıp sallanan atın gözlerindeki ışıldamayı izleyerek hareketsiz bir şekilde yattı.

Sonra yataktan çıktı, soğuk tahtaların üzerinde diz çöktü ve dua etti.

32

"EŞİKTE TÖKEZLEYEN BİRÇOK ADAMA PUSUDAKİ TEHLİKELERDEN BAHSEDİLMİŞTİR"

Lallybroch, 31 Ekim 1980

Brianna kendi ön kapısını açamadı. Kadın polis anahtarı onun titreyen ellerinden alıp deliğe sokana kadar büyük demir anahtarı arma plakasında takırdatıp açmaya çabaladı. Polis arabası Lallybroch'a giden yola dönünceye kadar titremeye başlamamıştı.

"Eski bir kilit," dedi polis memuru şüpheli bir bakışla. "Eve özgü, değil mi?" Evin beyaz duvarlarına baktı ve üst pervaza kazınmış tarihi görüp dudaklarını büzerek elini kaldırdı.

"Bilmiyorum. Biz genelde kapıyı kilitlemeyiz. Hiç hırsız girmemişti." Brianna'nın dudakları uyuştu ama hafif şekilde gülümsemeyi başardığını düşündü. Neyse ki Mandy bu apaçık yalana karşı çıkamazdı, çünkü yol kenarındaki çimende bir kurbağa görmüştü ve ayakkabısının ucuyla dürterek zıplamasını sağlayıp onu takip ediyordu. Jemmy ona yapışmış halde dururken babasını hatırlatan hafif bir ses çıkardı ve Brianna gözlerini kısarak ona baktı.

Aynı sesi tekrar çıkardı ve başını başka yöne çevirdi.

Bir tıkırtı ve *klik* sesi geldi kilit açılırken ve memur memnuniyetini belirten bir sesle doğruldu.

"Evet, açıldı. Şimdi, iyi olacağınıza eminsiniz değil mi Bayan MacKenzie?" dedi kadın ona şüpheyle bakarak. "Burada kendi başınıza, kocanız yokken?"

"Yakında eve dönecek," dedi Brianna ona güven vererek ama bu cümle midesini bomboş hissetmesine sebep oldu.

Kadın onu düşünceli şekilde izledi, sonra isteksizce başını salladı ve kapıyı itip açtı.

"Pekala, o halde, en iyisini siz bilirsiniz diye düşünüyorum.

Telefonunuzun çalıştığından ve tüm kapılarla pencerelerin kilitli olduğundan emin olmak için kontrol edeceğim, tamam mı? Siz de etrafa bakınıp her şey olması gerektiği gibi mi diye emin olur musunuz?"

İçinde oluşan bir buz parçası göğsüne saplanmış gibi hissetti Brianna.

"Ben- ben- ben her şeyin yolunda olduğundan eminim." Ama memur çoktan içeri girmiş ve sabırsızca onu bekliyordu. "Jem! Mandy'yi içeri getirip oyun odasına çıkarır mısın?" Çocukları dışarıda kendi başlarına korunmasız bırakmaya katlanamıyordu. Onları gözünün önünden ayırmaya katlanamıyordu. Ama istediği en son şey Mandy'nin kovalamaca oynarken Memur Laughlin'le rahip çukurundaki Bay Rob hakkında konuşmasıydı. Kapıyı açık bırakıp memurun arkasından koştu.

"Telefon orada," dedi, Memur Laughlin'i koridorda yakalayıp ve Roger'ın çalışma odasını işaret edip. "Mutfakta da bir iç hat var. Gidip onu kontrol edeceğim ve arka kapıya bakacağım." Bir yanıt beklemeden koridordan büyük adımlarla geçti ve kendini mutfağa açılan kapıya attı.

Bir şeyi kontrol etmek için durmadı ama ıvır zıvır çekmecesini açtı ve kauçuk kaplı bir cep fenerini kaptı. Çiftçilere geceleri kuzuların doğumunda yardımcı olan ya da kaybolanları bulmalarına yardım eden bu şey yirmi beş santimetre boyunda ve yaklaşık bir kiloydu.

Av tüfeği vestiyer odasındaydı ve bir anlığına yürürken Rob'u öldürmeyi kendi içinde müzakere etti. Öyle soğukkanlıydı ki eğer düşünmeye vakti olsa muhtemelen kendisinden korkardı. Jem'i geri almıştı sonunda-ama hayır. Memur Laughlin, mutfak kapısındaki sesi azaltan yeşil keçeye rağmen kesinlikle silah sesini tanırdı. Ve görünen o ki Rob Cameron'dan öğrenmesi gereken daha fazla şey vardı. Onu bayıltacak ve ağzını bantlayacaktı.

Vestiyer odasına girdi ve mutfak kapısını arkasından sessizce kapattı. Bir sürgü vardı ama bu taraftan anahtar olmadan kilitleyemezdi ve anahtarlar da giriş salonundaki, Memur Laughlin'in bıraktığı masadaydı. Bunun yerine ağır bankı çekti ve onu

kapıyla duvar arasına çapraz olarak sıkıştırdı. Birini kafatasını parçalamadan bilinçsiz duruma getirmek için başında vurması gereken en iyi neresiydi? Annesinin bir keresinde bundan bahsettiğini belli belirsiz anımsadı... Kafasının arkası?

İçeri girmesiyle birlikte Cameron'dan bir çığlık duymayı bekledi ama tek ses bile gelmedi. Yukarıdaki ayak seslerini duyabiliyordu, koridordan ilerleyen bir yetişkinin kendinden emin adımlarını. Memur Laughlin teftiş turundaydı ve şüphesiz merdiven taşıyan hırsızlara karşı ilk katın pencerelerini kontrol ediyordu. Bir anlığına gözlerini kapadı Brianna, Mandy'nin kardeşini bir gece önceki maceralarının detaylarıyla eğlendirirken memurun oyun odasına girdiğini kafasında canlandırdı.

Bununla ilgili yapacak bir şey yoktu. Derin bir nefes aldı, rahip çukurunun parmaklıklarını kaldırdı ve ışığı aşağıdaki karanlığa doğru tuttu. Boş karanlığa.

Bir süre bakmaya devam etti, ışığı rahip çukurunun bir ucundan diğerine çevirerek, sonra diğer tarafa, sonra da diğer tarafa... Beyni gözlerine inanmayı reddediyordu.

Işık selo bandın can sıkıcı parıltısını yakaladı - iki ya da üç tomar, bir köşeye fırlatılmıştı. Ensesinde bir soğukluk hissetti ve sarsıldı, el feneri yükseldi. Orada kimse yoktu. Dış kapı kilitliydi, vestiyer odasının pencereleri sıkıca kapalıydı.

Kapı kilitliydi. Korkmuş bir ses çıkardı ve elini sertçe ağzına kapattı. Vestiyer odası ile mutfak arasındaki kapı gibi, vestiyer odasının kapısı da sürgüyle kapalıydı - içeriden. Eğer birisi buradan dışarı çıktıysa ve kapıyı ardında kilitli bıraktıysa - onda evin anahtarı vardı. Ve tüfeği de gitmişti.

***

Onlar çok küçük, diye düşünmeye devam etti. *Böyle şeyleri bilmemeliler; bunun mümkün olduğunu bilmemeliler.* Elleri titriyordu; Mandy'nin şifonyerinin yapışkan çekmecesini açmak için üç defa denemesi gerekti ve üçüncü başarısızlıktan sonra elinin kenarıyla öfkeyle vurdu, fısıldayıp gıcırdattığı dişlerinin arasından, "Seni Tanrı'nın cezası lanet uğursuz kahrolası şey! Yoluma

çıkmaya cüret etme!" dedi. Yumruğunu şifonyerin üstüne indirdi, ayağını kaldırıp spor ayakkabısının tabanını çarptı ve öyle sertçe vurdu ki şifonyer geri düştü ve *bom* sesiyle duvara vurdu.

Çekmece kulpunu yakaladı ve çekti. Hırpalanmış şifonyer aniden fırlayıp serbest kaldı ve ardından Brianna karşı duvara çarptı. Külotlar ve küçük çizgili tişörtler rengarenk bir gökkuşağı gibi etrafa dağıldı.

Yürüdü ve yerde ters şekilde duran parçalanmış çekmeceye baktı.

"İşte o kadar," dedi sakince. "Düşünmem gereken şeyler olduğunda huyuma gitmeyi öğren."

"Ne gibi anne?" dedi tedbirli bir ses kapıdan. Baktığında Jemmy'nin orada durduğunu gördü, gözleri bir ona bir hor kullanılmış çekmeceye bakıyordu.

"Ah." Çekmeceyle ilgili açıklama yapmayı düşündü ama onun yerine boğazını temizledi ve yatağa oturdu, elini oğluna doğru uzattı. "Buraya gel, *a bhalaich*."

Galce sevgi belirtisini duyunca Jemmy'nin kızıl kaşları kalktı ama seve seve geldi, annesinin kolları arasına girdi. Başını omzuna yaslayıp annesine sıkıca sarıldı ve Brianna da ileri geri sallanarak ona sıkıca sarıldı.

"Her şey yoluna girecek bebeğim," diye fısıldadı. "Girecek."

Oğlunun yutkunduğunu duydu ve küçük kare sırtının elinin altında hareket ettiğini hissetti.

"Evet." Jemmy'nin sesi biraz titredi ve sertçe burnunu çekti. "Evet. Ama ne yoluna girecek anne? Neler oluyor?" Biraz geri çekildi, dokuz yaşında bir çocuğun mantıkla sahip olması gerekenden çok daha fazla soru ve çok daha fazla bilgiyle annesine baktı.

"Mandy senin Bay Cameron'ı rahip çukuruna koyduğunu söylüyor. Ama şimdi orada değil, baktım."

Brianna boş çukuru hatırlamasıyla soğuk bir el değmiş gibi oldu.

"Hayır, yok."

"Ama onu sen bırakmadın, değil mi?"

"Hayır onu bırakmadım. O-"

"Yani birisi ona yardım etti," dedi Jem doğrulayarak. "Kim olduğunu düşünüyorsun?"

"Çok mantıklısın," dedi Brianna her şeye rağmen biraz gülümseyerek. "Bu özelliği büyükbaban Jamie'den almışsın."

"O da büyükannem Claire'den aldığımı söyledi," diye otomatik olarak yanıtladı Jem; dikkati dağılmamalıydı. "Belki beni barajda kovalayan adamdır diye düşündüm ama burada Bay Cameron'a yardım edip aynı anda beni kovalayamazdı. Değil mi?" Gözlerinde ani bir korku belirdi ve Brianna o anda içindeki o adamı avlama ve öldürme isteğini boğdu.

Polisler geldiğinde ikinci adam karanlığa doğru koşmuş barajdan kaçmıştı ama Tanrı yardım etsin, Brianna onu bir gün bulacaktı ve sonra- ama o gün bugün değildi. Şimdi sorun onun -ya da Rob Cameron'ın-çocuklarına tekrar yaklaşmasını engellemekti.

Sonra Jemmy'nin söylediği şeyi anladı ve kalbinde taşıdığı soğuğun tüm vücuduna kırağı gibi yayıldığını hissetti.

"Yani başka bir adam olmalı demek istiyorsun," dedi, ne kadar sakin konuştuğuna şaşırarak. "Bay Cameron, barajdaki adam ve Bay Cameron'ı rahip çukurundan çıkaran kişi."

"Bir kadın da olabilir," diye belirtti Jemmy ve bundan bahsederken daha az korkmuş görünüyordu. Bu iyi bir şeydi, çünkü Brianna korkudan ürperiyordu.

"Büyükannen tüylerin ürpermesine ne derdi- ne diyor?" Kolunu uzattı, kızılımsı tüyler dimdikti. "Diken diken olması."

"Diken diken olması," diyerek tekrarladı Jemmy ve küçük çekingen bir kıkırdama çıktı ağzından. "Bu ifadeyi seviyorum."

"Ben de." Derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı. "Gidip yedek giysiler ile pijamalarını alır mısın tatlım? Birkaç telefon görüşmesi yapacağım ve sonra sanırım Fiona Teyze'yi ziyarete gideceğiz."

33

SAĞ SALİM UYUMAK EN İYİSİDİR

Roger aniden ama sarsılmadan uyandı. Ne terk edilmiş rüyaların hissi ne de belli belirsiz duyulan sesler vardı ama gözleri açıktı ve tamamen uyanmıştı. Güneşin doğmasından bir saat kadar öncesiydi belki de. Panjurları açık bırakmıştı; oda soğuktu ve bulutlu gökyüzü siyah inci rengindeydi.

Kalbinin atışını dinleyerek hareketsiz yattı ve günler sonra ilk defa kalbinin hızla çarpmadığını fark etti. Korkmuyordu. Gecenin korkusu ve hengamesi, son birkaç günün dehşeti yok olmuştu. Vücudu tamamen rahatlamıştı; zihni de.

Zihninde uçuşan bir şey vardı. Anlamsız şekilde Johnny Cope'dan bir satırdı: "En iyisi sağ salim uyumaktır; çünkü kanlı bir sabah olacak." Daha da tuhafı, eski güçlü ve coşkulu sesiyle şarkıyı söylediğini duyabiliyor, neredeyse hissedebiliyordu.

"Nankör olduğumdan değil," dedi beyaz boyalı tavan kirişlerine, sabah sabah çatlak ve pürüzlü sesiyle. "Ama bu da ne?"

Tanrı'yla mı yoksa kendi bilinçaltıyla mı konuştuğundan emin olamadı ama her iki durumda da bir yanıt alma olasılığı muhtemelen aynıydı. Kapanan bir kapının yumuşak sesini duydu ve birisi dışarıda ıslık çalıyordu - sabah süt sağımı için yola çıkmış Annie ya da Senga olabilirdi.

Kendi kapısı çaldı. Temiz beyaz bir önlük, saçları arkada bağlanmış ama başlık takılmamış halde Jenny Murray elinde bir kavanoz sıcak su, bir çanak sabun ve tıraş için bir usturayla gelmişti.

"Babam at kullanabiliyor musunuz diye soruyor?" dedi hızla, onu değerlendirir gibi süzerek.

"Kullanabiliyorum," diye yanıtladı Roger sertçe ve havluya sarılı kavanozu ondan aldı. Boğazındaki balgamı şiddetle temizlemek ve tükürmek istiyordu ama onun önünde bunu yapamıyordu. Dolayısıyla sadece başını salladı ve neden diye sormak yerine teşekkür edip usturayı aldı.

"Hazır olduğunuzda kahvaltı mutfakta olacak," dedi Jenny sakin bir şekilde. "Kavanozu aşağıya getirin olur mu?"

★★★

Bir saat sonra sıcak çay, yulaf, ballı arpa ekmeği ve kan pudingiyle tıka basa doymuş halde Brian Fraser'ı sabah pusunda takip etti.

"Yakınlardaki çiftlikleri dolaşacağız," demişti Fraser kahvaltının üzerine, çilek reçelini ekmeğin üzerine kaşıkla dökerken. "Çocuğunuzu biri görmüş mü diye sorarız ama dürüst olmak da gerekirse..." Geniş ağzı özür diler gibi büküldü. "Sanırım birisi bir yabancı görmüş olsaydı ben bunu çoktan duymuş olurdum."

"Evet, çok teşekkürler," dedi Roger. Kendi zamanında bile dedikodu İskoçya'daki bir haberin en hızlı yayılma şekliydi. Rob Cameron ne kadar hızlı seyahat ederse etsin, Roger dedikodunun hızını geçebileceğinden şüpheliydi ve bu düşünce onu gülümsetti. Jenny bunu gördü ve o da anlayışla gülümsedi. Roger tekrar onun ne kadar da sevimli bir kız çocuğu olduğunu düşündü.

Hava hâlâ basık ve tehditkârdı ama şimdi yağmaya başlayacak gibi de değildi. Boğazı sıcak çaydan dolayı daha iyiydi ve uyandığı zamanki tuhaf sakinlik hâlâ üstündeydi.

Bir şey değişmişti gece. Belki kendi geleceğinin hayaletleri arasında Lallybroch'da uyumaktı. Belki o uyurken bu zihnini rahatlatmıştı.

Belki bir duanın kabulü ve bir anlık lütuftu. Belki de sadece Samuel Beckett'ın varoluşsal *devam edemem; devam edeceğim*'inden başka bir şey değildi.

Buna her ne sebep olmuşsa, artık aklı karışık değildi, etrafındaki insanların gelecekleri hakkında bildiklerinden dolayı dengesi kaybolmuştu. Hâlâ onlarla ilgili derin bir endişe duyuyordu - ve Jem'i bulma isteği hâlâ içindeydi. Ama şimdi sessizdi, kalbinin ortasında sert bir şeydi. Bir odak, bir silah. Sırtını yaslayabileceği bir şeydi.

Omuzlarını dikleştirdi bunu düşünürken ve aynı anda Bri-

an'ın koyu ekose ceketinin altından dik, düz sırtını ve geniş sıkı omuzlarını gördü. Jamie'nin bir yansımasıydı ve Jem'in de geleceğinin bir vaadiydi.

Hayat devam ediyor. Her şeyden önce onun görevi Jem'i kurtarmaktı, kendisinin olduğu kadar Brian Fraser için de.

Ve şimdi onu neyin değiştirdiğini biliyordu ve Tanrı'ya gerçekten de bu bir lütuf olduğu için teşekkür etti. Uyumuştu -uyanmıştı- sağ salim. Ve sabahlar ne kadar kanlı olursa olsun, şimdi bir istikameti vardı, çünkü önünde at süren bu iyi adam onun tarafındaydı.

***

Bir düzineden fazla çiftliğe uğradılar ve yolda karşılaştıkları bir tamirciyi durdurdular. Son günlerde kimse kızıl saçlı bir çocukla gezen ya da yalnız bir yabancı görmemişti ama hepsi etrafa haber salacaklarına söz verdiler ve istisnasız hepsi Roger için dua ettiler.

Akşam yemeği ve geceyi geçirmek için, oldukça varlıklı bir çiftlik evleri olan Murray ailesinin evlerinde durdular, ama ev yine de Lallybroch'a rakip olamazdı. Sahibi, John Murray'nin, konuşma sırasında Brian Fraser'ın çiftlik kâhyası olduğu ortaya çıktı -Lallybroch'taki fiziksel işlerin sorumlusu- ve Roger'ın hikâyesine dikkat kesildi.

Yaşlı, uzun yüzlü, çok zayıf adam, dişlerinin arasından gürültüyle nefes alırken düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Tamam, sabah oğullarımdan birini aşağı göndereceğim," dedi. "Ama eğer o adamdan hiç iz bulamazsanız ... Aşağı garnizona gidip hikâyenizi anlatmalısınız Bay MacKenzie."

Brian Fraser kaşlarını kaldırdı ama sonra başını salladı.

"Tamam, bu kötü bir fikir değil, John." Roger'a döndü. "Biraz uzak, biliyorsun- garnizon William Kalesi'nde, Duncansburgh'ün aşağısında. Ama yol boyunca sorabiliriz ve askerler de garnizon, Inverness ve Edinburgh arasında haberciler gönderiyorlar. Senin aradığın adam hakkında bir şey duyarsalar bize bilgiyi hızlıca ulaştırabilirler."

"Ve belki de adamı tutuklayabilirler," diye ekledi Murray, kasvetli yüz ifadesi bu fikirle biraz aydınlanarak.

"*Moran taing*," dedi Roger Galce teşekkür ederek, karşılık olarak ikisine doğru biraz eğilip sonra Fraser'a döndü. "Bunu yapacağım, teşekkürler. Ama efendim, benimle gelmenize gerek yok. İlgilenmeniz gereken işleriniz var ve ben-"

"Geleceğim ve de memnuniyetle," diye sözünü kesti Fraser sertçe. "Saman çoktan içeri taşındı... Ve John'un benim yerime yapamayacağı hiçbir şey yok." Küçük bir iç çekişle öksürük karışımı ses çıkaran ama başını sallayıp onaylayan Murray'ye gülümsedi.

"Ayrıca, William Kalesi de Cameron arazisinin ortasında." Murray gözünü karanlık tarlalara dikip baktı dalgın dalgın. Adamın ailesiyle akşam yemeği yediler, sonra bir pipoyu paylaşmak için ön bahçeye çıktılar ama pipo Murray'nin elinde bir süre yok sayılıp içilmeden yandı.

Brian boğazından çekimser bir ses çıkardı ve Roger, Murray'nin ne demek istediğini merak etti. Bu Rob Cameron'un ulaşmaya çalıştığı akrabalarının ya da müttefiklerinin olabileceğine dair bir uyarı mıydı? Cameronlar ile Lovatlı Fraserlar ya da Cameronlar ile MacKenzieler arasında bir gerginlik ya da sorun mu vardı?

Bu bazı gerginlikler olduğunu gösteriyordu. Eğer bir kan davası varsa Roger bunu çoktan bilse iyi olurdu. Küçük ve ciddi bir, "Hmm," sesi çıkardı ve herhangi bir Cameron'a dikkatle yaklaşmaya karar verdi. Yoksa... Rob Cameron bu zamanın Cameronlar'ından sığınak ya da yardım istemeye niyetli miydi? Daha önce geçmişe gelmiş ve kendi ailesi içinde gizlenecek bir yer mi bulmuştu? Bu çok kötü bir düşünceydi ve Roger midesinin bir yumruğa karşı koyarmış gibi kasıldığını hissetti.

Ama hayır; zamanı olmamıştı. Eğer Cameron zaman yolculuğunu Roger'ın çocukların ileride kullanmaları için yazdığı rehberden öğrendiyse, geçmişe gitmek, eski Cameronlar'ı bulmak için zamanı olamazdı... Hayır, bu çok saçmaydı.

Roger arapsaçına dönen yarım yamalak şekillenmiş düşün-

celerini kafasına atılmış balıkçı ağları gibi silkeleyip attı. Yarın garnizona gidene kadar yapılabilecek daha fazla bir şey yoktu.

Murray ve Fraser çite yaslanmışlardı, pipoyu içiyor ve Galce sohbet ediyorlardı.

"Kızım benden oğlunu sormamı istedi," dedi Brian Fraser kayıtsız bir havayla. "Haber var mı?"

Murray burnundan soludu, duman burun deliklerinden fışkırdı ve oğluyla ilgili dillerine özgü bir şey söyledi. Fraser anlayışla yüzünü buruşturdu ve başını salladı.

"En azından hayatta olduğunu biliyorsun," dedi Brian Fraser, İngilizceye geri dönerek. "En azından savaşmaktan bıkınca eve dönecek. Biz döndük, değil mi?" Murray'yi kaburgalarından dürttü ve uzun adam tekrar burnundan soludu ama bu kez daha az vahşice.

"Bizim buraya gelmemize neden olan şey can sıkıntısı değildi. Seni en azından." Kıllı gri kaşlarından birini kaldırdı ve Fraser kahkaha attı, Roger yine de bu sözde bir pişmanlık olduğunu düşündü.

Hikâyeyi iyi hatırlıyordu: Lovat Lordu'nun gayrimeşru çocuğu Brian Fraser, Ellen MacKenzie'yi erkek kardeşlerinden, Leoch Kalesi MacKenzieler'i Colum ve Dougal'dan çalmıştı ve onunla birlikte Lallybroch'a gelmişti, neredeyse iki aile tarafından da reddedilmişlerdi ve sonunda kendi başlarına bırakılmışlardı. Roger, Ellen'ın bir portresini görmüştü - uzun, kızıl saçlıydı ve bu yaşananlara değecek bir kadın olduğu inkâr edilemezdi.

Brianna büyükannesine çok benziyordu. Roger istemsizce gözlerini kapadı, İskoçya akşamının soğuğunu içine çekti ve karısını burada yanında hissettiğini düşündü. Eğer gözlerini tekrar açarsa onun dumanın içinde durduğunu görebilir miydi?

Geri döneceğim, diye düşündü. *Ne olursa olsun, geri geleceğim* a nighean ruaidh*. *Jem'le birlikte.*

* (Gal.) Kızıl saçlı kadın.

34

SIĞINAK

Lallybroch'tan Fiona Buchan'ın Inverness'teki yeni evine yolculuk, dar ve kıvrımlı İskoçya yollarında bir saat kadar sürüyordu. Brianna'nın doğru şeyi yapıp yapmadığını, Fiona'yı ve ailesini an itibarıyla daha da tehlikeli görünen bir meseleye dahil etmeye hakkı olup olmadığını merak etmesi için yeterince zaman vardı. Omzunun üzerinden bakmaktan boynunun tutulması için de yeterince zamanı oldu - yine de eğer takip ediliyorsa nasıl bilebilirdi ki?

Roger'ın nerede olduğunu çocuklara söylemek zorundaydı, mümkün olduğunca yumuşak ve kısa bir şekilde. Mandy başparmağını ağzına sokmuş ve yuvarlak gözlerle ciddi şekilde ona bakıyordu. Jem... Jem bir şey dememişti ama çillerinin altında bembeyaz olmuştu ve kusmak üzere gibi görünüyordu. Brianna dikiz aynasına baktı. Şu an arka koltuğun bir köşesinde yüzü pencereye dönük, kambur bir şekilde oturuyordu.

"O geri dönecek tatlım," demişti onu rahatlatmak için sarılmaya çalışarak. Jem onun sarılmasına izin vermiş ama tutulmuş gibi hareketsiz durmuştu.

"Benim hatam" dedi Jem, sesi küçük ve ruhsuzdu bir kuklanınki gibi çıkmıştı. "Daha erken kaçmalıydım. Böylece babam-"

"Bu senin hatan değil," dedi Brianna kesin bir şekilde. "Bu Bay Cameron'un hatası, başka kimsenin değil. Sen çok cesurdun. Ve baban gerçekten de yakında gelecek."

Jem zorlukla yutkundu ama hiçbir şey demedi. Brianna oğlunu bıraktığında bir anlığına sallandı ve Mandy gelip onun bacaklarına sarıldı.

"Babam geri gelecek," dedi cesaret vererek. "Akşam yemeği için!"

"Ondan biraz daha uzun sürebilir," dedi Bree, kaburgalarının altındaki kartopu gibi toplanmış paniğe rağmen gülümseyerek.

Havalimanı yakınlarında otoyol açıldığında rahatlamayla derin bir nefes aldı ve saatte 50 kilometreden daha hızlı gidebildi. Aynaya tekrar dikkatle göz attı ama arkasındaki yol boştu. Gaza bastı.

Fiona her şeyi bilen iki kişiden biriydi. Diğeri Boston'daydı: annesinin en eski arkadaşı, Joe Abernathy. Ama Jem ve Mandy için derhal bir sığınağa ihtiyacı vardı. Onlarla birlikte Lallybroch'ta kalamazdı; duvarlar altmış santimetre kalınlığındaydı, evet ama orası bir çiftlikti, kuvvetlendirilmiş bir kale değil ve içinde yaşayanların saldırganları geri püskürtmeleri ya da bir kuşatmayı uzak tutmaları fikriyle inşa edilmemişti.

Şehirde olmak bir rahatlama hissetmesine neden oldu. Etrafta insanların olması. Görgü tanıklarının. Kamuflajın. Yardımın. Kıyıda emekleyen bitkin bir yüzücü gibi hissederek aracı caddede Craigh na Dun Bed-and-Breakfast'ın (üç AA yıldızlı) kenarına çekti,.

Zamanlama iyiydi. Neredeyse öğleden sonra olmuştu; Fiona temizliği bitirmiş olmalıydı ve henüz yeni misafirlerin giriş ya da akşam yemeği vakti de değildi.

Kapıyı açtıklarında çançiçeği şeklinde küçük boyalı bir zil şıngırdadı ve Fiona'nın kızlarından biri hemen meraklı bakışlarla başını lobiden uzattı.

"Bree Teyze!" diye bağırdı ve lobi birden çocuklarla doldu, Fiona'nın üç kızı Bree'ye sarılmak, Mandy'yi kucaklamak ve Jem'i gıdıklamak için birbirlerini ittirdiler.

"Ne- ah, sensin!" Fiona önünde *Turta Kraliçesi* yazan bir ustaya yaraşır kanvas bir önlükle mutfaktan çıktı, Bree'yi görünce gülümsedi ve onu unlu bir şekilde kucakladı.

"Sorun ne?" Fiona kucaklaşmadan yararlanarak onun kulağına mırıldandı. Bree'yi bırakmadan biraz geri çekildi ve ona baktı, gözlerini kısarak yarı şakacı bir endişeyle. "Rog evden uzakta değil mi?"

"Öyle... Denilebilir." Bree gülümseyebildi ama görünen o ki pek başarılı değildi, çünkü Fiona birden lobideki karmaşayı düzene sokmak için ellerini çırptı ve tüm çocukları televizyon izlemeleri için üst kattaki salona gönderdi. Jem de omzunun

üstünden geriye annesine bakarak istemeye istemeye kızları takip etti. Annesi gülümsedi ve gitmesini işaret eden bir hareket yaptı, sonra istemsiz olarak kendi omzunun üstünden bir bakış atıp Fiona'nın arkasından mutfağa girdi.

***

Demlik, Brianna'nın sözünü kesip kaynadığını belli ederek ötmeye başladı ama hikâyenin en çarpıcı yerine gelmişti. Fiona dudakları büzülmüş halde dikkatini toplayıp demliği doldurdu.

"Onun tüfeği aldığını söylüyorsun. Ama silahın hâlâ sende değil mi?"

"Evet. Şu anda arabanın ön koltuğunun altında."

Fiona demliği neredeyse düşürüyordu. Brianna elini uzatıp sapını yakaladı ve sabitledi. Elleri donuyordu ve sıcak porselen ona çok iyi geldi.

"Pekâlâ, silahı o alçakların elinde anahtarının olduğu bir evde bırakamazdım, değil mi?"

Fiona demliği bıraktı ve istavroz çıkardı. "*Dia eadarainn 's an t-olc.*" Tanrı bizimle kötülüklerin arasında olsun. Brianna'ya dikkatle bakarak oturdu. "Ve bu alçakların bir kişi olmadığına çok eminsin?"

"Evet, çok eminim," dedi Bree kısaca. "Eğer Rob Cameron'un kanatları çıktıysa ve rahip çukurundan uçtuysa- sana Jem'e barajda ne olduğunu anlatayım."

Birkaç kısa cümleyle açıkladı Brianna ama daha bitirmeden Fiona omzunun üstünden kapalı mutfak kapısına bakıyordu. Oturduğu yere yerleşip Bree'ye tekrar baktı. Otuzlarının başlarında, sevimli bir yüzü ve normalde çocukları üzerinde sihirli bir koruyuculuğa sahip bir annenin sakin ifadesine sahip, hoş kıvrımları olan genç bir kadındı ama şu anda Brianna'nın annesinin "gözlerinden ateş fışkıran" diye ifade edebileceği bir görüntüsü vardı. Jem'in peşinde olan adamla ilgili İngilizce çok ağır bir küfretti.

"O halde," dedi, bulaşıklıktan bir meyve bıçağı alıp ucunu ciddi ciddi inceleyerek, "biz ne yapacağız?"

Bree derin bir nefes çekti ve sıcak sütlü çaydan dikkatlice

bir yudum aldı. Tatlı, yumuşak ve rahatlatıcıydı - ama bu "biz" kadar rahatlatıcı değildi.

"Pekâlâ, ilk olarak, ben birkaç şey yapmak için gittiğimde Jem ve Mandy'nin burada kalmasına izin verecek misin? Bir gün sürebilir ve ne olur ne olmaz diye pijamalarını getirdim." Sandalyelerden birinin üzerine koyduğu kâğıt torbayı işaret etti.

"Evet, tabii ki." Fiona'nın siyah kaşları çatıldı. "Ne gibi şeyler?"

"Şey-" diye başladı Brianna, "bilmemen daha iyi olur," demeye niyetliydi ama aslında birinin onun nereye gittiği ve ne yaptığından haberi olması daha iyi olurdu. Olur ya belki geri dönemez diye. Küçük bir korku ya da öfke baloncuğu içindeki sıcaklık hissiyle birlikte kabardı.

"Jock MacLeod'u hastanede ziyaret edeceğim. O Jem'i barajda bulan gece bekçisi. O kendisine vuran ve Jem'i almaya çalışan adamı tanıyor olabilir. Ayrıca Rob Cameron'u tanıyor. Belki bana Cameron'un iş dışındaki ya da kaldığı yerdeki arkadaşlarının kim olduğunu söyleyebilir."

Bir eliyle yüzünü ovuşturdu düşünerek.

"Ondan sonra... Rob'un kız kardeşi ve yeğeniyle konuşacağım. Eğer kız kardeşinin onun çevirdiği işle ilgisi yoksa endişelenecektir. Ve eğer o da bu işe dahilse- o zaman bunu biliyor olacağım."

"Anlatabileceğinden emin misin?" Fiona'nın kaşları biraz indi ama hâlâ endişeli görünüyordu.

"Ah, evet," dedi Brianna acımasız bir kararlılıkla. "Anlatabileceğim. Bir kere, eğer konuştuğum kişilerden biri bu işe dahilse muhtemelen benim soru sormamı engellemeye çalışacaklardır."

Fiona derin bir endişe içeren ve en iyi "ıhhh" diye ifade edilebilecek küçük bir ses çıkardı.

Brianna çayının geri kalanını içti ve bir iç çekişle yerine koydu.

"Ve sonra," dedi, "Lallybroch'a, çilingir çağırıp tüm kilitleri değiştirtmek için geri gideceğim ve alttaki pencerelere alarm yerleştireceğim." Fiona'ya sorgulayıcı bir şekilde baktı. "Bunun ne kadar zaman alabileceğini bilmiyorum..."

"Tamam, çocukların geceliklerini bunun için getirdin. Sorun yok." Alt dudağını çiğnedi Brianna'ya bakarak.

Bree onun ne düşündüğünü biliyordu, sorup sormamak konusunda çelişiyordu ve onu bu dertten kurtardı.

"Roger'la ilgili ne yapacağımı bilmiyorum," dedi sakin bir şekilde.

"O elbette geri dönecek," diye başladı Fiona ama Bree başını salladı, Korkunç Gerçek No 3 daha fazla inkâr edilemezdi.

"Sanmıyorum" dedi, kelimelerin çıkmasını engellemek için dudaklarını ısırmış olmasına rağmen. "O- Jem'in orada olmadığını bilemez. Ve onu asla orada bırakmayacaktır."

Fiona, Brianna'nın elini kendi avuçları içinde sıkıyordu.

"Hayır, hayır tabii ki bırakmaz. Ama eğer o ve diğer adam araştırır ve hiç iz bulmazlarsa... Sonunda, tabii ki düşüneceği şey..." Sesi Roger'ın böyle bir durumda ne düşünebileceğini hayal etmeye çalışırken azaldı.

"Ah, düşünecek, peki," dedi Bree ve küçük titrek bir kahkaha attı. Roger'ın artan korku ve umutsuzluğu kaçınılmaz şekilde kararlılığını ve devam etme mücadelesini aşındıracaktı, biliyordu ama devam edip asla vazgeçmeyecek ve karısına Jem'in sonsuza kadar kaybolduğunu söylemek için geri dönmeyecekti. Eğer Jem'e dair bir iz bulamazsa ne düşünebilirdi ki? Cameron Jem'i öldürmüş, cesedini saklamış ve altını bulmak için Amerika'ya gitmiş olabilirdi? Ya da ikisi birden bir daha bulunmamak üzere bir zaman ile diğeri arasındaki o korkunç boşlukta kaybolmuş olabilirdi?

"Pekâlâ, o da dua edecek," dedi Fiona onun elini sertçe sıkarak. "Ben bu konuda yardımcı olabilirim."

Bree gözyaşlarını akıttı ve kâğıt peçeteyle ovuştururken gözlerini sertçe kırptı.

"Şimdi ağlayamam," dedi boğuk bir sesle. "Yapamam. Buna zamanım yok." Birden ayağa kalktı, Fiona'nın elini bıraktı. Burnunu çekti, sonra peçeteyle temizledi ve tekrar çekti.

"Fiona... Ben- ben senin kimseye bahsetmediğini biliyorum... Bizden-" diye başladı ama sesindeki şüpheyi kendi bile duyabiliyordu.

Fiona burnundan alaycı bir ses çıkardı. "Bahsetmedim," dedi. "Ben o aptal geçide götürülseydim, Ernie kızlar ve diğer her şey ile nasıl başa çıkardı?" diye ekledi, Brianna'ya sert bir bakış atarak. "Ne düşünüyorsun?"

"Pekâlâ... O kadınlar, hani Craigh na Dun'da dans edenler. İçlerinden biri onun ne olduğunu biliyor mudur sence?"

Fiona düşünürken yanağını dişledi.

"Yaşlı olanlardan bir ya da ikisinin bir fikri olabilir," dedi yavaşça. "Biz Beltane'de çok ama çok eskiden beri güneşi batırıyoruz. Ve bazı şeyler nesilden nesle aktarılıyor, biliyorsun. Eğer kimse merak etmediyse tuhaf olur. Yine de orada ne olduğundan emin değillerse, bir şey söyleyemeyeceklerdir – benden fazlasını."

"Tamam. Bir de merak ettim, belki sessizce kadınların Rob Cameron'la bir bağlantısı olup olmadığını öğrenebilirsin? Ya da belki... Orkney ile?"

"Ne ile?" Fiona'nın gözleri kocaman açıldı. "Neden Orkney?"

"Çünkü Rob Cameron orada arkeolojik kazılar yapmaya gitti. Bence başlangıç olarak taşlarla ilgilenmesine sebep olan şey de bu. Callahan adında bir adam tanıyorum, Roger'ın bir arkadaşı. Orada onunla birlikte çalışmıştı ve onunla da konuşacağım- belki yarın; bugün vaktimin olacağını sanmıyorum. Ama eğer bunun gibi şeylerle ilgisi olan biri varsa..." Ufak bir ihtimaldi ama şu anda her şeyi kontrol etmeye meyilliydi.

"Arayacağım," dedi Fiona düşünceli bir şekilde. "Aramak demişken, bu gece geri dönmeyeceksen beni ara, tamam mı? En azından iyi olduğunu bilmem için."

Bree boğazı düğüm düğüm halde başını salladı ve arkadaşından güç alarak Fiona'ya sarıldı.

Fiona, onun koridordan ön kapıya kadar gidip merdivenin ucunda duruşunu ve yukarıdan gelen konuşmalara bakışını izledi. Bree, Jem ve Mandy'yle vedalaşmak mı istemişti? Brianna tek kelime etmeden başını salladı. Duyguları çok tazeydi; onları yeterince saklayamıyordu ve çocukları korkutmak istemiyordu.

Bunun yerine parmaklarını dudaklarına götürüp merdivenlerden yukarı öpücük gönderdi, sonra kapıya döndü.

"Şu silah-" dedi Fiona onun ardından ve durdu. Brianna döndü ve kaşını kaldırdı.

"Saçmanın balistik incelemesini yapamıyorlar değil mi?"

35

GARNİZON

William Kalesi'ne ikinci gün öğle saatlerinde ulaştılar.

"Garnizon ne kadar büyük?" diye sordu Roger, hisarın duvarlarına bakarak. Gösterişsizdi, hisar boyunca duvarların çevrelediği alanda birkaç bina ve eğitim alanı vardı.

"Yaklaşık kırk adam kadar denilebilir," diye yanıtladı Brian, tüfek taşıyan bir çift İngiliz askerine dar geçitte yol vermek için yan dönerek. "Augustus Kalesi bunun kuzeyindeki tek garnizon ve orada da belki yüz kişi kadar vardır."

Bu şaşırtıcıydı - ya da değildi. Eğer Roger tarih konusunda haklıysa İskoçya'da Jakobitlerden bahsedilmesine üç yıl daha vardı.

Kale açıktı ve bir binanın yanındaki kalabalığa bakılırsa bazı sivillerin ordu ile işleri var gibi görünüyordu. Fraser ise onu daha küçük olan bir başka binaya başıyla işaret ederek yönlendirdi.

"Sanırım komutanı göreceğiz."

"Onu tanıyor musun?" İçini bir merak sardı. Tabii ki çok erkendi-

"Onunla bir kere tanışmıştım. Adı, Buncombe. Görünen o ki saygın bir adam, bir İngiliz için." Fraser dış odadaki bir yazıcıya adını söyledi ve bir dakika geçmeden komutanın odasına götürüldüler.

"Ah..." Küçük, orta yaşlı, üniformalı bir adam yarım çerçeve gözlüklerinin ardındaki yorgun gözleriyle, hafifçe kalkıp biraz eğildi ve birini tanıma çabası onu dermansız bırakmış gibi

kendini koltuğuna bıraktı. "Broch Tuarach. Hizmetinizdeyim, beyefendi."

Belki de öyleydi, diye düşündü Roger. Adamın yüzü zayıf ve buruşuktu, nefesi duyulur şekilde ciğerlerinde ötüyordu. Claire kesinlikle Komutan Buncombe'un neyi olduğunu bilebilirdi ama fiziksel olarak bir şeylerin ters gittiğini anlamak için doktora gerek yoktu.

Yine de Buncombe onun hikâyesini medenice dinledi, Cameron ile Jem'in eşkâlini alması için bir yazıcı çağırdı ve bunların garnizonda dolaştırılacağına, devriye ve habercilerin kaçakları soruşturacağına dair söz verdi.

Brian ince bir davranış gösterip heybesinde bir çift şişe getirmişti ve şimdi adamı ikna etmesiyle bir tanesini masanın üstüne bırakarak sundu.

"Size teşekkür ederiz beyefendi, yardımlarınızdan dolayı. Nezaketiniz için bunu minnettarlığımızın küçük bir göstergesi olarak sunmamıza izin verirseniz..."

Komutan Buncombe'ın yorgun yüzünde küçük ama samimi bir gülümseme belirdi.

"Elbette beyefendi. Ama eğer sizler de bana eşlik edersiniz...? Ah, evet." İki eskimiş kalaydan kupa ve -kısa bir arayıştan sonra- kenarında kırık olan kristal bir kadeh çıkarıldı ve içkinin kutsanmış sessizliği küçük ofise yayıldı.

Birkaç dakikalık saygı gösterisinden sonra Bumcombe gözlerini açtı ve iç çekti. "Bu inanılmaz. Kendi üretiminiz, değil mi?"

Brian başını mütevazı bir şekilde eğdi."Hayır üretmiyoruz, sadece Hogmanay'a* özel, aile için."

Roger, Brian'ın bu şişeyi seçtiği mahzeni görmüştü. Zeminden tavana kadar küçük fıçılar dizilmişti ve mahzende uzun süre solursa bir Amerika geyiğini boylu boyunca yere serebilecek bir havası vardı. Ama içinden bir ses ona, komutanlarıyla ne tür bir ilişki içinde olursanız olun askerlerle dolu bir garnizonda kendi mülkünüzde herhangi bir içkiyi çok miktarda bulundurduğunuzu gizlemenin daha akıllıca olduğunu söyledi. Fraser Bri-

* İskoç kültürüne özgü bir yeni yıl kutlaması.

an'ın bakışını yakaladı ve küçük bir, "Hmm" sesi çıkarıp sakin bir gülümsemeyle yana baktı.

"İnanılmaz," diye tekrarladı Buncombe ve bardağına biraz daha döküp şişeyi uzattı. Roger Brian'ın yaptığını yapıp geri çevirdi, diğer iki adam çok iyi bildiği bir çeşit konuşmaya daldıkları sırada kendi içeceği ile ilgilendi. Samimi olmayan ama kibar bir konuşmaydı, biri ya da ikisine faydalı olabilecek bir bilgi ticareti - ve tabii dikkatlice diğerine çok fazla fayda sağlayacak şeylerden kaçınarak.

Jamie'nin Amerika'da bunu yaptığını bir çok kez görmüştü. Bu bir yönetici konuşmasıydı ve kuralları vardı. Tabii ki... Jamie babasını bunu yaparken birçok defa görmüş olmalıydı; bu kemiklerine işlemişti.

Jem'in de belki buna sahip olduğunu düşündü. Onda insanları ona iki kez baktıracak bir şey vardı-saçlarından öte, diye düzeltti ve kendine gülümsedi.

Buncombe ona ara sıra bir soru yöneltse de Roger konuşmanın çoğunu onlara bıraktı ve yavaş yavaş rahatladı. Yağmur geçmişti ve pencereden gelen güneş ışığı omzuna düşüyordu, viskinin onu içten ısıttığı gibi dıştan ısıtıyordu. Bu araştırmada ilk defa sadece İskoçya'da umutsuzca oyalanmak yerine bir şeyi başarıyor olabildiğini hissetti.

"Ve belki de adamı tutuklayabilirler," demişti John Murray, askerler ve Rob Cameron'la ilgili. Rahatlatıcı bir düşünceydi.

Bu bir aile bakış açısı olsa da... Cameron'ın burada suç ortakları olabileceğini sanmıyordu ama- sandalyesinde doğruldu. Kendisi bu zamandan birinin yardımını alıyordu, değil mi? Buck bu gene sahipti ve birinin kendi hayatından daha ileride-ki bir zamana seyahat etmesi daha az rastlanır olsa da -aslında Roger daha az rastlanır olduğunu sanıyordu (bilgi eksikliği sinir bozucu bir şeydi)- Buck bunu yapmıştı. Eğer Cameron seyahat edebiliyorsa atalarından bunu yapmış olan birinden bu geni almıştı.

Soğuk, viskinin sıcaklığını öldürerek damarlarında buzlu şarap gibi akıyordu ve soğuk kurtçukların uğursuz karmaşası zihninde kıvranıyordu. Bu bir gizli anlaşma olabilir miydi, belki

Buck ve Rob Cameron arasında? Ya da Buck ve onun zamanındaki Cameronlar'dan biri arasında?

Buck'ın kendisi ya da taşlarla yaptığı yolculuklar hakkında tüm gerçekleri söylediğini hiç düşünmemişti. Bütün bunlar Roger'ı uzağa, Lallybroch'tan çekmek için bir senaryo olabilir miydi?

Şimdi kurtçuklar beynini yiyorlardı. Fincanını aldı ve viskinin kalanını onları öldürmek için yuttu. Buncombe ve Fraser şaşkınlıkla ona baktılar ama sonra nazikçe kendi konuşmalarına devam ettiler.

Şu anki ruh halinin soğuk ışığında başka bir şey yeni gölgeler oluşturuyordu. Roger Fraser'ın onu garnizona getirmesini yalnızca Jem'i bulmak için yardımsever bir davranış olarak almış olsa da başka bir işlevi de vardı, değil mi? Bu Roger'ın söylediği kişi olmaması ihtimaline karşı, Roger'ı onun Fraser'la aralarında aile yükümlülüğü ya da şahsi arkadaşlık olmadığını belirttiği bir şekilde Komutan Buncombe'a tanıtmıştı. Ve bu Fraser'ın Buncombe'nin Roger'ı tanıyıp tanımayacağını görmesine yardı. Söylediği kişi olmaması ihtimaline karşı.

Derin bir nefes aldı ve parmaklarının altında ahşabın damarlarını hissetmeye odaklanarak ellerini masanın üzerine bastırdı. Peki. Tamamen mantıklı. Jamie'nin aynı şeyleri yaptığını kaç defa görmüştü? Bu insanlar için kendi insanlarının huzuru daima önce gelmişti; Lallybroch'u ya da Fraser arazisini korumaları her şeyden önce gelirdi ama bu yardım etmek ellerinde olduğu zaman isteksiz oldukları anlamına gelmiyordu.

Ve Fraser'ın ona yardım etmek istediğine inanmış mıydı? Bu düşünceye tutundu ama havada olduğunu fark etti.

Fraser ona tekrar bir bakış attı ve Roger'm yüzünde ne gördüyse bu onun yüzünde de bir şeyleri rahatlattı. Brian şişeyi aldı ve Roger'ın bardağına biraz döktü.

"Onu bulacağız," dedi Galce sakin bir şekilde ve dönüp Komutan Buncombe'a biraz da içki doldurdu.

İçti ve bu önemsiz konuşmaya odaklanarak her şeyi zihninden çıkardı. Sorun yoktu. Her şey yoluna girecekti.

Dışarıdan bağırışlar ve ıslıklar duyduğunda hâlâ bu duayı

kendine tekrarlıyordu. Pencereye doğru baktı ama hisarın duvarından başka bir şey görünmüyordu. Komutan Buncombe korkmuş görünüyordu ama Brian Fraser ayağa kalkmış ve harekete geçmişti.

Roger takip etti. Hisarın eğitim alanına gittiler ve büyük güzel bir atın üstündeki çok hoş bir genç kadının, etrafında toplanıp birbirini iten, dizginleri kapmaya çalışan ve laf atan küçük asker kümesine ateş püsküren gözlerle baktığını gördüler. Görünen o ki at bundan pek hoşlanmamıştı ama kadın onu kontrol altında tutmayı başarıyordu. Ayrıca bir elinde sopa vardı ve yüzüne bakılırsa kendini takdim edenler arasından kendine bir hedef seçiyordu.

"Jenny!" diye kükredi Brian ve genç kız korkmuş şekilde baktı. Askerler de korkmuştu; döndüler ve Komutan Buncombe'un İskoç adamın ardından dışarı çıkmış olduğunu görünce, başlarını önlerine eğip işlerinin başına koşup birden yok oldular.

Roger atın dizginlerini yakaladığında Brian'la omuz omuzaydı.

"Kutsal Meryem adına sen ne-" diye başladı Brian öfkeyle ama Jenny sözünü kesip Roger'a gözlerini dikti.

"Senin akraban," dedi. "William Buccleigh. Lallybroch'a, kötü olduğunu ve senin hemen gelmeni istediğini ileten bir haber yolladı. Ölebileceğini söylediler."

***

Yolculuk güzel havada bile bir buçuk gün sürerdi. Yağmur yağdığı, yokuş yukarı çıktıkları, yolculuğun sonraki kısmına karanlıkta sendelemenin de dahil olduğu ve neredeyse görünmeyen bir keçiyolunu takip ettikleri göz önünde tutulursa, mesafeyi şaşırtıcı derecede kısa zamanda kat etmişlerdi.

"Seninle içeri geleceğim," dedi Brian, avluda atından inip. "Kiracılarım değiller ama beni tanırlar."

Ev -mütevazı bir çiftlik eviydi, dolunay olmaya yakın ayın ışığında çakıl taşı gibi donuk beyazdı- gece için sıkıca kapatılmıştı, panjurlar indirilmiş ve kapı sürgülenmişti. Fraser kapıya

vurdu ve Galce kendini tanıtıp hasta adamın akrabasını onlara getirdiğini söyledi. Kapı açıldı, gömlek ve yatak başlığını giymiş bodur, sakallı bir adam uzun bir süre onlara baktı ve sonra geri çekilip huysuz bir sesle, "İçeri gelin" dedi.

Roger'ın ilk izlenimi evin kirişlerinin bile insan kokusuyla dolu olduğuydu. Yerde kıvrılmış öbekler halinde, şömineye yakın yada duvar dibindeki minderlerde yatanlar ve orada burada başını kaldırıp, sönen ateşin parıltısında neler olduğunu görmeye çalışanlar vardı.

Ev sahibi -Fraser tarafından Angus MacLaren diye tanıtılan kişi- kısaca başını salladı ve Roger'a odanın köşesine çekilmiş karyolayı işaret etti. İki ya da üç küçük çocuk uyuyordu orada ama Roger yastığın üzerinde Buck'ın belli belirsiz yüzünü seçebildi. Ulu Tanrım, Buck'ın bulaşıcı bir hastalığı olmamasını diledi.

Roger eğilip yaklaştı, henüz uyanmamış olanları uyandırmamak için "Buck?" diye fısıldadı. Karanlıkta Buck'ın yüzünü -ve hafif uzamış sakallarla kaplıydı- tam olarak seçemiyordu, gözleri kapalıydı ve adının söylenmesine tepki olarak bile gözlerini açmadı. Roger'ın elini onun koluna koymasına bir tepki olarak da açmadı. Kolu sıcaktı ama evdeki bunaltıcı hava göz önünde bulundurulursa Buck'ın saatlerdir ölü de olsa sıcak kalmasının muhtemel olduğunu düşündü.

Roger onun kolunu sıktı, başta hafifçe ama sonra daha sertçe - ve Buck sonunda boğuk bir şekilde öksürüp gözlerini açtı. Yavaşça gözlerini kırptı, Roger'ı tanımış görünmüyordu ve sonra tekrar gözlerini kapadı. Göğsü görünür şekilde inip kalktı ve yavaşça, zorlukla nefes aldı.

"Kalbiyle ilgili bir sorun olduğunu söylüyor," dedi MacLaren alçak sesle, Roger'ın omzuna doğru eğilmişti Buck'ı dikkatle izliyordu. "Kalbi çarpıyor ama morarıyor ve ne nefes alabiliyor ne de ayağa kalkabiliyor. En büyük ikinci oğlum onu dün fundalıkta ezilmiş bir kurbağa gibi dümdüz yatmış halde yerde buldu. Onu aldık ve biraz içecek verdik. Bize Lallybroch'a birini gönderip akrabasını bulabilir miyiz diye sordu."

"*Moran taing,*" diye Galce teşekkür etti Roger. "Size borçlu-

yum beyefendi." MacLaren'in arkasında saklanıp Buck'a kaşları çatık halde bakan Brian'a döndü.

"Ve size de teşekkürler beyefendi," dedi Roger ona. "Tüm yardımlarınız için. Size ne kadar teşekkür etsem az."

Fraser bunu geçiştirmek için omzunu silkti.

"Sanırım onunla kalacaksın? Tamam. Sabaha yolculuk edebilecek durumdaysa onu Lallybroch'a getir. Ya da yapabileceğimiz hiçbir şey yoksa haber gönder." Fraser başını sallayıp MacLaren'le vedalaştı ama sonra Buck'ın yüzündeki karanlığa gözlerini kısıp bakarak durdu. İkisinin yüzlerini karşılaştırır gibi Roger'a bir bakış attı.

"Akraban da Lochalsh'tan mı?" diye sordu merakla ve Buck'a tekrar baktı. "Ölen eşimin akrabalarına benziyor. Leochlu MacKenzieler'e." Sonra Bayan MacLaren olması gereken, küçük bodur bir şey fark etti -şapkasının altından öfkeyle bakıyordu- ve öksürüp eğilerek selamladı ve bir yanıt beklemeden çıkıp gitti.

Bay MacLaren kapıyı sürgülemeye gitti ve evin hanımı Roger'a döndü, derin bir şekilde esnedi, sonra ne yaptığının farkında olmadan poposunu kaşıyarak yatağa doğru hareket etti.

"Onunla uyuyabilirsin," dedi. "Eğer ölürse onu yataktan at tamam mı? Tüm örtülerimin berbat olmasını istemiyorum."

***

Roger botlarını çıkarıp örtünün üstüne Buck'ın yanma yavaşça uzandı -zayıf ve güneş ışığı altındaki kediler kadar esnek küçük çocukları yattıkları yerden biraz oynatıp- ve gecenin kalanını atasının düzensiz horlamasını dinleyerek ve duracak gibi olduğu her seferinde onu dürterek geçirdi. Yine de şafak vaktine doğru uyuyakaldı ve bir süre sonra yulaf lapasının yoğun sıcak kokusuyla uyandı.

Uyuyakalmış olması gerçeğiyle panikleyip dirseğinin üstünde doğruldu ve Buck'ı yüzü solmuş, ağzından hırıltılı bir şekilde nefes alırken buldu. Onu omzundan yakalayıp sarstı ve Buck'ın yatakta sıçrayıp etrafına çılgın gibi ateş püsküren göz-

lerle bakmasına sebep oldu. Adam, Roger'ı fark edip midesine sağlam bir yumruk indirdi.

"Defol git!"

"Hayatta olduğundan emin olmak istiyordum sadece, seni piç!"

"Öncelikle sen burada ne arıyorsun?" Buck bir eliyle darmadağınık saçlarını çekiştirdi, kızgın ve şaşkın haldeydi.

"Bana haber gönderdin ya aptal." Roger da kızgındı, ağzının içi bütün gece saman çiğnemiş gibiydi. "Her neyse, nasılsın?"

"Ben- pek iyi sayılmaz." Buck'ın yüzündeki kızgınlık ansızın solgun bir kaygıya dönüştü ve elini göğsüne koyup sertçe bastırdı. "Ben- bu iyi değil."

"Uzan, Tanrı aşkına!" Roger yerde oturmuş onun botlarının tokasıyla oynayan küçük bir kızı ezmekten kaçınarak yataktan doğrulup kalktı. "Sana su getireceğim."

Birkaç çocuk, Bayan MacLaren'e ve sırayla yulaf dolu büyük bir kazanı karıştıran ve hızlıca büyük masayı kahvaltı için hazırlayıp ahşap tabakları ve kaşıkları masaya vuran diğer iki kıza aldırmayıp bu sahneyi merakla izliyorlardı.

Kızlardan biri durup, "Eğer tuvalete ihtiyacın varsa," diye tavsiyede bulundu Roger'a, "şimdi gitsen iyi olur. Robbie ile Sandy ineklere bakmaya gittiler ve Stuart da ayakkabılarını henüz giymedi." Çenesiyle elinde eski bir ayakkabıyla emekleyen ve ayakkabının eşini bulmak için mobilyaların altına dikkatle bakan on iki yaşlarında bir çocuğu işaret etti. "Ah- ve akraban geceyi atlattığı için, babam bir şifacı bulmaya gitti."

36

BİR YABANCININ KOKUSU

Brianna, Jock MacLeod'a geleneksel hasta ziyareti hediyesi olarak üzüm getirmişti. Ve -başına sarılmış sargıların altından görünen şiş birer mor çizgi halindeki gözlerinin kısılmasından anladığı kadarıyla- canlanmasına sebep olan on sekiz yıllık bir viski de getirmişti.

"Ah, biraz solgunum," dedi adam şişeyi sabahlığına sararken ve ona yatağının yanındaki dolaba koyması için uzattı, "ama kötü değilim. Başıma küçük bir darbe almışım, o kadar. Çocuğun kaçmasına çok sevindim. Onun tünele nasıl geldiğini biliyor musunuz?"

Ona polise anlattığı kadarını anlattı, sabırla tahminlerini dinledi ve sonra belki de ona vuran adamı tanıyıp tanımadığını sordu.

"Aslında, tanıdım," dedi Jock onu şaşırtarak. Yastığına yaslandı. "Adını biliyor değilim. Ama onu sık sık görmüşlüğüm var. O kanalda bir teknenin kaptanlığını yapıyor."

"Ne? Kiralık tekne mi, yoksa Jakobit gezinti tekneleri mi?" Kalbi hızla çarpmaya başladı. Bahsettiği Caledonian Kanalı'ydı. Inverness'ten William Kalesi'ne kadar uzanan bir kanaldı ve yüksek miktarda su taşırdı, ki büyük bir kısmı yoldan da görünürdü.

"Güzel küçük motorlu bir yelkenli - kiralık olmalı. O yelkenliyi karımın kuzeninin de öyle bir teknesi olduğu için fark ettim. On metrelik, sanırım."

"Polise söylediniz bunları değil mi?"

"Söyledim." Adam ona yan yan bakarak küt parmaklarını yatak örtüsüne vurdu. "Adamı anlatabildiğim kadar iyi tarif ettim - ama biliyorsun, çok da farklı görünmüyordu. Onu görsem tanırım -ve belki de oğlunuz da tanır- ama polis onu kolayca tanıyabilecek mi bilmiyorum."

Brianna konuşurken İsviçre çakısını cebinden çıkardı, düşünceli bir şekilde oynadı ve bıçakları açıp kapattı. Tirbuşonu açıp sivri ucunu başparmağı ile test etti.

"Onu bana da tarif edebilir misin? Biraz resme yeteneğim vardır, çizmeyi deneyebilirim."

Adam ona gülümsedi ve gözleri çürümüş göz çevresi içinde kayboldu.

"Bana bir yudumluk içki koy, sonra da denerim."

***

Brianna, Lallybroch'a öğleden sonra, çilingirle olan saat

dörtteki randevusu için tam zamanında varmıştı. Kapıya tutturulmuş bir tomar kâğıt sonbahar rüzgârında titriyordu; çekip çıkardı ve soğuk parmaklarıyla açtı.

Acil bir durum varsa Elgin'i arayın; geç saate kadar dönemeyeceğim. Sabah uğrayacağım. Özür dilerim, Will Tranter.

Notu buruşturdu ve ceketinin cebine tıktı. Kahrolası çocuk kaçıran ırz düşmanı piçler evine halka açık otoyolmuş gibi girip çıkıyorlardı ve bu acil bir durum değil miydi?

Tereddüt etti, evin beyaz duvarlarına bakarken parmakları cebindeki büyük antika anahtarı kavradı. Batan güneş üst pencerelere vuruyor, onları kırmızıya boyuyor ve arkasında olabilecek her şeyi gizliyordu. Onların anahtarı var. Gerçekten de yalnız başına bu eve girmek istiyor muydu?

Ne yaptığından emin şekilde etrafına göz attı ama olağandışı bir şey görmedi. Evin bahçeleri sessizdi, küçük koyun sürüsü batan güneşle yatmışlardı. Babasıyla birlikte Kuzey Carolina ormanlarında avlanırken yaptığı gibi bir yandan öbür yana dönerek, bir geyiğin kokusunu rüzgârda yakalayabilirmiş gibi derin derin soludu.

Ne arıyordu şimdi? Egzoz kokusu. *Lastik, sıcak metal, havadaki toz, bir arabanın hayaleti.* Ya da belki de başka bir şey, diye düşündü, Rob Cameron'un ter kokusunu hatırlayarak. Bir yabancının kokusu.

Ama soğuk hava ona sadece kuru yapraklar, koyun pisliği ve batıdaki Ormancılık Kurulu'nun çam fidanlığından hafif bir terebentin kokusu getirdi.

Sessiz. Babasının bir şeyler ters gittiği zaman ensesindeki bir histen bahsettiğini duymuştu ve şimdi ensesindeki tüylerin battığını hissediyordu. Döndü, arabasına bindi ve sürdü, istemsiz şekilde her birkaç dakikada bir arkasına baktı. Yolun birkaç kilometre ilerisinde bir benzin istasyonu vardı; Fiona'yı aramak için durdu ve çocukları sabah alacağını söyledi, sonra atıştırmalık bir şeyler aldı ve Lallybroch arazisinin uzaktaki kenarından dolanan çiftlik yoluna girip çam fidanlığına doğru ilerledi.

Yılın bu zamanı hava öğleden sonra 4:30'da kararıyordu. Tepenin yukarılarına doğru yol bir çift çamurlu izden başka bir şey değildi ama korucuların yakmak için çalı çırpı topladıkları bir alana gelene kadar dikkatlice ilerledi. Havada odun ateşinin kötü kokusu vardı ve toprağın siyahlaşmış bir kısmındaki kordan hâlâ ince dumanlar sızıyordu ama ateş sönmüştü. Arabayı yeni kesilmiş ve bir sonraki gün için toplanmış dallardan oluşan bir yığının arkasına sürdü ve kontağı kapattı.

Bir elinde silahını taşıyarak fidanlıktan aşağıya doğru gelirken, büyük bir şey sessizce başının üstünden geçti ve Brianna nefesi kesilerek sendeledi. Bir baykuştu bu ve karanlıkta soluk bir leke haline gelerek gözden kayboldu. Kalbinin çarpmasına rağmen onu gördüğüne sevindi. Beyaz hayvanlar İskoç kültüründe iyi şans habercisiydiler ve Brianna'nın her türlü şansa ihtiyacı vardı.

"Baykuşlar ölülerin koruyucusudur ama sadece onların değil. Onlar dünyalar arasında habercidirler." Bir anlığına Roger onun yanındaydı, kanlı canlı, soğuk gecenin içinde sıcacık ve Brianna ona dokunacakmış gibi bir dürtüyle elini uzattı.

Gitmişti ve Brianna elinde soğuk silahla, çamların gölgesinde Lallybroch'a bakarak tek başına duruyordu. "Seni geri getireceğim Roger," diye fısıldadı ve sol elini yumruk yaptı, onunla evlenince taktığı bakır yüzüğe baktı. "Alacağım." Ama önce çocukların güvende olduğundan emin olmalıydı.

Gece evin üzerine çökmüştü ve Lallybroch yavaş yavaş görüş alanından siliniyordu - artık karanlıktan daha açık bir mürekkep lekesi gibiydi. Silahın emniyet mandalını kontrol etti ve eve doğru harekete geçti.

***

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde taş kulenin arkasına geldi. Rüzgâr çıkmıştı, birinin karaçalıların hışırtısı ve burada çok yetişen kurumuş katırtırnağı yüzünden ayak seslerini duyacağından şüphelendi.

Eğer zarar vermek için onu bekliyorlarsa, elbette evin içinde olacaklardı. Ama eğer sadece onun nerede olduğunu bilmek

istiyorlarsa... Evde olmak yerine evi izliyor olabilirlerdi ve izleyebilecekleri yer de burasıydı. Kulenin duvarının dibinde durakladı ve elini taşların üstüne koyup dinledi. Ara sıra güvercin sesleriyle kesilen zayıf hışırtılar vardı. Yarasalar çoktan avlanmaya çıkmış olmalılardı ama güvercinler uyuyorlardı.

Sırtını taşlara dayayıp yan yan kulenin etrafında dolandı, kapıya yakın bir yerde durdu ve elini uzatıp kapı mandalını aradı. Asma kilidin buz gibi dokusuna eli değdi; sağlam ve kilitliydi. Nefesini bırakıp cebindeki anahtarları yokladı ve dokunarak doğru anahtarı buldu.

Uyuyan güvercinler, açık kapıdan rüzgâr hızla onların tünediği kirişlere çarptığında çılgın bir şekilde kanat çırpıp uçtular ve Brianna aceleyle geri çekilip, panikleyip duramayan bir patırtı selinden kaçarak duvara dayandı. Güvercinler hemen sakinleşse de rahatsız edildikleri için kızgın homurtular çıkararak tekrar yerlerine gittiler.

Üst katlar çoktan çökmüştü ve kalaslar ortalıktan kaldırılmıştı; kule bir kabuk gibiydi ama sağlam bir kabuk, dıştaki taşlar yıllar içinde onarılmıştı. Merdivenler duvara sabitti, basamaklar iç ve dış duvarların arasından yukarı çıkıyordu. Brianna silahı omzuna dayadı ve bir eliyle yolu bularak yavaşça yukarı çıktı. Cebinde el feneri vardı ama onu kullanarak riske girmesine gerek yoktu.

Yukarı çıkan yolun üçte birindeyken, aşağıdaki evi gören bir pencere aralığına yerleşti. Taşlar oturmak için oldukça soğuktu ama ceketi kuş tüyündendi ve üşümeyecekti. Cebinden bir paket çikolata çıkardı ve beklemeye koyuldu.

İşyerini aramış ve ailevi bir acil durumla ilgilenmek için bir haftalık izin istedi. Loch Errochty'de dün gece olanların haberi yayılmıştı, böylece meraklı soruları savuşturtsa da -polis soruşturması devam ettiğini, bu yüzden cevaplayamayacağını söylemişti- izin almasına zorluk çıkarmamışlardı.

Polis... Onların faydası dokunabilirdi. Jock onlara barajdaki adamdan bahsetmişti; bunu araştırıyor olmalıydılar. Brianna da onlara Rob Cameron'dan bahsetmek zorunda kalmıştı. Ve isteksizce adamın eve geldiğinden ve onu tehdit ettiğinden

bahsetmişti, çünkü Mandy muhtemelen bunu ağzından kaçıracaktı. Polise adamın bir kadın yöneticisinin olmasına açıkça ne kadar sinirlendiğinden ve işteki tacizlerinden bahsetti - çocuk kaçırma olayında önemsiz gibi kalsa da. Yine de fiziksel şeylerden, rahip çukurundan ya da Cameron'un yardım alarak kaçmasından bahsetmedi. Sadece ona vurduğunu -önce mektup kutusuyla ve sonra da beysbol sopasıyla- ve ardından onun kaçtığını söyledi. Sonrasında Brianna da Mandy ile birlikte Jem'i aramaya gitmişti ki bu açıkçası polisi aramaktan çok daha acildi. Polis onun bu değerlendirmesine katılmamıştı ama onlar İngilizdi ve bu yüzden onaylamazken bile naziktiler.

Jem'in yerini Cameron'ın söylediğini anlatmıştı onlara. Eğer polis onu bulursa onu yalancı çıkarabilecek durumda olmayacaktı. Brianna onu yakalamalarını ümit etti. Yakalanması karışıklık yaratabilirdi ama eğer o etrafta serbestçe dolaşmazsa daha güvende hissedecekti. O adam tüfeğini almıştı ve muhtemelen evinde gizlenmişti.

Eliyle, ceketinin derin cebindeki bir düzine av fişeğine rahatlatıcı bir hisle dokundu.

37

COGNOSCO TE*

Şifacı öğleden sonra vardı. Kısaydı ama ufak bir adam değildi, amatör bir güreşçiye benziyordu ve neredeyse Roger'ınki kadar geniş omuzları vardı. Kendini tanıtmadı ama Bayan MacLaren'i başıyla nazikçe selamladı, odaya hızla bir göz attı sonra sıkıntılı bir uykuya dalan ve hekimin gelişiyle bile rahatsız olup uyanmayan Buck'a odaklandı.

"Dediğine göre kalbi-" diyerek başladı Roger uygunsuz bir şekilde. Adam ona sertçe yan yan baktı sonra bir eliyle konuşmayı kesmesi için bir hareket yapıp yürüdü ve bir süre Buck'a

* (Lat.) Seni tanıyorum.

yakından baktı. Bütün MacLarenler nefeslerini tutmuş olağanüstü bir şey olmasını bekliyorlardı.

Adam başını salladı, ceketini çıkardı ve güneşten bronzlaşmış kaslı kollarını sergileyerek gömleğinin kollarını kıvırdı.

"Pekâlâ," dedi, yatağın yanında yere oturup bir elini Buck'ın göğsüne koyarak. Yüzünde anlamsız bir ifade oluştu ve sertleşti, bir elektrik şoku almış gibi elini birden çekti. Başını hızla sertçe salladı ve Buck'ın gömleğini açtı, iki elini açtığı yere daldırıp Buck'ın zorlanan göğsüne düz bir şekilde yerleştirerek.

"Tanrım," diye fısıldadı. *"Cognosco te!"*

Aniden, gök gürültülü bir fırtına geliyormuş gibi Roger'ın tüyleri ürperdi. Adam Latince konuşmuştu ve söylediği şey "Seni tanıyorum!"du.

***

MacLarenler şifacı çalışırken büyük bir saygı ve korkuyla izlediler. Claire'den şifa psikolojisiyle ilgili birçok şey öğrenmiş olan Roger da bir o kadar etkilenmişti. Ve dürüst olmak gerekirse çok korkmuştu.

Şifacı, elleri Buck'ın göğsünde, başını geriye atmış ve gözleri kapalı, yüzü çok uzaklardaki bir şeyi dinliyormuş gibi derin bir konsantrasyon ifadesiyle buruşmuş halde bir süre hareket etmeden durdu. Roger'ın dua olduğunu anladığı bir şey mırıldandı - MacLarenler'in yüzlerine bakılırsa abrakadabra da demiş olabilirdi. Sonra ellerini oynatmadan işaret parmağını kaldırdı ve yumuşak şekilde, yavaş, düzenli bir ritimle vurmaya başladı. Adamın parmağı her seferinde sanki bir piyano tuşuna vuruyormuş gibi geri sıçrıyordu.

Tıp... Tıp... Tıp. Bu uzun bir süre devam etti, o kadar uzun sürdü ki odadaki herkes tekrar nefes almaya başladı - Buck'ın bile nefesleri rahatlamaya başladı. Sonra şifacı iki parmağıyla vurmaya başladı. *Tıp-tıp... Tıp-tıp... Tıp-tıp.* Yavaş. Metronom gibi düzenli. Sürekli. Rahatlatıcı. Büyüleyici. Ve Roger ritmin atan bir kalp gibi olduğunu fark etti - kendi kalbi. Kocaman gözleri ve yarı açık ağızlarıyla MacLarenler'e bakıp hepsinin kalbinin kesinlikle aynı ritimle attığı gibi tuhaf bir hisse kapıldı.

Herkesin aynı anda nefes aldığını biliyordu; nefes almaların ve nefes vermelerin uğultusunu duyabiliyordu. Roger biliyordu - kendi kalp ritmini dahi değiştirmekten, Angus MacLaren'den annesinin kucağındaki, ailenin geri kalanı gibi yuvarlak gözlü küçük Josephine'e kadar, tüm insanlar arasında hissedilemez bir biçimde oluşan bir bütün olma hissine karşı koymaktan acizdi.

Hepsi nefes alıyor, kalpler tek bir bütün gibi atıyor - ve her nasıl oluyorsa, onu bütünün bir parçası gibi tutarak, kucaklayarak, destekleyerek hastalanmış adama yardımcı oluyorlardı. Buck'ın zarar görmüş kalbi Roger'ın avucundaydı; bunu çok ani fark etmişti ve yine aniden bir süredir orada olduğunu anladı, yuvarlak nehir taşı gibi avucunun kıvrımında duruyordu, yumuşak ve ağırdı. Ve... Atıyordu, Roger'ın göğsündeki kalple aynı anda. Asıl tuhaf olan ise bütün bu olanlar hiçbir şekilde olağandışı değildi.

Tuhaf -ve etkileyici- olsa da Roger bunu açıklayabilirdi. Kitlesel telkin, hipnoz, niyet ve isteklilik. Kendisi de şarkı söyleyerek neredeyse aynı şeyi birçok kez yapmıştı - müzik dinleyiciyi onunla birlikte yakaladığında, onları yanında hissettiğinde, onu nereye giderse takip edeceklerini bilirdi. Bir ya da iki kez öğüt vererek yapmıştı; insanların ona ısındığını ve kendisinin onları yükselttiği gibi insanların da onu yükselttiğini hissetti. Yine de bir çeşit ısınma dahi olmadan bu kadar çabuk olmasını görmek etkileyiciydi - ve etkilerini kendi vücudunda hissetmek çok daha rahatsız ediciydi. Yine de onu korkutan şey hekimin ellerinin mavi olmasıydı.

Bundan şüphesi yoktu. Bu ışığın bir oyunu değildi - sönmüş ateşin soluk parıltıları hariç ortada ışık yoktu. Büyük bir şey değildi; ateş parlaması ya da neon değildi. Ama yumuşak mavi bir renk hekimin parmakları arasından çıkmış, ellerinin üstüne tırmanmıştı - ve şimdi hafif bir pus gibi ellerinin etrafına yayılmış, Buck'ın göğsüne girecek gibiydi.

Roger başını oynatmadan önce, bir tarafına sonra diğer tarafına baktı. MacLarenler kendilerinden geçmiş halde dikkat kesilmişlerdi ama ürkütücü bir şey gördüklerine dair bir belirti

göstermemişlerdi. *O şeyi görmüyorlar.* Kollarındaki tüyler sessizce ürperdi. *Neden ben görüyorum?*

Tıp-tıp... Tıp-tıp... Tıp-tıp... Hiç durmadan, düzenli - ve hatta Roger bazı hemen göze çarpmayan değişiklikleri fark etti. Değişiklik hekimin ritminde değildi - onda pek bir değişiklik yoktu. Ama bir şey değişmişti. İstemsiz olarak aşağıya, Buck'ın kalbinin hâlâ durduğunu hayal ettiği avuçlarına baktı ve şimdi kalbi orada görünce korkup şaşırdı, hayalet gibi yuvarlak, şeffaf ve düzenli şekilde nazikçe atan bir nesne. Kendi kendine.

Tıp-tıp.....Tıp-tıp.....Tıp-tıp. Hekim şimdi yönetmiyor, takip ediyordu. Atışları yavaşlatmıyor ama atışlar arasında daha fazla duraklıyor, Buck'ın kalbinin aralıklarda kendi başına atmasına izin veriyordu.

Sonunda o belli belirsiz ses durdu ve odada üç kalp atışı uzunluğunda bir sessizlik oldu. Ve sonra sessizlik, izleyenler rüyadan uyananlar gibi gözlerini kırpıp başlarını sallarken sabun baloncuğu gibi yok oldu. Roger boş elini kapattı.

"O iyi olacak," dedi şifacı Bayan MacLaren'e duygusuz bir tavırla. "Bırakın uyuyabildiği kadar uyusun, uyanınca da ona yiyecek bir şeyler verin."

"Minnettarız efendim," diye mırıldandı Bayan MacLaren ve omzunda salyasını dökerek uyuyakalan Josephine'i pışpışladı. "Size ateşin yanında bir yer hazırlayayım mı?"

"Ah, hayır," dedi şifacı gülümseyerek. Ceketini giydi, pelerinini taktı ve şapkasına uzandı. "Buraya çok uzakta oturmuyorum."

Dışarı çıktı ve Roger, insanların kendi konuşmalarına dönmelerine yetecek kadar bir süre bekledi ve sonra kapıyı arkasından kapatarak takip etti.

***

Şifacı yolun biraz aşağısındaydı; Roger adamın siyah silüetinin bir azizin ufak mezarının önünde dua etmek için diz çöktüğünü gördü, pelerinin uçları rüzgârda uçuşuyordu. Roger, ibadetini bölmemek için duraksayarak yavaşça ona yaklaştı - ve ani bir dürtüyle başını yıpranmaktan yüzü belli olmayan azizin

heykeline doğru eğdi. *Onları koru, lütfen,* diye dua etti. Onlara geri dönmem için yardım et - Bree'ye. Şifacı ayağa kalkmadan önce sadece bu kadarına zamanı oldu ama her koşulda tüm söyleyeceği zaten buydu.

Şifacı onu duymamıştı; ayağa kalktı ve döndüğünde Roger'ı gördüğünde şaşırdı ama onu tanımıştı. Özel, tıbbi bir soru bekleyerek biraz yorgun şekilde gülümsedi.

Kalbi güm güm atarak Roger uzandı ve hekimin elini yakaladı. Adamın gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı.

"Cognosco te," dedi Roger yavaşça. *Seni tanıyorum.*

***

"Sen de kimsin?" dedi Doktor Hector McEwan rüzgâra karşı gözlerini kısarak, temkinli ama heyecanlı bir şekilde. "Siz ikiniz- kimsiniz?"

"Sanırım siz benim bildiğimden daha iyi biliyorsunuz," dedi Roger ona. "Bu- ellerinizdeki ışık..."

"Onu görebildin." Bu bir soru değildi ve McEwan'ın gözlerindeki temkinli heyecan alevlendi, loş ışıkta bile görülebilirdi.

"Evet, görebildim. Sen nereden..." Roger sormanın en iyi yolunu aradı ama sonuçta kaç tane yol vardı ki? "Hangi zamandan geliyorsun?"

McEwan istemsizce omzunun üstünden eve doğru baktı ama kapı kapalıydı, çatıdaki bacadan duman çıkıyordu. Yağmur yağmaya başlamıştı ve yol kenarındaki fundalıkların tümsekleri arasından gelen hızlanacağı konusunda uyaran patırtılar vardı. Adam aniden hareket etti ve Roger'ın kolunu yakaladı.

"Gel," dedi. "Burada duramayız, *dreich* olduğundan fena halde üşüteceğiz."

"Dreich" yani soğuk esas kelimeydi; yağmur ciddi şekilde yağmaya başlamıştı. Roger dışarı şapka ve pelerini olmadan çıktığı için dakikalar içinde neredeyse ıslandı. McEwan hızlıca karaçalıların içinden yıkık dökük bir çiftliğin biraz korunak sağladığı, bir fundalığa çıkan dolambaçlı bir patikaya girdi. Çatı sırtı yanmıştı ve yeniydi, kokusu hâlâ geçmemişti. Yine de sazla

kaplı çatının bir köşesi hâlâ duruyordu ve oraya, çatının sınırlı korumasına sığındılar.

"Milattan sonra bin sekiz yüz kırk bir," dedi McEwan sakin bir şekilde, pelerinindeki yağmuru silkeleyerek. Roger'a baktı, kalın kaşı kalktı.

"Bin dokuz yüz seksen," diye yanıtladı Roger kalbi çarparak. Boğazını temizledi ve tarihi tekrarladı; soğuk hava boğazını etkilemişti ve kelimeler boğuk bir sesle çıkıyordu. McEwan bu sese doğru yaklaştı ona bakarak.

"Bu ne?" diye sordu sertçe. "Sesin- bozulmuş."

"Önemli değil-" diye başladı Roger ama şifacının parmakları çoktan başının arkasındaki boyunbağını şimşek hızıyla çözmeye başlamıştı bile. Direnmeyip gözlerini kapadı.

McEwan'ın geniş parmakları boynunda buz gibiydi; ip yarasının üstünde gezinirken soğuk dokunuşunu çok yumuşak hissetti cildinde, sonra şifacı hasar görmüş gırtlağını dürttüğünde istemsizce boğulma hissini duydu ve öksürdü. McEwan şaşırmış görünüyordu.

"Bunu tekrar yap," dedi şifacı.

"Neyi, öksürmek mi?" dedi Roger karga gibi boğuk sesle.

"Evet, onu." McEwan elini Roger'ın boynuna rahatça yerleştirdi, tam çenesinin altına ve başını salladı. "Bir kere, sonra bekle, sonra tekrar yap." Roger mecburen öksürdü, hekimin elinin olduğu yerde her öksürüşünde ve nefes verişinde hafif bir acı hissederek. Adamın yüzü merakla parladı ve elini çekti.

"Dil kemiğinin ne olduğunu biliyor musun?"

"Tahmin etmem gerekirse boğazda olan bir şey." Roger boğazını temizledi ve eliyle yaranın pürüzlü dokusunu avucunda hissederek ovuşturdu. "Neden?" Bu kişisel saldırıya gücenip gücenmemesi gerektiğine emin olamadı- ya da başka bir şeye. McEwan'ın cildinde dokunduğu yer sızlıyordu.

"O *orada*," dedi hekim başparmağını Roger'ın çenesinin altına bastırarak. "Ve o burada olsaydı..." Parmağını biraz aşağı kaydırdı. "...Ölmüş olurdun. Hassas küçük bir kemiktir. Onu kırarak birini boğmak çok kolaydır - başparmağınla ya da bir iple." Biraz geri çekildi, gözleri Roger'ınkilere dikilmişti; mera-

kı hâlâ yüzünden okunuyordu ama artık tetikte değildi. "Sen ve arkadaşın kaçıyor musunuz... Bir şeyden? Birinden?"

"Hayır." Roger birden çok yorgun hissetti, her şeyin onu bulmasının gerginliğiyle ve etrafına bakıp oturabileceği bir şey aradı. Yanan çatı çöktüğünde çiftliğin duvarından düşmüş birkaç kaya parçası haricinde bir şey yoktu. İki parçayı birbirine doğru itti ve birinin üstüne oturdu, dizlerini kulaklarına kadar çekip. "Ben- bu-" Kısaca boğazına dokundu. "Uzun zaman önceydi, yapacak bir şey yok bizim- biz- biz oğlumu arıyoruz. O dokuz yaşında."

"Ah, yazık." McEwan'ın geniş yüzü anlayışla asıldı. "Nasıl-"

Roger elini kaldırdı. "Önce sen," dedi ve tekrar boğazını temizledi. "Sana bildiğim her şeyi anlatacağım ama... Önce sen. Lütfen."

McEwan dudaklarını büzdü ve düşünerek yana baktı ama sonra omzunu silkti ve homurdanarak kendi yerine çöktü.

"Ben bir doktordum," dedi ansızın. "Edinburgh'da. İskoçya'ya bir arkadaşımla orman tavuğu avlamaya geldik. Halk bundan yüz yıl sonra da hâlâ avlıyor mu?"

"Evet. Orman tavuğu hâlâ çok lezzetli," dedi Roger soğuk bir şekilde. "Sonra Craigh na Dun'a geldiniz?"

"Evet, ben-" McEwan bu sorunun neyi ima ettiğini fark ederek birdenbire duraksadı. "Tanrım, bana başka yerlerin de olduğunu mu söylemek istiyorsun? Yani... *O şeyin* olduğu?"

"Evet." Roger'ın kollarındaki tüyler ürperdi. "Bildiğim dört tane var ve muhtemelen başkaları da. Britanya adalarında kaç tane taş halka var?"

"Hiçbir fikrim yok." McEwan düpedüz sarsılmıştı. Ayağa kalktı ve girişe gitti, kapı pervazı yanıktı ve üst pervaz neredeyse tamamen yanıp kül olmuştu. Roger yukarıdaki taşların adamın kafasına düşmemesini diledi - en azından ondan daha fazla şey öğrenmeden.

Doktor McEwan uzun bir süre durdu, dışarıdaki kedi kürkü gibi gümüşi griye dönmüş olan yağmuru izledi. Sonunda titredi ve geri geldi.

"Pekâlâ, o zaman. Orman tavuğu, dediğim gibi. Tepenin

hemen altındaki taşların dikili olduğu arazideydik. Aniden bir tilki tam ayağımın dibinden eğreltiotlarının arasından fırladı ve köpeklerden biri panikletip onu takip etti. Brewer -arkadaşım, Joseph Brewer- onun ardından gitti ama o- o zamanlar..." diye düzeltti McEwan bir kızgınlık ifadesiyle ki bu Roger'ın gülümsemek istemesine neden oldu, çünkü bu olağanüstülük hissiyle uğraşmanın nasıl olduğunu çok iyi biliyordu. "O yumru ayaklıydı. Özel bir botla gayet iyi yürüyebiliyordu ama tırmanma ve kovalamaya gelince..." Omzunu silkti.

"Sen de köpeğin peşinden gittin ve..." Roger da McEwan gibi bu anıyla istemsizce titredi.

"Kesinlikle."

"Köpek de... Gitti mi?" diye sordu Roger aniden.

McEwan şaşırmıştı ve belli belirsiz gücenmişti. "Nasıl bilebilirim? Olduğum yerde değildim, sana.bu kadarını söyleyebilirim."

Roger özür dileyen kısa bir hareket yaptı. "Sadece merak. Biz -karım ve ben- çocuklarımız için elimizden geldiğince çözmeye çalışıyorduk." Çocuklar kelimesi bir fısıltı gibi çıkarken neredeyse boğazını düğümledi ve McEwan'ın ifadesi yumuşadı.

"Evet, elbette. Oğlum demiştin?"

Roger başını salladı ve açıklayabildiği kadarını anlattı; Cameron'ı, mektupları... Ve bir anlık tereddütten sonra, İspanyol'un altınını, çünkü yine de Cameron'ın Jem'i kaçırmış olmasına bir sebep sunmalıydı ve Doktor McEwan hakkında yanlış hissetmiyordu.

"Ah, yazık," diye mırıldandı doktor, başını umutsuzca sallayarak. "Hastalarıma soracağım. Belki biri..." Sustu, yüzü hâlâ sıkıntılıydı. Roger sıkıntının tamamen Jem'le alakalı olmadığı izlenimini edindi ya da başkalarının da olduğunun sersemletici keşfiydi-

Durdu, McEwan'ın parmaklarını çevreleyen yumuşak mavi parıltıyı zihninde açıkça görerek - ve onun yüzündeki şaşkınlık ve sevinç ifadesini. *Cognosco te.* Seni tanıyorum. Sevinç, sadece şok değil. O ve Buck bu adamın gördüğü ilk zaman yolcuları değildiler. Ama doktor bir şey söylememişti. İyi de neden?

"Ne zamandan beri buradasın?" diye sordu Roger merakla.

McEwan iç çekti ve bir eliyle yüzünü ovuşturdu.

"Belki de çok uzun zamandır," dedi, sonra doğrularak bu tavrı bir kenara bıraktı. "İki yıl, yaklaşık. Çok uzun zamandır derken yine de..." Doğrulup pelerinini omuzlarına geçirdi. "Havanın kararmasına bir saatten az kaldı. Gece karanlığından önce Cranesmuir'de olabilmem için şimdi gitmem gerekiyor. Yarın arkadaşınla ilgilenmek için tekrar geleceğim. O zaman biraz daha fazla konuşabiliriz."

Birden sırtını döndü ama yine birden geri dönüp uzanarak Roger'ın boynunu tuttu.

"Belki," dedi, sanki kendi kendine konuşuyor gibi. "Sadece belki." Sonra başıyla selamlayıp gitti, pelerini arkasından yarasa kanatları gibi dalgalanıyordu.

38

ŞEYTANIN SAYISI

Fraggle Rock'tan sonra televizyonda akşam haberleri başladı ve Ginger kapatmak için uzandı ama Jem'in geçen seneki okul fotoğrafını görünce aniden durdu. Ağzı yarı açık halde televizyona baktı, sonra inanmayarak Jem'e döndü.

"Bu sensin!" dedi.

"Biliyorum," dedi Jem sinirli bir şekilde. "Kapat şunu tamam mı?"

"Hayır, izlemek istiyorum." Ginger onun televizyona saldırmasını engelledi; on bir yaşındaydı ve Jem'den daha büyüktü.

"Kapat şunu!" dedi Jem, sonra kurnaz bir fikirle ekledi. "Mandy'yi korkutur ve o da ağlamaya başlar."

Ginger, Mandy'ye hızlı bir bakış attı -kendisinin güçlü ciğerleri vardı ve Mandy'nin de- sonra gönülsüzce televizyonu kapattı.

"Hmm," dedi Ginger ve sesini alçalttı. "Annem bize neler olduğunu anlattı ama seni bu konuyla ilgili rahatsız etmememizi söyledi."

"İyi," dedi Jem. "Yapma." Kalbi çarpıyordu ve terlemişti ama elleri üşüyor, ısınıyor ve tekrar üşüyordu.

Savağın üstündeki çalılıkların altına dalıp, aşağıdaki suya inen merdiveni bulana kadar beton kenarlıklardan emekleyip kaçmayı başarmıştı. Oradan olabildiğince uzağa aşağı sallanmıştı ve o kadar sert asılmıştı ki elleri uyuşmuştu, karanlık sular ayağının birkaç santimetre altında gürül gürül akıyordu ve onu sıçrayan su damlalarıyla ıslatarak aşağıya doğru çağlıyordu. Jem hâlâ kemiklerinin titrediğini hissedebiliyordu.

Bunu biraz daha düşünürse kusacağına emindi, böylece döndü ve küçük kızların oyuncak sandığına bakmaya gitti. Sandık kız oyuncaklarıyla doluydu tabii ki ama belki top varsa... Vardı. Pembeydi ama güzel, iyi zıplayan toplardandı.

"Bahçeye gidebiliriz belki ve top yakalama oynarız?" diye önerdi topu yere vurup yakalayarak.

"Dışarısı karanlık ve yağmur yağıyor," dedi Tisha. "Islanmak istemiyorum."

"Ah, sadece çiseliyor! Nesin sen, şeker mi?"

"Evet," dedi Sheena sırıtarak. "Küçük kızlar şeker, baharat ve güzel olan her şeyden yapılmıştır. Makaslar, salyangozlar ve yavru köpek kuyruğu-"

"Gel bebeklerle oynayalım," diye önerdi Tisha, çıplak bir bebeği ona doğru davetkâr bir şekilde sallayarak. "Eğer istersen GI Joe'yu da alabilirsin. Ya da Ken'i mi tercih edersin?"

"Hayır, bebeklerle oynamayacağım," dedi Jem sertçe. "Kıyafetler ve diğer şeylerle uğraşamayacağım."

"Ben bebeklerle oynarım!" Mandy, Tisha ve Sheena'nın arasından tüm kuvvetiyle geçti, elleri pembe fırfırlı balo elbisesi olan bir Barbie'ye istekle uzandı. Sheena ise bebeği tam zamanında aldı.

"Tamam, tamam," diye yatıştırdı çığlık atmak üzere olan Mandy'yi, "oynayabilirsin tabii. Ama güzel oynaman gerekiyor, çünkü onun elbisesi bozulsun istemezsin. Buraya otur bakalım küçük kedi, sana bunu vereceğim. Küçük tarağı ve fırçasını görüyor musun? Onun saçlarını yapabilirsin."

Jem topu aldı ve gitti. Üst kattaki salonda halı vardı ama

merdiven sahanlığı sadece ahşaptı. Topu zıplattı ve top fırladı, avizeyi sıyırıp tavana çarptı, tekrar yere indiğinde top kaçmadan göğsünde kavrayıp yakaladı.

Birkaç saniye Bayan Buchan'ın duymadığından emin olmak için dinledi. Arkada mutfaktaydı gerçi; radyo ile birlikte şarkı söylediğini duyabiliyordu.

Ön kapının zili çaldığında merdivenlerin yarısındaydı ve tırabzanın üzerinden kimin geldiğine baktı. Gelen Rob Cameron'dı ve Jem neredeyse küçük dilini yutacaktı.

***

Jem merdiven sahanlığının duvarına yapıştı, kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki Bayan Buchan'ın mutfaktan çıktığını zar zor duydu.

Gidip Mandy'yi mi almalıydı? Evden, merdivenler dışında bir çıkış yoktu ve Mandy'yi salon penceresinden aşağıya bırakamazdı, aşağıda ağaç ya da başka bir şey yoktu...

Bayan Buchan selam verdi ve beyefendi bir oda istiyorsa özür dileyerek bu hafta dolu olduklarını söyledi. Bay Cameron nazikçe teşekkür edip biraz konuşabilirler mi diye merak etti...

"Eğer bir şey satıyorsanız-" diye başladı Bayan Buchan ama adam sözünü kesti.

"Hayır hanımefendi, öyle bir şey değil. Craigh na Dun'daki taşlarla ilgili birkaç sorum var."

Jem'in nefesi kesilmişti. Ciğerleri şişiyordu ama Bay Cameron duymasın diye elini ağzının üzerine kapattı. Bayan Buchan'ın nefesi kesilmedi ama adama ne söyleyeceğine karar verirken nefes alışının değiştiğini duyabiliyordu.

"Taşlar?" dedi ve Jem bile onun şaşırmış taklidi yaptığını söyleyebilirdi. "Taşlarla ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

Rob nazikçe güldü. "Özür dilerim hanımefendi. Öncelikle kendimi tanıtmalıydım. Benim adım Rob Cameron- bir sorun mu var hanımefendi?" Bayan Buchan'ın sadece zorlukla nefes aldığını değil ayrıca geriye doğru bir adım attığını ve salondaki küçük masaya vurduğunu düşündü Jem, çünkü çarpma sesine eşlik eden bir "Ah!" nidasıyla fotoğraf çerçeveleri düştü.

"Hayır," dedi Bayan Buchan kendini tutarak. "Hayır. Biraz başım döndü hepsi bu- yüksek tansiyon hastasıyım, bilirsiniz. Küçük baş dönmeleri olur. Adınız Cameron'dı değil mi?"

"Evet. Rob Cameron. Becky Wemyss kuzenim olur. O bana taşlarda dans ettiğinizden bahsetti."

"Ah." Becky Wemyss'nin başı belada, diye düşündü Jem, annelerin tonlamaları hakkında çok şey biliyordu.

"Ben kadim gelenekler konusunda araştırma yapan bir akademisyenim. Küçük bir kitap yazıyorum... Her neyse, sizinle birkaç dakika kadar konuşabilir miyiz diye merak etmiştim. Becky sizin taşlar ve dans hakkında herkesten çok daha fazla şey bildiğinizi söyledi."

Bay Cameron'ın onun ve Mandy'nin burada olduğunu bildiği için gelmediğini anladığında Jem'in nefesleri yavaşladı. Ya da belki de biliyordu ve onları bulmak niyetiyle etrafı araştırabilmesi için tuvaleti kullanmak bahanesiyle izin isteyinceye kadar Bayan Buchan'ı oyalıyordu? Kaygılı şekilde yukarı merdivene baktı ve sahanlıktan ayrıldı ama salonun kapısı kapalıydı ve o Mandy'nin kıkırdamasını duyabilse bile muhtemelen Bay Cameron duyamıyordu.

Bayan Buchan, Bay Cameron'u mutfağa götürüyordu. Kadın, "İçeri girin. Size bildiklerimi anlatayım" derken çok da arkadaş canlısı değildi. Jem onun Bay Cameron'ın çayına fare zehri koyup koymayacağını merak etti.

Belki Bayan Buchan'ın fare zehri yoktu. Bir aşağı, bir yukarı sonra tekrar aşağı doğru bir basamak indi. Gerçekten de merdivenlerden aşağı inmeyi, kapıdan çıkıp koşmaya devam etmeyi çok ama çok istiyordu. Ama Mandy'yi bırakamazdı.

Bu düşünceleri mutfak kapısı açılınca yarıda kesildi ama Bayan Buchan'ın ayak sesleri olduğunu ayırt edebildi ve sadece hızla yaklaşan onun ayak sesi vardı.

Bayan Buchan merdivenlere yöneldi ama Jem'i merdiven sahanlığında görünce elini göğsüne götürerek irkildi. Sonra çocuğa doğru gitti ve sıkıca sarılıp kulağına fısıldadı.

"Kahrolası herif burada, oğlum. Sen ne- pekala, boş ver, seni bulmaya geliyordum. Onu gördün mü?"

Jem tek kelime etmeden başını salladı ve Bayan Buchan'ın dudakları düz bir çizgi halini aldı.

"Tamam. Seni kapıdan çıkaracağım. Girişten sola dön. İki ev aşağıda Bayan Kelleher'in evi var. Kapıyı çal ve ona benim seni telefonu kullanmak için gönderdiğimi söyle. Polisi ara ve onlara seni kaçıran adamın burada olduğunu söyle- evin adresini biliyorsun değil mi?"

Jem başını salladı. Annesi ve babasıyla daha önce ziyarete geldiklerinde numarayı görmüştü ve hatırlıyordu, çünkü 669'du; babası aslında 666 olmalı demişti ama bu şeytanın sayısıydı. Jem, Bay Buchan'ın mı yoksa Bayan Buchan'ın mı şeytan olduğunu sormuş ve annesiyle babası deliler gibi gülmüşlerdi.

"Güzel," dedi Bayan Buchan onu bırakarak. "Hadi o zaman."

"Mandy-" diye başladı ama kadın onu susturdu.

"Ona ben bakacağım. Gel!"

Jem ses yapmamaya çalışarak ardından merdivenlerden aşağı indi ve kapıda Bayan Buchan parmaklarının ucunda yükselip kapının üstündeki zili çalmasın diye tuttu.

"Koş!" diye fısıldadı.

Jem koştu.

***

Bayan Kelleher yaşlı bir kadındı ve ağır işitiyordu. Jem nefes nefese kalmıştı ve öyle korkmuştu ki kelimeleri bir araya getiremedi, bu yüzden telefonun başına geçmesi bayağı zaman almıştı ve polis istasyonundaki kadın iki kere telefonu yüzüne kapatmıştı, çünkü onun telefonu meşgul eden ve oyun oynayan bir aptal çocuk olduğunu sanmıştı.

"Ben Jeremiah MacKenzie!" diye bağırdı telefonu bir sonraki açışlarında. "Ben kaçırılmıştım!"

"Kaçırıldın mı?" dedi Bayan Kelleher çok korkmuş şekilde. Telefonu çocuğun elinden kaptı. "Kimsiniz?" diye sordu. Hafifçe ciyakladı- en azından polis telefonu tekrar kapatmadı. Bayan Kelleher döndü ve gözlüklerinin ardından gözlerini kısarak ona baktı.

"Kimi aramak istemiştin çocuk? Yanlışlıkla polisi aradın."

Gerçekten bir şeye vurmak istiyordu ama Bayan Kelleher'a vuramazdı. Galce çok kötü bir şey söyledi ve kadının ağzı açık kaldı. Telefon kulağından düştü ve o da yakaladı.

"Beni kaçıran adam burada," dedi olabildiğince yavaş bir şekilde. "Birinin gelmesini istiyorum! Küçük kız kardeşime-" Fikir tam isabet aldı. "Küçük kız kardeşime bir şey yapmadan önce! No 669, Glenurquhart Yolu. Hemen gelin!" Sonra kadın başka bir şey soramadan telefonu kapattı.

Bayan Kelleher'de ise sorular boldu ve Jem kaba olmak istemiyordu, bu yüzden tuvaleti kullanıp kullanamayacağını sordu ve kapıyı kilitledi, sonra da üst kat penceresinden sarkıp polisin gelmesini bekledi.

Geçmek bilmeyen bir zaman dilimi içinde hiçbir şey olmadı. Yağmur damlaları saçları ve kirpiklerinden süzülmeye başlamıştı ama hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordu. Suyu gözlerinden silerken 669'un kapısı birden açıldı ve Rob Cameron koşarak dışarı çıktı, bir arabaya atladı ve hızla gitti.

Jem neredeyse pencereden düşüyordu ama sonra dönüp banyodan fırladı, neredeyse Bayan Kelleher'ı deviriyordu.

"Teşekkür ederim Bayan Kelleher!" diye bağırdı omzunun üstünden merdivenleri üçer üçer inerken ve ön kapıdan hızla çıktı.

Buchanlar'ın evinden çok fazla çığlık ve ağlama sesi geliyordu. Jem göğsünün nefes alamayacağı kadar sıkıştığını hissetti.

"Mandy!" Bağırmaya çalıştı, ama onun adını fısıltıyla söylemişti. Ön kapı açıktı. İçeride her yerde kızlar vardı ama Mandy'yi salondaki karışıklık arasından seçti ve koşup yakaladı. Mandy ağlamıyordu ama ağabeyine hızla sarıldı, siyah kıvırcık kafasını onun karnına gömdü.

"Bir şey yok" dedi Jem kardeşine, rahatlayıp onu sıkarak. "Her şey yolunda Man. Seni buldum. Seni buldum."

Kalp atışları biraz yavaşlamaya başlamıştı ve Bayan Buchan'ın buz küpleriyle dolu bir havluyu yüzünde tutarak kanepede oturduğunu gördü. Buzların birazı düşmüştü ve ayaklarının ucunda, halıda duruyordu. Tisha ile Sheena annelerine sarılmış ağlıyorlardı ve Ginger aynı anda hem annesinin saçını

okşamaya hem de kız kardeşlerini sakinleştirmeye çalışıyordu, ama yüzü ölü gibi bembeyazdı ve gözyaşları sessizce akıyordu.

"Bayan Buchan... İyi misiniz?" diye sordu Jem ürkekçe. Midesinde berbat bir his vardı ve bir şekilde bunun kendi hatası olduğuna emindi.

Bayan Buchan ona baktı. Yüzünün bir yanı şişmişti ve gözü yarı kapanmıştı ama diğer tarafı daha canlıydı ve bu kendini biraz daha iyi hissetmesine sebep oldu.

"Evet, iyiyim Jem," dedi Bayan Buchan. "Üzülmeyin kızlar! Gayet iyiyim, gözüm morardı sadece, bir şey yok. Ağlamayı kesin tamam mı? Kendi düşüncemi bile duyamıyorum." Ona tutunan kızlarından kopmak için hafif ve yumuşak şekilde silkelendi, boşta duran eliyle onları itip okşadı. Sonra kapı çaldı ve ön salondan bir adamın sesi duyuldu.

"Polis! Kimse var mı?"

Jem polisi aradığında neler olduğunu Bayan Buchan'a anlatabilirdi aslında. Soru, soru ve daha fazla soru. Ve şayet polise anlatamayacağınız şeyler varsa... En azından Bayan Buchan onların Jem'i ya da onu sorgu için polis merkezine götürmelerine izin vermedi - kızları kendi başlarına bırakamayacağı konusunda ısrarcı davranarak. Polis ısrar etmekten vazgeçene kadar Mandy ve Sheena uyuyakalmış, iki küçük kedi gibi kanepede kıvrılmışlardı ve Ginger ile Tisha herkese çay yapmış sonra da köşede esneyip uyuyakalmamak için gözlerini kırpıştırarak oturmuşlardı.

Polisin gitmesinden birkaç dakika sonra, Bay Buchan akşam yemeği için gelmişti ve tüm açıklamalar tekrar yapılmak zorunda kalmıştı. Çok fazla bir şey yoktu: Bayan Buchan, Bay Cameron'ı mutfakta bir sandalyeye oturtmuş ve ona danstan bahsetmişti -anlattıkları sır değildi, Inverness'te uzun bir süredir yaşamış halkın çoğu bunları bilirdi- ama radyoyu açık bırakmıştı. Konuşurlarken birden haber spikeri "Robert Cameron" ismini ve bir çocuğun kaçırılmasıyla ilgili sorguya çekilmek için arandığını söylemiş ve-

"Ve küçük piç zıpladı. Ben de zıpladım ve benim onu dur-

durmak istediğimi düşünmüş olabilir. Ben onunla kapı arasındaydım ve gözüme şiddetle vurdu, duvara itti ve kaçıp gitti!"

Bay Buchan Jem'e ara sıra sertçe bakıyordu ve soru sormaya başlamak istiyormuş gibi görünüyordu ama bunun yerine hep birlikte kasabaya balık yemeğe gidebileceklerini söyledi, çünkü çok geç olmuştu ve birden herkes daha iyi hissetmeye başladı. Jem yine de Buchanlar arasındaki bakışmaları görebiliyordu ve Bay Buchan'ın onu ve Mandy'yi geri dönerken polis merkezinde bırakmaya niyetli olup olmadığını merak etti. Ya da belki de sadece yol kenarında bırakırdı.

39

ASILAN ADAMIN HAYALETİ

Gökyüzü yarıldı ve Roger, MacLarenler'in çiftliğine dönene kadar iliklerine kadar ıslandı. Bayan MacLaren ve onun yaşlı annesinin korkulu bağrışlarının arasında aceleyle soyundu, eski püskü bir yorgana sıkıca sarıldı ve kurumak için ateşin önüne dikildi ama orada durması akşam yemeği hazırlıklarını fazlasıyla engelledi. Buck ise yanında kıvrılmış uyuyan iki küçük MacLaren ile birlikte yastıklara dayanmış, Roger'a sorgular bir tavırla bakarken bir kaşını kaldırmıştı.

Roger sonra anlatırım der gibi hafifçe elini salladı. Buck'ın daha iyi göründüğünü düşünüyordu; yüzüne renk gelmişti ve dik oturuyordu. Kısa bir an Roger eğer kendi elini Buck'ın üstüne koyarsa ne olur diye merak etti. Mavi renkte parlar mıydı?

Bu düşünce onun ürpermesine neden oldu ve Allie -MacLaren kızlarından biri- telaşla ciyaklayarak yorganın köşesini ateşten çekti.

"Dikkat edin efendim!"

"Evet, dikkat et," dedi Büyükanne Wallace, kararmış dökme demir tavayı -sıcak yağ dökülüyordu- onun çıplak bacaklarından uzağa çekip kovar gibi hareketler yaparak. "Bir kıvılcım alsan çıra gibi yanarsın." Bir gözü kördü ama diğeri bir kartal

gibi iyi görüyordu ve ona delici bir bakış attı. "Uzun olduğun için muhtemelen çatıyı tutuşturursun ve peki sonra biz nereye gideriz!"

Bu konuşmayı bir kıkırdama takip etti ama gülüşlerin huzursuz bir tonlaması olduğunu düşündü ve nedenini merak etti.

"*Moran taing*," dedi Roger tavsiyeye nazik bir şekilde teşekkür ederek. Şömineden bir-iki adım uzaklaştı, Bay Angus MacLaren'in, oturup pipo sapını temizlediği yerin karşısına geçmiş oldu. "Çatıdan bahsetmişken, tepenin üstünde yanmış küçük bir çiftlik evi var. Yemek pişirirken mi yanmış?"

Oda sessizleşti ve insanların hepsi ona bakarak bir anlığına donakaldı.

"Anlaşılan öyle değil," dedi özür dileyen bir öksürmeyle. "Hafife aldığım için özür dilerim- o halde insanlar mı öldürüldü?"

Bay MacLaren ona önceki güler yüzlülüğüne zıt düşen düşünceli bir bakış attı ve piposunu dizine koydu.

"Yangın değil" dedi. "Seni oraya götüren nedir?"

Roger MacLaren'in bakışlarını yakaladı. "Oğlumu arıyorum," dedi açıkça. "Nereye bakacağımı bilmiyordum, bu yüzden her yere baktım. Eğer kaçmışsa, etrafta kendi başına dolaşıyorsa... Belki sığınabileceği bir yer bulabildiyse..."

MacLaren derin bir nefes aldı ve arkasına yaslanıp başını salladı. "Tamam. Yine de o çiftlik evinden uzak durmak istersiniz."

"Perili, değil mi?" diye sordu Buck ve tüm gözler ona çevrildi ama bir cevap vermesi için bekleyerek Bay MacLaren'e döndü.

"Olabilir," dedi MacLaren, isteksiz bir duraksamadan sonra.

"Orası lanetli," diye fısıldadı Allie, Roger'a.

"İçeri girmediniz, değil mi?" dedi Bayan MacLaren, kaşlarının arasındaki kırışıklık derinleşirken.

"Yoo, hayır," diyerek garanti verdi Roger. "Orada ne oldu?" McEwan ise çiftliğe girmekte hiç tereddüt etmemişti; onların endişelendiği şey her ne ise acaba o bilmiyor muydu?

Bayan MacLaren küçük bir "Hımm!" sesi çıkardı ve eli titreyip kazanı askılarından salladı, sonra da haşlanmış şalgamları

ahşap bir kaşıkla çıkarmaya başladı. Ciddi şekilde büzdüğü dudakları böyle olayları konuşmanın ona göre olmadığını söylüyordu.

Bay MacLaren daha yüksek bir ses çıkardı ve ayaklarına doğru ağır ağır eğildi.

"Yemekten önce hayvanları kontrol edeceğim," dedi ve Roger'a bir bakış attı. "Belki sen de gelmek istersin, hem ayak altında olmayıp kızların işlerini engellemezsin."

"Ah, evet," dedi Roger ve Bayan MacLaren'i başıyla selamlayıp yorganı omuzlarına çekti ve ev sahibini ahıra doğru takip etti. Geçerken Buck'ın bakışını yakaladı ve ona omzunu silkti.

Genellikle büyük baş hayvanların yeri insanlarınkinden, üstünde büyük bir boşluk bulunan taştan bir duvarla ayrılırdı. Bu boşluktan birkaç iri ineğin yarattığı sıcaklıkla birlikte, uçuşan saman parçaları, sidik ve gübrenin yoğun kokusu iç odaya gelirdi. MacLarenler'inki düzenli bir ahırdı, bakımlı, bir uçta temiz samanlar yığılıydı, üç iri kabarık tüylü inek ve loş ışıkta burun delikleri kırmızı-siyah görünen, burnunda parlayan pirinç bir halka takılı -Roger'a öfkeyle soluyan- küçük bir kara boğa vardı.

Çiftliğin iç odası soğuk değildi -dokuz insanla dolu ve ortasında güzel bir turba kömürü ateşi vardı- ama ahır sarıp sarmalayan bir sıcaklıkla ve Roger'ın iç çekip omuzlarını gevşetmesini sağlayan bir hisle doluydu - ki ancak o zaman neredeyse saatlerdir omuzlarını kulaklarına kadar çekmiş olduğunu fark edebilmişti.

MacLaren hayvanlarını üstünkörü kontrol etti, boğanın kulaklarının arasını kaşıdı ve ineğin sırtına eliyle hafifçe vurdu. Sonra başıyla işaret edip Roger'ı ahırın sonuna doğru yönlendirdi.

Hector McEwan ile yaptığı konuşmadan sonra Roger, duyduğu ve anlamadığı bir şey yüzünden oluşan huzursuz bir hisle doluydu. Ve şimdi MacLaren konuşmak için ona döndüğünde ne olduğu birden açık bir şekilde zihninde belirdi. *Cranesmuir.*

"İki yabancı orada çiftliği inşa ettiler," dedi MacLaren. "Görünüşte nereden geldikleri belli değildi; bir gün aniden orada belirmişlerdi. Bir adam ve bir kadın ama onların karı koca ya da

baba kız olup olmadıklarını bilmiyorduk, çünkü adam kadından biraz daha yaşlı görünüyordu. Adalardan geldiklerini söylüyorlardı ve belki de oradan geldiler ama kadının konuşması tanıdığım hiçbir adalının konuşmasına benzemiyordu."

"O İskoç muydu?"

MacLaren şaşırmış görünüyordu.

"Ah, evet, öyleydi. Galce biliyordu. Inverness'in kuzeydoğusu -belki Thurso- tarafından geldiğini söyleyebilirim ama yine de... Pek de doğru olmaz."

"Görünüşü nasıldı?" dedi Roger. Sesi kalınlaşmıştı; boğazını temizleyip tekrar etmek zorunda kaldı.

MacLaren'in dudakları çizgi halini aldı ama ayıplar gibi değildi; birinin dikkate değer bir şey gördüğü zaman beğeniyle çaldığı ıslığın sessiz bir hali gibiydi.

"Hoş," dedi. "Gerçekten çok hoş. Uzun ve düz ama... Bazı yerleri düz değil, eğer ne demek istediğimi anladıysan." Yarı utanarak başını eğdi ve Roger onun kadınların önünde konuşmayı istememesinin sadece bu hikâyenin skandal içeriği yüzünden olmadığını anladı.

"Anladım," dedi Roger sesini MacLaren gibi alçaltarak. "Hikâyelerini kendilerine mi sakladılar peki?" Eğer saklamadılarsa elbette tüm bölge onlar hakkında bilgiye sahip olurdu ve onların karı koca olup olmadığını keşfederlerdi.

MacLaren kaşlarını çattı.

"Evet sakladılar... Yine de adam çok arkadaş canlısıydı; arazide zaman zaman karşılaşır, iki çift laf ederdik ve her seferinde onun ne kadar iyi bir arkadaş olduğunu düşünürdüm. Fakat Maggie'ye bundan ne zaman bahsetmek istesem adamın söylediği hiçbir şeyi hatırlayamıyordum."

MacLaren etrafa yayılan söylentilerden kadının biraz tuhaf bir bitki doktoru olduğunun anlaşıldığını söyledi ama eğer evde yalnız bulursan bitki tedavisinden daha fazlasını da verebilirdi...

Yan odadaki ateşten gelen soluk parıltıyı saymazsak ahırda ışık yoktu ama yine de Roger, MacLaren'in kızardığını görebiliyordu. Roger da kendini rahatsız hissetmeye başlamıştı ama onunla aynı sebepten değil.

Cranesmuir. Roger bu ismi biliyordu, McEwan söylediği zaman zaten biliyordu. MacLarenler şifacının Draighhearnach'tan geldiğini söylemişlerdi. Cranesmuir tam tersi yöndeydi - ve üç kilometre kadar uzakta. Bu gece neden oraya gidiyordu?

"Söylentiler vardı. Öyle bir kadınla ilgili her zaman olur." MacLaren boğazını temizledi. "Ama bitki tedavisinde iyiydi - ve büyülemekte de. Ya da halk öyle söylerdi."

Ama sonra adamın gittiğini söyledi MacLaren. Kimse nereye gittiğini bilmiyordu; sadece onu bir daha görmemişlerdi ve kadın eskisi gibi yaşamaya devam ediyordu ama artık ziyaretçilerinin çoğu erkeklerdi. Ve kadın onların çocuklarını oraya almamaya başladı, yine de onlar bazen sessiz ve gizlice gidiyorlardı.

Sonra Samhain'den önceki gün güneş batarken ve büyük ateş gece için hazırlanırken, civardaki bir kadın ıssız çiftlik evine gitmiş ve çığlıklar atarak geri gelmiş.

"Çiftlik evinin kapısını açık bulmuş, kadın tüm eşyalarıyla gitmiş ve bir adam çatıda boynunda bir iple asılıymış, ölüymüş."

Bu şokla Roger'ın boğazı sıkıştı. Konuşamıyordu.

MacLaren iç çekti ve başını eğdi. Bir inek onun arkasından yaklaşıp hafifçe dürttü ve o da bir elini ineğin sırtına koydu.

"Bize o yeri ateşle temizlememiz gerektiğini söyleyen rahipti, çünkü orada kötülüğün kokusu vardı ve adamı da kimse tanımıyordu. Umutsuzca canına kıyan fakir bir adam mı yoksa bir cinayet miydi bilemedik."

"Ben... Anlıyorum." Roger boğazındaki acıya rağmen konuşabildi ve MacLaren birden ona baktı. Adamın ağzının açık, gözlerinin fal taşı gibi açılmış olduğunu gördü. MacLaren direkt boğazına, loş kırmızı ışıkta açıkça görünen mor ve ip yarası olduğu belli olan yere bakıyordu.

MacLaren geri çekildi ya da çekilmeyi denedi ama gidecek bir yer yoktu. Hafif bir homurtu çıkararak kendini hayvanlardan birinin tüylü gövdesine yapıştırmıştı. İnek bundan dolayı öfkelenmiş görünüyordu ve toynağını sertçe MacLaren'in ayağına indirdi.

En azından şiddetli acı ve öfke MacLaren'i kendine getirmişti ve kendisini kurtardığında -yumruk ve küfürlerin yardımıyla- başını kaldırıp cesurca Roger'a döndü.

"*A thaibse** buraya neden geldin?" dedi alçak sesle ve yumruğunu sıkarak. "Ne günah işlemiş olabilirim, sana hiçbir şey yapmadım. Ölümünle hiçbir ilgim yok ve orayı ateşe vermeden önce senin cesedini ocak taşının altına gömmeleri gerektiğini söylemiştim. Rahip seni kilise mezarlığına almayacaktı, değil mi?" diye ekledi, anlaşılan asılan adamın hayaletinin, cenazesinin tamamlanmamış defniyle ilgili şikâyet etmeye geldiğinden korkuyordu.

Roger iç çekti ve bir eliyle yüzünü ovuşturdu, hafif uzamış sakalları avucunu tırmalıyordu. MacLaren'in çığlıklarıyla dikkatleri çekilmiş ve öndeki odanın ışığında ahırın gölgelerine bakan bir sürü meraklı yüzü görebiliyordu.

"Evde hiç tespih var mı?" diye sordu Roger.

***

Uzun ve hareketli bir geceydi. Büyükanne Wallace sırtını döndüğü anda onları yalayıp yutacağından korkuyormuşçasına çocukları Buck'ın yattığı yerden uzaklaştırmış ve kendi tekerlekli karyolasına koymuştu, diğer çocuklar ise anne ve babalarıyla ya da ateşin yanında yorganlara sarılmış uyuyordu. Roger, Buck ile birlikte dışlanmışların yatağını paylaştı çünkü tespihi elinde tutabilmesi, haçı öpebilmesi ve sonra aile ile tespih duasını okurken öncülük etmesi Angus MacLaren'i onu dışarı, gecenin içine atmaktan -zar zor- alıkoysa da yine de pek işe yaramamıştı.

Buck'ın kendisinden daha iyi uyuduğundan şüpheliydi, çünkü atası ilk ışıkla birlikte yataktan fırlayıp acilen tuvaleti ziyaret etmesi gerektiğini belirtmişti. Roger da aynı süratle kalkmış, "Sana yardım edeceğim," demiş, hâlâ nemli gömleği ve pantolonlarını üstüne geçirmişti.

Buck'ın yardıma ihtiyaç duymaması onu çok memnun etti. Dimdik ve biraz topallayarak yürüyordu ama omuzları dümdüzdü, nefesi kesilmiyor ya da morarmıyordu.

"Eğer senin intikamcı bir hayalet olduğunu düşünüyorlarsa, benim ne olduğumu sanıyorlar?" diye sordu Buck çiftlikten çı-

* (Gal.) Hayalet.

kar çıkmaz. "Ve Tanrı aşkına, İsa'nın Duası'nı sadece bir kere okumuş olsaydın ve herkesi tespihin tüm boncuklarını bitirene kadar alıkoymasaydın akşam yemeği malvolmazdı!"

"Hımm." Buck bu noktada haklıydı ama Roger o sırada bunu düşünemeyecek kadar üzgündü. Dahası, onlara şoktan kurtulmaları için zaman tanımak istemişti. "Mahvolmadı," dedi sinirli bir şekilde. "Sadece ezilmiş şalgam biraz yanıktı."

"Sadece!" diye yanıtladı Buck. "Ev hâlâ kokuyor. Ve kadınlar senden nefret ediyor. Senin yulaf lapana çok fazla tuz koyacaklar göreceksin. Nereye gittiğimizi sanıyorsun? Bu taraftan." Sol taraftaki tuvalete giden patikayı işaret etti.

Roger huysuz bir ses daha çıkardı ama onu takip etti. O bu sabah dengesizdi, rahatsız olmuştu. Olanlardan sonra şaşırmamalıydı.

Buck'ın ardından tuvaletin kapısının kapanmasını izledi. Aslında tuvalet iki kişilikti ama bu kadar samimiyet içinde, söylemek istediği şeyin konusunu açmaya pek istekli değildi.

"Şifacı," dedi bunun yerine kapıdan, başlamak için en kolay kısmı seçip. "McEwan. Bugün seni görmek için geleceğini söyledi."

"Buna ihtiyacım yok," dedi hemen Buck. "Ben iyiyim!" Roger, onun korkusunu gizleyen kabadayılığını fark edecek kadar iyi tanıyordu ve buna göre yanıt verdi.

"Peki, tamam. Nasıl hissettin?" diye sordu merakla. "O elini üstüne koyduğunda?"

Tuvaletten cevap gelmedi.

"Hissettin mi bir şey?" diye sordu Roger, sessizlik doğal bir işlev için gereken süreyi aştıktan sonra.

"Belki," dedi Buck, sesi aksi ve isteksizdi. "Belki de hayır. Göğsüme ağaç kurtçuklarının peşinde olan yeşil ağaçkakan gibi vururken uyuyakalmışım. Neden?"

"Sana söylediği şeyi anladın mı? Sana dokunduğunda?" Buck kendi zamanında bir avukattı, Latince biliyor olmalıydı.

"Sen anladın mı?" İçeriden ahşabın hafif gıcırtısı ve kıyafetlerin hışırtısı duyuldu.

"Anladım. Ve o gitmeden önce ben de ona aynısını söyledim."

"Uyuyordum," diye yanıtladı Buck inatla. Kesinlikle şifacı hakkında konuşmak istemiyordu ama bu konuda seçme şansı yok, diye düşündü Roger aksice.

"Oradan çıkacak mısın? MacLarenler avluya çıkmış bacaklarını çapraz yapmışlar." Omzunun üstünden baktı ve gerçekten de MacLarenler'in avluda olduğunu görünce şaşırdı.

Hepsi değil, sadece Angus ve uzun bir çocuk, ki görünüşüne bakılırsa kesinlikle bir MacLaren'di. Tanıdık görünüyordu, önceki gece evde miydi? Birbirlerine doğru eğilmiş heyecanlı şekilde konuşuyorlardı ve çocuk uzaktaki yola doğru işaret ediyordu.

"Çık dışarı," diye tekrarladı Roger sesinde ani bir panikle. "Biri geliyor. Atları duyuyorum."

Tuvaletin kapısı hızla açıldı ve Buck gömleğini pantolonuna sokarken kutudan çıkan yaylı kukla gibi dışarı fırladı. Saçı keçeleşmişti, kirliydi ama gözleri tetikteydi ve tamamen vahşi görünüyordu; bu kesinlikle güven vericiydi.

Atlar tepenin yamacından gelmişlerdi; dördü *garron* denen tüylü İskoç midillisi, biri uzun ince bacaklı doru at ve biri de şaşırtıcı derecede güzel siyah yeleli bir kestane rengiydi. Buck, Roger'ın kolunu bir atın ısırması gibi yakalayıp sıktı.

"*A Dhia*," dedi Buck fısıltıyla. "Kim bunlar?"

40

HABERSİZCE MELEKLERİ AĞIRLAMAK

Roger'ın, güzel atın üstündeki uzun adamın kim olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu ama hem MacLarenler'in saygılı tavırları ve hem de arkadaşlarının onun bir adım gerisinde durmalarından *ne* olduğu ortadaydı; yetkili kişi.

MacKenzieler'in bir kiracısı mı? diye merak etti. Adamların çoğu yeşil, kahverengi ve beyaz renklerdeki av ekoseleri giymiş-

ti ama Roger henüz yerel desenleri yeterince tanımadığından onların yakın bir bölgeden gelip gelmediklerinden emin değildi.

Uzun adam MacLarenler'in selamlarına omzunun üstünden baktı ve gözleri Roger ile Buck'ın üzerinde sıradan bir ilgiyle durdu. Tavırlarında tehditkâr bir şey yoktu ama Roger dimdik doğruldu ve bir an pantolonları dizlerine inmiş, çıplak ayaklı ve tıraşsız olmamayı diledi. En azından arkasında biri vardı: Buck bir adım gerisindeydi.

Adam kendisinden üç ya da beş santimetre kadar kısaydı ve onun yaşlarındaydı, esmer ve iyi görünümlüydü, biraz tanıdık gibiydi...

"Günaydın beyefendi," dedi esmer adam başını nazikçe eğerek. "Benim Adım Dougal MacKenzie, Leoch Kalesi'nden. Ve... Siz kimsiniz?"

Tanrım, lanet olsun, diye düşündü. Şok dalga dalga geçti içinden ve yüzünden belli olmamasını diledi. Kuvvetle el sıkıştılar.

"Ben Roger Jeremiah MacKenzie, Kyle, Lochalsh'tan," dedi sesini dağınık görünüşünün bir telafisi olarak yumuşak ve -umuyordu ki- güven veren bir tonda tutarak. Sesi bu sabah neredeyse normal çıkıyordu; eğer zorlamazsa şansın da yardımıyla çatlamayacak ve çağlar gibi ses çıkmayacaktı.

"Emrinizdeyim beyefendi," dedi MacKenzie hafifçe eğilip Roger'ı zarif tavırlarıyla şaşırtarak. Roger'a samimi bir merakla ve biraz da eğlenceyle bakan derin ela gözleri vardı – ta ki Buck'a geçene kadar.

"Akrabam," dedi Roger aceleyle. "William Bu- William MacKenzie." *Ne zamandı?* diye düşündü sıkıntıyla. *Buck doğmuş muydu? Dougal, William Buccleigh MacKenzie ismini tanıyacak mıydı? Ama hayır, henüz doğmuş olamaz; aynı zamanda iki yerde bulunamazsın- değil mi?!?*

Roger duyamamış olsa da Dougal MacKenzie'nin bir sorusu bu karmaşa akışını yarıda kesti. Buck yanıtladı.

"Akrabamın oğlu kaçırıldı," dedi Buck, Dougal'a bakarak ve tamamen -*Tanrım, tamamen-* diğer MacKenzie'nin taşıdığı aynı tasasız tavırla. "Bir hafta kadar geçti, Cameron adında bir adam

tarafından kaçırıldı. Robert Cameron. Öyle bir adam tanıyor musunuz?"

Dougal tabii ki tanımıyordu- şaşırtıcı değildi, çünkü Cameron bir hafta öncesine kadar burada yoktu. Ama o adamlarına danıştı, sorular sordu ve açık bir şekilde Roger'ı birden rahatlatarak aynı duyguları ve endişeyi paylaştığını ifade etti ve Roger'ın kusmak üzereymiş gibi hissetmesine sebep oldu.

Şu ana kadar Dougal MacKenzie bir an için Claire'in hatıraları ile canlı bir biçimde resmedilen tarih sayfalarındaki isim gibi değildi. Şimdi sabah güneşinde, sert ve hafif idrar ile funda kokan ekose şalı ve düşünceli şekilde çenesini kaşıdıkça kulak tırmalayan kirli sakalı ile MacLarenler'in çiftliğinin bankında Roger'ın yanında kanlı canlı oturuyordu.

Onu seviyorum, Tanrım yardım et. Ve Tanrım yardım et, ona ne olacağını biliyorum...

Gözleri çaresizce bir büyülenmeyle Dougal'ın buruşmuş gömleğinin açık yakasıyla çevrelenmiş, güneşten yanmış ve güçlü boynundaki çukura sabitlendi. Roger bakışlarını çekti ve Dougal'ın bileklerindeki kızıl kahve tüylere baktı; Dougal MacKenzie ailesinin lideri olan kardeşinden bahsederken kolu hareket ettikçe güneş ışınlarını yakalıyordu.

"Colum seyahat etmez ama sizin ikinizi ağırlamaktan çok memnun olacaktır, eğer Leoch yakınlarına gelirseniz." Roger'a gülümsedi, o da gülümsedi. "Şimdi nereye gitmeye niyetlisiniz?"

Roger derin bir nefes aldı. *Nereye gerçekten?*

"Güneye, sanırım. William, Inverness'te Cameron'a dair hiçbir iz bulamadı, bu yüzden belki de Edinburgh'a doğru gitmiş olabilir diye düşünüyorum, orada bir gemiye binebilmek için."

Dougal dudaklarını büzdü, başını düşünerek sallarken.

"Peki o halde." Yolun kenarındaki taşlara oturmuş olan adamlarına döndü ve seslendi. "Geordie, Thomas—sizin hayvanlarınızı bu adamlara ödünç vereceğiz, çantalarınızı alın. O haini yürüyerek yakalama şansınız çok az olur," dedi Roger'a dönerek. "Ata binmiş ve hızlı ilerliyor olmalı, yoksa illa ki bir iz bulurdunuz."

"Ben- teşekkür ederim," diyebildi Roger. Yüzüne vuran güneşe rağmen derin bir ürperme hissetti. "Siz -demek istediğim- çok naziksiniz. Onları mümkün olduğunca çabuk geri getirmeye çalışacağız ya da göndereceğiz eğer- eğer bir yerde alıkoyulursak."

"*Moran taing*," diye mırıldandı Buck, Geordie ile Thomas'a başıyla selam vererek. Adamlar da selamladılar ve geldikleri yere yürüyerek dönecek olsalar da soğuk ama aklı başında görünüyorlardı.

Nereden geldiler? Görünen o ki Angus MacLaren dün gece yemekten önce oğlunu, Dougal'ı panik yaratan misafirlerine bakması için çağırmaya göndermişti. Ama Dougal ve adamları yakınlarda bir yerde olmalıydılar...

Jock'un Dougal'ın yanına ağır bir çantayı atmasıyla çıkan şangırtı ona bir ipucu vermişti. Üç aylık ödeme günü. Dougal kardeşi için kiraları topluyordu ve Leoch'a dönüş yolundaydı. Kiraların çoğu ödenmiş olmalıydı -domuz eti, tavuk, yün, tuzlama balık- muhtemelen Dougal'in ekibine dün gece kaldıkları yerde bıraktıkları bir ya da daha fazla yük arabası da eşlik etmişti.

Angus MacLaren ve büyük oğlu biraz kenarda durmuştu, gözleri Roger'a sanki kanat çıkarıp uçabilirmiş gibi şüpheyle sabitlenmişti. Dougal, Angus'a gülümseyerek döndü ve Galce, "Endişelenme arkadaşım; onlar da bizim gibiler, hayalet değiller," dedi.

"'Yabancılara misafirperverlik göstermeyi unutma, çünkü bazı insanlar farkında olmadan melekleri ağırlamışlardı,'" dedi Buck aynı dilde alıntı yaparak.

Bunu söylediğinde herkes ürkmüş halde ona baktı. Sonra Dougal kahkaha attı ve adamları da onun gibi yaptı. Angus nazikçe bir ses çıkardı ama üstündeki ağırlıktan kurtulmuş ve bir şekilde rahatlamıştı. Bu bir işaretmiş gibi -ve belki de öyleydi- kapı açıldı ve Bayan MacLaren ve Allie bir yığın ahşap kâse ve bir tas dumanı üstünde tüten yulaf lapasıyla dışarı çıktı. Küçük MacLarenler'den biri de bir tuzluğu iki eliyle dikkatlice taşıyarak onların ardından geldi.

Genel servis ve yemek karmaşası içinde Roger -kadınlar

onun yulafına çok tuz atmışlardı ama yine de fena değildi- Dougal'a sakince sordu. "MacLaren gerçekten benim bir hayalet olup olmadığıma bakmanız için mi çağırdı sizi?"

Dougal şaşırmış görünüyordu ama sonra, dudaklarının kenarı yukarı kıvrılarak gülümsedi. Bu Brianna'nın komik olmadığını düşündüğü bir şakayı onaylamak istediği zaman - ya da beraberindekilerle paylaşmak istemediği komik bir şeyi gördüğü zamanki gülümsemesiydi. Gülüşü tanımanın sarsıntısını yakıcı bir acı takip etti ve Roger bir an yere bakmaya, sesinin kontrolünü sağlamak için boğazını temizlemeye mecbur kaldı.

"Hayır," dedi Dougal normal bir şekilde, aynı zamanda heybesinden çıkardığı bir parça mısır ekmeğiyle kâsesini silip süpürürken aşağıya bakıyordu. "Araştırmanızda size yardımcı olabileceğimi düşünmüş." Sonra başını yukarı kaldırıp doğruca Roger'ın boynuna baktı ve siyah kalın kaşını kaldırdı. "Kapında neredeyse asılmış bir adamın bulunması sorulara neden olur, değil mi?"

"En azından neredeyse asılmış bir adam soruları yanıtlayabilir," diye araya girdi Buck. "Yukarı çiftlikte asılan adam ise cevaplayamaz, değil mi?"

Bu Dougal'ı şaşırttı, kaşığını bırakıp Buck'a baktı. Buck bir kaşını kaldırıp ona baktı.

Yüce Tanrım... Onlar da görüyorlar mı? Güneşe rağmen hava sıcak değildi ama Roger ter damlalarının sırtından aşağı yuvarlandıklarını hissetti. Benzerlik yüz hatlarından daha çok duruş ve ifadedeydi... Aslında, her iki yüzdeki düz uzun burun aynıydı.

Roger, Dougal'ın yüzünden düşüncelerini okuyabiliyordu: şaşkınlık, merak, şüphe.

"Ve onunla ne ilginiz var sizin?" diye sordu Dougal, çenesini hafifçe yanmış çiftliğe doğru kaldırarak.

"Bildiğim kadarıyla hiçbir ilgimiz yok," diye yanıtladı Buck, omuz silkerek. "Sadece eğer akrabam Roger'ın başına ne geldiğini bilmek istersen demek istiyorum, ona sorabilirsin. Saklayacak hiçbir şeyimiz yok."

Çok teşekkürler, diye düşündü Roger atasına yan bir bakış ata-

rak. Buck da ona gülümsedi ve tuzlu yulaf lapasını dikkatle yemeye devam etti. *Neden onca şeyin arasında lanet olası bu konudan bahsettin ki?*

"Başka bir adamın yerine yanlışlıkla asıldım," dedi Roger, mümkün olduğunca sıradan bir şekilde ama sesin boğazında sıkışarak parçalandığını duydu ve temizlemek için durmak zorunda kaldı. "Amerika'da."

"Amerika," diye tekrarladı Dougal bariz bir hayretle. Şimdi herkes ona bakıyordu, silahlı adamlar da MacLarenler de. "Sizi Amerika'ya götüren ve geri getiren şey neydi?"

"Karımın orada akrabaları var," diye yanıtladı Roger, iblis Buck'ın neyin peşinde olduğunu merak ederek. "Kuzey Karolina, Cape Fear Nehri'nde." Neredeyse Hector ve Jacosta Cameron'un adını söylüyordu, Jacosta'nın Dougal'ın kız kardeşi olduğunu hatırlamadan önce. Onların Amerika'ya gitmesine sebep olan Culloden Savaşı'ydı - ve Culloden henüz gerçekleşmemişti.

Ve o bunu görecek kadar yaşamayacak, diye düşündü, Dougal'ın yüzünü konuştuğu sırada izlerken sersemce bir korku hissederek. Dougal savaştan saatler önce, Inverness yakınındaki Culloden Evi'nin çatısında, Jamie Fraser'ın İskoç kaması boynuna sokulmuş halde ölecekti.

Asılma ve kurtarılma hikâyesini kısaca anlattı - ve asılmasında Buck'ın oynadığı rolü atladı. Buck'ın orada yanında olduğunu hissedebiliyordu, kararlı şekilde eğildi ama ona bakmadı. Eğer ona bakarsa boğmak isterdi. Yine de istiyordu aslında.

Bitirdiğinde neredeyse konuşamıyordu ve kalbi bastırılmış öfkeyle birlikte kulaklarında güm güm atıyordu. Herkes saygıdan acımaya giden bir duygu silsilesiyle ona bakıyordu. Allie MacLaren önlüğünü burnuna bastırmış açıkça burnunu çekiyordu ve hatta annesi bile lapaya attığı fazla tuz için pişman görünüyordu. Angus öksürdü ve ona içinde bira olduğu ortaya çıkan bir taş şişe uzattı. Roger tüm bakışlardan kaçınarak bir teşekkür mırıldandı ve içti.

Dougal ciddi şekilde başını salladı, sonra Angus'a döndü.

"Bana yukarıda asılan adamı anlat," dedi. "Ne zaman oldu ve olay hakkında neler biliyorsun?"

MacLaren'in yüzü doğal rengini biraz kaybetti ve birasını geri istiyormuş gibi görünüyordu.

"Altı gün geçti beyim." Bir önceki geceye göre kısa ve daha az duygu uyandıran bir açıklama yaptı - ama hikâye aynıydı.

Dougal düşünceli görünüyordu, parmaklarını nazikçe dizine vuruyordu. "Kadın," dedi. "Onun nereye gittiğini biliyor musun?"

"Ben... Ah... Cranesmuir'e gittiğini duydum beyefendi." MacLaren'in rengi ilgiyle tamamen yerine gelmişti ve dikkatli bir biçimde karısının kötü bakışlarından kaçınıyordu.

"Cranesmuir," diye tekrarladı Dougal. "Tamam, peki. Belki onu arayıp bulurum ve konuşurum. Adı ne?"

"Isbister," diye ağzından kaçırdı MacLaren. "Geillis Isbister."

Roger ayaklarının altındaki toprağın sallandığını sandı.

"Isbister?" Dougal'ın kaşı yukarı kalktı. "Kuzey adalarından, değil mi?"

MacLaren bilmediğini -ve ilgilenmediğini- ifade eden şekilde omzunu silkti. Roger, Dougal'ın dudaklarının tekrar kıpırdadığını gördü.

"Tamam," dedi kuru bir şekilde. "Pekâlâ, Orkneyli bir kadını Cranesmuir gibi büyük olmayan bir yerde bulmak belki de çok zor olmaz." Çenesini adamlarına doğru kaldırdı ve ayağa kalktığında hepsi birden kalktı. Roger ile Buck da doğruldu.

"Tanrı yardımcınız, yolunuz açık olsun beyefendiler," dedi onlara doğru eğilerek. "Küçük çocuğunuzla ilgili araştırma yapacağım. Eğer bir şey duyarsam haberi nereye göndereyim?"

Roger, Buck ile şaşırmış bir halde bakıştı. Brian Fraser ile kayınbiraderleri arasındaki ilişkiyi bildiğinden Lallybroch'a gönderilmesini isteyemezdi.

"Sheriffmuir diye bir yer biliyor musunuz?" diye sordu bu zamanda var olan diğer yerleri de hatırlamaya çalışarak. "Orada güzel bir han var- başka da bir şey yok."

Dougal şaşırmış görünüyordu ama başını salladı.

"Biliyorum beyefendi. Mar Kontu ile Sheriffmuir'de savaştım ve orada babam, erkek kardeşim ve ben onunla birlikte akşam yemeği yedik. Tamam, eğer bir şey duyarsam oraya haber göndereceğim."

"Teşekkür ederim." Kelimeler biraz boğuk çıkmıştı ama yeterince anlaşılırdı. Dougal anlayışla başını salladı sonra da MacLarenler'e veda etmek için döndü. Bir düşünceyle aniden durdu ve geri döndü.

"Gerçekten bir melek olduğunuzu düşünmemeliyim değil mi?" diye sordu ciddiyetle.

Roger karnındaki soğukluğa rağmen, "Hayır," dedi rahat şekilde gülümseyerek. *Ve bir hayaletle konuşan sen değilsin.*

Buck ile birlikte MacKenzieler'in ayrılışını izlerken ayakta durdu; Geordie ve Thomas, atlar taşlı sarp patikadan yavaşça giderken koşturmadan yürüyorlardı.

"Görmeden inananlar kutsanmışlardır" cümlesi Roger'ın kafasında uçuşuyordu. Belki de kutsanmak inanmak değildi; belki de bakmak zorunda olmamaktı.

***

Roger, Doktor McEwan'ın dönmesini umarak yola çıkışlarını mümkün olduğunca erteledi ama güneş gökyüzünde yükselmişti ve MacLarenler'in onların gitmesini istediği açıktı - ve Buck da gitmek istiyordu.

"Ben iyiyim," dedi aksi şekilde ve göğsüne bir yumruk vurdu. "Sapasağlamım."

Roger bundan şüphe ettiğini belirten boğazından bir ses çıkardı - ve şaşırdı. Boğazı acımamıştı. Elini boğazına götürmedi; gidiyor olsalar bile buna dikkat çekmeye gerek yoktu.

"Tamam, pekâlâ." Angus MacLaren'e ve Roger'ın matarasını onları bir an önce yolcu etmek için doldurmuş halde tutan Stuart'a döndü. "Misafirperverliğiniz ve akrabama karşı olan nezaketiniz için teşekkür ederim beyefendi."

"Ah," dedi MacLaren, açıkça bir vedalaşma olan bu sözle belirgin şekilde rahatlamıştı. "Önemli değil."

"Eğer- eğer şifacı gelirse ona bizim yerimize teşekkür eder

misiniz? Ve dönüşte onu görmek için gelmeye çalışacağımı da söyler misiniz?"

"Dönüşte," diye tekrarladı MacLaren, daha az bir coşkuyla.

"Evet. Lochaber'e gidiyoruz, Cameron topraklarına. Eğer orada oğluma dair hiçbir iz bulamazsam bu yoldan geri döneceğiz ve belki bir haber duyabilmek için Leoch Kalesi'ne uğrayacağız."

Bunu duyunca MacLaren'in yüzü parladı. "Ah, tamam," dedi içtenlikle. "İyi düşünmüşsünüz. Yolunuz açık olsun!"

41

BİRŞEYLERİN BİRLEŞTİĞİ YER

"Annene yardımcı olmak istemiyor değilim," dedi Bay Buchan üçüncü kez. "Ama kızlarım varken evimde gürültüye ve suçluların girip çıkmasına katlanamam değil mi?"

Bay Buchan ona bakmıyor olsa da Jem uysalca başını salladı. Adam ara sıra birisinin onları takip ettiğini düşünüyormuş gibi dikiz aynasına ve omzunun üstünden geriye bakıyordu. Jem de bakmak istedi ama dizlerinin üzerinde doğrulup geri dönmeden bunu yapamazdı ve Mandy kucağında uyuyakalmıştı.

Saat geçti ve esnedi ama ağzını eliyle kapatmayı unuttu. "Affedersiniz" demeyi düşündü ama Bay Buchan'ın bunu fark ettiğini sanmıyordu. Midesinden gaz geldiğini hissetti ve bu defa ağzını eliyle kapattı; yediği balık ve patatesten sirke tadını aldı. Bay Buchan annesi için de fazladan balık almıştı; koltuklar yağlanmasın diye yerde Jem'in ayakucunda kese kâğıdının içinde duruyordu.

"Babanın ne zaman geri döneceğini biliyor musun?" diye sordu Bay Buchan birdenbire ona bakarak. Jem başını sağa sola salladı; balık ve patatesin midesinden geldiğini hissederek kusacakmış gibi oldu.

Bay Buchan ağzını sıkıca kapatmıştı, sanki bir şey söylemek istiyor ama söyleyemezmiş gibi.

"Baba..." diye mırıldandı Mandy, sonra başını ağabeyinin

kaburgalarına bastırdı, homurdandı ve uyumaya devam etti. Çok kötü hissediyordu. Mandy babasının nerede olduğunu bile bilmiyordu; muhtemelen onun kulübede falan olduğunu sanıyordu.

Annesi, babasının, Jem'in orada büyükbabası ile birlikte olmadığını anlar anlamaz döneceğini söylemişti. *Ama nasıl?* diye düşündü ve ağlamamak için dudağını sertçe ısırmak zorunda kaldı. *Nasıl bilebilir ki bunu?* Hava kararmıştı ama arabanın kontrol panelinden ışık geliyordu. Eğer ağlarsa Bay Buchan görebilirdi.

Arabanın dikiz aynasında farlar parladı ve gömleğinin kolunu gizlice burnuna silerek yukarı baktı. Küçük beyaz bir kamyonetin arkalarından geldiğini gördü. Bay Buchan bir şeyler mırıldandı ve gaza daha sert bastı.

***

Brianna bir avcı gibi bekliyordu: hem zihni hem de vücudu kendi halinde ama harekete geçmeye değecek bir şey ortaya çıkarsa birlikte çalışabilecek durumda. Kuzeni Ian ile birlikte Tepe'de keseli sıçan avını anımsamıştı. Mayhoş yapışkanlığı, göz yaşartan çam meşalelerinin dumanını, ağaçta bir anlık parlayan gözleri anımsadı...

Ve sonra telefon çaldı. Bir anda ayaktaydı, elinde silahı, tüm algıları eve odaklanmıştı. Tekrar çaldı, mesafeden dolayı ses boğuktu ama yanlış duymuş olamazdı. Roger'ın odasındaki telefondu bu, hatta o bunu düşündüğü sırada çalışma odasının kapısının açılmasıyla anlık bir ışık parıltısı gördü ve çalan telefon aniden durdu.

İçinin daraldığını hissetti ve ağaca çıkıp saklanan keseli sıçanla arasında küçük bir akrabalık hissetti. Ama keseli sıçanın silahı yoktu.

İlk dürtüsü gitmek ve evinde her kim varsa gizlendiği yerden çıkarıp kimliğini öğrenmekti. Rob Cameron olduğuna bahse girerdi, namlunun ucunu ona doğrultup evden dışarı çıkarma umuduyla silahını daha sıkı kavradı. Jem'i geri almıştı ve Cameron'ın onu sağ bırakmak için bir sebebinin kalmadığını biliyordu.

Ama Brianna kulenin kapısında tereddüt etti ve aşağıya baktı.

Evinde her kim var ise telefona cevap vermişti. *Eğer bir hırsız olsaydım hırsızlık yapmak için girdiğim bir evde çalan telefonu yanıtlamazdım. Eğer içerde uyuyan insanları uyandıracağımı düşünmüyorsam tabii.*

Evinde her kim varsa evde kimse olmadığını çoktan biliyordu.

"Gösterilmek istenen şey de bu." Babasının sesi zihninde yankılandı. Evde olan kişi bir telefon bekliyordu.

Dışarı çıktı, derin bir nefes ile taze soğuk kokusu karaçalıların kulenin rutubetli misk kokusunun yerini aldı. Kalbi hızlı atıyor ve zihni daha da hızla çalışıyordu artık. *Kim arayacak onu ya da onları? Ne söylemek için?*

Belki birisi onu ormanlık yoldan gelirken görmüştü. Belki Rob'a onun burada, kulede olduğunu söylemek için aramışlardı. Hayır, bu anlamsızdı. Evde her kim varsa Brianna geldiğinde çoktan evin içindeydiler. Eğer biri onun geldiğini gördüyse evi o zaman aramış olmalıydılar.

O halde şöyleydi: Eğer telefon Brianna ilgili değilse, ya birinin Lallybroch'a geldiği hakkında uyarıydı ya da evin dışında her kim varsa çocukları bulduğuyla ilgili bir haberdi.

Namlunun metali terleyen avucunda kayganlaşmıştı ve silahı sıkıca tutmak ciddi bir çaba gerektiriyordu. Hatta eve doğru koşmamak için harcadığı çabadan da daha çok.

Can sıkıcı olsa da beklemek zorundaydı. Eğer biri çocukları bulduysa onları korumak için Fiona'nın evine vaktinde ulaşamazdı; Fiona ile Ernie'ye ve de Inverness polisine güvenmeliydi. Ama eğer durum buysa, evdeki kişi derhal çıkacaktı. *Eğer Rob piçi etrafta beni gafil avlamak umuduyla dolanmaya niyetli değilse ve...* Elindeki silaha rağmen bu düşünce içinde hoş olmayan bir titreme oluşturdu - Stephen Bonnet'nin tecavüzünü anımsadı.

"Seni öldürdüm Stephen," dedi mırıldanarak. "Ve ölmüş olmana çok memnunum. Çok yakında cehennemde bir arkadaşın olacak. Ateşin onun için yanıyor olduğundan emin ol tamam mı?"

Bu moralini düzeltti ve evden görünen patikadan değil, tepe-

nin yamacından onu mutfak bahçesinin yakınına getirecek bir açıyla gelip çömelerek, çalıların arasından ördek gibi yürüdü. Karanlıkta bile işini şansa bırakmıyordu; yarım ay yükseliyordu bulutların arasından hızla ilerliyordu.

Yaklaşan bir arabanın sesiyle başını kaldırdı ve kuru katırtırnağı öbeğinin üstünden dikkatle baktı. Bir elini cebine soktu, kurşunları karıştırdı. On dört. Bu kadarı yeterli olmalıydı.

Fiona'nin balistik hakkında söyledikleri zihninde uçuşuyordu, toplu insan öldürmekten hapse girme ihtimalini belli belirsiz anımsadı. Rob Cameron'u öldürme ihtimali onu hoşnut etse de, ona Jem'i geri almak için ihtiyacı olmasa da neler olup bittiğini bulmak için ihtiyacı vardı. Ve polis barajdaki adamı arayıp bulsa da eğer ortada bir çeşit çete varsa, Rob diğerlerinin kim olduklarını ve ne istediklerini bulmak için tek yoldu.

Ön farlar yola ve avluya vurunca Brianna aniden ayağa kalktı. Hareket sensörlerinin ışıkları yandı. Ernie'nin küçük beyaz kamyonetini ve yan tarafındaki *Buchan Elektrik/Tüm İhtiyaçlarınız İçin Arayın 01463 775 4432* yazısıyla kıvılcım sıçratan kopmuş kablo resmini aydınlattı.

"Lanet olsun," dedi. "Lanet, lanet olsun!"

Arabanın kapısı açıldı ve Jem çıktı, sonra arabanın içinde küçük siyah bir leke gibi görünen Mandy'ye yardım etmek için döndü.

"ARABAYA BİN!" diye feryat etti Brianna, yamaçtan aşağı koşarak, taşlar yuvarlanırken ayak bilekleri süngerimsi toprak yüzünden bükülüyordu. "JEMMY! BİN!"

Jem'in döndüğünü gördü, yüzü ışığın parıltısında bembeyazdı ama çok geçti. Ön kapı açıldı ve iki kişi dışarı çıkıp arabaya doğru koştu.

Brianna nefesini boşa harcamadı ve tüm enerjisiyle koştu. Bir çifte bu mesafede işe yaramazdı - ya da belki yaramazdı. Kayarak durdu, silahı omzuna koydu ve ateş etti. Saçmalar karaçalıların içine, küçük oklar gibi vızıldayan bir sesle uçtu.

"ARABAYA!" diye haykırdı Brianna ve tekrar ateş etti. Davetsiz misafirler eve doğru koştular ve Jem, Tanrım, ürkmüş bir kurbağa gibi arabanın içine zıpladı ve kapıyı ardından çarptı.

Henüz dışarı çıkmış olan Ernie bayıra bön bön bakarak bir an durdu, ama sonra ne olduğunu anlayıp kendine geldi ve arabaya sıçradı.

Spot lambasının parıltısında silahı tekrar doldurdu Brianna. Bu alanda hiç hareket olmazsa ışık ne kadar açık kalırdı? Kurşunları doldurdu ve Ernie'nin arabasına koştu. Yoldaki yeni bir far ışığı dikkatini bozdu. Yüce Meryem, Tanrı'nın annesi, bu da kimdi? Lütfen Tanrım, polis olsun...

Birden ikinci bir araç ön avluya hızla girdiğinde ışık söndü ve sonra tekrar yandı. Evdeki insanlar yeni gelen araca bir şeyler bağırarak misafir odasının penceresinden dışarı sarkıyordu. Ernie'nin kamyonetine benziyordu ama üzerinde *Poultney's, İyi Oyun Tedarikçisi yazıyordu* ve yanında vahşi bir yabandomuzunun fotoğrafı vardı.

"Kutsal Meyrem, biz günahkarlar için dua et, şimdi ve öldüğümüz sırada..." Ernie'nin aracına gitmeliydi ama çok geçti. Üstünde *İyi Oyun* yazan kamyonet hızlandı ve Ernie'nin arabasına yandan çarptı. Brianna, Mandy'nin çığlıklarını duyabiliyordu.

"Lanet Annesi... Jesus H. Roosevelt Christ!" Ön bahçeyi dolaşamazdı. Doğruca koştu, yakından nişan aldı ve saçmanın patlamasıyla İyi Oyun yazan arabanın ön lastiğini parçaladı.

"ARABADA KALIN!" diye bağırdı ve aynı şekilde silahı ön cama doğrulttu. İki belli belirsiz kişi araçta hızla eğildi.

Adamlar -evet, iki adam- evde birbirlerine ve kamyonettekilere bağırıyordular. İşe yaramaz yalvarmalar ve hakaretler vardı, ama içlerinden biri şimdi diğerlerine Brianna'nın silahının bir çifte olduğunu söylüyordu. Çifte kısa menzil dışında işe yaramazdı ve sadece iki atış mümkün.

"Hepimizi vuramazsın, kadın!"

Bu Rob Cameron'du, üstünde Poultney's yazısı olan kamyonetten bağırıyordu. Bir yanıt vermeye zahmet etmedi ama evin menziline girmek için koştu ve misafir salonunun camı paramparça oldu.

Ter her yanından akıyordu. Silaha iki kurşun daha yerleştirdi. Ağır çekimde hareket ediyor gibi hissetti -ama dünyanın

geri kalanı daha yavaş hareket ediyor gibiydi. Acele etmeden Ernie'nin arabasına yürüdü ve sırtını Jem ile Mandy'nin saklandığı kapıya yasladı. Pencere birkaç santimetre açılınca yoğun bir balık ve sirke kokusu yayıldı.

"Anne-"

"Anneciğim! Anneciğim!"

"Lanet olsun, Brianna! Neler oluyor?"

"Birkaç kaçık beni öldürmek ve çocuklarımı almak istiyor Ernie," dedi sesini Mandy'nin ağlamasıyla birlikte yükselterek. "Sana nasıl görünüyor? Peki araba motorunu çalıştırmaya ne dersin?"

Diğer araba atış menzili dışındaydı ve sadece bir yanını görebiliyordu. Brianna diğer taraftaki kapının açıldığını duydu ve evin kırık camında bir hareket gördü.

"Şimdi çalıştırsan harika bir zamanlama olur Ernie." Bu piçlerden birinin onun tüfeğini aldığını unutmamıştı, sadece onu nasıl kullanmaları gerektiğini bilmediklerini umuyordu.

Ernie çılgınca anahtarı çeviriyor ve gaza basıyordu. Brianna onun dua ettiğini duyabiliyordu ama motora fazla yüklenip çalışamaz hale getirmişti; marş işe yaramaz bir şekilde ses çıkardı. Brianna alt dudağını ısırıp arabanın önünden büyük adımlarla yürüdü, İyi Oyun kamyonetinden birini tam zamanında yakaladı. Bunun bir kadın olduğunu fark etti, kısa, tıknaz, yün bir başlık takmış ve eski bir plastik mont giymişti. Silahı omzuna kaldırdı ve kadın geri kaçmaya çalıştı, takıldı ve bir "Ah!" sesiyle sırtüstü yere düştü.

Kahkaha atmak istedi ama sonra Cameron'ı elinde tüfekle arabadan çıkarken gördü ve bu isteği geçti.

"Bırak onu!" Adam silahı omzunda ona doğru uzun adımlarla ilerledi. Tüfeği nasıl kullanması gerektiğini bilmiyordu; Brianna'ya ve tüfeğe vahşice baktı, sanki kendi kendine nişan alabilirmiş gibi, sonra da fikrini değiştirdi ve tüfeği indirdi.

Evin ön kapısı birden açıldı ve ayak seslerinin hızla yaklaştığını duydu. Brianna topuğunun üstünde döndü ve koştu, evden gelen iki adamı uzak tutmak için Ernie'nin arabasına tam zamanında yetişti. Biri hemen yan yan kaçmaya başladı, diğeri

arabaya doğru gitmek ve aptal arkadaşlarını kurtarmak niyetindeydi. Rob Cameron şimdi Brianna'ya yavaşça yaklaşıyordu, elleri yukarda saldırgan olmadığını belli ediyordu – ha!

"Bak Brianna, sana zarar vermek istemiyoruz," dedi.

Buna yanıt olarak Brianna silahı doldurdu ve adam bir adım geri attı.

"Ciddiyim," dedi adam sesinde bir keskinlikle. "Senle konuşmak istiyoruz, hepsi bu."

"Tamam, sen onu benim külahıma anlat." Dedi. "Ernie?"

"Anne-"

"Ben söyleyene kadar sakın kapıyı açmaya kalkma Jemmy!"

"Anne!"

"Aşağı eğil Jem, şimdi! Mandy'yi al!" Evdeki adamlardan biri ve tıknaz kadın tekrar harekete geçmişti; onları duyabiliyordu. Ve evdeki diğer adam karanlığa karışmıştı. "ERNIE!"

"Ama anne, birisi geliyor!"

Herkes bir anlığına dondu ve çiftlik yolundan aşağı gelerek yaklaşan arabanın sesi gece sessizliğinde kendini belli ediyordu. Ernie motoru bağırtıp zorla kendine getirdiğinde Brianna döndü ve kapının kolunu yakaladı. Koltuğa zıpladı, ayağı az kalsın koltukların arasında yere çökmüş, gözleri karanlıkta kocaman açılmış olan Jem'in kafasına çarpıyordu.

"Gidelim Ernie," dedi, bulundukları duruma göre oldukça sakin bir şekilde. "Çocuklar, siz aşağıda kalın."

Bir tüfek dipçiği Ernie'nin kafasına yakın olan cama çarptı, camı çatlattı ve Ernie ciyakladı ama Tanrı korusun, motoru tekrar durdurmadı. Bir kez daha vurulduğunda cam kırıldı, parıldayan parçalar şelale gibi içeri boşaldı. Brianna kendi silahını bıraktı ve Ernie'nin üstünden atılıp camı kıran tüfeğe uzandı. Onu yakaladı ama adam çevirip silahını ondan kurtardı. Brianna vahşice uzanıp onun yün şapkasına uzandığında şapka elinde kaldı ve adamı şok içinde ağzı açık bıraktı.

Spot ışıkları avluyu karanlık içinde bırakarak söndü ve şimdi parlak noktalar Brianna'nın gözünün önünde dans ediyordu. Yeni araç korna çalarak avluya girdiği anda spot ışıklar tekrar yandı. Brianna camdan dışarıyı görmeye çalışarak Ernie'nin üs-

tünden yükseldi, sonra da kendini arabanın diğer tarafına fırlattı.

Gelen sıradan bir arabaydı -lacivert bir Fiat- avlunun çevresinde dönerken oyuncak gibi görünüyordu ve kornayı ateşteki bir domuz gibi çalıyordu.

"Bir arkadaş mı sence?" diye sordu Ernie, sesi gergin ama paniğe kapılmış değildi. "Ya da düşman?"

Fiat birlikte ayakta duran üç davetsiz misafire doğru yöneldiğinde, "Arkadaş," dedi Brianna nefes almadan. Hepsi hamamböceği gibi çimlere dağıldılar ve Ernie sevinçle torpidoya bir yumruk attı.

"Bu size gününüzü gösterecek alçak herifler!"

Bree kalıp şovun geri kalanını izlemek isterdi ama Cameron her nerede ise, şüphesiz ki çok yakında bir yerdeydi.

"Yürü Ernie!"

Berbat bir gürültü ve metal sürtünmesiyle kamyonet ilerledi. Araba çok kötü sendeledi; arka dingil zarar görmüş olmalıydı. Bir tekerleğin kopmadığını umut edebiliyordu sadece.

Koyu mavi Fiat avluda dolanıyordu; Ernie'nin arabasına korna çalıp selektör yaptı ve sürücü tarafındaki pencereden bir el sallandı. Brianna dikkatlice başını uzattı ve el salladı, sonra nefes nefese tekrar koltuğuna oturdu. Baktığı yerde siyah noktalar uçuşuyordu ve terden saçı yüzüne yapışmıştı.

Yolu birinci viteste zorlanarak aldılar, korkunç bir sürtünme sesiyle birlikte arka tekerlek göçtü.

"Anne." Jemmy av köpeği gibi başını koltuğun üstünden uzatmıştı. "Şimdi çıkabilir miyim?"

"Tabii ki." Brianna derin bir nefes aldı ve Mandy'nin de çıkmasına yardım etti. Küçük kız ağlayarak Brianna'nın göğsüne sığındı.

"Geçti bebeğim," diye fısıldadı Brianna onun saçlarının arasından, bu küçük bedene aynı şekilde sığınarak. "Her şey iyi olacak." Jem'e baktı, Ernie ile arasında duruyordu. Kambur şekilde oturmuş ve yün montunun içinde arabanın içi sıcak olmasına rağmen gözle görülür şekilde titriyordu. Elini uzattı ve oğlunu ensesinden tutup hafifçe sarsarak. "İyi misin dostum?"

Jem başını salladı hiçbir şey söylemeden. Brianna elini onun yumruk yaparak dizine koymuş olduğu elinin üstüne sardı ve sıkıca tuttu - hem güven vermek hem de kendi elinin titremesini durdurabilmek için.

Ernie boğazını temizledi.

"Üzgünüm Brianna," dedi sertçe. "Bilmiyordum- yani, şu Cameron evimize gelip Fiona'ya vurduktan sonra çocukları geri getirmenin doğru olacağını düşündüm, ben-"

"O ne yaptı?" Şu son bir saatte yaşananlardan sonra bu haber kişisel sismografında sadece bir *bip* sesi kadar yer kapladı, yeni yeni geçmekte olan daha büyük şok dalgalarının arasına gizleniverdi. Ama Brianna sorular sordu ve Jem de kendine gelmeye başladı, kendisiyle ilgili olan kısmı anlatırken, Bayan Kelleher ve polis memuruna yavaş yavaş öfkelendi. Midesinin çukurunda neredeyse bir kahkaha olabilecek bir kıpırdanma hissetti.

"Sorun yok Ernie." Adamın yinelediği özür dileme denemelerini başından savdı. Kendi sesi hırıltılıydı, boğazı bağırmaktan ağrıyordu. "Ben de aynısını yapardım sanırım. Ve sen olmasan asla kaçamazdık." Ernie olmasa çocukları burada olmazlardı aslında ama adam da bunu biliyordu; bunu yüzüne vurmaya gerek yoktu.

"Tamam, hımm." Bir süre sessizce arabayı sürdü, sonra dikiz aynasına bakarak sohbet tonunda, "Senin şu küçük mavi araba bizi takip ediyor," dedi Ernie. Yutkunmasıyla boğazı hareket etti.

Brianna bir eliyle yüzünü ovuşturdu, sonra baktı. Sahiden de Fiat onların arkasından belli bir mesafeden geliyordu.

Ernie öksürdü. "Şey... Nereye gitmek istiyorsun Bree? Sadece kasabaya kadar gidebileceğimizden emin değilim. Ama ana yolda kapalı garajı olan bir benzin istasyonu var- eğer orda durursak, telefonları da vardır. Ben arabayla ilgilenirken sen de polisi ararsın."

"Polisi arama anne," dedi Jemmy burun delikleri nefretle açılarak. "Onların hiçbir yardımı olmuyor."

"Hımm," dedi Brianna belirsiz şekilde, başını sallayan ve dişlerini sıkan Ernie'ye bir kaşını kaldırdı.

Kendisi de polisi aramak istemiyordu – çok meraklılardı. Onların kocasının dün akşam nerede olduğu hakkındaki hassas sorularını kabaca geri çevirmeyi başarmıştı, onlara onun Londra'da Britanya Müzesi Okuma Odası'nı ziyaret ettiğini ve eve döner dönmez onları arayacağını söylemişti. Eğer polis bu silahlı çatışmayı duyarsa, kocasının özel ilişkileriyle ilgili çok inceleme yapılırdı. Ve polisin Roger'ın ortalıkta olmamasıyla ilgili onun bir şeyler yaptığı konusunda şüpheleneceği sonucuna varmak için çok zeki olmasına gerek yoktu, çünkü nerede olduğunu da söyleyemezdi. Söylemesi asla mümkün olmayabilirdi de. Brianna zorlukla yutkundu.

İşe yarayabilecek tek şey kavga ettiklerini ve Roger'ın evi terk ettiğini söylemekti - ama son yaşanan olayların gölgesinde bu kulağa uydurma gelirdi. Ve ne olursa olsun çocukların önünde böyle bir şey söyleyemezdi.

Ama benzin istasyonunda durmak şu an yapılabilecek tek şeydi. Eğer mavi Fiat onları oraya kadar takip ederse en azından bu dostun kim olduğunu keşfedebilirdi. Ve eğer o sivil polis ise... Pekâlâ, o konuyla sonra ilgilenecekti. Şok geçmişti şimdi, ayrılmış, dalgın ve çok yorgun hissediyordu. Jemmy'nin eli avucunda rahatlamıştı ama parmakları hâlâ baş parmağına sarılıydı.

Arkasına yaslandı, gözlerini kapattı ve boşta duran eliyle yavaşça Mandy'nin omurgasına dokundu. Küçük kızı göğsünde rahatlamış uyuyordu, oğlunun başı ise omzundaydı ve çocuklarının ona olan güvenlerinin ağırlığı kalbindeydi.

***

Benzin istasyonu Little Chef kafesinin bitişiğindeydi. Çocukları çıkarırken Ernie'yi garaj görevlisiyle konuşması için bıraktı. Omzunun üstünden bakmaya zahmet etmedi; otoyolda saatte 30 kilometre hızla sürtünme sesleri çıkararak ilerlerken mavi Fiat kalabalık yapmamak için ciddi bir mesafe geride kalmıştı. Eğer sürücü konuşmak istemeseydi, arabayı sürüp çok gözden kaybolurdu. Belki onunla uğraşmadan önce bir fincan çay almayı başarabilirdi.

"Bekleyemem," diye mırıldandı. "Kapıyı açar mısın lütfen Jem?"

Mandy kollarında hareketsiz bir şekilde bir çimento çuvalından farksızdı ama yiyecek kokusuyla kıpırdanmaya başladı. Bree eskimiş kızartma yağı, yanmış patates kızartması ve sentetik pankek şurubunun kötü kokusundan midesi bulandı ama Jem ile Mandy için dondurma ve kendisi için de çay söyledi. Bu yerde bile çay kötü olamazdı değil mi?

Pek de sıcak olmayan bir fincan su ve poşet çay onu tam tersini düşünmeye ikna etti. Fark etmezdi; boğazı o kadar kasılmıştı ki suyu bile içebileceğinden şüpheliydi.

Her ne kadar bir battaniye gibi sarılmış halde etrafında tutmayı tercih etmek istese de şokun huzurlu uyuşukluğu geçiyordu. Kafe, üstünde ayak izleri olan beyaz muşamba alanla çok aydınlıktı ve birden tıpkı pis mutfak zeminindeki bir böcek gibi kendini korunmasız hissetti. Endişe zihninde hoş olmayan bir böcek gibi harekete geçti ve gözlerini kapıya dikip silahını yanında getirmiş olmayı diledi.

O dikkatle kaskatı kesilene kadar Jem'in de kapıyı izlediğini fark etmedi.

"Anne! Bu Bay Menzies!"

Bir anlığına ne bu kelimeler ne de kafeye giren adamın görüntüsü bir şey ifade etti. Birkaç kez gözlerini kırptı ama adam hâlâ oradaydı, onlara doğru endişeli bir ifadeyle uzun adımlarla yürüyordu. Jem'in okul müdürü.

"Bayan MacKenzie," dedi ve masanın üstünden uzanıp onun elini hararetli şekilde sıktı. "Tanrı'ya şükürler olsun ki iyisiniz!"

"Ee... Teşekkürler," dedi Brianna halsizce. "Siz- o siz miydiniz? Mavi Fiat'taki?" Bu Darth Vader'la yüzleşeceği için endişelenirken Mickey Mouse ile karşılaşmak gibiydi.

Adam gözlüklerinin ardında kızardı.

"Ee... Şey. Ben- ee..." Jem'in bakışını yakaladı ve becerriksizce gülümsedi. "Annene göz kulak oluyorsun demek Jem?"

"Evet efendim." Jem sorular sormaya başlayacak gibiydi. Bree hemen bakışıyla ona engel oldu ve Lionel Menzies'e oturmasını işaret etti. Adam oturdu ve bir şey söyleyecekmiş gibi

derin bir nefes aldı ama garson tarafından sözü kesildi. Garson orta yaşlı, uzun çorap ve hırka giymiş bir kadındı, hayatını karmaşıklaştırmadıkları sürece onların uzaylılar ya da hamamböcekleri olup olmadığını umursamayan bir havası vardı.

"Çay söyleme," dedi Bree, fincanını işaret ederek.

"Evet, teşekkürler. Ben... Jambonlu sandviç ve bir gazoz alabilir miyim?" diye sordu kararsız şekilde garsona bakarak. "Domates soslu?"

Kadın küçümseyip yanıt bile vermedi ve not defterini kapatıp ilerledi.

"Pekâlâ," dedi Menzies, düşmanla karşılaşmak üzere olan biri gibi omuzlarını dikleştirdi. "Bana tek bir şey söyleyin tamam mı? Rob Cameron sizin evinizde miydi?"

"Öyleydi." Bree kısaca konuştu Cameron'ın Menziesler ile bir çeşit bağı olduğunu sonradan hatırlayarak - kuzen ya da başka bir ilişki? "Neden?"

Adam üzgün görünüyordu. Soluk yüzlü, kahverengi kıvırcık saçlı ve gözlüklü, hiçbir şekilde dikkat çekici değildi. Genelde insana kendini güvende hissettiren arkadaş canlısı bir havaya ve otoritenin dinginliğine sahipti ama bu gece hiçbiri yoktu.

"Olabileceğinden korkmuştum. Ben- akşam haberlerinde duydum. Rob'un polis tarafından arandığını." Etrafta duyabilecek mesafede kimse olmamasına rağmen sesini alçalttı. "Şeyle alakalı... Yani..." Jem'e doğru tedbirli bir şekilde başıyla işaret etti. "Jeremiah'ı kaçırmakla ilgili."

"Kaçırdı!" dedi Jem, kaşığını bırakıp dik oturdu. "Yaptı Bay Menzies! Beni geceyi Bobby ile geçirmem için aldığını söyledi ama beni taşlara çıkardı ve-"

"Jem." Brianna sakin bir tonda konuştu ama bu onun Hemen Şimdi Çeneni Kapa tonuydu. Jem duyulabilir şekilde homurdandı ve annesine bir bakış atıp sustu.

"Evet, yaptı," dedi Brianna dengeli bir şekilde. "Bu konuyla ilgili ne biliyorsunuz?"

Menzies şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Ben- ne, hiçbir şey. Düşünemiyorum neden-" Birden durdu, öksürdü ve gözlük-

lerini çıkarıp mendilini cebinden aldı ve temizledi. Gözlüğünü yeniden taktığında kendini toparlamıştı.

"Belki hatırlarsınız, Rob Cameron benim kuzenim. Ve tabii ki o kiracımız. Onunla ilgili bunu duymak benim itibarımı sarstı. Bu yüzden Lallybroch'a gelip sizinle ve kocanızla konuşmak istedim." Bir kaşını kaldırdı ama Brianna, Roger'la ilgili bu imaya cevap vermedi ve o da devam etti. "Ayrıca Jem'in iyi olduğunu görmek de istedim, iyi misin Jem?" Çocuğa bakarak sormak için durdu.

"Ah evet, iyiyim," diye yanıtladı Jem hafife alarak, gergin görünmesine rağmen. "Beyefendi," diye ekledi sonradan ve üst dudağına bulaşmış olan çikolatalı dondurmayı yaladı.

"Çok iyi." Menzies gülümsedi ve Brianna onun gözlüklerinin ardında her zamanki sıcaklığın parladığını gördü. Bu sıcaklık Brianna'ya baktığında ciddi olmasına rağmen hâlâ vardı. "Bir yanlışlık olabilir mi diye sormak istiyordum ama sanırım yoktu? Tüm olanların... Işığında." Başını Lallybroch'a doğru eğdi ve yutkundu.

"Evet vardı," dedi Brianna vahşice, Mandy'yi kucağına alarak, "ve yanlışı Rob Cameron yaptı."

Menzies yüzünü buruşturdu, derin bir nefes aldı ama sadece başını salladı. "Yardım etmek isterim," dedi sadece.

"Kesinlikle ettiniz," diye temin etti Brianna, onunla şimdi ne yapacağını düşünerek. "Ah, Mandy, her yere damlatıyorsun! Peçete kullan, Tanrı aşkına." Kızının huysuz mızmızlanmalarını yok sayarak Mandy'nin yüzünü çabucak silip temizledi. Yardım edebilir miydi? Ona deli gibi inanmak istiyordu; içi hâlâ titriyordu ve her yardım teklifini kabul etmeye hazırdı.

Ama bu adam Rob Cameron'ın akrabasıydı. Belki konuşmak için belki de başka sebeplerden dolayı gelmişti.

"Ernie Buchan ile konuştum," dedi Menzies cam pencereye doğru başını sallayıp. "O, ee, polisin olaya dahil olmasını istemediğini düşünüyor gibi görünüyor?"

"Hayır." Bree'nin ağzı kurumuştu; düşünmeye çalışarak ılık çayı yudumladı ama düşünceleri cıva damlaları gibi her yöne dağılmıştı. "Hayır- henüz değil. Dün gecenin yarısını polis

merkezinde geçirdik. Bu gece gerçekten daha fazla soruyla uğraşmak istemiyorum." Derin bir nefes aldı ve doğruca adama baktı.

"Neler olduğunu bilmiyorum," dedi Menzies. "Rob Cameron'un Jemmy'yi neden kaçırdığını bilmiyorum-"

"Evet, biliyorsu-" diye başladı Jem ve Brianna başını çevirip ona baktı. Oğlu karşılık olarak ona baktı; gözleri kızarmıştı, yumrukları sıkılıydı ve bir patlamayla açığa çıkmak üzere ünlü Fraser siniri oradaydı.

"Gerçekten biliyorsun!" dedi bir tezgâhın oradaki çift kamyon şoförünün dönüp ona bakmasına yetecek kadar yüksek sesle. "Sana söyledim! Benden istediği-" Tekrar uyuklamaya başlayan Mandy sıçrayıp uyandı ve ağlamaya başladı.

"Babamı istiyorum!"

Jem'in yüzü öfkeden kıpkırmızıydı ve bu olanla birlikte bembeyaz kesildi.

"Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni!" diye haykırdı Jem, Brianna'nın üstüne tırmanmaya çalışırken dehşet içinde ciyaklayıp daha fazla çığlık atan Mandy'ye.

"BABAAA!"

"Jem!" Lionel Menzies çocuğa uzanmak için ayağa kalmıştı ama Jem tamamen kendinden geçmişti, öfkeyle zıplıyordu. Tüm restoran ağzı açık halde onlara bakıyordu.

"Git BURDAN!" Jem, Menzies'e adeta kükredi. "LANET OLSUN! Sakın bana dokunma! Sakın anneme dokunma!" Ani bir öfkeyle Menzies'in kaval kemiğine tekme attı.

"Tanrım!"

"Jem!" Bree debelenen, haykıran Mandy'yi yakaladı ama Jem'e dondurmasını alıp duvara fırlatmadan önce yetişemedi ve sonra o kafeden kapıyı öyle hızla çarpıp koşarak çıktı ki girmek üzere olan bir adam ve kadın o roket gibi geçerken kenara zıplamak zorunda kaldılar.

Brianna tüm kanın beyninden çekilmesiyle hızla oturdu. *Kutsal Meryem, Tanrının annesi, bizim için dua et...*

İçerisi Mandy'nin hıçkırmasını saymazsak sessizdi, gerçi o da yaşadığı panik hafifledikçe yavaş yavaş geçiyordu. Sonunda başını Brianna'nın göğsüne, yüzünü keçe paltoya gömdü.

"Şşş, tatlım," diye fısıldadı Bree başını eğerek, Mandy'nin saçları dudaklarına değdi. "Sus artık. Her şey geçti. Her şey iyi olacak."

Mandy belli belirsiz bir mırıldanma eşliğinde sustu. "... Baba?"

"Evet," dedi Bree sert bir şekilde. "Çok yakında babanı göreceğiz."

Lionel Menzies boğazını temizledi. Kaval kemiğini ovmak için oturmuştu ama kapıya doğru hareket ederek bundan vazgeçti.

"Ben... Jem'in peşinden gitsem iyi olur mu?"

"Hayır. O iyi... Demek istediğim... O Ernie ile birlikte, görebiliyorum." Onlar park yerindeydiler neon tabelanın ışığında ancak görünüyorlardı. Jem restorana doğru gelen Ernie'ye çarpmış ve ona yapışıp kalmıştı. Brianna izlerken, Ernie tecrübeli bir baba olarak diz çöktü ve sırtını sıvazlayarak Jem'e sarıldı.

"Mmm." Bu Menzie'nin sandviçini getiren garson kadındı, duygusuz suratında anlayış vardı. "Küçük oğlan çok yorgun, buna şüphe yok."

"Üzgünüm," dedi Bree hafifçe, başını kırılmış tabağa ve duvarı lekeleyen çikolatalı dondurmaya doğru işaret ederek. "Ben, ee, bunu ödeyeceğim."

"Ah, dert etme," dedi garson kadın başını sallayıp. "Benim de sütten yeni kesilmiş çocuklarım var. Yeterince derdinin olduğunu görebiliyorum. Ben sana güzel bir çay getireyim."

Kadın ilerleyip gitti. Lionel Menzies konuşmadan gazoz kutusunu açtı ve ona doğru itti. Brianna gazozu aldı ve aceleyle içti. İçindeki glikoz kan dolaşımına yaşam iksiri gibi gelmişti.

Menzies başını salladı, solmakta olan bir çiçeğin canlanması gibi doğrulmasını izledi.

"Roger nerede?" diye sordu yumuşakça.

"Bilmiyorum," dedi Brianna aynı yumuşaklıkla. Mandy son kez hıçkırıp iç çekmiş ve derin uykuya dalmıştı, yüzü hâlâ annesinin montuna gömülü haldeydi. Kızı kumaştan boğulmasın diye başını kenara çekti. "Ve ne zaman geri döneceğini bilmiyorum."

Menzies yüzünü buruşturdu, mutsuz ve tuhaf şekilde utanmış görünüyordu; göz teması kurmakta sorun yaşıyordu.

"Anlıyorum. Peki- yani o...Rob'un Jem'e yaptıkları... Ee... Onun yüzünden mi gitti?" Sesi daha da azaldı ve Brianna gözlerini kırpıştırdı. Yükselen kan şekeri düşüncelerini odaklamasını sağlamıştı ama aniden anladı ve yüzüne kan geldi.

O Rob'un Jemmy'yi kaçırma sebebini- Jemmy de, "Onun ne yaptığını biliyorsun," demişti ve Brianna da oğlunu susturmuştu... Ve dahası polisi karıştırmak istemediğini söylemişti... Ah, Tanrım. Derin bir nefes aldı ve eliyle yüzünü ovuşturdu. Menzies'in, Rob'un Jemmy'yi taciz ettiğini -ve şimdi de bunu örtbas etmek için onu öldürmeye çalıştığını- düşünmesine izin vermek mi yoksa gerçeğin inanılabilir bir versiyonunu ona anlatmak mı daha iyi olur diye düşündü.

"Rob dün gece evime geldi ve bana tecavüz etmeye kalkıştı," dedi Brianna, Mandy'nin başının üstünden eğilip. Barda oturan ve omuzlarının üstünden ona gizlice bakan kamyon şoförlerinin duymaması için sesini mümkün olduğunca alçak tutmuştu. "Jem'i kaçırmıştı ve Roger onu bulmak için gitmişti. Biz onun Jem'i... Orkney'ye götürdüğünü sanıyoruz." Orası yeterince uzak göründü gözüne. "Ben ona... Mesaj bıraktım; Roger'ın her an dönebileceğini ümit ediyorum. Yani Jemmy'nin bulunduğunu duyar duymaz." Söylediği yalanla parmaklarını masanın altında çapraz yaptı.

Menzie'nin yüzünde anlamsız bir ifade vardı, önceki tüm varsayımları yenilerle çatışıyordu. "O- o- ah." Bir an durdu, Brianna'nın soğuk çayından bir yudum aldı mekanik bir şekilde ve suratını buruşturdu. "Yani," dedi dikkatlice, "Rob, Jem'i kocana tuzak kurup uzaklaştırmak için aldı, böylece o... Eee... Yapabilecekti-"

"Evet, öyle." Bu fikre minnetle tutundu Brianna.

"Ama... O insanlar. Başlarında-" Kafasının üstünden bir elini belli belirsiz geçirdi yün başlıkları anlatmaya çalışarak. "Onlar da neyin nesiydi...?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Brianna kararlı bir şekilde. İspanyol altınından -anlatmak zorunda kalmazsa ya da anlatmak zo-

runda kalana kadar- bahsetmeyecekti. Bunu ne kadar az insan bilirse o kadar iyiydi. Ve diğer şeyleri de...

Ama "diğer insanlar"dan bahsedilince bir şey hatırladı Brianna ve cebine elini daldırdı, tüfekle camı kıran adamdan kaptığı yün başlığı çıkardı. Yanıp sönen ışıkların altında, bir an o adamın yüzündeki bakışları anımsadı ve bunu düşünmek için hiç zamanı olmamıştı. Ama şimdi düşündü ve taze bir endişe içini kapladı.

"Michael Callahan adında bir adam tanıyor musun?" diye sordu sesini normal tutmaya çalışarak.

Menzies başlığa, sonra da gözleri kocaman açılarak ona baktı. "Elbette tanıyorum. O bir arkeolog, Orkney Araştırma Merkezi ile ilgili bir şeyler yapıyor. Orkney... Bana birlikte olduğu o insanların da-"

"Bundan çok eminim. Onun yüzünü başlığını çektiğim anda sadece bir saniyeliğine gördüm. Ve..." Nefretle yüzünü buruşturdu Brianna ve bir tutam kum rengi saçı başlığın içinden çıkardı. "Görünen o ki aldığım sadece bu başlık değilmiş. Rob onu tanıyor. O Lallybroch'a bize evin arkasındaki bazı kalıntılarla ilgili fikir vermek için gelmişti ve akşam yemeğine kalmıştı."

"Ah," diye mırıldandı Menzies oturduğu yere daha da gömülmüş görünerek. Gözlüklerini çıkardı ve alnına biraz masaj yaptı. Brianna gittikçe uzaklaşmış hissederek onu düşünürken izledi.

Garson kadın sıcak, sütlü taze çayı bıraktı. Brianna ona teşekkür etti ve dışarıdaki geceyi izleyerek çayını yudumlamaya koyuldu. Ernie, Jem'i garaja doğru götürmüştü, arabasını kontrol edecekti şüphesiz.

Menzies sonunda dikkatle, "Neden sorun istemediğini anlıyorum," dedi. Sandviçinin yarısını yemişti, kalanı tabağında duruyordu ve içindeki ketçap mide bulandırıcı şekilde sızmıştı. "Ama gerçekten Bayan- size Brianna diyebilir miyim?"

"Bree," dedi. "Elbette."

"Bree," dedi Menzies başını sallayarak ve dudağının kenarı kıvrıldı.

"Evet, İskoç dilinde ne anlama geldiğini biliyorum," dedi Brianna soğuk bir edayla adamın düşüncesini yüzünden okuyarak. Bree fırtına ya da büyük kargaşa demekti.

Lionel'in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

"Evet. Pekâlâ... Düşünüyordum da Bree, bunu ortaya atmaktan nefret ediyorum ama ya Rob, Roger'a zarar verdiyse? Polisin onu araması için sorulara katlanmaya değmez miydi?"

"Zarar vermedi." Tarif edilemeyecek kadar yorgundu ve sadece eve gitmek istiyordu. "İnan bana, vermedi. Roger kuzeniyle- kuzeni Buck ile gitti. Ve eğer Rob onlara bir şekilde zarar verebilseydi, kesinlikle bunun hakkında böbürlenirdi." Doğruca ağrıyan ayağını zonklatan bir nefes aldı ve Mandy'yi sıkıca tutarak ağırlığı diğer ayağına verdi.

"Lionel. Bizi eve götür, olur mu? Eğer o grup hâlâ pusuda ise doğruca polise gideceğiz. Eğer yoksalar- o zaman bu sabaha kadar bekleyebilir."

Menzies bundan hoşlanmadı ama şokun artçı etkileri ve yorgunluktan dolayı zorluk çekiyordu, sonunda biraz daha tartışmadan sonra Brianna'nın inadından dolayı pes etti.

Ernie, onları Lionel'in eve bırakacağından emin olduktan sonra kendine bir taksi çağırdı. Lionel, Lallybroch'a geri dönerken gergindi, direksiyonu kavrayan elleri bembeyazdı ama Fiat'ın ön farları, çakıl taşlarının üstündeki, gökyüzünden fırlamış devasa bir akbaba gibi dağılmış lastik haricinde, avlunun boş olduğunu belli etti.

Çocukların ikisi de derin uykudaydı; Lionel, Jem'i içeri taşıdı ve sonra da evi birlikte kontrol etmek için ısrar etti ve salondaki kırık pencereyi çıtalar çakarak kapattı - Bree odaları kontrol ederken yaşananları tekrar tekrar yaşadığını hissetti

"Geceyi burada geçirsem daha iyi olmaz mı?" diye sordu Lionel, kapıda tereddüt ederek. "Kalıp nöbet tutmaktan çok mutlu olurum biliyorsun."

Çok çaba gerektirse de gülümsedi Brianna.

"Karın çoktan nerede olduğunu merak etmeye başlamıştır. Hayır, bizim için yeterince şey yaptın, hatta çok daha fazlasını yaptın. Endişelenme, ben... Sabah harekete geçeceğim. Sadece

çocukların kendi yataklarında iyi bir uyku çekmelerini istiyorum."

Menzies, dudakları endişeyle gerilse de başını salladı ve antreye göz attı. Parıldayan ceviz ağacı kaplama lambanın ışığında etraf durgundu, hatta döşemedeki kılıç darbeleri bile bir şekilde sıcak ve huzurlu görünüyorlardı.

"Sizin Amerika'da akrabalarınız ya da arkadaşlarınız var mıdır?" diye sordu adam ansızın. "Yani, biraz uzaklaşmak kötü bir fikir olmayabilir, değil mi?"

"Evet," dedi Brianna. "Ben de bunu düşünüyordum. Teşekkürler Lionel. İyi geceler."

42

TÜM SEVGİM

Brianna titriyordu. Lionel Menzies gittiğinden beri titriyordu. Dalgınlık hissiyle elini uzattı, parmaklarının titremesini izledi. Sonra sinirlendi ve yumruk yapıp diğer avucuna vurdu. Dişlerini öfkeyle sıkarak, nefesi daralıp da durmak zorunda kalıncaya kadar Tekrar tekrar vurdu.

"Tamam," dedi nefes verirken, dişleri hâlâ kenetlenmiş halde. "*Tamam.*" Kızıl sis altında bir yığın soğuk buzlu küçük düşünceler bırakarak bir bulut gibi yükselmişti.

Gitmeliyiz.

Nereye?

Hangi zamana?

Düşüncelerin en soğuğu şuydu:

Peki ya Roger?

Ahşap kaplamanın mum ışığında yumuşakça parladığı çalışma odasında oturuyordu. Tavandaki lambanın haricinde çok güzel bir okuma lambası da vardı ama büyük mumu yakmıştı. Roger gece geç saatte yazdığı zaman bu mumu kullanmayı severdi, bazen bir tüy kalemle ezberlediği şarkı ve şiirleri yazardı. Ona, öğrendiği zamanların yankısı olarak, kelimeleri hatırlamasına yardımcı olduğunu söylemişti.

Mumun sıcak balmumu kokusu ona Roger'ın bir *yankısını* getirmişti. Eğer gözlerini kaparsa onun çalışırken mırıldandığını ya da yorulan boğazını temizlemek için öksürdüğünü duyabilirdi. Parmakları ahşap masada, onun boğazındaki ip yarasını anımsayarak yumuşak şekilde gezindi. Sonra ellerini başının arkasına koyduğunu düşündü Brianna, parmaklarını onun sık siyah saçlarının arasındaki sıcaklığa gömdüğünü, yüzünü onun göğsüne yasladığını...

Tekrar titremeye başladı ve bu defa sessiz iç çekişlerle birlikte. Yumruğunu tekrar sıktı ama bu kez geçene kadar derin nefes aldı.

"Bu işe yaramayacak," dedi yüksek sesle, derin derin soluyarak. Işığı yakıp mumu üfleyerek söndürdü ve kâğıtla tükenmez kaleme uzandı.

***

Elinin tersiyle yüzündeki gözyaşlarını silerek mektubu dikkatlice katladı. Zarf? Hayır. Eğer bunu biri bulursa bir zarf onları durdurmazdı. Mektubu çevirdi ve burnunu çekerek üstüne en iyi el yazısıyla *Roger* yazdı.

Cebini bir kâğıt mendil bulmak için karıştırdı ve burnunu temizledi. Daha fazla seremonik... Bir şey mi yapmalıydı mektupla, bilmiyordu. Yoksa mektubu şömineye atmalı ve kibriti çakmalı mıydı? Böylece kuzey rüzgârı annesi ve babasının onun Noel Baba'ya yazdığı mektuplara yaptığı gibi onu götürürdü. Aklına başka bir şey gelmiyordu.

Büyük çekmeceyi açtı ve arkasını, gizli bölmeyi açan güvenlik mandalını bulmak için karıştırırken aklına başka bir şey geldi. Büyük çekmeceyi çarpıp kapattı ve ortadaki, içinde kalemler, ataçlar ve paket lastikleri -ve alt kattaki kadınlar tuvaletinde bir akşam yemeği misafirinin unuttuğu ruj- bulunan geniş ve dar çekmeceyi birden açtı.

Ruj pembeydi ama koyu pembe olması ve saç rengiyle uymaması önemli değildi. Ruju sürdü, sonra dudaklarını Roger yazısının üstüne bastırdı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ve parmak ucuyla pembe

dudak izine dokunup büyük çekmeceyi tekrar çekti ve gizli bölmeyi açan yere bastırdı. Gizli bir çekmece değildi aslında, masanın alt kısmına yapılmış bir boşluktu. Kayan bir panel on beş santimetrelik dar bir boşluğa açılıyordu.

Roger bunu keşfettiğinde Kraliçe Victoria'nın yüzünün basılı olduğu üç pul -ne yazık ki tamamı sıradan geç Victoria dönemi posta puluydu- ve bir çocuğun beyaz iplik ve funda parçasıyla bağlanmış, rengi zaman içinde solmuş sarı saçından bir tutam bukle vardı. Pulları orada bırakmışlardı -kim bilir, belki sonraki kuşaklar masayı miras aldıklarında değerli olabilirlerdi- ama saç buklesini İncil'in arasına koymuştu ve ne zaman görse çocuğa ve onun ailesine dua ediyordu.

Mektup eski masanın içine kolayca girdi. Bir an panikledi Brianna; çocukların saçlarından birer bukle de koymalı mıydı? Hayır, diye düşündü şiddetle. *Hastalıklı olma. Duygusal ol, evet. Hastalıklı, asla.*

"Tanrım, bizi tekrar bir araya getir," diye fısıldadı, korkusunu bastırıp gözlerini kapatarak, küçük bir *klik* sesiyle gizli bölmeyi kapattı.

Elini çektiği sırada gözlerini açmamış olsa onu asla görmeyecekti. Büyük çekmecenin arkasından sarkan bir şeyin kenarı zar zor görünüyordu. Uzandı ve en arkada selobantla masanın altına yapıştırılmış bir zarf buldu. Bant zamanla kurumuş, gevşemişti.

Zarfı rüyada gerçekleşen bir şeye şahit oluyormuş gibi hissederek ters çevirdi ve sararmış zarfın üstünde *B.E.R.* baş harflerinin yazılı olduğunu görünce şaşırmadı. Çok yavaş bir şekilde açtı.

Sevgili Keskin Nişancı, diye okudu ve yavaşça vücudundaki tüm tüylerin tek tek ürperdiğini hissetti.

Sevgili Keskin Nişancı,

Havaya attığımız hedeflere nişan aldığımız harika öğleden sonrasında, benim yanımdan henüz ayrıldın. Kulaklarım hâlâ çınlıyor. Ne zaman atış yapsak senin muazzam yeteneğinle gurur duymak, kıskanmak ve buna bir gün ihtiyacın olacağı korkusu arasında bölünüyorum.

Bunları yazmak ne kadar tuhaf bir duygu. Biliyorum ki sonunda öğreneceksin kim -ve belki de ne- olduğunu. Ama nasıl öğreneceğin konusunda fikrim yok. Seni kendine ifşa etmek üzere miyim yoksa bunu bulduğunda bu senin için eski bir haber mi olacak? Eğer ikimiz de şanslıysak, biraz daha büyüdüğünde sana yüz yüze söyleyebilirim. Ve eğer çok şanslıysak bu asla gerçekleşmeyecektir. Ama senin hayatını bunu unut ederek riske atmaya cesaret edemem ve henüz sana söyleyebileceğim kadar da büyümedin.

Üzgünüm canım, bu son derece dramatik. Ve seni telaşlandırmak en son istediğim şey. Sana inancım sonsuz. Ama ben senin babanım ve tüm anne babaları kaygılandıran korkulara yeniliyorum - çocuğuna dehşet verici, önüne geçilemeyen bir şey olacağı ve onu korumak için yeterince gücün olmaması korkusu.

"Bu da ne baba?" Brianna ensesindeki karıncalanma geçsin diye sertçe ovuşturdu.

Savaşı yaşayanlar bundan pek bahsetmezler, bunu askerlere bırakırlar. Kuvvet Komutanlığı'nda benim gibi adamlar kimseyle konuşmazlar ve sadece Devlet Sırları Kanunu'ndan (devlet çalışanlarının devlete karşı kullanılabilecek belirli bilgileri vermesini engelleyen kanun) dolayı da değil. Ama sessizlik ruhu aşındırır. Biriyle konuşmalıydım ve eski dostum Reggie Wakefield benim günah çıkarıcım oldu.

(O Peder Reginald Wakefield, Inverness'te yaşayan bir İskoçya Kilisesi papazı. Eğer sen bu mektubu okuyorsan ben muhtemelen ölmüş olacağım. Eğer Reggie hâlâ hayattaysa ve sen reşitsen onu görmeye git; bu konuyla ilgili bildiği her şeyi sana anlatmasına izin verdim.)

"Reşit olmak?" Brianna aceleyle mektubun ne zaman yazıldığını hesaplamaya çalıştı. Hedeflere nişan almak. Sherman'sonun av tüfeği kullanmayı öğrettiği atış poligonu. Av tüfeği Brianna'nın on beşinci doğum günü için alınan hediyeydi. Ve babası on yedinci doğum gününden hemen sonra ölmüştü.

Kuvvet Komutanlığı'nın bununla doğrudan bir ilgisi yok; bilgi almak için oraya gitme. Oradan, bir komplonun nasıl bir şey olduğunu

öğrendiğim yer olduğu için bahsediyorum. Ayrıca savaşta pek çok insanla tanıştım, çoğu yüksek mertebelerden ve birçoğu garipti; bu ikisi bir insanın dilediğinden çok daha fazla kez çakışabilir.

Bunu söylemek neden bu kadar zor? Eğer ben ölmüşsem, belki annen sana doğumunla ilgili gerçeği çoktan söylemiştir. Ben yaşadığım sürece bundan bahsetmeyeceğine söz verdi ve bahsetmediğine de eminim. Yine de eğer ben öldüysem ve belki-

Affet beni canım. Bunu söylemek zor, çünkü anneni seviyorum ve seni seviyorum. Ve sen sonsuza kadar benim kızım kalacaksın ama sen başka bir adamın soyundan geliyorsun.

Pekâlâ, söyledim. Duruma en basit açıdan bakarsak, tek istediğim şey bu sayfayı parçalara ayırmak ve yakmak ama yapmayacağım. Bilmen gerekiyor.

Savaş bittikten kısa bir süre sonra annen ve ben İskoçya'ya geldik. İkinci bir balayı gibi bir şeydi. Bir öğleden sonra o çiçek toplamak için dışarı çıktı ve geri gelmedi. Onu aylarca aradım -herkes aradı- ama hiçbir iz yoktu ve sonunda polis vazgeçti. Aslında onu öldürmüş olduğumdan şüphe etmekten vazgeçmediler, lanet olsun, ama beni rahatsız etmekten vazgeçtiler. Normal hayatıma dönmeye başladım, kararımı verdim ve devam ettim, belki de Britanya'dan ayrılacaktım- ve sonra Claire geri geldi. Kayboluşundan üç yıl sonra İskoçya'da ortaya çıktı; pislik içinde, açlıktan ölmek üzere, hırpalanmış- ve hamile.

1743 yılından James Fraser adında bir II. James yanlısından hamile olduğunu söyledi. Birbirimize söylediğimiz her şeyi anlatmayacağım; çok uzun zaman önceydi ve bir önemi yok. EĞER annen doğruyu söylüyorsa ve gerçekten zamanda geriye yolculuk etmişse, sen de bu yeteneğe sahip olabileceğin gerçeği haricinde önemi yok. Umarım değilsindir. Yine de eğer yapman gerekirse- Tanrım bunu tüm ciddiyetimle yazdığıma inanamıyorum. Ama sana kızıl saçlarına vuran güneş altında bakıyorum ve o adamı görüyorum. Bunu inkâr edemem.

Pekâlâ. Bu çok zaman aldı. Çok uzun bir zaman. Ama annen hikâyesini değiştirmedi ve bu konuyla ilgili uzun bir süre konuşmasak da annenin zihinsel bir dengesizliği yoktu (ki ben durumunun bu olduğunu varsaymayı tercih ettim başta). Ve ben de... O adamı aramaya başladım.

Bir anlığına asıl konudan çıkmış olabilirim, bağışla beni. Sanırım

Brahan Seer diye birini duymamışsındır. Renkli biri olsa da -eğer gerçekten yaşadıysa- İskoçya tarihinin daha garip yönlerine olan düşkündü ve özellikle taş halkalara merakıyla tanınırdı. Reggie ise çok meraklı bir adamdır ve Seer'e hayrandı - Kennetli MacKenzie adında biri, (belki) on yedinci yüzyılda yaşamış ve bazıları Seaforth Kontu'nun emriyle, birçok kehanette bulunmuş biri.

Dolayısıyla, bu adamla bağlantılı olarak anılan kehanetler gerçekleşmiş olanlar. Örneğin; Ness Nehri'nin üstünde beş tane köprü olduğu zaman dünya karmaşaya sürüklenecekti. 1939 senesi ağustos ayında Ness üzerindeki beşinci köprü açıldı ve eylül ayında Hitler Polonya'yı işgal etti. Herkes için yeterince büyük bir karmaşaydı.

Seer'in de sonu tatsız oldu, tıpkı diğer kâhinlerin sonu gibi (lütfen bunu hatırla canım, olur mu?); Bayan Seaforth'un kışkırtmasıyla çivili katran varilinde yakıldı - kadına akılsızca kocasının Paris'te birçok kadınla ilişki yaşadığı kehanetinde bulunmuştu. (Bence Bu muhtemelen doğruydu.)

Daha az bilinen kehanetlerinden biri ise Fraser Kehaneti'ydi. Onunla ilgili bilinen çok şey yok ve bilinenler de Eski Ahit'e rağmen belirsiz kehanetlerin genelde oldukları gibi saçma. Tek bağlantılı şey, sanırım şu: "Lovatlar'ın sonuncusu İskoçya'yı yönetecek."

Eğer istersen dur canım ve bu mektuba eklediğim sayfaya bak.

Brianna şok yüzünden beceriksizce ve sakarca tüm kâğıtları düşürdü, yerden almak zorunda kaldı. Babasının hangi sayfayı bahsettiğini söylemek çok kolaydı; kâğıt daha ince bir el yazısı çizelgesinin fotokopisiydi -bir çeşit soy ağacıydı- ama yazı babasının değildi.

Evet. Pekâlâ. Bu rahatsız edici bilgi bana, bunu Stuart Lachlan adında bir arkadaşın karısından alan Reggie'den geldi. Lachlan ansızın ölmüş, dul karısı da onun masasını temizlerken bunu bulmuş ve Reggie'ye vermeye karar vermiş, çünkü onun ve Lachlan'ın tarihe ve Lovat ailesine -ki Inverness'in yerlisidirler ve ailenin konutu Beauly'dedir- ilgileri olduğunu biliyordu. Reggie tabii ki isimleri tanıdı.

Muhtemelen İskoç aristokrasisi hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ama ben Simon Lovat'ı biliyorum, savaşta Lord Lovat'tı - o zaman Özel

Kuvvetler'de Komandoydu. Yakın arkadaş değildik ama birbirimizi üstünkörü tanırdık, iş münasebetiyle denebilir.

"Kimin işi?" dedi yüksek sesle şüpheli bir şekilde. "Onun mu, senin mi?" Babasının yüzünü görebiliyordu; bir şeyler gizleyen ama bilmene izin veren o ağzının kenarındaki gizli gülümsemesiyle oradaydı.

Lovatlı Fraserlar'ın oldukça anlaşılır bir soyağacı var. Ta ki Yaşlı Simon'a gelene kadar -hepsinin adı Simon- buna Yaşlı Tilki derlerdi ve Jakobit İsyanı'ndan sonra vatan hainliğinden idam edildi - 45 ayaklanması deniyor buna. (Jakobitler isimli kitabımda ondan çok bahsettim; okudun mu bilmiyorum ama eğer merak edersen orada var.)

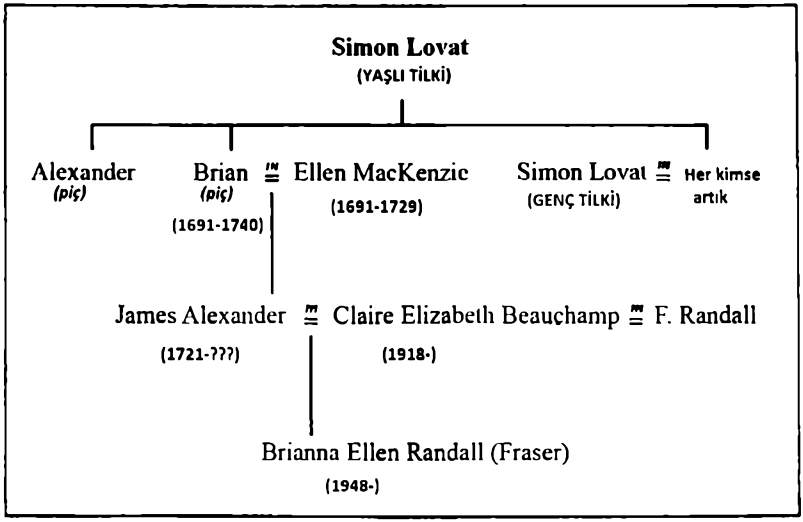
"Eğer merak edersem," diye mırıldandı Brianna. "Ha." Yumuşatılmış olsa da kesin bir suçlama belirtisi vardı burada hissetti ve dudaklarını sıkıca kapattı. Kendisine babasının kitaplarını okumamış olduğu için kızdığı kadar babasına da bundan bahsettiği için kızgındı.

Simon pek çok açıdan renkli bir Fraser'dı. Üç karısı vardı ama sadakatiyle ünlü değildi. Beş meşru çocuğu vardı ve kaç tane gayrimeşru olduğunu Tanrı bilir (iki tanesi kabul edilmiş olsa da) ama varisi Genç Simon'dı ve Genç Tilki olarak bilinirdi. Genç Simon, İsyan'dan sağ kurtuldu ama yine de yakalandı ve mal varlığı elinden alındı. Sonunda büyük kısmını mahkemelerle geri aldı ama hayatının çoğu mücadeleyle geçti ve evlendiğinde çok ileri bir yaştaydı, çocuğu olmadı. Küçük kardeşi, Archibald, mirası devraldı ama o da çocukları olmadan öldü.

Böylece Archibald "Lovatlar'ın sonuncusu"ydu -onun ve Brahan Seer'la aynı zamanda yaşayan Lovatlı Fraser arasında doğrudan akrabalık ilişkisi vardı- ama açıkça belli ki öngörülen İskoç hükümdarı o değildi.

Çizelgeyi görebilirsin. Bunu her kim yaptıysa Genç Simon ve kardeşiyle birlikte iki gayrimeşru oğlunu da yazmış. Alexander ve Brian farklı annelerden. Alexander papazlık okuluna girdi ve Fransa'da bir manastırın başrahibi oldu. Bilinen bir çocuğu yok. Ama Brian-

Brianna midesinin kaynadığını hissediyordu ve kusabilirdi. *Ama Brian-* Refleksle gözlerini kapadı ama fark etmedi. Çizelge gözünün önündeydi.

Brianna sandalyesini gürültüyle geriye itip ayağa kalktı ve sendeleyerek koridora çıktı, yüreği ağzında atıyordu. Tekrar tekrar yutkunarak giriş holüne gitti ve çifte namlulu silahını portmantonun arkasındaki yerinden aldı. Elinde tutunca biraz daha iyi hissetti.

"Bu doğru değil." Yüksek sesle konuştuğunun farkında değildi; kendi sesi onu ürküttü. "Bu doğru değil," diye tekrarladı, alçak ve öfkeli bir sesle. "Bazı insanları atladılar. Jenny hâlâ var? Onun altı çocuğu var! Peki ya onlar?"

Koridordan ağır ağır yürüyordu, elindeki silahın namlusunu bir yandan diğerine çeviriyor, Rob Cameron'ın -ya da başka birinin ve bu düşünce tüylerini ürpertti- salondan ya da mutfaktan atlamasını veya tırabzandan kayarak gelmesini bekliyordu. Bu düşünce merdivenlere bakmasına sebep oldu -çocuklarla eve girdikten sonra tüm ışıkları açık bırakmıştı- ama sahanlık boştu ve yukarıdan hiç ses gelmiyordu.

Biraz daha sakin bir halde zemin katı gezdi, her kapıyı ve pencereyi kontrol etti. Sonra da karanlık boşluğu ona açılmış alaycı bir ağız gibi görünen rahip çukuruna baktı.

Jem ve Mandy iyiydi, bunu biliyordu. Ama yine de yavaş adımlarla üst kata çıktı ve bir süre onların yataklarının yanında dikildi, Pamuk Prenses gece lambasının soluk ışığında onların yüzlerini izledi.

Aşağıdaki koridordaki dolaplı saat, saat başı olduğunu bildirerek çaldı. Brianna derin bir nefes aldı ve babasının mektubunu bitirmek için aşağı indi.

Lovatlı Fraserlar'ın şimdiki soyu soy ağacındaki bir yan daldan geliyor; muhtemelen Fraser Kehaneti onlardan biriyle ilgili değil - çok fazla varis olsa da.

Bu çizelgeyi kim çizdi bilmiyorum ama bulmaya niyetliyim. Bu mektubu bulamazsam diye ve birçok şey için yazıyorum.

Bu şeylerden biri annenin hikâyesinin doğru olma ihtimali - hâlâ inanmakta zorluk çekiyorum, sabah onun yanında uyandığımda her şey yolunda ve her şey çok normal. Ama gece belgelerle baş başa kaldığımda... Pekâlâ, neden kabul etmiyorum? Onların evlilik kaydını buldum. James Alexander Malcolm MacKenzie Fraser ve Claire Elizabeth Beauchamp. Onunla benim adımı kullanarak evlenmediğine minnettar mı olsam öfkeli mi karar veremiyorum.

Affet beni, abuk sabuk konuşuyorum. Duygularımı bunun dışında bırakmak zor ama deneyeceğim. Söylemek istediğimin özü şu: Eğer gerçekten zamanda geri gidebiliyorsan (ve muhtemelen dönebiliyorsan), türlü sebeplerden dolayı birçok insan için çok ilgi çekicisin. Eğer hükümetin daha karanlık alanlarından birisi senin olabileceğin kişi olduğuna inanırsa izleneceksindir. Muhtemelen yakından.

Bu çok uzak bir ihtimal ama gerçek bir tanesi; bundan bahsetmeliyim.

Senle bu nedenden dolayı ilgilenecek özel gruplar var- ve eninde sonunda seni biri fark eder ve izler. Senin soy ağacını tarihlerle gösteren çizelge bunu işaret ediyor. Ayrıca bu insan ya da insanların ilgisinin sebebi Fraser Kehaneti de olabilir. Bahsettiğim türde insanlar için, "Lovatlar'ın

sonuncusu" olması beklenen ve zamanda yolculuk yapan birinden daha ilgi çekici ne olabilir ki. Bu tür insanlar -onlar gibileri iyi tanırım- her türlü mistik güce inanırlar ve böyle bir güce sahip olmanı onları kuvvetle sana çekecektir.

Böyle insanlar genelde zararsızdırlar ama gerçekten çok tehlikeli olabilirler.

Bu çizelgeyi kimin çizdiğini bulursam onları sorgulayacağım ve olası her tehdidi etkisiz hale getirmek için elimden geleni yapacağım. Ama söylediğim gibi komployu tanırım. Bu çeşit deliler yoldaşlık kurmakta iyidirler. Bir tanesi gözümden kaçabilir.

"Etkisiz hale getirmek," diye mırıldandı Brianna, ellerindeki soğuk, kollarına, oradan göğsüne yayılıyor ve kalbinin etrafında kristalleşiyordu. Bununla ne demek istediğiyle ilgili şüphesi yoktu. Peki bulmuş muydu onu- onları?

Gitme -tekrarlıyorum- Kuvvet Komutanlığı'nın yakınlarında bir yere gitme ya da orayla bağlantılı birine ulaşmaya çalışma. En iyi ihtimalle deli olduğunu düşüneceklerdir. Ama eğer gerçekten olabileceğin o şeysen, neler olduğunu bilmesi gereken son insanlar aptalı oynayanlardır – bu tanımı savaş sırasında kullanırdık.

Eğer her şey kötüye gitmişse -ve eğer bunu yapabiliyorsan- o zaman belki geçmiş senin en iyi kaçış yolun olabilir. Umarım sana yardımcı olabilecek bir şeyler vermişimdir, tabii gerekli olurlarsa.

Ve... O adam. Annen, Fraser'ın onu bana geri yolladığını söyledi, onu ve seni koruyacağımı bilerek. Annen onun hemen sonrasında öldüğünü sanıyordu. Ölmedi. Fraser'ı aradım ve buldum. Ve tıpkı onun gibi, belki seni geri gönderirim, onun seni hayatı pahasına koruyacağını bilerek - onun da beni bildiği gibi

Seni sonsuza kadar seveceğim Brianna. Ve gerçekten kimin çocuğu olduğunu biliyorum.

Tüm sevgimle,

Baban

43

HAYALET

Kuzey İskoçya Hidro Elektrik Kurulu'na göre (Brianna yorumladığı kadarıyla) Lochaber Bölgesi bir "yüksek buzul alanı."

Roger, Locheil Ormanı'nın bir bölümü olduğunu düşündüğü yerden geçmeye uğraşırken Lochy Gölü'nün kenarını bulmaya çalışarak, "Bu çok fazla inişli ve çıkışlı demek oluyor," diye açıkladı Buck'a.

"Öyle mi?" Buck omzundan uzaktaki Ben Nevis yükseltisine sevimsizce baktı, sonra da Roger'a döndü. "Farketmemiştim."

"Neşelen, yokuş aşağı iniyoruz şu an. İyi yanından bak, tatarcık sinekleri soğuktan ölmüş. Kutsandığımızı düşün." Belki sadece yol yokuş aşağı olduğundan, Roger bu sabah açıklanamaz şekilde neşeli hissediyordu - Cameron ailesinin topraklarını aradıkları, dağ göllerinin, buzultaşlarınm ve şaşırtıcı şekilde uzanan Munro Dağları'nın aldatıcı zirveleriyle bir hafta geçirmişlerdi. Tanrı'ya şükür ki o dağların tepelerinde kimse yaşamıyordu.

Jem'i ya da ona dair hiçbir iz bulamasalar da bu da bir çeşit ilerleme sayılırdı. Cameronlar'ın tamamı misafirperverdi, ilk şaşkınlıktan sonra ve Lochiel'm kiraya vereni, yani aile reisini bulma şansını yakaladılar ve o da Tor Kalesi'ne bir adam gönderdi. Haber bir gün sonra geldi: Rob Cameron'ın görünüşüyle eşleşen bir yabancı yoktu -aslında gerçekte Rob, Roger'ın son birkaç gün içinde karşılaştığı insanların yarısına benziyordu- ya da Jem'in görünüşüyle, ki aslında o daha fark edilebilirdi.

Dönüş yolculuklarını Arkaig Gölü'nün kıyılarından yaptılar - eğer okyanusa doğru gidiyorlarsa Büyük Vadi'de seyahat edenler için en hızlı yoldu. Ama çalınan ya da kiralanan bir bot yoktu ve Roger Cameron'ın eski akrabalarının arasında sığınacak bir yer aramamış olduğunu hissetmeye başladı.

"Kutsanmak mı bu?" Buck eliyle yüzünü ovuşturdu. İkisi

de bir haftadır tıraş olmamıştı ve onun da Roger kadar gözleri kızarmıştı. "Tamam peki. Dün gece bir tilki yanımda kakasını yaptı ama ben sabah üstüne basmadım. Sanırım bu kutsanma işinde başlangıç olarak işe yarar."

Bir sonraki gün ve gece Roger'ın iyimser modunu bir miktar bozdu. Yağmur aralıksız yağdı ve geceyi bir dağ gölünün kenarındaki yarı kurumuş eğreltiotu yığınlarının altında geçirdiler, sabaha yağmurkuşlarının feryatlarıyla üşüyerek uyandılar.

Roger bir anlığına Cranesmuir'e doğru döndükleri yeri geçerken tereddüt etti; Doktor McEwan'la konuşmayı çok istiyordu. Eli boğazına gitti, parmağı yarayı okşadı. "Belki," demişti hekim. "Sadece belki." Ama McEwan onlara Jem'i aramada yardım edemedi; bu ziyaret beklemek zorunda kalacaktı.

Yine de, geçide geldikleri ve Lallybroch'u aşağıda gördüklerinde kalp atışı hızlandı. Onun olmayan ve bir daha asla onun olamayabilecek evine gelmek hem acı hem tatlıydı. Ama korunak ve yardım vadediyordu, geçici olsa da - ve umut vadediyordu, en azından onlar kapıya ulaşmadan önceki son birkaç dakikadır.

"Ah, sizsiniz!" Kapıyı açan Jenny Fraser'dı, temkinli görüntüsü hoş bir karşılamaya dönüştü. Roger arkasındaki Buck'ın beğeniyle mırıldandığını duydu.

"Ve bu da sizin akrabanız olmalı?" Buck'ı dizlerini hafifçe bükerek selamladı. "Hoş geldiniz beyefendi. İçeri girin; Taggie'yi atlarla ilgilenmesi için çağıracağım." Jenny beyaz bir önlük ve içeteklik giymişti, döndü ve takip etmelerini işaret etti. "Babam çalışma odasında," diye seslendi omzunun üstünden mutfağa doğru giderken. "Seni biri bekliyor!"

"Bay MacKenzie ve... Bu da MacKenzie olmalı değil mi?" Brian Fraser gülümseyerek çalışma odasından çıktı ve elini Buck'a uzattı. Roger onun kaşlarını hafifçe çatmış Buck'a dikkatle baktığını görebiliyordu. Hoşnutsuzluktan değildi- bu tereddüttü, sanki Buck'ı bir yerden tanıyormuş da nereden olduğunu hatırlamaya çalışıyormuş gibi.

Roger nereden tanıdığını kesinlikle biliyordu ve Dougal MacKenzie ile tanıştığında hissettiği o tuhaf titremeyi yeniden

hissetti. Baba ile oğlu arasındaki benzerlik kesinlikle dikkat çekiyordu -renkleri farklıydı ve Roger, Buck'ın özelliklerinin çoğunun annesinden geldiğini düşündü- ama yine de hareket tarzları fazla benzerdi. İkisi de çekiciliklerinden gayet emin adamlardı ve bunun farkında olmaları cazibelerini azaltmıyordu.

Buck sıradan bir nezaket göstererek gülümsedi, eve ve araziye övgüler yağdırdı... Brian'ın yüzündeki tereddüt yok olmuştu ve koridordan mutfağa doğru birinin onlara atıştıracak bir şeyler getirmesi için seslenerek onları oturmaya davet etti.

"Pekâlâ," dedi Brian, sandalyesini masasının arkasından onlarla birlikte oturmak için çıkararak. "Çocuk şu an yanınızda olmadığına göre sanırım onu henüz bulamadınız. Bir haber aldınız mı peki?" Bakışları Buck'tan Roger'a doğru kaydı, endişeli ama umutlu bir hali vardı.

"Hayır," dedi Roger ve boğazını temizledi. "Bir kelime bile duymadık. Ama- kızınız sizin...Bir şeyler duymuş olabileceğinizi söyledi?"

Fraser'ın yüzü birden aydınlanarak değişti. "Yani, çok da duyduğum bir şey değil ama..." Kalktı ve konuşmaya devam ederek masanın üstünü aramaya gitti. "Garnizondan bir komutan iki-üç gün önce küçük bir asker grubuyla birlikte buraya geldi. Yeni sorumlu kişi- onun adı neydi Jenny?" Jenny üstünde demlik, fincanlar, küçük bir şişe viski ve bir tabak kek olan bir tepsiyle içeri girmişti. Koku Roger'ın midesinin guruldamasına neden oldu.

"Kim? Ah, yeni İngiliz Komutanı? Randall," dedi Jenny. "Jonathan Randall." Rengi biraz pembeleşti ve babası bunu görünce gülümsedi. Roger gülümsemesinin kendi yüzünde donduğunu hissetti.

"Tamam, o senden hoşlandı tatlım. Bugünlerde geri gelirse şaşırmayacağım."

"Eğer gelirse onun için iyi olacak," dedi birden Jenny. "O şeyi kayıp mı ettin baba?"

"Hayır, hayır, eminim onu buraya..." Brian'ın sesi çekmeceyi karıştırırken azaldı. "Ah. Ee, evet." Eli çekmecedeyken öksür-

dü ve şok içinde Roger sorunun ne olduğunu anladı. Masanın gizli bir bölmesi vardı. Anlaşılan Brian her neyse o "şey"i oraya koymuştu ve şimdi onu gizli bölmeyi ziyaretçileri görmeden nasıl çıkaracağını merak ediyordu.

Roger ayağa kalktı.

"Beni bağışlar mısınız hanımefendi?" dedi eğilip Jenny'yi selamlayarak. "Heybemde bir şey unuttum." Buck'a dönüp, "Benimle gel, olur mu?" diye ekledi. "Belki senin eşyalarının arasında olabilir."

Jenny şaşırdı ama başını salladı ve Roger, Buck küçük öfke homurdanmaları ile ayağa kalkarken fırladı.

"Senin sorunun ne?" dedi Buck, dışarı çıktıkları anda. "Kâğıt gibi bembeyaz oldun içeride ve hâlâ ölü bir balık gibi görünüyorsun."

"Tamamen öyle hissediyorum," dedi Roger kısaca. "Komutan Randall'ı tanıyorum- yani daha doğrusu hakkında çok şey biliyorum. Jem ile ilgili bilgi almak istediğim son insan o."

"Ah." Buck afallamış görünüyordu, sonra ifadesi keskinleşti. "Tamam, peki. Ne bulduğunu görelim, sonra da gidelim ve çocuğun onda olduğunu düşünüyorsak şu işi konuşarak sonlandıralım."

Bulduğu şey. Roger bu cümlenin akla getirdiği tüm o korkunç şeylere direndi -Jem'in kulağı, parmağı, saçından bir bukle- çünkü eğer böyle bir şey olsaydı Fraserlar bu kadar sakin olamazlardı. Ama ya Randall bir kutunun içinde korkunç bir şey getirdiyse?

"Ne oldu?" Buck, Roger'ın ifadesini okumaya çalışarak kaşlarını çattı. "Neden bu adam seni ve oğlunu rahatsız etmek istesin ki? Sizinle hiç tanışmadı, değil mi?"

"Bu," dedi Roger, hislerini boğarak, "mükemmel bir soru. Ama adam bir- sadist ne demek biliyor musun?"

"Hayır ama açıkça anlaşılıyor ki oğlunun yakınında olmasını istemediğin bir şey. Buradayız beyefendi! Onları biz içeri alacağız, çok teşekkürler." Evin etrafından dönmüşlerdi ve McTaggart her iki elinde heybelerle ahırın yolundan aşağı geliyordu.

McTaggart şaşkın görünüyordu ama ağır çantaları onlara memnuniyetle teslim etti ve işine geri döndü.

"Senin bizi oradan sadece o adamı gizli bölmeyi açabilmesi için biraz yalnız bırakmak nedeniyle çıkardığını biliyorum," dedi Buck. "Ve o da bunu biliyor. Yine de içeri bir şeyler götürmemiz gerekiyor mu?"

"Nereden biliyorsun sen-" Buck ona sırıttı ve Roger soruyu sinirli bir hareketle yarıda kesti. "Evet. Dün aldığımız peyniri Bayan Fraser'a vereceğiz."

"Ah, Bayan Jenny." Buck yine mırıldanır gibi ses çıkardı. "Komutan Randall'ı suçlayamam. O ten! Ve o memeler, bununla beraber-"

"Hemen çeneni kapa!"

Buck eğlenceli halinden sıyrılıp hızla sustu.

"Ne?" dedi çok başka bir ses tonuyla. "Ne oldu?"

Roger yumruğunu açtı bir çabayla.

"Çok uzun bir hikâye, şimdi sana anlatacak vaktim yok. Ama bu- diğer taraftan bildiğim bir şey. Benim zamanımdan. Bir yıl kadar sonra Randall buraya tekrar gelecek ve çok kötü bir şey yapacak. Ve Tanrım bana yardım etsin, bunu engelleyebileceğimi sanmıyorum."

"Çok kötü bir şey," diye tekrarladı Buck yavaşça. Yılan gibi simsiyah gözleri Roger'ınkileri delip geçiyordu. "O küçük kadına mı? Ve sen bunu durduramayacağını düşünüyorsun? Neden, adamım sen nasıl-"

"Sadece kapa çeneni," diye tekrarladı Roger inatla. "Bunu daha sonra konuşacağız, tamam mı?"

Buck hâlâ Roger'a bakarak derin bir nefes aldı, sonra nefretle verdi ve başını salladı ama çantasını alıp daha fazla tartışmadan devam etti.

Solmakta olan yapraklara sarılmış peynir Roger'ın açık avucu büyüklüğündeydi. Memnuniyetle kabul edildi ve mutfağa götürüldü. Böylece Roger ve Buck bir kez daha Brian Fraser ile yalnız kaldı. Fraser kontrolünü tekrar kazanmıştı ve masasından kumaşa sarılı küçük bir şeyi alıp nazikçe Roger'ın eline koydu.

Bir parmak için fazla hafif...

"Komutan Randall, Komutan Buncombe'un tüm devriyelere haber gönderdiğini, onlardan birinin bu küçük şeyi bulduğunu ve William Kalesi'ne gönderdiğini söyledi. Hiçbiri daha önce böyle bir şey görmemişler ama üzerindeki isimden dolayı belki oğlunuzla ilgili olabilir diye düşünmüşler."

"İsim?" Roger bağcığı çözdü ve kumaş açıldı. Bir anlığına ne gördüğünü anlamadı. Eline aldı; kuş tüyü kadar hafifti ve parmaklarından sarkıyordu.

Sıkıştırılmış mukavva gibi bir şeyden yapılmış iki yuvarlak levha hafif bir şeritle uçlarından birbirine bağlanmıştı. Levhalardan biri yuvarlak, kırmızı renkliydi ve diğeri yeşil ama sekiz kenardı.

"Ah, Tanrım," dedi. "Ah yüce İsa."

İki levhanın üzerinde *J. W. MacKenzie* yazıyordu, ayrıca bir numara ve iki harf de vardı. Titreyen parmağıyla kırmızı levhayı çevirdi ve orada olduğunu zaten tahmin ettiği şeyi okudu.

KHK

Bir Kraliyet Hava Kuvvetleri pilotunun künyesini elinde tutuyordu. İkinci Dünya Savaşı dönemlerine aitti bu.

44

AMPHISBAENA*

"Bu şeyin babana ait olduğundan emin olamazsın." Buck başıyla künyeye işaret etti, ipleri hâlâ Roger'ın eline dolanmış haldeydi ve sıkıca avucunda tutuyordu. "Tanrı aşkına kaç MacKenzie vardır?"

"Çok fazla." Roger yosun kaplı büyük bir kayaya oturdu. Lallybroch'un arkasında yükselen tepenin üstündeydiler; kule aşağıdaki yokuşta duruyordu ve konik çatısı siyah arduvazdandı. "Ama İkinci Dünya Savaşı'nda Kraliyet Hava Kuvvetleri için uçan çok fazla kimse yoktu. Ve hatta geride bir iz bırakmadan

* Gövdesinin iki ucunda iki adet kafası olan efsanevi yılan çeşidi.

ortadan kaybolanları çok daha az. Zaman yolcusu olanlara gelince..."

Roger künyeyi gördüğünde ne söylediğini ya da Brian Fraser'ın ona ne söylediğini hatırlayamadı. Tekrar her şeyin farkına varmaya başladığında bir kupa sıcak çay avuçlarına tutuşturulmuş, Brian'ın sırt kısmı yuvarlak büyük sandalyesinde oturuyordu ve tüm hane halkı onu şefkatten meraka uzanan bakışlarla izleyerek kapıda duruyordu. Buck onun önünde çömelmiş endişe ya da sadece merakla kaşlarını çatmıştı.

"Üzgünüm," dedi Roger, boğazını temizledi ve çayını içmeden masanın üstüne bıraktı. Elleri kupanın sıcaklığından zonkluyordu. "Daha çok bir şok. Ben- teşekkür ederim."

"O senin küçük çocuğunla ilgili bir şey o halde?" diye sordu Jenny Fraser, derin mavi gözleri endişeyle kararmıştı.

"Sanırım, evet." Kıvrak zekası geri gelmişti şimdi ve dimdik ayağa kalktı. Brian'a başını sallayarak, "Teşekkür ederim beyefendi," dedi. "Size yeterince teşekkür edemem, benim için tüm yaptıklarınıza- bizim için. Ben... Şimdi ne yapmalı diye düşünmeliyim biraz. Eğer kusuruma bakmazsanız Bayan Fraser?"

Jenny gözlerini onun yüzünden ayırmadan başını salladı ama adamın geçebilmesi için hizmetlileri ve aşçıyı kapıdan uzaklaştırdı. Buck, kalabalığı rahatlatacak bir şeyler mırıldanarak Roger'ı takip etti ve sarp tepeye varana kadar konuşmadan onunla gitti. Orada Roger künyelerin ne olduğunu ve kime ait olduğunu açıkladı.

"Neden iki tane?" diye sordu Buck tereddüt ederek parmağını künyeye doğru uzatarak. "Ve neden renkleri farklı?"

"Seni öldüren şeyin künyelerden birine zarar vermesi ihtimaline karşı iki tane," dedi Roger derin bir nefes alarak. "Renkler- sıkıştırılmış mukavvadan yapılırlar, farklı kimyasallarla işlem görürler. Biri ateşe dayanıklıdır biri de suya ama hangisinin hangisine dayanıklı olduğunu söyleyemem."

Teknik detaylardan bahsetmek konuşmayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Buck alışılmamış bir hassasiyetle, Roger'ın kelimelerle anlatılamayan kısımdan bahsetmesini bekliyordu.

Künyeler nasıl buraya geldi? Ve ne zaman -ve hangi koşullar altın-

da- sahibi olan J(eremiah) W(alter) MacKenzie'den, Roman Katolik, seri numarası 448397651'den alındı?

"Claire, kayınvalidem sana ondan bahsettim, değil mi?"

"Biraz, evet. Bir kahindi, değil mi?"

Roger kısa bir kahkaha attı. "Evet, benim gibi. Senin gibi. Kahin olmak eğer gördüğün şey çoktan gerçekleşmişse kolaydır."

Çoktan gerçekleştiyse...

"Ah, Tanrım," dedi yüksek sesle ve künyeleri tutan yumruğunu sertçe alnına bastırdı.

"İyi misin?" diye sordu Buck.

Roger derin bir nefesle doğruldu. "Yapsan da yapmasan da lanetlenmişsindir deyimini bilir misin?"

"Hayır, yine de bir papazın kullanacağı bir söze benzemiyor." Buck'ın ağzının kenarı yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Lanetlenmekten kurtulmanın daima kesin bir yolu olduğu düşüncesine kendini adamış değil misin sen?"

"Bir papaz olarak, evet." Roger tekrar derin bir nefes aldı. Bir İskoç tepesinde çok fazla oksijen olur ama her nasılsa şu an burada yeterince yok gibi geliyordu. "Dinin zaman yolcularını düşünerek oluşturulduğundan pek emin değilim."

Buck'ın kaşları kalktı. "Oluşturulmuş mu?" diye tekrarladı şaşkınlıkla. "Peki Tanrı'yı kim oluşturdu?"

Bu Roger'ı güldürdü, bir anlık da olsa daha iyi hissetmesine yol açtı.

"Hepimiz," dedi soğuk bir şekilde. "Eğer Tanrı insanları kendi suretinde yarattıysa hepimiz iyiliğe karşılık vermeliyiz."

"Hımm." Buck bunu düşünüp taşındı, sonra yavaşça başını salladı. "Bu konuda yanlış olduğunu söyleyemem. Ama Tanrı orada, onun tam olarak ne olduğunu bilsek de bilmesek de. Değil mi?"

"Evet." Roger soğuk rüzgârla akmaya başlayan burnunu bileğine sildi. "Avilalı Azize Teresa'yı hiç duydun mu?"

"Hayır." Buck ona baktı. "Ne de Protestan bir papazın azizlerle ilgisi olduğunu duydum."

"Bulabildiğim her yerden görüş alırım. Ama Azize Tere-

sa bir keresinde Tanrı'ya atıfta bulundu: 'Eğer arkadaşlarınıza böyle davranıyorsanız çok az arkadaşınız olmanıza şaşırmamalı.' Tanrı'nın kendi yöntemleri vardır."

Buck gülümsedi ve bu Roger'a durumla ciddi bir şekilde ilgilenmek için yeterince cesaret verdi.

"Pekâlâ, Claire -kayınvalidem- o Brianna ve bana bir hayli şey anlattı. 1743 yılında taşların içinden gittiğinde olan şeylerle ve ondan önce gerçekleşen şeylerle de ilgili. Komutan Randall'la ilgili." Ve Roger kısa cümlelerle, mümkün olduğunca duygusuzca açıkladı: Randall'ın Brian Fraser yokken Lallybroch'a yaptığı baskını, Jenny Murray'ye saldırmasını ve Jamie Fraser'ın -Paris'ten yeni dönmüş ve hayatıyla ilgili ne yapacağını bilmeyen bir halde- evi ve kız kardeşinin onuru için savaştığını, tutuklanıp William Kalesi'ne götürüldüğünü ve dövülmekten neredeyse öldürüleceğini.

"İki kere," dedi Roger, nefes almak için duraklayarak. Yutkundu. "İkincisinde... Brian oradaydı. Jamie'nin öldüğünü düşündü ve beyin kanaması geçirdi -bir felç- olduğu yerde... Öldü." Tekrar yutkundu. "Ölecek."

"Tanrım, Kutsal Meryem." Buck istavroz çıkardı, yüzü bembeyaz olmuştu. "O evdeki adam? Bir ya da iki yıl içinde ölecek mi?"

"Evet." Roger aşağıya Lallybroch'a baktı, yeşillikte otlayan bir kuzu gibi soluk ve huzur içinde görünüyordu. "Ve... Dahası var. Bunlar da İsyan'dan önce olacak."

Buck elini kaldırdı. "Bence bu kadarı yeter de artar. Aşağıya William Kalesi'ne gidelim ve o kahrolası herifi mahvedelim. Önleyici hareket diyebilirsin. Bu yasal bir terim," diye açıkladı.

"Cazip bir fikir," diye yanıtladı Roger soğuk bir edayla. "Ama eğer yaparsak- bundan dört yıl sonra ne olacak?"

Buck idrak edemeyerek kaşlarını çattı. "Claire 1743 yılında taşlardan gelince, Jamie Fraser'la karşılaştı –karşılaşacak- ki o başına ödül konulmuş bir suçlu olarak, Fransa'dan eve dönüş yolunda olacak. Ama eğer Komutan Randall'ın yaptıkları gerçekleşmezse- Jamie orada olmayacak. Ve eğer olmazsa...?"

"Ah." Buck kaşlarını daha da çattı. "Ah, evet. Anlıyorum. Jamie olmazsa, Brianna da..."

"Jem ve Mandy de," diye bitirdi Roger. "Kesinlikle."

"Ah, Tanrım." Buck başını eğdi ve iki parmağı ile kaşlarının arasına masaj yaptı. "Yapsan da yapmasan da lanetlenmişsindir mi demiştin? Başının çok kötü dönmesine yeter de artar bu."

"Evet, öyle. Ama yine de bir şey yapmalıyım." Baş parmağıyla künyelerin yüzeyini nazikçe ovdu. "William Kalesi'ne Komutan Randall ile konuşmaya gideceğim. Bunun nereden geldiğini bilmem gerekiyor."

***

Buck kısık gözlerle künyelere baktı, sonra bakışlarını Roger'a çevirdi.

"Oğlun bir şekilde babanla birlikte mi sence?"

"Hayır." Bu düşünce Roger'ı sarstı, yine silkinip o histen kurtuldu.

"Hayır," diye tekrarladı daha sertçe. "Düşünmeye başladığım şey belki de... Belki de Jem'in burada olmadığı." Sözleri yavaşça dönerek havada bir yerde asılı kaldı.

"Neden olmasın?" diye sordu Buck ansızın.

"A ona dair hiçbir ipucu bulamadık. Ve B; çünkü şimdi bunlar burada." Künyeleri kaldırdı, hafif künye rüzgârda sallanıyordu.

"Karın gibi konuşuyorsun," dedi Buck hafifçe eğlenerek. "O da böyle yapar değil mi? Bir şeyleri A, B, C diye sıralar."

"Bu Brianna'nın zihninin çalışma şekli," dedi Roger, içinde onun kısa bir sevgi dalgalanması hissederek. "O çok mantıklıdır."

Eğer haklıysam ve Jem burada değilse, o zaman nerede? Başka bir zamana mı gitti ya da hiçbir yere gitmedi? Sanki "mantıklı" kelimesi tetiklemişti bunu, tüm korkunç olasılıkları onun önüne sermişti.

"Ne düşünüyorum- ikimiz de geldiğimiz zaman 'Jeremiah' ismine odaklanıyorduk, değil mi?"

"Evet, öyleydi."

"Pekâlâ..." Roger künyenin ipini parmaklarıyla yavaşça burktu. "Peki ya yanlış Jeremiah'ın peşindeysek? O aynı zamanda babamın da adı. Eğer Rob Cameron Jem'i taşların içinden getirmediyse-"

"Neden getirmesin?" Buck sertçe kesti sözünü ve Roger'a öfkeyle baktı. "Arabası orada Craigh na Dun'daydı ve kendisi yoktu."

"Açıkça bizim onun gittiğini düşünmemizi istedi. Neden bunu istediğine gelince-" Bu düşünceyle Roger'ın nefesi tıkandı. O boğazını temizlemeden önce Buck cümleyi onun yerine tamamladı.

"Bizi uzaklaştırmak için, böylece karını kendisine alacaktı." Yüzü öfkeyle kardı ve öfkenin bir kısmı Roger'a yönelikti. "O adamın onda gözü olduğunu söylemiştim."

"Belki vardır," dedi Roger kısaca. "Ama düşün tamam mı? Onun Brianna'yla ilgili kafasında neler olduğunun ötesinde-" Sadece bu sözler bile kanın beynine sıçramasına neden olan görüntüler oluşturdu. "Kafasında neler varsa," diye tekrarladı elinden geldiğince sakin bir şekilde, "ayrıca doğru olup olmadığını bilmek istedi. Taşlarla ilgili şeyin. Acaba biz -ya da birigerçekten içinden geçebiliyor muydu diye. Gözüyle görmeden inanmaz ne de olsa."

Buck bunu değerlendirerek yanaklarını şişirdi.

"Yani onun orada olduğunu mu düşünüyorsun? Bizim yok olduğumuzu görmek için izliyordu?"

Roger omzunu silkti, bir anlığına beynindeki pıhtılaşan düşünceler yüzünden konuşamadı.

Buck yumruğunu dizinin üstünde sıkmıştı. Aşağıdaki eve baktı, sonra arkasındaki yükselen dağlara ve Roger onun ne düşündüğünü kesinlikle biliyordu. Boğazını kötü hırıltılı bir öksürükle temizledi.

"İki haftadır buradayız," dedi Roger. "Eğer Brianna'ya zarar vermeyi düşündüyse... Çoktan denemiş olmalı." *Tanrım. Eğer o- hayır.* "Bree ona ya da çocuklara zarar vermesine izin vermeyecektir," diye devam etti mümkün olduğunca sakin bir şekilde. "Eğer bir şey yapmayı denemişse, ya hapiste ya da kulenin altın-

da gömülü olacaktır." Çenesini aşağıdaki kuleye doğru çevirdi ve Buck isteksiz bir zevkle homurdandı.

"Peki o halde. Tamam, ben de doğruca Craigh na Dun'a gitmek istiyorum. Ama düşün adamım. Cameron'ın Jem'i aldıktan sonra doğruca taşlara gittiğini biliyoruz. Görmek için Jem'in taşlara dokunmasını sağlamayacak mıydı? Ve eğer yaptıysa... ya Cameron yolculuk edemiyorsa ve Jem yaptıysa- yani böylece ondan kurtulmak istemiş olabilir?"

"Hımm." Buck bunu düşündü ve isteksizce başını salladı. "Yani sen diyorsun ki eğer çocuk Cameron'dan korktuysa ve yanlışlıkla geçtiyse-"

"Belki de gelemedi." Roger'ın ağzı kurumuştu ve zorla yutkundu. "Onda değerli taş yoktu. Ve olsa bile..." Buck'a başını salladı. "Bir tanesiyle bile sana ne olduğunu biliyorsun. Her seferinde kötüleşiyor. Jemmy tekrar denemek için fazlasıyla korkmuş olabilir." *Denemiş ama başaramamış olabilir ve öyleyse şimdi sonsuza kadar kayıp... HAYIR!*

Buck başını salladı. "Yani, bu durumda babanla olduğunu düşünüyorsun?" Sesi şüphe doluydu.

Roger daha fazla oturmaya katlanamadı. Birden ayağa kalktı ve montunun göğüs kısmındaki cebe künyeleri koydu.

"Bilmiyorum. Ama sahip olduğum tek gerçek kanıt bu. Gidip görmeliyim."

45

RUHLARIN İLACI

"Sen o küçük aklını kaçırdın, bunu biliyorsun, değil mi?"

Roger şaşkınlıkla Buck'a baktı. "Bu sözü nereden öğrendin?"

"Senin karından," diye yanıtladı Buck. "O çok hoş ve bunun yanı sıra güzel konuşan biri. Onun yatağına geri dönmek niyetindeysen, ne yapmak niyetinde olduğunu daha iyi düşün."

"Düşündüm," dedi Roger kısaca. "Ve yapacağım." William Kalesi'nin girişi iki hafta önce Brian Fraser ile geldiği zaman

olduğu gibiydi ama bu defa çok az insan vardı etrafta, başlarına şallar sarılı ve şapkaları yağmura karşı aşağı indirilmiş aceleyle ilerliyorlardı. Hisar şimdi meşum görünüyordu, gri taşlar kasvetliydi ve ıslandıklarından çizgi çizgi siyaha dönmüşlerdi.

Buck, at başını sallayıp sırılsıklam yelesindeki damlaları ona sıçrattığında yüzünü buruşturarak dizginleri çekti.

"Evet, tamam. Oraya girmiyorum. Eğer onu öldürmemiz gerekirse beni tanımaması iyi olur, böylece onu gafil avlarım. Ben oradaki handa bekleyeceğim." Peartree adında bir yeri göstererek çenesini kaldırdı, hisardan otuz metre kadar aşağıdaydı, sonra atını harekete geçmesi için tekmeledi. Üç metre kadar sonra döndü ve omzunun üstünden bağırdı. "Bir saat! O zamana kadar yanımda olmazsan senin için içeri girerim!"

Roger endişesine rağmen gülümsedi. Buck'a kısaca el salladı ve atını sürdü.

Tanrım yardım et, diye dua etti. *Bana doğru şeyi yapmam için yardım et - herkes için. Buck dahil. Ve oğlum için de.*

Aslında Jem kaybolduğundan beri dua etmeyi bırakmamıştı. Yine de dualarının çoğu ümitsizce *Tanrım, her şey yoluna girsin* cümlelerinden oluşuyordu. Ve Tanrı'nın dinlediğini biliyordu. Dua etme işinde bir yanıt ortaya çıktığı zaman, her ne kadar hoş olmayan bir yanıt olsa da tanıyabilecek kadar yeterli tecrübesi vardı.

Çamurlu, yağmurdan sırılsıklam oldukları yolculuklarının ortasında birden aklına gelen şeyle -Jack Randall'ın canı da Brian Fraser'ın hayatı kadar tehlikede olduğu gerçeği- irkildi.

"Pekâlâ, o halde," dedi Buck. "Onu öldürmek için bir sürü sebep olsa da Fraser'ını koru ve o lanet küçük herifin cehenneme gitmesini engelle- tabii şimdiye kadar çoktan onu oraya gitmek için bir şey yapmamışsa," diye ekledi sonradan aklına gelen fikri.

Roger yanıt vermeden önce bir süre çamurda yürüdü. "Tamamen meraktan soruyorum, sen hukuk alanındayken alt mahkemelerde mi yoksa yüksek mahkemelerde mi avukattın?"

"Alt mahkemeler. Neden?"

"Başarısız olmana şaşırmamalı. Tüm yeteneklerin tam tersi yönde görünüyor. Hiç tartışmadan konuşamaz mısın sen?"

"Konuşma senle yapılıyorsa hayır," dedi Buck manalı bir şekilde ve ardında uçan kocaman çamur parçaları bırakarak atını mahmuzlayıp hızlandırdı.

Roger adını verdi ve askere Komutan Randall ile görüşüp görüşemeyeceğini sordu, sonra kömür ateşinin yanında durdu. Asker onu Randall'ın ofisine götürmek için gelene kadar üstündeki suları silkeleyebildiği kadar silkeledi.

Ofisin, Brian Fraser ile yaklaşık iki hafta önce Komutan Buncombe'un huzuruna kabul edildikleri yerle aynı olduğunu görünce şaşırdı. Randall masanın arkasına oturmuştu, tüy kalemi elindeydi ama Roger'ın girişiyle nazik bir ifadeyle baktı ve hafifçe eğilerek kalktı.

"Emrinizdeyim beyefendi. Bay MacKenzie doğru mu? Lallybroch'tan geldiniz diye haber aldım."

"Evet beyefendi," diye yanıtladı Roger, Oxbridge aksanında konuşarak. "Bay Brian Fraser sizin getirdiğiniz objeyi bana verdi. Size hem nazik yardımınız için teşekkür etmek hem de bu objenin nerede bulunduğunu bana söyleyebilir misiniz diye sormak istedim."

Kötülüğün ne kadar sıradan olabileceğini biliyordu; canavarlar insan şeklinde olabiliyorlardı. Yine de şaşırmıştı. Randall yakışıklı bir adamdı, duruşu zarifti, hayat dolu ve ilgili bir ifadesi vardı - ağzında gülünç bir kıvrımla siyah, iç ısıtan gözlere sahipti.

Peki, o bir insan. Ve belki henüz bir canavar değildir.

"Habercilerimden biri getirdi," diye yanıtladı Randall, tüy kalemini silip bir kavanoza koyarak. "Selefim Komutan Buncombe, George Kalesi ve Augustus Kalesi'ne oğlunuzla ilgili mesaj göndermiş. Bu konuyla ilgili çok üzgünüm," diye ekledi usulen. "O nesneyi Ruthven Kışlası'ndan bir devriye getirdi. Sanırım nerede bulduklarını bilmiyorum ama belki Ruthven'den gelen haberci biliyordur. Onu çağırtacağım."

Randall kapıya gitti ve dışarıdaki nöbetçiyle konuştu. Geri gelerek bir peruk, pudra kutusu, bir çift saç fırçası, ayna ve kris-

tal bir sürahiyle bardakların olduğu küçük bir tepsiyi ortaya çıkaran dolabı açmak için durakladı.

"Size serinletici bir içecek ikram etmeme izin verin beyefendi." Randall iki bardağa da yeterli miktarda doldurup birini Roger'a ikram etti. Kendininkini aldı, burnu viskinin kokusundan hafifçe titredi. "Kırsalın tadını anlayayım diye verildi," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Damak tadımı geliştirmem gerektiğini söylediler." Yutunca ölmeyi bekliyormuş gibi görünerek temkinli bir yudum aldı.

"Eğer öneride bulunmama izin verirseniz... Biraz su karıştırılması gelenekseldir," dedi Roger sesini dikkatle kontrol ederek. "Bazıları tadını ortaya çıkardığını, daha yumuşak yaptığını söyler."

"Ah, gerçekten mi?" Randall rahatlamış görünerek bardağını bıraktı. "Kulağa mantıklı geliyor. Bu şeyin tadı alev alacakmış gibi. Sanders!" diye bağırdı kapıya doğru. "Biraz su getir!"

Küçük bir sessizlik oldu, ikisi de ne söyleyeceklerini tam olarak bilemediler.

"O, ee, şey" dedi Randall. "Tekrar bakabilir miyim ona? Oldukça dikkate değer. Bir çeşit mücevher mi? Bir takı?"

"Hayır. O... Bir çeşit tılsım," dedi Roger künyeyi cebinden çıkararak. Havacıların küçük kişisel ritüellerini düşününce göğsünde bir acı hissetti - cepte şans getiren bir taş, özel bir eşarp, uçağın burnuna yazılmış bir kadın ismi. Tılsımlar. Küçük umut sihirleri, ateş ve ölümle dolu uçsuz bucaksız gökyüzünde bir koruyucu. "Ruhu korumak için." *Hatıralarda, en azından.*

Randall künyeden Roger'ın yüzüne ve sonra tekrar künyeye bakarak kaşlarını hafifçe çattı. Kesinlikle o da Roger'ın düşündüğü şeyi düşünüyordu: *Eğer tılsım koruyacağı kişiden kopmuşsa...* Ama bir şey söylemedi, yalnızca yeşil künyeye nazikçe dokundu.

"J.W. Oğlunuzun adı Jeremiah sanıyorum ki?"

"Evet. Jeremiah ailemizdeki eski bir isimdir. Benim babamın adıydı. Ben-" Çok genç, üstünden su damlayan ve soğuktan biraz morarmış Er MacDonald'ın girişiyle lafı yarıda kesildi. Asker, Komutan Randall'a selam verdi, sonra onun uzun ince fiziğini zangır zangır titreten bir öksürüğe tutuldu.

Asker kendine gelince, Randall'ın bu künyeyle ilgili bildiği her şeyi Roger'a anlatması emrine uydu ama o da pek bir şey bilmiyordu. Bu künyeyi Ruthven Kışlası'nda konuşlanmış askerlerden biri yerel bir meyhanede zar oyununda kazanmıştı. Meyhanenin adını hatırladı -Şişman Keklik; ve o sırada kendisi de sarhoştu- ve o askerin, onları Perth'teki bir çarşıdan dönen bir çiftçiden kazandığını söylediğini hatırlıyordu.

"Onları kazanan askerin adını hatırlıyor musun?" diye sordu Roger.

"Ah, evet beyefendi. Çavuş McLehose. Ve sanırım-" Anımsamasıyla birlikte geniş gülümsemesi çarpık dişlerini ortaya çıkardı. "Çiftçinin adını da anımsıyorum! Bay Anthony Cumberpatch." Yabancı olması ve soyadının kulağa komik gelmesi Çavuş McLehose'i eğlendirmişti. Kıkırdamasını tutamadı ve Roger da gülümsedi. Komutan Randall boğazını temizledi ve Er MacDonald ciddi bir dikkate büründü.

"Teşekkür ederim Bay MacDonald," dedi Randall soğuk bir şekilde. "Bu kadarı yeterli."

Er MacDonald utandı, selam verdi ve gitti. Bir anlık sessizlik oldu ki bu süre içinde Roger hızlanmaya başlayan yağmuru fark etti; geniş pencereye çakıl taşı gibi tıkırdıyordu. Pencereye baktığında aşağıdaki eğitim alanını gördü. Kırbaçlama direği yağmurda simsiyah görünüyordu.

Ah, Tanrım.

Dikkatlice künyeleri katladı ve tekrar cebine koydu. Sonra doğruca Komutan Randall'ın siyah gözlerine baktı.

"Komutan Bumcombe size benim bir papaz olduğumu söyledi mi beyefendi?"

Randall'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı."Hayır söylemedi." Randall açıkça Roger'ın bundan neden bahsettiğini merak etmişti ama saygılıydı. "Erkek kardeşim bir rahipti. Ah... İngiltere Kilisesi, tabii ki." Bu cümlede küçük bir soru vardı ve Roger onu bir gülümsemeyle yanıtladı.

"Ben İskoçya Kilisesi papazıyım beyefendi. Bana sizi kutsamam için izin verir misiniz? Akrabam ve benim başarım için- ve bize yardımlarınız için."

"Ben-" Randall açıkça yenilmiş bir halde gözlerini kırpıştırdı. "Ben- sanırım. Ee... Pekâlâ." Elleri not defterinde, biraz temkinli görünerek arkasına yaslandı. Roger eğilip onun iki elini de sıkıca yakaladığında tamamen afallamıştı. Randall sıçradı ama Roger sıkıca tuttu, gözleri komutanın gözlerindeydi.

"Tanrım," dedi Roger, "kutsayışın işlerimizin üstünde olsun. Bana ve akrabama yolculuğumuzda yol göster ve bu adama yeni makamında yol göster. Işığın ve varlığın bizim ve bu adamın üzerinde olsun. Senin hükmün ve merhametin daima üstümüzde olsun. Onu sana emanet ediyorum. Amin."

Sesi son kelimede çatladı ve Randall'ın ellerini bırakıp öksürdü, boğazını temizlerken uzaklara bakıyordu.

Randall da boğazını utançla temizledi ama soğukkanlılığını korudu.

"Ben size teşekkür ederim... Ee... İyi dilekleriniz için Bay MacKenzie. Ve size şans diliyorum. Ve de iyi bir gün."

"Size de Komutan," dedi Roger kalkarken. "Tanrı sizinle olsun."

46

BEBEK İSA, SÖYLE BANA...

Boston, 15 Kasım 1980

Doktor Joseph Abernathy, soğuk bira ve sıcak yemek için can atarak aracını garaj yoluna çekti. Posta kutusu doluydu; bir avuç dolusu zarfı çıkardı ve düzenli bir şekilde ayırarak içeri girdi.

"Fatura, fatura, kiracı, çöp, çöp, daha fazla çöp, hayır kurumu yardımı, fatura, fatura, davet... Selam tatlım-" Karısından mis kokulu bir öpücük almak için duraksadı, ardından onun saçlarını kokladı. "Ah, akşam yemeğinde sosis ve lahana turşusu mu yiyoruz?"

"Sen yiyorsun," dedi karısı, bir eliyle dikkatle portmantodan

ceketini alırken diğer eliyle kocasının kalçasını sıkarak. "Marilyn ile buluşacağım. Dokuzdan önce evde olurum, tabii eğer yağmur trafiği mahvetmezse. Postada güzel bir şey var mı?"

"Yok. İyi eğlenceler!"

Karısı gözlerini devirdi ve o Bud'ı alıp almadığını soramadan çıktı. Yarı ayrılmış postaları mutfak tezgâhına bıraktı ve buzdolabına bakmak için kapağını açtı. Parıldayan kırmızı beyazlı altılı paket neşeyle göz kırpıyordu ve sıcak hava öyle keskin kokuluydu ki ocağın üstündeki tavanın kapağını açmadan kızarmış sosisin tadını alabiliyordu.

"İyi bir kadın yakuttan daha değerlidir," dedi keyifle kokuyu içine çekerken ve bir kutunun plastik kapağını açtı.

Globe'un spor bölümüne bakmayı bırakıp saçılmış posta yığınının üstündeki mektubu gördüğünde ilk tabağının yarısındaydı ve ikinci birasına başlamasına kutunun üçte biri vardı. Bree'nin el yazısını hemen tanıdı; büyük ve yuvarlaktı, sağa doğru yatıktı - ama mektupla ilgili ters bir şey vardı.

Mektubu aldı, kaşlarını biraz çatıp neden tuhaf göründüğünü merak etti... Ve sonra pulun yanlış olduğunu fark etti. Bree en azından ayda bir kez yazar, çocukların fotoğraflarını gönderip işinden ve çiftlikten bahsederdi. Tüm mektuplarda Britanya pulu olurdu; Kraliçe Elizabeth'in mor ve mavi başı. Bunda ise Amerikan pulu vardı.

Mektubu sanki patlayabilirmiş gibi yavaşça bıraktı ve kalan birasını bir yudumda içti. Gücünü toplayıp kararlılıkla mektubu aldı.

"Sen ve Rog'un çocukları Disneyland'e götürdüğünüzü yazmış ol Bree," diye mırıldandı bıçağındaki hardalı yalayarak mektubu açmadan önce. Bir gün bunu yapacağından bahsetmişti. "Bebek İsa, bana bunun Jem'in Mickey Mouse ile tokalaşırken çekilmiş bir fotoğrafı olduğunu söyle."

Gördüğü onu rahatlattı, bu çocukların Disneyland'de çekilmiş fotoğrafıydı. Micky Mouse'un kucaklamasıyla kameraya sevinçle bakıyor ve kahkaha atıyorlardı. Sonra zarftan düşen küçük anahtarı gördü - anahtar bir bankanın özel müşteri kasasına

aitti. Fotoğrafı bıraktı, gidip bir bira daha aldı ve fotoğrafa ilişti-rilmiş notu okumak için oturdu.

Sevgili Joe Amca,

Çocukları büyükannesini ve büyükbabasını görmeye götürüyorum. Ne zaman geri döneceğimi bilmiyorum; biz yokken işlerle ilgilenebilir misin? (Açıklamalar kutuda.)

Daima her şey için teşekkürler. Seni özleyeceğim. Seni seviyorum.

Bree

Tabağında yağ donup katılaşırken uzun bir süre bu parlak fotoğrafa bakarak oturdu.

"Tanrım, kızım," dedi yumuşakça "Neler oldu? Ve çocukla-rı ben götürüyorum da ne demek? Roger nerede?"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Demirin Küllerinde Dövülmüş Yeni Bir Kılıç

47

SAVAŞA GİTMEYE UYGUN BİR KIYAFET

Philadelphia, 19 Haziran 1778

Tahta bir kovaya damlayan suyun şapırtısı, kâğıt hamuru ve matbaa mürekkebinin keskin kokuları, Jamie'nin vücudundan gelen daha yumuşak misk ve kızaran domuz pastırması ile kalaylı tabakların şangırtılarına karışan bir katırın anırma sesiyle, afallamış hâlde uyandım. Bu sonuncusu anılarımı aniden canlandırdı, çarşafı göğsüme tutturarak doğruldum.

Fergus'un matbaasının tavan arasında ve çırılçıplaktım. Bir gün önce gökyüzünün yağmura kısa bir ara verdiği sırada Kingsessing'den ayrıldığımızda Fergus'u, katır Clarence ve iki atını saçakları altına bağladığı bir nalburun kapılarına yakın tarafında sabırla sığınırken bulmuştuk.

Onu görünce, "Uzun zamandır buralara teşrif etmemiştin!" lafı ağzımdan fırladı.

"O kadar oldu mu?" diye sorgularken Fergus, Jamie'ye çatılmış kaşları ve Fransızların doğuştan gelmiş gibi duran o üstten bakışını tattırıyordu.

Jamie, "Eh..." şeklinde belirsiz bir yanıt verdi ve koluma girdi. "Clarence'la sağ salim geldik Sassenach ama kısa süre sonra Fergus'tan sizin için bir atla birlikte gelmesini istedim. Katır ikimizi birden taşıyamaz, sırtım da onca mesafeyi yürümeye dayanmaz."

"Sırtının nesi var?" diye sordum kuşkulu şekilde.

"İyi bir yatakta gece uykusu alınca geçmeyecek bir şey değil," diye cevapladı ve ellerine ayağımı koyabilmem için eğilerek beni eyerin üstüne doğru fırlattı.

Matbaaya döndüğümüzde çoktan karanlık olmuştu. Nerede olduğumu söyleyen bir mesajla Germain'ı 17 numaradaki Jenny'ye göndermiş ama o dönmeden önce Jamie ile yatağa gitmiştim. Chestnut Sokağı'ndaki evde başka kimlerin olduğunu

ve neler yaptıklarını hayal meyal merak ediyordum: Hal, hâlâ esir miydi yoksa Genç Ian onu salıvermeye mi karar vermişti? Durum böyle değilse Denny Hunter'ı vuran Hal mıydı yoksa Bayan Figg mi?

Jamie'nin bana söylediğine göre durumun sorumlusu olarak Ian'ı bırakmıştı. Yoksa durumların mı demeliyim? Zira bir önceki gün oldukça fazla olay meydana gelmiş gibi görünüyordu. Hem içinde bulunduğum olaylar hem de dönüş yolunda Jamie'nin anlattıkları... Bütün bunlar gerçekdışı ve rüya gibi görünüyordu. Aklımdaki tek canlı hatıra bahçedeki konuşmamız ve ardından bahçıvan kulübesinde olanlara dairdi. Tenimde yankılarını hâlâ duyuyordum.

Kahvaltı aşağıda sade bir şekilde hazırlanıyordu. Kızarmış domuz pastırmasının leziz kokusunun yanında mayalı ekmek kızartması ve taze balın kokusunu da alabiliyordum. Midem tüm bunlara tepki olarak kocaman bir gurultu gönderdi ve sanki bu ses sebep olmuşçasına, tavan arasına çıkan merdiven sallanmaya başladı. Birisi yavaş hareketlerle yukarı geliyordu ve bu kişinin Jamie olmama ihtimaline karşı kombinezonumu kapıp aceleyle kafamın üstüne çektim.

Gelen Jamie değildi. Kalaylanmış bir tepsi usulca görüş alanına doğru yükseldi, üzerine yemek yığılmış bir tabak, bir kâse yulaf lapası ve dumanı tüten bir çömlek kupa vardı ki, içindeki çay olamazdı ve kahve gibi de kokmuyordu. Kafasının üzerinde dengede tuttuğu tepsi havaya doğru yükselirken, Henri-Christian'ın sevinçle ışıldayan yüzü onun altında belirdi.

Merdivenin son basamağından adımını çekene kadar nefesimi tuttum ve ardından tepsiyi kafasından indirip, "*Merveilleux*!" diyerek onu takdir etmemle birlikte, ağzı kulaklarına vardı.

"Félicité de bunu denemek istedi," dedi gururla, "ama henüz dolu bir tepsiyle yapamıyor. Etrafa saçıyor."

"Eh, bunu istemeyiz. Teşekkürler canım." Onu öpmek için öne doğru eğildim -dalgalı koyu saçları odun ateşi ve mürekkep gibi kokuyordu- kupayı aldım. "Bunun içindeki ne?"

Elimdekine kararsızca bakıp omuz silkti. "Sıcak bir şey."

"Öyleymiş." Kupayı ellerimin arasına sakladım.

Gün ışığının çatının altında hapsolmasıyla önceki gece sıcacık olan tavan arası, dün gecenin çoğu yağmurlu geçtiği için üstteki deliklerden gelen nemle serinlemişti. Su sızdıran yerlerin altına yerleştirilen dört ya da beş tas, tınlama sesleriyle bir senfoni oluşturmuştu. "Grandpère nerede?"

Henri-Christian'ın yüzü bir anda kıpkırmızı kesildi, dudakları sımsıkı kapandı ve kafasını kuvvetlice iki yana salladı.

Şaşırmış bir şekilde, "Ne oldu?" dedim. "Sır mı tutuyorsun?"

"Sakın ona söyleme!" diye haykıran Joanie'nin kulak tırmalayıcı sesi aşağıdaki dükkândan yukarı doğru süzüldü. "Grandpère söylememeni istedi."

"Bir sürpriz, öyle mi?" diye sordum gülümseyerek. "Eh, o zaman aşağı gidip annene yardım etsen daha iyi olur, böylece yanlışlıkla ağzından kaçırmazsın."

Ellerini ağzına bastırıp kıkır kıkır güldü. Daha sonra kasılarak kafasının üzerinden sıçradı, ustalıkla ellerinin üzerine inerek bitirdiği bir ters takla attı. O halde merdivene kadar gitti, küçük gürbüz bacakları dengesini korumasına yardımcı olmak için meyilli şekilde havada duruyordu. Kenara ulaştığında ise bir anlığına yüreğim ağzıma geldi ve merdivenden baş aşağı inmeyi deneyebileceğini düşündüm. Gerçi tekrar ters döndü ve en üstteki basamağa adım attıktan sonra bir sincap çevikliğiyle gözden kaybolurken aşağı inene kadar kıkırdadı.

Gülümseyerek, darmadağın olmuş yatağı şöyle bir kabarttım. Aslına bakılırsa üzerinde uyuduğumuz şey samanlıktan alınıp düzleştirilmiş, Clarence'ın kokusunu yoğun şekilde barındıran bir ot yığını ile fazladan bir çarşaf ve eski püskü bir battaniyeyle örtülmüş yarı ıslak mantolarımızdan ibaretti. Buna karşın Joanie ve Félicité kuş tüylü yastıklarından birini bize vermişlerdi. Tepsiyi bir kuru mürekkep fıçısının üzerine iliştirerek duvara yaslanıp oturdum. Etrafım su sızıntılarından korunmak üzere muşambayla kaplanmış olan kâğıt yığınları ile çevrelenmişti. Bunlardan bazıları basılmayı bekleyen boş kâğıt topları, bazıları ise müşterilere ya da ciltçiye dağıtılmak üzere hazır edil-

miş kitapçıklar, el ilânları, afişler veya sicimle bir araya toplanmış ciltsiz kitaplardı.

Marsali'nin aşağıdaki dükkânın arkasındaki barakalardan gelen ve annelere özgü buyurganlıkla yükselen sesini duyabiliyordum. Fakat Henri-Christian hariç başka bir erkeğin sesi duyulmuyordu. Fergus ve Germain, Clarence ile birlikte, Fergus ve Marsali'nin Kuzey Carolina'da kurdukları gazete *L'Oignon*'a yapılacak sabah dağıtımı için yola çıkmış olsa gerekti.

Normalde haftalık çıkan *L'Oignon*'un, bugüne özel baskısının bir kopyası tepsimde duruyordu. İlk sayfasındaki büyük karikatürde bir hamamböceği sürüsü olarak resmedilen İngiliz Ordusu'nun arkalarından paramparça bayraklar sürükledikleri ve içi boş tehdit konuşmalarla dolu afişleri takip ederek Philadelphia'dan kaçtıkları görülüyordu. Geniş tokalı ve üzerine General Washington yazılmış bir ayakkabı, içlerinde daha ağır hareket eden bazı hamamböceklerini eziyordu.

Yulaf ezmesinin ortasında mat beyaz ve sarı karışımlı rengiyle yavaşça eriyen kocaman bir bal topağı duruyordu. Onları birbirine karıştırdıktan sonra üzerine az miktarda krema ekleyerek, yatakta kahvaltının ve şehrin askeri yöneticisi olarak görev alan General Arnold'ın Philadelphia'ya çok yakında giriş yapacağını ve bunun memnuniyetle karşılandığını belirtirken, kendisinin askerî sicilini ve Saratoga'da gösterdiği kahramanca davranışlarına methiyeler düzen bir makalenin tadını çıkarmak üzere yerime kuruldum.

Küçük bir ürpertiyle gazeteyi elimden bıraktığım sırada *Ne kadar süre sonra?* diye düşündüm. *Ne zaman?* Koşulların General Arnold'ı vatanseverden vatan hainine çevirişinin savaşın çok sonralarında olduğu -olacağı- izlenimine kapıldım. Ancak sorularımın cevabını bilmiyordum.

Kendime bunun bir önemi olmadığını sıkı sıkı telkin ettim. Olanları değiştiremezdim ve biz, bu hadise gerçekleştiğinde Tepe'ye çoktan sağ salim dönmüş, evimize ve hayatlarımıza yeniden çeki düzen veriyor olacaktık. Jamie hayattaydı. Her şey yoluna girecekti.

Alt kattaki dükkânın kapısının üzerine asılı zil çaldı ve ço-

cuklar mutfaktan dalgalar hâlinde çıkarken heyecanlı bir uğultu yükseldi. Tiz sesli selamlaşmaların karmaşası üzerinden Jamie'nin sesi yumuşak bir dalga hâlinde yükselirken, karmaşanın içinden Marsali'nin sersemlemiş sesini yakaladım. "Baba! Sen ne yaptın?"

Panik halinde uyduruk yuvamdan dışarı süzülüp, aşağıya bakmak üzere ellerim ve dizlerimin üzerinde merdivenin başına kadar gittim. Jamie, kendisine hayran hayran bakan çocuklar tarafından kuşatılmış halde dükkânın ortasında duruyordu. Gevşemiş saçları yağmur damlalarıyla bezenmiş, pelerini kolunun üzerine doğru katlanmıştı ve koyu mavi renkte bir Kıta Ordusu subayı paltosu giymekteydi.

"Yüce İsa!" diye haykırdım. Jamie başını yukarı kaldırdı ve suç işlemiş bir köpek gibi bakan gözleri benimkilerle buluştu.

"Üzgünüm Sassenach," dedi özür dilercesine. "Mecburdum."

***

Çatı katına çıktı ve çocukların yanımıza gelmesini engellemek için merdiveni yukarı çekti. Jamie bana Dan Morgan, Washington ve diğer Kıta Ordusu generalleri hakkında bildiklerini anlatırken, ben de hızlıca giyiniyor- ya da giyinmeye çalışıyordum.

"Sassenach, mecbur kaldım," dedi tekrar, yumuşak bir sesle. "O kadar üzgünüm ki..."

"Biliyorum," dedim. "Biliyorum mecburdun." Dudaklarım kaskatı kesilmişti. "Ben-sen- Ben de çok üzgünüm."

Elbisemin korsesindeki bir düzine minik düğmeyi iliklemeye çalışıyordum ama ellerim öyle kötü titriyordu ki onları kavrayamıyordum bile. Zorlamayı bırakıp, Chestnut Sokağı'ndaki evden bana getirdiği çantadan saç fırçamı çıkardım.

Jamie boğazından hafifçe bir ses çıkarıp fırçayı elimden aldı. Uyduruk yatağımızın üstüne fırlattı ve göğsüne gömülmüş başımın etrafından omuzlarıma kollarını doladı. Yeni üniforması, suratıma değdikçe taze çivit, ceviz kabuğu ve kil kokuları yayıyordu. Titremekten kendimi alamıyordum.

Birbirine dolaşmış saçlarıma yüzünü dayayıp "Konuş benimle *a nighean*," diye fısıldadı. "Korkuyorum ve şu anda bu denli yalnız hissetmek istemiyorum. Anlat bana."

"Neden her şey seninle ilgili olmak zorunda?" Sorusunu göğsüne doğru sordum. Bu yaptığım onu hafif bir ürpertiyle güldürdü. O an fark ettim ki bütün bu sarsıntı yalnızca benden gelmiyordu.

"Sadece ben değil," dedi ve başımı okşadı. "Bugün, hiç istememesine rağmen binden fazla adam hazırlık yapıyor."

"Biliyorum," diye tekrarladım. Nefes alıp verişlerim biraz olsun düzene girmişti. "Biliyorum." Biraz soluklanmak için yüzümü yana çevirdim ve aniden ağlamaya başladım.

"Özür dilerim," diye iç çektim. "Durumu senin için daha zor bir hale getirmeye niyetim- bunu yapmayı istemedim. Benah Jamie, hayatta olduğunu öğrendiğimde eve gitmeyi öyle çok istedim ki- Eve seninle gitmeyi..."

Bedenime sardığı kolları gerilmişti. Sessizliği tercih ettiği için değil, konuşamadığı için sustuğunu biliyordum.

"Ben de öyle istedim," diye fısıldadı sonunda. "Gideceğiz *a nighean*. Sana söz veriyorum."

Aşağıdan gelen sesler yeniden etrafımızı sarmıştı. Dükkânla mutfak arasında koşturan çocukların gürültüsüyle, basım için cila ve taze mürekkep yaparken kendi kendine Galce şarkı söyleyen Marsali'nin sesleri birbirine karışıyordu. Kapının açılmasıyla, yağmurlu serin havayı yanlarında taşıyan Fergus ve Germain'in içeri girip seslerini bu neşeli karmaşaya eklemesi bir oldu.

Aşağı kattaki aile fertlerimizden güç alarak, bir daha hiç göremeyebileceklerimize hasret duyarak, aynı anda hem yuva sıcaklığı hem evsizliği tadarak, tehlike ve belirsizlikten yapılmış bir bıçağın ucunda denge bulan vücutlarımız birbirine sarılmış hâlde öylece durduk. Fakat beraberdik.

Doğrulup burnumu çekerken sert bir tavırla, "Savaşa bensiz gidemezsin," dedim. "Böyle bir şeyi aklından bile geçirme."

"Hayatta düşünmem," diyerek usulca güvence verdi Jamie, üniformasının koluna burnunu silerken kararını değiştirdi ve

çaresizleşen bakışlarla durakladı. Sesim titreyerek de olsa bir kahkaha attım - korsemi bağlarken gayriihtiyarî göğsüme tıkıştırdığım mendili ona uzattım. Tıpkı Jenny gibi, ben de yanımda daima bir tane bulundururdum.

Saç fırçasını yutkunarak tekrar alırken, "Otur," dedim. "Saçını senin yerine ben öreceğim."

Henüz bu sabah yıkanmıştı, saçları temiz ve nemliydi. Yumuşak kızıl saç tutamları ellerime serinlik ve burnuma -garip bir biçimde- bergamotlu Fransız sabunu kokusu yayıyordu. Bense bütün gece bedenimi çevreleyen ter ve lahana kokusunu özlüyordum. Merakımı belli edercesine, "Nerede banyo yaptın?" diye sordum.

"Chestnut Sokağı'ndaki evde," diye kısa bir cevap verdi. "Kız kardeşim zorladı. Dediğine göre bayat akşam yemeği gibi kokarsam iyi bir general olamazmışım. Eh, bir küvet ve fazladan sıcak su vardı."

"Öyle mi?" diye mırıldandım. "Hımm... Chestnut Sokağı'ndan bahsetmişken... Majesteleri Pardloe Dükü nasıllar?"

Kafasını eğmiş halde dururken, "Jenny şafak sökmeden gittiğini söyledi," dedi. Parmaklarımın altında duran boynu ılıktı. "Denny Hunter, Ian'a, senin şu sihirli iksirinden bir matara dolusu alabildiği sürece, gitmek için yeterince iyi olduğunu söylemiş. Böylece Bayan Figg adama pantolonunu -anladığım kadarıyla biraz da çekinerek- geri vermiş ve o da gitmiş."

"Nereye gitmiş?" diye sordum. Saçları hiç olmadığı kadar ağarmıştı. Bu durumu değil ama yavaş yavaş değiştiklerini günden güne görmek için yanında olmayışımı umursuyordum.

"Onu sormamış ama Ian, Bayan Figg'in düke, Lord John'un hâlâ şehirde olabilecek bazı Kral yanlısı arkadaşlarının isimlerini verdiğini söyledi. Zaten oğlu da buralarda bir evde kalıyor, değil mi? Onun adına endişelenme Sassenach." Bana yandan bir gülüş atmak için kafasını çevirdi. "Majesteleri, öldürmesi zor bir adam."

Sert bir şekilde, "Kişi kendinden bilir işi," dedim. Jamie'nin Chestnut Sokağı'na gitme sebebini sormadım; Hal, Jenny ve diğer bütün sorunlara rağmen eminim ki asıl bilmek istediği

John'un yeniden ortaya çıkıp çıkmadığıydı. Görünüşe göre öyle bir şey söz konusu değildi - küçük bir esinti kalbimi dondurdu.

Muşambayı kaldırıp altındaki kâğıtları uçuşturan taze bir rüzgâr çatı katına yayıldığında, saç örgüsünü tutturmak üzere bir kurdele bulmak için cebimi yokluyordum. Esintinin sebebini görmek için kafamı çevirdiğimde Germain'ı, balya ve fıçıların aşağıdaki yük arabalarına indirilmesi için kullanılan sürgülü kapıdan içeri girmek üzere makara ipinde sallanırken gördüm.

Aşağı indiği sırada bir örümcek ağını yüzünden silip Jamie'ye büyük bir resmiyetle baş selamı verip, "Merhaba Grandpère," dedi. Dönüp bana da selam verdi. "Nasılsın Grandmère?"

Gayriihtiyarî, "İy-" diye başladığım cevabım Jamie tarafından yarıda kesildi.

"Hayır," dedi kesin bir tavırla. "Sen gelmiyorsun."

"Lütfen büyükbaba!" Germain'in resmiyeti bir anda yok oldu ve yerini yalvarmaya bıraktı. "Sana yardım ederdim."

Jamie duygusuz bir ses tonuyla, "Biliyorum," dedi. "Anne baban da bunun için beni asla affetmezdi. Sendeki yardım kavramının neleri içerdiğini bilmek bile istemiyorum, fakat-"

"Mesaj taşıyabilirim, at binebilirim, bunu biliyorsun, bana kendin öğrettin! Ayrıca neredeyse on iki yaşındayım!"

"Bu söylediğinin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun? Bir İngiliz keskin nişancısı seni haklamasa bile milis kuvvetlerden biri atını çalmak için kafanı dipçikle ezer. Ayrıca sayı sayabiliyorum, biliyorsun değil mi? Henüz on bir yaşında bile değilsin, o yüzden bu numarayı bana yutturmaya çalışma."

Besbelli tehlike fikri Germain'da korku uyandırmıyordu. Sabırsızca omuz silkti.

"Ben de emir eri olurum o zaman. Her yerde yiyecek bulabilirim," diye ekledi kurnazca. Aslına bakılırsa kendisi çok usta bir beleşçiydi, saygılı bir şekilde ona baktım. Jamie bu tavrımdan dolayı bana ters bir bakış attı.

"Aklından bile geçirme Sassenach. Hırsızlıktan yakalanıp asılır ya da canı çıkana kadar dövülürse, bunları durdurmak için tek bir şey bile yapamam."

Mesleki gururu zedelenmiş bir halde, "Şimdiye kadar kimse beni yakalayamadı," dedi Germain. "Bir kez bile!"

Delici bakışlarını ona odaklayarak, "Kimse de yapamayacak," diyerek güvence verdi büyükbabası. "On altı yaşına geldiğinde, belki-"

"Ah, öyle mi? Büyükanne Janet babanla ilk işine çıktığında *sekiz* yaşında olduğunu söyledi!"

"Sığır gütmek savaşa benzemez ve ben kavganın yakınından bile geçmemiştim," dedi Jamie. "Ayrıca Büyükanne Janet çenesini kapalı tutmalı," diye ekledi.

"Söylediklerini ona aktarırım," dedi Germain sert ve memnuniyetsiz bir ses tonuyla. "Kafana kılıçla vurulduğunu da anlatmıştı."

"Aynen öyle. Sen ise şansın yaver giderse, ihtiyar dedenin aksine beynin dağıtılmadan yaşlı bir adam olana kadar yaşayacaksın. Bizi yalnız bırak çocuğum, büyükannenin çoraplarını giymesi gerekiyor." Bu sözlerin üzerine ayaklanıp merdiveni aldı ve çatı katından aşağı doğru bıraktıktan sonra Germain'ı sert bir hareketle ilk basamağa iteledi.

Memnuniyetsiz tavrını belli etmek için, son birkaç basamağı es geçip büyük bir gümbürtüyle alt katın zeminine ulaşana kadar da sert bakışlarını Germain'in üzerinden çekmedi.

Jamie iç çekti, doğrulup temkinli hareketlerle vücudunu esnetti ve biraz sızlandı.

Saçını örmeyi bitirmem için önümde otururken derme çatma yatağımıza bir bakış atıp, "Bu gece nerede uyuyacağımızı Tanrı bilir, Sassenach," diye belirtti. "Zavallı sırtımın hatırına bundan biraz daha yumuşak bir yer olmasını umuyorum." Bana bakıp birden dişlerini göstererek gülümsedi. "Sen iyi uyudun mu?"

Kurdelesini düzleştirirken, "Hiç bu kadar iyi uyumamıştım," şeklinde kararlı bir cevap verdim. İşin aslı, vücudumda ağrıyabilecek her nokta ağrımıştı - belki başımın en üstü hariç tutulabilir. Bu nedenle, ikimiz de hiç denecek kadar az uyumuştuk. Gecenin karanlığını, birbirimizin vücutlarını tekrar bulduğumuz yavaş ve kelimelerden arınmış bir keşifle geçir-

miştik. Şafağa doğru ise, birbirimizin ruhlarına tekrar dokunmuştuk. Şimdi de boynunun arkasına yumuşak hareketlerle dokunuyordum. Elini kaldırıp parmaklarımla buluşturdu. Aynı anda hem muhteşem hem perişan hissediyor ve bu iki histen hangisinin galip geldiğini bilmiyordum.

"Ne zaman gidiyoruz?"

"Sen çoraplarını giyip saçını toplar toplamaz, Sassenach."

"Bir de düğmelerini ilikler iliklemez," diye ekledi Jamie dekolteme göz atarken. "Dur, onu ben yapayım."

Çevik parmaklarının göğsümde işleyişini izlerken şaşı olmuş gözlerimle, "Ecza dolabıma ihtiyacım olacak," dedim.

Jamie inatçı bir düğmeye diktiği bakışlarının üzerindeki kaşları hafif çatılmış halde, "Getirdim, merak etme," dedi. "Harika bir eşya gerçekten. Sanıyorum sana onu Lord hazretleri aldı."

'Lord hazretleri' yerine 'John' demesini tercih ettiğimi düşünürken bir an için çekinerek, "Evet öyle," dedim. Ayrıca John'un yerini ve iyi durumda olduğunu da bilmeyi arzu ederdim. Fakat bunların hiçbirini söylemek için uygun bir zaman değildi.

Jamie öne doğru eğilip, göğsümün üstüne bir öpücükle birlikte nefesinin sıcaklığını bıraktı.

Doğrulurken, "Bu gece bir yatağımın olup olmayacağı bile meçhul," dedi. "Fakat ne olursa, kuş tüyü ya da hasır, benimle paylaşmaya söz verir misin?"

Pelerinimi alıp silkeledikten ve boynumun etrafında döndürdükten sonra, "Daima," diye yanıt verdim. "Gidelim o halde."

***

Jenny, ecza dolabımı Kingsessing'den önceki gece gönderilmiş olan koca bir çıkın dolusu şifalı otla birlikte Chestnut Sokağı'ndan bana yollamıştı. İskoç bir ev hanımının sağduyusuyla yarım kilo kadar yulaf, bir el değirmeni dolusu tuz, bir paket domuz pastırması, dört elma ve altı adet temiz mendili de gönderdiklerine dâhil etmişti. Bütün bunların yanına eklediği rulo hâlindeki zarif kumaşa ise şu şekilde bir not iliştirmişti:

Sevgili kız kardeşim Claire;

Görünüşe göre, savaşa gitmeye uygun hiçbir kıyafetin yok. Marsali'nin basım yaparken giydiği önlüğü ödünç alman naçizane tavsiye ederim. Burada da pazen iç eteklerimden ikisi ile Bayan Figg'in senin dolabından bulabildiği en sade birkaç parça var.

Kardeşime iyi bak ve ona çoraplarının yamanması gerektiğini söyle. Zira kendisi topuklarında oluşan delikleri, ayakları su toplayana kadar fark etmeyecektir.

Daima kız kardeşin;

Janet Murray

Çivit mavisinin görkemi içindeki Jamie'ye, "Nasıl oluyor da senin savaşa gitmeye uygun kıyafetin oluyor?" diye sordum. Apoletli ceketinden tuğgeneral nişanına, devetüyü rengi yeleğinden açık bej ipek çoraplarına kadar her şeyiyle, üniforması eksiksiz görünüyordu.

Uzun boyu ve kendinden emin duruşunun yanında, özenle toplanıp siyah kurdeleyle bağlanmış kumral saçları ile belirgin biçimde göze çarpıyordu.

Jamie çenesini içeri çekip yukarıdan kıyafetlerini süzdü.

"Gömlek ve potur zaten benimdi. İskoçya'dan geldiğimde üstümdeydiler. Dün Philadelphia'dan seni bulmak üzere geldiğimde önce Jenny'ye rastladım ve ona General Washington'dan bahsedip bu işin icabına bakmasını istedim. Ölçülerimi aldı ve üniforma yapan bir baba-oğul bulup ceket ve yeleği dikmek üzere bütün gece çalışmaları için gözlerini korkuttu. Zavallı garibanlar..." diye ekledi gevşek bir ipliği kıyafetinden büyük dikkatle çekerken. "Senin nasıl olmaz Sassenach? Lord hazretleri sizin doktor kıyafetlerinizi yakışıksız bulup yaktırdı mı?"

Bu sonuncu soru, masumiyetini ortaya koymak için kullandığı ama art niyetini yine de açık eden bir tonda sorulmuştu. *"Daha sonra bu konuda karışıklık çıkarmayacağım demiyorum."* Bakışlarımı açıkça John'un bana verdiği ecza dolabına odakladıktan sonra, gözlerimi hafifçe kısarak yeniden Jamie'ye çevirdim.

Tam bir kayıtsızlıkla, "Hayır," dedim. "Ben onlara şey- eter yaparken sülfat döktüm." Söylediklerimin hatırası ellerimi belli

belirsiz titrettiği için içtiğim ısırgan çayı dolu fincanı bırakmak zorunda kaldım.

Félicité ve Joan ayaklarının dibine diz çökmüş, bütün meşguliyetleriyle sarı tokalı ayakkabılarını cilalarken birbirleriyle tartışıyorlardı, Jamie ise onların başlarının üzerinden dehşetle gözlerini benimkilerle buluşturup, "Yüce İsa, Sassenach," diye fısıldadı. "Bu dediğini sarhoşken yapmadığını söyle bana."

Başımdan geçenleri aynı anda hem tekrar yaşayarak hem de yaşamamaya çalışarak derin bir nefes aldım. Evin arkasındaki sıcak ve yarı karanlık barakada; terli ellerimdeki yuvarlak, kaygan cam şişe... Sonrasında uçuşarak yüzümü kıl payı ıskalayıp keten önlüğüm ve altındaki eteğin üzerinde hâlâ tüten ve büyülü bir biçimde genişleyen delikler bırakan iç bayıltıcı kokusuyla o sıvı... O zamanlar hayatta olmayı pek umursadığım söylenemezdi, ta ki ölümle burun buruna gelene kadar- İşte bu bir fark yaratmıştı. Bu olay beni intihara kalkışmamaya ikna etmemişti fakat yaşadığım taze kaza, bunu nasıl yapacağıma dair düşünmeye itmişti. Birinin kendi bileklerini doğraması başka, yavaş ve çirkin bir ızdırap içinde ölmek bambaşka bir şeydi.

"Hayır, sarhoş değildim," dedim ve yeniden kavradığım fincandan kasten ağız dolusu bir yudum aldım. "Ben- Hava çok sıcaktı, ellerim terliydi ve deney tüpü kayıp düştü."

Besbelli anlattığım sahneyi aklında canlandırarak, gözlerini kısa süreliğine kapattı. Sonrasında Félicité'nin parlak koyu saçları üzerinden uzanarak yanaklarımı ellerinin arasına aldı.

"Bir daha öyle bir şey yapma olur mu?" dedi sesinin olanca yumuşaklığıyla. "Artık yapma!"

Dürüst olmak gerekirse, yeniden eter üretme fikri avuçlarımı terletti. Kimyasal olarak zor değildi fakat inanılmaz tehlikeliydi. Tek bir yanlış hareket, gereğinden biraz fazla sülfat, sadece birkaç derece fazla ısı... Jamie de bu maddenin ne denli patlayıcı olduğunu en az benim kadar iyi biliyordu. Alevlerin hatıralarını ve büyük evin etrafımızda havaya uçuşunu gözlerinde görebiliyordum. Yutkundum.

Dürüstçe, "Yapmak istemiyorum," dedim. "Fakat o olmazsa, Jamie, başarmama yardım ettiği hiçbir şeyin üstesinden gele-

mem. Eter olmasaydı Aidan ve John'un yeğeni Henry ölmüş olurlardı."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve sanki Henry Gray'in gözden çıkarılabilir olduğunu düşünürcesine baktı ama Tepe'de ilk parti eterimle apandisitini aldığım küçük Aidan McCallum Higgins'e pek düşkündü.

Joanie, Jamie'nin ayakucundaki yerinden kalkıp kaş çatarak, "Ama büyükanne insanların daha iyi hissetmelerine yardım etmek zorunda," diye sitem etti. "Annem diyor ki onun mesleği buymuş. Bir anda bırakamaz."

"Bunu gayet iyi biliyorum," diye onayladı Jamie. "Yine de işini yaparken kendini ahirete uçurmasına gerek yok. Her şey bir kenara, eğer büyükanneniz parçalara ayrılmış halde tembellik ederse bunca hasta insanla kim ilgilenecek?"

Félicité ve Joanie'ye pek komik gelen bu imge beni pek eğlendirmemişti, yine de kızlar bez parçaları ile sirkelerini mutfağa geri götürene dek daha fazla konuşmadım. Çantalarımızı ve bohçalarımızı yolculuk için hazırlarken, mutfağın arkasındaki yaşam alanlarının yataklı kısmında bir anlığına yalnız bırakılmıştık.

Gözlerim kalın ip makaraları ve cerrahi iğnelerin yanında bir kutuda sakladığım ipek ipliği yumaklarına takılı halde, "Korktuğunu söylemiştin ama bu seni, yapmak zorunda olduğunu düşündüğün şeyden alıkoymayacak, değil mi?" dedim kısık sesle. "*Senin adına* korkuyorum, bu da seni kesinlikle durdurmayacaktır." Konuşmamı öfkeden arındırmaya çalışıyordum ama Jamie de o sabah ses tonları konusunda en az benim kadar hassastı.

Ayakkabısının sarı tokasıyla ilgilenirken bir anlığına duraksadı, sonra başını kaldırıp doğrudan bana baktı.

"Bana Asilerin kazanacağını söylediğin için çekip gitmekte özgür olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Ben- Hayır." Bir kıymıkla tutturulmuş kutu kapağını hiç bakmadan sürgüledim. Gözlerimi Jamie'den alamıyordum. Yüzü ifadesiz ama bakışları kasten bana kilitlenmişti. "Yapmak zorunda olduğunu biliyorum. Bunun kişiliğinin bir parçası olduğunun farkındayım. Bir kenarda durup istediğin kişiye dönüşemezsin. Bakış açım aşağı yukarı böyleydi, şey hakkında-"

Öne doğru adım atıp bileğimden yakalayarak lafımı yarıda kesti.

"Peki sence ben kimim, Sassenach?"

"Kana susamış bir adamsın, öylesin işte!" Bileğimi ondan kurtarıp başka tarafa döndüm ama onunla yüzleşmem için omzuma elini koyup beni kendine çevirdi.

Fakat gözleri mavi ve kıpırtısızdı.

"Olduğum kişiyle barıştığını düşünüyorsun ama bana kalırsa bunun ne demek olduğunu bilmiyorsun. Karşında gördüğün kişi yalnızca mecbur kaldığında kendi kanını dökecek sanıyorsan yanılıyorsun. Ben, amacıma ulaşana kadar sadece düşmanlarımı değil; arkadaş olarak ya da... Akraba olarak gördüklerimi de kurban ederim."

Jamie'nin eli boşluğa düştü ve omzundaki gerginlik gözden kayboldu. "Hazır olduğunda gelirsin, Sassenach," derken kapıya yöneldi.

***

Orada öylece göz kırparak bir anlığına durduktan sonra yarı toplanmış çantamı bırakarak arkasından koştum.

"Jamie!" Henri-Christian'ı kollarına almış, kızlarla Marsali'ye veda ederken matbaada ayakta duruyordu. Germain görünürlerde yoktu, kesin bir yerlerde somurtuyordu. Jamie irkilmiş gözlerle yukarı bakıp bana gülümsedi.

"Seni arkada bırakmayacaktım Sassenach. Ayrıca acele ettirmek istemedim. Yap-"

"Biliyorum. Sadece- sana bir şey söylemem gerek."

Bütün küçük kafalar, yumuşak pembe ağızları merakla açılmış bir yuva dolusu kuş gibi bana döndü. Aslında yola çıkana kadar beklesem daha iyi olabileceği fikri bir anda aklıma düştü ama yalnızca endişelerini gidermek için değil, onu gerçekten anladığımı bilmesini sağlamak için de bunu söylemek aciliyet teşkil ediyormuş gibi geldi.

"Konu William," diye ağzımdan çıkıverdi, Jamie'nin yüzü buğulu aynalar gibi bir anda bulutlandı.

Henri-Christian'ı Jamie'nin kucağından alıp yere bırakırken

"Bana gel *a bhalaich*," dedi Marsali. "Offf! Benden daha ağırsın ufaklık. Kızlar siz de düşün önüme, dedeniz henüz bir yere gitmiyor, büyükannenin eşyalarını dışarı çıkarmama yardım edin."

Çocuklar itaatkâr davranıp Marsali'nin arkasından seğirtseler de bize dönüp öfkeli bir merakla baktılar. Eğer saklayan kişi kendileri değilse, çocuklar sırlardan nefret ederler. Arkalarından kısa bir süre bakıp tekrar Jamie'ye döndüm.

"William'dan haberdar olduklarını bilmiyordum. Sanıyorum Marsali ve Fergus'un bilgisi vardı, şeyden beri-"

"Jenny onlara anlattığından beri. Evet, haberleri var." Kısa süreli bir teslimiyetle gözlerini devirdikten sonra bakışlarını yüzüme sabitledi. "Ne olmuş William'a, Sassenach?"

Yarım yamalak tuttuğum bir nefesi verirken, "O savaşamaz," dedim. "İngiliz Ordusu ne yapmak üzere olursa olsun önemi yok. Saratoga'nın ardından William şartlı salıverildi, o bir toplama ordu mensubu. Mahkûm Ordusu'nu biliyorsun, değil mi?"

"Evet," derken elimi tutup sıktı. "Demek istiyorsun ki esir takası yapılmadığı sürece silahlanması yasak ve henüz takas yapılmadı, öyle mi?"

"Evet öyle. Kral ve Kongre bu konuda bir çeşit anlaşmaya varana kadar takas yapılamıyor."

Rahatlamanın ışığı aniden Jamie'nin yüzüne yerleşti. Ben de onu böyle görünce ferahladım.

"John aylardır onu takas ettirmeye çalışıyor ama bunu yapmanın hiçbir yolu yok."

Boşta kalan elimin bir hareketiyle Kral ve Kongre'nin havada asılı kalan hayaletlerini kovaladım ve Jamie'ye gülümsedim. "Onunla savaş meydanında yüzleşmek zorunda kalmayacaksın."

Gözlerini bir an için kapatırken, "*Taing do Dhia*," diyerek Tanrı'ya şükretti. "Senin hakkında dertlenmediğim zamanlarda bunu düşünüp duruyordum, Sassenach," diye ekledi gözlerini açıp burnunun üstünden bana bakarak. "Tanrı'nın hakkı üçtür ve doğrusu, bu sefer şeytanın bacağını kıracağım."

"Üç mü?" diye sordum. "Ne yapıyorsun?- Parmaklarımı bırakır mısın? İyice uyuştular."

"Ah," dedi Jamie, parmaklarımı nazikçe öptü ve serbest bıraktı. "Evet, özür dilerim, Sassenach. Demek istediğim şu ki, o delikanlıya ömrü boyunca iki kez ateş ettim ve her seferinde üç santimden daha kısa bir mesafeyle ıskaladım. Eğer bir kez daha olursa, savaşta kazaların olabileceği malum. Her neyse..." Hatıralardan kurtulup başını çevirdi ama koluna elimi koyup onu durdurdum. Rüyalarını biliyordum. Bir önceki gece rüyalarında onlarla dövüşürken inlediğini duymuştum.

"Culloden yine mi nüksetti?" diye sordum yumuşak bir sesle. İşin aslı, Wentworth'den ziyade, Culloden olmasını umuyordum. Wentworth düşlerinden ter içinde ve kaskatı kesilerek, dokunulmaya tahammülsüz bir halde uyanıyordu. Dün gece ise uyanmamıştı ama bir anda sıçradıktan sonra kollarımı ona dolayıp sakinleştirene kadar, başı göğsüme kapanmış ve titrer halde inlemişti.

Jamie hafifçe omuz silkti ve yüzüme dokundu.

"Hiç gitmemişti ki Sassenach," dedi aynı yumuşak tonda. "Ama senin yanında daha kolay uyuyorum."

48

SADECE EĞLENCESİNE

Tamamen sıradan, kırmızı tuğlalı bir binaydı. Süslemesiz -alınlık ya da üst sövesi yoktu- fakat sağlamdı. Ian dikkatlice baktı. Kardeşler Cemiyeti'nin Yeni Dünya'daki en itibarlı buluşması olan Yıllık Philadelphia Toplantısı'nın yuvasıydı burası. Kesinlikle çok sağlamdı.

"Vatikan gibi mi olacak yoksa daha çok Başpiskopos Sarayı gibi mi?" diye sordu Rachel'a.

Rachel burnundan alaycı bir ses çıkardı. "Sence buranın saraya benzer herhangi bir yanı var mı?" Gayet normal konuşmuştu fakat Ian, kulağının hemen altındaki o yumuşak noktada hızlıca kabaran damarını görebiliyordu.

"Bankaya benziyor," deyince kızı güldürdü. Sanki bunu yap-

tığı için birilerinin gelip onu azarlamasından korkuyormuş gibi omzunun üstünden etrafı kolaçan eden Rachel, kahkahasını kısa kesti gerçi.

Ian merak içinde, "Burada ne yapıyorlar?" diye sordu. "Büyük bir toplantı evi mi?"

"Evet öyle. Fakat bildiğin gibi halledilmesi gereken meseleler var. Yıllık toplantılar, senin, 'ilke' diye adlandırabileceğin meselelerle ilgilenir. Biz onlara 'İnanç ve Uygulama' diyoruz. Toplantıların ve sorguların mevcut yönünü yansıtmak için sık sık yeniden yazılan kitaplar mevcut," diyerek gülümseyince, Ian'ın kalbi fazladan bir kere daha attı. "Sanıyorum sorgular sana tanıdık gelecek, daha önce tarif ettiğin o 'itiraftan önceki vicdan yoklaması' kısmına benziyor."

Onaylayıcı sesiyle, "Ah, evet," diyerek bu konuyu daha fazla düşünmek istemedi Ian. Birkaç yıldır itirafta bulunmak için kiliseye gitmiyor ama bu aralar yeterince günahkâr hissetmediği için durumu sorun da etmiyordu. "Şu 'İnanç ve Uygulama', 'Silahlanmasanız bile Kıta Ordusu'na katılmamalısınız' dedikleri yer mi?"

Rachel'ın gözlerindeki ışığı anlık da olsa titreten bu soruyu sorduğu için hemen üzüldü. Burnundan derin bir nefes alan Rachel, Ian'a baktı.

"Hayır, o bir fikir. Bir resmi görüş... Quaker olanlar -olumlu veya olumsuz- herhangi bir görüşe varmadan önce konuyu mümkün olan her noktasıyla gözden geçirirler." Rachel 'veya' demeden önce sesinde oluşan çekimserlik belli belirsizdi ama Ian bunu fark etmişti. Bunun üzerine kızın hafifçe eğik duran hasır şapkasına uzanıp düzelttikten sonra şapka iğnesini yerine taktı.

"Peki sonuç olarak karar olumsuz olursa ve bizi kabul edecek bir cemaat bulamazsak- o zaman ne yapacağız?"

Rachel hemen cevap verememenin sıkıntısıyla dudaklarını birbirine bastırdı ama sevgilisinin gözlerine tereddütsüz baktı.

"Kardeşler ne bu toplantılar sayesinde ne de bir rahip ya da vaiz huzurunda evleniyorlar. Onların birbirleriyle evlenmesi yetiyor. Biz de öyle yapacağız." Yutkundu. "Elbet bir yolunu bulacağız."

Tüm sabah boyunca karnında uçuşan kuşku baloncukları patlamaya başladığından, geğirtisini zapt etmek için bir eliyle ağzını kapattı Ian. Gerginliği iç organlarına vurmuş, kahvaltı yapamamıştı. Nezaketen başını öte yana çevirdiği sırada, az ilerideki köşeyi dönüp gelen iki sima gördü. "Hah! İşte kardeşin geldi! Üstelik dini bir cemaat üyesine göre oldukça gösterişli görünüyor."

Denzell bir Kıta Ordusu askeri üniforması giymişti ve boynuna bağladığı fiyonkla, olsa olsa avlanan bir tazı kadar bilinçli görünüyordu. Buna rağmen Ian, müstakbel kayınbiraderi önlerine gelip durduğunda sade bir baş selamı vererek neşesini bastırdı. Denny'nin nişanlısı ise herhangi bir utanç belirtisi göstermiyordu.

Hatta, hayranlığını göstermek için geri çekilerek, "Çok zarif olmamış mı?" diye böbürlendi Dottie. Denzell öksürür gibi bir ses çıkarıp gözlüklerini burnunun üzerine doğru itti. Çok uzun boylu sayılmasa da geniş omuzlu ve derli toplu bir adamdı. Üniformanın içinde gerçekten hoş göründüğünü düşündü Ian, bu düşüncesini dile de getirdi.

Denny umursamaz bir alaycılıkla, "Görünüşümün kibrimi beslemesine izin vermemeye çalışacağım," dedi. "Sen de bir asker değil miydin Ian?"

"Hayır, Denny, bana asker denemez ama naçizane bir keşif eriyim." Denzell'ın gözlerinin, her iki elmacık kemiği boyunca tekrar eden çift sıra halindeki nokta dövmelerini inceleyerek yüzüne odaklandığını gördü.

"Eminim öylesindir." Denny'nin omuzlarındaki gözle görülür gerginlik böylece hafifledi. "Keşif erlerinden düşmanı öldürmeleri beklenmiyor, değil mi?"

Ian, ifadesiz suratıyla, "Hayır, o karar bize ait," diye onayladı. "İstersek öldürebiliriz ama sadece eğlencesine, anlarsın ya? Onlar sayılmaz."

Denzell buna bir an için şaşırdı, ama Rachel ve Dottie kahkaha atınca o da isteksizce gülümsedi.

Meydandaki saat 10'u vurunca Rachel, "Geç kaldınız," dedi. "Henry'nin bir sıkıntısı mı vardı?" Denny ve Ian'ın yengesi

Claire'in gerçekleştirdiği ameliyatın ardından hâlâ nekahet döneminde olduğu için, Dottie ve Denzell, Dottie'nin abisi Henry'ye veda etmeye gitmişlerdi.

"Öyle de denebilir ama sıkıntı fiziksel bir hastalıktan kaynaklanmıyor." Yüzündeki neşe solup gitti - yine de gözlerinde soluk bir parıltı asılı kalmıştı. "Mercy Woodcock'a âşık oldu."

Ian tek kaşını kaldırarak, "Kendi ev sahibesine mi? Aşk genelde ölümcül bir durum değildir, öyle değil mi?" diye sordu.

"Eğer Montague ya da Capulet soyadlarını taşımıyorsan değildir," diye yanıtladı Denny. "Mercy de Henry'nin aşkına karşılık veriyor ama sorun şu ki, evlendiği adamın hâlâ hayatta olma ihtimali var."

Zayıf omuzlarından birini kaldırarak, "Öldüğünden emin olana kadar..." diye ekledi Dottie. Ona imalı bir bakış atarak "Veya yaşadığından..." diye düzeltti Denny. "Böyle bir ihtimal her zaman söz konusu..."

Dottie, "Pek sayılmaz," diyerek, dobra bir karşılık verdi. "Claire Yenge -yani Kardeş Claire- Ticonderoga'da yaralanmış olan Walter Woodcock adında birinin doktorluğunu yapmış. Söylediğine göre adam o sırada ölmek üzereymiş ve... Esir alınmış." Dottie'nin son kısmı söylerken kekelemesi Ian'a, en büyük ağabeyi Benjamin'in de bir savaş esiri olduğunu hatırlattı bir anda.

Dottie'nin yüzünün bulutlandığını gören Denzell, onun elini tuttu. "İkinizin kardeşi de duruşmalarından sağ çıkacak," dedi. Ardından, gözlüklerinin arkasındaki bakışlarına bir sıcaklık yerleşti. "Biz de öyle, Dorothea."

Dottie, "Evet!" dedi ama gönülsüzce gülümsedi. "Tamam, çalışmaya başla o zaman. Gidişimizden önce yapılacak öyle çok iş var ki."

Denzell, Ian'ı şaşırtan bir baş selamı verdi, katlanmış haldeki bir tomar kâğıdı göğsünden alıp dönerek, toplantı evinin kapısına giden basamakları çıktı.

Ian, dayısıyla yengesi Claire'e Coryell's Ferry'ye giden yolda yetişecekti fakat tıbbî malzeme dolu bir at arabasıyla seyahat eden Denny, Dottie ve Rachel'a yükleme işinde yardım etmek

için oyalanmıştı. Bu mekânın yalnızca uygun bir buluşma noktası olduğunu düşünürken, görünen o ki Denny'nin Philadelphia Yıllık Toplantısı'nda başka işleri vardı.

Bildiri denen şeyleriyle alay ettiği sırada bile bir Qauker üyesi olarak evlenmenin yollarını mı arıyordu? Hayır, Rachel ona bildiri değil 'görüş' diyordu. İsyanın desteğine ilişkin 'ağır' bir görüş...

Ian'ın yüzündeki hayreti gören Dottie, duygudan arınmış bir şekilde "Onlara tanıklık belgesini veriyor, yeminli ifadesini..." dedi. "Hepsini kâğıda döktü. Yaptığı şeyin doğru olduğunu düşünme sebeplerini... Bunları yıllık toplantının kâtibine verip görüşlerinden bahsedilmesini ve hepsinin tartışılmasını talep edecek."

"Sence yapacaklar mı peki?"

"Ah, evet," dedi Rachel. "Denny'yle aynı görüşte olmayabilirler ama onu zapt edemezler. Öyle bir şey denemeyi akıllarına getirmişlerse, kendilerine bol şans dilerim," diye ekledi yarı fısıldayarak. Teninin yumuşak esmerliğinin yanında çok daha beyaz görünen bir mendili göğsünden alıp minik ter damlacıklarını hafif dokunuşlarla şakaklarından sildi.

Ian, Rachel'a karşı ani ve şiddetli bir arzuyla doldu ve saat kulesine gönülsüzce baktı. Kısa bir süre sonra yola çıkması gerekiyordu ama ondan önce Rachel'la yalnız kalabileceği kıymetli anlar için bir saatlik zaman bulmayı umuyordu.

Dorothy'nin gözleri hâlâ Denny'nin içeri girdiği kapıdaydı.

Kendisiyle konuşurcasına, "Gerçekten o kadar tatlı ki," dedi. Sonra Rachel'a mesafeli bir bakış attı. Sesinde özür diler bir tonla, "Henry'yi görmeye giderken üniformasını giydiği için kötü hissetti," dedi. "Fakat zamanımız daralmıştı..."

Sıcakkanlı biçimde, "Kardeşin üzgün müydü?"diye sordu Rachel.

Dottie'nin yüzü düştü. "Eh, pek hoşnut değildi," dedi açıkça. "Yine de Asi olduğumuzu biliyordu, bir süre önce ona söylemiştim." Yüz ifadesi biraz olsun rahatladı. "Kardeşim o benim, beni kız kardeşlikten reddedemez."

Ian aynı şeyin babası için de geçerli olup olmadığını merak

etti ama sormadı. Dükün lafı geçmemişti. Aslında Dottie'nin ailevi meselelerini dinlediği de pek söylenemezdi. Onun aklı yaklaşan savaş ve bir an önce yapılması gerekenlerin düşünceleriyle meşguldü. Ian, Rachel'ın gözlerine bakıp gülümsedi. Onun bakışlarını yakaladığında yüzündeki bütün sıkıntı eriyip giden Rachel da karşılık verdi.

Şüphesiz ki Ian'ın kendi meseleleri vardı. Sıkıntı ve endişeleri... Yüreğinin en derininde ise, Rachel'ın aşkı ve sözlerinin yoğun ağırlığı vardı ve bulanık bir kuyunun dibindeki altın paralar gibi o kelimeler ışık saçıyordu: *"Birbirimizle evleneceğiz."*

49

BELİRSİZLİK İLKESİ

Philadelphia'dan ayrılırken Jamie'nin bana açıkladığı gibi, sorun olan İngiliz Ordusu'nu bulmak değil, onlara yeterince asker ve malzeme ile yetişip bir fayda sağlayabilmekti.

"Birkaç yüz at arabası ve kendini Philadelphia'da pek güvende hissetmeyen oldukça fazla sayıda Kral yanlısı ile birlikte ayrıldılar. Clinton hem onları koruyup hem de savaşamayacaktır. Olabildiğince hızlı gitmeli. Bu da demektir ki en kestirme yoldan seyahat etmek zorunda."

"Sanıyorum açık arazi üzerinden yürüyemeyecektir," diyerek onayladım. "Sen, ne büyüklükte bir gücü olduğuna dair fikir edinebildin mi?"

Jamie omzunu kaldırarak şapkasıyla büyük bir at sineğini kovaladı.

"Belki on bin asker. Belki de daha fazla. Fergus ve Germain yürüyerek ayrılacakları sırada toplanırlarken onları seyretti ama biliyorsun ki bütün ara sokakları doldurmuşken sayılarına karar vermek kolay değil."

"Hımm. Evet... Hımm... Peki, bizim kaç askerimiz var?" 'Biz' demek belden aşağımda dalgalanan garip bir his meyda-

na getirdi – cinsel hazza şaşırtıcı biçimde yakın bir heyecanlanmaydı bu.

Savaşın tuhaf zindeliğini daha önce hissetmemiş değildim, fakat üzerinden çok uzun bir zaman geçmişti. Unutmuştum.

"İngilizlerden az," dedi Jamie. Soğukkanlıydı. "Ancak milis kuvvetler tamamen toplanana kadar bunu bilemeyiz. Dua edelim de öğrendiğimizde çok geç olmasın."

Bana yandan bir bakış attı. Daha fazla konuşup konuşmamak hakkında kafa yorduğunu görebiliyordum. Gerçi başka bir şey söylemedi. Yalnızca hafif bir omuz silkme hareketinden sonra şapkasını tekrar takıp eyerin üzerine yerleşti.

Geniş hasır şapkamın kenarının altından ona dikkatlice bakmak için kafamı eğip, "Ne?" dedim. "Bana bir şey sormak üzereydin."

"Hımm... Evet... Soracaktım ama sonra fark ettim ki önümüzdeki birkaç gün içinde olabilecekler hakkında bir şey bilseydin bana söylerdin."

"Evet öyle." İşin aslı, bu bilgi yoksunluğuma üzülüp üzülmemek konusunda kararsızdım. Geleceği bildiğimi düşündüğüm birkaç hâdiseye dönüp baktığımda, aslında yeterince şey bilmediğimi görüyordum. Apansız Frank'i ve Kara Jack Randall'ı anımsayınca ellerim dizginleri öyle sert kavradı ki kısrağım ürkek bir şekilde burnundan soluyarak yerinden sıçradı.

Jamie de aynı ürkeklikle etrafa baktı ama ona el sallayıp atın boynunu özür mahiyetinde okşamak için öne eğildim.

Açıklama olarak, "Atsineği..." dedim. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu ve sakinleşmek için birkaç derin nefes aldım. Jamie ile paylaşmak niyetinde olmadığım ani düşüncem, peşimi bir türlü bırakmıyordu.

Önceleri Jack Randall'ı, Frank'in beşinci göbekten dedesi sanıyordum. Frank'in bana birçok kez gösterdiği soy ağacı şemasında ismi açıkça görülüyordu. Aslına bakılırsa Jack, Frank'in kâğıt üzerindeki atasıydı. Soyu devam ettiren kişi ise Jack'in, hamile sevgilisiyle evlenemeden ölen küçük kardeşiydi. Kardeşinin isteği üzerine Mary Hawkins'le evlenen Jack, ona soyadını verirken çocuğuna da meşruiyet kazandırmış oldu.

Derli toplu soy ağacı şemalarında çok fazla korkunç detayın ifşa olmadan, öylece durduğunu düşündüm. Brianna kâğıt üzerinde ve sevgi bağıyla Frank'in kızıydı. Fakat yanımdaki adamın bıçak ağzına benzeyen uzun burnu ve parlak saçları, (kızımın) damarlarında kimin kanının dolaştığını bana gösteriyordu.

Fakat o zamanlar bazı şeyleri bildiğimi sanıyordum ve bu yanlış bilgi yüzünden Jamie'nin Jack Randall'ı Paris'te öldürmesini engellemiştim. Eğer öldürürse Frank'in hiç doğmayabileceğinden korkmuştum. Jamie'ye yan yan bakıp, "Peki ya Randall'ı o zaman öldürmüş olsaydı ne olurdu?" diye meraklandım. Rotasını artık beklentilere çevirmiş olan düşüncelerine dalmış halde, uzun boyu ve dik duruşuyla eyerin üstünde oturuyordu. Sabah vakti ikimizi de ele geçiren dehşet, ortadan kaybolmuştu.

Her şey olabilirdi ama belli başlı birkaç şey yaşanmayabilirdi. Randall, Fergus'u incitmezdi ve Jamie onunla Bois de Boulogne ormanında düello yapmazdı. Belki ilk çocuğumuz, kızımız Faith karnımda ölmezdi. Gerçi bu sonuncusu büyük ihtimalle yine gerçekleşirdi. Romantik romanlar aksini resmetse bile, düşük yapmak temelde duygusal değil psikolojik sebeplere dayanır. Fakat bu kaybın anısı sonsuza dek Bois de Boulogne'daki düelloyla birlikte anılacaktı.

Zihnimi yarım yamalak bilinen geçmişten, bütün gizemiyle bizi bekleyen geleceğe çevirmek için hatıraları bir kenara sertçe ittim. Fakat bütün imgeler yanıp sönmeyi bitirmeden önce, havada uçuşan bir düşünceyi kıyısından yakaladım.

Peki ya o çocuk? Mary Hawkins'le, Frank'in gerçek atası olan Alexander Randall'ın çocuğu... Büyük ihtimalle şu an hayattaydı. Tam bu anda.

Az önce tecrübe ettiğim o dalgalanma, bu kez kuyruk kemiğimden omurgama doğru harekete geçti. *Denys*. Güya bir gerçeği yansıtan, fakat neredeyse her şeyi saklayan süslü harflerle yazılmış soy ağacı şemasının parşömen kâğıdından süzülerek geldi bu isim.

Adının Denys olduğunu ve -aklımdaki bilgiler doğruysa- aslında Frank'in dördüncü göbekten dedesi olduğunu biliyordum. Elimdeki bilgilerin ve büyük ihtimalle öğrenebilecekleri-

min hepsi bu kadardı. Böyle kalmasını da şiddetle umuyordum. Denys Randall'a iyi dileklerimi sessizce sunduktan sonra zihnimi başka şeylere yönelttim.

50

İYİ KILAVUZ

On iki. Kahrolası. Mil! Ordu teçhizatı yüklenmiş at arabalarından oluşan kervan her iki yöne göz alabildiğince yayılmış, yarım mil ötedeki virajı alan katırları neredeyse görünmez kılacak bir toz dumanı yükseltiyordu. At arabalarının arkasında çift sıra halinde ağır ağır yürüyen insanların hepsi bu kahverengi maddeyle kaplanmıştı - yavaş ilerleyen süvari alayıyla arasında mümkün olduğunca fazla mesafe bırakmaya çalışmasına rağmen, William da tozdan nasibini almıştı.

Çok sıcak bir günün ikindi vaktiydi ve yola şafak sökmeden önce çıkmışlardı.

Ceketinin eteklerindeki tozu silkmek ve matarasındaki teneke tadı taşıyan sudan ağız dolusu bir yudum almak için durakladı. Ordunun iki asıl kuvveti arasındaki on iki mil boyunca her biri paketler, çıkınlar ve el arabaları bulunduran yüzlerce mülteci, binlerce sivil ile orduya bağlı yük arabacılarının zulmünden nasıl olmuşsa kaçmış tek tük at ya da katır, sıra halinde ilerliyordu. William'a İncil'deki çekirge istilâsını hatırlatacak bir başıboşlukla dağılmışlardı.

Aralarından bazıları kimi zaman omuzlarının üstünden geriye bakıp etrafı kolaçan ediyordu. Onları bunu yapmaya iten şey takip edilme korkusu mu, yoksa arkalarında bıraktıkları ve görüş alanını çoktan terk eden şehir miydi diye merak etti.

Giysisinin koluyla yüzünü on milyonuncu kez silerken, *Eğer tuzdan bir sütuna dönüşme tehlikesi varsa, hasretten değil terleme yüzünden olurdu*, diye düşündü. Philadelphia'yı pabuçlarındaki tozla birlikte silkeleyip bir daha orası hakkında hiçbir şey düşünmeme isteğindeydi.

Eğer Arabella-Jane olmasaydı, muhtemelen çoktan unutmuştu. Son birkaç günde başına gelen diğer her şeyi kesinlikle aklından silmek istiyordu. Dizginlerini birden çekip yavaşça ilerleyen sürüye doğru atını yeniden dürttü.

Daha kötüsü olabilirdi ve az kalsın oluyordu da. İngiltere'ye sevk edilme ya da Massachusetts'teki diğer Mahkûm Ordusu'na katılmak için kuzeye gönderilmenin kıyısından dönmüştü. Tanrı'ya şükürler olsun ki babası -Lord John diyerek sertçe düzeltti kendisini- Fransızca, İtalyanca, Latince ve Yunancanın yanında Almanca da öğrenmeye zorlamıştı onu. Sör Henry ve Lord Cornwallis tarafından komuta edilen bölüklerin yanında, William'ın lehçesini hiç zorlanmadan konuşabildiği Hesse-Kassel'den gelenlerin neredeyse tamamını oluşturduğu büyük bir paralı asker kitlesi de orduya dâhildi.

İkna etmek için, tüm bunlara rağmen; gereken uzun süreyi atlattıktan sonra nihayet, Clinton'ın çok sayıdaki yaverlerinden biri olup çıktı. Oldukça ağır ilerleyen sıra boyunca bir ileri bir geri at sürmek, raporları toplamak, sevk yapmak ve seyir halindeyken -hemen hemen her saat başı- ortaya çıkan herhangi bir sıkıntının çaresine bakmak gibi bıktırıcı işlerden sorumlu tutulmuştu.

Çeşitli cerrahlar ve sağlık hizmet erlerinin nerede oldukları na dair, kafasında sürekli dönüp duran zihinsel bir liste tutuyordu, çünkü orduyu takip eden sivillerin arasında, en az elli tane doğumu çok yakın olan hamile kadın vardı ve William bebeklerden birinin dünyaya gelişine şahitlik etmek zorunda kalma ihtimalinin korkusuyla yaşıyordu. Belki de sırtlarındaki yüklerle dengelenen şişmiş karınları ile bu solgun ve gebe kadınların civarında bulunması onu belli şeyleri düşünmeye yöneltmişti.

Herhalde fahişeler gebeliği nasıl önleyeceklerini biliyorlardı? Arabella-Jane'in herhangi bir şey yaptığını hatırlamıyordu, ki olabildiğince sarhoş gezdiği için zaten görse de farkına varmazdı.

William göğsünde boyunluğunun durması gereken noktaya her dokunduğunda aklına o geliyordu.

Soran olursa üniformasını giyerken unuttuğunu söyleye-

cekti fakat kendisini Arabella-Jane'i düşünürken yakaladığı zamanların sıklığı yüzünden dışarıdan bakan gözlere sürekli boyunluğunun olması gereken yere dokunduğundan, boyunluğu özlüyormuş gibi görünüyor olmalıydı. Boyunluğun kaybı William'a, Clinton'ın başyaveri Yüzbaşı Duncan Drummond tarafından yürütülen ve pek de hoş olmayan beş dakikalık bir karakter, kıyafet ve temizlik nutku işitmesine ve kıyafet yönetmeliğinin dışına çıktığı için on gümüş para cezasına mal olmuştu. Bu bedeli Arabella-Jane'e çok görmüyordu.

Yüzbaşı Harkness'ı bulabilmek umuduyla dikkat kesildiğini fark etti. Karşılaşmalarını Yüzbaşı Harkness'ın hangi alaydan olduğunu hatırlamasına yetecek kadar iyi hatırlamıyordu ama mevcut orduda o kadar da fazla ağır süvari bölüğü yoktu.

Hoş bir esintiyle giden doru atı Visigoth'un üzerinde yaptığı günlük seferinin bir parçası olarak kalabalığın aksine doğru yol alıyordu. Geçtiği her bölüğe baş selamı verip çavuş ve onbaşıların yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakarken, bu yavaş tempodan memnuniyetsiz halde ve dörtnala koşma isteğiyle kıpırdanan Visigoth'u istikrarlı bir hızda tuttu.

Eşyaların üzerine tehlikeli bir biçimde yığıldığı bir at arabası ile bir sıra meşe ağacının sağladığı gölgede mola vermek için yolun kenarında durmuş olan ve bilhassa daha solgun görünen bir grup Kral yanlısına, "Su geliyor!" diye bağırdı.

Bu, kadınların başlıklarının altından umutla yukarı bakmasına ve erkeklerin ayağa kalkarken el sallayarak William'ı durdurmasına sebep oldu.

Atını dizginlemesiyle, Philadelphia'nın hali vakti yerinde tüccarlarından Bay Endicott ile ailesini fark etmesi bir oldu. Daha önce evlerinde akşam yemeğine katılmış ve pek çok partide evin en büyük iki bekâr kızıyla dans etmişti.

Şapkasını kafasından çıkarıp eğilirken hanımefendilere sırasıyla baş selamı verdi ve, "Emrinizdeyim efendim," dedi. "Bayan Endicott, Bayan Endicott, Bayan Sally... Özellikle sizin en mütevazı ve sadık hizmetkârınızım, Bayan Peggy." Ablaları başının üzerinden birbirlerine imalı bakışlar atarken dokuz ya-

şındaki Bayan Peggy, diğerlerinden apayrı tutulmanın etkisiyle körpe bir çilek gibi kıpkırmızı kesilmişti.

"Asiler tarafından yakından takip edildiğimiz doğru mu Lord Ellesmere?" diye sordu Bay Endicott. Yuvarlak yüzünü sildiği kocaman kırmızı pazenden bir mendili elinde tutuyordu. "Eee... Hanımlar bu ihtimal karşısında endişelenecek bir şeyleri illâ ki buluyorlar."

"Hanımefendilerin endişelenmesini gerektirecek bir durum söz konusu değil efendim. Biliyorsunuz ki Majestelerinin ordusunun koruması altındasınız," diye onayladı William.

Sert sayılabilecek bir tavırla, "Şey, evet, o kadarını biliyoruz," dedi. "En azından öyle umuyoruz. Yoksa burada olmazdık, bu kadarını söyleyebilirim. Fakat asıl sormak istediğim, General Washington'un nerede olduğunu bilip bilmediğinizdi."

Visigoth salıverilme isteğiyle ağırlığını başka tarafa verip biraz kıpırdandı fakat William cıkcıklayarak hayvanın kafasını çevirdi.

"Evet, efendim." dedi saygılı bir şekilde. "Asi ordusundan pek çok asker kaçağı dün gece tarafımıza ulaştılar. Söylediklerine göre Washington şüphesiz bize yetişmek için birliklerini topluyor fakat birkaç çelimsiz milis kuvvetle birlikte nizami askerlerinin sayısı iki bini geçmiyor."

Bay Endicott bu sözleri bir çeşit teminat olarak gördü ama kızlarla anneleri aynı görüşte değillerdi. Bayan Endicott, kocasının kıyafetinin koluna asılarak, adamın daha da kızarmasına sebep olan bir şeyler fısıldadı.

"Bir çaresine bakacağımı söyledim," diyerek gürledi adam. Sıcak sebebiyle peruğunu çıkarmış, güneşe siper olması için benekli ipek bir mendili kafasının üstüne bağlamıştı. Kır saçları kısacık kesilmişti ve minik tüyleri mendilin kenarından kızgın böceklerin duyargaları gibi dışarı uzanmıştı.

Bayan Endicott'un dudakları birbirine kenetlendi ama küçük bir baş selamı verip geri çekildi. Fakat Bayan Peggy, Yüzbaşı Ellesmere'in ayrıntılara hâkim oluşundan cesaret alıp öne doğru koşarak üzengilerinin tutma yerinden yakaladı. Görüş alanının kenarında uçuşan patiska kayıştan korkan Visigoth huysuzlan-

dı. Peggy avazı çıktığı kadar bağırdı, geriye doğru sendeledi ve uçarcasına düştü. Bütün Endicott kadınları çığlık atıyor, William ise bu konuda hiçbir şey yapamıyordu. Atı karga gibi sekip fırıl fırıl döndükten sonra nihayet bütün sabırsızlığıyla burnundan nefes vererek sakinleşene kadar dizginlerine asılıp atının başını çevirdi. İnsanlar onların etrafından dolanmak için yön değiştirirken yanından geçen piyade erlerinin neşeyle tezahürat ettiğini duyabiliyordu.

Büyük uğraşlar sonunda atını tekrar nizama soktuğu sırada derin nefesler alarak, "Bayan Peggy iyiler mi?" diye sordu.

Anne Endicott yolun kenarında onu beklerken ailenin diğer üyeleri geri çekilmişti ki, el arabasının arkasından yükselen bir inleme duydu. "Neredeyse öldürüleceği için babam tarafından tokatlanması dışında, evet," diye cevap verdi Bayan Endicott. Durumla eğleniyor gibi görünüyordu. Gayet sakin duran ve ağzını otla doldurmak üzere boynunu germiş olan Visigoth'u tedbirli bakışlarla süzerek biraz daha yaklaştı.

"Böyle bir acı çekmesine vesile olduğum için üzgünüm," dedi nazikçe William ve içinden yalnızca buruşuk mendiliyle avare bir bozukluk çıkan cebini yokladı. Bozukluğa gülümseyerek Anne Endicott'a uzattı. "Bunu özürlerimle birlikte kendisine verir misin?" diye rica etti.

Anne, "Ona bir şey olmaz," dedi ama yine de parayı aldı. Etrafı kolaçan edip biraz daha yaklaşarak daha alçak sesle ve hızlıca konuşmaya başladı: "Ben... İstemeye çekiniyorum Lord Ellesmere ama gördüğünüz gibi arabamızın bir tekerleği kırıldı. Babam tamir edemiyor, eşyalarımızı da asla bırakmayacaktır. Annemse Washington'un askerlerinin bize yetişip hepimizi esir almasından dehşetle korkuyor." Genç kızın -inanılmaz güzellikteki- koyu gözleri müthiş bir yoğunlukla kendi bakışlarına odaklanmıştı. "Acaba yardım edebilir misiniz? Rica etsek? Küçük kız kardeşimin size sormaya niyetlendiği şey buydu."

"Ah, acaba sorun tam olarak- Neyse, ben en iyisi bir bakayım." Birkaç dakika için dinlenmenin atına zararı dokunmazdı.

William atından aşağı indi, yularını meşe fidanlarından birine bağladı ve Bayan Endicott'u arabaya kadar takip etti. İki gün

önce rıhtımda gördüğü gibi karman çorman eşyayla doldurulmuş vaziyetteydi. Bir yığın kıyafet ve örtüye sıkıştırılmış duvar saati ile mendil ve çorapla doldurulmuş; muhtemelen Bayan Endicott'un mücevher kutusu olan yalın bir toprak lazımlık... Ancak bu şahsi dağınıklığın görüntüsü aniden William'ın içini sızlattı.

Tüm bunlar, bir zamanlar misafiri olduğu gerçek bir yuvadan geriye kalanlar; tanıdığı... Ve sevdiği insanlara ait çerçöplerle hazinelerdi. Babasının evindeki koridorun gölgelerinde Anne Endicott'tan bir öpücük koparmasının hemen öncesinde gece yarısını vuran tam da o delikli işlemeleri olan saatti bu. Yumuşacık gong sesini bütün hayati organlarında tekrar duydu.

Bir elini kızın koluna koyarak nazikçe, "Nereye gideceksiniz?" diye sordu. Kız koyu saçları kasketinden çıkmış, kıpkırmızı ve rahatsız halde William'a döndü. Bu duruşu asaletinden hiçbir şey götürmüyordu.

"Bilmiyorum," dedi aynı kısılmış sesle, "Teyzem Platt, New York'a yakın bir kasabada yaşıyor. O kadar uzağa seyahat edebilir miyiz bilmiyorum. Durumumuza bakınca..." Çantalar ve yarı sarılmış çıkınlarla etrafı çevrilmiş olan hantal arabaya bakıp kafasını salladı. "Belki daha yakınlarda güvenli bir yer buluruz ve babam... Bazı düzenlemeler yapmaya gittiğinde orada bekleriz." Dudaklarını aniden birbirine bastırınca William, kızın soğukkanlılığını korumak için muazzam bir çaba harcadığını fark etti. Gözlerinin bütün parlaklığı ise, kenarlarında asılı duran -dökülmemiş- gözyaşlarından geliyordu.

William elini tutup nazikçe öptü. "Ben yardım edeceğim." dedi.

Söylemesi yapmasından kolaydı. Her ne kadar arabanın dingili sağlam olsa da, çarklardan biri sivri bir kayaya çarparak nalları dikmekle kalmamış, bu süreçte etrafını saran, kötü şekilde yapıştırılmış yassı demirden tekerleği de darmadağın etmişti. Parçalar hâlinde çimenlere yayılan çarkın üzerine siyah ve turuncu renklerde bir kelebek konmuş, süslü kanatlarını tembel tembel sallıyordu.

Ne Bayan Endicott'un korkusu ne de Bay Endicott'un ba-

şarısız şekilde asabiyet kılıfına sokmaya çalıştığı endişesi temelsizdi. Eğer yolda kalmış halde çok uzun süre beklerler ve geride kalırlarsa... Washington'un düzenli ordusu yağmacılık yapamayacak kadar hızlı hareket etse bile, bir ordunun yakınında her zaman leşle beslenen hayvanlar bulunurdu. Herhangi bir ordu için geçerliydi bu.

Makul bir denetim süreci, hâlâ kırmızı suratlı ama daha sakin olan Bay Endicott'un ailevi keşmekeşinden çıkmasına izin verdi. Aynı şekildeki kızarmış suratı ile Peggy, mahzun bir ifadeyle babasını takip ediyordu.

William tüccarı selamladı, enkazın değerlendirmesine katılmaya davet edercesine el kol işareti yaptı ve onu, hanımların işitme mesafesinin dışına çekti.

Sessiz bir şekilde, "Silahlı mısınız efendim?" diye sordu. Endicott'un beti benzi attı ve âdem elması bir aşağı bir yukarı hareket etti.

"Babadan kalma bir av tüfeğim var," dedi. Sesi zar zor duyuluyordu. "Ben... Yirmi yıldır ateş etmedim." Silahları olmadan çıplak ve huzursuz hisseden William, *Tanrım,* diye düşündü dehşet içinde. Endicott, en az, elli yaşında vardı ve koruması gereken dört kadınla burada yalnız başına mı kalmıştı?

William kararlılıkla, "Size yardım edeceğim efendim," dedi. Bay Endicott derin bir nefes aldı. Konuşmaya zorladığı takdirde adamın ağlayabileceğini düşünen William, hiç acele etmeden hanımlara doğru döndü. Yanlarına giderken bir yandan da konuşuyordu. "Tabur kolunun yanında bir fıçıcı ile bir vagon tamircisi olacaktı. İşte su taşıyıcısı da geliyor!" Elini Peggy'ye uzattı. "Onu yakalamak için benimle gelir misiniz Bayan Margaret? Sevimli bir yüz görünce duracağından eminim." Teklifi duyan kız gülümsemedi. Ancak burnunu çekip elbisesinin koluna sildikten sonra William'ın elini tuttu. Endicott kadınlarının cesareti inanılmazdı boyutlardaydı.

Çok sayıda su variliyle dolu arabayı, sıkkın görünümlü bir katır alay boyunca çeken sürücü seslenildiğinde durdu. William karmaşanın içine doğru azimle ilerlerken, Peggy'yi güvenlik sebebiyle kollarıyla havaya kaldırıyor ve bu durum kızın oldukça

hoşuna gidiyordu. Su arabasını Endicottlar'ın hizmetine yönlendirdi. Ardından, şapkasını çıkararak hanımları selamlayıp atına tekrar bindi, bir fıçıcı aramak üzere yolun aşağısına doğru ilerledi.

Ordu birçok kasabanın değerine denk zanaatkârlar ve yardımcı denen adamlarla birlikte yolculuk ediyordu: fıçıcılar, marangozlar, aşçılar, demirciler, nalbantlar, vagon tamircileri, sığır çobanları, nakliyeciler, sağlık hizmet erleri. Orduyu takip eden sivillerin arasındaki çamaşırcı ve dikişçi kadınların oluşturduğu muazzam kalabalık da cabasıydı. Bir fıçıcı ya da vagon tamircisi bulup Endicottlar'ın sorununu halletmesi için ikna etmek çok zaman almayacaktı. William göz ucuyla güneşe baktı; saat neredeyse üçtü.

Ordu hararetli şekilde ilerliyordu ama muazzam bir hızla hareket ettiği söylenemezdi. Clinton, günlük iki saatlik ilaveten yürüyüş emri vermişti ama bu talimat, artan sıcaklıkla birlikte büyük bir güçlüğe dönüşmüştü. Kamp yapmalarından önce iki saatlik bir yürüyüş daha... Şansın da yardımıyla Endicott ailesi o zamana dek kendilerini toparlayıp, ertesi gün ayak uydurabilecek hale gelebilirlerdi.

Piyade alayından yükselen toynak sesi ve yuhalama gürültüsü William'ın omzunun üstünden şöyle bir etrafı süzmesine sebep oldu ve kalbini hızlandırdı. Şapkalarındaki tüyleri dalgalanan ağır piyade erleri... Dizginleri alıp durduktan sonra atını doğruca onlara doğru sürdü ve çift hatlarının yanından geçerken her birinin yüzüne göz gezdirdi. Pek çoğu William'a dik dik baktı ve bir subay öfkeli hareketlerde bulundu ama bunu görmezden geldi. Zihninin arkasındaki küçük bir ses, aralarında Harkness'ı bulursa ne yapmaya niyetlendiğini sorguladı ama William bunu da kulak ardı etti.

Alayın sonunu geçip arkada bir çember çizdi, atını diğer tarafa sürüp kimi hakarete uğramış kimi neşeli şekilde, kendisine ısrarla bakan bir dizi şaşkın suratı omzunun üzerinden seyretti. Hayır... Bu değil... Bu da değil... Belki bu? "Adamı tanıyabilecek miyim ki?" diye meraklandı. O gün çok sarhoştu. Yine de, Harkness'ın kendisini fark edeceğini düşündü.

Bütün bu süreç boyunca askerler onu herhangi bir telaş ya da hiddet belirtisi göstermeden uzun uzun izlemişlerdi. Albayları atını durdurup William'a seslendi.

"Hey! Ellesmere! Bir şey mi kaybettin?"

Güneşe karşı gözlerini kısıp bakınca, süslü ve tüylü başlığının altından sırıtan kırmızı yanaklı Ban Tarleton'un parlak suratını gördü. Davet edercesine çenesini kaldırınca William atını sürüp, adamın arkasından sıraya karıştı.

"Kaybettim denemez," dedi. "Sadece Philadelphia'da tanıştığım Harkness isimli bir askeri arıyorum. Tanıyor musun?"

Ban yüzünü buruşturdu. "Evet, yirmi altıncı alayla birlikte. Azgın herif, sürekli kadın peşinde."

"Sen değil misin sanki?" Ban ile yakın arkadaş değillerdi ama Londra'dayken William onunla bir-iki kez âlem yapmaya çıkmıştı. Çok fazla içmezdi, zaten gerek de yoktu. Sürekli sarhoş gibi gezen adamlardandı.

Tarleton, güneşten kızarmış suratı ve bir kızınki gibi dolgun dudaklarıyla kahkaha attı.

"Evet ama Harkness kadınlar hariç hiçbir şeyi umursamıyor. Bir genelevde aynı anda üç tanesiyle birden yattığını biliyorum."

William duyduğu şeyi bir an için gözden geçirdi. "Tamam, iki tanesinin kullanım amacını anlayabilirim, o da belki... Ama üçüncü kişi ne için?"

William'dan belki dört yaş büyük olan Ban, bakirlere ve müzmin bekârlara atılan tarzda acıyan gözlerle baktı; William onu kolundan bir yumrukla sarstığında hala kahkaha atıyordu.

"Pekâlâ," dedi William. "Tüm bunlar bir kenara, bir vagon tamircisi ya da fıçıcı arıyorum. Yakınlarda hiç var mı?"

Tarleton başlığını düzeltip kafasını iki yana salladı.

"Hayır ama şu keşmekeşin içinde kesin bir iki tane vardır." Ordu teçhizatıyla dolu kervan arabalarını umursamazca işaret etti. "Bu aralar hangi alayla birliktesin?" Üniformasında bir şeylerin eksik olduğunu fark etmişçesine William'a kaş çatıyordu. "Kılıcın nerede? Boyunluğun?"

William dişlerini gıcırdattı -ki havada büyük parçalı toz zerreleri olduğundan gerçek anlamda gıcırdamışlardı- ve mümkün

olan en az sayıda kelimeyle Tarleton'u durumundan haberdar etti. Boyunluğunu nerede ve hangi şartlar altında kaybettiğinden bahsetmedi. Albaya verdiği kısa bir veda selamının ardından atını geri çevirdi ve tekrar sıranın aşağısına doğru yol aldı. Sanki Londra Köprüsü uzunluğunca koşmuş gibi nefes alıp veriyor; kolları ve bacakları boyunca uzanan elektrik titreşimleri omuriliğinin temelini sarsıyordu.

Tarleton'la aralarında geçen konuşma yüzünden, içinde bulunduğu duruma duyduğu öfke yeniden ateşlenmişti. Bütün bunlar hakkında hiçbir halt yapamayacağı için de, yirmi altıncı hafif piyade alayıyla karşılaşırsa Harkness'a ne yapmak istediğini düşünerek zihnini meşgul etti. Eli istemsizce göğsüne gidince şiddet uygulama dürtüsü yerini, aynı derecede acil olup başını döndüren bir arzunun istilâsına bıraktı.

Aklına asli görevinin gelmesiyle kanın yüzüne hücum etmesi bir oldu. Zihnini boşaltmak için atını yavaşlattı. Harkness bekleyebilirdi. Endicottlar'ın ise boşa harcanacak vakti yoktu.

Aileyi düşünmek William'ın içini acıttı ve bu acı yalnızca aklını onların dertlerinden başka bir şeyin meşgul etmesine izin vermesinden kaynaklanmıyordu. Şimdi tekrar düşününce gördü ki, Endicottlar'ın sıkıntılarıyla uğraştığı sırada William unutmuştu. Göğsünde kurşundan bir külçe gibi taşıdığı yükü unutmuştu. Aslında kim olduğunu unutmuştu. Eğer gerçeği bilseydi Anne Endicott ne yapardı? Ana babası? Hatta... Yok, hayır. Tüm huzursuzluğuna rağmen gülümsedi. Gerçekte bir yan kesici ya da yamyam olduğunu bile söylese Peggy Endicott'un umursayacağını sanmıyordu.

Fakat tanıdığı diğer herkes... William utandığından, Philadelphia'da kalmayı seçenlerle doğru düzgün vedalaşmamıştı.

Etrafı kolaçan etti. Endicott ailesi çimenlerin üzerinde bir çember oluşturmuş, yiyeceklerini paylaşırken zar zor seçiliyorlardı. Onların bu cana yakın görünüşleri, ani bir sızı duymasına sebep oldu. Hiçbir zaman saygın bir ailenin parçası olamayacak, hatta Anne Endicott gibi mütevazı kökenleri olan bir kadınla evlenemeyecekti.

Babaları bozguna uğrayabilir, zenginliği ve işini kaybedebi-

lir; aile fakirlikle tanışabilir ama onlar kimliklerinden hiçbir şey yitirmez, cesaretleri ve soy isimlerindeki gurura tutunurlardı. William ise bunu yapamazdı - onun soy ismi kendisine ait değildi.

Bir grup sivilin arasından dikkatlice yolunu bulmaya çalışırken aslında evlilik yapabileceğini kendine gönülsüzce itiraf etti. Onu yalnızca unvanı ve parası için isteyen bir kadınla bir araya gelebilirdi ama bu şartlar altında evlenmek, eşinin seni adam yerine koymadığının farkında olmak ve kanındaki zehri oğullarına aktardığını bilmek...

Bu hastalıklı düşünceler silsilesi, belli ki alet edevatlarını taşıyan büyük bir at arabasının arkasında ağır ağır yürüyen küçük bir zanaatkâr topluluğunun görünmesiyle havaya dağıldı.

Koyun sürüsüne saldıran kurt gibi üzerlerine çöktü, seçtiği tombul bir vagon tamircisini tehdit ve rüşvetle atının arka tarafında kendisiyle yolculuk etmeye ikna etmek suretiyle aralarından çekip aldı ve böylelikle avını Endicott ailesinin yanına taşıdı.

Onlardan aldığı iyi dileklerle ruhu hafifleyince yönünü tekrar kuzeye; ordunun sonuna, kampa ve akşam yemeğine doğru çevirdi. Clinton'ın personeliyle birlikte yediğinden gayet iyi besleniyordu. Bütün bunlar, arkasından başka bir atlının gelip hızını kendisine uydurduğunu fark etmesine engel olmuştu.

Yarı tanıdık hoş bir ses, "Ne düşünüyorsun?" deyince döndü ve kendini Denys Randall-Isaacs'in gülümseyen yüzüne bakarken buldu.

***

William, Randall-Isaacs'e karşı sıkıntı ve merak arası bir şeyler duyuyordu. Adam bir buçuk yıl önce onu terk edip ortadan kaybolmuş, bütün kışı kardan mahsur kalmış hâlde rahibelerle ve kürk tüccarlarıyla geçirmek üzere Quebec şehrinde bırakmıştı. Bu tecrübe hem Fransızcasını hem avcılık becerilerini ilerletmiş, ruh halinde ise yapıcı etkiler bırakmamıştı.

Soğuk sayılabilecek bir sesle, "Yüzbaşı Randall-Isaacs," diye tasdik etti. Yüzbaşı ses tonuyla canını hiç de sıkmayarak neşe içinde gülümsedi.

"Ah, bu aralar sadece Randall. Bilirsin, babamın soyadı. Diğer kısım üvey babama bir hürmet göstergesiydi ama ihtiyar artık vefat ettiğine göre..." William'ın o kesin sonuca kendi kendine varması için susup bir omzunu kaldırdı: Kulağa Yahudi kökenli gelen bir soyadının hırslı bir memura pek fayda sağlamayacağı sonucuna...

Sanki önceki ay bir baloda karşılaşmışlar gibi samimi bir ses tonuyla, "Seni burada gördüğüme şaşırdım," diye devam etti Randall. "Burgoyne ile birlikte Saratoga'daydın, değil mi?"

William'ın elleri dizginlere daha sıkı sarıldı ama sıradışı durumunu sabırla izah etti. Muhtemelen yirminci defa.

Randall başıyla saygı dolu bir şekilde onayladı.

O sırada yanlarından geçtikleri yürüyüş alaylarına bakarken, "Massachusetts'te ot biçmekten kesinlikle daha iyidir," dedi. "İngiltere'ye dönme düşüncesi, peki?"

"Hayır," dedi William, şaşırmış gibiydi. "Neden mi? Bir kere şartlı tahliyenin koşulları altında bunu yapabileceğimden şüpheliyim. İkincisi, öyle bir şeyi neden yapacakmışım?" Taze bir sancıyla, *'Niye hakikaten?'* diye düşündü. Henüz İngiltere'de, Helwater'da, Ellesmere'de kendisini bekleyenler hakkında düşünmeye başlamamıştı bile. *Ne sebeple Londra?... Yüce İsa...*

Randall, "Niye hakikaten?" dedi ve bilmeden William'ın iç sesini tekrar etti. Sesi düşünceli geliyordu. "Burada kendini göstermek için pek fazla fırsat yok, öyle değil mi?" William'ın silahlardan arınmış kemerine sanki utanılacak bir görüntüymüş gibi -ki öyleydi- kısa bir bakış atıp kafasını çevirdi.

William sinirlerine hâkim olmakta zorlanırken, "Orada ne yapabileceğimi düşünüyorsun acaba?" diye sordu.

"Eh, sen bir lordsun," diye vurguladı Randall. William bütün kanının boynunun arkasında toplandığını hissetti ama hiçbir şey söyleyemedi. "Lordlar Kamarası'nda bir mevkiin var. Neden bir şeyler başarmak için bunu kullanmayasın? Politikaya atıl. Şartlı tahliyenin buna engel olacağından şüpheliyim. Orduya yeniden katılmaya gitmediğin sürece seyahat etmenin sorun teşkil edeceğini düşünmem için bir sebep de yok."

William nazik olmaya çabalayarak, "Bunu yapmak aklımdan

hiç geçmedi," dedi. Politik olmaktan nefret ederdi. Dolandırıcılık sırasında politik davranmak zorundaysa iş başkaydı.

Randall hâlâ gülümserken kafasını cana yakın şekilde bir ileri bir geri salladı. William'ın onu son gördüğü hâliyle neredeyse aynı duruyordu: pudralanmadan arkadan toplanmış koyu renkli saçlar, yakışıklılıktan ziyade çekicilik, çelimsizlikten uzak bir zayıflık, endamlı hareketler, daima bir sıcakkanlı gülümseme ifadesi... Büyük ölçüde aynı kalan Randall'ın aksine William çok değişmişti. Artık iki yıl daha yaşlı ve çok daha tecrübeliydi. Randall'ın kendisiyle oynadığını -ya da oynamaya çalıştığını- fark edince hem şaşırdı hem de biraz memnun oldu.

Atını yoldaki çukura toplanmış kocaman ve çamurlu bir idrar göletinin etrafından dolaştırırken, "Sanırım başka ihtimaller de mevcut," dedi.

Randall'ın atı çukura ekleme yapmak için durdu. Randall o durumda olabilecek en sakin şekilde oturdu ama sesini o gürültünün üstünde yükseltmekten kaçındı. Konuşmaya devam etmeden önce çamurdan çıkıp William'ı yakaladı.

"İhtimaller?" Sesi gerçekten ilgili gibi geliyordu, *muhtemelen öyle*, diye düşündü William- *ama neden?* "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

William, "Yüzbaşı Richardson'ı muhakkak hatırlarsın?" diye üstünkörü sorarken, bir gözüyle Randall'ın yüzünü süzüyordu. Bu ismi duyunca kara kaşlarından birinin hafifçe yukarı kalkması dışında herhangi bir duygu emaresi göstermedi. En az William kadar üstünkörü bir şekilde, "Ah, evet," dedi. "Saygıdeğer yüzbaşıyı son zamanlarda hiç gördünüz mü?"

William'ın siniri yatışmıştı. "Evet, birkaç gün önce..." Bu cevabına Randall'ın ne diyebileceğini ilgiyle beklemeye başladı.

Yüzbaşı tamamen şaşırmış görünmüyordu ama keyifli edası kesinlikle başka bir hal almıştı. Aslına bakılırsa Richardson'ın ne istediğini açık açık sormak için yanıp tutuştuğunu gören William'a, Randall'ın bu vaziyeti hafif bir heyecan veriyordu.

"Lord John, Sör Henry'nin yanında mı?" diye sordu Randall. William'ın yalnızca gözlerini kırpıştırmasını sağlayacak kadar yersiz bir soruydu bu ama cevaplamamak için bir sebep de yoktu.

"Hayır. Neden olsun ki?"

Kara kaşlarından biri tekrar havaya kalktı.

"Bilmiyor muydun? Pardloe Dükü'nün alayı New York'ta."

"Öyle mi?" Duyduğu şey karşısında şaşkından da öteydi William ama kendini toparlamak için acele davrandı. "Nereden biliyorsun?"

Bu sorunun cevabının konuyla alakasız olduğunu belirtircesine -muhtemelen öyle de olduğu için- tırnakları pek bakımlı ellerinden birini salladı Randall.

"Pardloe bu sabah Sör Henry ile birlikte Philadelphia'dan ayrıldı," diye açıkladı. "Dük, Lord John'u yeniden göreve çağırdığı için düşündüm ki-"

"Ne yaptığı için?"

Haykırışıyla kafasını aniden kaldırıp burnundan soluyan atını sakinleştirmek için koca boynunu okşayan William, aslında bu hareketi yüzünü bir anlığına başka yere çevirebilmek için kullanıyordu. "Babası burada mıydı yani?"

"Dün Lord hazretlerinin Philadelphia'daki evine uğradım," diyerek açıklamasına devam etti Randall. "Kendilerinin hizmetkârı olduğu kanısına vardığım oldukça tuhaf bir İskoçyalı kadın, kendisinin birkaç gün önce oradan ayrıldığını söyledi. Fakat onu görmediysen..."

Randall ileriye bakıp kafasını kaldırdı. Odun ateşinin oluşturduğu hafif sis, ağaçların üzerindeki yerini çoktan almıştı. Büyüyen kampı işaret eden yemek ateşleri, çamaşır ateşleri, işaret ateşleri ve onların keskin kokuları burun deliklerinde hoş bir çeşni bırakıyordu. Bütün bunlar William'ın karnını guruldattı.

"Bir-kiii! Koşar adım! Daha hızlı... Marş!" Bir çavuşun kükremesi arkalarından yükselince, aslında kollarını gece boyunca dinlendirebilme umuduyla ve yemek için zaten istekli olduğundan, bu şekilde bir teşvike hiç ihtiyaç duymayan çift sıra halindeki alaya yol vermek için kenara çekildiler.

Bekleyişleri William'a bir anlık düşünme fırsatı verdi. Biraz sonra Randall'a birlikte akşam yemeği yemeyi teklif edip onu kibarca mı konuşturmalıydı? Yoksa Sör Henry'ye hizmet etme görevini bahane edip bu adamdan mümkün olduğunca uzağa

mı kaçmalıydı? Peki ya Lord John şu an gerçekten Sör Henry ile birlikteyse? Ve lanet olası Hal Amca - mevcut şartlar altında ihtiyacı olan tek şey!

Belli ki Randall da bu bekleyişi düşünmek için kullanmış ve kendi kararını vermişti. William'a yaklaşıp, yakınlarında kimsenin olmadığından emin olmak için bir etrafa baktıktan sonra öne eğilip kısık sesle konuşmaya başladı.

"Bunu bir dost olarak söylüyorum Ellesmere. Bana güvenmek için hiçbir sebebinin olmadığını varsaymama rağmen kulak vereceğini umuyorum. Richardson'ın önerdiği herhangi bir teşebbüsle, Tanrı aşkına, sakın ilgilenme. Şartlar ne olursa olsun onunla hiçbir yere gitme. Eğer yapabilirsen bir daha onunla konuşma bile."

Ardından atını geriye doğru dizginledi, hızla mahmuzlayıp yolun aşağısına sürdü, kamptan dörtnala uzaklaşıyordu.

51

BELEŞÇİLİK ÜZERİNE

Baş ağrıları da olmasa Grey bu durumunu umursamazdı. Yan tarafındaki ağrı katlanılır bir hal almıştı; belki bir kaburga kemiği kırılmış olabilirdi ama koşmak zorunda kalmadığı sürece sorun teşkil etmezdi. Öte yandan gözü...

Yaralı gözü hareket etmeyi inatla reddederek göz çukurunda titreşiyor, kendisini tutan engel her neyse onu yenemiyordu - Bir orbiküler kas mıydı? Doktor Hunter ne demişti adına? Başlı başına acı verici ve yorucu olan bu durum, çift görme ve ezici baş ağrılarına yol açıyordu. Ağrı bir kez tutunca ise, kendini karanlıkta uzanıp zonklamanın geçmesini beklerken ve yemek yiyemez hâlde buluyordu. Yürüyüşün ikinci gününün akşamında kamp yapmak için durmalarına kadar Grey sağlıklı gözüyle neredeyse hiç göremez durumdaydı. Midesi de bulantıyla kabarıyordu.

Yol arkadaşlarından biri, Morristown'dan gelen Philipson

adındaki bir terziydi. Sıcak mısır çöreğini ona doğru iterken, "İşte," dedi Grey. "Bunu sen al. Ben yiyemiyorum..." Devam edemeyince elini kapalı gözünün üzerine sıkıca bastırdı. Yeşil ve sarı fırıldaklarla parlak ışık huzmeleri göz kapağının arkasından fışkırdı fakat yaptığı baskı bir an için acıyı hafifletti. Mısır çöreğini Grey'in sırt çantasına tıkıştırırken, "Bunu sonrası için sakla Bert," dedi Philipson. Yanına eğilip Grey'in yüzüne alev ışığında dikkatlice baktı. "O göz için bir bez parçasına ihtiyacın var," diye açıkladı. "En azından ovalamanı engeller. Fahişe çorabı gibi kıpkırmızı olmuş. Al bunu."

Philipson yıpranmış fötr şapkasını başından çıkarıp göğsünden küçük bir makas çekti. Şapkanın kenar kısmından düzgünce bir yuvarlak kesip, yapışmasını sağlamak için etrafına biraz çam sakızı sürdükten sonra diğer askerlerden birinin katkı olarak verdiği benekli bir mendille, kendi yaptığı yamayı yaralı gözün etrafına dikkatli bir şekilde yerleştirdi. Nazik kaygı ifadeleri, yiyecek ve içecek teklifleri, hangi alayda kanını akıtmak için gelebilecek bir cerrah olduğuna dair fikirler ve nicesiyle birlikte herkes seyretmek için etrafına kümelenmişti. Grey, ağrı ve yorgunluğun getirdiği zayıflık içinde, ağlayabileceğini düşündü. Her birine gösterdikleri alaka için teşekkür etmeyi başardı fakat sonunda yanından ayrıldılar. Jacob'ın matarasındaki ne olduğu tam olarak tanımlanamayan ama yüksek alkollü şeyi kafasına dikmesinin ardından yere oturdu, sağlam gözünü kapattı, kafası bir kütüğe dayanmış şekilde şakaklarındaki ağrının hafiflemesini bekledi. Bedensel rahatsızlığına rağmen, ruhen avutulmuş hissediyordu.

Yanındaki adamlar asker değildi ve Tanrı biliyor bir ordu da sayılmazlardı. Fakat onlar insanlardı. Ortak amaca hizmet eden ve birbirlerini önemseyen insanlar... Bu, Grey'in bildiği ve sevdiği bir gerçekti.

"...Ve bütün ihtiyaçlarımızla arzularımızı sana sunuyoruz, yüce Tanrım ve amellerimizi kutsaman için sana yakarıyoruz..."

Papaz Woodsworth kısa bir dua ayinine önderlik ediyordu. Bunu her akşam yapıyor; dileyenler kendisine katılırken, istemeyen kişiler sessiz sohbetler ve sökük dikme ya da bıçak-

la oyma gibi ufak işlerle meşgul oluyorlardı. Philadelphia'nın kuzeydoğusunda bir yer olması haricinde, nerede olduklarına dair Grey'in hiçbir fikri yoktu. At sırtındaki ulaklarla arada bir buluşurlar; haber ve duyumları birbirine karıştırarak pire gibi gruba yayarlardı. Anladığı kadarıyla İngiliz Ordusu kuzeye -şüphesiz New York'a- doğru yol alıyordu. Washington ise birlikleriyle Valley Forge'tan ayrılmış, Clinton'a seyir halindeyken saldırma niyetindeydi fakat kimse nerede harekete geçeceğini bilmiyordu. Birlikler içtima için Coryell's Ferry adında bir yerde toplanacaklardı ki, bu noktada, bir ihtimal, nereye gittikleri söylenebilirdi.

Kendi durumu hakkında düşünmek için enerji harcamadı. Karanlıkta yeterince kolaylıkla kaçabilirdi fakat bunu yapmanın manası yoktu. Birbirine yaklaşan milis kuvvetler ve düzenli birliklerin ortasındaki kırsal alanda dolaşmak, kendisini muhtemelen hiç düşünmeden asacak olan Albay Smith'in vesayetine tekrar girme riski konusunda, Woodsworth'ün milisleriyle kalmasından daha tehlikeliydi.

Bu tehlike, Washington'un birliklerine katıldıklarında artabilirdi. Fakat büyük ordular dikkatlerden kaçmaya çalışmadığı gibi birbirlerinden de saklanamazlardı. Eğer Washington, Clinton'ın yakınlarında bir yere ulaşırsa, Grey o noktada kolayca firar edebilir -buna firar denirse- ve teslim olup kendini tanıtmadan önce yalnızca fazla hevesli bir muhafız tarafından vurulma riskini alarak, sınırı geçip İngilizlere katılabilirdi.

Artan bir mahmurluk ve azalan ağrının arasından Bay Woodsworth'ün duasını duyunca, *minnet*, diye düşündü. Eh, evet, minnet duyulacaklar listesinde sayabileceği birkaç şey daha vardı.

William hâlâ şartlı tahliye durumunda ve dolayısıyla geri hizmetteydi. Jamie Fraser, Brigadier Fraser'ın naaşı İskoçya'ya geri götürülürken eşlik etmesi için Kıta Ordusu'ndan salıverilmişti. Oradan dönmüş olsa bile artık orduya bağlı değildi ve o da savaşta yer almayacaktı. Yeğeni Henry iyileşme sürecindeydi ama hiçbir şekilde muharebeye uygun değildi. Yaklaşan savaşa katılabilecek, olsa bile, hakkında endişelenmesini gerektiren

kimse yoktu. Gerçi düşününce... Eli, pantolonunun boş cebini buldu. Hal. Hal hangi lanet cehennemdeydi?

İç çekti. Fakat odun ateşi, çam iğnesi ve kavrulmuş mısır kokularını soluyarak rahatladı. Nerede olursa olsun, Hal yeterince güvende olurdu. Kardeşi kendine sahip çıkabilirdi.

Dua bitmiş, yol arkadaşlarından biri şarkı söylemeye başlamıştı. Bildiği bir şarkıydı bu. Fakat sözleri oldukça farklıydı. Yedi Yıl Savaşları sırasında sömürgelerle birlikte savaşmış olan bir ordu doktorundan öğrendiği versiyonu şöyleydi:

Kardeş Efraim sattı ineğini
Ve aldı kendine bir mevki
Daha sonra Kanada'ya gitti
Ulus için savaş verdi.

Ve Efraim döndü evine
Tutunamadı cesaretine
Savaşmadı Fransız'a gelince
Yenilip mahvolurum diye.

Ne Doktor Shuchburg'ün ne de yürüyüş marşı olarak kullanılan bu yeni versiyonun bestecisinin sömürgeler hakkında bir fikri vardı. Philadelphia'da duyduğu şekliyle ve alçak sesle mırıldanıyordu.

Yankee Doodle geldi kasabaya
Eski tip bir tüfek almaya
Bulayacağız onu tüy ve katrana
Aynı şekilde John Hancock'u da.

Mevcut yol arkadaşları artık en yeni versiyonu -heveslesöylüyordu:

Yankee Doodle gitti kasabaya
Sürerek bir midilliyi
Bir tüy dikti şapkasına
Adına dedi makarna!

Bir yandan esnerken, *Doodle* diye okudukları *dudel* kelimesinin Almanca'da "avanak" anlamına geldiğini aralarından kimsenin bilip bilmediğini merak etti. Morristown, New Jersey'nin daha önce makarna gördüğünden de şüpheliydi. Oysa bu düşkün genç adamlar bu yola pudralı peruklar ve bir düzine yüz süsü* için girmişlerdi!

Baş ağrısı hafiflediği için, sırtını yaslayabilmenin basit zevkini takdir etmeye başladı. Uyduruk bağcıklı ayakkabılar ayaklarına iyi oturmuyorlardı. Üstelik topuklarındaki deriyi soymakla kalmıyor, lanet olası şeyleri yerinde tutmak için ayak parmaklarını sürekli olarak sıktığından incik kemiklerinde katlanılması zor ağrılara yol açıyorlardı. Yürümeye kıyasla mutluluğa çok yakın bir his olan kaslarındaki hassasiyetten neredeyse keyif alarak, nazikçe bacaklarını esnetti.

Minnet duyduğu yavan şeyler kataloğundan dikkatinin dağılmasına yol açansa, küçük ve aç bir yutkunma ile onu takip eden genç ve alçak bir ses oldu.

"Bayım, eğer o mısır çöreğini kendiniz yemeyi düşünmüyorsanız..."

"Ne? Ah... Evet, elbette."

Korumacı bir tavırla bir elini yaralı gözüne bastırmış halde kütüğün üzerinde dik oturmak için çabaladı ve kafasını çevirdiğinde on bir ya da on iki yaşlarındaki bir erkek çocuğunun hemen yanında oturduğunu gördü.

Çöreği bulmak için tek eliyle çantanın altını üstüne getirirken çocuğun nefesi kesilircesine durduğunu fark edince kafasını kaldırıp Claire'in torunuyla yüz yüze olduğunu fark etti.

Fısıltıyla, "Şşş!" dedi ve çocuğun dizini öyle sert tuttu ki oğlan hafifçe viyakladı.

"Neyin var Bert? Bir hırsız mı yakaladın?" Amaçsız bir zar oyunundan dikkati dağılan Abe Shaffshall, geriye dönüp karanlıkta hayal meyal görünen çocuğa kısa bir bakış attı- Tanrım,

* Yüksek mevkideki askerler pudralanmış ya da renklendirilmiş peruk takabiliyor, yüzlerindeki hastalık ya da yara izlerini dövmeye benzeyen ama yüze yapıştırılan nesnelerle gizleyebiliyorlardı.

neydi bu oğlanın adı? Babası Fransızdı; Claude muydu? Henri mi? Yok, o küçük oğlandı, cüce olan...

Çocuğa susması içim, "*Tais-toi!*" diye fısıldadıktan sonra arkadaşlarına döndü. "Hayır, hayır, Philadelphia'dan bir komşunun oğlu bu. Eeee... Bobby... Bobby Higgins," diye ekledi. Aklına gelen ilk ismi söylemişti. Çocuğun da büyükannesi kadar zeki olmasını umarak, "Seni buralara kadar getiren ne evlat?" diye sordu.

Çocuk, hep birlikte kendisine dönmüş olan yüzlerde sıkıntılı bakışlarını dolaştırırken, "Büyükbabamı arıyorum," diyerek hızlı bir cevap verdi. "Annem ona ulaştırmam için biraz kıyafet ve yiyecek vermişti ama birkaç rezil herif ormanda beni katırımdan indirdi ve... h-her şeyi aldılar."

Çocuğun sesi gerçekçi bir biçimde titriyordu ve kirli yüzünde gerçekten gözyaşı izleri olduğunu fark etti.

Bu görüntü etraftaki insan çemberinde bir endişe gümbürtüsünün yükselmesine sebep oldu. Ceplerden ve heybelerden kraker, elma, kurutulmuş et ve kirli mendiller çıkarılıp aniden önlerine kondu.

"Büyükbabanın adı ne, evlat?" diye sorguladı Joe Buckman. "Hangi alayda?"

Bunun üzerine apışıp kalan çocuk, soruyu kendisi yerine cevaplayan Grey'e kısaca göz attı.

Kafasını titreştiren güven verici bir baş işareti vererek, "Jamie Fraser," dedi Grey. "Pensilvanya alaylarından birinde olması lazım, değil mi Bobby?"

"Evet efendim." Kendisine sunulan mendillerden biriyle burnunu silip elmayı da minnetle kabul etti. "*Mer...*" diye başladığı Fransızca teşekkürünü ustalık isteyen bir öksürük krizi numarasıyla kesip, "Size çok teşekkür ederim efendim. Size de efendim," dedi. Mendili geri verip, cevaplarını başıyla onaylama ve reddetmeyle sınırlayan açgözlü bir yemek sürecine girişti. Belli belirsiz gevelemelerinden anlaşıldığı kadarıyla, büyükbabasının bağlı olduğu alayın numarasını unutmuştu.

Papaz Woodsworth rahatlatıcı bir ses tonuyla, "Sorun değil, evlat," dedi. "Hepimiz içtima için aynı yere gidiyoruz. Büyük-

babanı oradaki birliklerde mutlaka bulursun. Gerçi bize ayak uydurabileceğini düşünüyor musun? Yaya olarak?"

Başıyla hızlı hızlı onaylarken, "Ah, evet efendim," dedi Germain - *ismi buydu işte! Germain!* "Yürüyebilirim."

Grey'in aceleyle, "Ben kendisiyle ilgileneceğim," demesi, konuyu kapatmış gibi görünüyordu.

Herkes çocuğun varlığını unutup kendilerini uykuya hazırlamaya başlayana kadar sabırsızca bekledi. Sonra kaslarının itirazları arasında doğrulup Germain'e kendisini takip etmesi için başıyla işaret verdi ve hareket edince çıkan sesi bir acı nidasıyla boğdu.

Diğerleri işitme mesafesinden çıkar çıkmaz kısık bir sesle, "Peki," dedi Grey. "Buralarda ne halt yiyorsun? Ayrıca lanet olası büyükbaban nerede?"

"Ben de onu arıyordum," diye cevapladı Germain. "Şeye gitmişti..." Grey'le arasındaki yeni kurduğu ilişkisinin hangi boyutta olduğunu bilmediğini açık edercesine duraksadı. "Affedin lordum ama bunu size söylemeli miyim bilmiyorum. Yani..."

Çalılığın koyu karanlığına karşı bir gölgeden ibaretken, çocuğun vücudunun ana hatları bile dilbaz bir uyanıklık sergiliyordu. "*Comment se fait-il que vous soyez ici?*"

"Buraya yolum nasıl düştü?" diye tekrar etti sessizce. "Nasıl hakikaten. Boş ver. Nereye gittiğimizi sana söyleyeceğim, olur mu? General Washington'a katılmak için Coryell's Ferry adında bir yere doğru gittiğimizi sanıyorum. Bu sana bir şey çağrıştırıyor mu?"

Germain'in ufak tefek omuzları gevşedi ve toprağın üzerine düşen yumuşak pıtırtı da bunun bir şeyler çağrıştırdığına işaret etti.

Grey ona katılıp işini gördükten sonra gerisin geri kamp ateşinin aydınlığına döndü.

Hâlâ ağaçlıktayken Grey elini Germain'in omzuna koyup sıktı. Çocuk birdenbire taş kesilmiş gibi durdu.

"*Attandez monsieur*," dedi Germain kısık bir sesle durmasını rica ederek. "Eğer milisler kim olduğumu öğrenirlerse beni

asarlar. Hiç vakit kaybetmeden. Şu andan itibaren hayatım sizin ellerinizde."

Sinir bozucu bir sessizlik oluştu.

Hiç yüzüne bakmadan, "Siz bir casus musunuz lordum?" diye sordu Germain. Sesi yumuşaktı.

Şahsi menfaatle dürüstlük arasında bocalayan Grey, cevap vermeden önce duraksadı. Duyduklarını ya da gördüklerini nadiren unutabilirdi ve kendi taburlarına ulaşmayı başardığında görevi onu, elindeki bilgileri aktarmaya mecbur bırakacaktı.

Aynı yumuşak ses tonuyla, "Tercihen değil," diye cevap verdi sonunda.

Güneşin batmasıyla serin bir esinti çıkmıştı. Orman dört bir yanlarından uğulduyordu.

En sonunda, "İyi," dedi Germain. "Yemek için de teşekkür ederim." Başını çevirince Grey, alev ışığının parıltısını, merak içinde yay şeklini almış sarı kaşlardan birinde gördü.

"Böylelikle ben Bobby Higgins oldum. Peki, siz kimsiniz?"

"Bert Armstrong," diyerek kısaca cevapladı Grey. "Sen bana 'Bert' diye hitap et."

Grey ateşe ve battaniyeyle kamburlaşmış uyuyan insan rulolarına doğru yolu gösterdi. Ağaçların hışırtısı ve arkadaşlarının horlama seslerinin arasında tam olarak anlayamadı ama küçük haylaz *yanılmıyorsa* gülüyordu.

52

MORFİN DÜŞLERİ

O gece Langhorne'daki bir lokantanın kabul salonunda uyuduk. Bedenler masa ve tezgâhların üzerine yayılmış, masaların altına kıvrılmış, şömineden olabildiğince uzağa gelişigüzel şekilde yerleştirilmiş olan taşıma paletleri, katlanmış paltolar ve heybelerin üzerine serilmişlerdi. Ateş kümelenmişti ama yine de kayda değer bir ısı yayıyordu. Odadaki sıcaklığın otuz beş derece kadar olduğunu tahmin ediyordum. Bu sırada uyuklayan

vücutlar büyük ölçüde çıplaktı. Soluk renkli kalçalar, omuzlar ve göğüsler; közün kasvetli parıltısıyla ışıldıyordu.

Jamie gömlek ve pantolonla seyahat etmişti. Yeni üniforması ve göz alıcı iç çamaşırları, ordunun menziline girene kadar beklemek üzere dikkatlice katlanıp bir bavula konmuştu. Bu yüzden onun soyunması düğmelerini çözüp çoraplarını çıkarmak kadar basit bir işlemden ibaretti. Benimki ise yolculuk korsemin deri dantellerinin olması ve terden sırılsıklam eden bir yolculuğun ardından yumruya dönüşen bir düğümün bütün çabalara direnmesiyle karmaşık bir hâl almıştı.

"Yatağa gelmiyor musun Sassenach?" Jamie bar tezgâhının arkasında uzak bir köşe bulup pelerinlerimizi sermiş ve çoktan uzanmıştı. Sinirden gözyaşı dökmenin eşiğinde, "Bu kahrolası şeyi gevşetmek için bir tırnağımı kırdım ve lanet olası dişimle de ona ulaşamıyorum," dedim. Yorgunluktan ayakta duramıyordum ama kendimi korsemin yapışkan sınırları içinde uyumaya da ikna edemiyordum. Jamie beni çağırmak için bir kolunu karanlığın içinden uzattı.

"Gel yanıma yat Sassenach," diye fısıldadı. "Ben onu hallederim."

At üstünde on iki saatin ardından uzanmanın basit rahatlığı öyle muhteşemdi ki korsemi çıkarmadan uyumak konusundaki fikrimi neredeyse değiştirecektim ancak Jamie söylediğinde ciddiydi. Aşağı doğru kıvrılıp, dantellere sokulmak için kafasını eğerken bir kolunu beni sabit tutmak için sırtıma sarmıştı. Hayli boğuk bir sesle göbeğime doğru, "Zorluk çıkarma," diye mırıldandı. "Eğer bunu dişlerimle gevşetemezsem kamamla zorlayıp açacağım."

Gördüğüm manzara karşısında boğuk bir kahkaha attığım için sorgulayan bir ifadeyle yukarı baktı. "Kazara karnımın değişmesinin korseyle uyumaktan daha kötü olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum sadece," dedim, başını ellerimin arasına alarak. Sıcacıktı. Ensesindeki saçların nemi, dokundukça kendini ele veriyordu.

Jamie elindeki işe anlık bir ara vererek, "Hedef tutturma ko-

nusunda o kadar kötü değilim, Sassenach," dedi. "Seni yalnızca kalbinden bıçaklamayı göze alırdım."

Dişleriyle düğümü nazikçe sarsıp gevşetti ve silahlara başvurmadan amacına ulaştı. Sıkıca dikilmiş keten korsemi bir midye kabuğu gibi açınca, kombinezonumun beyazlığı ortaya çıktı. Deniz kabardığında açılan minnettar bir yumuşakça gibi iç çekip, kumaşı korsemin etimde oluşturduğu kıvrımlardan adeta yolarak aldım. Jamie çıkarılmış korseyi bir kenara itip, başı göğüslerime yakın bir yerde tutarken, elleriyle karnımın yan kısımlarını okşayarak olduğu yerde kaldı.

Dokunuşuyla birlikte yeniden iç çektim. Sadece alışkanlıktan yapıyordu fakat son dört aydır özlediğim bir alışkanlık ve bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm bir dokunuştu bu.

"Çok zayıfsın Sassenach," diye fısıldadı. "Her bir kaburga kemiğini hissedebiliyorum. Yarın sana yiyecek bulacağım."

Son birkaç günde yemeği düşünemeyecek kadar dalgın, o anda ise aç olamayacak kadar yorgundum. Fakat cevaben onaylayıcı bir ses çıkarıp kafatasındaki çukuru takip ederek başını okşadım.

Nefesi tenime sıcaklık verirken yumuşak bir sesle, "Seni seviyorum, *a nighean*," dedi.

Saçındaki kurdeleyi alıp örgüsünü parmaklarımın arasında çözerken aynı yumuşak sesle, "Seni seviyorum," diyerek karşılık verdim. Kafasını kendime doğru daha çok bastırdım. Davetkârlıktan değil, yalnızca onu korumak amacıyla kendime daha yakın tutma ihtiyacının aciliyetinden kaynaklanıyordu bu.

Göğsümden öptükten sonra kafasını çevirdi ve omzumun çukur kısmına yerleştirdi. Derin bir nefes aldı, ardından bir tane daha... Ve uyuyakaldı. Bedeninin gevşeyen ağırlığı bana yaslanmış halde, bir koruma ve güven kaynağıydı. Kollarım ona sıkıca bağlanmışken ve neredeyse hiç ses çıkarmadan, "Seni seviyorum." dedim. "Ah, yüce Tanrım. Seni seviyorum."

***

Rüyamda hastaneyi görmemi sağlayan şey, oldukça ağır yorgunluk hissi ya da alkol ve yıkanmamış vücut kokularının iç

içe geçmesi olabilirdi. Elimde morfin topaklarının bulunduğu minik bir şişeyle, hemşirelik eğitimi aldığım hastanenin erkekler koğuşunun ötesindeki küçük koridordan aşağı doğru yürüyordum. Duvarlar kasvetli bir griye bürünmüştü; hava da öyle.

Koridorun sonunda, içinde şırıngaların tutulduğu alkol banyosu bulunuyordu.

Soğuk ve kaygan şırıngalardan birini, elimden düşürmemeye dikkat ederek havaya kaldırdım. Buna rağmen düşürdüm. Yere çarpıp parçalandı ve bacaklarımı kesen cam parçaları saçılmaya başladı.

Bunun hakkında endişelenemezdim; morfin iğnesini de alıp geri gitmeliydim. Adamlar arkamdan çaresizce sesleniyorlardı. Nasıl olduysa, Fransa'daki ameliyat çadırındaki seslerdi bunlar; inleyen adamlar, çığlıklar, umutsuzluğa boğulmuş hıçkırıklar içinde ağlamalar... Parmaklarım, kemik gibi tıkırtılı sesler çıkaran şırıngalarla dolu soğuk çelik banyoyu yoklarken aceleden titriyordu.

Bir taneyi daha dışarı çıkardım fakat öyle sıkı tutuyordum ki o da elimde kırıldı. Kan bileğimden aşağı akıyordu ama ben acının farkında değildim. Bir başkası, bir başkasını almalıyım. O insanlar korkunç bir acının pençesindeydiler ve buna engel olabilirdim, eğer *yalnızca*...

Bir şekilde temiz bir şırınga elde edip morfin topaklarının minik şişesinin kapağını açabilmiştim. Ancak elim titriyor ve topaklar tuz taneleri gibi dökülüyordu. Rahibe Amos çok öfkelenecekti. Minik tanecikleri parmaklarımla tutamadığım için pens ya da cımbıza ihtiyacım vardı. Bir anlık panikle, istenen miktarın dört katını şırıngaya yerleştirdim. Fakat adamlara ulaşmaya mecburdum, acılarını dindirmek zorundaydım.

Daha sonra, o bitmek bilmeyen gri koridordan çığlıklara doğru geri koşuyordum. Yerdeki kızıl kan damlalarının içinde cam parçaları ışıldıyordu ve her biri yusufçuk kanatları kadar parlaktı. Fakat elim uyuşunca son şırınga da ben kapıya ulaşamadan parmaklarımdan kayıp düştü.

Nefesimi kesen bir sarsıntıyla uyandım. Nerede olduğumu bilmez halde, duman, bira ve vücut kokularının oluşturduğu boğucu havadan zorlukla nefes aldım.

Uykusundan korkuyla kalkan Jamie, "Tanrım, Sassenach, iyi misin?" diye sordu. Üzerimdeki dirseğine doğru kıvrıldı ve böylelikle uyandığımda hissettiğim sarsıntının aynısıyla ona döndüm. Sol kolum omzumdan aşağı kadar uyuşmuştu ve yanaklarımda yaşlar vardı. Serinliklerini tenimde hissediyordum.

"Ben... Evet... Sadece... Kötü bir rüyaydı." Sanki kâbuslardan muzdarip olmak yalnızca onun ayrıcalığıymış gibi, itiraf etmekten utanç duymuştum. Jamie arkamda iç çekerek vücudunu aşağı eğdi ve bir koluyla beni sarmalayıp kendine doğru çekti. Bir başparmağını yüzümde dolaştırıp ıslaklığı bulunca sakin bir şekilde gömleğiyle kuruladı.

"Şimdi iyi misin?" diye sorunca, bunun hakkında konuşmam gerekmediği için memnuniyet duyarak başımı evet anlamında salladım.

"Güzel." Yüzümdeki saçı çekip nazikçe sırtımı okşadı. Tekrar uykusuna dönene kadar, eliyle çizdiği daireler gittikçe yavaşladı.

Gece zifiri karanlıktı ve derin bir uyku odanın üzerine çöreklenmişti. Sanki herkes ahenk içinde nefes alıyordu. Horlamalar, iç çekmeler ve hırıltılar; med cezirin geri çekilen dalgalarını andırıyordu. Kabarıp sakinleşerek beni uykunun tanıdık derinliklerine güvenle taşıyorlardı. Yalnızca uyuşuk kolumun üzerine döndüğümde hissettiğim iğne batması beni bundan alıkoydu, o da en fazla bir anlıktı. Hâlâ kan ve cam kırıklarını hissedebiliyor, tüm horlama seslerine karşın düşen kristalin sesini duyabiliyor, 17 numaradaki duvar kâğıdının kanlı lekelerini görebiliyordum. Jamie'nin kulağımın altında yavaşça ve istikrarla atan kalbini dinlerken, *Yüce Tanrım,* diye yalvardım. *Ne olursa olsun, William'la konuşma fırsatı bulması için ona izin ver.*

53

GAFİL AVLANAN

William atını, ikisinin de su içebileceği kayaların arasındaki düzlük bir alana doğru sürdü. İkindi vaktiydi ve cayır cayır ya-

nan güneşin altında insan topluluğu boyunca bir ileri bir geri at sürerek geçirdiği günün ardından, önceki seneden kalma kurutulmuş bir geyik eti parçası vardı.

Şu anki atı Madras'tı; koyu renkteki böğrü, duygusuz ve istikrarlı mizacıyla kısa bacaklı bir cinsti. Madras amacından emin bir şekilde akarsuya doğru bata çıka yürüdü. Dizlerine kadar gelen suya burnunu sokup keyifle püskürttü ve ne zaman dursalar etraflarında birden ortaya çıkan sinek bulutuna doğru tüylerini titretti.

William da birkaç böceği eliyle kendi suratından uzaklaştırıp, sıcaktan bir an için kurtulup rahatlamak için ceketini çıkardı. Şeytan onu da suya girmesi için dürtüyordu -eğer dere yeterince derinse boynuna kadar olmalıydı- ama... Eh... Etrafı dikkatle süzdü. Her ne kadar uzaktaki yoldan gelen insan seslerini duyabilse de gözlerden iyice uzaktaydı. Neden olmasın? Sadece bir an. Taşıdığı mesaj aciliyet teşkil ediyor gibi değildi. Yazılırken görmüştü. İyi domuz etiyle ünlü bir konaklama yerinde General Clinton'a katılması için General von Knyphausen'a gönderilen davetiyeyi içeriyordu yalnızca. Herkesin kıçından ter damladığı için ıslak olması da onu ele vermezdi. Aceleyle ayakkabılarını, gömleğini, çoraplarını, pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarıp çağıldayan suya doğru yürüdü. Beline zar zor geliyordu ama yine de ıslak ve serindi. Mutlu bir ferahlıkla gözlerini kapattı ve yarım saniye sonra ansızın açtı.

"William!"

Madras korku dolu bir püskürmeyle birlikte kafasını savurarak onu damlacık yağmuruna tuttu ama karşı kıyıda ayakta duran iki genç kadını görmenin şokuyla William bunu fark etmedi bile.

"Sen ne halt etmeye buradasın?"

Şüphe çekmeden suyun içine biraz daha çömelmeye çalıştı. Fakat zihninin ardındaki belli belirsiz bir ses buna neden zahmet ettiğini merak ediyordu. Sahip olduğu her şeyi Arabella-Jane çoktan görmüştü.

Çenesiyle diğer kızı işaret ederek, "Peki bu kim?" diye sordu. Her ikisi de yaz gülleri gibi kızarmıştı ama o bunun sıcak

sebebiyle olduğunu düşünüyordu - aslında umuyordu.

Philadelphialı bir annenin zarafetiyle, "Bu benim kardeşim Frances," dedi ve kendisinden küçük kıza bir işaret verdi. "Lord hazretlerine reverans yap bakalım, Fanny."

Şapkasının altından çıkan koyu renkli lüleleriyle çok sevimli bir -Kaç yaşındaydı sahi? On bir? On iki?- kızdı Fanny. Kırmızı-mavi pazenden iç eteğini iki yana açıp genç bir karacanınki gibi büyük ve yumuşak gözlerinin üzerindeki uzun kirpiklerini mütevazı şekilde indirerek William'a çok hoş bir reverans yaptı.

William, "En sadık kulunuzum bayan," derken olabilecek en nazik şekilde öne eğildi - kızların yüzlerindeki ifadelere bakılırsa bunu yapması bir hataydı.

Fanny elini ağzının üzerine koydu ve gülmemeye çabalarken daha da kızardı.

Oldukça soğuk bir şekilde, "Kardeşinle tanıştığıma memnun oldum," dedi William. "Fakat korkarım beni gafil avladınız bayan."

"Evet, şans işte," diyerek onayladı Jane. "O karmaşanın içinde seni nasıl bulabileceğimi hiç bilmiyordum ama arkandan şeytan kovalıyormuş gibi at binerek yanımızdan geçtiğini görünce bir yük arabasına atladık. Seni yakalayabileceğimizi düşünmüyordum aslında ama şansımızı denedik ve *voilá*! *Fortuna favet audax*,* bilirsin." Bu kız ona gülmediğine dair numara yapmaya bile çalışmıyordu!

William Yunanca bir 'yerinde cevap' için yangın yerine dönen zihnini kurcalarken, aklına gelen tek şey geçmişinden fırlayan utanç verici bir yankı oldu. Kazayla ayakyoluna düştüğü zaman babasının kendisine söylediği bir şeydi bu: "Ölüler Diyarı'ndan ne haber, Persephone?"

"Arkanızı dönün," dedi sert bir şekilde. "Dışarı çıkıyorum."

Kızlar dönmediler. William dişlerini gıcırdatıp onlara sırtını döndü ve suların damladığı poposuna odaklanmış ilgili iki çift göze rağmen kıyıya tırmandı.

Gömleğini alıp adeta boğuşarak üzerine geçirdi ve bu halinin bile konuşmaya daha saygın devam etmesine olanak verece-

* (Lat.) Şans cesur olanın lehinedir.

ğini hissetti. Belki de pantolonu ve pabuçlarını kolunun altına alıp muhabbeti uzatmadan oradan ayrılmalıydı.

Hâlâ gömleğinin kat yerleriyle kuşatılmış durumdayken, güçlü bir su sıçrama sesi dönüp bakmasına sebep oldu.

Madras'ın kızların olduğu tarafa doğru bir hamle yaptığını ve Jane'in ona sunduğu elmaya dudaklarını çoktan uzattığını görmesi için başı gömlekten tam zamanında kurtulmuştu.

"Buraya geri gel," diye bağırdı ata William. Kızlarda daha çok elma vardı ve Madras emrine aldırmadığı gibi, Arabella-Jane'in dizginlerini alıp genç bir söğüt gövdesine gelişigüzel ilmeklemesini de umursamadı.

"Buraya nasıl geldiğimizi sormadığınızı fark ettim," dedi Arabella-Jane. "Yaşadığınız şaşkınlık sizi her zamanki görgülü tavırlarınızdan mahrum bıraktı," derken gamzesini gösterdi.

William ise ona sertçe baktı. "Sordum," dedi. "Özellikle 'Sen ne halt etmeye buradasın?' dediğimi hatırlıyorum."

"Ah, doğru ya," dedi kız hiç utanmadan. "Eh, lafı dolandırmanın manası yok. Yüzbaşı Harkness geri döndü."

"Ah..." dedi William. "Anlıyorum. Siz... Eee... Kaçtınız o halde?"

Frances kafasını evet anlamında kesin bir şekilde salladı.

William boğazını temizledi. "Neden? Yüzbaşı Harkness şüphesiz ki orduyla *birlikte*. Philadelphia'da güvende olmak varken, onca yerin arasında neden buraya geldiniz?"

"Hayır değil," dedi Jane. "Bir iş yüzünden Philadelphia'da takılıp kalmış. Bu yüzden biz de uzağına geldik. Ayrıca..." diye ekledi umursamazlıkla, "orduda binlerce kadın var. Bizi arasa bile bulamaz. Hem neden burada arasın ki?" Söyledikleri mantıklıydı. Yine de... Bir ordu fahişesinin hayatının nasıl olduğunu biliyordu William. Bunun yanında kızların genelevle aralarındaki anlaşmayı bozarak kaçtıklarına dair güçlü bir şüphe duyuyordu. Çok azı ücretlerinden yeterince para artırıp biriktirerek özgürlüklerini satın alıyordu ve bu kızların ikisi de o miktardaki parayı kazanmak için fazla gençti. Philadelphia'daki temiz yataklar ve düzenli yemeklerin çok da fena olmayan rahatlığını; parayla olduğu kadar küfürle de ödeme alan, çamur ve sinekler

içindeki kirli, terli askerlere uyum sağlamak için terk etmek... Fakat William yine de Harkness gibi korkunç bir herif tarafından becerilmemişti ve dolayısıyla kıyaslama yapmak için elinde gerçek bir kaynak yoktu.

"Sanıyorum para istiyorsunuz, kaçmaya yardımcı olması için?" dedi mesafeli bir tonda.

"Eh, belki," dedi Jane. Elini cebine atıp parlak bir şey çıkardı. "Aslında, bunu sana geri vermek istedim."

Boyunluğu! Ayak parmakları çamura gömülerek Jane'e doğru istemsiz bir adım attı. "Ben... Teşekkür ederim," dedi birden. Her giyindiğinde yokluğunu hissediyordu ama en çok da diğer subayların boyunluğunun durması gereken noktaya takılan gözleri yüzünden rahatsız oluyordu. Bir randevu evinde soyulduğunu söyleyerek -aşağı yukarı- neler olduğunu Albay Desplains'e anlatmaya mecbur kalmıştı. Desplains -onu çiğ çiğ yenmekten beter etmiş- ama sonrasında New York'tan yeni bir tane edinene kadar boyunluksuz dolaşmasına izin vermişti.

"Bizim... Benim... Yani bizim asıl istediğimiz senin himayen," dedi Jane. Alımlı bir şekilde ciddi görünmeye çalışıyor ve bunu son derece iyi yapıyordu.

"Ne dedin?"

"Orduda hayatımı kazanmak konusunda zorluk çekeceğimi hiç sanmıyorum," dedi dobraca. "Fakat bu, sevgili kız kardeşim için gerçekten istediğim şey değil. O şekilde bir hayat yani."

"Eee... Muhakkak ama..." dedi William temkinli bir şekilde. "Aklında başka ne var ki?" *Hizmetçilik falan mı* diye alay etmek istedi ama boyunluğuna henüz kavuşmuştu.

Irmağın kayaların üzerinden aktığı yerdeki çağıltılara bakarken, "Kararımı tam olarak vermedim," dedi Jane. "Fakat New York'a güvenli bir şekilde ulaşmamız ve belki orada bir yer bulmamız için yardım edebilirsen..."

William taze bir ter katmanını silmek için elini yüzünden aşağı indirdi.

"Pek fazla şey istemiyorsun, öyle mi?" dedi. İlk olarak, Jane'e güvence vermezse o hoşnutsuzlukla boyunluğunu pekâlâ suya savurabilirdi. İkincisi, Frances solgun, narin ve sevimli bir

çocuktu. Üçüncüsü ise, William'ın tartışmayla harcayacak daha fazla vakti yoktu.

"Ata binip karşı tarafa gelin," dedi William aniden. "Birlikte sizin için yeni bir yer bulacağım. Şu anda von Knyphausen'a bir mesaj iletmek için gitmek zorundayım ama sizinle bu akşam General Clinton'ın kampında buluşacağım. Hayır, bu akşam değil, yarına kadar geri dönmeyeceğim..."

William bulunacağı yeri söylemeye çalışırken dili dolaştı. İki genç fahişenin General Clinton'ın karargâhında kendisini aramasını kabul edemezdi. "Yarın gün batımında doktorların çadırına gidin. Ben... Bir şeyler düşüneceğim."

54

BİR ŞALGAM KAFALIYLA TANIŞTIĞIM KISIM

Sonraki günün yolculuğu sırasında bir ulakla karşılaştık. Jamie için yazılmış bir notla Washington'un kumandalığından geri gönderilmişti. Ben yakınlardaki bir çalı yığınına kendi halinde bir ziyarette bulunurken Jamie de bir ağaca yaslanıp bu satırları okudu. Meydana çıkarken kıyafetlerimi düzeltip, "Ne diyor?" diye sordum. Jamie'nin George Washington'la gerçekten konuşmuş olması ve ülkenin gelecekteki muhtemel kurucusu tarafından yazılan mektuba kaşlarını çatması gibi gerçekler karşısında hayranlıkla karışık bir ürperti duyuyordum.

Omzunu silkerek, "İki ya da üç şey," diye cevap verdikten sonra kâğıdı katlayıp cebine tıkıştırdı. "Tek önemli haber kırıntısı, tugayımın Charles Lee'nin emri altında olacağı bilgisi."

"Charles Lee'yi tanıyor musun?" Ayağımı üzengiye koyup kendimi eyerin üzerine çektim.

"Hakkında birkaç şey biliyorum."

Jamie'nin kaşlarının arasındaki çizgiye bakılırsa bildiği şeyler oldukça sorunlu görünüyordu. Ben de bir kaşımı kaldırdım, yüzüme bakıp gülümsedi.

"General Washington'la ilk buluşmamızda onunla tanıştım,

bilirsin. Hakkında fazladan birkaç şey öğrenmeyi o zamandan beri kendime iş edindim."

"Öyleyse ondan hoşlanmadın," diyerek gözlemimi dile getirince burnundan ufak bir nefes verdi.

Yürümesi için atını hafifçe dürterken, "Hayır, hoşlanmadım," dedi Jamie. "Kaba saba, görgüsüz ve pasaklı olduğunu şahsen görmüştüm zaten. Fakat o zamandan beri hakkında duyduklarıma göre bütün bunların yanında iliklerine kadar kıskanç olduğunu gizlemeye pek zahmet etmeyen biri."

"Kıskanç mı? Kimi kıskanıyor?" Jamie'yi değildir, diye umdum.

Sakince, "Washington'ı..." diyerek beni şaşırtan bir cevap verdi.

"Kıta Ordusu'nu kendisinin yönetmesi gerektiğini düşünüyordu. İkinci planda olmaktan hoşlanmıyor."

"Gerçekten mi?" General Charles Lee adını daha önce bir kez bile duymamıştım ve hakkında hiçbir fikrimin olmaması tuhaftı. "Neden öyle düşündüğünü biliyor musun?"

"Evet. Konu askeri tecrübe olunca Washington'dan birkaç gömlek üstün olduğunu sanıyor. O kadarı belki doğrudur. İngiliz Ordusu'nda kayda değer bir süre bulundu ve birkaç başarılı askeri harekât yürüttü. Yine de..." Bir omzunu havaya kaldırıp yeniden bıraktıktan sonra, "Bunu yapmamı isteyen Lee olsaydı kabul etmezdim," dedi.

"Bunu yapmayı, ne olursa olsun, istemediğini sanıyordum."

Jamie bir an düşündü. "Doğru, istemiyordum. Artık istemiyorum." Özür diler gibi baktı. "Ayrıca senin burada olmanı gerçekten istemiyordum."

"Hayatlarımızın kalanı boyunca sen neredeysen ben de orada olacağım," dedim sertçe. "Bir hafta ya da kırk yıl daha olsa da..."

"Daha uzun süre," dedi ve gülümsedi.

Bir süre sessizce ama içten içe birbirimizin farkında olarak ilerledik. Kingsessing'deki bahçelerde yaptığımız konuşmadan beri böyleydik.

"Seni sonsuza kadar seveceğim. Bütün İngiliz Ordusu'yla yatsan da fark etmez- aslında hayır fark eder ama seni sevmemin önüne geçmez."

Bu konuyu bir daha hiç açmamamıza rağmen, söylediğimiz tek kelimeyi bile unutmamıştım. O da unutmamıştı. Parmak uçlarımızın üzerinde yan yana yürümüyor ama el yordamıyla ilerliyorduk... Daha önce iki defa yaptığımız gibi, birbirimize giden yolu buluyorduk. "Ne olmak isterdin?" diye sordum içgüdüsel olarak. "Eğer Lallybroch'un toprak sahibi olarak doğmasaydın?"

"Öyle doğmadım. Eğer ağabeyim ölmemiş olsaydı, demek istiyorsun." Küçük bir keder gölgesi yüzünü yokladı ama orada kalmadı. On bir yaşında ölüp kardeşini liderliğin ağır yükünü sırtlanmak ve bununla büyümek için geride bırakan o küçük oğlan çocuğu için hâlâ yas tutuyordu. Fakat bu yüke çok uzun zamandır alışkındı.

"Belki öyle," dedim. "Fakat ya başka bir yerde doğsaydın? Belki başka bir ailenin parçası olsaydın?"

"Eh... O zaman şimdi olduğum kişi olmazdım, değil mi?" dedi mantıklı olarak ve bana gülümsedi.

"Tanrı'nın yapmamı istediği şeyler konusunda arada bir sitem ettiğim oluyor ama beni dönüştürdüğü kişiye hiç itirazım yok."

Ne olduğuna baktım: güçlü, muntazam bir vücut, becerikli eller, barındırdığı her şeyle dopdolu bir suret. Bütün bunlara benim de itirazım yoktu.

"Kaldı ki," dedi başını düşünceli şekilde eğerek, "eğer her şey farklı olsaydı sana sahip olamazdım, değil mi? Veya Brianna ve torunlarıma?"

Eğer her şey farklı olsaydı... Hayatının mevcut halinin çektiklerine değip değmediğini sormadım ona.

Öne eğilip yanağıma dokundu.

"Buna değer Sassenach," dedi. "Bence."

Boğazımı temizledim.

"Bence de."

***

Ian ve Rollo, Coryell's Ferry'ye birkaç mil kala bize yetişti. Karanlık çökmüştü ama kamp ateşinin parıltısı gökyüzüne

karşı hafifçe görünüyordu. Her çeyrek mil civarında tüfekleri hazırda bekleyen ve korkutucu bir şekilde karanlıktan fırlayan muhafızlar tarafından durdurulduk ve ihtiyatla içeri doğru yol aldık. Bunlardan altıncısı, yukarı kaldırdığı fenerin ışığında bizi dikkatlice süzerken bütün canlılığıyla, "Dost musunuz düşman mı?" diye sordu. Elini gözlerine siper edip muhafıza yukarıdan bir bakış atarken, "General Fraser ve karısı," dedi Jamie. "Bu senin için yeterince dostane mi?"

Omzumdaki örtüyle tebessümümü gizledim. Jamie yol boyunca yiyecek bulmak için durmayı reddetmişti. Ben de ne kadar iyi tütsülenmiş olursa olsun pişmemiş domuz pastırması tüketmesine karşı çıkmıştım. Jenny'nin verdiği dört elmayı kısa sürede bitirmiş, önceki geceden beri de yiyecek bulamamıştık ve Jamie'nin açlıktan midesi kazınıyordu. Boş mide genellikle insanın içinde yatan şeytanı uyandırırdı ve şeytan o anda açıkça görülüyordu.

"Eee... Evet, efendim, General, ben sadece..."

Fenerin ışığı Rollo'ya dönüp bütün yüzünü aydınlatırken gözlerinin rengini tekinsiz bir yeşil parlamaya dönüştürdü. Muhafız boğuk bir ses çıkarınca Ian atından öne doğru eğildi ve yüzü -Mohawk dövmeleriyle birlikte- ani ışıkta belirdi.

"Sen bize aldırma," dedi. "Biz de dostuz."

***

Şaşırarak gördüm ki Forge'ta, pek çok konaklama yeri ve Delaware'in kıyısına oturtulmuş azımsanmayacak sayıda ev barındıran önemli boyutta bir yerleşim mevcuttu.

Jamie'ye, "Sanırım Washington burayı bu sebeple randevu yeri olarak seçti?" diye sordum. "İyi bir yığınak, yani, biraz da ikmal."

Dalgın bir biçimde konuşmasına rağmen, "Evet, orası öyle," dedi Jamie. Manzaraya göz gezdirirken üzengilerinin üzerinde biraz yükselmişti. Evlerin bütün pencereleri aydınlatılmıştı ama en büyük konaklama yerinin kapısının üstünde yıldızdan çemberiyle büyük bir Amerikan bayrağı dalgalanıyordu. Washington'un karargâhı burası olmalıydı.

Eğer bahsedildiği gibi kibirli olduğu ve çabuk sinirlendiğine dair bir şöhreti gerçekten varsa, başlıca kaygım General Lee ile buluşmasından önce Jamie'ye bir şeyler yedirmekti. Kızıl saçın bu işteki payını bilmiyordum ama Jamie, Brianna ve Jemmy ile geçirdiğim birçok yılın bana öğrettiği bir şey vardı: Pek çok insan karnı acıkınca sinirli olabilirken; midesi boş bir kızıl saçlı, yürüyen bir saatli bombaya dönüşürdü.

Ian ve Rollo'yu iaşe subayını bulmaları, konaklama için ellerinde ne olduğuna bakmaları ve yük katırını boşaltmaları için Jamie ile birlikte gönderdim. Ben de en yakın yiyecek kokusuna doğru burnumu takip ettim.

Siperlere kurulmuş kamp mutfakları ateşlerini çoktan köze bırakmış olmalıydı. Fakat daha önceden pek çok kampta bulunmuştum ve nasıl işlediklerini biliyordum. Ertesi sabaha hazır olmaları için yahni ve yulaf lapası dolu küçük tencereler bütün gece boyunca kaynar dururdu. Özellikle de ordu, General Clinton'ın yakın takibinde olduğu için. Onunla yalnızca birkaç gün önce toplum içinde tanıştığımı düşünmek hayret vericiydi.

Arayışıma öyle odaklanmıştım ki yarı karanlıktan bir adamın çıkageldiğini fark etmemiş ve neredeyse ona çarpmıştım. Beni kolumdan yakaladı ve sersem bir yarım dönüşle adeta vals yapıp durduk. Genç ve çok endişeli bir sesi, "*Pardon madam!* Korkarım ayağınıza bastım," dedi. Çok genç bir adamın endişeli yüzüne doğru baktım. Ceketsiz olarak gömlek ve pantolon giymişti ama gömleğinin sırma işlemeli gösterişli manşetlerini görebiliyordum. Genç yaşına rağmen bir subay olmalıydı. "Eh... Evet, bastınız." dedim sakince. "Fakat endişelenmeyin, zarar görmedim."

Elini alnına çarpıp, "*Je suis tellement desolé, je suis un navet!*"* diye haykırdı. Peruk falan giymiyordu ama saçı, genç yaşına rağmen kendisini hızla terk ediyordu. Geriye kalanlar ise kızıl ve -muhtemelen şu anda da görüldüğü gibi parmaklarıyla dürtme alışkanlığından dolayı- diken diken durmaya meyilliydi.

Fransızca olarak ve gülerek, "Saçmalık," dedim. "Hiç de şalgam kafalı değilsiniz."

* (Fr.) Çok özür dilerim, tam bir şalgam kafalıyım!

O da İngilizceye dönerek, "Ah, evet!" dedi. Cezbedici şekilde bana doğru gülümsedi. "Bir keresinde Fransa Kraliçesi'nin ayağına basmıştım. O size nazaran daha az bağışlayıcıydı," dedi kederli bir şekilde. "Bana şalgam kafalı ismini o vermişti. Yine de, eğer bu olay yaşanmasaydı -saraydan ayrılmak mecburiyetinde bırakılmıştım, takdir edersiniz ki- belki de hiçbir zaman Amerika'ya gelmek zorunda kalmayacaktım. Bu sebeple, sakarlığıma o kadar çok üzülmemeliyim, öyle değil mi?"

Son derece neşeliydi ve -sıradışı olduğundan değil ama- şarap kokuyordu. Fakat olağanüstü derecede Fransızvâri tavırları, gözle görülür zenginliği ve genç yaşı dikkate alındığında onun-

"Size nasıl hitap edeceğimi... Eee... Onurlandırdınız-" Hay aksi şeytan! Asıl unvanı neydi bu adamın? Gerçekten o kişiyse tabii.

"Pardon madam!" diye bir kez daha haykırdı ve iyice eğilerek yakaladığı elime bir öpücük kondurdu.

"Marie Joseph Paul Yves Roch Gilbert du Motier, Marquis de La Fayette, a votre service!"

Fransızca hecelerden oluşan bu sağanaktan "La Fayette" kısmını seçmeyi başardım ve adını tarihi hikâyelerden bildiğim biriyle ne zaman tanışsam ortaya çıkan o garip, ufak heyecan dalgasına kapıldım. Fakat soğuk gerçekçilik bana, bu insanların genelde tarihi hikâyeleri kanları ya da iç organlarıyla süslemeyecek kadar temkinli ya da şanslı olan diğerlerine göre daha dikkat çekici olmadıklarını söylüyordu.

Soğukkanlılığımı yeterince toplayınca, General Fraser'ın eşi olduğumu ve ben biraz yemek bulur bulmaz kocamın saygılarını sunmak üzere derhal geleceğine dair kendisini bilgilendirdim.

"Fakat akşam yemeğini benimle birlikte yemelisiniz, madam!" dedi. Elimi henüz bırakmadığı için cana yakın şekilde dirseğinin üstünden geçirdi ve beni çekip bir çeşit konaklama yerine benzeyen büyük bir binaya doğru götürdü. *Le marquis* beni uçuşan bir afişin altından ve bir meyhaneden geçirip çok geniş bir arka odaya doğru yönlendirirken fark ettim ki burası Asi kuvvetler tarafından askeri nedenlerle el konulmuş ve artık

General Washington'un karargâhı olarak kullanılan tam anlamıyla bir konaklama yeriydi. Ulaştığımız bu arka odadaki masanın etrafında, bir dolarlık banknotlardaki resmine tam olarak değil ama yeterince benzeyen oldukça iri bir adam tarafından yönetilen birkaç subay oturuyordu.

Washington'a reverans yaptıktan sonra beni işaret ederek "Generalim!" dedi Marki Fransızca. "Sizlere zarafet ve güzelliğin canlı örneği olan Madam General Fraser'ı takdim etme şerefine nail olmaktayım."

Tahta sıraların gıcırtısı eşliğinde bütün masa aynı anda ayağa kalktı. Adamlar -aslında altı kişilerdi- sırasıyla eğilerek bana selam verip, "Hizmetinizdeyim" ve "Sadık kulunuzum hanımefendi" diye mırıldandılar. Washington da masanın başında bizzat ayağa kalktı -Aman Tanrım, Jamie ile aynı boyda, diye düşündüm- ve elini göğsüne koyup beni oldukça nazik şekilde selamladı. Virginia'ya özgü ağır ağır konuşma tarzıyla ve yumuşak bir sesle, "Varlığınızla şeref duydum, Bayan Fraser," dedi. "Kocanızın size eşlik ettiğini ummaya cüret edebilir miyim?"

Bir an için, "Hayır, kendisi yerine savaşmaya beni gönderdi," şeklinde cevap vermek için çılgınca bir dürtü hissettim ama böyle bir şey söylememeyi başardım.

Onun yerine, "Evet, eşlik ediyor," diye yanıtladım. "O... Eee..." Çaresizce kapıyı işaret etmiştim ki -olağanüstü bir zamanlamayla- Jamie orada göründü. Kollarındaki çam iğnelerini silkelerken arkasında duran Ian'a bir şey söylüyordu.

Beni ayırt edince, "İşte buradasın!" diye bağırdı. "Biri bana tuhaf bir Fransız erkeğiyle çıkıp gittiğini söyledi. Ne-" Yalnızca tuhaf bir Fransızın yanında olmadığımı fark etmesiyle aniden durdu.

Bütün masa kahkahalara boğuldu. La Fayette ise parıldayan yüzüyle Jamie'ye doğru koşturup elini yakaladı.

"Silah arkadaşım!" dedi Fransızca -muhtemelen refleks olarak- topuklarını birbirine vurduktan sonra eğilerek selam verdi. "Güzel eşinizi çalmış olduğum için özür dilemeliyim. Sizi akşam yemeğine davet ederek bunu telafi etmeme müsaade edin lütfen."

Daha önce Ticonderoga'da Anthony Wayne'le tanışmış ve onu tekrar gördüğüme memnun olmuştum. İki yanağıma candan öpücükler konduran Dan Morgan'ı gördüğüme de sevindim. Ayrıca, meşhur diş sorunlarına eşlik eden ağız kokusunu fark etmeme rağmen, elimin George Washington tarafından öpülmesinden kaynaklanan mutlak bir heyecan duyduğumu kabul ediyordum. Dişlerini muayene etmek için nasıl bir fırsat yaratabileceğimi düşünüyordum ki, bir dizi hizmetkâr, ellerinde kızarmış balık, kavrulmuş tavuk, ballı sıcak ekmekler, inanılmaz çeşitlilikte eski ve lezzetli peynirle dolu tepsilerle odaya ulaşmıştı. Bu peynirler -Marki'nin bana söylediğine göre- Fransa'dan kendisi tarafından getirilmişti.

Yeşil damarlı, gevrek ve aşırı kokulu rokfordan kalın bir dilim kesip, "Bunu deneyin," diyerek ısrar etti. Marki'nin diğer tarafında oturan Nathaneal Greene, kimseye belli etmeden iki parmağıyla burnunu tutup bana gizlice gülümsedi. Ben de ona gülümsedim ama işin aslı, ağır kokulu peynirleri çok severdim.

Bu konuda yalnız değildim. Masada karşımda oturan Genç Ian'la -doğal olarak- birlikte gelmiş olan ve onun arkasında duran Rollo kafasını kaldırdı ve Ian ile General Lee'nin arasından uzun, kıllı burnunu uzatıp peynirleri merakla kokladı.

"Yüce İsa!"

Görünüşe göre Lee köpeğin varlığını bu hareketinden önce fark etmemişti; kendisini neredeyse Jamie'nin kucağına düşecek şekilde bir yana savurdu. Bu hareket Rollo'nun dikkatini başka tarafa çekti ve Lee'ye dönerek onu pür dikkat kokladı.

Köpeği suçlayamazdım. Charles Lee uzun ve sivri burunlu, zayıf bir adamdı ve Jamie kendini kaşıkla beslemeyi öğrendiğinden beri gördüğüm en tiksindirici yeme alışkanlığına sahipti. Yalnızca yemek yerken konuşup ağzı açıkken çiğnemekle kalmıyor, aynı zamanda elinde bir şeyler tutarken hoyrat hareketler yapıyordu ve bunun sonucu olarak üniformasının önü yumurta, çorba, jöle ve daha az tanımlanabilir birkaç şeyle lekelenmişti.

Buna rağmen gayet matrak, espritüel bir adamdı ve diğerleri ona belli bir hürmet gösteriyordu. Bunun sebebini anlayama-

dım, zira masadaki bazı beyefendilerin aksine Charles Lee hiçbir zaman Devrimci bir sima olarak şöhret kazanmadı. Kendisi onlara belli bir... Tam olarak hor görme değil ama -belki- bir tenezzülle yaklaşıyordu.

Konuşmalara iyiden iyiye kapılmıştım. En çok da bana canayakın görünmek için elinden gelen her şeyi yapan Marki ile konuşuyorduk. Karısını ne kadar özlediğinden -*Tanrı aşkına, bu adam kaç yaşında ki? Yirmiden büyük göstermiyor*- ve hanımefendinin peynirlerden sorumlu olduğundan bahsetti. Hayır, hayır. Kendisi yapmıyordu ama kocasının yokluğunda başarıyla idare ettiği Chavaniac'daki konaklarından geliyordu. Fakat arada bir Jamie gözüme ilişiyordu, sohbete katılıyordu ama değer biçen ve yargılayan gözlerinin masanın etrafında hızla döndükten sonra sıklıkla yanında bulunan General Lee'ye takılıp kaldıklarını görebiliyordum.

Elbette Wayne ve Morgan'ı oldukça iyi tanıyordu. Washington ve La Fayette hakkında kendisine anlatabildiğim kadarıyla bilgi sahibiydi. Tanrım, ikisi hakkında bildiğimi düşündüklerimin en azından yarı yarıya doğru olmasını umdum fakat değilse de bunu çok geçmeden öğrenecektik.

Porto şarabı getirilmişti -belli ki akşam yemeğine Marki tarafından ev sahipliği yapılıyordu- ama Kıta Ordusu'nun üst komutasının her zaman bu kadar iyi beslenmediğine dair belirgin bir his taşıyordum. Beyler yaklaşan savaş hakkında yemek boyunca konuşmaktan büyük ölçüde kaçınmışlardı ama bu konunun ufuktaki gök gürültülü bir fırtına gibi yaklaştığını hissedebiliyordum. Eteklerimi düzeltmeye başlayıp, az sonra gerçekleşecek olan vedanın işaretlerini vermiştim ki masanın karşısındaki Lee'nin yanında otururken beni fark edip gülümseyen Jamie'yi gördüm.

Dekolteme sürekli kaçamak bakışlar atmış olan Lee de fark etmiş ve diğer tarafında oturan Ian'a o sırada anlattığı fıkrayı yarıda kesmişti.

"Sizinle tanışmak büyük bir zevkti hanımefendi," dedi hürmetle. "Kocanız bize eşlik etmenizin hazzına izin vererek lütfediyorlar. Ben-"

Sessizce yaklaşmış olan ve artık generale yalnızca birkaç santimetre uzaklıkta duran Rollo'ya gözlerini dikerek cümle -ve lokma- ortasında aniden durdu. Kendisinin oturduğu alçak sıra ve Rollo'nun boyutu düşünülürse, bu yakınlık onları aşağı yukarı göz göze getiriyordu.

Ian'a bakmak için arkasına dönerken, "O köpek bana neden öyle bakıyor?" diye sordu Lee.

Usulca yemeğini çiğnerken, "Bir dahaki sefere ne düşüreceğinizi görmek için bekliyor. Sanırım," dedi Ian.

Jamie nazikçe araya girdi ve, "Yerinizde olsaydım, çabucak bir şey düşürürdüm," dedi.

***

Ian, Rollo ve ben, generallerden ayrılıp elinde fener olan bir emir erinin refakatinde yataklarımızı bulmak için dışarıya, karanlığa adım attık.

Delaware kıyısı boyunca ateşler yakılmıştı. Nehirdeki sandallarda da fenerler ve açık ateşler suya yansıyarak parıldayan balık sürülerini andırıyordu.

Tutuk Galcemle Ian'a, "Yanında yemek yiyen adamla ilgili bir şey biliyor musun?" diye sordum. Güldü -o ve Jamie ne zaman Galce konuşsam mutlaka gülerlerdi- fakat omzunu hayır anlamında yukarı kaldırdı.

"Bilmiyorum ama öğreneceğim. Sana şu kadarını söyleyebilirim ki, o bir İngiliz."

Bunu söylerken "Sassenach" kelimesini kullanmıştı ve bu beni hafifçe sarstı. Bir İskoç'un o kelimeyi gerçek anlamıyla kullandığını duymayalı uzun zaman olmuştu.

"Evet öyle. Bunun bir şey değiştirdiğini düşünüyor musun?" Teknik olarak hepsi hâlâ İngilizdi -La Fayette, von Steuben, Kosciuszko ve diğer tuhaf tipler hariç- ama çoğu Kıta Ordusu subayı Amerika'da doğmuş ve hayatlarını burada geçirmişti. Lee için aynı durum söz konusu değildi. Ian bunun pek çok şeyi değiştireceğini düşündüğüne işaret eden, İskoçlara özgü alaycı bir ses çıkardı.

"Fakat onun da Mohawklar tarafından evlat edinildiğini duydum." diyerek itiraz ettim.

Ian bir süre için sessiz kaldı. Daha sonra elimi tutup, kulağıma fısıldamak için öne eğildi.

Yumuşak bir sesle, "Yenge," dedi, "sence ben bir İskoç olmayı hiç bıraktım mı?"

55

VESTA BAKİRELERİ

Jamie ve ben, Chenowyht ailesinin evinde konaklatılıyorduk. Coryell's Ferry'den geçen tek yolun sonundaki bu evin sahipleri nazik -ancak anlaşılır biçimde oldukça endişeli- bir aileydi. Bayan Chenowyht sabahlığını giymişti ama beni bir şamdanla sevecen şekilde karşılayıp evin arka tarafındaki küçük bir yatak odasına götürdü. Burası ailenin daha küçük üyelerinin acele tahliyesinin izlerini sergiliyordu. İç içe geçmiş nefes alma seslerine bakılırsa, genç Chenowyhtler artık ebeveynlerinin odasını paylaşmaktaydı.

Tekli yatak oldukça büyüktü, buna rağmen Jamie'nin ayakları on beş santim kadar dışarıda kalacaktı. Temiz suyla dolu bir el yıkama kabı ve ibrik vardı. İkincisini alıp kafama diktim, zira boğazım çok fazla Fransız şarabı yüzünden kurumuştu. İbriği yerine koyup yatağın üzerine oturdum. Kendimi bir hayli tuhaf hissediyordum. Belki şarap, belki de odada hiç pencere olmaması ve Bayan Chenowyht'in çıkarken kapıyı ince bir düşünceyle arkasından kapatması yüzündendi. Burası küçük bir odaydı. Muhtemelen iki buçuğa üç metre... Havası durgundu. Mumun ışığı yüksekten ve sabit olarak tam duvarın tuğlalarına karşı yanıyordu. Lamb Amca'yı ve Vesta tapınağına ait akikten oyulmuş bir eseri göstererek Vesta bakirelerini anlattığı günü aklıma getiren ise muhtemelen karşımdaki mumdu.

Kaşlarını bana doğru sallayarak, "Eğer bir bakire yeminlerine ihanet ederse..." demişti, "kırbaçlandıktan sonra masa, sandalye,

biraz su ve tek mumla donatılmış bir yeraltı mezarına kapatılırdı. Havası tükendiğinde ise, işte orada ölürdü."

Bunu bir çeşit hastalıklı keyifle dinleyip -yaklaşık on yaşındaydım sanırım- sonrasında amcama bir Vesta rahibesinin yeminlerine tam olarak nasıl ihanet ettiğini sormuştum. Eskiden "Yaşamın Hakikatleri" denilen şeyleri o zaman öğrenmiştim. Lamb Amca kendisinin ya da benim hayat yolumda gezinen hiçbir hakikatten kaçınacak biri değildi. Vesta tarikatının uzun zaman önce faaliyetlerini durduğuna dair Lamb Amca beni temin etmesine rağmen, bakire olmamaya o noktada karar vermiştim. Her ihtimale karşı... Bu durumda iyi bir karardı fakat erkeklerle yatmanın da kendine has yan etkileri vardı.

Kendi uyuyacakları yeri bulmak için Rollo'yla dışarı fırlamadan önce Ian, heybelerimi getirip odanın köşesine atıvermişti. El yordamıyla diş fırçamı ve diş tozumu aradım. Yine de savaş arifesi olabilecek bir zamanda dişlerimi fırçalamak oldukça gerçeküstü görünüyordu. Tam olarak Titanik'teki şezlongları yeniden düzenlemek sayılmazdı - ya da ben öyle olmadığını umuyordum.

Washington ve Marki'nin ne olursa olsun hayatta kalacağını biliyordum. Onlardan birer isim değil, şahıs olarak bahsetmemin garipliğine zihnimde ayrı bir yer ayırdım. George Washington elimi öpmek için eğildiğinde seçilen iri gözenekler, alt yanakları boyunca uzanan çiçek hastalığının eski yaralarından kalma gölgeli izler; yaydığı koku, nişasta ve ter, şarap ve -hava ne kadar sıcak olsa da peruğunu giydiği için- peruk pudrası, diş çürüğünün yumuşak nahoş kokusu... Aklıma gelmişken diş fırçamı aldım ve biraz da gayretle işe koyuldum. Ayrıca George Washington kan da kokuyordu. Nedendi acaba? Belki kanayan diş eti?

Elbise, ceket ve korseden sıyrılıp, içine biraz hava girmesi umuduyla geceliğimi sallayarak kısa süre için ayakta durdum. Bu yaptığımın, mumu titreştirmenin ötesinde bir etkisi olmadı. Bu yüzden mumu söndürüp yatağa uzandım.

Uyuyabileceğimi sanmıyordum. Philadelphia'dan ayrıldığımızdan beri adrenalin bütün vücudumda hatalı bir devredeki

akım gibi sarsılıyordu. Fakat şimdi kanımda sabit bir uğultuya dönüşmüştü. Yemek boyunca süren sohbet oldukça geneldi ama ortam, beklentinin yarattığı heyecanla doluydu. Belli ki Ian ve ben ayrıldıktan sonra tabaklar kaldırılır kaldırılmaz... O zamana dek bir harp meclisine en yakın olduğum anı yaşamıştım ve bunun titreşimleri vücudumda hâlâ ince ince sızlıyordu.

Kaygı kaynaklı bir sızı da mevcuttu - şüphesiz ki adamların arasında da vardı. Fakat uygun bir mecra sağlandığı takdirde kaygı, çok faydalı eylemlere dönüşebilirdi. Washington ve generallerinin şu anda yaptığı da açıkça bundan ibaretti: izlenecek planlara son şeklini vermek, birlikleri görevlendirmek, stratejileri düzenlemek... Keşke onların arasında olsaydım. Zifiri karanlıkta yatıp gözlerini sıkıcı bir sonsuzluğa dikmekten çok daha kolay olurdu - böylesi ölmek için berbat bir yoldu.

Nefes almaya çalışarak kalkıp aceleyle kapıya doğru gittim.

Hiç ses yoktu. Kapının altından hiç ışık sızmıyordu. Ayakkabılarım ve pelerinimin oluşturduğu yığının yerini tespit edene kadar ellerimle zemini yokladım. Pelerini omuzlarıma atıp dışarı sıvıştım ve yarı karanlık evde sessizce yol alarak, içten içe yanan ocağı geçip dışarı çıktım.

Kapı kilitli değildi ve mandalla tutturulmuştu. Belki de Bay Chenowyht dışarıdaydı ve geri dönmesi bekleniyordu. Sanırım kapıda kalmam gibi bir tehlike söz konusu olabilirdi ama bu noktada geceyi bir askeri kampın ortasında üzerimde gecelikle geçirmek, bir mezarda uyumaktan -veya bilakis, uyumamaktandaha cazip görünüyordu. Kaldı ki, küçük Chenowyhtler'den birinin oldukça yakın bir zamanda yatağa işediğinden emindim.

Yol boyunca geri yürürken kimse beni fark etmedi bile. Tavernalar ve lokantalar ağızlarına kadar doluydu ve yolun her yerine müşteri saçıyorlardı. Kıta Ordusu'nun düzenli askerleri mavi ve devetüyü rengindeki üniformalarıyla hava atıyor, milislerin kendilerini kıskanmasını umuyorlardı.

Pek çok sayıda kadın da vardı ve bazıları katiyen fahişe değildi. Fakat her şeyden önemlisi... Hava.

Günün sıcaklığı büyük ölçüde yok olmuştu ama hava hiçbir surette soğuk olmadığı gibi, boğucu da değildi. Bir mezara def-

nedilmekten kaçmış olarak, özgürlük hissinin keyfine vardım. Ayrıca neredeyse görünmez olmuştum, çünkü uzun boyum, kafamı kapatan pelerinim ve yatak için arkadan örülmüş saçımla karanlıktaki pek çok milis askerinden farklı görünmüyordum. Kimse bana dönüp ikinci kez bakmıyordu.

Sokak ve ötesindeki kamp heyecan yüklüydü. Bu hissi fark etmemle birlikte oldukça tuhaf şekilde ortamdan uzaklaştığım sanrısına kapıldım. Çünkü bu heyecanın çeşitli hâllerini 1944'teki Fransa'dan Prestonpans ve Saratoga yakınında hizmet verdiğim savaş meydanlarının yarısında duymuştum.

Her zaman bu şekilde olmazdı. Hadisenin yarattığı his sıklıkla bir çeşit dehşet -ya da daha beteri- olurdu. Culloden'dan bir önceki geceyi hatırlayınca içimde oluşan soğuk dalgayı öyle kuvvetli hissettim ki sendeledim. Neredeyse bir binanın duvarına doğru yığılacaktım.

"Kardeş Claire?" dedi bir ses, hayretler içinde.

"Denzell?" Yanımızdan geçenlerin fenerlerinden doğan çok sayıda ışık sebebiyle yarı körleşmiş hâlde, önümde beliren sima karşısında donup kaldım.

"Sen burada ne arıyorsun?" dedi telâşla. "Bir sorun mu var? Yoksa Jamie'yle mi ilgili?"

Soğukkanlılığımı yeniden ele alınca, "Eh, Jamie ile ilgili olduğu söylenebilir," dedim. "Fakat hayır, hiçbir sorun yok. Sadece biraz hava alıyordum. Peki sen burada ne yapıyorsun?"

"Bir sürahi bira alıp gidecektim," dedi ve beni sertçe kolumdan tutup sokağın aşağısına doğru yönlendirdi. "Benimle gel. Bu adamlarla birlikte sokakta durmasan daha iyi. Şu anda ayık olanlar da yakında küfelik olacak."

İtiraz etmedim. Beni ister istemez geçmişe -ve geleceğe- taşıyıp sonra tekrar habersizce geri getirmiş gibi görünen gecenin tuhaf akıntılarına karşı sağlam durmamı ve daha iyi hissetmemi sağlayan eli kolumdaydı.

Sokağın sonundan dönüp kamp ateşleri ve çadır sıralarının arasından ağır ağır ilerlemeye başladığımızda, "Rachel ve Dottie nerede?" diye sordum.

"Rachel, Ian'la birlikte bir yere gitti. Neresi olduğunu sor-

madım. Dottie tıbbî çadırımızda, bir akut sindirim güçlüğü vakasıyla uğraşıyor."

"Aman Tanrım! Ne yemişti?"

Denzell hafifçe güldü. "Sindirim güçlüğü onda değil. Şiddetli sancı şikâyetiyle gelen Peabody isimli bir kadında. Dorothea eğer gidip biraz bira getirirsem kadına uygun bir ilaç vereceğini söyledi. Lokantaya yalnız başına gitmek kendisi için güvenli olmadığından dolayı..."

Sesinde ufak bir serzeniş belirtisi yakaladığımı sandım ama cevaben belli belirsiz bir, "Hımm..." sesi çıkardım. Bunun üzerine sokaklarda gecelikle dolaşmam konusunda başka bir şey söylemedi. Bunun sebebi muhtemelen Hunters'ın büyük tıbbî çadırına girip pelerinimi çıkarana kadar gecelikli olduğumu fark etmemesiydi.

Denny bana kısacık ve şaşkına uğramış bir bakış attı, öksürdü ve kıyafetime doğrudan bakmayarak keten bir önlüğü kaldırıp uzatmayı başardı. Önündeki taburenin üzerine doğru kamburlaşarak oturan çok iri bir kadının devasa sırtına masaj yapan Dottie, kadının şapkalı kafasının üstünden bana sırıttı.

"Nasılsın Claire Yenge? Bu gece biraz huzursuz musun?"

Önlüğü giyerken, "Çok," dedim dürüstçe. "Bu Bayan Peabody mi?"

"Evet," dedi Dottie, esnemesini omzuyla bastırırken. "Sindirim güçlüğü iyileşiyor gibi. Ona biraz sancı solüsyonu ve nane verdim," diye ekledi Denny'ye bakarak. "Fakat sırtındaki ağrılardan da şikâyetçi."

"Hımm..." Yanlarına geçip yarı uyku hâlindeymiş gibi görünen kadının önünde çömeldim. Aşırı alkollü kokan nefesinden bir esinti yakalayınca içinde bulunduğu durumun bir uyku hâli olmadığını anladım. Sorunun nerede olduğunu tespit edip edemeyeceğime bakmak için elimi karnına koymuştum ki kadın daha önce çok sık şahit olduğum türden ağır bir öksürüğe tutuldu, nefesi kesildi- ve tam zamanında geriye doğru sıçradım. Üstüme sıçrayan çamur ve kusmuk parçacıklarını sıyırırken sakin bir sesle, "Önlük için teşekkürler Denny," dedim. "Yanında bir doğum sandalyesi getirmemişsindir herhalde?"

"Bir doğum sandalyesi. Savaşa mı?" dedi tereddütle. Artık çalıp çalmamaya karar vermeye çalışan bir zil gibi öne arkaya ağır ağır salınan kadına bakarken, gözlüklerinin arkasındaki gözleri biraz dışarı fırlamıştı.

"Bir tane olduğunu düşünmek istiyorum," dedim etrafa bakarak. "Eğer doğum sancısı çekiyorsa. Bir battaniye bulabilir misin Dottie? Sanırım kadını yere yatırmak zorunda kalacağız. Portatif yatağı çökertecek."

Ona dokunduğumuz anda rahatça baygınlık hâline dönen Bayan Peabody'yi, fener ışığının altında yere serilmiş battaniyeye almak için üçümüz onunla adeta güreşmek zorunda kaldık. Sadece ışığın değil, havada ağırlaşan muhtelif kokuların da cezbettiği güveler kanat çırparak gelirken neredeyse kısa süreli bir isyan çıkardılar.

Bayan Peabody'nin içinde bulunduğu yalnızca basit bir baygınlık değil, alkol koması gibi görünen bir durumdu. Belli bir süre müzakere ettikten sonra tekrar kusması ihtimaline karşı kadını yan tarafına döndürerek yatırdık. Bu pozisyon kadının göbeğine, şişman vücudunun geri kalanından uzağa akması için izin verdi. Şu halde göbek, çuval misali yerde yatan kadının önünde uzanıyordu. Toplu hâlde yaşayan bir böcek sürüsünün, binlercesini doğurmaya hazır kraliçesi gibi görünüyordu ama Dottie'nin benzi hâlâ solgun olduğu için bundan bahsetmekten kaçındım.

Denzell şoku atlatmış, gözünü -daha doğrusu elini- kadının bileğinden ayırmıyor, nabzını takip ediyordu. Nihayet, "İnanılmaz şekilde kuvvetli," dedi, bileği serbest bıraktı ve kafasını kaldırıp bana baktı. "Sence doğum yapması yakın mı?"

"Öyle olmadığını şiddetle umuyorum," dedim yere bakarak.

"Fakat... Eee... Daha yakından muayene etmeden emin olamayız." Derin bir nefes alıp, daha cömert içgüdülerime tutundum. "Eee... Şey yapmamı ister misin?"

Ayağa fırlayıp bir kova kaparken, "Gidip temiz su bulacağım," dedi. Birbirleriyle nişanlı olduklarını düşününce, Dottie'nin yanında Denny'ye korkak demekten kaçındım ve yalnızca soğuk bir tavırla el sallayarak onu uğurladım. Bayan Peabody

beni birkaç konuda huzursuz hissettirmişti. Doğum yapmak üzere olup olmadığını veya yaparsa bilinçsiz hâlinin bunu nasıl etkileyebileceğini bilmiyordum. Kanındaki alkol seviyesi şüphesiz bebeğinkini de etkiliyordu; sarhoş bir yenidoğan nefes alabilir miydi? Midesinde kusacağı hiçbir şey olmadığından dolayı kusmazdı. Fakat ana rahmindeyken bağırsaklarını tahliye edip maddeyi içine çekebilir miydi? Böyle bir şeyin tüm doğumhane personelinin hazır bulunduğu modern bir hastanede olması bile olağanüstü tehlike arz ederdi. Bunu yaşayan bebeklerin çoğu boğulma, akciğer zedelenmesi ve enfeksiyon sonucu ölürdü. Bütün bunlara rağmen kendime itiraf etmekten fena hâlde utandığım gerçekse, başlıca korkumun doğum sırasında anne veya bebeğin yanında daha uzun süre kalmamı gerektirecek bir şey olmasıydı. Hekimlik yeminim ve sorumluluklarımın gerektirdiğini düşündüğüm sebeplerden dolayı, bana acil ihtiyaç duyan bir hastayı terk edemezdim.

Fakat Jamie'yi terk etmeyecektim. Hiç şüphesiz savaşa gittiğini biliyordum ve bu çok kısa bir süre içinde olacaktı ama bensiz gitmeyecekti.

Ufak bir ses beni varsayımsal ahlâkî ikilemimden çekip kopardı.

Dottie eşyaları boşaltmaya başlamış ve ampütasyon testeresini düşürmüştü. Almak için yere eğilirken muhtemelen küfür olduğunu düşündüğüm Almanca bir şey fısıldadı. John da sürekli Almanca küfrederdi, belki de bu bir aile alışkanlığıydı.

Her ne kadar beynimin mantıklı kısmı bunu hak etmediğimi söyleyerek kesin olarak reddetse de, John'u düşünmek karmaşık hislerime bir suçluluk katmanı daha ekledi. Yine de şimdilik saklamak için elimden geleni yaptım.

"Uyanık kalmana gerek yok Dottie," dedim. "Ben buradaki meselelerin çaresine bakabilirim. Hiçbir şeyin çabucak olacağı yok. Her koşulda, ameliyat malzemelerini ben hazırlayabilirim."

"Hayır, sorun değil," dedi ama sonra gönülsüzce esnedi. Ağzı o kadar geniş açılmıştı ki kendisi bile şaşırdı ve geç de olsa eliyle ağzını kapattı. "Aman Tanrım. Affınıza sığınıyorum Ba-

yan Fraser." Bu beni gülümsetti, çünkü Dottie, John'un yüksek terbiyesini taşıyordu. Belki Hal da öyleydi, tabii su katılmamış şerefsizliklerle meşgul olmadığı zamanlarda...

Göz alıcı bakışını doğrudan bana odaklayarak, "Aslında..." dedi. "Sizinle özel olarak konuşma şansına sahip olmaktan memnuniyet duydum."

Bayan Peabody'nin karnına elimi koymak için çömelirken "Öyle mi?" dedim. Bebekte hiçbir hareket hissetmiyordum ama eğer doğum yaklaşıyorsa genellikle sakinleşirlerdi. Fetüse ait kalp atışını dinlemek için stetoskobumu kullanabilirdim fakat Ian ve emir erinin bir yerlere götürdüğü kutu ya da çantalardan kim bilir hangisindeydi. Üstelik duyduğum ya da duymadığım her ne olursa olsun, kısa vadede hiçbir fark yaratmayacaktı.

Dottie bir eşya sandığının üzerine sanki bir tahtmış gibi oturmuştu ve tanıştığım bütün Greyler gibi dört dörtlük bir duruşa sahipti. "Cinsel birleşmenin en doğru yolu hakkında bilgi edinmek istiyorum."

"Ah. Eee..."

Bayan Peabody'ye göz ucuyla baktı. "Ayrıca şeyi önlemenin bir yolu olup olmadığını... Eee..."

"Hamilelik. Elbette." Boğazımı temizledim. Bayan Peabody'nin görüntüsünün çoğu genç kadını -seksten değilse biledoğum yapma fikrinden büsbütün soğutacağını düşündüm. Fakat Dorothy Grey sadece kan ve demirden oluşan bir genç kadındı - konuşma değil eylem insanıydı.

"Beni yanlış anlama yenge," dedi samimiyetle. "Yoksa Kardeş Claire mi demeliyim? Çocuğum olsun isterim- bunu fena halde istiyorum. Ancak bir savaş meydanı ya da hareket eden bir gemide doğum yapmakla ilgili herhangi bir tercih söz konusuysa, söyle-"

Tavsiye verme yolunda anlamlı bir düşünce oluşturmak için kendime kısmen zaman tanımak üzere, son söylediği şeye tutundum. Annesiz olduğu için bir noktada bu tür şeyler hakkında konuşmak isteyebileceği az çok aklıma gelmişti ama...

"Gemi mi? İngiltere'ye, eve dönmeyi mi düşünüyorsunuz?"

Babasını capcanlı gözümün önüne getirecek şekilde yüzünü

buruşturdu. Öyle ki, az kalsın kahkaha atacaktım ama neyse ki yapmadım.

"Bilmiyorum. Annemi tekrar görmeyi yürekten istiyorum elbette ve Adam... Ve benim... Eee, aslında arkadaşlarımı yeniden görüp görmemek konusunda şüpheliyim." Arkadaşlarının hayalini uzaklaştırmak için bir elini savurdu. "Cemiyet içinde hiç Quaker olmadığından değil ama onların hepsi çok zengin ve biz öyle olmayacağız."

Dudağını ısırdı ama tasalanmaktan ziyâde plan yapar bir hâldeydi.

"Eğer Denny'nin benimle burada evlenmesini sağlamanın bir yolunu bulursam, İngiltere'ye çoktan karı koca olmuş hâlde varırdık ve orada bize kapılarını açacak bir Londra toplantısı bulmak çocuk oyuncağı olurdu. Oysa burada..." Etrafımızdaki kampın uğultusuna doğru elini savurdu. "Savaşa dâhil olması her zaman önüne çıkacaktır, anlıyor musun?"

"Savaş bittikten sonra bile mi?"

Bana doğru sabırlı bir bakış attı; yüzüne göre çok yaşlı bir bakıştı.

"Babam, savaşın yaşandığı topraklardan silinmesinin üç nesil sürdüğünü söyler. Gördüklerimden çıkardığım sonuca göre, Quakerlar'ın da oldukça uzun vadeli hafızaları var."

"Babanın söylediklerinde haklılık payı olabilir." Bayan Peabody ıslak ıslak horlamaya başlamıştı ama adale kasılmasına dair hiçbir belirti hissetmiyordum.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve sırtımı daha rahat olacak şekilde duvara karşı yerleştirilmiş ambalaj sandıklarından birine doğru destekledim. "Pekâlâ. Belki... İlk olarak, bir parça temel anatomi..."

Genç ve üstelik soylu bir ailede doğmuş olan bir kadına ne kadarının anlatıldığına ya da başka yollardan neler öğrendiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden rahimden başlayıp -zira bunun ne olduğunu kesinlikle biliyordu- dışarıya doğru kısım kısım rehberlik ederek kadın üreme yapısını anlatmaya koyuldum. Klitorise ulaştığımda büyülenmiş bir hâlde, "Yani onun bir ismi mi var?" diye haykırdı. "Ben onu hep şey... Bilirsin... O

parçacık olarak düşünmüştüm." Sesinin tonu açıkça gösteriyordu ki o parçacığın neye yaradığını açıklamama gerek yoktu. Bu beni güldürdü.

"Bildiğim kadarıyla bu, insan vücudunda sahibine haz vermekten başka hiçbir işlevi olmayan tek yapı."

"Fakat erkekler... Onların da yok mu?"

"Eh, evet var. Aynen öyle," dedim. "Onlar da kendilerininkini çok keyifli buluyorlar. Fakat bir penis aynı zamanda son derece işlevseldir. Sen... Eee... Nasıl çalıştığını... Biliyor musun? Cinsel ilişki bağlamında?"

"Denzell çıplak organına dokunmama izin vermiyor ama ben onu acele etmeden görmek için can atıyorum- sadece şey olduğunda, bilirsin, tuhaf bir anlık bakışla değil." Bu düşünceyle gözleri ışıldadı. "Fakat nasıl hissettirdiğini pantolonunun içinden de olsa biliyorum. İlk kez elimin altında sertleştiğinde şaşırıp kalmıştım. Bunu yapmayı nasıl beceriyor?"

Konunun nereye vardığını çoktan anlayıp, hidrostatik basınç kavramını mümkün olduğunca basit bir şekilde açıkladım.

"Herhangi bir doğum belirtisi olup olmadığını görmek için Bayan Peabody'yi muayene etmem gerekiyor. Bir taraftan mahremiyetine saygılı olmamız gerekse de- bu şartlar altında mahremiyet ne kadar var olabilirse..." Dottie yüksek sesle burnundan bir ses çıkardı. "Burada bana yardım ettiğinden dolayı, yaptığım şeyi gözlemlememen için hiçbir sebep yok. İşleme devam ederken sana açıklayacağım. Şeylerin... Nasıl işlediğini..."

Bayan Peabody'nin tüylü olmasına rağmen yine de tanımlanabilir -gayet iyi tanımlanabilir- şekilde kadınsı alt bölgelerini dikkatle açtığım sırada ilgiyle mırıldandı.

"Serviks, burası rahim ağzıdır- işte burası bebeğin dışarı çıkması için açılmaya başladığında sıklıkla biraz kan ve mukus açığa çıkar ama bu zararsızdır. Gerçi henüz buna dair bir işaret görmüyorum." Böyle olması beni sevindirdi.

Oldukça zayıf bir şekilde, "Ah?" dedi Dottie. Fakat yeni yıkanmış elimi dikkatlice içeri yerleştirirken omzumun üzerinden merakla eğildi.

Olağanüstü bir aydınlanma tonuyla, "Haa!" dedi Dottie. "Demek gittiği yer orası."

Gülmemeye çalışıp başarısız olduğum sırada, "Eh... Evet. Aynen öyle," dedim. "Denzell sana anlatırdı aslında. Ona sordun mu?"

Bayan Peabody'nin alt karnına elimi koyup rahim ağzını hissettiğim sırada topuklarının üzerinde arkaya yaslanmasına rağmen beni yakından izlerken, "Hayır," dedi. *Yumuşama var ama hâlâ sert.* Tekrar nefes almaya başladım.

Yalnızca yarı ilgiyle, "Hayır mı?" dedim.

"Hayır." Vücudunu dikleştirdi. "Cahil gibi görünmek istemedim. Denny öyle... Demek istediğim, o mürekkep yalamış biri. Okumayı biliyorum, elbette. Yazabiliyorum da... Fakat sadece mektupları... Müzik aleti çalabiliyorum ama bu da işe yaramaz. Onun etrafında oradan oraya koşturup elimden geldiğince yardım da ediyorum ve Denny bir şeyleri açıklama konusunda her zaman o kadar iyi ki... Evlilik gecemizi düşününce bir çocuğun burnundaki sümüğün tüple nasıl alınacağını ya da bir yarayı dikerken derinin nasıl bir arada tutulacağını anlattığı şekilde bunu açıklayacağını aklıma getirip durdum. Ve..." Nazik bir dudak bükme hareketi yaptı ki bu, annesinin mirası olsa gerekti. "Bu şekilde olmayacağı konusunda kararımı verdim."

"Çok... Eee... Takdire şayan." Elimi geri çekip temizledim. Bayan Peabody'nin kıyafetini geri örtüp nabzını yeniden kontrol ettim- yavaş ama bir davul kadar güçlüydü. Bu kadında bir öküzün kalbi atıyor olmalı. "Nasıl... Eee... Nasıl olmasını istiyorsun? Şeyi akılda bulundurarak..." Eklemeye çekindim. "Böyle bir şeyin oldukça değişken olduğunu." Aklıma başka bir düşünce daha belirdi. "Denzell daha önce hiç...? Gerçi senin bileceğini sanmıyorum."

Yumuşak beyaz alnı düşünceyle kırıştı.

"Bilmiyorum. Ona sormayı hiç düşünmedim. Sadece varsaydım ki... Yani erkek kardeşlerim var. Onların yaptığını biliyorum, çünkü arkadaşlarıyla fahişeler hakkında konuşurlar. Sanırım düşündüm ki bütün erkekler... Gerçi düşününce, belki Denny bir fahişeye gitmemiştir. Sence yapmış olabilir mi?"

Tek kaşı biraz kıvrıldı ama bu düşünce onda üzüntü yaratmış gibi görünmüyordu. Tabii ki erkeklerin, en azından askerlerin, bunu doğal olarak yapabileceklerine dair bir fikir Greyler'in sosyal çevresinde muhtemelen yaygın olarak kabul görüyordu.

Kendi düğün gecemin çok canlı anıları ve evlendiğim adamın bakir olduğu bilgisi verildiğinde yaşadığım hayretle birlikte zaman kazanmaya çalıştım.

"Muhtemelen hayır. Şimdi, bir hekim olduğundan dolayı açıkça temel işlevleri bilmek zorunda. Fakat bu işin dahası var."

Dottie'nin gözleri daha da parladı ve ellerini dizlerine koyup öne doğru eğildi.

"Anlat bana."

***

"Aslında daha çok, bir ya da iki damla misk yağıyla karıştırılmış yumurta akı gibi. Teorik olarak cilde yararlı ama açık söylemek gerekirse-" Çadırın hemen dışından bazı sesler duyduğumda bunları söylüyordum.

Rachel ve Ian, son bir ya da iki saati tam da Dottie'yi bilgilendirdiğim türden şeyler yaparak geçirmiş genç insanlar gibi neşeli ve yüzleri kızarmış halde geri dönmüşlerdi. Rachel'a yan taraftan bakışını ve sonradan Ian'ın pantolonuna -çok kısa bir şekilde- göz atışını gördüm. Dottie'nin rengi bir nebze attı.

Rachel bunu fark etmedi, çünkü dikkati bir anda Bayan Peabody'nin üzerinde toplanmıştı - aslında herkesin dikkati Bayan Peabody'nin üzerinde toplanmıştı, başka bir şeye bakmak gerçekten imkânsızdı. Yerde sırtüstü yatan kadına doğru kaşlarını çatarken bana baktı.

"Denzell nerede?"

"Muazzam bir soru. On beş dakika önce su bulmak için çıktı. Fakat susadıysanız bira var." İhmal edilmiş sürahiye doğru başımı salladım.

Ian, Rachel'a bir bardak bira koydu, o içerken bekleyip bitirince kendisi için yeniden doldurdu. Gözleri inanılmaz çeşitlilikte sesler çıkaran ama hâlâ baygın olan Bayan Peabody'ye odaklanmıştı.

"Jamie Dayı senin nerede olduğunu biliyor mu Claire Yenge?" diye sordu. "Daha az önce seni arıyordu. Söylediğine göre uyuman için güvenli bir yere koymuş ama sen kaçmışsın. Yine," diye ekledi kocaman bir sırıtışla.

"Ah," dedim. "Generallerle olan işini bu gecelik bitirdi demek?"

"Evet. Emri altındaki bazı milis liderleriyle tanışacaktı ama çoğu o vakte kadar uyumuş olduğundan Chenowyhtler'in evinde sana katılmak için gitti. Bayan Chenowyht senin ayrıldığını anlayınca donup kaldı," diye ekledi nazikçe. "Sadece biraz hava almak için dışarı çıkmıştım," dedim savunma hâlinde. "Sonrasında ise..." Yerde yatan ve artık ritmik bir horlama tutturmuş olan hastayı işaret ettim. Rengi daha iyiydi ve bu cesaret vericiydi. "Eee... Jamie kızgın mıdır sence?"

Ian ve Rachel'ın ikisi de bu soruma güldü.

"Hayır yenge. Sadece ölümüne yorgun ve canı seni çekiyor."

"Böyle söylemeni kendisi mi istedi?"

"Tam olarak o kelimelerle değil," dedi Rachel. "Fakat demek istediği gayet açıktı." Kolunu hızlıca sıktığı Ian'a döndü.

"Gidip Denny'yi bulabilir misin Ian? Claire bu kadını yalnız bırakamaz bence?" dedi bir kaşını bana doğru kaldırarak.

"Henüz değil," dedim. "Kısa süre içinde doğum yapacak gibi görünmüyor." Bu ihtimale karşı kendime şans diledim. "Fakat bu hâldeyken yalnız bırakılmaması daha iyi olur."

"Evet, tabii ki." Ian aniden ve güçlü bir şekilde esnedi ama kendini silkeleyip tekrar uyanıklık hâline döndürdü. "Eğer Jamie Dayı ile karşılaşırsam ona nerede olduğunu söyleyeceğim yenge."

Ian ayrılınca Rachel bir bardak daha bira doldurup bana ikram etti. Bira oda sıcaklığındaydı -sıcak bir oda üstelik- fakat ferahlatıcı bir şekilde ekşi ve güçlüydü. Yorgun olduğumu gerçekten düşünmemiştim ama bira beni hayret verici biçimde zindeleştirdi. Bayan Peabody'nin nabzını ve solunumunu kontrol eden Dottie, şişkin hamilelik çıkıntısının üzerine heyecanla bir elini koydu. Yalın konuşmasına dikkat ederek "Daha önce

bir doğuma katıldın mı sevgili kardeşim?" diye sordu Rachel'a.

Bayan Peabody'nin yanına çömelirken, "Birçok kere," diye cevapladı Rachel. "Fakat bu biraz farklı görünüyor. Acaba yaralandı... Ah!" Kadından yükselen bira kokusuna çarpılınca geriye çekilip öksürdü. "Anlıyorum."

Bayan Peabody yüksek sesle bir inleme koparınca herkes gerginleşti. Her ihtimale karşı ellerimi önlüğüme sildim. Fakat kadın tekrar rahatladı ve bunu yeniden yapıp yapmayacağını görmek için düşünceler içinde geçen bir sessizliğin ardından, Dottie derin bir nefes aldı.

"Bayan- yani Kardeş Claire bana az önce bazı ilgi çekici şeyler anlatıyordu. Şey... Düğün gecesinden neler bekleneceği hakkında..."

Rachel ilgiyle yukarı doğru baktı.

"O türden bilgileri ben de memnuniyetle karşılarım. Uzuvların... Eeee... Nereye *gittiğini* biliyorum, çünkü nasıl işledikleri-ni oldukça fazla kez gördüm. Ancak..."

"Gördün mü?" Dottie kendisine aptal aptal bakınca Rachel güldü.

"Evet, ama Ian ortalama bir boğa ya da tekeden daha fazla beceriye sahip olduğuna dair beni temin ediyor ve korkarım ki gözlemlerim hayvanlar âlemiyle sınırlı." Kaşlarının arasında ufak bir çizgi belirdi. "Anne babamın ölümünden sonra bakımımı üstlenen kadın... Kadınlık vazifeleri hakkında beni bilgilendirme görevine çok bağlıydı. Fakat onun talimatları çoğunlukla 'Bacaklarını ayır, dişlerini sık kızım ve adama izin ver,' gibi cümlelerden ibaretti. Bir ambalaj sandığının üzerine oturdum ve inlemeyi bastırarak esneme hareketiyle sırtımı rahatlattım. Ian'ın Jamie'yi yoğun kalabalıklar arasında bulmasının ne kadar süreceğini Tanrı bilirdi. Ayrıca Denny'nin kafasına bir darbe almadığını ya da bir katır tarafından ezilmediğini yürekten umuyordum.

"Bana bir bardak daha bira koyun, olur mu? Kendiniz de biraz daha alın. Buna ihtiyaç duyacağımızdan şüpheleniyorum."

***

"... Ve eğer bir noktada 'Ah, Tanrım! Ah, Tanrım!' derse, az evvel yapmakta olduğunuz şeyi aklınızda tutun. Böylece bir sonraki sefer yeniden yapabilirsiniz."

Rachel güldü ama Dottie hafifçe şaşı görünerek kaşlarını çattı.

"Denny'nin -o koşullar altında bile olsa- Tanrı'nın adını boş yere anacağını düşünüyor musunuz?"

"Bundan çok daha az tahrik sonucunda bile öyle yaptığını duymuşluğum var," diyerek ve bir geğirtiyi elinin tersiyle zapt ederek onu onayladı Rachel. "Senin yanındayken mükemmel olmaya çalışıyor, bilirsin, fikrini değiştirirsin diye korktuğu için."

"Öyle mi yapıyor?" Dottie şaşkın ama daha çok memnun görünüyordu. "Ah, değiştirmem, biliyorsunuz. Ona bunu söylemeli miyim?"

"Senin için 'Ah, Tanrım, ah, Tanrım!' demeden önce söyleme," dedi Rachel kıkırdamasına yenik düşerek.

"Ben olsam endişelenmezdim," dedim. "Eğer bir adam o durumda 'Ah, Tanrım!' diyorsa neredeyse her zaman bir yakarış ifade ediyordur."

"Umutsuzluk yakarışı mı? Yoksa minnettarlık mı?"

"Eh, orası sana bağlı," dedim kendi geğirtimi bastırırken.

Çadırın dışından gelen erkek sesleri boş sürahiye doğru mahcubiyetle bakmamıza ve daha dik oturmamıza sebep olurken, hafifçe dağılmış saçlarımızı yarım yamalak da olsa düzeltmeye çalıştık. Fakat yanımıza gelen beyefendilerden hiçbiri bizi yargılayacak konumda değildi. Ian, Denzell ve Jamie'yi bulmuştu. Ayrıca yolda, kısa domuz kuyruğu gibi toplanmış saçlarını kenarları kıvrık bir şapkayla örtmüş olan ufak tefek, şişman bir arkadaş edinmişlerdi. Hepsinin yüzü kızarmıştı. Her ne kadar yalpalamasalar da belirgin bir mayalı arpa sisiyle çevrelenmişlerdi.

"İşte buradasın, Sassenach!" Jamie'nin gözleri beni görünce

hâlâ bir başka parlıyordu ve bu durum içimde ufak bir memnuniyet dalgası oluşturdu. "Sen- Bu da kim?" Elini uzatarak bana doğru yürüyordu ki, kolları iki yana sarkmış ve ağzı sonuna kadar açık hâlde yatan Bayan Peabody'nin görüntüsü üzerine aniden durdu.

"Sana bahsettiğim kadın bu, Jamie Dayı." Ian da yalpalamıyor ama gözle görülür şekilde sallanıyordu. Kendini sabit duruma getirmek için çadır direğine tutundu. "Hani şey olan... Eee..." Boşta kalan eliyle kenarları kıvrık şapkalı adamı işaret etti. "Onun karısı."

"Ah? Evet, anlıyorum." Bayan Peabody'nin boylu boyunca uzanmış vücudunun yanından yavaşça dolaştı. "Ölü falan değil, değil mi?"

"Hayır," dedim. "Sanırım fark ederdim." Bir miktar sarhoş olduğu doğruydu, yine de 'sanırım'a eklediğim hafif kuşkulu vurguyu yakaladı. Dikkatlice dizlerinin üzerine çöküp kadının açık duran ağzının önüne elini koydu.

"Hayır, sadece sarhoş," dedi Ian neşeyle. "Onu eve götürmeniz için size yardım eli uzatmalı mıyız Bay Peabody?"

Yanımda duran Rachel'a, "En iyisi ona bir el arabası uzatmak," diye fısıldadı Dottie ama şans eseri bunu kimse fark etmedi.

"Çok iyi olurdu, bayım." Şaşırtıcı bir şekilde, Bay Peabody gruptaki tek ayık kişi gibi görünüyordu. Eğilip karısının nemli saçlarını alnından nazikçe çekti.

"Lulu? Uyan canım. Gitme vakti geldi artık."

İnanılmaz biçimde kadın gözlerini açtı, gözlerini sersem hâlde defalarca kırptıktan sonra bakışını kocasına odaklamış gibi geldi.

Mest olmuş bir gülümsemeyle, "İşte buradasın Simon," dedi ve doğruca uykusuna döndü.

Jamie yavaşça ayağa kalktı. Vücudunu gevşettiği sırada, sırtındaki küçük kemiklerin çıtırdadığını duyabiliyordum. Yüzü hâlâ kıpkırmızıydı ve gülümsüyordu. Fakat Ian doğruyu söylemişti, gerçekten de ölümüne yorgundu. Yüzündeki yorgunluk

çizgilerini ve kemiklerinin altındaki çöküntüleri görebiliyordum.

Ian da bütün bunları gördü.

Onun omzunu sıkıp bana anlamlı bir bakış atarken, "Claire Yenge yatağına ihtiyaç duyuyor, Jamie Dayı," dedi. "Onun için uzun bir gece oldu. Onu yanında götür, olur mu? Denny ve ben Bay Peabody'ye yardım edebiliriz."

Jamie yeğenine keskin bir bakış attı ve aynı bakışları bana çevirdi. Fakat ben kendimi zorlayarak çenemi çatırdatacak kadar güçlü esnedim -burası büyük bir çaba gerektirmedi- ve ölmediğinden ya da doğum yapmak üzere olmadığından emin olmak için Bayan Peabody'ye son bir kez baktıktan sonra, veda olarak kısaca el sallayarak Jamie'yi kolundan tutup kararlı bir şekilde dışarı çektim.

Dışarıda, ikimiz de temiz havadan derin nefesler aldık, ahenkle iç çektik ve güldük.

"Cidden uzun bir gece oldu, öyle değil mi?"

Alnımı göğsüne dayayıp kollarımla onu sardım. Ceketinin üstünden omurgasının yumrularını yavaşça okşuyordum. "Neler oldu?"

Tekrar iç çekip başımın üstünden öptü. "Pennsylvania ve New Jersey'den gelen karma milislerden oluşan on alayın komutası bana ait. Marki ise -benimkiler dâhil- bin askerin yönetimi ve gidip İngiliz Ordusu'na yaptıklarını ödetme planından sorumlu."

"Kulağa eğlenceli geliyor." Kampın curcunası büyük ölçüde azalmıştı ama ağır hava uyanık ya da huzursuz bir biçimde uyuyan askerlerin titreşimlerini hâlâ taşıyordu. Aşikâr yorgunluğuna rağmen aynı beklenti dolu titreşimin Jamie'ye nüfuz ettiğini hissedebildiğimi düşündüm.

"Öyleyse uykuya ihtiyacın var."

Bir kolu beni daha sıkı sararken boşta kalan eli arkamda yavaşça ilerledi. Denny'nin önlüğünü çadırda bırakmıştım, pelerinim kolumun üzerinde duruyordu ve gecelikimin ince tülbentten kumaşı varla yok arasındaydı.

"Ah, Tanrım," dedi ve ani bir aceleyle büyük, sıcak elinin kalçamı kavraması bir oldu. "Sana ihtiyacım var, Sassenach. Sana çok ihtiyacım var."

Geceliğimin ön tarafı da arkası kadar inceydi. Onun yelek düğmelerini ve -birkaç başka şeyi- kıyafetin içinden hissedebiliyordum. Beni gerçekten çok istiyordu.

Chenowyhtler'in arka odalarındaki yatağı düşünerek, "Bunu çiş kokan bir yeraltı mezarında yapmak senin için sorun olur mu?" diye sordum.

"Seni daha kötü yerlere götürdüğüm oldu Sassenach," dedi. Ben, "Üç tanesini söyle," diyemeden çadır kapağı küçük bir yürüyüş alayının çıkışı için açıldı. Denzell, Dottie, Ian ve Rachel; her bir çiftin bir ucundan tuttuğu keten çarşafın üzerinde yatan Bayan Peabody'nin çıkıntılı bedenini taşıyorlardı. Bay Peabody ise feneri yukarıda tutmak suretiyle onlara yol gösteriyordu. Gölgede durduğumuz için bizi fark etmeden yanımızdan geçip gittiler. Kızlar arada sırada meydana gelen tökezlemelerden sonra kıkırdıyor, genç adamlar çabalarken homurdanıyor ve Bay Peabody, muhtemelen Peabody ikametgahına doğru karanlığın içinden zahmetle yol aldıkları sırada onları teşvik etmek için haykırıyordu.

Çadır tam önümüzde, karanlık ve davetkâr bir şekilde boş olarak duruyordu.

"Evet mi?"

"Hem de nasıl!"

Sedye taşıyıcıları feneri almışlardı. Batmakta olan ay, ufkun üzerinde ince ve yalın bir dilim gibiydi. Çadırın iç kısmı, içeri adım attığımızda buram buram alkol ve ince bir kusmuk kokusunun oluşturduğu bulutla birlikte, tozlu bir karanlıkla doluydu.

Gerçi ben eşyaların tam olarak nerede olduğunu hatırlıyordum. Böylece dört malzeme sandığını yan yana getirmeyi başardık. Pelerinimi bunların üzerine serdim, Jamie de ceketi ve yeleğini çıkardı. Gecede tehlikeli bir biçimde yan yana uzandık.

Pantolonunun önünü açarken, "Sence biz ne kadar zaman-

dır...?" diye sordum. Elimin altındaki bedeni sıcak ve sertti. Oradaki derisi ise pürüzsüz ipek gibi yumuşaktı.

"Yeterince uzun zamandır," dedi ve çok belli olan acelesine rağmen meme ucumu başparmağıyla yavaşça okşadı. "Kendini acele etmek zorunda hissetme Sassenach. Bir daha böyle bir şansı ne zaman elde edeceğimiz hiç belli olmaz."

Rokfor ve Portekiz şarabı tadındaki ağzıyla beni yavaş yavaş öptü. Kampın titreşimini burada da hissedebiliyordum - sıkıca akort edilmiş bir keman teli gibi ikimizde de seziliyordu.

"Sana çığlık attıracak kadar zamanım olduğunu sanmıyorum, Sassenach," diye fısıldadı kulağıma. "Ama belki seni inletmeme yetecek kadar vakit vardır?"

"Eh, muhtemelen. Gün doğumuna kadar biraz daha var, değil mi?"

Bira, evlilik öncesine dair açıklamalar, vaktin geç olması, gizliliğin cazibesi... Sebebi bunlardan biri mi yoksa yalnızca Jamie'nin kendisiyle, sürekli artan kendimizi dünyaya kapatıp sadece birbirimizi tanıma ihtiyacımız mıydı bilmiyorum ama zamanı vardı ve kullanmak zorundaydı.

"Ah, Tanrım," dedi sonunda ve yavaşça üzerime doğru uzandı. Kalbi kaburgalarıma doğru hızla çarpıyordu. "Ah... Tanrım."

Kendi nabzımın ellerim, kemiklerim ve göbeğimde attığını hissediyordum ama hafif bir, "Aah..."sesinden daha etkili bir cevap bulamıyordum. Fakat bir süre sonra başını okşayacak kadar kendime geldim.

"Yakında tekrar eve gideceğiz," diye fısıldadım. "Ve istediğimizden daha fazla zamanımız olacak."

Bu söylediğim bana olumlu bir Galce ses olarak geri döndü. Birbirimizden ayrılmak ve giyinmek istemediğimiz için orada kısa bir süre daha uzandık.

Ancak sandıklar sertti ve yakalanma ihtimalimiz her geçen dakika artıyordu.

Sonunda Jamie kıpırdandı ama kalkmak için değil.

Büsbütün farklı bir tonda ve yumuşak bir sesle, "Ah, Tanrım," dedi. "Üç yüz asker..." Ve bana daha sıkı sarıldı.

56

KATOLİK

Güneş henüz ufkun üzerinde değildi ama atların tutulduğu arazi bir karınca yuvası kadar hareketli ve sürekli bir şeyler çiğneyen yüzlerce çift çenenin sesiyle uyumsuz görünen yumuşak pembe bir ışığın altında işlerine koşuşturan seyisler, atlı avcılar, yük arabacıları ve nalbantlarla doluydu. William doru atının toynağını kavradıktan sonra yeni ve çelimsiz seyisinin gergin bir şekilde göğsüne bastırarak tuttuğu toynaktan taş çıkarmaya yarayan aleti almak için elini uzattı.

"Şimdi, buraya gel, Zeb," dedi gönül almak istercesine. "Nasıl yapıldığını sana göstereceğim. Kolaydır."

Gözleri aletle tümsek şeklindeki at eti arasında mekik dokurken birkaç santim yanaşan Zebedee Jeffers, "Evet, efendim," dedi. Jeffers atlardan hoşlanmıyordu. Özellikle Visigoth'tan hiç hazzetmiyordu. William'ın düşüncesine göre Zeb'in bir Visigoth'un ne olduğunu bilmemesi gayet mümkündü.

"Pekâlâ. Şuraya görüyor musun?" İçerideki nesneye hafifçe vurup gölgeye karşı çıkardı: gece boyunca demir pabucun ucundaki kıvrıma kendini hapsetmiş olan ufak bir taşın uç kısmıydı. "Küçük olabilir ama senin ayakkabındaki bir çakılın hissettirdiğiyle aynı etkiyi yaratır. Eğer çaresine bakmazsak Visigoth topallamaya başlar. Al bakalım, o kadar da fena sıkışmamış, denemek ister misin?"

"Hayır, efendim," dedi Zeb dürüstçe. Zebedee, Maryland'in kıyı kesiminden geliyordu ve istiridyelerden, teknelerden, balıklardan anlardı. Atlardan değil.

Biraz da sabırsızlık esintisiyle, "Sana zarar vermeyecek," dedi William. Mesaj taşıyarak ve rapor toplayarak gün içinde alayların yanından defalarca bir ileri bir geri at binecekti. Her iki atının da hazır bulundurulması gerekiyordu. Her zamanki seyisi Colenso Baragwanath ateşlenip yatağa düşmüştü ve William'ın başka bir uşak bulacak zamanı yoktu.

Zeb, sonradan aklına gelmiş bir düşünceymiş gibi, "Evet, verecek," dedi. "Görüyor musunuz?" Cılız bir kol uzattı ve iltihaplı bir ısırık izi olduğu şüphe götürmez bir şey gösterdi.

William çocuğun ata ne haltlar yaptığını sorma dürtüsünü bastırdı. Visigoth genel itibarıyla aksi bir at değildi ama huysuz olabilirdi. Ayrıca, Zeb'in yerinde duramaz hâlleri -yorgun ve aç bir at şöyle dursun- herkesin sabrını taşırmaya yeterdi.

İç çekerek, "Öyle olsun," dedi ve keskin bir dürtme hareketiyle taşı çekip aldı. Bir elini Goth'un bacağından aşağı indirip yan tarafına hafifçe dokunarak, "Şimdi daha iyi mi?" dedi atma. Cebini yoklayıp, bir gece önce geniş omuzlarındaki sırığa astığı malzeme dolu sepetlerle kampın içinden geçen bir çiftçi kadından aldığı birkaç pörsümüş havucu çıkardı.

Bir tanesini Zeb'e uzatarak, "İşte, bunu ona ver, onunla arkadaşlık kur," diye önerdi.

"Elinin üstünde düz tut şunu." Fakat çocuk henüz sözde zeytin dalını uzatamadan kafasını eğen at, sarı dişlerinden gelen çatırtı sesi eşliğinde çocuğun parmaklarının arasından havucu kapıp aldı. Bunun üzerine çocuk bir feryat kopardı, geriye doğru birkaç adım attı, bir kovaya çarptı ve üzerinden yuvarlanıp devrildi.

Sinirlenmekle münasebetsiz bir gülme dürtüsü arasında kalan William, ikisini de bastırıp seyisini gübre yığınından çıkarmaya gitti.

Çocuğun üstünü sertçe temizlerken, "Bak ne diyeceğim," dedi. "Gördüğün gibi bütün eşyalarım yük vagonunun içinde. Colenso'nun bir ihtiyacı olup olmadığına bak ve akşam yiyebileceğim bir şey bulunduğundan da emin ol. Atlarla ilgilenmesini Sutherland'in seyisinden isterim."

Zeb rahatlayarak eğildi.

"Teşekkür ederim, efendim!"

Gittikçe yükselen anırma ve kişneme seslerinin üzerinden çocuğa doğru,

"Ayrıca gidip doktorlardan birine görün ve o kolun bakımını yaptır!" diye bağırdı William. Omuzlarını kulaklarına doğru yükselten çocuk duymuyor numarası yaparak daha hızlı yürüdü.

William Goth'u kendisi eyerledi, hayatının bağlı olabileceği eyer takımını kontrol etmesi için kimseye güvenmediğinden dolayı, daima öyle yapardı. Daha sonra onu diğer atı Madras'la bırakıp Lord Sutherland'in seyisini bulmaya gitti. Etraftaki bütün telâşa rağmen sırayı bulmakta hiç sıkıntı çekmedi. Sutherland'in her biri yüz seksen santimetre civarında on tane birinci kalite atı ve onlarla ilgilenen en az bir düzine seyisi vardı. Kalabalığın içinde tanıdık bir yüz görür gibi olduğunda, William seyislerden biriyle olan görüşmesini henüz bitiriyordu.

Fısıltıyla, "Lanet olsun," dedi ama Yüzbaşı Richardson onu görmüştü ve yüzündeki içten gülümsemeyle kendisine doğru geliyordu.

"Yüzbaşı Lord Ellesmere, hizmetkârınızım efendim."

"Ben de öyle, efendim," dedi elinden geldiğince hoş bir şekilde.

Bu hergele ne istiyor şimdi? diye düşündü. Richardson bir hergele olduğundan değil- ya da Randall'ın uyarısına rağmen tam olarak öyle değildi. Bununla birlikte, asıl hergele pekâlâ Randall'ın kendisi de olabilirdi. Kendi adına olduğu kadar Claire Anne'nin hesabına da Richardson'a karşı epey kin tuttuğu doğruydu. Claire Anne'nin düşüncesi onu aniden gafil avladı ama William bunu geri püskürttü. Olanların hiçbiri onun suçu değildi.

Adeta içten içe kaynayan kampa göz gezdirirken, "Sizi burada gördüğüme şaşırdım Lord Hazretleri," dedi Richardson. Güneş yükselmişti. Katırların kaba tüylerinden yükselen toz sisi, altın rengi şeritlerle aydınlanmıştı. "Sen bir Mahkûm Ordusu mensubusun, değil mi?"

"Öyleyim," dedi William soğuk bir sesle. Richardson da onun durumunu muhakkak biliyordu -neye karşı olduğundan emin olmasa da- kendini savunmaya mecbur hissetti. "Savaşmıyorum." Kollarını hafifçe iki yana açtı. "Gördüğünüz gibi, herhangi bir silah taşımıyorum." William, derhal başka bir yere gitmesi gerektiğini işaret eden nazik hareketlerde bulundu ancak Richardson orada öylece ayakta durmaya ve o gülümsemeye devam ediyordu. Suratı öyle alelâdeydi ki, çenesinin kenarında-

ki kocaman et beni dışında, muhtemelen kendi annesi bile onu bir kalabalıkta ayırt edemezdi.

"Ah, elbette..." Richardson biraz daha yaklaşarak sesini alçaltti. "Hâl böyleyken, acaba diyorum..."

"Hayır," dedi William mutlak surette. "Ben General Clinton'ın yaverlerinden biriyim ve görevimi bırakamam. Müsaade ederseniz, başka bir yerde bekleniyorum."

Birdenbire arkasını döndü ve kalbi deli gibi atarken aceleyle sıvıştı. Epey sonradan ise, atını arkada bıraktığını fark etti. O sırada Richardson hâlâ atların tutulduğu arazinin karşı tarafında duruyor, çit kazıklarını sökerken bir yandan halatı omzunun etrafına dolayan bir seyisle konuşuyordu. Atlar ve katırların oluşturduğu kalabalık hızla azalsa bile, William'ın eğilmesi ve başını öne eğip Richardson gidene kadar yüzünü saklayarak eyer heybesini kurcalıyormuş gibi yapmasını sağlayacak kadarı Visigoth'un etrafındaydı.

Aralarında geçen konuşma William'ı eski üvey annesini gördüğü son hâlinin imgesiyle baş başa bırakmıştı. Darmadağınık saçları ve geceliğine rağmen daha önce kimsede görmediği ışık saçan yaşamla parıldaması... Artık üvey annesi olduğunu düşünmese bile, o zamanlar onu sevmişti. Sonradan aklında bir düşünce belirdi. Buna göre Claire artık- Fraser hâlâ onun üvey annesiydi. Başka bir baba vasıtasıyla... Lanet olsun!

Matarasını bulmak için heybesini karıştırırken dişlerini gıcırdattı. O İskoç piç herkesi ve her şeyi karmaşaya sürükleyerek mezarından çıkıp gelmişti... Neden öylece boğulup bir daha asla geri gelmemeyi becerememişti ki?

"Sen bir Katoliksin ve vaftiz adın da James."

Sırtından vurulmuşçasına donup kaldı. Kahrolsun ki bunu hatırlamıştı. Helwater'daki ahırlar, atlar ve lapanın sıcak kokusu, çorapları boyunca iğne misali ilerleyen saman sapları... Soğuk taş zemin. Ağlıyordu... Neden? Bütün hatırladığı kocaman bir terk edilmişlik bataklığı ve sonsuz çaresizlik hissiydi. Dünyanın sonu. Mac'in gidişi.

Uzun, ağır bir nefes alıp dudaklarını birbirine bastırdı. Mac. Bu kelime aklına herhangi bir yüzü getirmiyordu. Mac'in nasıl

göründüğünü hatırlamıyordu. İri yarıydı, o kadar. Büyükbabadan, diğer bütün uşak ya da seyislerden daha iri yarı. Güven. Yumuşak bir battaniyeyi andıran sürekli bir mutluluk hissi.

Gözlerini kapatarak, "Lanet olsun!" diye fısıldadı. O mutluluk da bir yalan mıydı? O zamanlar bir seyisin küçük beyine duyduğu itaat ile gerçek şefkat arasındaki farkı anlayabilmek için çok küçüktü. Fakat...

"Sen bir Katoliksin." diye fısıldayıp, hıçkırarak ağlamamak için uğraşıyormuş gibi nefesini tutmuştu. "Ve vaftiz adın da James."

"Sana verme hakkına sahip olduğum tek isim buydu."

Parmak boğumlarının göğsüne, boyunluğuna doğru bastırılmış hâlde olduğunu fark etti. Fakat aradığı güvence boyunluğundan gelemezdi. Kimsenin göremeyeceği şekilde gömleğinin altına gizlenmiş olan ve yıllar boyunca boynundan çıkarmadığı sade bir ahşap tespihin küçük tümseklerinin sağladığı güvencenin arayışındaydı şimdi. Mac'in ona verdiği tespih... İsmiyle birlikte verdiği...

Kendisini de şaşırtan bir hızla gözlerinin dolduğunu hissetti. *Çekip gittin. Beni terk ettin sen!*

"Lanet olsun!" dedi ve eyer heybesine yumruğunu öyle sert vurdu ki at burnundan soluyup ürktü. Acıdan oluşan bir şimşek kolunu boylu boyunca sarıp, her şeyin izini yok etti.

57

O GÜZEL GECEYE NAZİK DAVRANMA

Ian şafaktan hemen önce uyanıp dayısını yanında çömelirken buldu. Hiç girizgâh yapmadan, "Alaylarımın yüzbaşılarıyla yemek yemeye gidiyorum," dedi Jamie. "Sen keşif eri olarak Albay Wilbur'e rapor edeceksin. Ayrıca atlarla ilgilenir misin Ian? Fazladan bir binek hayvanına ihtiyacım olacak, senin de öyle." Ian'ın göğsüne bir para kesesi bıraktı, gülümsedi ve sabah sisine karışıp gözden kayboldu.

Ian vücudunu esneterek yavaşça battaniyesinden dışarı yuvarlandı. Ana kamptan gayet uzakta, nehrin kıyısındaki ufak bir toprak yükseltisinde iyi bir istirahat yeri seçmişti. Jamie Dayı'nın kendisini nasıl bulduğunu merak etme zahmetine girmedi. Yahut dayısının iyileştirici güçlerine hayret etmekle vakit kaybetmedi.

Hazırlıklarını itinayla yaptı, dikkatle giyindi ve yapılması gereken şeyler üzerine kafa yorarken biraz yiyecek buldu. Hâlâ bütün gece boyunca gördüğü ama detaylarını hatırlayamadığı rüyanın etkisi altındaydı.

Ormandaydı ve yaprakların arasında saklanan bir şey onunla birlikteydi. Önceden görmüş olsa bile bu şeyin ne olduğundan emin değildi ama kürek kemiklerinin arasındaki tehlike hissi geçmek bilmemişti. Bir kuzgunun rüyasında bağırdığını duymuştu ve bu kesinlikle bir çeşit uyarıydı. Ancak daha sonra kuzgun yanından uçtu ama aslında bu bir kuzgun değil de, beyaz renkli bir tür kuştu. Uçarken kanadı yanağına dokunmuştu ve Ian tüylerin temasını hâlâ hissedebiliyordu.

Beyaz hayvanlar habercilerdi. Hem Mohawklar hem de İskoçlar öyle derlerdi. Kendisi bir Yerli ve İskoç'tu; rüyaları da dâhil.

Bazen bir rüyanın anlamı boğulmuş bir yaprağın yükselmesi gibi zihnin yüzeyine doğru çıkardı.

Rüyanın kendisini açıklaması için geri döneceğini umarak dert etmeyi bıraktı. Ardından Albay Wilbur'ü görmek, iri kıyım bir adamı savaş boyunca taşıyacak kadar büyük iki makul at bulup onlar için zorlu bir pazarlık yapmak gibi işlerini halletmeye koyuldu. Fakat beyaz kuş sağ omzunun hemen üstünde gezinmek ve arada sırada gözünün kenarında anlık bir görüntüye dönüşmek suretiyle bütün gün yanında kaldı.

***

O ana kadarki işlerini bitirdiği ikindi vaktinde ana kampa geri dönüp Rachel'ı ayaklarının dibinde duran iki kova ve diğer birçok kadınla birlikte Goose ve Grapeş'in bahçesindeki sırada beklerken buldu.

"Onları senin için nehrin aşağısına götürebilirim," diyerek teklifte bulundu Ian. Sıcaktan genç kızın yüzü kızarmıştı ama çok güzel görünüyordu. Çıplak kolları kahverengiydi; kıvrılan kasları ise o kadar muntazam ve narindi ki onlara bakmak Ian'ın kalbini yerinden söküyordu.

"Teşekkür ederim, Ian, ama hayır." Rachel gülümsedi ve adamın saçına düğümlediği iki kartal tüyünden birini düzeltmek için yukarı doğru uzandı. Yengem teknelerin çöplerini nehre bıraktığını, ayrıca ordunun yarısının oraya işediğini söylüyor ve kendisi haklı. Su alabileceğim temiz bir yer bulmak için akıntının yukarısına doğru bir mil boyunca yürümem gerekecektir. Sen de işlerinle mi meşgulsün peki?"

İlgiyle ama hiçbir endişe ya da hoşnutsuzluk belirtisi olmadan konuşmuştu ve Ian bunu takdirle karşıladı.

Yumuşak bir sesle, "Zorunda kalmadığım sürece kimseyi öldürmeyeceğim, Rachel," dedi ve kızın yanağını okşadı. "Askerliğe keşif eri olarak yazıldım. Öldürmek zorunda kalmamam gerek."

"Fakat her şey mümkün," dedi ve gözlerinde ortaya çıkan ani gölgeyi ondan gizlemek için başını çevirip, "Biliyorum," diye ekledi Rachel. Beklenmedik bir sabırsızlık çıkışıyla genç kıza sormak istedi: Ruhunun şeref kazanması için kendisinin öldürmesini mi yoksa öldürülmesini mi tercih ederdi? Fakat öfkeyle harmanlanan bu dürtüsünü bastırdı. Rachel'ı seviyordu. Bundan şüphesi yoktu. Bunu bir Quaker'a sormak adil olabilirdi ama nişanlısına değil.

Rachel'ın ilgili ve düşünceli gözleri Ian'ın yüzüne çevrilmişti. Birden Ian düşüncelerinin ne kadarının dışa vurulduğunu merak ederek yanaklarına ateş bastığını hissetti.

"Senin hayatın kendi yolunda ilerliyor Ian," dedi genç kız. "Ben bu yolculuğu paylaşamam ama senin yanında yürüyebilirim. Öyle de yapacağım." Sırada arkalarında duran kadın derin ve kanaatkâr bir ah çekti. Onaylayıcı bir ses tonuyla, "Bu şartlar altında çok hoş ve doğru olan bir şey söyledin tatlım," dedi Rachel'a. Daha sonra bakışını Ian'a çevirerek onu baştan aşağı şüpheli gözlerle süzdü. Geyik derisi, yamalı kumaş ve patiska-

dan gömlek giyiyordu. Kafasındaki tüyler ve dövmeleri olmasa, o kadar da tuhaf görünmediğini düşündü Ian.

Kadın kafasını tereddütle iki yana sallarken, "Muhtemelen bu kızı hak etmiyorsun." dedi. "Ama dene, düzgün bir delikanlı."

***

Denzell'ın tıbbî uygulamalarını kurduğu yere doğru kampın yayıldığı geniş alanın içinden ilerlerken, Rachel için suyu taşıdı. Çadır hâlâ yerinde duruyordu ama Denzell'ın yükleme kapağına renkli saka kuşlarının resmedildiği yük arabası buranın arkasına çekilmişti. Dottie arabanın içinde ayakta bekliyor, Denzell ise ona bohça ve kutuları uzatıyordu.

Rachel, Ian'ı öpmek için parmak uçlarında yükseldikten sonra paketlemeye yardımcı olmak üzere çadırın içine gidip gözden kayboldu.

"Daha sonra bize katılacak mısın Ian?" Denzell kayışla bağladığı yükten kafasını kaldırıp yukarı baktı.

"Her yerde *a bhràthair*," dedi Ian gülümseyerek. "Nereye gidiyorsunuz peki?"

"Ah. Hiçbir yere." Denny gözlüklerini çıkarıp gömleğinin ucuyla dalgın bir şekilde parlattı.

"Bu gece yemekten önce bir toplantı yapmayı tasarladık. Bize katılmanın iyi olacağını düşünürsen memnun oluruz ama eğer öyle olmazsa da..."

"Hayır. Geleceğim," dedi Ian hızla. "Elbette. Ah... Nereye?" Etraflarını saran kampın yarı-düzenli karmaşasını işaret etmek üzere bir elini belli belirsiz salladı. New Jersey ve Pennsylvania'dan Kıta Ordusu askerlerine katılmak için gelen yeni milis alayları hâlâ giriş yapmaktaydı ve subaylar her ne kadar onları karşılayıp düzenleyerek kamp yeri bulmalarına yardımcı olmak için görevli olsalar da, kendileri de kısa sürede altüst olmuşlardı. Askerler açık alan bulabildikleri her yere kamp kuruyorlardı. Su ve yiyecek arayışı esnasında muazzam bir boş yere koşuşturma ile tartışmalar ve yükselen sesler söz konusu oluyordu. Ayrıca yakınlardan gelen gayretkeş kürek seslerine karışan küfürlü

homurdanmalar, yeni bir dizi umumi tuvalet hendeğinin oluşumuna işaretti. Sabredemeyen daimî bir insan kafilesi ise mahrem bir an ümidiyle yakınlardaki çalılığı ziyaret ediyordu. Ian, o yoldan geçmesi durumunda tedbirli adımlar atması gerektiğini aklına kazıdı.

"Burada yapmayı amaçlamıyorsunuz elbette?" İnsanlar gün boyunca doktora görünme ihtiyacıyla gelip gidiyorlardı ve sadece bir toplantı düzenlendiği için de duracak gibi değillerdi.

"Kardeş Jamie bizim için bir barınak sağlayabileceğini söylüyor," diyerek Ian'a güvence verdi Denny. "İşimiz biter bitmez gid- Yanındaki kim Dorothea?"

Dottie malzemeleri yerleştiriyordu fakat yük arabasına tırmanıp kendisine ciddiyetle hitap eden küçük bir kızla konuşmak için durmuştu.

"Doğum hâlindeki bir kadın hakkında Denny," diye bağırdı genç kız. "Üç kamp ateşi ötede!"

"Acil mi?" Denny az önce bağladığı paketin kayışını çözmeye başladı.

"Çocuk öyle olduğunu söylüyor." Dottie doğrulup dağınık sarı saçlarını tekrar şapkasının altına sıkıştırdı. "Bu annesinin dördüncü çocuğuymuş. İlk üçünde herhangi bir sorun yaşamamış ama mevcut şartlar düşünülürse..." Eşyaların yanından yükleme kapağına doğru yan yan yürüdü ve Ian arabadan atlaması için ona yardım etti. Dottie, "Aslında Bayan Fraser'ı istiyordu," dedi Denzell'a, fısıltıyla. "Fakat sana razı olacak." Gamzelerini gösterdi. "Gururun okşandı mı?"

"Görüyorum ki şöhretim ipek yastıktaki merhem hızıyla yayılıyor," diye cevapladı huzurlu bir şekilde.

"Ayrıca açıksözlülüğün beni kışkırtıyor. İyisi mi sen benimle gel. Arabaya göz kulak olabilir misin Ian?"

Böylece ikisi birden yük arabaları, atlar ve başıboş domuzların oluşturduğu labirente doğru yol aldılar. Başıboş domuzların hikâyesine gelince: Uyanık çiftçinin teki karargâh levazım subayına satmanın bir yolunu bulma isteğiyle bir düzine sıska yaban domuzunu kampa sürüklemiş ama yakınlarında yanlışlıkla patlatılan tüfek sesinden korkup büyük çapta kargaşaya yol

açarak kalabalığın arasına doğru kaçmışlar. Rollo aralarından birini haklayıp boynunu kırmış, Ian da leşin kanını ve iç organlarını boşaltmıştı. Kalbi ve akciğerleri Rollo'ya verdikten sonra ise Denzell'ın arabasının altında saklı duran nemli keten beze sarıp zulalamıştı. Çılgına dönmüş domuz çobanıyla karşılaşırsa ona hayvan için ödeme yapacaktı ama o zamana kadar gözünün önünden ayırmaya niyeti yoktu. Arabanın yanından sarkan tahtanın altına kaçamak bir bakış atıp, ketene sarılı yumrunun hâlâ orada olduğunu gördü.

Rollo biraz kıpırdandı ve tam olarak inilti sayılmayacak garip bir ses çıkardı ama bu Ian'ın dikkatini derhal ona yöneltmesine yetti.

"Ne oldu, *a choin*?" diye sordu. Rollo hemen Ian'ın elini yalayıp dost canlısı bir şekilde hızla soludu ama Ian arabanın önündeki tahtadan kayıp yaprakların üzerinde diz çöktü ve ellerini her ihtimale karşı köpeğin büyük, kıllı bedeninde gezdirmeye başladı. Claire Yenge bu işleme "elle muayene" diyordu ve bu tabir Ian'ı daima gülümsetiyordu.

Bir güz önce köpeğin vurulduğu yer olan ön bacağın üzerindeki omuz etinde bir hassasiyet yakaladı ama o her zaman oradaydı. Ayrıca Rollo'nun bacaklarını genişleterek yürümesine ve bastırıldığında inildemesine sebep olan, kuyruğunun birkaç santim ötesindeki omurgasında bir nokta daha fark etti. Belki de yaban domuzunu devirirken kendini incitmişti. Hayvanın ağarmış çenesini kaşırken "Eskisi kadar genç değilsin, öyle mi *a choin*?" diye sordu.

Alacakaranlıktan gelip Dottie'nin yük arabasına çıkmak için kullandığı kütüğe otururken, "Hiçbirimiz değiliz," dedi Jamie. Üniforması eksiksiz olarak üzerindeydi ve sıcaktan etkilenmiş gibi görünüyordu. Ian matarasını uzattı ve Jamie kıyafetinin koluyla yüzünü silerken teşekkür anlamında bir baş selamıyla suyu aldı.

Ian'ın soru sorarcasına kalkmış kaşına cevaben, "Evet, yarından sonraki gün," dedi. "İlk ışıkla birlikte, hatta daha öncesinde. Gilbert'ın elinde bin asker ve artçı birliklerin peşine düşme izni bulunuyor."

"Sen- yani biz," diye kendini düzeltti Ian, "Onunla mıyız?"

Jamie başını evet anlamında sallayıp kana kana su içti. Ian dayısının biraz gergin göründüğünü düşündü ama ne de olsa üç yüz askerin komutasından sorumluydu- eğer hepsi La Fayette'le gidiyorsa...

Matarayı bir iç çekiş eşliğinde indirirken, "Sanırım bilgeliğimin Senyör La Fayette'in gençlik coşkusunu dengelemesini umarak beni onunla gönderiyorlar," dedi. "Ve belki de bu Lee ile birlikte geride durmaktan daha iyidir." Suratını buruşturdu. "Hazretleri bin askerden daha azını yönlendirmeyi saygınlığını zedeleyici bularak emri geri çevirdi."

Ian buna olan şaşkınlığın ve dayısının sağgörüsüne duyduğu inancın göstergesi olan bir ses çıkardı. İngilizlerin artçı birliklerine zorluk çıkarmak eğlenceli olabilirdi ve Ian savaş boyasını sürebilme düşüncesiyle beklenti dolu bir ürperti hissetti.

Yük arabasına göz ucuyla bakarken, "Denzell nereye gitti?" diye sordu Jamie. Denzell ve Dottie'nin gittiği yöne doğru çenesini kaldırarak, "Az ötedeki bir doğuma eşlik ediyor," dedi Ian. "Senin bu gece bir Quaker toplantısı düzenleyeceğini söylüyor."

Jamie ter damlacıklarıyla dolu kalın kaşlarından birini kaldırdı.

"Eh, katılmayı planlamıyordum ama çadırımı kullanıp misafir ağırlayabileceklerini söyledim. Neden? Sen de mi katılacaksın?"

"Olabilir diye düşündüm," dedi Ian. "Ne de olsa davet edildim."

"Gerçekten mi?" Jamie ilgilenmiş görünüyordu. "Sence seni dönüştürmeyi mi amaçlıyorlar?"

"Quakerlar'ın işlerini bu şekilde yürüttüğünü sanmıyorum," dedi Ian, biraz da kederle. "Eğer böyle bir amaçları varsa da kendilerine bol şans diliyorum. Bence dua gücünün de sınırları olmalı."

Bu söylediği dayısının keyifle burnundan bir ses çıkarmasına sebep oldu ama Jamie kafasını iki yana salladı. "Asla öyle düşünme delikanlı," diyerek tavsiyede bulundu. "Eğer küçük Rachel

bunu kafaya koyarsa sen daha bir kere 'Dal sarkar kartal kalkar, kartal kalkar dal sarkar' diyemeden kılıcını eritip saban demirine çevirtir. Eee... İki kere," diye ekledi. "Olsa olsa üç kere."

Ian burnundan karşıt görüşte olduğunu gösteren bir ses çıkardı. "Peki, ben bir Quaker olma teşebbüsünde bulunsam, onların grubunu korumak için kim hazırda bulunacak? Rachel ile erkek kardeşi ve Dottie'yi demek istiyorum. Bunu biliyorsun, değil mi? Biz böyle olduğumuz için istedikleri gibi olabildiklerini?"

Jamie dudak bükerek biraz geriye yaslandı. Sonra dudaklarındaki alaycı gülümsemenin gölgesiyle Ian'a baktı.

"Bunu gayet iyi biliyorum. Denzell Hunter da biliyor. Bu yüzden -evine ve toplantısına mal olmasına rağmen- burada bulunuyor. Fakat şunu aklından çıkarma ki, onların hepsi korumaya değer kişiler. Demek istediğim, senin Rachel'a âşık olmanın ötesinde..."

"Pof." Ian felsefe tartışacak durumda değildi. Dayısının öyle olduğundan da şüpheliydi. Işık, ormandaki canlıların duraksayıp nefes aldığı ve gece için yavaşladıkları, karanlığın çökmesinden önceki o uzun saatteydi. Avlanmak için iyi bir zamandı çünkü ilk yavaşlatan ağaçlar olurdu ve böylece aralarında hâlâ hareket eden hayvanları görürdünüz.

Jamie Dayı bunu bilirdi. Gözleri hariç hiçbir yeri kıpırdamadan, rahat bir şekilde oturdu. Ian dayısının bakışının ani olarak yukarı yöneldiğini görünce ne olduğunu anlamak için kendi kafasını çevirdi. Sahiden de bir sincap üç metre ötedeki bir çınar ağacının gövdesine tırmandı. Artık orada kıpırdamadan durduğu için, kuyruğunun son hareketini yakalamamış olsa sincabı göremezdi. Gözleri Jamie'nin bakışlarıyla buluştu, gülümsediler ve kampın telâşını -ki bu bile azalmaya başlamıştı- dinleyerek bir süre sessizce oturdular.

Denzell ve Dottie geri gelmemişlerdi. Belki de doğum Denzell'ın düşündüğünden daha çetrefilliydi. Rachel kısa süre içinde toplantı için Jamie'nin çadırına gidiyor olacaktı.

Ian buna hayret etti. İkinize akıl vermesi, sonra da evliliği resmîleştirip buna şahitlik etmesi için bir toplantıya ihtiyaç

duyuyordunuz. Denny'nin aklında kendisinin Dottie ile, Rachel'ın ise Ian'la evlenebileceği bir Quaker toplantısı düzenleme fikri olabilir miydi?

Jamie iç çekti ve kalkmaya hazırlanırcasına kımıldandı. Dayısının tüm dikkatini üzerine çekmesine vesile olacak kadar gelişigüzel bir tonda "Ahh... Dayı," dedi Ian.

Jamie, "Ne?" dedi tüm dikkatiyle. "Sevgilini hamile falan bırakmadın, değil mi?"

"Hayır yapmadım," dedi Ian gücenmiş -ve Rachel'ı düşündüğünü dayısının nasıl olup da bildiğini belli belirsiz merak eder- hâlde. "Ayrıca seni art niyetli yaşlı dilenci niye öyle bir şey düşündün ki?"

Jamie alaycı bir şekilde "Çünkü 'Ahh... Dayı'nın ne anlama geldiğini yeterince iyi biliyorum," diye bilgilendirdi. "Kendini bir kızla ilgili karmaşanın içine soktun ve tavsiye istiyorsun demek. Ve küçük Rachel'la ilgili neyi kafana taktığını tahmin edemiyorum. Tanıdığım en açık sözlü kız, Claire Yenge'ni saymazsak, aynen öyle," diye ekledi kısa bir sırıtışla.

Dayısının sivri dilinden pek memnun olmasa da söylediğinin doğruluğunu kabul etmek zorunda kalarak, "Hımm..." dedi Ian. "Peki öyleyse. Sadece şey var..." Aklına gelen sorunun tamamen iyi niyetli oluşuna -hatta masumiyetine- rağmen, yüzünün kızardığını hissetti.

Jamie kaşlarını kaldırdı.

"Eee... Eğer bilmek zorundaysan, yani, sorun şu ki, daha önce bir bakireyle yatmadım." Bunu açıklar açıklamaz az da olsa rahatladı fakat dayısının kaşları neredeyse saçlarının hizasına kadar yükselmişti. "Ve evet, Rachel'ın bakire olduğundan eminim," diye ekledi kendini savunurcasına.

"Ben de eminim," diyerek onu temin etti dayısı. "Çoğu erkek bunu bir sorun olarak görmez."

Ian ona bir bakış attı. "Ne demek istediğimi biliyorsun, ben onun hoşuna gitmesini istiyorum."

"Çok takdire şayan. Daha önce kadınlardan şikâyet aldın mı?"

"Eşine az rastlanır bir ruh hâlindesin dayı," dedi Ian soğuk bir şekilde. "Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun."

"Evet, demek istediğin şu ki, eğer bir kadına seninle yatması için para veriyorsan, kendi performansın hakkında hiçbir şey duymayabilirsin." Jamie, Ian'dan bakışlarını ayırmadan biraz geriye yaslandı. "Fahişelerle düşüp kalkma alışkanlığının olduğunu Rachel'a söyledin mi?"

Ian kulaklarına kadar kızardığını ve cevap vermeden önce bir süre sakince nefes almak zorunda olduğunu hissetti.

Birbirine kenetlenmiş dişlerinin arasından, "Ona her şeyi anlattım," dedi. "Ayrıca ben olsam buna alışkanlık demezdim." 'Diğer erkeklerin yaptığından fazla değil,' diye devam etmekten daha iyi olduğundan emindi, çünkü buna nasıl yanıt alacağını çok iyi biliyordu. Neyse ki Jamie alaycılığını dizginlemişti ve soruyu değerlendiriyordu.

"Mohawk olan karın... Eee..." dedi nazikçe.

"Hayır," dedi Ian. "Yerliler sevişmeye biraz farklı bakarlar." Ve kendi kuyruk acısını biraz olsun çıkarma şansını yakalamışken Karkuşu Cherokeeler'i ziyarete gittiğimizde Kuş'un senin yatağını ısıtmaları için birkaç genç kız gönderdiğini hatırlamıyor musun?"

Jamie, Ian'ı güldüren eski moda bir bakış attı.

Biraz duraksadıktan sonra, "Söylesene Ian," dedi, "bu konuşmayı babanla yapar mıydın?"

"Hayatta olmaz."

"Gururum okşandı." dedi Jamie umursamaz bir alaycılıkla.

"Şey, biliyorsun..." Ian, içgüdüsel olarak cevap vermişti ve şimdi kendini bir açıklama aramak için çırpınırken bulmuştu. "Olay... Yani... Böyle şeyler hakkında babamla konuşmazdım değil de... Bana şey hakkında bir şeyler söyleseydi... Söylediklerinin kendisi ve annemle ilgisi olurdu, değil mi? Ve ben yapamazdım. Yapamazdım işte. Hepsi bu kadar."

"Hmm..."

Ian, dayısına gözlerini kısarak baktı.

"Bana şey demeyeceksin... Annemin..."

"Ki kendisi benim kız kardeşim olur, değil mi? Hayır sana

öyle bir şey söylemem. Demek istediğini anladım. Sadece şeyi düşünüyorum..." Sesi kısılınca Ian ona keskin bir bakış attı. Güneş ışığı azalıyordu ama hâlâ bolca vardı. Jamie omuz silkti.

"Evet, şey... Sadece şu var- Ben onunla evlendiğimde yengen Claire dul bir kadındı, değil mi?"

"Evet, ne olmuş?"

"Gerdek gecemizde bakir olan bendim."

Ian hareket ettiğini sanmıyordu ama Rollo kafasını sallayıp yukarı kaldırarak kendisine baktı. Ian boğazını temizledi.

"Ah, öyle mi?"

"Evet," dedi dayısı, bir kuru erik kadar buruşmuş suratıyla. "Ve bana da öncesinde Dougal ve adamları tarafından her türlü tavsiye verilmişti."

Dougal McKenzie, Ian doğmadan önce ölmüştü ama Ian adam hakkında, öyle ya da böyle, pek çok şey duymuştu. Ağzı seğirdi.

"Herhangi birini aktarır mısın?"

"Hayatta olmaz." Jamie ayağa kalktı ve ağaç kabuğu parçalarını ceketinin eteğinden silkeledi.

"Bu konuda nazik olman gerektiğini zaten biliyorsun sanırım, değil mi?"

"Evet, bunu düşünmüştüm," diyerek onayladı Ian. "Başka bir şey yok mu?"

"Evet, şey..." Jamie düşünürken kıpırtısız durdu. "Faydalı olan tek şey karımın bana 'Yavaş ol ve dikkatini ver,' demesiydi. Sanırım bu hususta çok büyük yanlışlar yapamazsın." Paltosunu omuzlarına yerleştirdi. "*Oidhche mtath* Ian. Sabah ilk ışıkta görüşürüz, belki de öncesinde."

"*Oidhche mtath Jamie Dayı*," dedi Ian iyi uyumasını dileyerek.

Jamie ormandaki açık alanın kıyısına yaklaşmıştı ki Ian arkasından seslendi.

"Jamie Dayı!"

Jamie duruma bakmak için arkasına döndü.

"Evet?"

"Peki, Claire Yenge sana karşı nazik miydi?"

"Kesinlikle hayır," dedi Jamie ve kocaman sırıttı.

58

KAMP KURMA SANATI

William, Clinton'ın kampına ulaşana kadar güneş gökyüzünde alçalmış, atını Sutherland'in seyislerine teslim edene kadar akşam daha da yaklaşmıştı. Zeb görünürlerde yoktu, belki de Colenso ile birlikteydi.

Yüzbaşı von Munchausen'a mesajları gönderdi, bölük yazıcısına göründü ve her ikisi de yirmi yedinci alaydan olan iki genç yüzbaşı ile paylaştığı çadırı buldu. Randolph Merbling dışarıda oturmuş, güneşin son ışıklarının yardımıyla bir şeyler okuyordu. Fakat Thomas Evans'tan hiçbir iz yoktu. Colenso Baragwanath'dan da. Zebedee Jeffers'dan da. William'ın bavullarından da...

Bir anlığına nefes aldı ve az önce işemiş bir köpek gibi kendini salladı. Öfkeli olmaktan o kadar bıkmıştı ki daha fazla aylak aylak zaman harcayamazdı. Omuz silkti, Merbling'den bir havlu ödünç aldı, yüzünü yıkadı ve yiyecek birkaç lokma bulmaya gitti.

Biraz yiyecek bulana kadar hiçbir şey düşünmemeye karar vermişti. Kızarmış tavuk, ekmek, peynir ve biranın en azından bazı boşluklarını doldurmasına izin verirken bunu büyük ölçüde başardı. Fakat tam yemeğini bitirdiği sırada ani ve keskin bir manzara bu sindirimsel hülyasını delip geçti; içtiği elma şarabıyla tam olarak aynı renkteki ürkek gözler ve kızarmış, sevimli bir yüz.

Jane. Hay lanet olsun. Birbiri ardına gelen birçok şey yüzünden fahişeyi ve onun kız kardeşini unutmuştu. Ona güneş batmadan önce doktorların çadırında buluşmalarını söylemişti. Eh, güneş henüz batmamıştı. Ayaklanıp yola koyuldu ama sonradan aklına bir şey geldi ve aşçının çadırına giderek her ihtimale karşı birkaç somun ekmek ve biraz peynir ayarladı.

Doğru dürüst bir askeri kamp yapmak pek çok şeyin düzenlenmesini gerektiriyordu: kanalizasyon sistemi, umumi tuvalet

hendekleri, yağmur yağarsa sel basmasını önlemek için cephaneliğin nereye koyulacağı... Bir keresinde bu konuda kısa bir eğitim almıştı. Muhtemelen bunu yapması asla gerekmeyecekti ama neyin nerede olması gerektiğini bilmek, bir şeylerin yerini belirlemek konusunda yardımcı oluyordu. Ve kamptayken, hastanenin daima komutanlık çadırının karşısında olması gerekirdi. Suya yakın ama eğer müsait bir yükselti varsa onun üzerinde.

Bir tanesi müsaitti ve William büyük yeşil-ketenden çadırı hiçbir zorluk yaşamadan buldu. Gözleri kapalı olsa bile bulabilirdi. Zira doktorlar işlerinin kokusunu etraflarında taşırlardı. Kurumuş kan kokusu ile hastalık ve taze ölümün rahatsız edici esintisi yüzlerce metre öteden sezilebilirdi. Bir savaştan sonra daha kötü -çok daha kötü- olurdu ama hastalık ve kazalar sürekli meydana geldiğinden, berbat koku sakin günlerde bile geçmek bilmezdi. Kampın üzerinde bir battaniye gibi serilmiş olan sıcak ve nemli havayla artık daha da kötüleşmişti.

Çadırın etrafında kümelenmiş halde tedavi bekleyen erkekler ve hiç de az sayıda olmayan kadınlar bulunuyordu. Hepsine kısa bir bakış attı ama Jane'i göremedi. Onu görme düşüncesi kalbini biraz hızlandırınca anlatılamaz biçimde üzgün hissetti ve kendi kendine bunun bir sebebinin olmadığını düşündü. O ve kız kardeşi beladan başka bir şey olamazdı. Beklemekten yorgun düşmüş olmalılardı ve-

Koluna giren birisi suçlayıcı bir tonda, "Biraz geç kaldınız, lordum," dedi. Kıza bakmak için etrafında dönmesiyle -kendisinden kısa boylu biri için ne kadar mümkünse- o kadar üstten bakışlar atan tavrını fark etti ki bu çok iyi değildi. Kendini saçma bir şekilde kıza gülümserken buldu. Ağaçların arasından hâlâ ince bir dilim parlaklığın ışıldadığı batıya doğru kafa sallayıp, "Gün batımında demiştim," diye nazikçe cevapladı William. "Henüz batmamış, öyle değil mi?"

"Buralarda güneşin batması çok uzun zaman alıyor." Hoşnutsuzluğunu sorunun odağına çevirdi. "Şehirde çok daha hızlı olur."

William bu gülünç iddiaya karşı bile gelemeden kız ona kaşlarını çattı. Ellerini beline koyup, "Neden boyunluğunu takmı-

yorsun?" diye sordu. "Onu sana geri getirebilmek için bir sürü eziyet çektim."

Ciddi olmaya çabalayarak, "Size inanılmaz derecede minnettarım, hanımefendi," dedi William. "Fakat kampın ortasında bir anda onu takarken belirirsem bu durumun pek çok soruyu doğurabileceğini düşündüm. Ayrıca sizin ve kız kardeşinizin muhtemelen şeyden kaçınmak isteyebileceğinizi düşündüm... Bunaltıcı açıklamalardan?"

Jane burnundan bir ses çıkardı ama eğlenmiyor değildi. "Ne kadar düşünceli. Gerçi hizmetkârlarınız konusunda o kadar da düşünceli değilsiniz sanırım?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Benimle gel." Jane bir kolunu onunkine atıp William'ın itiraz etmesine izin vermeden onu ormana sürükledi ve bir çalılıktaki içi boşaltılmış bir ordu yatağı ile iki iç etekliğinden oluşturulmuş gibi görünen müştemilata doğru yol gösterdi. Kızın daveti üzerine aşağı eğildiğinde ise, içeride kız kardeşi Fanny ile karşılaştı. İçi taze samanla doldurulmuş bir yatak örtüsünün üzerinde afallamış bakışlarla çömelen Colenso ve Zeb'in yanında oturuyordu. William'ın görünmesiyle daha da afalladılar.

"Siz burada ne halt ediyorsunuz?" diye sordu William. "Ayrıca benim eşyalarım nerede Zeb?"

Müştemilatın arkasındaki bir yükseltiye doğru başparmağını sallayarak, "Hemen arkada, efendim," dedi Zeb. Sesi titriyordu. "Çadırınızı bulamadım ve bunları arkada bırakmak istemedim, bakın."

"Ama sana demiştim ki- Peki ya sen Baragwanath? Hâlâ hasta mısın?" diye sordu William, hızlıca diz çöküp kafasını barınağın içine sokarken. Colenso kötü görünüyordu; ekşi süt kadar solgun ve açıkça acılar içindeydi.

"Ah... Bir şeyim yok, efendim," dedi zar zor yutkunarak. "Az evvel bir şeyler... Yemiş olmam lazım."

"Doktora göründün mü?"

Colenso omuzları kamburlaşmış hâlde yüzünü yatağa çevirdi. Zeb de görünüşe göre durumdan kaçmayı düşünerek yavaşça uzaklaşıyordu.

William onu kolundan yakaladı ama sıska seyis çığlık atınca bıraktı.

"Sorun ne? O koluna baktırmadın mı?"

"Doktorlardan korkuyorlar," dedi Jane sert bir şekilde.

William ciddi bir tavır takınıp kıza yukarıdan baktı.

"Ya? Kim onlara doktorlardan korkmaları gerektiğini söylemiş. Hem nasıl olup da sizin himayeniz altında olduklarını sorabilir miyim?"

Jane'in dudakları birbirine kenetlendi ve isteksizce barınağa doğru baktı. Solan güneş ışığının altında daha da büyüyen ceylan gözleriyle Fanny dışarı, onlara doğru bakıyordu. Yutkunduktan sonra Colenso'nun omzuna korumacı bir tavırla elini koydu. Jane derin bir iç çekti ve tekrar William'ın koluna girdi.

"Benimle gel."

Genç adamı barınaktan hâlâ görülebilecek ama duyma mesafesinin dışında olan bir uzaklığa çekti.

"Oğlanlar beraber çıkageldiğinde Fanny ve ben seni bekliyorduk. Daha büyük olan- adı ne demiştin?"

"Colenso Baragwanath. Kendisi Cornwall'dandır," diye kısaca ekledi William ve kızın çehresinden alaycı bir bakışın hızla geçtiğini gördü.

"Gerçekten mi? Umarım bulaşıcı değildir. Neyse, o kadar hastaydı ki ayakta bile duramıyordu ve berbat sesler çıkararak hemen yakınımızda yere yığıldı. Ufak olan -adının Zebedee olduğunu biliyorum, teşekkürler- diğerinin yanında ne yapacağını bilmez ve yarı ağlar hâlde duruyordu. Kardeşim görüp görebileceğin en merhametli insandır," dedi neredeyse özür dilercesine. "O yardım etmeye gidince ben de takip ettim." Omzunu silkti.

"Colenso'yu pantolonunu indirebileceği bir uzaklığa kadar ormana taşıdık ve ona biraz su verdim." Bunun üzerine omzunda asılı duran ufak bir ahşap mataraya dokundu ve William onu nereden aldığını kısa bir süre için düşündü. Bir önceki gün kızlarla kıyıda karşılaştığında öyle bir şeye sahip değildi.

"Size çok minnettarım, hanımefendi," dedi resmi bir tavırla. "Peki, oğlanları o anda doktorlara göstermeye götürmemenizin sebebi -tam olarak- neydi?"

Kızın soğukkanlılığı, ilk defa, çatırdama belirtileri gösterdi. Başını hafifçe öte tarafa çevirince William, güneşin son ışınlarının soluk ve tanıdık bir kestane rengiyle kızın başının pürüzsüz tepesini parlattığını fark etti. Bu görüntü William'ın aklına bir gök gürültüsünün zorlamasıyla onunla ilk tanıştığı anın hatırasını getirdi - utançla karışık uyarılmasının hatırasını.

Niyet ettiğinden daha kaba bir şekilde "Bana cevap ver," demesinin üzerine genç kız ona dönüp ses tonundan dolayı kaşlarını çattı.

"Doktorların çadırının zemininde duran bir parmak vardı," diye çıkıştı Jane. "Kardeşimi korkuttu. Oğlanlar da kardeşimden dolayı ürktüler."

William kıza bakarken burnunun üstündeki bir boğumu ovdu.

"Bir parmak." William, Saratoga'da yığmlarca kesilmiş uzuv görmüş ve kopuk kol ya da bacaklardan herhangi biri kendisine ait olmadığı için ettiği kısa bir minnet duası dışında belirli bir kaygı duymamıştı. "Kimin parmağıydı?"

"Ben nereden bileyim? Senin emir erinin altına sıçmasını engellemekle çok meşgul olduğum için soramadım."

"Ah. Evet... Teşekkürler," dedi oldukça resmi bir şekilde. William barınağa doğru tekrar bakınca Fanny'nin dışarı çıkmış olduğunu ve ablasının az ötesinde sevimli yüzünde tedbirli bir bakışla bekleyip durduğunu görüp şaşırdı.

Tehditkâr mı görünüyorum, diye merak etti. Her ihtimale karşı duruşunu biraz rahatlattı ve Fanny'ye gülümsedi. Küçük kız ifadesini değiştirmedi ve gözlerini şüphe içinde ona dikmeye devam etti.

William boğazını temizleyip heybeyi omzumdan indirdi ve Jane'e uzattı. "Yemeği atlamış olabileceğinizi düşündüm. Oğlanlar -yani en azından Zeb- bir şey yedi mi?"

Jane başını salladı ve kızların son yemeklerinin üzerinden oldukça uzun süre geçtiğini belli eden bir hızla çantayı aldı. "Diğer seyislerle yediğini söyledi."

"Peki o zaman. Siz ve kardeşiniz kendinizi tazelerken ben gidip onun koluna baktıracağım. Belki Colenso için de bir ilaç

alabilirim. Daha sonra, hanımefendi, sizin durumunuzu görüşebiliriz."

Bu sözleri söylediğinde, genç kız gözlerini tüm gücüyle William'ın üzerine yöneltti -elma şarabı diye düşündü genç adam belli belirsiz ya da İspanyol şarabı?- ve tarif edilemez şekilde akıyormuş gibi göründü bakışları. Hareket ettiğini görmemişti ama kız bir anda dokunabilecek kadar yakınında dururken belirdi. William onun saçlarının kokusunu duydu ve elbiselerinin altından teninin sıcaklığını hissettiğini hayal etti. Jane, William'ın elini tutup başparmağını yavaşça onun avuç içinde hareket ettirdi. William'ın avuç içi ürperdi ve kollarındaki tüyler hafifçe dalgalandı.

Genç kız ciddi bir şekilde "Eminim makul bir konaklama yeri buluruz," dedi ve gitmesine izin verdi.

William, Zeb'i inatçı bir sıpa gibi doktorların çadırına sürükledi. Ardından genç ve İskoç bir doktor oğlanın kolunu pislikten temizlerken yarı ilgili bir şekilde yanında bekledi. Arabella-Jane genelevde kullandığı kokuyu sürmemişti ama Tanrı aşkına, çok güzel kokuyordu.

Genç doktor, "Yarayı dağlamalıyız," diyordu. "Apse oluşumunu önleyecektir, olur mu?"

"Hayır!" Zeb insanlara çarpıp ve bir kadını çığlıklar içinde düşürerek kapıya doğru atıldı. Rastgele düşüncelerinden uyandırılan William, duruma uygun bir atlayış yapıp çocuğu boylu boyunca yere serdi. Zeb'i ayakları üzerinde sürükleyip gerisin geri ve sert bir şekilde doktora doğru itelerken, "Hadi Zeb," dedi. "O kadar da kötü olmayacak. Sadece bir veya iki dakika... Sonra bitecek."

Zeb bu söylediklerine ikna olmamış gibi görününce, William onu hışımla bir tabureye yerleştirip kendi kıyafetinin sağ kolunu yukarı çekti. Ön kolundaki kuyruklu yıldız şekilli uzun yarayı gösterirken, "Bak," dedi. "Apse oluştuğu zaman işte bu oluyor."

Hem Zeb hem de doktor yaraya etkilenmiş şekilde ve dikkatlice baktı. Yıldırım düşmüş bir ağacın açtığı paramparça bir yara olduğunu söyledi William.

"Great Dismal'ın etrafında üç gün boyunca ateşler içinde dolandım," dedi. "Kızılderililer beni buldu ve doktora ulaştırdı. Neredeyse ölüyordum..." Kaşlarını çattı ve Zeb'e delici bir bakış attı. "Doktor tam da kolumu kesip atmak üzereydi ki apse patladı ve doktor onu dağladı. Sen o kadar şanslı olmayabilirsin."

Zeb hâlâ mutsuz görünüyordu ama isteksizce kabul etti. Demir ısınırken William çocuğu omzundan tuttu ve cesaret verici şeyler söyledi ama dağlama işlemini bekleyen kendisiymiş gibi kalbi hızla atıyordu.

Kızılderililer. Bir tanesi, özellikle. Öfkesini çok önceden tükettiğini sanıyordu ama kahrolası şey yine ortaya çıkmıştı işte. Ocak demiriyle parçalanıp açılmış bir kor gibi parlak ve taze alevler saçıyordu.

Lanet Ian Murray. Lanet İskoç, lanet Mohawk. William'ın lanet kuzeniydi ki, böyle olması durumu daha beter hâle getiriyordu.

Ayrıca bir de Rachel vardı. Murray onu Doktor Hunter ve Rachel'a götürmüştü. Kızın eski püskü çivit rengi önlüğünün Hunterlar'ın evindeki askıda duruşunu hatırlayıp derin ve düzensiz bir nefes aldı. Kıyafetlerden birazını alıp yüzüne bastırmak, sanki kızın kokusuyla havasızlıktan ölmek gibiydi. Murray, Rachel'la o zaman tanışmıştı. Şimdi ise kızın nişanlı olduğu kişiydi...

"Aaahh!" Zeb acıyla kıvranınca William oğlanın omzunu parmaklarıyla deştiğini sonradan fark etti -Jamie Fraser'ın kendi kolunu çok sert tutuşunu ve omzundan parmak ucuna kadar uyuşturan ızdırabı hissederek- hızla elini oğlandan çekti.

Öfkesini saklama çabası yüzünden titreyen sesiyle, "Affedersin," dedi. "Üzgünüm, Zeb."

Doktor sıcaktan ışıldayan demirle hazırdı. İşlem tamamlanırken William, Zeb'in kolunu elinden geldiğince nazik şekilde tuttu. Rachel da onun kolunu tutmuştu.

Haklıydı; çabuk olmuştu. Doktor sıcak demiri yaraya bastırıp yavaşça beşe kadar saydı ve geri çekti. Zeb bir çadır direği kadar kaskatı kesildi, üç kişiye yetecek kadar nefesi içine çekti ama çığlık atmadı.

Demiri uzaklaştırırken Zeb'e gülümseyerek, "Halloldu," dedi doktor. "İşte, üzerine biraz kolza yağı sürüp sargıya alacağım. İyi iş çıkardın delikanlı."

Zeb'in gözleri sulanıyordu ama ağlamıyordu. Burnunu derin derin çekti ve elinin arkasıyla yüzünü boydan boya sildikten sonra kafasını kaldırıp William'a baktı.

Omzunu nazikçe sıkarken, "Aferin Zeb," dedi William ve Zeb karşılık olarak minicik bir tebessüm göstermeyi başardı.

Kızlarla Colenso'nun yanına dönene kadar William öfkesini -tekrar- yatıştırmayı becermişti. Bundan kurtulmayı asla başaramayacak mıydı? *Bazı şeylerle ilgili ne yapacağına karar verene kadar mümkün değil*, diye düşündü acımasızca. Fakat o anda yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Bu yüzden kafasındaki bütün kıvılcımları sıkıştırıp sert ve kırmızı bir top hâline getirdikten sonra, bunu zihninin arkasına doğru yuvarladı.

"İşte, Fanny'nin yapmasına izin ver, Colenso ona güveniyor." Jane, doktorun Colenso için hazırladığı ilacı içeren küçük şişeyi alıp kardeşine verdi. Fanny derhal, elinden geldiğince uyuyormuş numarası yapan Colenso'nun yanına oturdu ve ona bir şeyler mırıldanırken saçlarını da okşamaya başladı.

William kafasını salladı ve Jane'e kendisine eşlik etmesini işaret edip işitme mesafesinden çıkacak kadar geri çekildi. Görünüşe göre beyninin bir kısmı kendisini bile şaşırtacak şekilde sorunu analiz etmiş ve geri kalanı meşgul vaziyetteyken çeşitli sonuçlara varmıştı. Zira kafasında kabataslak bir plan vardı.

Hiç girizgâh yapmadan, "Önerim şu ki," dedi, "senin ve kardeşinin ordudan sivil olarak düzenli erzak alabilmeniz ve benim korumam altında yolculuk etmeniz için hazırlık yapacağım. New York'a varır varmaz size beş pound vereceğim ve kendi başınıza kalacaksınız. Karşılığında..."

Jane tam olarak gülümsemedi ama yanaklarından birindeki gamze ortaya çıktı.

William daha sert bir şekilde, "Karşılığında..." diye tekrarladı, "emir erim ve seyisime sahip çıkacaksın, hastalıklarıyla ilgileneceksin ve makul bir bakım gördüklerinden emin olacaksın. Ayrıca benim çamaşırcım olacaksın."

"Çamaşırcın mı?!" Gamze aniden yok oldu ve yerini katıksız bir hayrete bıraktı.

"Çamaşırcı," diye tekrarladı William inatçı bir biçimde. Kızın ondan ne teklif etmesini beklediğini biliyordu ama... Yapamamıştı. Rachel ve Anne Endicott'la ilgili düşünceleri zihninde bu kadar tazeyken mümkün değildi. Bir kadını değil de fahişeyi hak ettiğine dair düşünceyle ateşlenen derin ve bastırılmış fikri buna müsaade etmemişti.

"Ama ben nasıl çamaşır yıkayacağımı bilmiyorum!"

Mümkün olan en sabırlı şekilde, "Ne kadar zor olabilir ki?" diye sordu William. "Kıyafetlerimi yıkarsın. İç çamaşırlarıma kola koymayacaksın. Hepsi bundan ibaret değil mi?"

"Fakat... Fakat..." Jane şaşkınlıktan donakalmış gibi görünüyordu. "İnsana bir... Bir güğüm gerekir! Bir çatal, kısa kürek, karıştırmaya yarayan bir şey... Sabun! Bende hiç sabun yok!"

"Ah." Bu William'ın aklına gelmemişti. "Öyleyse..." Bir cebini karıştırıp boş olduğunu anladı. Diğerini denediğinde ise bir altın gine, iki şilin ve bir madeni florin buldu. Altın parayı kıza uzattı. "Neye ihtiyacın varsa satın al o zaman."

Tek kelimeyle ifadesiz yüzüyle avcunun içindeki altın paraya baktı Jane. Ağzını açıp konuşmadan geri kapattı.

Sabırsızca, "Mesele ne?" diye sordu William. Cevap ise arkasındaki bir sesten geldi.

"Nasıl bapacanı pilmiyo."

Arkasını dönünce gün batımında kızarmış sevimli yanakları ve şapkasının altından kendisine bakan gözleriyle Fanny'nin orada durduğunu fark etti.

"Ne dedin?"

Fanny'nin yumuşak ağzı sıkıca büzüldü ve yanakları daha da kızardı ama inatla tekrarladı. "Nasıl... Bapacanı... Pilmiyo."

Jane iki adımda Fanny'ye ulaştı, kız kardeşinin omuzlarına bir kolunu koydu ve William'a ters ters baktı.

"Kız kardeşimin dili tutuk," dedi William'a bir şey söylemesi için meydan okuyarak. "Bu yüzden doktorlardan korkuyor. Eğer öğrenirlerse dilini keseceklerini düşünüyor."

William yavaş ve derin bir nefes aldı. "Anlıyorum. Peki, bana

söylediği şey... 'Nasıl yapacağını bilmiyor?' Anladığım kadarıyla seni kastediyor? Tanrı aşkına, yapmayı bilmediğin nedir?"

Artık gözünü yerden ayırmayan Fanny, "Pava," diye fısıldadı.

"Pav- Para?" Gözünü Jane'e dikti. "Nasıl yapıldığını bilmediğin..."

"Daha önce paraya hiç sahip olmadım," diye parladı Jane ve altın parayı William'ın ayaklarının dibine attı. "Paraların isimlerini biliyorum ama şey hariç... Bir genelevde alabileceğin şeyler hariç onlarla ne satın alındığını bilmiyorum! Kadınlığımın değeri altı şilin, ağzımınki üç ve götüm de bir pound ediyor. Ama biri üç şilini bana verse, onlarla bir somun ekmek mi yoksa bir at mı alabileceğimi bilmem. Daha önce hiçbir şey satın almadım!"

"Yani- Diyorsun ki..." William öylesine şaşkına dönmüştü ki kelimeleri sıralayıp bir cümle hâline getiremiyordu. "Ama yevmiyelerin var. Demiştin ki..."

"On yaşından beri bir genelevde orospuyum!" Derisinin altında sertleşen eklemleriyle yumrukları kenetlendi. "Yevmiyelerimi asla görmem. Bayan Abbott -söylediğine göre- onları bizim- yiyeceklerimiz ve kıyafetlerimiz için harcıyormuş. Harcamak söyle dursun, kendime ait tek bir penim bile olmadı ve şimdi sen tutmuş bana şunu verip..." Ayağını paranın üzerine vurup toprağın içine doğru itti. "Bir güğüm almamı mı istiyorsun?!? Nereden? Nasıl? Kimden?!"

Genç kızın sesi titriyordu ve yüzü, gün batımının sebep olacağından çok daha kırmızıydı. Öfkeliydi ama aynı zamanda gözyaşlarına da çok yakındı. William onu kollarının arasına alıp sakinleştirmek istedi ama bunu yapmanın bir parmak kaybetmek için iyi bir yöntem olduğunu düşündü.

Onun yerine, "Fanny kaç yaşında?" diye sordu. Jane hızlı hızlı solurken kafasını birden yukarı kaldırdı.

"Fanny mi?" diye sordu şaşkın bir şekilde.

Arkasında duran Fanny kendiliğinden, "On pir!" diyerek cevapladı. "Onu hahat pırak!"

William arkasına dönünce eline kenetlenmiş bir sopayla

kendisine düşmanca bakan kızı gördü. Kızın yüzündeki ifade ya da az evvel fark ettiği şey olmasaydı gülebilirdi. Kızların ikisini de aynı anda görebilmek amacıyla geriye doğru bir adım atınca, mıknatıs ve demir misali yan yana gelip birbirlerine yapıştılar. Her iki kız da güvensiz bakışlarını William'a dikmişti.

Fanny'ye doğru başını sallayıp, "Bekâreti ne kadar eder?" diye açıkça sordu.

Fanny'nin, "On pounf," diye istemsizce yanıtladığı anda Jane, "O satılık değil! Ne sana ne de başka bir şerefsiz herife!" diye haykırdı. William'a bir hamle yapması için meydan okurken, Fanny'yi kendisine daha şiddetli bir şekilde bastırdı.

Dişlerinin arasından, "Ben onu istemiyorum," dedi William. "Çocuklarla zina yapmam, Tanrı aşkına!"

Jane'in sert ifadesi değişmediği gibi kız kardeşini kavrayışını da gevşetmedi.

"Öyleyse neden sordun?"

"Burada bulunmanızla ilgili varsayımlarımı çeşitlendirmek için."

Jane burnundan nefes verdi. "Neymiş onlar?"

"Şöyle ki; ikiniz kaçtınız ve sanırım kız kardeşin bazı şeylere müsait olacak yaşa geldiğinden dolayı..." William başı ile Fanny'yi işaret ederken bir kaşını kaldırdı. Jane dudaklarını birbirine bastırdı ama genç adama evet anlamında minicik, gönülsüz bir baş işareti yaptı.

"Yüzbaşı Harkness mı?" diye sordu William. Bu söylediği karanlıkta sıkılmış bir kurşundu ama iyi nişan alınmıştı. Harkness avından mahrum bırakılmaktan memnun olmamıştı ve William'a ulaşamadığından dolayı pekâlâ intikamını başka bir yerden almaya karar vermiş olabilirdi.

Işık her şeyi altın ve eflatun renklerine boyuyordu ama William Jane'in yüzünün solduğunu görebiliyordu. Buna rağmen üreme organlarında bir kasılma hissetti. Harkness'ı bulsaydı... Ertesi gün aramaya çıkmayı aklına koydu. Adam -kızın söylediği gibi- Philadelphia'da olabilirdi ama olmayabilirdi de. Bu arayış, öfkesi için memnuniyetle bir odak noktası olacaktı.

Mümkün olduğunca sakin bir şekilde, "Peki öyleyse," dedi.

Eğilip yumuşak topraktan altın parayı çekip aldı ve bunu yaparken parayı ona vererek aptallık yaptığını fark etti. Kızın kendisine anlattıkları yüzünden değil ama onun -ya da Colenso gibi birinin- asla böyle bir meblağa sahip olamayacağından dolayı. Parayı çaldıklarından şüphelenilirdi ve gören ilk kişi tarafından ellerinden alınması yüksek bir ihtimaldi.

"Sadece oğlanlara göz kulak ol, tamam mı?" dedi Jane'e. "Ayrıca size basit kıyafetler bulana kadar ikiniz askerlerden sakının. O şekilde giyinerek..." Kızların toza bulanmış ve ter lekesi taşıyan süslü elbiselerini işaret etti. "Orospu yerine konulursunuz ve askerler 'hayır'ı bir cevap olarak kabul etmezler."

Tuhaf ve kuru bir sesle, "Ben bir orospuyum," dedi Jane.

William, "Hayır," dedi sertçe. "Değilsin. Benim himayem altında seyahat ediyorsun. Ben bir pezevenk değilim. Yani sen de orospu değilsin. New York'a ulaşana kadar durum böyle."

59

ORDUDA BİR KEŞİF

Yüzbaşı Rahip Peleg Woodsworth'ün komutası altındaki 16. Pennsylvania Milis Bölüğü hemen dışarıda kendilerine çeki düzen vermek, silahlarını temizlemek ve yüzlerini yıkamak için duraksadıktan sonra kampa düzgün bir sıra hâlinde giriş yaptı. Germain'e yaptığı açıklamaya göre, Lord John kimsenin dikkat etmeyeceğini bilmesine rağmen iyi bir askerî disiplin sebebiyle bu hazırlıkları onaylamıştı.

Kirli siyah paltosunun kolundaki büyükçe bir söküğü ciddiyetle incelerken, "Düzensiz birliklerden kötü savaşçılar çıkar," dedi. "Ayrıca askerler emirlere uyma alışkanlığına sahip olmak zorundadır, o emirler her ne olursa olsun."

Germain başıyla onayladı. "Evet. Annem de hep böyle söyler. Amacını anlayıp anlamaman fark etmez, ne olursa olsun sana söyleneni yap."

"Annenden hayranlık uyandırıcı bir çavuş olurdu," diye gü-

vence verdi Grey. Marsali Fraser ile matbaasında bir ya da iki kere karşılaşmıştı. "Emir kavramının özünü olağanüstü bir şekilde kavramış. 'Ne olursa olsun' demişken, eve döndüğünde başına, tam olarak, ne gelmesini bekliyorsun?"

Germain'in bu olasılık üzerine pek fazla kafa yormamış olduğu belliydi ama bir an sonra cevabı alnındaki soru işareti dolu kırışıklıklar düzeldi. "Muhtemelen ne kadar süre için uzakta kaldığıma bağlı olacak," dedi omuz silkerek. "Eğer yarın geri gidecek olsaydım kulaklarım ve kıçıma fiske yerdim. Fakat bir haftadan uzun vakit ortada olmazsam, annemin ölmediğim için şükredeceğini düşünüyorum."

"Ah. Bir ihtimal Kayıp Çocuk hikâyesini duymuş olabilir misin?"

"Hayır lordu- Eee... Bert." Germain öksürdü. "Nasıl bir hikâye?"

Grey, "Şöyle..." diyerek kendiliğinden anlatmaya başladığı anda sanki göğsüne bir kazık saplanmış gibi hissederek birdenbire durdu. Bölük çoktan bozulup düzensiz şekilde yayılmaya başlamış, arkasındaki az sayıdaki asker de kendisinin yanından geçip gitmişti. Germain, Grey'in neye baktığını görmek için etrafında döndü.

"Kendine Fransız süsü veren adam, işte şuradaki. Babam ondan hoşlanmıyor."

Grey, mavi ve gri çizgili çok şık bir ipek takım giyen beyefendiye bakışlarını dikti. Kendisine eşlik eden Kıta Ordusu subaylarından oluşan küçük grubu görmezden gelerek ağzını hafifçe açık tutan adam da aynı şekilde bakışlarını Grey'den ayırmıyordu. Nefesini düzenlerken, "Birçok Fransız tanırım," dedi Grey. "Fakat haklısın. Bu onlardan biri değil." Zihninde fırtınalar koparken adama sırtını dönüp Germain'i kolundan tuttu.

Sesine kararlılık yüklemeye çalışarak, "Büyükbaban bu karmaşada bir yerlerde olmalı," dedi. "Şuradaki binayı görüyor musun? Bayraklı olanı?" Geniş bir alana yayılan kampın karşı tarafında olmasına rağmen açıkça görünen gevşek bayrağı işaret etti. "Oraya git. Şuradaki ana karargâhın amiri. Subaylardan

birine kimi aradığını söyle, senin için milislerin arasında onu bulacaklar."

"Ah, yapmalarına gerek kalmayacak," diyerek ona güvence verdi Germain. "Grandpère orada olacaktır."

"Nerede?"

Aptallarla vakit geçirmek zorunda kalanlara has abartılı bir sabırla, "General Washington'un yanında," dedi Germain. "Kendisi de bir generaldir. Bunu bilmiyor muydun?"

Grey bu hayret verici istihbarata cevap verme fırsatı bile bulamadan Germain uzaktaki bayrağın olduğu yöne doğru koşturdu.

Grey etrafı kısaca kolaçan etme riskini göze aldı. Fakat Perseverance Wainwright ve Kıta Ordusu subayları geride yalnızca birkaç teğmeni sohbet hâlinde bırakarak ortadan kaybolmuştu.

Nevi şahsına münhasır muhtelif şiddet saldırılarının hedefleri olarak Jamie Fraser ve Percy Wainwright'ın arasında gidip gelmek suretiyle bir dizi küfürlü söz düşündü. Bu ikisi ne halt yemeye buradaydı sanki? Birilerini boğazlama isteğiyle parmakları seğirdi ama bundan sonra ne yapacağına karar vermek adına bu işe yaramaz dürtüye karşı koydu.

Nereye gittiğine dair hiçbir net fikri olmaksızın, aceleyle yürümeye başladı. Percy kendisini görmüştü, bu kadarından emindi. Jamie görmemişti ama bu her an gerçekleşebilirdi. Bir general mi? Hay lanet... *Şimdilik bu konuda endişelenecek vakit yok.*

İkisinden biri bununla ilgili ne yapabilirdi?

Birkaç ay önce Philadelphia'da yaptıkları son konuşmadan beri -eski sevgili, eski kardeş, Fransız casusu ve baştan aşağı pislikle kaplı- Percy'yi görmemişti. Percy'nin, Grey'in hayatında ilk yeniden ortaya çıkışı -fiziksel olandan ziyade politik olarak- son bir baştan çıkarma çabasıyla ilgiliydi. Gerçi Grey'in fikrine göre bu baştan çıkarma uğraşı fiziksel de olsa ayak diremezdi. Teklif İngiliz hükümeti içindi: Percy'nin ekonomiyi elinde tutan gruplarının Fransız hükümetinin Amerikan Kolonileri ile ittifak yapmasını engellemeleri vaadi karşılığında değerli Kuzeybatı Bölgesi Fransa'ya yeniden teslim edilecekti.

Grey, Lord North'a -görev icabı- ihtiyatlı biçimde ilettikten sonra teklifi -ve Percy'yi- aklından silmişti. Bu teklifle ilgili ne yapıldığına ya da yapılmadığına dair hiçbir fikri yoktu.

Her koşulda artık çok geç, diye düşündü. Fransa, İsyancı kolonilerle nisan ayında bir antlaşma imzalamıştı. Fakat geriye sadece, bu antlaşmanın destek olma bakımından elle tutulur herhangi bir şeyle sonuçlanıp sonuçlanmayacağını görmek kalmıştı. Fransızların güvenilmez olduğu herkes tarafından bilinirdi.

Peki şimdi ne yapmalı? Kendini korumaya yönelik içgüdüsü onu kamptan sessizce sıvışıp mümkün olduğunca hızlı şekilde ortadan kaybolmaya zorluyordu. Germain, Jamie'ye kendisinin burada olduğunu söylemeyecekti, o kadarı konusunda önceden anlaşmaya varmışlardı. Kendisini durduran iki etmen vardı: İlki, İngiliz Ordusu'nun nerede ya da ne kadar uzakta olduğunu bilmemesi ve ikincisi, Percy hakkında duyduğu meraktı - ki bunun düşüncesizce alınan bir tehlike olduğunun farkındaydı.

İlerlemeye devam etti zira hareket etmemek devrilmek ve ayaklar altında ezilmek anlamına gelirdi. Birden kendini Papaz Woodsworth'ün yanında yürürken buldu. Uzun boylu papazın yüzü, her zamanki sakin ve asil tavrını bozan bir heyecanla kaplıydı. Öyle ki Grey bu duruma gülümsemekten kendini alamıyordu.

"Tanrı bizi buralara kadar güvenle getirdi Bert," dedi Woodsworth parıltılı gözlerle. "Ve bize zaferi bahşedecek. Bunu biliyorum."

"Ah." Grey bu ifadeye katılamayacağını anladığından, herhangi bir uygun cevap bulmak üzere aklını yokladı. "Sanırım yüce Tanrı'nın niyetini tahmin ettiğimizi farz edemeyiz ama merhamet edip bizleri koruyacağına dair inancım tam," demekte karar kıldı.

"Çok isabetli bir söz, Bert, çok yerinde konuştun." Ardından Woodsworth, Grey'in sırtına ses çıkaracak şekilde dostça vurdu.

60

QUAKER CEMAATİ VE İAŞE SUBAYLARI

Jamie, Nathaneal Greene'i çadırında hâlâ gündelik giyiminin içindeyken buldu; önündeki masada kahvaltıdan arta kalanlar duruyor ve elindeki bir mektuba doğru kaşlarını çatıyordu. Jamie'yi görünce mektubu derhal elinden bırakıp ayağa kalktı.

"İçeri buyurun beyefendi, lütfen. Bir şeyler yediniz mi? İsraf olacak bir yumurtam var." Kısa süre de olsa gülümsedi. Mektupla ilgili canını sıkan şey her neyse alnındaki kırışıklıklarda hâlâ pusuda bekliyordu. Jamie göz ucuyla baktı: mürekkep lekeleri ve yırtık pırtık kenarından anlaşıldığı kadarıyla resmi bir belgeden ziyade ailevî bir yazışma gibi görünüyordu.

Üzerine çiçekli kalp çizilmiş tahta bir kâsede ihmal edilmiş bir şekilde duran yumurtaya teşekkür edercesine bir baş selamı verirken, "Yedim, teşekkür ediyorum efendim," dedi Jamie. "Sadece, eğer bugün dışarıya çıkacaksanız, sizinle gelme ihtimalim olur mu diye merak ediyordum."

"Elbette!" Greene şaşkın ama memnun görünüyordu. "Önerilerinizin başımın üstünde yeri var, General."

"Öyleyse fikir alışverişinde bulunabiliriz," diye önerdi Jamie. "Zira farklı bir konuda bile olsa sizin tavsiyenizi göz önünde bulundurmam gerekiyor."

Greene, ceketi yarı giyilmiş hâlde duraksadı. "Gerçekten mi? Ne çeşit bir konu üzerine tavsiye?"

"Evlilik."

Greene'in yüzü şaşkınlık, şaşkınlığı bastırmak için saygılı bir teşebbüs ve bambaşka bir şey arasında bocaladı. Arkasına dönüp masada duran mektuba bir bakış attı ve ceketini omuzlarına yerleştirdi. "Tam da o hususta sağlam bir tavsiye benim de işime yarardı, General Fraser," dedi, dudaklarında buruk bir tebessümle. "Haydi, yola çıkalım öyleyse."

Kuzey-kuzeybatı yönüne doğru kamptan ayrıldılar. Greene'in yanında yıpranmış bir pusula bulunuyordu ve Jamie bir

an için Lord John'un emriyle William'ın Londra'dan gönderdiği ve hapishane yandığında yok olan altın kaplamalı usturlaba hâlâ sahip olabilmeyi diledi. Fakat içinde devinen karanlık his, yangın ve sonrasında olanlardan çok John Grey'le ilgiliydi.

Sohbetleri en başta sadece eldeki işle alakalı oldu: muhtemel yürüyüş hattındaki geçici ikmal depolarının konumu ve gerekirse geri çekilme, gerçi hiç kimse böyle bir ihtimalden söz etmiyordu. İngiliz Ordusu'nun hangi yöne doğru hareket ettiğine dair kayda değer bir şüphe yoktu. Devasa yükleri ve arkalarında yayılan sivil toplulukları ile o büyüklükteki kitle, yol seçimleri konusunda kısıtlı durumda olurdu.

Greene'in terk edilmiş bir çiftlik önerisine onaylayıcı bir baş işareti verirken, "Evet, bu işe yarar," dedi Jamie. "Sizce kuyu iyi durumda mıdır?"

Atının yönünü çiftliğe doğru çevirirken, "Öğrenmeye niyetliyim," dedi Greene. "Hava çoktan cehennem kadar sıcak oldu. Öğlene kadar kulaklarımızı kavurur diye tahmin ediyorum."

Hava sıcaktı; tabanca kabzaları ve yeleklerini çıkarmış, gündelik kıyafetle seyahat ediyorlardı. Ceketleri ise eyer topuzlarının üzerinde duruyordu fakat Jamie gömlek kumaşının sırtına yapıştığını ve ter damlalarının kaburga kemikleriyle yüzünden aşağı süzüldüğünü hissediyordu. Neyse ki kuyu hâlâ iyi durumdaydı. Su aşağıda görünür biçimde parıldıyordu ve içine atılan bir taş tatmin edici bir *şlop* sesi çıkarmıştı. Doldurduğu suyu önce içip sonrasında dolu bir kovayı kafasından aşağı boca eden Greene, "Evlilikle ilgili bir tavsiyeye ihtiyaç duymanızdan dolayı şaşkın olduğumu itiraf ediyorum General," dedi. Kirpiklerindeki suyu gözlerini kırparak uzaklaştırdı, kendini bir köpek gibi silkeledi ve kovayı, teşekkür edercesine başını sallayan Jamie'ye uzattı. "Sizin evliliğinizin mükemmel bir uyum içinde olduğunu düşünmüşümdür."

"Evet, şey, kafamı kurcalayan şey kendi evliliğim değil," dedi Jamie. Yeni bir kova suyu asılarak çekerken biraz hırıldıyordu, çünkü kuyunun çıkrığı çürümüştü ve bu yüzden eyer heybesinden bir ip alıp getirmek zorunda kalmıştı. "Ian Murray adındaki genç bir keşif erini tanıyor musunuz? Benim yeğenim olur."

"Murray. Murray..." Greene bir an için boş baktı ama sonrasında anladı. "Ah, o! Lanet olsun ona. Yeğeniniz mi dediniz? Onun bir Kızılderili olduğunu sanıyordum. O iddiada bana bir altın paraya mal oldu. Karım buna hiç memnun olmayacak. Zaten buna bağlı olmaksızın şu an mutlu olduğu da söylenemez," diye ekledi bir iç çekişle. Belli ki mektup gerçekten ailevîydi.

"Size o parayı geri vermesi için Ian'ı ikna edebilirim," dedi Jamie gülümsemesini bastırarak. "Eğer evlenmesi için ona yardım edebilirseniz." Kovayı kafasının üstüne kaldırıp, suyun verdiği ıslaklık sıcağı hafifletirken kendini bir anlık hazza teslim etti. Kuyunun dibindeki rutubetli taşların tadını taşıyan serinlikten derin ve minnettar bir nefes aldıktan sonra aynı şekilde kendini silkeledi.

"Quaker bir kızla evlenmeyi amaçlıyor," dedi gözlerini açarken. "Tanıştığımız zaman Bayan Hardman'la konuşmanızı duyduğumdan, sizin de bir Quaker olduğunuzu biliyorum. Bu yüzden merak ediyorum da, bir ihtimal, böyle bir evliliğin koşulları açısından nelere ihtiyaç duyulduğunu bana anlatabilir misiniz?" Eğer Greene Ian'ın, Jamie'nin yeğeni olduğunu öğrendiğinde şaşırmışsa, bu haber ona dilini yutturmuş gibi görünüyordu. Sanki daha sonra tükürebileceği bir kelimeyi arıyormuş gibi dudaklarını içe ve dışa doğru itti, nihayet bir tane buldu.

"Şey..." dedi adam. Düşünüp taşınırken bir süre daha duraksadı ve Jamie sabırla bekledi. Greene oldukça güçlü fikirlere sahip bir adamdı ve onları aceleyle beyan etmezdi. Fakat Jamie sorduğu soruda düşünüp taşınacak ne olduğunu merak ediyordu- Quaker gelenekleri düşündüğünden daha mı tuhaftı?

"Şey..." dedi Greene yeniden ve omuzlarını gevşetirken nefes verdi. "Söylemek zorundayım ki General, artık kendimi bir Quaker olarak görmemekteyim fakat gerçekten de o cemaatin içinde büyüdüm." Jamie'ye keskin bir bakış attı. "Ayrılma sebebimin onların dar kafalı ve batıl inançlı yöntemlerini beğenmemem olduğunu da söylemeliyim. Eğer yeğeniniz bir Quaker'a dönüşmeyi amaçlıyorsa, onu caydırmak için elinizden geleni yapmanızı tavsiye ederim."

"Oh, şey, sanıyorum bu da zorluğun bir parçası," diye cevapladı Jamie sakince. "Kendisi bir Quaker olmak istemiyor ve bence bu akıllıca bir karar, çünkü öyle biri olmaya hiç de uygun değil."

Greene duydukları üzerine biraz olsun rahatladı ve alaycı da olsa gülümsedi.

"Bunu duyduğuma sevindim fakat karısının Quaker olarak kalmasına hiç itirazı yok mu?"

"Sanırım aksini önermeyecek kadar mantıklı biri."

Bu söz Greene'i güldürdü. "Öyleyse muhtemelen evliliği yeterince iyi idare edecektir."

"Ah, kız için muhteşem bir koca olacaktır, bundan şüphem yok. Asıl zor görünen onları evlendirmek."

"Ah, evet." Greene tomar halindeki bir mendille ıslak yüzünü silerken, çiftliğin etrafına göz gezdirdi. "Aslında bu çok zor olabilir, eğer genç hanım... Şey... Biraz düşünmeme izin verin. Bu sırada, kuyu çalışır durumda ama burada barut depolayamayız. Yeterince korunak yok. Ayrıca bana bu havanın gök gürültülü fırtınalara işaret ettiği söylendi."

"Arka tarafta muhtemelen bir yeraltı mahzeni vardır," diye tahminde bulundu Jamie.

Gerçekten de vardı. Kapısı gitmişti. Cılız ve solgun bir sarmaşık düğümü köşeye terk edilmiş çürük patates çuvalından filizlenmişti. Sülükler yavaş bir çaresizlik içinde ışığa doğru sürükleniyordu.

"Burası işe yarar," diye karar verdi Greene ve her yere taşıdığı küçük deftere kurşun kalemle not aldı.

Atların içmesine izin verdikten sonra, kendi üzerlerine daha fazla su döküp hafif bir buhar çıkararak yola devam ettiler. Greene geveze biri değildi ve zihinsel süreci nihayet bir karara varana kadar bir ya da iki mil boyunca aralarında hiçbir konuşma geçmemişti.

"Quakerlar hakkında akılda tutulması gereken en temel şey şu ki," dedi doğrudan Greene, "birbirlerinin arkadaşlığına ve fikrine çok bağlıdırlar. Öyle ki sıklıkla cemaatleri dışındaki

dünyayı dışlayacak kadar. Peki... Yeğeniniz genç hanımın cemaatine takdim edildi mi?"

"Hımm..." dedi Jamie. "Kızın ağabeyinden öğrendiğim kadarıyla ikisi de Virginia'daki ufak bir yerdeki cemaatten, çocuk Kıta Ordusu'nda doktor olmak istediğinde ihraç edilmişler. Veya belki de ağabeyi ihraç edildiği için kız sadece onunla birlikte hareket etti. Bu kadarı bir fark yaratır mı bilmiyorum."

"Ah, anlıyorum." Greene tenine biraz olsun hava gelmesi ümidiyle ıslak gömleğini vücudundan ayırdı ama bu boşunaydı. Sıcaktan kaynayan kırsal alanın üzerindeki hava yün bir battaniye kalınlığındaydı. "Onların dedikleri gibi bir 'Savaşçı Quaker' mı?"

"Hayır, kendisi silahlanmayacak," dedi Jamie. "Fakat görünen o ki sadece orduyla bağlantılı olması bile cemaatini kızdırmış."

Greene burnundan derin bir nefes verdi ve Jamie boğazını temizledi. "Aslında Denzell Hunter'ın -Doktor Hunter- kendisi de nişanlı. Gerçi onun yolu bir nebze daha sorunsuz olabilir, çünkü evleneceği kız da bir Quaker oldu."

"Kız bir toplantı mı yaptı?" diye sordu Greene hızla. Jamie kafasını iki yana salladı.

"Hayır. Özel bir etkinlik... Gibiydi. Din değiştirme kısmı yani. Söylediklerine göre Quakerlar'da rahip ya da dini tören yokmuş?" Soru işaretini büyük bir özenle asılı bıraktı ve Greene tekrar burnundan nefes verdi.

"Gerçekten yoktur. Fakat sizi temin ederim General, bir Quaker üyesinin hayatında tam olarak özel olan hiçbir şey yokturhele ki ruhani meselelerde. Kendi babam, kişiyi Tanrı'nın yolundan ayırması muhtemel olduğundan, okumaya karşı çıkardı. Genç bir adam olarak okumakla kalmayıp, ilgi duyduğum bir konu olan askerî stratejiler üzerine yazılmış eserleri toplamaya başladığımda cemaatimizden bir inceleme komitesinin önüne çıkarıldım ve çeşitli sorgulara maruz kaldım. Eh, dediğim gibi, artık o inanca mensup değilim."

Nefes verip kısa bir süre için ufak gurultu sesleri çıkardı. Önümüzdeki yola doğru kaşlarını çatıyordu fakat Jamie, zihni

meşgulken bile Greene'in lojistiği göz önüne alarak civarla ilgili not tuttuğunu gördü.

Jamie'nin kendisi de havadaki belirli bir titreşimin farkına vardı ve Greene'in hissedip hissetmediğini merak etti. Tam olarak gürültü değil, kendisinin de iyi bildiği bir kargaşaydı bu: Askerler ve atlardan oluşan büyük bir kitle... Keşmekeşlerinin görülmesi için fazla uzakta ama oradaydılar. İngiliz Ordusu'nu bulmuşlardı. İngiliz keşif erlerinin bulunması ihtimaline karşı ilerideki ağaçlara doğru bakarken biraz yavaşladı, zira İngilizler takip edildiklerini o zamana dek çoktan öğrenmiş olmalıydılar.

Greene'in işitme duyusu daha az keskindi gerçi, belki de sadece dalgındı çünkü Jamie'ye şaşkınlıkla bakıyordu. Fakat kendisi de yavaşlamıştı. Jamie, Greene'in konuşmasını engellemek için bir elini ve çenesini kaldırdı, yolu takip ederek kendilerine doğru gelen bir atlı vardı. Toynak sesleri duyuluyordu. Jamie'nin atı da burun deliklerini genişletmiş şekilde kafasını yukarı savurup merakla hafif hafif kişnedi.

Jamie de Greene de silahlı gelmişti. Greene bir elini, heybesinin üzerinde dengede duran tüfeğine yerleştirdi. Jamie tüfeğini askısında bırakıp eyer kılıflarında duran tabancaları yokladı. At sırtında uzun namlulu bir silahı ateşlemek zordu.

Ancak atlı yavaş bir şekilde geliyordu. Jamie'nin tabancanın tutma yerindeki eli gevşedi ve Greene'e dönerek kafasını iki yana salladı. Beklerken atların dizginlerini çekip durdular ve kısa süre sonra atlı, görüş mesafesine girdi.

"Ian!"

"Jamie Dayı!" Onları görünce Ian'ın yüzü rahatlayıp canlandı ve bu boşuna değildi. Geyik derisinden pantolon, pazen gömlek ve saçındaki kuş tüyleriyle bir Mohawk gibi giyinmişti. Eyer topuzunun üzerinde ise kanı atın bacağından aşağı yavaşça süzülen uzun, tüylü, gri renkli bir gövde uzanıyordu.

Fakat bu hayvan ölü değildi; Rollo kıpırdanıp başını yukarı kaldırarak yeni gelen kişilere bir kurdun sarı gözleriyle ters ters bakıyordu ama Jamie'nin kokusunu tanıyınca bir kez havladıktan sonra hızlı hızlı soluyarak dilinin ağzından sarkmasına izin verdi.

"Köpeğe ne oldu peki?" Jamie atını yanları sıra sürdü ve bakmak için öne eğildi.

Köpeğe doğru sitem edercesine kaş çatarken, "Aptal şey ağırlıklı bir tuzağa düştü," dedi Ian. Daha sonra büyük köpeğin boynundaki kabarık tüyleri nazikçe kaşıdı. "Şunu bil ki, benden önce gitmemiş olsaydı oraya kendim de düşebilirdim."

Jamie, "Yarası ağır mı?" diye sordu. Öyle olduğunu sanmıyordu. Rollo hâlâ General Greene'e her zamanki değerlendirme bakışını atıyordu - çoğu insanın birkaç adım geriye çekilmesine sebep olan bir bakıştı bu. Rollo'yu sabit tutmak için elini tüylerinin arasına sokmuş hâlde başını iki yana salladı.

"Hayır ama bacağı yarılmış ve topallıyor. Onu bırakacak güvenli bir yer arıyordum. Yüzbaşı Mercer'a geldiğimi bildirmek zorundayım. Gerçi madem buradasın- Ah, iyi günler efendim," dedi Rollo'nun bakışlarına karşılık olarak çoktan atıyla geri çekilmiş olan Greene'e. Ian kabaca bir selam verip yeniden Jamie'ye döndü. "Madem buradasın, acaba Rollo'yu yanında kampa götürüp bacağıyla Claire Yenge'nin ilgilenmesini sağlayabilir misin?"

Jamie duruma boyun eğip, "Ah, evet," dedi ve eyerinden sarkarak sırılsıklam mendilini el yordamıyla aramaya koyuldu. "İzin ver önce yarasını bağlayayım. Kanının pantolonumun her yerine bulaşmasını istemem. At da böyle bir şeyden hoşlanmayacaktır."

Greene boğazını temizledi.

"Hazır siz bildirmekten bahsetmişken, Bay... Murray?" diye sordu Greene ve başını evet anlamında sallayan Jamie'ye yandan bir bakış attı. "Yüzbaşı Mercer'a olduğu gibi bize de raporunuzun faydalı kısımlarını anlatabilir misiniz acaba?"

"Evet, efendim," dedi Ian nazik bir şekilde. "Ordu şu anda üç kısma ayrılmış durumda ve bu kısımların aralarında fevkalade uzunlukta bir dizi yük arabası bulunuyor. Söyleyebileceğim kadarıyla -ki yürüyüş kolu boyunca bütün yolu görmüş olan bir başka keşif eriyle bilgi alışverişinde bulundum- Freehold adında bir yere doğru gidiyorlar. Zemin saldırıya çok uygun değil -kullanılmış bir mendil gibi katlanmış, her yeri derin yarıklar ve

parçalı akarsularla bölünmüş hâlde- fakat diğer keşif eri bunların ötesinde savaş için uygun olan çayırların bulunduğunu söyledi. Onları burada pusuya düşürüp def edebilirsiniz."

Greene hızlı sorular sordu. Ian bazılarını cevaplayabilirken kimilerinin yanıtını veremedi. Bu sırada Jamie köpeğin bacağını sarmanın çaresine bakıyordu. Çok derin olmamasına rağmen fena bir kazık yarası vardı. Kazığın zehirli olmamasını umdu. Yerliler bunu bazen yaralı bir geyik ya da porsuğun tuzaktan atlaması ihtimaline karşı yaparlardı.

Jamie'nin atı, sırtında bir kurt taşıma ihtimaline bayılmamıştı ama nihayetinde ikna olmuştu. Ara sıra arkasına doğru yönelttiği gergin bir göz devirme hareketi dışında artık yüklenmişlerdi.

"Bekle köpekcik," dedi Ian, Rollo'nun üzerine eğilip kulaklarının arkasını kaşırken. "Geri döneceğim, tamam mı? Teşekkürler Dayı." Ve Greene'e verdiği kısa baş selâmının ardından uzaklaştı. Besbelli onun atı da Rollo'yla arasına mümkün olduğunca çok mesafe koymak istiyordu.

Köpeğin yaydığı kötü kokuya burun kıvırarak, "Yüce Tanrım," dedi Greene.

"Evet, şey..." dedi Jamie boş vermiş bir ifadeyle. "Karım, birazcık kokladıktan sonra herhangi bir kokuya alışıldığını söyler."

"Neden? Kendisi aşçı mı?"

"Ah, hayır. Bir doktor. Kangren, bilirsiniz, iltihaplı bağırsaklar gibi şeylerle uğraşır."

Greene göz kırptı. "Anlıyorum. Son derece ilginç bir aileniz var Bay Fraser." Öksürdü ve uzaklarda hızla gözden kaybolan Ian'ın ardından baktı.

61

AYRILMAZ BİR ÜÇLÜ

Jamie yolculuğundan yarı ıslak, kırışık ve darmadağın duruşunun haricinde tamamen tazelenmiş gibi görünen General

Greene ve kana bulanmış -hoşnutsuz olmasına rağmen ağır yaralanmamış- Rollo ile birlikte döndü.

Rollo'nun kulaklarının arkasından hafifçe kaşırken, "İyi olacak," dedim. Kesik çok kanamıştı ancak derin değildi. "Yarayı dikeceğimi sanmıyorum."

"Bunun için seni biraz olsun suçlayamam, Sassenach," dedi Jamie. Bunu söylerken, bacağını temizleyip merhem sürdükten sonra sargıya almama katlanmasına rağmen üzerinde daha fazla oynama yapmama hiçbir şekilde izin vermeyecek gibi görünen köpeğe bakıyordu.

"Sağlam çoraplarım nerede?"

"Diğer çamaşırlarınla birlikte bavulun içinde," diye cevap verdim sabırla. "Her sabah oldukları yerdeler. Bunu bildiğinden eminim?"

"Biliyorum," diye itiraf etti. "Benimle ilgilenmenden hoşlanıyorum sadece."

Çorapları yerlerinden çıkarırken, "Pekâlâ," dedim manalı şekilde. "Onları sana giydirmemi ister misin?"

Elimden çorapları alırken, "Hayır, bunu halledebilirim," dedi Jamie. "Fakat gömleğimi bulabilir misin?"

Gömleği aynı bavuldan alıp silkelerken, "Sanırım bunu yapabilirim, evet," diye cevapladım. "General Greene bu sabah nasıldı?"

Temiz beyaz bir gömleği -daha önce belirttiğim gibi tek temiz beyaz gömleğini- kafasından geçirirken, "İyi. Ona Quaker usulü evliliğin nasıl olduğunu sordum. Görünüşe göre sorun, Denzell ve Dottie'nin toplantı denen şeye sahip olmamaları. Evlenemeyecekleri anlamına gelmiyor ama düzgün şekilde yapmaları için kendi cemaatlerini kapsayacak şekilde olacak. Şeffaflık Heyeti denen bir şey var. Gelin ve damada tavsiyede bulunmak için onlarla buluşup birbirlerine uyum yakaladıklarından ve adım attıkları şeyle ilgili biraz bilgi sahibi olduklarından emin oluyorlar." Gömleğini giyip bana doğru sırıttı. "Bana bunları anlattığı sırada düşünmeden edemedim, o tür bir heyet evlendiğimiz zaman bizimle ilgili neler söylemek zorunda kalırdı?"

"Eh, adım attığımız şeyle ilgili bizim bildiğimizden daha fazlasını bilmezlerdi," dedim neşeli bir şekilde. "Sence birbirimize uygun olduğumuzu düşünürler miydi?"

"Baktığımı görmediğin zamanlarda sana nasıl baktığıma şahit olsalardı Sassenach, o zaman evet, öyle düşünürlerdi." Jamie beni hızla öpüp saç fırçasını aramak için etrafa bakındı.

"Saçlarımı benim için toplayabilir misin? Birliklerimi bu hâlde teftiş edemem." Saçları deri bir iple arkadan özensizce toplanmıştı, tek tük nemli saç telleri yüzüne yapışmıştı.

"Tabii ki. Kaçını teftiş edeceksin? Ve ne zaman?" Onu tabureye oturtup tarakla işe koyuldum. "Kırsal alanda kafa üstü düştün mü sen? Saçında püsküllü çimen ve yapraklarla şu mürver ağaçlarının yaptığı kanatlı tohumlardan var. Ah, bu da cabası!" Buklelerine dolaşmış olan minik yeşil bir tırtılı dikkatlice alıp merakla işaret parmağıma iliştirerek ona gösterdim.

"*Thalla le Dia*," dedi tırtıla. Tanrı yolunu açık etsin. Ardından hayvanı dikkatle kendi parmağına aldı, çadır kapağına getirdi ve çimenlerin üzerine bıraktı.

Geri dönüp tekrar otururken, "Hepsini teftiş edeceğim, Sassenach," dedi. "Son iki bölüğüm bu sabah giriş yaptı. Şimdiye kadar bir şeyler yemiş ve biraz dinlenmişlerdir. Sormak istediğim asıl şey," diye ekledi bana bakmak için kafasını yukarı çevirirken, "benimle onlara göz atmak için gelir misin Sassenach? Herhangi birini savaşmaktan alıkoymaya ya da kimilerinin az da olsa tedavisiyle ilgilenilmesine gerek olup olmadığına bakmak için..."

"Evet, elbette. Ne zaman?"

"Bir saat sonra tören alanına gelebilir misin?" Hafifçe parıldayan kestane rengi kuyruğun üzerine bir elini bastırdı, ikiye katladı ve ensesinde kurdeleyle bir araya tutturdu.

"Evet, görkemli oldu. Bunun dışında kıyafetim uygun mu?"

Duruşunu dikleştirdi ve gömleğine dökülmüş yaprak parçalarını temizledi. Kafasının üstü çadıra değiyordu. Kendisi ise güneş ve yaklaşan savaşın bastırılmış heyecanıyla ışıl ışıldı.

Yeleğini uzatırken duygusuzca, "Lanet olası savaş tanrısı Mars gibi görünüyorsun," dedim. "Askerlerini korkutmamaya çalış."

Yeleğini giyerken ağzı garip bir şekle büründü ama gözlerini benimkilere dikip ciddiyetle konuştu.

"Ah, benden korkmalarını istiyorum, Sassenach. Onları savaştan sağ salim çıkarmak için bir fırsatımın olmasının tek yolu bu."

***

Harcayacak bir saatim varken, günlük tıbbî malzemelerinin olduğu çantamı alıp ordunun yanında bulunan hasta sivillerin sık sık altında toplandığı ulu ağaca gittim. Ordu doktorları zaman bulurlarsa askerlerin yanı sıra sivillere de bakıyordu - ama bugün çok yoğunlardı.

Her zamanki hastalık ve hafif yaralanmalardan oluşan bir yelpaze vardı: derine gömülmüş bir kıymık (iltihaplanmış hâldeydi, kıymığı çıkardım ve yarayı mikroplardan arındırıp sargıya aldıktan sonra merhem sürdüm); çıkık bir başparmak (hastanın şakalaşma sırasında birini tekmelemesinden kaynaklanmıştı ama yerine bir dakika da oturttum); yarılmış bir dudak (dikiş atılması ve mikrop kırıcı merhem sürmem gerekti); ağır yaralı bir ayak (odun kırarken dikkatsizlik sonucu olmuştu, yirmi sekiz dikiş attım ve koca bir sargı yaptm) kulak iltihabı olan bir çocuk (soğandan yapılan yara lapası ve söğüt kabuğu çayı reçetesi yazdım) karın ağrısı çeken bir başka çocuk (nane çayı verdim ve türü bilinmeyen kuşların yuvalarından tazeliğinden emin olunmayan yumurtaları yememesi konusunda tembih ettim)... Sakatlıklarla ilgilenirken ilaca ihtiyaç duyan az sayıdaki hastayı daha sonra ilgilenmek üzere bir kenara aldım. Daha sonra -güneşe tedbirli bir bakış atıp- söğüt kabuğu, nane ve kenevir yapraklarından ilaç paketleri hazırlayıp dağıtmak üzere onları çadırıma yönlendirdim.

Çadır kapağı açıktı, şüphesiz ben kapalı bırakmıştım? Çadırın loşluğuna doğru kafamı eğip aniden durdum. Önümde uzun boylu bir kişi duruyor ve görünüşe göre ecza dolabımı karıştırıyordu. Sert bir şekilde, "Sen onunla ne halt ediyorsun?" diye sorduğumda bu kişi korkuyla sarsıldı.

Gözlerim çadırın ışığına artık alışmıştı ve hırsızın- eğer ger-

çekten öyleyse- bir Kıta Ordusu subayı, bir yüzbaşı olduğunu gördüm. Bana üstünkörü bir selam verirken, "Affedersiniz hanımefendi," dedi. "Burada ilaç ikmali bulunduğunu duymuştum. Ben-"

"Evet, var ve onlar benim." Bu biraz nezaketsiz durunca -gerçi kesinlikle onun tavrının da oldukça haşin olduğunu düşünüyordum- sözümü biraz yumuşattım. "Neye ihtiyacınız var? Sanırım biraz ayırabilirim-"

"Sizin mi?" Pahalı bir profesyonel eşya olduğu çok açık olan dolaptan bana doğru baktı ve kaşları yukarı kalktı. "Böyle bir şeyle sizin ne işiniz var?"

Kafamın içinde pek çok muhtemel cevap uçuştu ama onu yeterince görememenin şaşkınlığından sıyrıldığımdan hiçbirini vermedim. Tarafsız bir, "Kim olduğunuzu sorabilir miyim?" sorusunda karar kıldım.

"Ah." Hafifçe şaşkın göründü ve telaşlı bir şekilde beni başıyla selamladı. "Özür dilerim. Yüzbaşı Jared Leckie. Hizmetinizdeyim, hanımefendi. İkinci New Jersey alayında doktorum."

Kim olduğumu merak ederek bana dikkatlice baktı. Elbisemin üzerine büyük cepleri olan keten bir önlük giyiyordum. Bu cepler hâlâ her çeşit alet, sargılar, merhem, sıvı şişeleri ve kavanozlarla doluydu. Ayrıca çadırın içine girdiğimde geniş kenarlı şapkamı çıkarmıştım ve her zamanki gibi başlık takmıyordum. Aslında saçımı toplamıştım ama çoktan gevşemiş ve nemli bir şekilde kulaklarıma dolanmıştı. Benim bir çamaşırcı kadın olduğumdan ve kirli çamaşırları -ya da muhtemelen daha kötü şeyleri- toplamaya geldiğimden şüphelendiği aşikârdı.

Nazik bir selam olduğunu düşündüğüm bir şekilde kendimi dikleştirip, "Ben Bayan Fraser," dedim. Etkilenmemiş göründüğünü anlayınca "Eee... Bayan General Fraser yani," diye ekledim.

Kaşları yukarı fırladı ve beni alenen baştan aşağı süzerken gözleri önlüğümün üst ceplerine takıldı. Bunlardan birindeki beceriksizce rulo yapılmış sargı bezi açılarak ön tarafıma doğru iniyordu. Ayrıca bir kavanoz çadıruşağı otunun mantarı gevşediği için, kötü kokusu kampın diğer belirli kokularını bastırı-

yordu. Yaygın olarak "şeytantersi" olarak bilinirdi ve bu boşuna değildi. Kavanozu dışarı çıkarıp mantarını daha sıkı şekilde kapattım. Bu hareket her nedense ona bir güvence vermiş gibi göründü.

"Ah, demek general bir doktor, anlıyorum," dedi.

"Hayır," dedim. Pek de parlak zekâlı görünmeyen genç Yüzbaşı Leckie ile zahmetli bir işim olacağını anlamaya başlamıştım. "Kocam bir askerdir. Doktor olan benim."

Sanki ona bir fahişe olduğumu söylemişim gibi gözlerini bana dikti ve sonrasında şaka yaptığımı farz etme hatasını yapıp içtenlikle güldü. Bu noktada hastalarımdan biri, bir yaşındaki oğlunun kulağı iltihaplanmış olan genç bir anne, başlığı özenle takılmış kafasını tereddütle çadırın içine uzattı. Kırmızı suratlı ve inleyen küçük oğlu kollarındaydı.

"Sizi beklettiğim için özür dilerim, Bayan Wilkins," dedim. "Çocuğu içeri alın, ağaç kabuğunu onun için derhal getireceğim."

Yüzbaşı Leckie kadına kaşlarını çatıp daha yakına gelmesini işaret etti. Kadın gergin bir şekilde bana baktı ama adamın eğilip küçük Peter'a bakmasına izin verdi.

Yıkanmamış ve büyük bir başparmağını Peter'ın salyalı ağzında gezdirdikten sonra oldukça suçlayıcı bir tavırla, "İnatçı bir dişi var." dedi. "Dişin çıkması için damağının kesilerek açılması gerekiyor." Yüksek ihtimalle hijyenden son derece uzak bir neşter ya da bisturi bulunan cebini yoklamaya başladı. Havanıma bir miktar ufalanmış söğüt ağacı kabuğu dökerken, "Diş çıkarıyor," diyerek onayladım. "Fakat ayrıca kulağında iltihap var ve dişi yirmi dört saat içinde kendiliğinden çıkacaktır."

Adam öfkeli ve şaşkın bir şekilde aniden bana saldırdı. "Benim yanıldığımı mı iddia ediyorsunuz?"

Oldukça sakin bir şekilde "Eh, evet." dedim. "Yanılıyorsunuz. Sol kulağına daha iyi bakmak isteyebilirsiniz. Orası-"

"Ben, hanımefendi, bir Philadelphia Tıp Fakültesi mezunuyum."

Öfkelenmeye başlayarak, "Tebrik ederim," dedim. "Fakat yine de yanılıyorsunuz."

Böylece kendisini bir an için nutku tutulmuş hâle getirip kabuğu toza dönüştürme işini bitirdim. Bu tozu düzgünce paket yaptığım kare şeklindeki bir gazlı beze döküp, ilacın demlenmesi ve nasıl verilmesi gerektiğinin yanı sıra soğan merheminin nasıl uygulanacağıyla ilgili talimatlarla birlikte Bayan Wilkins'e uzattım. Paketi sanki patlayabilecek bir şeymiş gibi aldı ve Yüzbaşı Leckie'ye hızlı bir bakış atarak kaçıp gitti. Küçük Peter'ın inlemeleri artık uzaklardan geliyordu.

Derin bir nefes aldım.

Mümkün olan en nazik şekilde, "Şimdi," dedim. "Eğer ilaç yapılabilecek otlara ihtiyaç duyuyorsanız, Doktor Leckie, hazırda iyi bir miktar mevcut. Sizin için-"

Bir turnanın kurbağayı dikkatlice izlemesi gibi düşmanca bakışları ve boncuk gibi gözleriyle dimdik duruyordu artık. Ters bir şekilde, "Hizmetinizdeyim, hanımefendi," dedi ve ağır adımlarla yanımdan geçip gitti.

Gözlerimi kafamın üzerindeki keten kumaşa doğru yuvarladım. Duvar kertenkelesine benzeyen ufak bir yaratık çadır kumaşına tutunmuş, herhangi bir duygu ifadesi olmaksızın beni seyrediyordu.

"Arkadaş edinmenin ve insanları etkilemenin yolları." diye açıkladım ona. "Not al." Sonra çadır kapağını geri itip bir sonraki hastayı içeri gelmesi için çağırdım.

***

Saçımı kıvırarak bir yığın hâline getirip geniş kenarlı şapkamın altına çabucak topladıktan sonra koşmaya başladım, teftişine başlamak üzere olan Jamie ile buluşmak için acele etmeliydim. Son derece sıcak bir gündü. Güneşe yalnızca birkaç dakika maruz kalmak, burnum ve yanaklarımı uyarı verircesine sızlattı.

Jamie bana usulca selam verip teftiş edilmek için sıraya girmiş olan askerlerin arasındaki ilerleyişine adamları ve subayları selamlayarak, sorular sorarak ve emir erine yapılacak işlerle ilgili notlar tutturarak devam etti.

Jamie'nin yanında -kibar bir Alman delikanlısı ve belki on dokuz yaşındaki- Teğmen Schnell, yaver olarak bulunuyordu.

Ayrıca tanımadığım ama üniformasından anladığım kadarıyla artık hangi birlikleri teftiş ediyorsak onlardan sorumlu yüzbaşı olan iri yarı bir beyefendi vardı. Onları askerlere gülümseyerek takip ettim. Yanlarından geçerken herhangi bir alenî hastalık, yaralanma ya da sakatlık belirtisi olup olmadığını anlamak için adamlara hızlı bakışlar atıyordum - Jamie'nin aşırı sarhoşluğu benim uzman görüşüme başvurmadan tespit edebileceğinden emindim.

Söylediğine göre üç yüz asker vardı ve çoğu oldukça iyi durumdaydı. Yürümeye ve baş selamı vermeye devam ettim, fakat aslında Yüzbaşı Leckie'nin acılar içinde kıvrandığını düşlüyordum. Gözüme sıradaki tuhaf bir şey iliştiğinde, Leckie'nin kaba eti ya da testis kıvrımına gömülmüş bir tüfek mermisi ile geçici ama küçük düşürücü şekilde yaralandığını hayal ediyordum.

Önümdeki asker, omzundaki tüfeği ve tam karşıya odaklanmış bakışlarıyla yıldırım gibi dimdik duruyordu. Uygulaması kusursuz biçimde doğruydu ama başka hiçbir asker bunu yapmıyordu. Milis askerleri işlerinin ehliydi fakat genelde askerî titizliğin maksadını anlamazlardı. Askere göz gezdirdim, yanından geçtim- ve yeniden arkama baktım.

"Ulu Tanrım!" diye haykırdım ve Jamie'nin beni duymasını yalnızca katıksız şans engelledi, zira kendisinin dikkati bir habercinin ani gelişiyle dağılmış vaziyetteydi.

Geriye dönmek iki hızlı adım sürdü; eğildim ve kirli, sarkık şapka kenarının altından dikkatle baktım.

Altındaki yüz, insanın keyfini kaçıran karanlık bir bakışla sert bir ifade takınmıştı ve benim için bütünüyle tanıdıktı.

Kıyafetinin kolundan yakalayıp, "Lanet olası!" diye fısıldadım. "Burada ne yapıyorsun?"

Kılını bile kıpırdatmadan, "Anlatsam da inanmazsın," diye fısıldadı o da. "Yürümeye devam et, canım."

Şaşkınlığım çok büyüktü ama fark edilmemeye çalışarak bir araba tekerleğinin ardına çömelip sıranın arka tarafında gizlenen ufak biri dikkatimi çekmemiş olsaydı, söylediğini yapmış olabilirdim.

"Germain!" dedim ve Jamie gözlerini dört açmış şekilde dönüverdi.

Germain bir anlığına kaskatı kesildikten sonra kaçmaya yeltendi ama çok geç kalmıştı; Teğmen Schnell* isminin hakkını vererek sıranın içinden fırlayıp onu kolundan yakaladı.

Bakışları Jamie ile Germain arasında merakla gidip gelirken, "Sizin mi efendim?" diye sordu.

Birçok kişinin korkudan aklını kaçırmasına sebep olacak bir ses tonuyla, "Evet, öyle," dedi Jamie.

Teğmen Schnell'in elinden kendini kurtarmaya çalışırken gururla, "Ben bir emir eriyim!" dedi Germain. "Burada bulunmam gerekiyor!"

"Hayır, değilsin," diyerek güvence verdi büyükbabası. "Ayrıca emir eri derken neyi kast ediyorsun? Kimin emir eri?"

Germain derhal John'un bulunduğu yöne baktı. Sonra yaptığı hatayı fark ederek bakışlarını geri çekti ama artık çok geçti. Jamie tek bir uzun adımda John'a ulaşıp başındaki şapkayı kafasından hızla çekti.

Bu suratın Lord John Grey'e ait olduğu teşhis edilebilirdi ama yalnızca onu çok iyi tanıyan biri tarafından... Bir gözüne siyah keçeden bir yama takmıştı. Diğeri sağlamdı ama kir ve berelerle gizlenmişti. Gür ve sarı saçlarını en fazla üç santim uzunluğunda kesmiş ve görünüşe göre o kadarına da çamur sürmüştü.

Kayda değer bir özgüvenle kafasını kaşıdıktan sonra tüfeğini Jamie'ye uzattı.

Net bir sesle, "Size teslim oluyorum, efendim," dedi. "Bizzat size. Aynı şekilde emir erim de..." dedi bir elini Germain'in omzuna koyarak. Teğmen Schnell, sanki Germain kor ateşmiş gibi onu bıraktı.

Ciddi bir şekilde, "Teslim oluyorum efendim," dedi Germain ve selam verdi.

Daha önce Jamie'yi kelimeleri bulamaz hâlde hiç görmemiştim - o halde değildi ama buna yakın bir durumdaydı. Burnundan kuvvetlice nefes verdikten sonra Teğmen Schnell'e döndü.

* (Alm.) Hızlıca.

"Tutuklulara Yüzbaşı McCorkle'ın yanına kadar refakat edin, Teğmen."

"Eee..." dedim özür dilercesine. Merhametsiz bir çift mavi göz kendi etrafında dönüp benden yana baktı, üzerindeki kaşlar da havaya kalkmıştı.

John'a doğru kısa bir bakış atıp elimden geldiğince tatlılıkla, "Yaralanmış," dedim. Jamie'nin dudakları kısa bir süre için birbirine kenetlendi ama sonra başıyla onayladı.

"Tutukluları ve Bayan Fraser'ı Benim çadırıma götürün, Teğmen." Neredeyse bir nefeste, John'a doğru döndü. "Teslim olmanızı kabul ediyorum, Albay," dedi buz gibi bir nezaketle. "Ve kaçmayacağınıza dair şeref sözünüzü de. Size daha sonra katılacağım."

Ve bu sözle birlikte yalnızca göze çarpan bir tavır olarak tarif edilebilecek bir şekilde üçümüze sırtını döndü.

***

Dikkatle bakarken, "Gözüne ne oldu Tanrı aşkına?" diye sordum. Küçük ilk yardım çadırımdaki portatif karyolada John vardı ve çadır kapağı mümkün olduğunca fazla ışığın içeri gelmesini sağlamak için açık duruyordu. Gözü yarı kapalı hâle gelene kadar şişmişti ve keçe yamanın soyulduğu yerdeki siyah bir halkayla çevrelenmişti. Altında duran et yeşil, mor ve iğrenç bir sarı renk barındıran solgun bir palete dönüşmüştü. Gözün kendisi pazen bir iç eteği kadar kızarmıştı ve göz kapaklarının iltihaplı durumuna bakılırsa bir süredir neredeyse durmaksızın sulandığı söylenebilirdi.

Tam bir soğukkanlılıkla, "Seninle yattığımı söylediğimde kocan bana yumruk attı," dedi. "Seninle tekrar bir araya geldikten sonra aynı türden herhangi bir şiddet eylemine başvurmadığını umuyorum?"

İkna edici bir İskoç sesi çıkarmayı becerebilseydim, şimdi bunu yapardım. Bu durumda ona yalnızca kızgın bir şekilde baktım.

"Seninle kocam hakkında konuşmayı kesinlikle reddediyorum," dedim. "Uzan, kahrolası."

Yüzünü acıyla buruşturarak karyolaya tekrar yaslandı. Bunu seyrederken "Sana iki yumruk attığını söyledi," diye belirttim. "İkincisi nereye geldi?"

"Karaciğere." Büyük bir dikkatle karnının alt kısmına dokundu. Gömleğini kaldırıp hasarı inceledim ki bu, kalça kemiğine doğru süzülen mavi damarlar ile muazzam bir çürük ve biraz daha fazlası anlamına geliyordu. "Karaciğerin orada değil," diye bilgilendirdim onu. "Diğer tarafta."

"Ah." Şaşkın görünüyordu. "Emin misin?"

"Evet," diyerek onu temin ettim. "Ben bir doktorum. Gözüne bakmama izin ver."

Müsaade beklemiyordum ama o da direnmedi.

Ben göz kapaklarını mümkün olduğu kadar açarken uzanıp çadırın tavanına baktı. Göz akı ve göz zarı fena hâlde iltihaplanmıştı ve loş ışık bile gözünü fazlasıyla yaşartıyordu. İki parmağımı havaya kaldırdım.

Daha ben soramadan, "İki," dedi. "Ayrıca yukarı, aşağı, sağa ve sola bakmamı emretmeden önce söyleyeyim... Yapamam. Dışarıyı görebiliyorum -gerçi biraz bulanık ve her şeyi çift görüyorum- ama göz bebeğimi hiçbir şekilde hareket ettiremiyorum. Doktor Hunter bir çeşit kemiğin bir kası hapsettiği şeklinde görüş belirtti. Kendisini bunun çaresine bakacak kadar yetkin bulmadı."

"Benim yapabileceğimi düşündüğün için gururum okşandı."

"Becerilerinize dair sonsuz güven duyuyorum, Doktor Fraser," dedi nazikçe. "Ayrıca, başka seçeneğim var mı?"

"Hayır. Kıpırdamadan dur, işte... Germain!" Gözümün ucuyla kaçak, belli belirsiz suçluluk taşıyan görüntüsüyle yanıma yanaştı.

Şüpheli bir -ya da iki- kabarıklık fark edince, "Gömleğinde ne olduğunu bana söyleme," dedim. "Suça aracı olmak istemiyorum. Hayır, bekle, canlı mı o?"

Germain emin değilmişçesine kabarıklığı dürttü ama hareket etmeyince kafasını iki yana salladı. "Hayır, Grandmerè."

"İyi. Gelip şunu tut, olur mu?"

Ona cep aynamı verdim ve içeriye bir ışık demetinin girmesi için çadır kapağını sabitledikten sonra yansıyan ışığın doğruca John'un gözüne gelmesi için Germain'in elini ayarladım. Işık gözüne çarptığında John hafifçe inledi ama gözü korkunç şekilde yaşarsa da karyolanın kenarlarını itaatkâr biçimde kavradı ve hareket etmedi. İsabet olmuştu; gözün yaşarması bakterileri temizleyebilir ve göz yuvarlağının çıkarılmasını daha kolay hâle getirebilirdi. En küçük dağlama demirimi seçip alt göz kapağının altına geçirirken Denny'nin haklı olabileceğini düşündüm. Düz, pürüzsüz ve kürek şeklinde olduğundan, bu iş için bulabildiğim en uygun şeydi. Göz yuvarlağının küresini yukarı doğru kesinlikle hareket ettiremedim zira ufacık bir baskı bile John'un betini benzini attırıyordu. Az da olsa sağa sola oynatabiliyordum ve gözünün hemen altındaki hassasiyete bakarak hasarın zihinsel bir tasvirini oluşturmaya başladım. Hemen hemen kesinlikle "patlama" kırığı denilen bir şeydi. Orbital tabanın narin kemiğini kırıp, yerinden ayrılmış bir parçasını iç rektus kasının bir kısmıyla birlikte üst çene sinüslerine doğru zorluyordu. Kasın kenarı kırığı yakalayarak göz yuvarlağını hareketsiz hâle getiriyordu.

Doğrularak, "Lanet İskoç!" dedim.

"Onun suçu değil." dedi John. "Onu ben tahrik ettim." Sesi neşeli gelince soğuk bir bakış attım.

"Artık senden hoşlanmıyorum," diye bilgilendirdim onu. "Bunu sevmeyeceksin ama sana müstahak. Hangi akla hizmet- Hayır, şimdi anlatma."

"Meşgulüm."

Uysal görünerek ellerini midesinin üzerinde kavuşturdu. Germain pis pis güldü ama hak ettiği ters bakışı kendisine yönelttiğimde bundan vazgeçti.

Konuşmadan bir şırıngayı -tesadüf bu ya, Doktor Fentiman'ın penis şırıngasıymış, ne kadar da uygun- sulanmaya karşı tuz solüsyonuyla doldurdum ve iğne burunlu ufak kerpetenimi buldum. Eğreti spatulamla yere tekrar bir bakış atıp kavisli minik bir iğne ile düzgünce kesilmiş ıslak bir cerrahi iplik hazırladım. Kas ucunun uzunca süre sıkışmış olmaktan kaynaklı fazla

yıpranıp yıpranmadığına ve yerinden oynatıldıktan sonra ne kadarının işlevli kalabildiğine bağlı olarak dikiş atmak zorunda kalmadan halledebilirdim ama gerekmesi ihtimaline karşı, en iyisi ipliği el altında bulundurmaktı. Bu ihtiyacın hiç ortaya çıkmamasını umuyordum; o kadar fazla şişkinlik vardı ki... Fakat bunun hafiflemesi için günlerce bekleyemezdim.

Canımı asıl sıkan şey kırılmış parçanın acilen yerine oturtulması ve kasın serbest bırakılmasından çok, uzun vadedeki yapışma ihtimaliydi. İyileşmeye yardımcı olmak için gözün tamamıyla hareketsiz tutulması gerekiyordu ama bunu yapmak kasın göz çukuruna yapışarak kalıcı şekilde ve kelimenin tam manasıyla gözü dondurmasına sebep olabilirdi. Bölgeyi kaplamak için kaygan bir şeye ihtiyacım vardı; tahriş edici olmayan ve biyolojik olarak hareketsiz bir şey. Kendi zamanımda steril gliserin damlaları anında temin edilebilirdi ama burada...

Belki yumurta beyazı? Muhtemelen hayır, diye düşündüm. Vücut sıcaklığı onu yavaş yavaş kaynatabilirdi. Peki başka ne olabilirdi?

"John!"

Arkamdan gelen şaşkına dönmüş bir ses, elimde iğneyle o tarafa doğru dönmeme sebep oldu. Şık bir peruk ve mavi-gri renkli kadifeden bir takımla iki dirhem bir çekirdek görünen bir beyefendi, hastama dehşete düşmüş şekilde bakarken çadır kapağının hemen içinde duruyordu.

Arka planda beni fark eden Percy Beauchamp, "Ona ne oldu?" diye sordu.

"Ciddi bir şey değil," dedim. "Siz-"

"Git buradan," dedi John, daha önce kullandığını hiç duymadığım bir sesle. Fena hâlde sulanan kıpkırmızı bir gözle mümkün olduğu kadar delici şekildeki bakışını yeni gelen kişiden ayırmadan oturduğu yerde doğruldu. "Derhal."

"Tanrı aşkına, burada ne yapıyorsun?" diye sordu Beauchamp. İngiliz aksam kullanıyordu, fakat İngilizcesi hafif bir Fransızca esintisi taşıyordu. Daha yakına doğru bir adım atıp sesini alçalttı. "Herhalde bir Asi olmadın?"

"Hayır. Lanet olsun ki değilim. Sana burayı terk etmeni söyledim."

"Aman Tanrım. Yani sen şimdi- sana ne halt oldu?" Artık bütün resmin farkına varabilecek kadar yakına gelmişti: kırpılmış kirli saçlar, darmadağınık kirli kıyafetler, başparmağı ve topuğunda delikler olan kirli çorapların olduğu ayaklar ve kan çanağına dönmüş gözündeki kin dolu bakışı kendisine yönelten tahrif edilmiş bir çehre...

Kararlı bir sertlikle Percy'ye dönerek, "Şimdi, buraya bak-" diye başlamıştım ki Germain beni durdurdu.

"Geçen yıl New Bern'de babamı arayan adam bu," dedi Germain. Cep aynasını indirmiş, gelişmekte olan olayı ilgiyle seyrediyordu. "Grandpère onun kötü bir adam olduğunu düşünüyor."

Percy, Germain'e korku dolu bir bakış attı ama soğukkanlılığını kayda değer bir hızla yeniden toparladı. "Ah. Seçkin kurbağaların sahibi," dedi bir tebessümle. "Hatırlıyorum. İsimleri Peter ve Simon'dı? Bir sarı ve bir yeşil."

Germain saygıyla selam verdi.

"Mösyönün olağanüstü bir hafızası var," dedi muhteşem bir nezaketle. "Babamdan ne istiyorsunuz?"

Mösyö Beauchamp'a daha iyi bakabilmek için yaralı gözünün üzerine bir elini koyarken, "Olağanüstü bir soru," dedi John.

"Evet, bu gerçekten olağanüstü bir soru," dedim sakince. "Oturun, Bay Beauchamp ve lanet olası kendinizi açıklayın. Ve sen uzan," diye ekledim John'u iki omzundan sıkıca tutarken.

Onu düzgünce yatırma girişimime direnerek, "Bu bekleyebilir," dedi John kısaca. Portatif karyolanın kenarından bacaklarını sallandırdı. "Burada ne yapıyorsun Percy?"

Sinirlenmeye başlayarak, "Ah, onu tanıyorsun, değil mi?" dedim.

"Elbette. O benim kardeşim. Ya da eskiden öyleydi."

"Ne?" Germain ve ben aynı anda haykırdık.

John bana bakıp kıkırdadı.

Kendime gelirken, "Tek erkek kardeşinin Hal olduğunu sanıyordum," dedim. Bakışlarım John ile Percy arasında mekik dokudu. Percy ile aralarında zerre benzerlik yoktu. Öte yandan

John ile Hal arasındaki benzerlik, ikisi adeta aynı kalıptan çıkmış gibi dikkat çekiciydi.

"Üvey kardeş," dedi John kısaca. Yataktan kalkmaya hazırlanırken ayaklarını aşağıya indirdi. "Benimle gel, Percy."

Sesimi hafifçe yükselterek, "Hiçbir yere gitmiyorsun." dedim.

"Beni nasıl durdurmayı tasarlıyorsun?" John ayaktaydı ve gözlerini odaklamaya çalıştığı için biraz sendeliyordu. Ben cevap bile veremeden Bay Beauchamp ileri atıldı ve düşmesini engellemek için onu kolundan yakaladı. John arkasındaki karyolaya doğru tökezlediği için neredeyse düşecek kadar şiddetle ondan uzağa sıçradı. Dengesini sağladıktan sonra yumrukları yarı sıkılmış hâlde Beauchamp'a dik dik baktı.

Beauchamp'ın bakışı onunkine kenetlenmişti ve aralarındaki hava... Heyecan yüklüydü. *Ah*, diye düşündüm birdenbire aydınlanmış hâlde ve ikisini sırayla süzerken. *Ah.*

Küçük bir harekette bulunmuş olmalıydım, çünkü Beauchamp'ın bakışı hızla benim yüzüme kaymıştı. Orada her ne gördüyse şaşırdı. Sonrasında kendini toparlayıp acı acı güldü ve selam verdi. "Madam," dedi. Ardından mükemmel, aksansız bir İngilizceyle, "Onunla... Bir süredir konuşmamış olsam da kendisi gerçekten benim üvey kardeşim. Burada Marki La Fayette'in misafiri olarak bulunuyorum. Lord hazretlerini Marki ile tanışması için götürmeme izin verin. Onu tek parça hâlinde geri getireceğime söz veriyorum." Bana cazibesinden -ki bu dikkat çekici boyuttaydı- emin bir hâlde ve samimi gözlerle baktı.

Beauchamp'm arkasından yükselen kuru bir İskoç sesi, "Lord hazretleri bir savaş tutuklusudur," dedi. "Ayrıca benim sorumluluğum altındadır. Maalesef kendisi burada kalmak zorunda beyefendi."

Percy Beauchamp dönmüş, çadır kapağını inanılmaz bir heybetle dolduran Jamie'ye ağzı açık şekilde bakıyordu.

Ufak sarı kaşları şüpheli bir bakışla aşağı inmiş olan Germain, "Babamdan ne istediğini hâlâ bilmek istiyorum," dedi.

"Bunu ben de öğrenmek isterim mösyö," dedi Jamie. Başını hızlıca eğip kaldırarak çadırın içine geldi ve kısa süre önce kul-

larıdığım tabureyi başıyla işaret etti. "Lütfen oturun beyefendi." Percy Beauchamp bir Jamie'ye bir John'a baktı ve bakışlarını geri çekti. Yüzü donuk ve ifadesiz bir hâl alsa da hayat dolu koyu gözleri hesap kitapla doluydu.

"Yazık ki..." dedi. Hafif Fransız aksanı geri dönmüştü. "Tam da şu an için Marki ve General Washington'a sözüm var. Beni bağışlayacağınızdan eminim. *Bonjour, Mon Général.*"

Çadır kapağına doğru başı dimdik hâlde yürüdü ve son anda John'a gülümsemek için döndü. "Görüşmek üzere, kardeşim."

"Tabii önce ben seni görmezsem, lanet olası."

***

Percy Beauchamp'ın ağırbaşlı çıkışının ardından dokuz kalp atışı boyunca -hepsini saydım- kimse hareket etmedi. Nihayet John sesli bir şekilde nefes verip birdenbire karyolaya oturdu. Jamie bakışımı yakaladı ve belli belirsiz bir baş selamı verdikten sonra tabureye oturdu. Kimse konuşmadı.

Germain sessizliği bozarak, "Grandpère ona bir daha vurmamalısın," dedi ciddiyetle. "Çok iyi bir adam ve artık bunu yapmak için sen evde olduğuna göre eminim büyükannemle bir daha yatmayacaktır."

Jamie, Germain'e sert bir bakış attı ama ağzı seyirdi. Karyolanın arkasında durduğum noktadan John'un boynunun arkasının koyu pembe bir hâl aldığını görebiliyordum.

"Büyükannene gösterdiği özen için Lord hazretlerine minnettarım," dedi Jamie Germain'e. "Fakat büyüklerinle ilgili münasebetsiz yorumlar yapmanın kıçını kurtarabileceğini sanıyorsan- tekrar düşün."

Germain sıkıntılı şekilde başını çevirdi ama gözlerini Lord John'a doğru "denemeye değerdi" anlamında devirdi.

"İyi düşünceniz için minnettarım, efendim," dedi John ona. "Ve iltifatınızı aynen iade ediyorum fakat sizin de farkında olduğunuza eminim ki tek başına iyi niyet kişiyi düşüncesiz davranışlarından muaf kılmaz."

Jamie de en az John kadar kızarmaya başlıyordu.

"Germain," dedim. "Hadi git. Ah, biraz bal bulabilecek misin diye bak bakalım, olur mu?"

Konuyla alakasız bu istekten dolayı şaşırmış hâlde, üçü birden bana baktı.

Hafifçe omuz silkerek "Akışkan değildir," dedim. "Ayrıca antibakteriyel."

Çaresiz bir şekilde, "Elbette öyledir," diye fısıldadı John.

Germain ilgiyle, "Akışkan ne demek?" diye sordu.

Büyükbabası tehditkâr bir tonla, "Germain," deyince bilgilendirilmeyi beklemeden hızlıca ortadan kayboldu.

Herkes derin bir nefes aldı.

Pişman olunacak herhangi bir şey söylenemeden önce John'a, "Uzan artık," dedim. "Bir dakikan var mı Jamie? Ben gözünü düzeltirken aynayı tutacak birine ihtiyacım var."

Bir an bile sürmeyen tereddütle, birbirlerine bakmadan ikisi de itaat etti. Neredeyse hazırdım; Jamie'nin yerini belirledikten ve ışık demetinin göze sabitlenmesini sağladıktan sonra gözü ve göz çukurunu tuz solüsyonuyla bir kez daha hafifçe yıkadım. Daha sonra aynı malzemeyle parmaklarımı baştan sona yıkayıp temizledim. "İkinizin de tamamen kıpırdamadan durmasını istiyorum," dedim. "Üzgünüm John, bunu yapmanın başka bir yolu yok ve eğer şansımız yaver giderse kısa sürecektir."

"Evet, bunu daha önce duymuştum," diye homurdandı John. Fakat ben ona yandan bir bakış atınca buna son verdi.

Göz yuvarlağını delme endişesiyle kerpeteni kullanmaya korkuyordum. Bundan dolayı sağ elimin parmaklarıyla John'un yaralı gözünün kapaklarını ayırdım, sağ elimin parmak uçlarıyla göz çukurunu mümkün olan en derin yerinden kavradım ve sıkıştırdım.

John şaşkın ve boğuk bir ses çıkardı. Jamie'nin ise bir an için nefesi kesildi ama aynayı düşürmedi.

Dünyada ıslak bir göz küresinden daha kaygan olan pek fazla şey yoktur. Elimden geldiğince hafif bir şekilde sıkmaya çalıştım ama hiçbir yardımı olmadı. Dişlerimi sıkıp daha sert tutarak tekrar denedim.

Dördüncü denememde, göz küresini yuvasında döndürme-

me elverişli bir kavrama şekli elde etmeyi başardım. Tam olarak beceremedim ama en azından nasıl olabileceğine dair daha iyi bir fikir edindim.

Beş dakika sonra John karyolanın kenarlarına sıkıca tutunmuş hâlde muhallebi gibi titriyor, Jamie fısıldayarak Galce dua ediyordu ve üçümüz de terden sırılsıklam olmuştuk. Nefes alıp, elimin tersiyle çenemdeki teri silerken, "Bir kere daha," dedim. Parmaklarımı yeniden temizledim. "Eğer bu sefer alamazsam biraz dinlenip daha sonra tekrar deneyeceğiz."

"Ah, Tanrım," dedi John. İki gözünü birden kısa bir süreliğine kapattı, şiddetle yutkundu ve ikisini de elinden gelen en geniş şekilde açtı. Her iki gözü de fena hâlde sulanıyor ve gözyaşları şakaklarını yıkıyordu.

Jamie'nin yanıma doğru belli belirsiz hareket ettiğini hissettim. Aynayı yeniden odakladı ama aynı zamanda karyolaya doğru yaklaştığını da fark ettim. Böylece bacağı, John'un parmaklarının sıkıca tutunduğu karyola kenarına baskı yapabilecekti. Hazırlık yaparken parmaklarımı kıpırdattım, yaralı gözlerin koruyucusu olan Azize Claire'e kısaca dua ettim ve parmaklarımı göz çukuruna doğru becerebildiğim kadar derin şekilde ittim.

O zaman kadar kırığın çok net bir zihinsel resmini elde etmiştim. Yırtık zarın altındaki koyu bir çizgi ve onun içine sıkışmış iç rektus kasının hattıydı. Çevirdim ve parmaklarım kaymadan önce kısa, keskin bir sallantı oluştu. Kasın yerinden çıkıp serbest kaldığını hissettim. John bütün bedeniyle ürperdi ve kısa bir inleme kopardı.

"Yaşasın," dedim ve katıksız bir rahatlamayla güldüm. Üzerlerinde -çok değil- azıcık kan olan parmaklarımı önlüğüme sildim. Jamie acıdan ürküp kafasını başka tarafa çevirdi.

John'a bakmamaya dikkat ederek, "Şimdi ne olacak?" diye sordu Jamie.

"Şimdi ne... Ah." Bunu bir süre için gözden geçirdim. Sonra kafamı salladım.

"Gözü örtülü olarak birkaç saat -tercihen bir ya da iki gün- yatması gerekiyor. Eğer Germain bana biraz bal bulursa, yapışmayı engellemek için azıcık bir kısmıyla göz çukurunu kaygan-laştıracağım."

"Yani," dedi Jamie sabırla, "doktor gözetimi altında tutulması gerekiyor?"

John'u ciddiyetle incelerken, "Sürekli olarak değil," dedim.

"Birinin -yani benim- arada bir gözünü kontrol etmesi lazım. Fakat gerçekte onun için yapılacak başka herhangi bir şey yok. Şişkinlik ve bereler kendi başlarının çaresine bakacaktır. Neden sordun? Onunla ne yapmayı planlıyorsun?"

Jamie küçük bir öfke hareketi yaptı.

"Sorgu için Washington'un personeline teslim edecektim," dedi. "Ama..."

"Ama ben bizzat sana teslim oldum," dedi John yardımcı olacak şekilde. Sağlam gözüyle bana baktı. "Bu demektir ki onun sorumluluğuyum."

John'a asabi bir bakış atarak, "Evet, bunun için teşekkürler," diye homurdandı Jamie.

"Eh, zaten ona işe yarar bir şey söylemeyeceksin, değil mi?" diye sordum elimi John'un alnına koyarken. Biraz ılıktı ama bariz bir ateş yoktu. "Örneğin seninle şu Bay Beauchamp arasındaki ilişkinin mahiyetine dair bir şey?"

Jamie hafifçe burnundan nefes verdi. "O küçük kulampara ile aralarındaki ilişkinin ne olduğunu gayet iyi biliyorum," dedi açık açık. John'a keskin gözlerle baktı. "Onun burada ne yaptığını bana söylemeye niyetli değilsin, öyle mi?"

"Hayır," dedi John neşeyle. "Gerçi söylesem bile çok büyük ihtimalle hiçbir işine yaramazdı."

Belli ki öncesinde daha iyi bir şey ummadığından dolayı Jamie başını onaylarcasına salladı ve bir karar verme edasıyla ayağa kalktı.

"Peki öyleyse. Yapılacak işlerim var, senin de öyle, Sassenach. Burada Germain'i bekle lütfen ve balla işini bitirdiğinde Germain'e Lord hazretlerinden onun sorumlu olacağını söyle. Sen ya da ben izin vermediğimiz sürece Lord hazretlerinin yanından hiçbir surette ayrılmayacak ve eğer Mösyö Beauchamp bir ziyarette daha bulunacak olursa, Germain bütün konuşmalarda yanlarında olacak. Kendisi Fransızcayı çok akıcı konuşuyor," diyerek John'u uyardı. "Ve eğer torunumun sadakatini

yıkmak için herhangi bir girişimde bulunmayı aklınızdan geçirirseniz..."

Böyle ihtimalin düşüncesine bile şaşırmış görünen John, "Bayım!" dedi.

Gizemli bir şekilde, "Hımm..." dedi Jamie ve çadırdan ayrıldı.

62

KATIR SENDEN HOŞLANMIYOR

Son olayların ardından John'a ne söylemem gerektiğini tam olarak bilmiyordum. Benzer şekilde o da ne yapacağını bilmiyor gibi görünüyor ama gözlerini kapatıp uyuyor numarası yaparak sosyal beceriksizliğinin üstesinden geliyordu. Germain balla geri dönene kadar -biraz olsun bulabildiğini varsayıyor ama onun yeteneklerine çok inanıyordum- John'u bırakamazdım.

Eh, kolları kavuşturup boş boş oturmanın hiçbir anlamı yoktu. Dibeğimi ve tokmağı alıp kantaron kökü ile sarımsağı antibiyotik merhem için öğütmekten ibaret olan işime başladım. Bu, ellerimi meşgul tuttu ama tekerleğin üzerindeki bir fare gibi dönen zihnimi maalesef yavaşlatmadı.

An itibariyle iki temel endişem vardı. Bunlardan biriyle ilgili elimden hiçbir şey gelmiyordu: yaklaşan savaşın artmakta olan sezgisi. Bunu gayet iyi biliyordum ve yanılıyor olamazdım. Belki de yazılı emirleri henüz almadığından Jamie bana açıkça söylememişti ama net olarak biliyordum. Ordu yakında hareket geçecekti. Ellerini karnının üzerinde özenle üst üste koymuş olan ve bir mezar büstü gibi yatan John'a kaçamak bir bakış attım. Tek eksiği ayaklarının üzerine kıvrılmış ufak bir köpekti. Karyolanın altında horlayan Rollo'nun da bu işi görebileceğini düşündüm.

Diğer endişe kaynağı, şüphesiz, John'du. Bulunduğu konuma nasıl geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama teslim olduğuna yeterince insan şahit olmuştu ve gece çökene kadar varlığı herkesçe bilinen bir gerçek hâlini alacaktı. Ve bir kez öyle olunca...

"Seni kısa bir süre için yalnız bırakırsam kaçmayı düşünmeyeceğini sanıyorum?" diye sordum birdenbire.

Gözlerini açmadan, "Hayır." dedi. "Şeref sözü verdim. Ayrıca, böyle bir şeyi kampın dışındayken yapmam," diye ekledi.

Çadırın içine girerek yolunu şaşıran büyükçe bir yaban arısının vızıltısı, talim yapan askerlerin daha uzaktaki bağırış ve davul sesleri ve kamptaki günlük hayatın ufak tefek çınlamaları ile bölünen sessizlik yeniden başladı.

İyi olan tek şey -eğer insan duruma bu gözle bakarsa ki, ben öyle yapabilirdim- artan savaş telâşının, John'la ilgili resmi bir merakın uyanmasına muhtemelen meydan vermeyecek olmasıydı. Ordu ertesi sabah kampı bozup ayrıldığında Jamie John'la ne halt edecekti? Bunu merak ediyordum.

"Grandmerè, Grandmère!" Germain bir anda çadıra girdi. Percy Beauchamp'ın ziyareti boyunca tek bir bıyık kılını bile kıpırdatmadan uyumuş olan Rollo, neredeyse karyolayı John'la birlikte devirecek kadar kuvvetli bir, "Hav!" sesiyle karyolanın altından dışarı fırladı.

Etrafa vahşi bakışlar attığını görünce, "Sessiz ol, köpek," dedim ve ensesinden zapt edici bir şekilde tuttum. "Peki ne oldu Germain?"

"Onu gördüm, büyükanne! Onu gördüm! Clarence'ı alan adamı! Çabuk gel!"

Ve yanıt beklemeden dönüp çadırdan dışarı koştu.

John doğrulmaya başladı. Rollo ise elimin altında gerginleşti.

"Oturun," dedim ikisine birden. "Ve lanet olası burada kalın!"

***

Boynumdan aşağıya ter süzülürken bile kollarımdaki tüyler karıncalanıyordu. Şapkamı geride bırakmıştım ve güneş yanaklarımda parlıyordu. Germain'e yetişene dek, sıcaktan olduğu kadar heyecandan da nefes nefese kalmıştım.

"Nerede-"

"Hemen şurada, büyükanne! Kolu sarılı iri yarı alçak herif! Clarence onu ısırmış olmalı!" diye ekledi sevinçle.

Söz konusu alçak herif gerçekten iri yarıydı. Neredeyse benim iki katım büyüklükteydi ve balkabağına benzeyen bir kafası vardı. Hastane ağacı olduğunu düşündüğüm şeyin gölgesinde, yerde oturuyor; sarılmış koluyla ilgilenirken neye olduğu anlaşılmayacak şekilde ters ters bakıyordu. Tıbbî tedavinin peşinde olan küçük bir grup hâlindeki insanlar -kambur ve halsiz duruşlarından bu kadarını anlayabilirdiniz- arada sırada temkinli bir şekilde o tarafa baksalar bile onunla aralarına bir mesafe koymuşlardı.

"Gözden kaybolsan iyi edersin," diye fısıldadım Germain'e. Fakat bir cevap duymayınca etrafa baktım ve çoktan ayrıldığını fark ettim. Hakikaten açıkgöz bir çocuktu bu. Bekleyen insanlardan -çoğunluğu çocuklu kadınlardı- oluşan ufak gruba doğru gülümseyerek yaklaştım. Hiçbirini ismen tanımıyordum ama belli ki onlar benim kim ve ne olduğumu biliyorlardı; başlarını eğerek fısıltıyla selam verdiler ama bakışlarını ağacın altındaki adama doğru çevirdiler. Net mesaj şöyleydi: "Can sıkıcı bir şey yapmadan önce onu buradan götür." Tıpkı adamın her yana yaydığı pek iyi gizlenmemiş şiddet kadar netti bu. Boğazımı temizleyip, kendisine ne halt söyleyeceğimi merak ederek adama doğru yaklaştım. "Katır Clarence'a ne yaptın?" ya da "Torunumu soyup onu yalnız bırakmaya nasıl cüret edersin seni aşağılık piç?"

"Günaydın. Ben Bayan Fraser. Kolunuza ne oldu bayım?" demekte karar kıldım.

"Kahrolası katır kemiğime kadar ısırdı, leş kokulu postuna lanet olsun onun," diye cevapladı hemen ve yara dokusuyla kabarmış kaşlarının altından bana ters ters baktı. Elinin eklem yerleri de aynı durumdaydı.

"İzin verin bakayım, olur mu?" Müsaade beklemeden -kıllı ve sıcak- bileğini tutup sargıyı çözdüm. Sargı kurumuş kan yüzünden sertleşmişti elbette.

Clarence -eğer bunu yapan Clarence ise- sahiden de kemiğe kadar ısırmıştı. At ve katır ısırıkları ciddi olabilirdi ama genellikle sadece derin çürüklerle sonuçlanırdı.

Atların güçlü çeneleri olurdu ama ön dişleri ot koparmak

için tasarlanmıştı ve çoğu ısırık kıyafetlerin üzerinden olduğundan dolayı sıklıkla deriyi parçalamazdı.

Fakat yapabilmesi mümkündü ve Clarence yapmıştı.

Bir deri parçası -ve kalın bir dilim et- yaklaşık sekiz santim genişliğinde kısmen kopmuştu. İnce yağlı tabakadan kas bağı parıltısını ve ön kolun kırmızı zarsı örtüsünü görebiliyordum. Yara yeni oluşmuştu ama kenarlardaki sızıntı dışında kanaması durmuştu. Çekimser bir şekilde, "Hımm..." dedim ve elini ters çevirdim. "Parmaklarınızı yumruk şeklinde kapatabilir misiniz?" Yapabildi ancak yüzük ve serçe parmakları tam olarak içe doğru bükülmüyordu. Hareket ediyorlardı gerçi, kas bağı yarılmamıştı. Tekrar, "Hımm..." dedim ve tuz solüsyonu şişesi ile bir kontrol çubuğu almak için çantama uzandım. Mikroptan arındırma işleminde tuz, seyreltilmiş alkol ya da sirkeden bir miktar daha az acı vericiydi ve -en azından şehirde yaşarken- tuzu elde etmesi daha kolaydı ama yaraya boca ederken devasa bileği sıkıca tuttum.

Yaralı bir ayı gibi yaygara koparınca bekleyen izleyicilerin aynı anda birkaç adım geriye çekilmesine sebep oldu.

Hasta nefes nefese kalarak normal hâline dönerken, "Oldukça saldırgan bir katırmış," dedim sakince. Yüzü kardı.

"Geri döner dönmez o piçi döveceğim," dedi ve bana sarı dişlerini gösterdi. "Derisini yüzeceğim, kesinlikle, etini satacağım."

Sinirlerime hâkim olmaya çalışarak, "Bunu tavsiye etmem," dedim. "Kolunu şiddetli bir şekilde kullanmak istemezsin. Kangren başlangıcına sebep olabilir."

"Öyle mi?" Benzi solmadı -sıcaklık düşünüldüğünde böyle bir şey mümkün değildi- ama bu ihtimal dikkatini kesinlikle çekmiştim.

"Evet," dedim nazikçe. "Sanıyorum daha evvel kangren görmediniz hiç? Et yeşile döner ve çürük kokar -berbat bir kokudur- uzuv çürür ve günler içinde ölür."

Gözleri artık koluna odaklanmışken, "Gördüm," dedi.

Sakinleştirici bir şekilde, "Peki o zaman." dedim. "Burada elimizden geleni yapacağız, değil mi?"

Bu durumdaki bir hastaya normalde hazırda hangi içki varsa ondan cesaret verici bir yudum önerirdim -ve Marki sağ olsun, oldukça iyi bir Fransız kanyağı tedarikim vardı- fakat şu anda çok yardımsever hissetmiyordum.

Aslında genel kanım, Hipokrat'ın az sonra yaşanacak olan birkaç dakikaya göz yumabilmesi yönündeydi. Çok zararım dokunmazdı; beş santimlik cerrahi iplik, bir iğne ve bir nakış makasıyla adama yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Belli aralıklarla daha fazla solüsyon dökmeye dikkat ederek ve yardım bulmak için etrafa gizlice bakınarak, yarayı mümkün olduğunca yavaş bir şekilde diktim. Jamie, yaklaşan savaşa dair stratejiler oluştururlarken Washington ve üst komutasıyla birlikteydi; bir katır hırsızıyla uğraşması için onu dışarı çağıramazdım.

Ian, İngiliz birliklerine keşif yapmak üzere midillisiyle birlikte ortadan kaybolmuştu. Rachel, Dottie ve Denzell'la birlikte Quaker cemaati üyelerinin yük arabasına binip en yakın kasabadaki erzakları aramak için gitmişti. *Onlara iyi şanslar*, diye düşündüm. General Greene'in atlı avcı birlikleri kamp durduğu anda çekirgeler gibi yeryüzüne dağılmış, yollarının üzerindeki çiftlikleri ve ambarları boşaltıyorlardı.

Hasta, oldukça tekdüze ve yavan şekilde küfrediyor ama işime yarayacak bir bayılmaya yönelik hiçbir belirti göstermiyordu. Koluna yaptığım şey sinirlerine iyi gelecek gibi değildi; *ya gerçekten doğruca gidip Clarence'ı ölümüne dövmeye niyetliyse?*

Eğer Clarence serbestse böyle bir karşılaşmada katırın lehine bahis oynardım ama muhtemelen bağlanmıştı. Fakat sonra... Korkunç bir düşünce kafama dank etti. Germain'in nerede olduğunu ve ne yaptığını -ya da yapmaya çalıştığını- biliyordum. Gözle görülür şekilde dehşete düşmüş yüz ifademi saklamak için kafamı yük arabacısının koluna doğru eğerken, "Tanrı aşkına!" diye homurdandım. Germain son derece yetenekli bir yan kesiciydi ama bir katırı yük arabacılarının ortasından çalmak...

Jamie ne demişti? *Hırsızlıktan yakalanıp asılır ya da canı çıkana kadar dövülürse, bunları durdurmak için tek bir şey bile yapamam.* Yük arabacıları tabiatları gereği herhangi bir askerî adalet örneği beklemektense Germain'in boynunu kırıp işi bitirirlerdi.

Zar zor yutkunup yük arabacılarının kamp yerini belirleyebilecek miyim diye bakmak için hızlıca etrafı kolaçan ettim. Germain'i görebilseydim...

Germain'i görmedim ama gördüğüm şey yakındaki bir çadırın gölgesinden beni dikkatle seyreden Percy Beauchamp'dı. Gözlerimiz buluştu ve paltosunu düzeltirken çabucak yanıma doğru geldi.

"Madam Fraser," dedi ve eğilerek selam verdi. "Yardıma mı ihtiyacınız var?"

Evet, kahrolası yardıma ihtiyacım var. Cerrahi işimi daha fazla uzatamazdım. "Acaba Fransızcası var mıdır?" diye merak ederek, devasa hastama hızlı bir bakış attım. Görünüşe göre yüzüm, Jamie'nin her zaman söylediği kadar şeffaftı; Percy bana gülümsedi ve sohbet tonunda, Fransızca olarak şöyle dedi: "Bence bu çürüyen adet kanaması pıhtısı, meleklerin lisanını anlamak şöyle dursun, kendisine dokunmasına izin verecek, frengi bulaşmış budala bir fahişeyi ikna etmek için bile gerekli İngilizce'den fazlasını anlama yeteneğine sahip değil."

Arabacı söylenmeye devam etti. "Kahretsin... Anasını... Lanet katır. Kahrolası şey acıtıyor..."

Biraz rahatlayıp Fransızca yanıtladım. "Evet. Son derece acil olarak yardıma ihtiyacım var. Torunum bu herifin kendisinden çaldığı katırı çalmaya çalışıyor. Birileri fark etmeden önce onu yük arabacılarının kampından çıkarabilir misiniz?"

Derhal, "Hizmetinizdeyim hanımefendi," dedikten sonra topuklarını birbirine sertçe vurup selam vererek yanımdan ayrıldı.

***

Ağzı bozuk hastamın Germain'i yük arabacılarının arasında bulması durumunda Percy'nin Fransız tavırlarının ortama uyumsuz kalmasından endişe ederek, yaranın son sargısını yaparken mümkün olduğu kadar uzun vakit harcadım.

Neyse ki arkamda tanıdık bir anırma duyunca hızla dönüp kırmızı suratı ve biraz dağınık hâliyle Percy'nin, Clarence'a be-

nim olduğum tarafa doğru yol gösterdiğini gördüm. Hastama doğru bakarken yüzünde kindar bir zaferin çizgilerini taşıyan Germain, katırın üzerinde oturuyordu.

Bir yandan el yordamıyla bıçağımı ararken daha dik oturdum. Kolundaki yeni sargıyı dikkatlice dürtmekte olan yük arabacısı kafasını kaldırdı, şaşırdı ve ardından bir kükremeyle ayağa fırladı.

"Hay ANASINI!" dedi ve yumruklarını sıkmış hâlde onlara doğru azimle harekete geçti.

Percy, kendi çıkarına, bulunduğu yerden geri adım atmadı ama biraz benzi soldu. Yalnız dizginleri yukarıdaki Germain'e uzattı ve öne doğru sertçe adım attı.

"Mösyö..." diye söze başladı. Söylemeye niyetli olduğu şeyi öğrenmek isterdim ama arabacı karışıklı konuşmayla uğraşmayıp bunun yerine domuz budu şeklindeki yumruğunu Percy'nin karnına indirdi. Percy sertçe yere oturup bir yelpaze misali içine kapandı.

"Lanet olsun. Germain!" Germain'e gelince, ani destek kaybı gözünü hiç korkutmadı, Clarence'ın dizginlerini toparlayıp onlarla yük arabacısının yüzünü kırbaçlamaya çalıştı.

Niyetini bu kadar açıkça belli etmeseydi hareketi muhtemelen etkili olabilirdi. Mevcut durumda ise, arabacı önce eğilip sonra da belli ki ya dizginleri ya da Germain'i tutma amacıyla uzandı. O zamana kadar etrafımdaki kalabalık neler olduğunu fark etti ve kadınlar çığlık atmaya başladı. Bu noktada Clarence olaya dâhil olmaya karar verdi, kulaklarını geriye yatırıp dudaklarını büzdükten sonra burnunu koparmaya ramak kalana kadar adamı yüzünden ısırdı.

"ONUN BUNUN KATIRI!!" Derinden öfkeli arabacı Clarence'a doğru sıçradı ve var gücüyle boynuna asılarak dişlerini katırın üst dudağına geçirdi. Clarence çığlık attı. Kadınlar çığlık attı. Germain çığlık attı.

Ben çığlık atmadım, çünkü nefes alamıyordum. Bıçağıma ulaşmak için el yordamıyla eteğimin yırtmacını ararken dirseğimle kalabalıkta kendime yol açıyordum. Tam kabzanın üzeri-

ne elimi koymuştum ki beni yolumdan alıkoyan bir el omzumdan aşağı indi.

"Beni bağışlayın hanımım," dedi Fergus ve kendinden emin şekilde yanımdan geçip katırın, yük arabacısının ve feryat eden çocuğun yanına doğru yürüyerek yukarı çıkıp elindeki silahı ateşledi.

Bir an için her şey durdu. Sonrasında bağırışlar ve çığlıklar devam etti. Bu sırada herkes ne olduğunu görmek için Clarence ve yanındakilere doğru akın ediyordu. Neler olduğu uzun bir süre boyunca belli değildi. Arabacı tuttuğu yeri şaşkınlık içinde bıraktı. Pörtlek gözleri ve çenesine doğru akan salyayla karışık kan eşliğinde, bakışlarını Fergus'a çevirdi. Germain, böyle bir durumda benim sahip olacağımdan daha fazla soğukkanlılıkla dizginleri eline almış, bütün gücüyle onlara asılarak Clarence'ın başını çevirmeye çalışıyordu. İyice öfkelenmiş olan Clarence ise kesinlikle soğukkanlı değildi.

Fergus ateşlenmiş silahı sakince beline geri koydu -bu noktada fark ettim ki arabacının ayaklarının yakınındaki toprağa ateş etmiş olmalıydı- ve adamla konuştu.

"Yerinizde olsaydım bayım, çabucak bu hayvanın huzurundan çekilirdim. Belli ki sizden hoşlanmıyor."

Bağırışlar ve çığlıklar durdu ama bu söz pek çok kişiyi güldürdü.

Yakınımdaki bir adam, "Seni hakladı Belden!" diye bağırdı. "Katır senden hoşlanmıyor. Buna ne diyorsun?"

Arabacı biraz sersemlemiş ama hâlâ cinayet işlemeye meyilli görünüyordu. Sıkılmış yumrukları, bedenini desteklemek için genişçe açılmış bacakları ve kamburlaşmış omuzlarıyla kalabalığa kızgın bakışlar atarak ayakta duruyordu.

"Ne diyordum...?" diyerek söze başladı. "Diyorfum ki-"

Fakat Percy ayağa kalkmayı başardı. Her ne kadar biraz kambur dursa da hareket ediyordu. Hiç tereddüt etmeden yaklaştı ve yük arabacısını hayalarından sertçe tekmeledi.

Bu hareket olumlu karşılandı. Belden'ın arkadaşı gibi görünen adam bile kahkahalara boğuldu. Arabacı yere yığılmadı ama

kendini kavrayarak kurutulmuş bir yaprak gibi büzüldü. Percy akıllıca davranarak adamın kendine gelmesini beklemedi ama dönüp Fergus'a selam verdi.

"Hizmetinizdeyim mösyö. Sizin ve oğlunuzun -ve elbette katırın- geri çekilmesini öneriyorum?"

"Mersi Beaucoup. Ben de sizin aynı şeyi yapmanızı öneriyorum, derhal," diye cevapladı Fergus.

"Hey!" diye bağırdı arabacının arkadaşı. Artık gülmüyordu. "O katırı çalamazsın!"

Fergus, Percy'nin olabileceğini ima ettiği Fransız soylusu kadar buyurgan bir şekilde adama doğru döndü.

Başını onaylama hâlinde bir santim kadar eğerek, "Bunu yapamam bayım," dedi.

"Çünkü bir adam hâl-i hazırda kendisine ait olan bir şeyi çalamaz, öyle değil mi?"

"Öyle değil... Ne, ne öyle değil mi?" diye sordu kafası karışmış şekilde.

Fergus bunu cevaplamayı gereksiz gördü. Koyu renkli kaşlarından birini kaldırarak birkaç uzun adım attı, döndü ve "Clarence! Beni dinle!" diye bağırdı.

Arabacının yere çöküşüyle Germain, Clarence'ı az da olsa kontrol altına almayı başarmıştı fakat katırın kulakları hâlâ öfkeyle dümdüz geriye yatmış hâldeydi. Ancak Fergus'un sesini duyunca kulaklar yavaşça yukarı kalkıp onun olduğu tarafa doğru dönüverdi.

Fergus gülümseyince arkamdaki bir kadının istemsizce iç çektiğini duydum - gülümsemesi olağanüstü biçimde çekiciydi. Cebine uzanıp bir elma çıkardı ve özenle kancasının ucuna taktı.

Sağ elini uzatıp parmaklarını bir kafa kaşıma hareketi yaparak oynatırken katıra, "Gel," dedi.

Clarence artık oturmakta olan ve durumunu düşünerek dizlerini tutan Bay Belden'ı umursamayarak geldi. Katır Fergus'un dirseğini hafifçe dürterek elmayı almak için kafasını eğdi ve alnının kaşınmasına izin verdi. Kalabalıktan gelen bir ilgi ve övgü

uğultusu vardı. Ayrıca inlemekte olan Bay Belden'a yöneltilmiş birkaç kınayan bakış da fark ettim.

Bayılmak üzere olma hissi beni terk etmiş, iç organlarımdaki düğüm de çözülmeye başlamıştı.

Biraz çabayla, kalçama saplamadan bıçağımı kabzasına tekrar koydum ve elimi eteğime sildim.

Fergus açık ve net bir şekilde Jamie'den öğrendiği kısık sesli bir tehditle, "Sana gelince," diyordu Germain'e. "Hemen konuşmamız gereken birkaç konu var."

Germain'in yüzü oldukça solgun bir sarı renk aldı. Babasının tehditkâr bakışlarından kaçınmak için başını eğerek, "Evet baba," dedi.

Fergus ona, "Aşağı in," dedi ve bana dönerek sesini yükseltti. "Madam General, bu katırı bağımsızlığa hizmet etmesi için bizzat General Fraser'a takdim etmeme izin verin."

Bu cümle öyle şüphe götürmez bir samimiyet tonuyla söylenmişti ki birkaç kişi alkış tuttu. General Fraser'ın namına, mümkün olduğunca canayakın bir şekilde kabul ettim. Bu konuşmaların sonuna doğru Bay Belden beceriksizce ayağa kalktı, Clarence'dan vazgeçip yük arabacılarının kampına doğru sendeleyerek yürüdü.

Onu tekrar görmekten memnun ve rahatlamış olarak Clarence'ın dizginlerini aldım. Görünüşe göre hislerimiz karşılıklıydı, zira o da yüzünün ucunu tanıdık bir biçimde omzuma dokundurup burnundan samimi sesler çıkardı.

Bu sırada Fergus, Germain'e tepeden bakarak kısa bir süre durdu. Sonra omuzlarını dikleştirip hâlâ biraz solgun görünmesine karşın peruğunu düzeltmiş ve soğukkanlılığını geri kazanmış olan Percy'ye döndü.

Percy derin bir iç çeken Fergus'u resmi şekilde eğilerek selamladı ve doğruldu.

"Sanırım bizim de konuşmamız gereken birkaç konu var mösyö," dedi uysal bir şekilde. "Belki biraz sonra?"

Percy'nin yakışıklı yüzü aydınlandı. "Hizmetinizdeyim senyör," dedi ve tekrar selam verdi.

63

BİR PENİS ŞIRINGASININ DEĞİŞİK KULLANIMI

Germain hakikaten biraz bal bulmuştu ve Clarence'ı kurtarmış olmanın heyecanı artık sona erdiği için gömleğinin iç tarafından, kirli bir bohçaya sardığı kalın bir dilim yapışkan bal peteğini çıkardı.

Meraklı bir şekilde, "Onunla ne yapacaksın büyükanne?" diye sordu.

Sızan petek dilimini temiz bir çömlek tabağa yerleştirdim. Alkolle dikkatlice mikroplardan arındırılmış olan faydalı penis şırıngasını, bal mumu parçacıkları ve gözle görülebilen polen taneciklerini almamaya özen göstererek, içine bal çekmek üzere tekrar kullanıyordum. Delik açmaktan ziyade, antiseptik suyla yıkamak için tasarlandığından dolayı şırınganın pürüzsüzce sivriltilmiş ve küt bir ucu vardı: birinin gözüne damla damla bal akıtmak için biçilmiş kaftan.

"Lord hazretlerinin yaralı gözünü kayganlaştıracağım," dedim. "Fergus, gelip Lord hazretlerinin kafasının hareket etmemesini sağlar mısın lütfen? Elini alnına koy. Germain, sen de göz kapaklarının açık kalması için onları tutacaksın."

"Ben hareketsiz durabilirim," dedi John sinirli bir şekilde.

Kısaca, "Sessiz ol," dedim ve yanında duran tabureye oturdum. "Gözüne bir şeyler sokulurken kimse kıpırdamadan duramaz."

"Bir saatten kısa süre önce gözüme lanet olası parmaklarını sokuyordun ve ben hareket etmedim."

"Kıpırdadın," dedim. "Senin suçun yok. Elinde değildi. Şimdi sessiz ol. Bunu yanlışlıkla göz çukuruna saplamak istemiyorum."

Grey duyulabilir şekilde burnundan nefes alıp verirken dudaklarını birbirine kenetledi ve Fergus ile Germain'in kendisini sabitlemesine katlandı. Kaynamış suyla seyreltmeyi uzun uzun

düşündüm ama günün sıcaklığı balı yeteri kadar cıvık hale getirdiğinden dolayı, eksiksiz olarak kullanmanın daha iyi olduğuna karar verdim.

Göz küresini kaldırmak için dağlama demirimi tekrar kullanarak altına küçük bir damla bal akıtırken üçüne birden, "Bu antibakteriyeldir," diye açıkladım. "Yani mikropları öldürür."

Mikroplar hakkında birden fazla kez konuştuğum Fergus ve Germain, kafalarını evet anlamında zekice salladılar ve bu tür şeylerin varlığına inanıyormuş gibi göründüler ki, aslında inanmıyorlardı. John konuşmak istercesine ağzını açtı ama sonra geri kapatıp burnundan kuvvetli şekilde nefes verdi. Göz yuvarlağını cömertçe balla sıvarken, "Fakat mevcut örnekte balın başlıca niteliği..." diye devam ettim, "akışkan olmaması. Şimdi bırak Germain. Göz kırp, John. Ah, çok iyi!"

Elle dokunulması elbette gözü sulandırmıştı ama bal akışmazlığını korumuştu. Göz akının üzerinden ışığın -umuyorum ki- ince ve rahatlatıcı bir bal katmanına işaret eden değişmiş parlaklığını görebiliyordum. Bir kısmı elbette taşmıştı ve bal rengi boncuklar şakağından aşağı, kulağına doğru akıyordu. Bir mendille akıntıyı yakaladım.

"Nasıl hissettiriyor?"

John gözünü birkaç kez ve çok yavaş bir şekilde açıp kapadı.

"Her şey bulanık."

"Önemi yok. Nasıl olsa bir ya da iki gün boyunca o gözünle bakmayacaksın. Daha iyi hissediyor musun bari?"

Sinirli tavırla, "Evet," dedi. Kalan üçümüz onun utanmış görünmesine neden olan onaylayıcı sesler çıkardık.

"Peki öyleyse. Dik otur- dikkatlice! Evet, işte böyle. Gözünü kapat ve damlaları yakalamak için bunu tut." Ona temiz bir mendil verdikten sonra bir parça gazlı bez açıp göz yuvasına bundan bir tampon yaptıktan sonra, bezi kafasının çevresinde birkaç kez dolandırıp kenarlarını sıkıştırdım. Bu hâliyle Archibald Willard'ın *76'nın Ruhu* isimli tablosunu fazlasıyla andırıyordu ama bundan bahsetmedim.

Nefes vererek ve kendimden memnun hissederek, "Pekâlâ," dedim. "Fergus, neden Germain ile gidip biraz yiyecek bulmu-

yorsunuz? Biraz Lord hazretleri için, biraz da yarınki yol için. Uzun bir gün olacağını düşünüyorum."

"Bugün zaten haddinden fazla uzun oldu," dedi John. Biraz sallanıyordu ama tekrar yatması için onu nazikçe iterken hafif bir dirençle karşılaştım. Boynunu rahatlatmak için esnettikten sonra bir iç çekişle birlikte yastığa yerleştirdi. "Teşekkür ederim."

"Benim için bir zevkti," diyerek onu temin ettim. En başta çekindim ama Fergus'un ayrılmasıyla, aklımdakini sormak için daha iyi bir fırsat bulabileceğimi düşünmüyordum. "Sanıyorum Percival Beauchamp'ın Fergus'tan ne istediğini sen bilmiyorsun, değil mi?"

Sağlam gözü açılıp bana baktı.

"Yani sen Fergus'un büyük bir mirasın kayıp varisi olduğuna inandığını düşünmüyorsun? Hayır, ben de öyle düşünmüyorum. Fakat eğer Bay Fraser bir tavsiye isteyecek olursa, Mösyö Beauchamp'la olabildiğince az ilişki kurmasını tavsiye ederim." Gözü tekrar kapandı.

Clarence'ın kurtarılmasının ardından Percy Beauchamp, Marki ile buluşmak zorunda olduğunu açıklayıp, Fergus'u ertesi gün arayıp bulacağını da söyleyerek oradan -incelikle- ayrılmıştı.

"İşler sakinleştiğinde," diye eklemişti nazik bir selam eşliğinde.

John'u dikkatli bir şekilde seyrettim.

"Sana ne yaptı?" diye sordum. Gözünü açmadı ama dudakları birbirine kenetlendi.

"Bana mı? Hiçbir şey. Hem de hiç," diye tekrar etti ve sırtı bana dönecek şekilde yan tarafına yattı.

64

ÜÇ YÜZ BİR

Üç yüz asker. Jamie 16. New Jersey alayının kamp ateşinin ötesindeki karanlığa adım attı ve gözlerinin alışması için bir an-

lığına duraksadı. Lanet olası üç yüz asker. Öncesinde elli kişiden daha büyük bir grubu hiç yönetmemişti ve emri altındaki birkaç kişi hariç, astı sayılabilecek pek fazla kişiyle işi olmamıştı.

Şimdi ise her birinin kendi yüzbaşısı olan on tane milis alayı ve gayrı resmî olarak görevlendirilmiş birkaç teğmeni vardı. Ayrıca Lee ona kendi personelini tahsis etmişti: İki emir eri, bir kâtip -*işte, buna alışabilirim,* diye düşündü yaralı sağ elini esnetirken- aralarından birinin Jamie'nin yanı başında uzun adımlarla yürüyerek endişeli değilmiş gibi görünmeye çalıştığı üç yüzbaşı, kendisi ile komutası altındaki alaylar arasında irtibat kuvveti olarak hizmet verecek olan teğmenlerinden on tanesi, bir aşçı, bir aşçı yardımcısı ve elbette zaten bir doktoru vardı.

Kendisine bir doktor tahsis edilmesine neden ihtiyaç duymadığının asıl sebebini Lee'ye anlatmasının hatırası Jamie'yi gülümsetti.

Uzun burunlu suratı şaşkına dönerken, "Öyle ya," demişti Lee. Sonra düşüncelerini toparlayıp, kendisiyle dalga geçildiğini düşünerek kıpkırmızı kesilmişti. Fakat Jamie kıyafetinin kolunu sıyırıp ona sağ elini, parmaklarındaki kemiklerin çıktığı yerlerde oluşan ve yıldız patlamalarını andıran eski beyaz yaraları; hâlâ kırmızı ama derli toplu, düzgün, güzelce kaynamış, orta parmaktan serçe parmağa doğru akan ve elin neden tuhaf göründüğünü anlamak için insanın ikinci kez dönüp bakmasını gerektirecek kadar ustalıkla kesilmiş olan kayıp parmağın yerini belli eden geniş yarayı göstermişti.

"Eh, General, karınız son derece hünerli bir dikişçiymiş," demişti Lee ve artık neşelenmişti.

"Evet efendim, öyledir," diye cevap vermişti Jamie kibar bir şekilde. "Ayrıca bıçakta çok hünerlidir."

Lee ona alaycı bir bakış atıp kendi sağ elinin parmaklarını açmıştı; dış taraftan iki tanesi eksikti.

"Bunları benden koparıp alan beyefendi de öyleydi. Bir düello..." diye eklemişti. Jamie'nin kaşlarının kalktığını görünce parmaklarını tekrar içe bükmüştü. "İtalya'da."

Lee'yi pek tanımıyordu. Bir şöhreti vardı ama adam palavracıydı ve bu ikisi genellikle birbirine uymazdı.

Başlangıçta La Fayette ve bin askerle -Lee böylesi bir yetkiyi küçümsemişti- İngiliz birliklerine hızlı bir darbe olarak saldırma planı karmaşık hâle gelmişti. Komutanlara düşünmeleri için süre verilirse hep böyle olurdu. Washington seferî birliğin beş bin askerden oluşmasına karar verir vermez, Lee sözde alçakgönüllülük göstererek daha münasip olan bu komutayı devraldı ve Marki'yi daha küçük birliğin sorumlusu olarak bıraktı. Yani genel anlamda sorumlu Lee olacaktı. Jamie'nin bu konuda şüpheleri vardı ama bunları dile getirmek ona düşmezdi.

Sol tarafına bakınca Ian ve köpeğinin sallana sallana yürüdüğünü gördü. Biri kendi kendine ıslık çalarken, diğeri karanlıkta sıcaktan nefes nefese kalmış kocaman, tüylü bir şekilden ibaretti.

"Ian," dedi gelişigüzel şekilde Galce. "Kafalarına kuş tüyü takmış arkadaşlarının Ounewaterika hakkında bir şeyler söylediler mi?"

"Evet, dayı," diye cevap verdi Ian aynı dilde. "Onu sadece ismen tanıdıkları için pek fazla bir şey değildi gerçi. Son derece azılı bir savaşçı kendisi. En azından öyle olduğu söyleniyor."

"Hımm..." Mohawklar kesinlikle azılı savaşçılardı ve bireysel cesarete çok büyük önem verirlerdi ama Jamie'nin düşüncesine göre strateji, taktik ve muhakeme anlayışından yoksunlardı. Mohawklar arasında resmi anlamda bir generale en yakın kişi olan Joseph Brant'ı sormak üzereydi ama önüne doğru adım atan uzun boylu, fasulye sırığı gibi bir şahıs tarafından lafı bölündü.

"Affınıza sığınıyorum bayım. Biraz konuşabilmemiz mümkün mü?" dedi adam. Başını sağa ve sola çevirip Jamie'nin yanındaki kişilere bakarak, "Özel olarak," diye de ekledi.

"Elbette, Yüzbaşı... Woodsworth," diye cevap verdi Jamie. Adamın ismini hatırlamaya çalışırken sesinde oluşan tereddüdün fark edilmeyecek kadar küçük olduğunu umuyordu. Tüm milis yüzbaşılarını onlarla tanıştıkça ezberlemişti -mümkün olduğunca çok askeri de- fakat isimleri kısa bir süre daha kolaylıkla aklına gelmeyecekti.

Bir anlık daha tereddüdün ardından Ian'a Yüzbaşı Whewell'le birlikte bir sonraki kamp ateşine gitmesini başıyla işaret etti.

Bir sonraki ateş Whewell'in görevlendirilmiş bölüklerinden biri olduğundan dolayı, "Nelerin olup bittiğini kendilerine anlatın Yüzbaşı," dedi. "Fakat beni orada bekleyin, olur mu?"

"Neler olup bitiyor?" diye tekrarladı Woodsworth. Sesi paniğe kapılmış gibi geliyordu. "Neler oluyor? Şimdi mi harekete geçiyoruz?"

"Henüz değil, Yüzbaşı. Kenara gelin. Olur mu? Yoksa ezileceğiz."

Kamp ateşlerinden aceleyle kazılmış olan bir dizi tuvalet hendeğine doğru giden yolun üzerinde durduklarından dolayı dışkı ve sönmemiş kirecin keskin kokusunu bulunduğu yerden bile alabiliyordu.

Woodsworth'ü yan tarafa doğru götürürken o sabah yapılan komutan değişikliği hakkında bilgi verdi ve bu durumun Jamie'nin yönetimi altındaki milis bölükleri açısından hiçbir önemli değişikliğe yol açmayacağına dair güvence verdi; onlar emirlerini normal şekilde alacaklardı.

İçten içe, bu olayın bölüklerin nasıl işlediği hakkında bir fark yaratmayacağını düşündü - iş ertesi gün savaşla karşılaşıp karşılaşmayacakları ya da yapabilirlerse hayatta kalıp kalmayacaklarına gelince, gayet önemli bir fark yaratabilirdi. Fakat daha iyi ihtimalin La Fayette'den mi yoksa Lee'den mi yana olduğunu söylemenin imkânı yoktu. İhtimallere tam manasıyla kaza, kader ya da sadece belki Tanrı karar verecekti.

"Evet, bayım," dedi Jamie. "Benimle konuşmak istemiştiniz?"

"Ah." Woodsworth kelimelerini aceleyle toparlarken burnundan nefes verip bedenini dikleştirdi.

"Evet, efendim. Bertram Armstrong'la ilgili yapılan düzenlemenin ardından bilgi almak istedim."

"Bertram... Ne?"

"Dün benim... Eee... Dün taburlardan aldığınız adam. Küçük çocukla birlikte..."

Jamie kahkaha atmakla sinirlenmek arasında gidip geldi. "Bertram?"

"Onunla şimdilik yeterince iyi ilgileniliyor. Karım gözünün bakımını yaptı ve kendisine yiyecek sağlandı."

"Ah." Woodsworth biraz kem küm etti ama davasından vazgeçmedi. "Bunu duyduğuma memnun oldum efendim. Fakat benim demek istediğim- kendisi için endişeliyim. Hakkında bazı söylentiler var."

"Eminim vardır," dedi Jamie, sesindeki şiddeti gizlemeye zahmet etmeden. "Peki sizin endişeniz nedir?"

"Diyorlar ki -Dunning'in bölüğündeki adamlar- Armstrong bir casusmuş, bizim aramıza gizlenmiş olan bir İngiliz subayıymış. Onun hakkında bir görevlendirme emri ve yazışma bulmuşlar. Ben-" Duraksadı, sonraki kelimeler ağzından aceleyle çıkarken boğazı düğümlendi. "Ne ben ne de aramızdan herhangi biri onunla ilgili bu sözlere inanıyoruz, efendim. Bir hata yapılmış gibi geliyor bize ve aceleyle... Hiçbir şeyin yapılmamasını umduğumuzu söylemek istiyoruz."

"Kimse o türden bir şey önermiş değil, Yüzbaşı," diyerek ona güvence verdi Jamie. Korku omurgasından aşağı cıva misali akıyordu. Sadece zamanları olmadığı için Grey'in bir mahkûm olarak ortaya çıkardığı çetrefilli sorunu hazırlıkların hararetli telaşı ve kendi hislerinin daha hararetli telaşı içinde görmezden gelebilmişti ama bunu daha fazla göz ardı edemezdi. La Fayette, Lee ve Washington'ı Grey'in varlığı hakkında bir an önce haberdar etmiş olması gerekirdi. Fakat ertelemesini gizlemek için çok yakındaki savaşın yarattığı karmaşanın üzerine kumar oynamıştı.

Gözleri artık yıldızlar ve ateşin dağınık ışığına alışmıştı. Woodsworth'ün mahcup ama kararlı, uzun yüzünü görebiliyordu.

"Evet. Bu kadar açık konuşmaktan çekiniyorum ama bir adamın tutkuları alevlendiğinde pişman olunacak hareketlerde bulunabilir." Woodsworth sesli bir şekilde yutkundu. "Buna şahit olmak istemezdim."

"Birinin bu tür bir harekette bulunmaya uygun olabileceğini düşünüyor musunuz? Şu anda?" Etraflarını çevreleyen ateşlere göz gezdirdi. Bedenlerin alevler gibi hareketli bir şekilde kıpırdadığını, ormandaki koyu gölgeleri görebiliyordu. Fakat herhangi bir isyan hissi ve öfke eğilimi yakalamadı. Bir konuşma uğultusu vardı, muhakkak; heyecanla yükseltilen sesler, kahka-

ha ve hatta şarkı patlamaları. Fakat bütün bunlar bir topluluğun kasvetli gürültüsü değil; beklenti ve ümidin tedirgin ruh haliydi.

"Ben bir rahibim, efendim." Woodsworth'ün sesi artık ısrarlı ve daha kuvvetliydi. "Askerlerin nasıl konuşabileceklerini ve o tür konuşmaların nasıl hızla bir eyleme dönüşebileceğini biliyorum. Fazladan bir tane içki, ağızdan dikkatsizce çıkan bir laf..."

"Evet, bu konuda haklısınız." Bu ihtimali önceden düşünmemiş olduğu için Jamie kendine küfretti. Hislerinin düşüncelerini bulandırmasına izin vermişti. Elbette, Grey'i bıraktığında onun bir görevlendirme emri taşıdığına dair hiçbir fikri yoktu ama bu bir bahane değildi. "General Lee'ye... Bay Armstrong'la ilgili haber yolladım. Adam hakkında daha fazla söylenti duyacak olursanız, meselenin resmî ellerde olduğunun bilinmesini sağlayabilirsiniz. Bu bilgi... Pişmanlık duyulacak, gayrı resmî herhangi bir şeyin meydana gelmesini engelleyebilir."

Woodsworth'ün rahatlamayla iç çektiği görülebiliyordu.

"Evet, efendim," dedi minnetle. "Bunun bilinmesini kesinlikle sağlayacağım." Başını eğerek geri çekilirken aklına bir fikir gelmiş gibi durdu. "Ah."

"Evet?" Jamie bunu sabırsızca söyledi. Dört bir yanından minik, keskin bela sürüleri hücum ediyormuş gibi hissediyordu ve bu seferkini ezip geçmeye niyetliydi.

"Israrımı mazur göreceğinize inanıyorum, General. Fakat aklıma geldi de- Armstrong'un yanındaki oğlan çocuğu. Bobby Higgins denilen."

Jamie'nin bütün hisleri aniden ayaklandı.

"Ne olmuş ona?"

"Çocuk büyükbabasını aramakta olduğunu söylemişti. Armstrong ise adamı tanıdığını, isminin James Fraser olduğunu söyledi."

Jamie gözlerini kapattı. Eğer John Grey'i şafak vaktine kadar kimse linç etmezse, adamı bizzat kendisi boğazlayabilirdi.

Gözlerini açıp, olabildiğince sakin bir şekilde, "Çocuk sahiden de benim torunum olur, Yüzbaşı," dedi. *Bu da demek oluyor*

ki, lanet olası Bert Armstrong'u tanıyorum. Ve bu ufak bilgi parçası yayılırsa cevap talep edebilecek konumdaki insanlar tarafından çok sayıda tuhaf soru sorulacaktır. "Kendisiyle karım ilgileniyor."

"Ah. Bu iyi. Sadece şey istemiştim..."

"Endişenizin bilinmesini... Evet, Yüzbaşı. Size teşekkür ederim. İyi geceler."

Woodsworth eğilerek selam verdi; mırıldanarak geri çekildi ve dönerken, "İyi geceler," dedi. Ardından, iyiden çok uzak olan ve an itibariyle daha da kötüleşen gecenin içinde kayboldu.

Jamie silkinerek paltosunu düzeltip uzun adımlarla yürümeye başladı. Bilgi ve emir verilecek, harekete geçirilecek, önderlik edilecek ve denetlenecek üç yüz asker. Kendi elindeki üç yüz yaşam.

Üç yüz, artı lanet olası bir.

65

SİVRİSİNEKLER

Jamie ateşin ışığına oldukça geç geldi, bana gülümsedi ve aniden oturdu.

"Yiyecek bir şeyler var mı?" diye sordu.

Yemeği karıştıran kadın, "Evet var, efendim," dedi. Bana pek iyi görünmediğimi ima eden bir bakış atarken, "Siz de biraz yiyeceksiniz, hanımefendi," diye ekledi. Umursamaya istekli değildim ama ahşap bir kâsedeki sıcak şeyi ve yanında yiyeceğim kalın bir dilim ekmeği teşekkürlerimle kabul ettim.

Kurt gibi aç olmama rağmen, yediğim şeyi neredeyse hiç önemsemedim. Geride bıraktığım gün o kadar hareketli geçmişti ki, yemek yemeye pek vaktim olmamıştı. John'a yemek getirmeseydim -bu noktada on dakika oturup onunla yemem için ısrar etti- aslında hiçbir şey yememiş olacaktım. Percy Beauchamp geri gelmemişti, bunun defterin artı hanesine yazılan bir şey olduğunu düşündüm.

Jamie'nin bölüklerinden sakatlık sebebiyle ıskartaya çıkardığım iki düzine kadar- topal, astımlı, yaşından dolayı çökmüş- asker olmuştu. Ayrıca aslen sağlam olup dikkat gerektiren bazı yaraları olan üç düzine daha asker vardı. Bu yaralar çoğunlukla yumruk kavgalarının ya da içkinin etkisi altındayken düşmelerinin sonucunda oluşmuştu.

Normalde kaç askerin savaşa sarhoş gittiğini bir an için merak ettim. Açık söylemek gerekirse, bu adamların yapmak üzere olduğu şeyi yapmam istenseydi, sarhoş olarak icra etmeyi kendim de fazlasıyla arzu ederdim.

Etrafta hâlâ mahşerî bir koşuşturma vardı ama önceki neşe hissi daha yoğun, daha odaklanmış ve ayık bir hâle dönüşmüştü. Hazırlıklar ciddiyetle yapılmaktaydı.

Kendi hazırlığımı bitirmiş ya da bitirdiğimi ummuştum. Kavurucu güneşten korunmak için küçük bir çadır, tıbbî malzeme paketleri; her biri ıslak cerrahi iplik kavanozları, kan silmek için bir tomar gazlı bez ve birer şişe seyreltilmiş alkolle donatılmış ameliyat takımları... Elimde hiç tuz kalmamıştı ve ikmal subayının başının etini yeme ya da ona yalvarma isteğini kendimde bulamıyordum; bu işi sabah olduğunda yapmayı deneyecektim. Ne olursa olsun omzumda taşıdığım acil durum çantası da hazırdı.

Ateşin yakınına oturmama ve gecenin kendi sıcaklığına rağmen, sanki yavaşça buz tutuyormuşum gibi üşümüş ve ağır hissettim. Ancak o zaman ne kadar yorgun olduğumu fark etmiştim. Kamptaki herkes uyumamıştı. Hâlâ ateş başlarında konuşmalar ile ara sıra gelen tırpan ve kılıç bileme gıcırtıları vardı ama ses azalmıştı. Ayın batmasıyla ortam yatışmıştı. Yaklaşan savaş ihtimali sebebiyle heyecanla dolu kişiler bile uykuya yenik düşüyordu.

"Gel ve yat," dedim Jamie'ye yumuşak bir sesle ve oturduğum yerden boğuk bir iniltiyle ayağa kalktım. "Uzun sürmeyecek ama biraz dinlenmeye ihtiyacın var. Benim de öyle."

"Evet, peki. Fakat keten kumaş altında duramam," dedi beni takip ederken, fısıltıyla. "Boğulacakmış gibi hissediyorum. Bir çadırın içinde nefes alamam."

Yerde uyuyacak olmanın üzüntüsünü asilce bastırarak, "Eh, dışarıda bir sürü yer var," dedim. Birkaç battaniye alıp nehir boyunca kısa bir yolda esneyerek onu takip ettim. Nihayet yaprakları nehrin dibini tarayan söğütlerin oluşturduğu ince bir perdenin arkasında yalnız kalabileceğimiz bir yer bulduk.

İşin aslı, burası şaşırtıcı bir biçimde rahattı. Üzerine battaniyelerin yayılabileceği esnek çimenlerden oluşan kalın bir örtü vardı ve suya bu kadar yakın olunca, hava en azından hareket ediyor, tenimde bir serinlik yaratıyordu. İç eteklerimden sıyrılıp korsemi tamamen çıkardım ve serinlik nemli geceliğimin içinde kıpırdarken, keyifli bir ürperti hissettim.

Jamie gömleğine kadar soyunmuş, yüzü ve bacaklarını sivrisinek merhemiyle ovuyordu. Bu böcek sürülerinin varlık sebebi su kenarında askerî bölüklerin bulunmamasıydı. Jamie'nin yanına oturup nane kokulu merhemden küçük bir kepçeyi kendim için aldım. Sivrisinekler beni nadiren ısırırlardı fakat bu durum kulaklarımın yanından vızıldayarak geçmelerini, ağzıma ve burun deliklerime merakla musallat olmalarını engellemiyordu. Bütün bunları fazlasıyla rahatsız edici buluyordum.

Jamie'nin kendini daha etraflıca merhemleyişini izlerken geriye yaslandım. Sabahın ağır ağır yaklaştığını hissedebiliyordum ama daha ziyade, güneş doğunca kopacak olan kıyametin öncesinde bulabildiğim herhangi bir kısa kayıtsızlık anını iple çekiyordum.

Teneke kutuyu kapatıp kısık sesli bir iniltiyle boylu boyunca yanıma uzandı. Yaprakların siyah gölgeleri, gömleğinin soluk renginde titreşiyordu. Tıpkı onun bana doğru yaptığı gibi ben de ona doğru yuvarlandım ve el yordamıyla kör bir öpücükte buluştuk. Birbirimizin ağızlarına tebessümler bırakırken, birlikte yatmanın iyi bir yolunu bulmak için kıpırdanıyor ve eğilip bükülüyorduk. Bu şekilde durmak sıcak olduysa da, ona dokunmak istiyordum.

O da bana dokunmak istiyordu.

"Gerçekten mi?" dedim şaşkına dönmüş şekilde. "Nasıl olur da sen- saatler boyunca ayakta kaldın!"

"Hayır, yalnızca son bir-iki dakikadır öyle," diyerek beni te-

min etti. "Özür dilerim, Sassenach. Yorgun olduğunu biliyorum, istemezdim- ama gözü dönmüş bir hâldeyim." Gömleğini çıkarmasına yetecek kadar bir süre için popomdan elini çekti. Bense az çok boyun eğmiş şekilde geceliğimi bacaklarımdan kurtarmaya başladım. Tek elle yolunu bulmaya çalışırken kulağıma eğilip, "Ben işimi görürken uyuyakalsan bile itiraz etmem," dedi. "Fazla uzatmayacağım, sadece..."

Kendi popomu daha iyi bir hâle getirmek için hareket ettirip bacaklarımı açarken, "Sivrisinekler poponu ısıracaklar," dedim. "Biraz şey sürsem daha iyi olm- oh!"

"Oh mu?" dedi. Sesi kulağa memnun geliyordu. "Eh, uyanık kalmak istersen benim için hava hoş tabii ki..."

Kalçasına sıkı bir çimdik attım, ufak bir çığlık koparıp güldükten sonra kulağımı yaladı.

Penisi biraz kuru olduğu için el yordamıyla sivrisinek merhemini aradı.

"Emin misin?" diye lafa başladım kuşkulu bir şekilde. "Oh!" Yarı sıvı hâldeki merhemi el becerisinden ziyade hevesle sürmeye çoktan başlamıştı ve bu tahrik ediciydi. Az miktarda nane ruhunun kişinin mahrem yerlerine gayretle sürülmesi de oldukça garip bir histi.

"O sesi tekrar çıkar," dedi kulağımın yanında ağır ağır nefes alırken. "Hoşuma gidiyor."

Haklıydı, fazla uzatmadı. Bedeninin yarısı üzerimde yarısı dışarıda duracak şekilde uzandı. Nefes nefese kalmış hâldeydi, kalbi göğsüme doğru güçlü ve yavaşça atıyordu. Bacaklarımı Jamie'nin etrafına sardım. Korunmasız çıplak etinin arzusuyla üşüştükleri sırada, minik böceklerin çırpınışlarını yalın ayaklarım ile bileklerimde hissedebiliyordum ve onu serbest bırakmaya niyetim yoktu. Nazikçe sallanarak onu kendime daha da yaklaştıracak şekilde sarmaladım; kaygan, sızlayan ve... Ben de uzatmadım. Jamie'yi bırakırken, titreyen bacaklarım rahatladı. Bir miktar nane kokulu nefes aldıktan sonra, "Sana bir şey söyleyeyim mi?" dedim. "Sivrisinekler erkekliğini ısırmayacaklar."

"Çocuklarını beslemek için beni alıp yuvalarına taşısalar bile umrumda değil," diye mırıldandı. "Buraya gel Sassenach."

Nemli saçımı yüzümden çektim ve kolu bana sarılıyken mutlu bir şekilde omzundaki çukura yerleştim. O ana dek, vücudumun sınırlarını takip etmeye çalışmayı bıraktığım rutubetli havayla uyum hissine ulaşmıştım ve kendimi uykunun kollarına kolayca bıraktım.

Sol ayağımdaki ufak bir kasılma beni hafifçe kıpırdanmama yetecek kadar uyandırıncaya dek, rüya görmeden ve hareket etmeden uyudum. Jamie kolunu biraz kaldırdı. Sonra ben tekrar yerleşirken yerini değiştirince onun uyumadığını fark ettim.

"Sen... İyi misin?" diye mırıldandım uyku sersemliği yüzünden kısılmış sesimle.

"Evet, iyiyim," diye fısıldadı ve eli, yanağımdaki saçı düzeltti. "Uyumaya devam et Sassenach. Zamanı geldiğinde seni uyandıracağım."

Ağzım yapış yapıştı ve herhangi bir kelimeyi oluşturmak kısa bir zaman aldı.

"Senin de uyuman gerekiyor."

Yumuşak ama kesin bir tavırla, "Hayır!" dedi. "Uyumak istemiyorum. Savaşa bu kadar yakınken... Rüyalarım... Onları son üç gecedir görüyorum ve gittikçe kötüleşiyorlar."

Kolum onun karnında duruyordu. Hâl böyleyken istemsizce uzanıp elimi kalbinin üzerine koydum. Uzun zamandır rüyalar gördüğünü biliyordum ve uykusunda söylediği şeylerden, titreyerek uyanma şeklinden yola çıkarak ne hakkında olduklarına dair sağlam bir fikir edinmiştim. "Gittikçe kötüleşiyorlar."

"Şşş!" dedi ve saçlarımdan öpmek için başını eğdi. "Merak etme *a nighean*. Sadece sen kollarımdayken burada yatmak, seni güvende tutmak ve uyurken seyretmek istiyorum. İşte o zaman berrak bir zihinle kalkabilir ve... Yapılması zorunlu olan şeyi yapmaya gidebilirim."

66

SAVAŞ BOYASI

Nessun dorma. Kimse uyumayacak. Brianna'nın üniversite-

min etti. "Özür dilerim, Sassenach. Yorgun olduğunu biliyorum, istemezdim- ama gözü dönmüş bir hâldeyim." Gömleğini çıkarmasına yetecek kadar bir süre için popomdan elini çekti. Bense az çok boyun eğmiş şekilde geceliğimi bacaklarımdan kurtarmaya başladım. Tek elle yolunu bulmaya çalışırken kulağıma eğilip, "Ben işimi görürken uyuyakalsan bile itiraz etmem," dedi. "Fazla uzatmayacağım, sadece..."

Kendi popomu daha iyi bir hâle getirmek için hareket ettirip bacaklarımı açarken, "Sivrisinekler poponu ısıracaklar," dedim. "Biraz şey sürsem daha iyi olm- oh!"

"Oh mu?" dedi. Sesi kulağa memnun geliyordu. "Eh, uyanık kalmak istersen benim için hava hoş tabii ki..."

Kalçasına sıkı bir çimdik attım, ufak bir çığlık koparıp güldükten sonra kulağımı yaladı.

Penisi biraz kuru olduğu için el yordamıyla sivrisinek merhemini aradı.

"Emin misin?" diye lafa başladım kuşkulu bir şekilde. "Oh!" Yarı sıvı hâldeki merhemi el becerisinden ziyade hevesle sürmeye çoktan başlamıştı ve bu tahrik ediciydi. Az miktarda nane ruhunun kişinin mahrem yerlerine gayretle sürülmesi de oldukça garip bir histi.

"O sesi tekrar çıkar," dedi kulağımın yanında ağır ağır nefes alırken. "Hoşuma gidiyor."

Haklıydı, fazla uzatmadı. Bedeninin yarısı üzerimde yarısı dışarıda duracak şekilde uzandı. Nefes nefese kalmış hâldeydi, kalbi göğsüme doğru güçlü ve yavaşça atıyordu. Bacaklarımı Jamie'nin etrafına sardım. Korunmasız çıplak etinin arzusuyla üşüştükleri sırada, minik böceklerin çırpınışlarını yalın ayaklarım ile bileklerimde hissedebiliyordum ve onu serbest bırakmaya niyetim yoktu. Nazikçe sallanarak onu kendime daha da yaklaştıracak şekilde sarmaladım; kaygan, sızlayan ve... Ben de uzatmadım. Jamie'yi bırakırken, titreyen bacaklarım rahatladı. Bir miktar nane kokulu nefes aldıktan sonra, "Sana bir şey söyleyeyim mi?" dedim. "Sivrisinekler erkekliğini ısırmayacaklar."

"Çocuklarını beslemek için beni alıp yuvalarına taşısalar bile umrumda değil," diye mırıldandı. "Buraya gel Sassenach."

Nemli saçımı yüzümden çektim ve kolu bana sarılıyken mutlu bir şekilde omzundaki çukura yerleştim. O ana dek, vücudumun sınırlarını takip etmeye çalışmayı bıraktığım rutubetli havayla uyum hissine ulaşmıştım ve kendimi uykunun kollarına kolayca bıraktım.

Sol ayağımdaki ufak bir kasılma beni hafifçe kıpırdanmama yetecek kadar uyandırıncaya dek, rüya görmeden ve hareket etmeden uyudum. Jamie kolunu biraz kaldırdı. Sonra ben tekrar yerleşirken yerini değiştirince onun uyumadığını fark ettim.

"Sen... İyi misin?" diye mırıldandım uyku sersemliği yüzünden kısılmış sesimle.

"Evet, iyiyim," diye fısıldadı ve eli, yanağımdaki saçı düzeltti. "Uyumaya devam et Sassenach. Zamanı geldiğinde seni uyandıracağım."

Ağzım yapış yapıştı ve herhangi bir kelimeyi oluşturmak kısa bir zaman aldı.

"Senin de uyuman gerekiyor."

Yumuşak ama kesin bir tavırla, "Hayır!" dedi. "Uyumak istemiyorum. Savaşa bu kadar yakınken... Rüyalarım... Onları son üç gecedir görüyorum ve gittikçe kötüleşiyorlar."

Kolum onun karnında duruyordu. Hâl böyleyken istemsizce uzanıp elimi kalbinin üzerine koydum. Uzun zamandır rüyalar gördüğünü biliyordum ve uykusunda söylediği şeylerden, titreyerek uyanma şeklinden yola çıkarak ne hakkında olduklarına dair sağlam bir fikir edinmiştim. "Gittikçe kötüleşiyorlar."

"Şşş!" dedi ve saçlarımdan öpmek için başını eğdi. "Merak etme *a nighean*. Sadece sen kollarımdayken burada yatmak, seni güvende tutmak ve uyurken seyretmek istiyorum. İşte o zaman berrak bir zihinle kalkabilir ve... Yapılması zorunlu olan şeyi yapmaya gidebilirim."

66

SAVAŞ BOYASI

Nessun dorma. Kimse uyumayacak. Brianna'nın üniversite-

deyken rol aldığı bir operadan tanıdığı bir şarkıydı bu -bu bir arya demişti Brianna- çoğu erkekten uzun boylu olan kuzininin ipek elbiselerini etrafında hışırdatarak sahnede bir ileri bir geri geçip gittiğini düşünmek Ian'ı gülümsetti. O anları görebilmiş olmayı dilerdi.

Boyalarının durduğu geyik derisinden çantayı açtığı andan itibaren onu düşünüyordu. Bree bir ressamdı, iyi bir ressam. Renk veren maddeleri kendisi ezerdi. Kırmızı toprak boyasını, odun kömürü ve kurutulmuş kilden siyahla beyazı, öğütülmüş bakırtaşından koyu yeşili, ayrıca annesiyle birlikte öldürdükleri bufalonun safrasından parlak sarı rengi Ian için yapmıştı. Başka hiçbir adamda boyaları için bu kadar koyu renkler yoktu. Bir an için, Mohawk kabile arkadaşlarının kendisinin yanında olup bunlara hayranlık duymalarını diledi.

Uzaktaki kampın gürültüsü, nehrin kıyasında bulunan bir ağaçtaki ağustosböceklerinin ötüşüne benziyordu; eninc boyuna düşünmeyi engelleyecek kadar yüksek sesli olmasına rağmen varlığına alışınca kaybolup giden bir vızıltı. Kimse uyumayacak. Kadınlar ve çocuklar, onlar uyuyabilirlerdi - ama fahişeler kesinlikle uyumadılar. O gece kendilerine uyku haramdı.

Ian aklında kıpırdanan bu düşünceyi savuşturdu. Rachel'ı düşündü ve onu da savuşturdu ama bu sonuncusunu gönülsüzce yaptı. Geyik yağının bulunduğu söğüt kabuğundan yapılmış kutuyu açtı ve yavaşça, zihnini odaklayarak yüzünü, göğsünü ve omuzlarını yağla kapladı. Normalde bunu yaparken yeryüzünün ruhları ve ardından azizleri olan Michael ve Bride'la konuşurdu. Fakat Michael ve Bride'ı görmüyordu; Brianna'nın solgun hayali onunlaydı ama duyduğu şey babasının güçlü hissiydi ve bu durum kendisini rahatsız ediyordu.

Babasını başından savmak saygılı bir davranış gibi gelmedi. Yaptığı şeyi bırakıp, onun yerine babasının kendisine söyleyecek bir lafının olup olmadığını anlamak için bekleyerek gözlerini kapattı.

"Umarım bana ölüm haberimi getirmiyorsundur?" dedi yüksek sesle. "Çünkü en azından Rachel'la yatmadan önce ölmek istemiyorum."

"Eh, işte buna asil bir amaç denir, şüphesiz." Heyecandan yoksun olan bu ses Jamie Dayı'ya aitti. Ian'ın gözleri aniden açıldı. Üzerinde gömleğinden başka kıyafet olmayan dayısı, bir nehir söğüdünün yapraklarının oluşturduğu örtünün arasında duruyordu. Yüreği ağzına gelmiş olmasına rağmen, "Üniformasızsın, öyle mi Dayı?" dedi. "General Washington bundan memnun olmayacak." Washington, üniforma konusunda son derece tutucu bir kişiydi. Ona göre, subaylar daima uygun şekilde giyinmek zorundaydı. Savaş meydanına silahlı bir ayak takımı gibi görünüp öyle davranarak gelirlerse, Kıta Ordusu askerlerinin bir ordu olarak ciddiye alınmayacaklarını söylerdi. Söğüt dallarının arasından dışarı çıkarak, "İşini böldüğüm için özür dilerim Ian," dedi Jamie. Ay neredeyse batmıştı, dayısı ise dalgalanan gömleğinin içinde, çıplak bacaklarıyla dururken bir hayaletten fazlası değildi.

"Gerçi kiminle konuşuyordun ki?"

"Ah. Babamla. O sadece... Aklımdaydı işte, bilirsin. Yani onu sıklıkla düşünürüm ama kendisini yanımda hissettiğim anlar pek sık olmaz. Bu yüzden acaba bugün öleceğimi söylemeye mi geldi diye merak ettim."

Jamie onaylayıcı şekilde başını salladı. Bu düşünce canını sıkmış gibi görünmüyordu. "Bundan şüpheliyim," dedi. "Boyalarını sürüyorsun, değil mi? Hazırlanıyorsun yani."

"Evet. Yapmak üzereydim. Sen de biraz ister misin?" Bu soru sadece yarım ağızla, şaka olsun diye sorulmuştu ve Jamie de öyle olduğunu kabul etti.

"İsterdim, Ian. Fakat bütün birliklerim sıralanmışken vücudumda savaş boyalarıyla önlerine çıkarsam, Washington beni başparmaklarımdan astırıp kırbaçlatabilir."

Ian bu fikrin kendisini eğlendirdiğini belli eden ufak bir ses çıkarıp kırmızı toprak boyasının kabına iki parmağını daldırdı ve göğsüne sürmeye başladı.

"Peki sadece gömleğinle dışarıda ne yapıyorsun o zaman?"

"Yıkanıyorum," dedi Jamie. Sesinde bütün yaptığının bundan ibaret olmadığını belli eden bir ton vardı. "Ve... Kendi ölülerimle konuşuyorum."

"Hımm... Belirli biriyle mi?"

"Dougal ve vaftiz babam olan Murtagh ile. Savaştayken yanımda olmalarını en çok istediğim iki kişi onlardır." Jamie huzursuzca ufak bir hareket yaptı. "Yapabilirsem, bir savaşın öncesinde yalnız kalmak için kısa bir süre ayırırım. Yıkanmak için, bilirsin, biraz dua etmek ve sonrasında... Gittiğim zaman beni kollamalarını istemek için."

Ian bunu ilginç buldu. Dougal ve Murtagh'ı şahsen tanımıyordu -ikisi de Culloden'da ölmüşlerdi- ama haklarında hikâyeler duymuştu.

"Sağlam savaşçılarmış," dedi. "Babamdan da istedin mi? Seni kollamasını yani. Belki de bu yüzden buralarda geziyordur."

Jamie başını Ian'a çevirdi. Daha sonra başını hayır anlamında sallarken rahatladı.

"Babandan bunu hiç istemek zorunda kalmadım," dedi yumuşak bir sesle. "O daima... Benimle olmuştur." Sağ tarafındaki karanlığı kısa bir işaretle gösterdi.

Ian'ın boğazı düğümlendi. Ne de olsa karanlıktı, bir önemi yoktu.

Boğazını temizleyip, minik kaplardan birini uzattı. "Bana yardım eder misin Jamie Dayı?"

"Ah, evet. Elbette. Nasıl olmasını istersin?"

"Alnımın bir ucundan diğer ucuna kırmızı- o kadarını ben yapabilirim. Ama küçük noktalardan çeneye kadar siyah olsun."

Elmacık kemiklerine doğru kıvrılan nokta şeklindeki dövme sırası boyunca bir parmağını gezdirdi.

"Siyah, güç için, öyle değil mi? Bir savaşçı olduğunu gösteriyor. Ve sarı, ölmekten korkmadığın anlamına geliyor."

"Ah, evet. Bugün sarı istiyor musun?"

"Hayır." Sesindeki gülümsemenin belli olmasına izin verdi ve Jamie güldü.

"Hımm..." Jamie tavşanayağından yapılmış fırçayı hafifçe dokundurduktan sonra boyayı başparmağıyla eşit bir şekilde dağıttı.

Ian, dokunuşla birlikte gücün kendisinde toplandığını hissederek gözlerini kapattı.

"Bunu genelde yalnız mı yapıyorsun Ian? Bir aynan yoksa zor görünüyor."

"Çoğunlukla. Bazen diğerleriyle birlikte yapardık, böylece bir kabile kardeşi diğerini boyardı. Eğer önemli bir şeyse -büyük bir baskın yapacak veya birine savaş açacaksak- o durumda büyücü bizi boyar ve şarkı söylerdi."

"Benden şarkı söylememi istemediğini söyle, Ian," diye homurdandı dayısı. "Yani, yapmaya çalışırdım, fakat..."

"Şarkısız idare edeceğim, teşekkürler."

Yüzün gözlerden aşağıdaki kısmı için siyah, alnına kırmızı ve burun kemiği üzerinden bir kulağından diğerine uzanarak dövme dizisini takip eden, bakırtaşı yeşili bir şerit. Ian karanlıkta hayal meyal görünen küçük renk kaplarına baktı. Beyaz olanı ayırt etmek kolaydı, onu işaret etti.

"Küçük bir ok çizme ihtimalin var mı dayı? Alnıma." Bir parmağını, nereye olacağını göstermek için soldan sağa götürdü.

"Yapabilirim, olur." Jamie'nin başı boya kaplarının üzerine doğru eğildi, eli havada duruyordu. "Fakat bir keresinde bana beyazın barış için olduğunu söylememiş miydin?"

"Evet, eğer barış görüşmeleri ya da ticaret yapmak için gidiyorsan bol miktarda beyaz kullanırsın ama aynı zamanda yas tutmak içindir- yani birinin öcünü alacaksan, beyaz renk sürebilirsin."

Bunu duyan Jamie'nin kafası yukarı kalktı ve bakışları Ian'a kilitlendi.

"Bu seferki intikam için değil," dedi Ian. "Uçan Ok için. Evlat edinildiğimde yerini aldığım ölü adam." Olabildiğince sıradan bir şekilde konuşmaya çalışıyordu ama dayısının gerginleştiğini ve yere baktığını hissetti. Ian'ın Mohawk kabilesine gittiği ve ikisinin de bunun sonsuza dek süreceğini düşündüğü o ayrılık gününü asla unutmayacaklardı. Üzerine doğru eğilip bir elini Jamie'nin koluna koydu.

"O gün bana 'Hatırla demiştin, Jamie Dayı. Dediğini yaptım."

"Ben de öyle, Ian," dedi Jamie yumuşak bir sesle ve alnına oku çizdi. Dokunuşu Ian'a haç işareti çizen bir rahibinkini andırıyordu. "Hepimiz hatırladık. Hepsi bu kadar mı?"

Ian, yeterince kuruduğundan emin olmak için yeşil şeride temkinli bir şekilde dokundu.

"Evet, sanırım öyle. Boyaları bana Brianna'nın yaptığını biliyor muydun? Aklımda o vardı ama belki de kendisini bu yola doğru yanımda götürmesem daha iyi olur diye düşündüm."

Dayısı burnundan ufak hırıltı çıkarıp dinlenirken nefesini teninde hissetti.

"Kadınlarını daima yanında savaşa taşırsın Genç Ian. Onlar senin gücünün kaynağıdır."

"Ah, öyle mi?" Bu akla yatkındı ve Ian'ı rahatlattı. Yine de... "Belki Rachel'ı öyle bir yerde düşünmen doğru olmaz diyordum. Bir Quaker olması ve onun gibi durumlardan dolayı."

Jamie orta parmağını önce geyik yağına daldırdı, daha sonra beyaz kil tozuna özenle dokundurdu ve Ian'ın sol omzunun en tepesinin yakınına geniş, heybetli bir V çizdi. Karanlıkta bile canlı şekilde görünüyordu.

"Beyaz kumru," dedi başıyla onaylayarak. Sesi kulağa hoşnut geliyordu. "İşte Rachel'ın burada."

Jamie parmaklarını taşa sildikten sonra ayağa kalkıp gerindi. Ian dayısının doğuya doğru bakmak için döndüğünü gördü. Gece hâlâ bitmemişti ama sadece oturdukları birkaç dakika içinde bile hava değişmişti. Biraz önce gecenin bir parçası gibi görünen dayısının uzun vücudu, gökyüzüne karşı dururken artık ayırt edilebiliyordu.

"Bir saat, daha fazla değil," dedi Jamie. "Önce bir şeyler ye, tamam mı?" Bunu söyledikten sonra nehre ve kendi yarıda kalmış dualarına geri döndü.

67

YERİNDE OLMAYAN ŞEYLERE UZANMAK

Keşke yerinde olmayan şeylere uzanmayı bırakabilsem, diye düşündü William. O gün on iki kere -daha da sıklıkla!- belinde olması gereken bıçağa, bir ya da iki kere ise tabancalarından birine

uzanmıştı. Kılıcını özleyerek, saçmalarının bulunduğu kesenin küçük, katı ağırlığını ve fişek kutusunun salınışını özleyerek kalçasına aciz elini hızla çarpmıştı.

Şimdi ise portatif karyolasında çırılçıplak ve terler içinde yatarken, tahtadan tespihe uzanmak için bir elini düşüncesizce göğsüne vurdu. Hâlâ sahip olsaydı, uzun yıllar boyunca sağladığı rahatlatma hissini artık vermeyecek olan tespih. Hâlâ sahip olsaydı, artık kendisine "Mac" ismini zikretmeyecek olan tespih. Eğer hâlâ yanında olsaydı onu bir hışımla alıp en yakındaki ateşe atardı. William tespihi o orospu çocuğunun suratına fırlattıktan sonra muhtemelen James Fraser da aynen böyle yapmıştı. Fakat, bu durumda, orospu çocuğu olan Fraser değildi, öyle ya?

"*Scheisse*," diyerek küfretti Almanca ve kendini rahatsız bir şekilde diğer tarafa savurdu. Yaklaşık bir metre ötesindeki Evans uykusunda kıpırdayıp, uzak bir top ateşinin ani ve boğuk sesini andıracak şekilde osurdu. Onun yan tarafındaki Merbling ise horlamaya devam ediyordu.

Yarın. Son derece yorucu bir günün ardından geç saatte yatağa girmişti ve belki bir saat sonra kalkacaktı ancak uykudan fersah fersah uzakta yatıyordu. Gözleri karanlığa öylesine uyum sağlamıştı ki, çadır keteninin yukarıdaki soluk karaltısını görebiliyordu. Uyumanın mümkün olmadığını biliyordu. Kendisi çatışmaya girmeyecek bile olsa -zaten girmeyecekti- savaşın civarında olmak ruhunu öyle diken üstünde tutuyordu ki o an yataktan fırlayıp elinde kılıçla doğruca düşmanın üstüne atılabilirdi.

Bir savaş olacaktı. Belki büyük bir çatışma olmazdı ama Asiler çok yakınlarındaydı ve yarın -bugün- bir karşılaşma yaşanacaktı. Sör Henry, amacının bu olmadığı konusunda oldukça katıydı ama bu karşılaşma Washington'un hevesini kursağında bırakabilirdi. Sör Henry ordusunu ve koruması altındaki insanları New York'a ulaştırmayı amaçlıyordu. Önemli olan tek konu buydu. Fakat bunu yaparken subayları askerî üstünlüklerini sergilemeyi seçerse, kendisinin çok fazla itirazı olmazdı.

Planların hazırlandığı akşam yemeği sırasında William, Sör Henry'nin sandalyesinin arkasında, sırtı çadır duvarına dönük

vaziyette hazır olda beklemiş ve olan biten her şeyi dikkatle dinlemişti. Efendi Cornwallis'in yük kervanına güvenli bir yere kadar eşlik ettiği ve Clinton'ın tugayının Asiler ile karşılaşmak üzere organize olduğu sırada birlikleri Middletown'a doğru yürüyüşe geçecek olan von Knyphausen'a resmî yazılı emirleri taşıma onuruna nail olmuştu aslında. Yatağa geç girmesinin sebebi de buydu.

Kendini bile şaşırtacak şekilde aniden esnedi ve gözlerini kırparak sırtüstü uzandı. Belki her şeye rağmen birazcık uyuyabilirdi. Yaklaşan savaş yerine akşam yemeği, emirler ve von Knyphausen'ın -boynunda mor hercai menekşe nakışları olan pembe ipekten- geceliğinin rengi gibi dünyevî şeyleri düşünmek zihnini inanılmaz bir şekilde sakinleştirdi. Dikkatini dağıtacak şeyler... İhtiyacı olan buydu.

Denemeye değer, diye düşündü. Elinden gelen en rahat pozisyonu alacak şekilde kıvrıldı, gözlerini kapattı ve aklından yüzden büyük sayıların karekköklerini almaya başladı.

117'nin karekökünü aldıktan sonra 12 ve 6'nın bileşkesini sersem sersem arıyordu ki, nemli teninde ani bir hava kıpırtısı hissetti. İç çekerek gözlerini açtı. Merbling'in işemek için kalktığını düşünüyordu ama bu o değildi. Çadır kapağının hemen iç tarafında karanlık bir şekil duruyordu. Kapak açıktı ve dışarıdaki korlaşmış kamp ateşlerinin soluk parıltısında, şekil açıkça görülüyordu. Bir kızdı...

Bir yandan karyolasının ayak tarafına tıkıştırdığı gömleği tek eliyle ararken, hızlıca ayağa kalktı. Olabilecek en yumuşak sesle, "Sen burada ne halt ediyorsun?" diye fısıldadı.

Kızın duruşunda tereddüt seziliyordu ama konuştuğunu duyunca doğruca yanına yürüdü. William ne olduğunu bile anlamadan kızın elleri onun omuzlarını tutmuştu; saçları ise yüzünü okşuyordu. Kendi ellerini istemsizce kaldırdığında ise, kızın yalnızca gecelik giydiğini fark etti. Geceliğin altındaki göğüsleri serbest, ılık ve yüzündeń birkaç santim uzaklıktaydı.

Kız geri çekildi ve hiç vakit kaybetmeden geceliğini başının üstünden sıyırıp saçlarını savurduktan sonra terli kasıklarını William'ınkilere bastırarak bacaklarını açıp onun üzerine oturdu.

"Çekil!" William kızı kendinden uzaklaştırmak üzere kollarından tuttu. Merbling horlamayı kesti. Evans'ın yatak örtüleri hışırdadı.

William ayağa kalktı, kızın geceliğini ve kendi gömleğini kaptı ve kolundan tutarak mümkün olan en sessiz şekilde çadırın dışına yürüdü.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun? Al, giy şunu!" Geceliği teklifsizce kızın kollarına sokuşturup kendi gömleğini aceleyle üzerine geçirdi. Kimsenin görüş alanında değillerdi ama her an olabilirlerdi.

Kafası geceliğin içinden çıkarken, kar kütlesinden fırlayan bir çiçeği andırmıştı. Oldukça kızgın bir çiçeği...

"Eh, sen benim ne yaptığımı sanıyorsun?" Saçlarını gecelikten kurtardı ve şiddetli bir şekilde kabarttı. "Sana bir iyilik yapmaya çalışıyordum!"

"Bir- Ne?"

"Yarın savaşacaksın, değil mi?" Kızın kendisine yönelmiş nefret dolu bakışlarındaki parıltıyı görmeye yetecek kadar ışık vardı. "Askerler daima savaştan önce düzüşmek isterler! Buna ihtiyaç duyarlar."

William bir elini yüzünde sertçe gezdirirken avcunun içi yeni çıkan sakalları yüzünden tahriş oldu. Sonrasında derin bir nefes aldı.

"Anlıyorum, evet, çok naziksin." Ani bir gülme isteğiyle doldu. Ayrıca -daha ani şekilde- kızın teklifinden faydalanma isteği duydu. Fakat isteğinin büyüklüğü, bir tarafta Merbling diğer yanda Evans kulak kabartırken bunu yapmasına yetecek kadar değildi.

"Ben yarın savaşmayacağım," dedi ve bunu söylemenin yarattığı sancı kendisini şaşırttı.

"Savaşmayacak mısın? Neden?" Kızın sesinden kendisinin de şaşkın olduğu ve bu durumu pek tasvip etmediği anlaşılıyordu.

Sabırlı olmak için çaba gösterirken, "Uzun hikâye," dedi William. "Ayrıca seni ilgilendirmez. Bak şimdi. Nezaketin için teşekkür ederim ama daha önce söylediğim gibi; sen bir fahi-

şe değilsin, en azından şimdilik. Benim fahişem de değilsin." William'ın hayal gücü meşguldü. Kendisi tamamen uyanmadan kız karyolaya gizlice sokulup kontrolü almış olsa neler yaşanabileceğine dair imgeler zihnini zapt etmişti. Buna rağmen fikirlerini kesin olarak bir kenara kaldırdı, kızı omuzlarından tutup çevirdi.

"Şimdi yatağına dön," dedi ama kızın çok güzel görünen poposuna veda mahiyetinde hafifçe vurmaktan kendini alamadı. Kız başını çevirip omzunun üstünden ona sertçe baktı ve, "Korkak!" dedi. "Düzüşmeyen adam savaşmaz."

"Ne?" William bir an için kızın bunu gerçekten söylemediğini düşündü ama yapmıştı.

"Beni duydun. İyi geceler!"

İki uzun adımda kıza ulaştı, omzundan yakaladı ve yüzüne bakması için onu döndürdü.

"Peki sana bu akıl kırıntısını kimin verdiğini sorabilir miyim? Sevgili dostun Yüzbaşı Harkness mı?" William tam olarak kızgın değildi ama kızın beklenmedik gelişinin yarattığı sarsıntı hâlâ kanında yankılanıyordu ve keyfi gerçekten kaçmıştı. "Seni durumumu yüzüme vurabilesin diye mi kurtardım?"

Kızın çenesi geri çekildi, güçlü bir şekilde nefes aldı ama gözle görünür bir üzüntü belirtisi taşımıyordu.

"Hangi durumunu?" diye sordu.

"Sana söyledim- Hay lanet olsun. Mahkûm Ordusu'nun ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Hah, uzun olan hikâye bu ve sana kampın ortasında gömlekle dururken anlatmayacağım. Şimdi ikile ve kardeşinle delikanlılara iyi bak. Senin işin bu; ben kendi başımın çaresine bakarım."

Kız hızla nefes verip bir tiksinti sesi çıkardı.

William'ın iç gömleğini dürterek asıl tercihlerini açığa vuran erkekliğine keskin bir bakış attı ve alaycı bir şekilde, "Kesinlikle kendi başının çaresine bakacaksın," dedi kız.

Kısaca, "*Scheisse*," dedi William tekrar ve kızı tutup bedenlerini birbirine kenetleyecek kadar sıkıca sarıldıktan sonra onu

öptü. Kız çırpınmaya başladı ama William bu çırpınışın kurtulmayı sağlamak için değil kendisini daha fazla tahrik etmek üzere yapıldığını fark etti. Kız durana kadar daha da sıkı kavradı ama sonrasında öpmeyi bir süre daha bırakmadı.

William nihayet kızı bıraktı. Nefes nefese kalmıştı ve terden sırılsıklam olmuştu. "Nefes almak bu sıcakta katran solumak gibiydi," dedi. Kız da nefes nefeseydi. Ona sahip olabilirdi. Bunu istiyordu. Çadırın yanında kızı dizleri üzerine indirip geceliğini sıyırarak arkasından becermek... Birkaç saniyeden uzun sürmezdi.

"Hayır," dedi William ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Hayır," dedi tekrar, kendinden daha emin şekilde. Vücudunun her zerresi kızı istiyordu ve eğer on altı yaşında olsaydı, olay şimdiye kadar çoktan bitmişti. Fakat o yaşta değildi ve kızı tekrar geri çevirmeye yetecek kadar iradeye sahipti. Kendisine dönmesini engellemek için ensesi ve kalçasından tutarak kızı sabit duruma getirdi.

Eğilip kulağına, "New York'a vardığımızda," diye fısıldadı, "tekrar düşüneceğim."

Poposu William'ın avcunu doldururken kız kaskatı kesildi ama kendisinden kısmen beklediği gibi geri çekilmek ya da ısırmaya çalışmak benzeri şeyler yapmadı.

"Neden?" dedi sakin bir sesle.

"Bu da uzun hikâye," dedi William. "İyi geceler Jane." Ellerini çekince kız karanlığa doğru sinirli sinirli yürüdü.

Yakında bir yerde, kalk borusuyla birlikte davullar çalınmaya başlamıştı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Savaş Günü

68

KARANLIKLARDAN GÜN IŞIĞINA

Ian bir gün öncesinden göz atmak niyetiyle alandaydı ve gözlemliyordu. Fısıltıyla, "Bu iyi bir şey," diye söylendi. Ayın karanlığındaydı ve kurnazca hareket edip yolu incelemek zorundaydı. Ancak daha sonraları gerekli olacağını bildiğinden, atını şimdiden arazi üzerinde zorlamak istemiyordu.

Yine de tüm bu karanlık ve ıssızlıktan memnundu. Gecenin ıssızlığında sakinlik yoktu; orman hâlâ canlıydı ve şafak vaktinde gün ışığı kendini göstermeye başladığında birçok ilginç şey gerçekleşiyordu. Fakat ne tavşanların hışırtısının ne de yeni uyanan kuşların cıvıltısının onun ilgisine ihtiyacı vardı ya da ona ilgi duyuyorlardı. Jamie Dayı yanından ayrılana kadar duasını bitirmişti ve sessizce yoluna koyuldu, hazırlıkların getirmiş olduğu sükûnet hâlâ üzerindeydi.

Mohawklar ile beraber yaşarken, özellikle Emily ile ilgili ters giden bir şeyler olduğunda, evden günlere varan süreler boyunca uzaklaşırdı; yaban ruhunu rahatlatana ve güçlendirene kadar Rollo'yla beraber avlanırdı. İstemsizce arkasına göz gezdirdiğinde, Rollo ve Rachel'ın beraber arkasında olduğunu görüyordu. Yakalandığı tuzaktan kalma yarası temizdi, Claire yarasına iyi gelecek bir şeyler sürmüştü. Eskisinden daha dinç ve sağlıklı olmasına rağmen böylesine bir savaşa yanında gelmesine izin veremezdi.

Yaklaşan savaştan şüphesi yoktu. Kokusunu alabiliyordu. Bedeni, savaşa doğru ayaklanıyordu; vücudundaki karıncalanmayı hissedebiliyordu. Fakat bu sakinliğin ve huzurun değerini bilmesi gerektiği zamanda olduğunun farkındaydı.

Atına, "Uzun sürmeyecek," diye mırıldandı. Omzundaki beyaz güvercine dokundu ve sessizliği bozmayan bir şekilde atını sürdü.

***

Sör Henry'nin emri doğrultusunda, tüm gece boyunca dö-

şek olarak yeri yastık olarak da kollarını kullanmışlardı. Tüfek ve fişek kutusu üzerine uzanmanın insanı uykusundan uyandıran, sürekli ikaz halinde tutan bir şey vardı.

William'ın kolları üzerine uzanmamıştı, kalkmaya da ihtiyacı yoktu çünkü zaten uyumuyordu; fakat diğerlerinden daha uyanık halde de değildi. Savaşamayacaktı ve bunun pişmanlığını yaşıyordu.

Kamp tam şenlik halindeydi; çadırların arasında askerleri çağırmak için davullar çalınıyordu, havada ekmek, pişmiş domuz ve bezelye püresi kokusu vardı.

Şafak vakti henüz gelmemişti fakat yine de günlük rutininde yavaşça yükselen, ufkun hemen altındaki güneşi hissedebiliyordu. Bu manzara ona, Amerika'ya yolculuğu sırasında gördüğü balinayı hatırlattı: Geminin yana düşürdüğü gölgesi dalgaların üzerine vuran ışığın sürekli değişiminden dolayı kayboluyordu... Çok yakın ve muazzamdı... Ve işte karşısındaydı.

Dizliklerini bağladı ve bantları takmadan önce iyice sıkılaştırdı, ardından uzun çizmelerini ayağına geçirdi. En sonunda zırhlı boyunluğu kalmıştı ve bu, giyinmenin sıradan halini bir seremoniye dönüştürüyordu. Boyunluğu elbette ki ona Jane'i -bu lanetlenmiş kadını düşünmeden giyinebileceği bir gün dahi olmayacak mıydı?- ve son yaşananları hatırlatıyordu.

Onun teklifini kabul etmeyişine pişman olmuştu ve hâlâ da öyleydi. Kıza has o yumuşak kokuyu hâlâ duyabiliyordu, sanki kafasını yumuşacık kürkler arasına koyuyor gibi hissettiriyordu.

Sözleri de hâlâ ilk anki gibi aklmdaydı ve paltosunu omuzlarına alırken homurdandı. Belki de New York'a vardığında tekrar düşünmeliydi.

Bu boş düşünceler Sör Henry'nin yardımcılarından olan, içeri bir hışımla giren ve heyecanı yüzünden okunan Yüzbaşı Crosbie nedeniyle son bulmuştu.

"Demek buradasın, sonunda buldum seni!" diyerek William'ın bulunduğu yere bir not bıraktı ve kayboldu.

William tekrardan homurdandı ve notu eline aldı. Evans ve Merbling çıkmışlardı. Sorumluluğunu taşıdıkları ve yönettikleri gerçek bir taburları vardı. Onları kıskanıyordu.

Not General Sör Henry Clinton'dan geliyordu, okuduktan sonra midesine adeta bir ok saplandı. "...Şu anki durumunu göz önüne aldığımda, kâtiplerle kalmanın daha iyi olacağını düşünüyorum."

"*Stercus*!" dedi, Almancayı hislerinde tercümeye yetersiz bularak Latince küfrederek.

Göğsü sıkışmıştı, kan beynine sıçramıştı ve bir şeyi tekmeleme arzusu duydu. Sör Henry'yi memnun etmek olanaksızdı, bunu gayet iyi biliyordu. Fakat tüm günü kâtiplerin yanında topuklarına vura vura geçirmek... Eğer raporları bile taşımasına izin verilmeyecekse ya da kolay görülen fakat gerekli olan, kamptakilere ve Kral yanlılarına kılavuzluk etme işini dahi yapamayacaksa, orada onun için yapılacak ne vardı ki? Kâtiplerin yemek saatlerini takip edip hava karardığında ellerinde, adeta bir şamdanmışçasına, meşaleler taşımak için mi?

Notu buruşturup atmak üzereydi ki çadırdan içeri giren başka bir davetsiz misafirin kafasını takiben zarif bedeni göründü: savaş için hazırlanmış, bir yanında kılıcı diğer yanında silahıyla bekleyen Yüzbaşı André'ydi bu. Aslında iyi bir ahbabı olmasına rağmen, bu manzarayla büyük bir hoşnutsuzluk hissetti.

André sonunda onu bulduğuna mutlu olarak, "İşte buradasın Ellesmere," dedi. "Yola çıkmamış olmanı diliyordum. Acilen bu raporu ulaştırmana ihtiyacım var. Albay Tarleton'ı -hani şu yeni yerleşimcilerle olan İngiliz birliğinde- tanıyor musun?

"Evet tanıyorum." Oldukça tuhaf hissederek mühürlü zarfı eline aldı. "Başüstüne Yüzbaşı!"

"Aferin sana." André gülümsedi ve yaklaşmakta olanın verdiği coşkuyla dışarı çıktı.

William derin bir nefes aldı, Sör Henry'nin notunu dikkatlice eski haline getirdi ve cebine koydu. André'yi görüp notunun aciliyeti sebebiyle Sör Henry'nin notunu almadan aniden çıkmadığını kim söyleyecekti ki?

Yine de kafasında derin kuşkular dolanmaktaydı.

69

KARGA PİSLİĞİ

Saat sabahın dördü civarıydı ya da karga pisliğini yemeden biraz önceydi, tıpkı benim zamanımda adlandırıldığı gibi. Bu geçici, yer değiştirme ya da yerinden ayrılma hissi geri dönmüştü. İşim ve benim aramda ani bir sis gibi beliriveren başka bir savaşın anıları da vardı, ardından geriye bir film sahnesi kadar keskin ve parlak olan şimdiyi bırakan bir sisti bu...

Hiçbir sis Jamie'yi gizleyemezdi. Büyük bir adamdı, gecenin kör karanlığına rağmen ana hatları keskindi. Uyanık ve teyakkuz halinde, giyinmiş ve hazırdım fakat uykunun getirdiği mahmurluk parmaklarımı tembelleştiriyordu. Onun tıpkı bir kamp ateşi gibi olan sıcaklığını hissedebiliyordum, bu yüzden Jamie'ye yanaşmıştım. Jamie ise, ondan daha sıcak olan Clarence'in yanındaydı ve çok daha az uyanıktı.

Atın dizginlerini elime vererek, "Sen Clarence'i alacaksın," demişti. "Ve bunlar da kendi başına kalman durumunda onu kontrol edebildiğine emin olman için." Bunlar dediği şey, kalın deri bir kemer içine konmuş, içinde barut bölmesi bulunan bir çift tabancaydı.

Kemeri ve silahları kuşanabilmek için dizginleri bir tarafa bağlayarak, "Teşekkür ederim," dedim. Silahlar oldukça ağırdı ama kalçalarımdaki ağırlığının inanılmaz rahatlatıcı olduğunu inkâr edemezdim.

John'un bulunduğu çadıra doğru baktım. "Peki o nasıl-"

Lafımı keserek, "Bunu soracağını biliyordum," dedi Jamie. "Kalan eşyalarını topla Sassenach, çeyrek saatten fazla vaktim yok. Orada sana ihtiyacım olacak."

Onu, savaşın içine doğru ilerlerken izledim ve daha önce defalarca düşündüğüm gibi, *Acaba bugün mü? Acaba bu onu hatırlamam yarayacak son görüş mü?* diye düşündüm. Olabildiğince sert görünmeye çalışıp orada bir heykel gibi durdum.

Culloden'dan hemen önce, onu ilk kaybettiğim zamanı ha-

tırlıyorum. Küçük ve önemsiz görünen şeyler zamanla gözümde beliriyordu: onun şakağındaki tuzun tadı, kavradığım zaman hissettiğim kafatasının kıvrımı, ensesindeki yumuşak tüyleri... Onu sonsuza dek benim olarak işaretlemek için elini kestiğimde, pırlantaymışçasına damlayan kanı... Bu gibi şeyler Jamie'yi hâlâ benimle tutuyordu.

Chestnut Sokağı'nda odamda yalnız başıma uzandığım zamanlarda onun yavaş, düzenli ve daimi nefes alışını -artık sona erdiğini sansam bile- hissedebiliyordum. Bu başta beni rahatlatırdı fakat sonrasında kaybımı anımsattığından deliye döndürürdü. Bu nedenle artık sona ersin diye kafamı yastığa gömerdim - sadece gecenin solgun ışığında, tütsü, mum kokusu ve nefesini bir kez daha duyuyor olmanın getirdiği rahatlığı ararım.

Fakat ona seslenmişim gibi aniden bana döndü Jamie. Yavaşça yanıma gelip kollarımdan tutup güçlü ve yumuşak bir sesle, "Bugün olmayacak," dedi.

Ardından kollarıyla beni kendine doğru çekti, içten ve yumuşak şekilde öptü. Adamlardan bazılarının kahkahalarını duyabiliyordum fakat umrumda değildi.

***

Jamie, nehrin kenarından geçerek onu bekleyen arkadaşlarına doğru yöneldi. Suyun nefesi ve ortaya çıkan sis onu rahatlatıyordu, düşmanın soyut hissiyle ve gecenin devam eden huzuruyla sarılıp sarmalanmıştı. Ölümünün getirdiği güce ihtiyacı vardı. Üç yüz tane adam... Ve onları sadece birkaç gündür tanıyordu. Daha önceleri adamlarını savaşa götürdüğünde onlar kendi kanından, kendi canından olan, onu bilen, ona güvenen ve aynı zamanda onun da güvenip bildiği adamlardı. Fakat bu adamlar yabancıydı ve hepsinin hayatı onun elindeydi.

Askerlerin eğitimsiz oluşundan dolayı herhangi bir endişesi yoktu: adamlar kaba ve disiplinsizlerdi, tüm kış boyunca von Steuben altında talim yapan orduyla karşılaştırıldığında yalnızca insan güruhuydular. Fakat onunla beraber savaşan bütün askerler zaten böyleydiler: günlük hayatlarından koparılan, kılıçlar ve

tüfeklerle silahlandırıldıkları gibi tırpan ve çapalarla silahlandırılan çiftçiler ve avcılar... Onun için ya da onunla beraber canavarmışçasına savaşırlardı.

Bir grup gönüllüyü yeni kutsamış olan ve aralarında siyah paltosuyla çömelen adama, "Nasıl peder?" dedi. Kolları hâlâ şafakta sisli tarlasını korumaya çalışan bir korkulukmuşçasına iki yana açıktı. Daima katı bir ifadesi olan adamın yüzü onu gördüğünde aydınlandı ve gökyüzünün ışımakta olduğunu fark etti.

Wordsworth sert bir şekilde, "Her şey yolunda efendim," dedi. "Biz hazırız." Tanrı'ya şükür Bertham Armstrong'dan bahsetmemişti.

Şafağın aydınlanmasıyla belirgin olmaya başlayan tüm yüzlere bakarak, "İyi," dedi Jamie. "Bay Maddox, Hebden ve Whelan; bu sabah hepiniz iyisinizdir diye umuyorum?"

İsimlerinin biliniyor olmasının getirdiği övünçle karışık bir utangaçlıkla birbirlerine bakarak, "İyiyiz," dediler. *Keşke onların hepsini tanıyor olsaydım,* diye düşündü Jamie. Fakat her bir bölükteki adamların isimlerini ve yüzlerini tek tek öğrenmeye çalışarak elinden gelenin en iyisini yapmaya çabalıyordu. Bu, onlarda her birini tanıdığı algısını oluşturuyordu. Jamie de böyle olmasını umuyordu, önemsendiklerini hissetmek zorundaydılar.

Üç yüzbaşından biri olan Yüzbaşı Craddock, durumun ehemmiyetinden ötürü kendinden emin bir şekilde, Jamie'nin albayları olan Judah Bixby ile Lewis Orden'ı da arkasına alarak, "Hazırız efendim," dedi. Bixby yirmiden fazla yoktu, Orden belki bir yaş daha büyüktü ve her ikisi de heyecanlarını bastıramıyorlardı. Jamie onların erkekliğindeki heyecanı kendi kanında hissederek onlara gülümsedi.

Onlar yedek askeri birliğin içindeki birkaç genç adamdan biriydi. Bir mısır koçanıymışçasına uzun ergenliğinden yeni çıkmış çocuklar; kimdi bunlar? Ah, evet Craddock'un oğulları. Şimdi hatırlıyordu, anneleri daha bir ay önce ölmüştü ve bu yüzden babalarıyla beraber milislere katılmışlardı.

Tanrım onları sağ salim döndürmeme izin ver, diye dua etti.

Aniden omzundaki eli fark etti -gerçekten hissetti- ve onunla beraber yürüyen üçüncü adamı tanıdığını fark etti.

Teşekkürler, dedi içinden Galce ve gözlerindeki yaşların gün ışığının parlaklığından kaynaklandığının düşünülmesini umarak yüzünü göğe çevirdi.

***

Clarence'i uygun şekilde bağlayıp daha az endişeli fakat hâlâ büyük bir heyecanla çadıra doğru yöneldim. Herhangi bir belirti olmaksızın, olacak olan hızlı bir şekilde olacaktı. Fergus ve Germain kahvaltıda yiyecek bir şeyler bulmak için çıkmışlardı; ben ayrılmadan gelmelerini umuyordum, çünkü zamanı geldiğinde çıkmak zorundaydım ve bir hastayla ilgilenmeme hiçbir şey engel olamazdı.

Işığın altında uzanan bu söz konusu hasta, sağlıklı olan tek gözü yarım kapalı şekilde Almanca bir şarkı mırıldanıyordu. İçeri girdiğimde John yüzünü buruşturdu, üzerimdeki silahlara göz atarak kimin geldiğini görmek için kafasını benim olduğum yöne doğru çevirdi.

Doğrularak, "Herhangi bir saldırı ya da esir alınma ihtimali mi var?" diye sordu.

"Uzanmalısın. Jamie sadece titiz davranıyor." Silahlardan birine dokunarak "Henüz dolu olup olmadıklarını bile bilmiyorum," dedim.

"Elbette dolular, boş verecek bir adam değildir." Hafifçe inleyerek yavaş yavaş arkasına yaslandı.

"Onu fazlasıyla iyi tanıdığını düşünüyorsun değil mi?" diye sordum keskinliğime kendim bile şaşırarak.

"Evet öyle," diye cevap verdi ama ifademe tebessüm ediyordu. "Elbette bazı açılardan senin kadar iyi tanıdığım söylenemez fakat eminim ki geriye kalan birçok açıdan daha iyi biliyorumdur. Her ikimiz de askeriz." Kafasını dışarıya doğru yönelterek dışarıda devam eden karışıklığı işaret etti.

"Eğer onu bu kadar iyi tanıyorsan..." dedim öfkelenerek, "ona her ne söylediysen bunların olacağını da bilmen gerekirdi."

Yüzündeki gülümseme kayboldu ve üst taraftaki çadıra gözü kaldı. "Evet, tanıyordum ve yine de söyledim."

"Ah, öyle mi?" diyerek yan tarafta bulunan bohçaların üstüne oturdum. Bunların birçoğunu arkamızda bırakmak zorunda kalacaktık. Clarence'in eğerinde bulunan bölmelere birçok şey koyabilirdim fakat her şeyi değil. Ordu, silahlar ve su mataraları dışında her şeyi arkasında bırakması konusunda tembihlenmişti, hızlarının kesilmemesi gerekiyordu.

Aradan bir süre geçtikten sonra John, "Sana neler olduğunu anlattı mı?" diye sordu ses tonunun sıradan olması için çaba sarf ederek.

"Senin ne söylediğini mi? Hayır, ama tahmin edebiliyorum." Dudaklarımı kenetledim ve şişeleri üst rafa dizerek onunla ilgilenmiyormuş gibi davrandım.

Hancıdan sorunsuz bir şekilde tuz alabilmiştim ve birkaç şişe tuz çözeltisi yaptım, biraz da alkol bulmuştum. Mumu aldım ve tıpaların üstüne dikkatle akıtmaya başladım; yol boyunca tıpalar gevşeyip içindekiler ziyan olmasın diye önlem almaya çalışıyordum.

John'un gözüne ne olduğuyla ilgilenmek istemiyordum artık. Her şey bir yana, herhangi bir konuşma Wentworth Hapishanesi'ne ulaşan konuşmayı daha da yakınlaştırabilirdi. Her ne kadar yakın arkadaş olsalar da, Jamie'nin John'a Wentworth Hapishanesi'nde başına neler geldiğini ya da Kara Jack Randall'dan bahsetmediğine emindim. Yıllar önce eniştesi Ian'a anlatmıştı ve muhtemelen bu şekilde Jenny de olanları öğrenmişti -ki ben Jenny'nin ağzının sıkılığına dair kuşku duyuyordum- fakat bunun dışında kimse bilmiyordu.

Tahminimce John, Jamie'nin sadece bariz bir iğrenme duygusuyla ya da benim neden olduğum bir kıskançlıkla kendisine vurduğunu düşünüyordu. Belki de onun bu şekilde düşünmesine devam etmek pek adil değildi, fakat konumuz adalet değildi.

Yine de, onların arasındaki bu sürtüşmeden üzüntü duyuyordum. Kişisel saçmalıklarının ötesinde, John'un arkadaşlığının Jamie için ne anlama geldiğini biliyordum.

Bu arada dışarıdaki ses ve hareketlilik ayrılma vaktinin aciliyetini haber verirken, bunun John'u son görüşüm olabileceğini unutamıyordum.

Derin bir nefes aldıktan sonra mumlanmış şişeleri sarmaya başladım. Kingsessing için yanıma alabileceğim kadar şey almalıydım, fakat...

"Sorun etme, canım," dedi sevecen bir tavırla John. "Yeterince uzun yaşadığımız sürece her şey yoluna girecektir."

Ona kısa bir bakış attım ve hareketliliğin yükselişe geçtiği kamp alanının bulunduğu yere doğru yöneldim. "Sen muhtemelen yaşayacaksındır. Tabii Jamie'ye biz yola koyulmadan önce yanlış bir şey söylemediğin müddetçe, yoksa bu defa boynunu kıracaktır."

Tozla kaplanmış ışığa doğru, olabildiğince kısa bir bakış attı ve suratını buruşturdu.

"Hiçbir zaman bu halde kalmadın, değil mi?" dedim yüzüne bakarak. "Savaş boyunca oturup bekle, önemsediğin biri senin için gelecektir."

"Kendimden başka kimseye ihtiyacım yok," diye cevap verdi John ama bu onu çok rahatsız etmişti. Daha önce ne bu konuda düşünmüş ne de bunu düşünmeyi istemişti. *Kulübe hoş geldin,* diye geçirdim içimden.

"Sence Clinton'ı yakalayabilirler mi?" diye sordum bir süre-lik sessizlikten sonra.

"Nasıl bilebilirim? Clinton'ın birliklerinin nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim yok. Ya da Washington'un nerede olduğuna ya da bizim nerede olduğumuza dair..."

"General Washington, buradan yaklaşık beş yüz metre uzaklıktadır," dedim bir sepet bandajı ve sargı bezini alıp komutanı en son gördüğüm yere doğru bakarak. "Eğer daha da ilerleyebilmişse, bu oldukça şaşırtıcı."

"Öyle mi? Neden hanımefendi?" diye sordu John şaşkın bir şekilde.

"Çünkü gereksiz olan şeyleri tahliye etme emri -ki bu eylem için bu kelimeyi kullanıp kullanmadığınızı bilmiyorum- bir saat önce geldi. Bu yüzden seni bulduğumuzda yeterli olmayan adamları geride bırakmak için inceliyorduk. İşte bu yüzden."

Onu izleyerek, "Fakat neler olduğunu biliyorsundur," diye ekledim. "Ben duydum, eminim sen de duymuşsundur."

"Kulakları ya da gözleri olan herhangi bir insan kamptaki gergin ortamı hissedebilir, hazırlıkları anlayabilir, adamlar birbirlerinin işlerine karıştıklarında çıkan kavgaları ya da edilen küfürleri duyabilir, bağıran askerleri, yoğun şiddeti fark edebilir."

John sessiz bir şekilde kafasını salladı. Bu bariz çıkarımlarla durumu kafasında evirip çeviriyordu. Aniden "Evet, tahliye kullanımda olan bir kelime fakat daha çok deniz kargoculuğunda kullanılıyor," dedi. "Yine de-" Söylediğim şeylerin anlamına vararak küçük bir sarsıntı yaşadı ve sargılı olmayan gözüyle bana bir bakış attı.

Alçak sesle, "Bunu yapma," dedim. "Diğerini de inciteceksin ve şu an için ne olduğum ya da olmadığım çok da önemli olamaz, değil mi?"

"Hayır," diye mırıldandı ve ardından gözünü bir süreliğine kapattı ve yine çadırı izlemeye devam etti. Şafak yaklaşmaktaydı; sarıya çalan çadırın rengi gittikçe belirginleşiyordu, hava tozla kaplıydı ve kurumuş ter kokuyordu.

"General Washington'un ilgisini çekecek çok az şey biliyorum ve eğer o hâlâ bu 'çok az' şeyi bilmiyorsa şaşırırım. Ben hizmette olan bir memur değilim ya da benim kahrolası kardeşim beni birliğine tekrar almaya karar verene kadar değildim. Hal beni neredeyse astıracaktı biliyor musun?"

"Hayır, fakat bu tam da onun işi gibi duruyor,"dedim tüm huzursuzluğuma rağmen gülümseyerek.

"Sen ne- Tanrım! Hal ile tanışmış mıydın?" dedi dirsekleri üzerinde yükselerek.

"Evet," dedim. "Uzan ve sana anlatayım." En azından birkaç dakikalığına ikimiz de burada olmak durumundaydık ve ben bandajları dikkatlice tıbbi çantama yerleştirirken ve aynı zamanda yanıma almam gereken eşyalardan hangisinin en önemlileri olduğuna karar verirken Philadelphia'da Hal ile olan maceralarımıza dair tüm detayları anlatabilirdim. Acil bir durumda, bu eşyaları sadece sırtımda taşıyabilecek kadarına indirgemek zorundaydım, bu yüzden John'a kardeşinden bahsederken aklımda küçük bir liste hazırlıyordum.

"Tanrım, eğer Dorothea'yı Dr. Hunter ile evlenmekten kurtarabileceğini düşünseydi... Denzell ile arasındaki konuşmayı öğrenebilmek için neyim var neyim yok verirdim."

"Kim derdi ki Hal'in düşüncelerini desteklemek için arkasında bir ordusunun olmayacağını..."

"Şimdiye kadar onunla tanışmış olmalı... Denzell, üçe iki..." dedim bir süre düşündükten sonra. "Sadece Tanrı değil, sevgi de -Dorothea- onun yanındaydı ve inanıyorum ki bu... Hal'in zorbaca görüşüne ağır basmıştır?"

"Şahsen bunu su katılmamış piçlik olarak adlandırırdım, fakat ben onun kardeşiyim. Bazı özgürlüklerim var."

Fransızca konuşmalar Fergus ve Germain'in gelişini haberdar ediyordu, aniden ayağa fırladım.

"Ben olsam öyle yapmazdım-" diye başladım, fakat o beni elini kaldırarak susturdu.

"O halde güle güle tatlım," dedi nazikçe. "Ve iyi şanslar."

70

YALNIZ BİR PİRE

Şafak vaktini geçeli henüz bir saat olmamıştı ve şüphesiz ki bugün de ölümcül sıcaklıkta bir gün olacaktı fakat şu an için her şey sakindi ve William ile atı Goth da hâlâ mutluydular. Sesli şekilde ıslık çalarak *Kral Yine Kendi Keyfinde*'yi söylerken adamların, atların, top arabalarının kısacası tüm savaş teçhizatının kaynayan kalabalığı arasından geçiyordu. Eşyaların koyulduğu vagonlar çoktan hazırdı; çeyrek kilometre uzaklıkta kurulmuş olan Middletown'ın diğer yanındaki Knyphausen'in tümeninin yakınında diğer yük arabalarının bulunduğu yerden, yükselen güneşin altın sarısıyla çarpışan büyük bir toz bulutu kalktı. Sandy Hook'a doğru yola çıkacaklardı; Jane, Fanny, Zeb ve Colenson'ın da onunla beraber olmasını umuyordu. Jane'in bacak boşluğundaki teninin ani görüntüsü gözünün önünde

belirivermişti ve ıslık çalmayı bıraktı; bu görüntüyü kafasından silmeye çalıştı. Daha yapılacak çok işi vardı.

Yeni İngiliz birliğinin nerede olduğunu henüz kimse bilmiyordu ama Clinton'ın tümeninin civarında bir yerlerde olduğu tahmin ediliyordu; New York'ta sadece bir ay önce kurulan kişisel birliklerinden biriydi. Bu riskli olabilirdi ama William şartlar göz önüne alındığında Sör Henry'nin notunu görmezden gelmek için riske girmeye hazırdı.

"Tıpkı bir Fransız'ın peruğundan pireyi çekmek gibi," diye mırıldandı ve Goth'un ensesine bir tane patlattı. At genç ve oyunbazdı, dörtnala koşmak için anayola çıkmayı bekleyemiyordu. Clinton'ın birlikleri Middletown'da artçı konumundaydılar - Goth'ın keyfini çıkaracağı kadar uzaktaydılar. Yine de öncelikle, çaresizce uyku mahmurluğundan kurtulmaya çalışan kamp kalabalığını geçmek zorundaydılar.

Etrafa göz attığında, ekmek için sıra bekleyen bir sürü aşina yüz vardı ve bu onu mutlu etti. Anne Endicott, güne hazırlanmış fakat şapkasını takmamış, siyah saçları bir örgü halinde arkasından sarkıyordu... Bu görüntü içinde çok farklı heyecanlar uyandırmıştı ve ona seslenmemek için kendini çok zor tuttu. Savaştan sonra yeterince zaman olacaktı.

71

FOLIE À TROIS*

Fergus bana bir sosisli sandviç ve bir bardak kahve getirmişti - gerçek bir kahve.

"Lordum bunları size gönderdi," dedi elindekileri uzatarak.

"O hazır mı?" Yiyecekler sıcak ve tazeydi -uzun bir süre boyunca yiyip içebileceğim muhtemelen son şeyler olacaktı- ancak buna rağmen pek tadını aldığım söylenemezdi. "Lord John'un gözünü sarmam için vaktim var mı?" Koşuşturmanın yarattığı kaos ortamını fark edebiliyordum ve tenim bir karınca ordusu üzerime saldırmışçasına kaşınıyordu.

* (Fr.) Bulaşıcı delilik.

"İzninizle bir bakayım hanımefendi. Germain?" Fergus çadırın arasından başını uzatıp Germain'in onunla beraber gelmesi için işaret etmişti.

Fakat John'a olan sadakatinden midir yoksa Jamie ile çadırda yalnız kalma korkusundan mıdır bilinmez, Germain çadırda kalmak istiyordu.

"İyi olacağım," diyerek çocuğu teskin etmeye çalıştı John. "Babanla beraber git." Hâlâ bembeyazdı ve terliyordu, fakat elleri ve çenesi rahatlamıştı; çok acı çekmiyordu.

Germain'e, "Merak etme, o iyi olacak," dedim ve Fergus'a daha fazla yorum yapılmasını beklemeden çıkmasını işaret ettim. "Gelirken bana biraz sargı bezi getir, olur mu? Ardından Lord hazretleri dinlenirken gelip bana yardım edersin. Sen de..." dedim John'a dönerek, "Uzanmaya devam et, gözlerini kapalı tut ve eğer böyle bir şey mümkünse beladan uzak durmaya çalış," diye ekledim.

İyi olan gözüyle benim olduğum tarafa doğru çekinerek baktı.

"Yaralanmama neden olan bu karmaşadan dolayı beni mi suçluyorsunuz hanımefendi? Çünkü hatırladığım kadarıyla bu olayın köklenmesinde küçük de olsa bir payınız var." Sesi küskün gibiydi.

"Benim, senin burada bu şekilde bulunmanla ilgili uzaktan yakından herhangi bir alakam yok," dedim yanaklarımdaki kızarmayı hissediyor olmama rağmen sert görünmeye çalışarak. "Germain, sargı bezi buldun mu?"

"Bal sinekleri buraya çekmeyecek mi?" Germain istediğim sargı bezini getirmişti ama John'a hoşnutsuzluğunu gösterecek şekilde dikilmeye devam ediyordu. "Ne derler biliyor musun? Balla sirkeyle olduğundan daha fazla arı yakalarsın. Onun üzerine sirke dökmeyeceksin diye tahmin ediyorum?"

"Hımm." Haklıydı. Yük arabalarından çok da uzakta değildik; horultuyla karışık anırma seslerini ve uykudan yeni uyanmış ama uyku sersemi olan sineklerin vızıltısını duyabiliyordum. "Haklısın. Sirke değil ama nane işe yarayacaktır. İçinde zambak esansı olan merhemi bul ve sonra lord hazretlerinin

yüzüne ve ellerine sür, gözlerine değdirmemeye dikkat et. Ardından küçük kutuyu getir-"

"Kendime merhem sürme yeteneğine sahip olduğuma emin olabilirsin," diyerek tersledi John ve Germain'e elini uzattı. "İşte şurada, ver onu bana."

"Hareket etmemeye çalış," dedim. "Hangi yeteneklere sahip olduğuna gelince, bunu düşündüğümde bile tüylerim diken diken oluyor." Küçük miktarda balı erimesi için mumun üzerine koydum; şırıngamı doldurdum ve gözünün etrafına biraz bal enjekte ettim. Sargı bezini daire şekline getirerek gözünün üzerine yavaşça yerleştirdim ve sabit kalması için de kafasının etrafına bezle bağladım.

"Germain, lütfen gidip bu matarayı doldurur musun?" Zaten yarısına kadar doluydu fakat Germain itaatkâr bir şekilde matarayı alıp dışarı çıktı ve John'la beni yalnız bıraktı.

Geriye kalan birkaç ilk yardım teçhizatını çantama yerleştirirken, "Germain'i seninle beraber bırakmamı ister misin?" diye sordum. "Ve Fergus'u?"

"Hayır," dedi John açık bir şekilde "Ne için?"

"Şey... Seni korumaları için. Yani Mösyö Beauchamp'ın geri gelmesi durumunda." Percy'ye en ufak bir güvenim yoktu. Ayrıca Fergus'un güvenliği konusunda da endişelerim vardı ancak bir ihtimal John onu koruyabilirdi.

"Ha, şimdi anlıyorum." John iyi olan gözünü bir süreliğine kapadı, sonra tekrardan açtı. "Diyelim ki bu karmaşaya ben sebep oldum," dedi öfkeyle, "fakat Germain'in varlığı sayesinde herhangi bir korumaya ihtiyaç duyacağımı sanmıyorum. Percy'ye gelince, korumaktan ziyade onun beni öldürmeyi ya da kaçırmayı planladığını düşünüyorum."

"Onu... Umursuyor musun?" diye sordum merakla.

"Öyleyse bile, bu seni ilgilendirir mi?"

Daha şiddetli şekilde yüzüm kızardı, fakat cevap verebilmek için birkaç kez derin nefes aldım.

"Evet," diye cevap verebildim en sonunda. "Evet, bu beni de ilgilendirir. Benim bu şeydeki rolüm... Şeydeki rolüm... Her neyse..."

"*Bulaşıcı delilik*," diye Fransızca bir öneride bulundu ve beni güldürdü.

"Bu çok güzel bir öneri. Ve evet, bu beni de ilgilendirir. Senin açından olmasa bile Jamie için." Aslında tam olarak onun içindi. Son zamanlarda olanların aniliği ve şokunu üzerimden atamayışım sebebiyle durum hakkında mantıklı düşünemiyordum fakat eminim ki Jamie yapabiliyordu. Şimdi yeterince uyanık olduğum ve kendi işlerimle meşgul olmadığım için düşüncelerim ani bir hızla ilerliyordu.

"Komutan André'yi hatırlıyor musun?" diye sordum bir anda. "John André. Mischianza'daydı."

"Geçtiğimiz yıllarda bana dair birkaç şeyi kaybetmiş olabilirim," dedi John hoşnut olmadığını belirten bir tavırla. "Fakat hafızamı ya da zekâmı değil. Elbette onu tanıyorum. Oldukça sosyal, yakışıklı ve genç bir adamdı; Philadelphia'da her yere davet edilirdi. General Clinton'ın birliğine dâhildi."

"Peki aynı zamanda bir casus olduğunu da biliyor muydun?" Kalbim neredeyse kulaklarımda atıyordu, kuşağım bir anda nefes aldırmamaya başlamıştı. Geri dönüşü olmayan bir şey mi yapmak üzereydim?

Gözü seğirerek yerinden sıçradı.

"Hayır. Nasıl böylesi lanet bir düşünceye kapıldın?" Birkaç saniye sonra ekledi. "Ve eğer böyle olduğunu düşünüyorsan ne halt yemeye gelip bana söylüyorsun?"

"Çünkü," dedim elimden geldiğince sakin olmaya çalışarak, "bir ya da iki sene içerisinde iş üzerindeyken yakalanacak. Sivil kıyafetler içindeyken, Amerikan birliklerinin arasında, bazı kağıtları bir başkasına teslim ederken... Amerikalılar da onu asacaklar."

Kelimeler, havada kara bir dumanla yazılıymışçasına asılıydılar. John bir şey söylemek için ağzını açtı ama kelimeler ağzından çıkmadı.

Etrafımızdaki tüm sesleri duyabiliyordum; konuşmalar, bağırmalar, atların kişnemesi, ileride çalınan bir davul, gıcırdayan tekerleğin gümbürtüsü ve metalin kulak tırmalayıcı sesi. Tabii sinek vızıltıları... Etobur hayvanlar gibi çadırın içine dalıyor-

lardı, iki tanesi John'un kafasına tünemişti ve sinirle uzaklaştırmaya çalışıyordu. Sinek kovucu Germain'in koyduğu yerde duruyordu, ona uzanmaya çalıştım.

"Hayır," diye bağırdı kutuyu benim elimden alarak. "Benben yapabilirim. Dokunma bana." Elleri titriyordu ve göz kapağını kapatmada zorluk çekiyordu ama yine de ona yardım etmedim. Çadırdaki bu karmaşaya rağmen soğukkanlı şekilde oturmaya devam ediyordum.

Kendini Jamie'ye teslim etmişti. Sonunda onu General Washington'a teslim etmek zorunda kalacak kişi Jamie olacaktı. Zorunda kalacaktı, çünkü olayı çok fazla insan görmüştü ve haddinden fazla kişi John'un nerede olduğunu ve şu zamana kadar da kim olduğunu öğrenmişti.

John oturmamıştı ama kutunun içindeki bir tutam mentollü yağı parmağıyla alarak yüzüne ve boynuna sürmeye çalışıyordu.

Konuyu, "Ceplerinin içinde herhangi bir şey yoktu," diyerek açmaya çalıştım. "Yani suça mahal oluşturacak herhangi bir belge demek istiyorum."

"Cebimde sadece Asi milisler beni Philadelphia dışına çıkarırken yanıma almış olduğum komisyon yetkisi var," dedi, fakat sıradan bir ses tonuyla konuşuyordu - sanki çok da önemli bir şey değilmiş gibi. Ellerini ve bileklerini hızlıca yağ ile ovuşturdu. "Kendi başına bir casusluk delili değil- fakat üniformasız şekilde bir İngiliz askeri olarak Amerikan hattımda olduğunu belgeliyor. Bunun hakkında daha fazla konuşmamalıyız, bunlar tehlikeli şeyler."

Kutunun kapağını kapattı ve bana uzattı.

"Gitsen iyi olur," dedi alçak bir ses tonuyla gözlerime bakarak. "Benimle yalnız bulunmamalısın."

"Büyükanne?" Germain kıvırcık saçlarının arasından görünen pancar gibi bir suratla içeri girmişti. "Büyükanne! Çabuk gel! Grandpère'nin seni istiyormuş, babam söyledi!"

Germain bir anda kayboldu ve ben de hızlıca eşyalarımı toparlamaya başladım. Tam ayağa kalkıp yürümeye başlamıştım ki durdum ve John'a döndüm.

"Bir şey sormayı unuttum, o seni önemsiyor mu?"

Sağlıklı olan gözünü ve dudaklarını bir anlığına sıkıca kenetledi. "Umarım önemsemiyordur."

***

Omzumda asılı olan şişelerle dolu çantam ve diğer eşyaları koyduğum küçük bir kutuyla, bir elimde Clarence'ın dizginleri ve çok karışmış bir kafayla nereye gittiğini dahi bilmediğim Germain'in ardından hızla fırlamıştım.

John'a aslında bilmediği bir şeyi söylemediğimi artık fark etmiştim. Komutan André'nin yaklaşmakta olan sonu söz konusuyken ve sırf bu bile yeterince şoke ediciyken, bu zihnimde şu an için çok da önemli bir yer işgal etmiyordu.

Beni konuşurken susturmuştu, çünkü zaten içinde bulunduğu tehlikeli durumun farkındaydı ve Jamie'nin bundan nasıl etkilenebileceğini tahmin ediyordu ve benim de. *Benimle yalnız bulunmamalısın.*

Aslında karısı olarak benimle ilgili olan durumu kastetmişti. Ben zorlayana kadar, aklında olup da söylemek istemediği şey buydu.

Eğer bir şey olursa -sözünden cayıp kaçarsa, yüksek ihtimalle bu işin içinde bulunmaktan ben de suçlu bulunacaktım- ve herhangi biri bizim özel bir diyalog halinde olduğumuza dair şahitlik ederse bu durumumu şüpheliden daha öte bir pozisyona sokardı. Jamie'de en iyi ihtimalle hem kendine hem de bağımsızlığa ihanet eden bir kadınla evli olmaktan, en kötü ihtimalle de suç ortaklığından yargılanırdı. Böylece kolaylıkla ben de Jamie de askeri hapishaneyi boylardık.

Ancak John kaçmazsa... Ya da kaçar ve tekrar yakalanmazsa...

Yol önümde uzanıyordu ve Jamie de kendi atının üzerinde, atımın dizginlerimden tutmuş ilerliyordu. Ve benim Rubicon Nehri'ni geçtiğim kişi Jamie'ydi - John değil.

***

Markiz La Fayette yüzü kızarmış şekilde buluşma yerinde bekliyordu. Jamie, genç Fransız'ı gördüğünde gülümsemesi-

ne engel olamadı. Belirgin Fransızlığına ve gençliğine rağmen tecrübesiz değildi. Jamie, La Fayette'nin şık kıyafetini beğenip beğenmediğini görmek için Claire'e bir göz atmıştı fakat onun gözü Kıta Ordusu'nun yanında düzenli şekilde sıralanmış bir grup adamdaydı. Claire gözlüklerini takmamıştı ama Jamie uzaktan, biraz parmak uçlarında dursa da olan biteni rahatlıkla görebiliyordu.

"General Washington ve Charles Lee," dedi Jamie ona, eyerine oturarak. La Fayette de onları görerek eyerine kurulup atını kıdemli askerlerin bulunduğu yere doğru sürdü. "Sanırım onlara katılsam daha iyi olacak. Denzell Hunter'ı görmüş müydün?" Claire'ı Hunter'ın yanında bırakma niyetindeydi; onun savaş alanında gezinmesini istemiyordu.

Hunter yük arabasını sürmekteydi ama askeri nizamda yürüyen askerlere ayak uyduramıyordu. Binlerce ayak yüzünden havada toz bulutu vardı. Tüm bu toz arkada kaldığından öksürmesine sebep oluyordu.

"Hayır," dedi Claire. "Endişelenme." Sıcaktan solan yüzüne rağmen cesurca gülümsedi ama Jamie onun korkusundan kaynaklanan telaşını hissedebiliyordu. Ne zaman savaşa gitse öncesinde hatırlayabilmek için Claire onun yüzünü incelerdi. Neden böyle yaptığını anlayamasa da bu ona kendini tuhaf hissettirirdi - zaten sabahtan beri keyfi yoktu.

"Ah peki o halde," dedi Jamie onun elini avuçlarının içine alıp öperken. Bir an önce yola koyulmalıydı fakat oyalanıyordu. Hiç gitmek istemiyordu.

"Sen-" diye söz başladı Claire ama aniden durdu. "Temiz iç çamaşırı giydin mi? Gerçi savaş başladığında bunun çok da bir önemi olmayacak." İsteksiz bir tepki olsa da Claire gülümsedi ve bu, Jamie'nin kendini daha iyi hissetmesini sağladı.

"Ben ne?" diye sordu Jamie fakat Claire kafasını salladı.

"Boş ver. Şu an için düşünmen gereken herhangi bir şey yok. Sadece dikkatli ol, tamam mı?" Belirgin bir şekilde yutkundu.

"Peki," dedi Jamie dizginleri eline alarak ama Genç Ian geliyor mu diye omzunun üstünden bakmaktan kendini alamıyordu. Ona eşlik edenlerin ortasında Claire yeterince güvendeydi

ancak yine de onunla ilgilenebilecek biri olsa daha mutlu olurdu. Ve bunu Claire'e söylese, muhtemelen-

"İşte Ian, orada!" diye bağırdı Claire uzanıp görmeye çalışarak. "Atıyla ilgili bir sorun mu var acaba?" Jamie onun baktığı yöne döndüğünde nedenini hemen anladı. Yeğeni atın üzerinde değil, yayaydı ve aksayan atı ilerletmeye çalışıyordu.

"Topallıyor, hem de fena şekilde. Sorun ne Ian?" diye bağırdı Jamie.

"Keskin bir şeyin üzerine bastı ve toynağını çatlattı." Ian atın bacağının üzerine dokunur dokunmaz at kendini yere attı. Çatlak görünür şekildeydi ve Jamie sempatiyle irkildi.

Claire, "Benim atımı al, Ian," dedi. "Clarence'la ben devam ederim. Zaten artık hızlı olmama gerek yok."

Her ne kadar gönülsüz olsa da, "Peki," dedi Jamie. Claire'in atı yeterince iyiydi ve Ian ata binmek zorundaydı. "Eyerleri değiştir ve ardından Dr. Hunter'ı bekle Ian. Yengeni o gelene kadar yalnız bırakma, tamam mı? Görüşmek üzere Sassenach." Daha fazla bekleyemezdi ve atını kalabalığa doğru sürdü.

Diğer kıdemli askerler Washington'un etrafında toplanmıştı ve zorlukla zamanında yetişmişti. Fakat bağırsaklarına kramplar girmesinin sebebi geç kalmış olma ihtimali değildi, bunun suç olmasındandı.

John Grey'in yakalanmış olduğunu rapor etmesi gerekiyordu ama yapmamıştı. Bunu iyi biliyordu ama geciktirmek istemişti... Neyi umarak? Bu durumun buharlaşıp havaya uçacağını mı sanıyordu? Eğer rapor etseydi Washington, Grey'i gözlem altına alıp bir yere kapatacaktı ya da asacaktı. Bu kadar da fazlası olacağını sanmıyordu, fakat ihtimali bile bunu söylememesi için geçerli bir sebepti.

Fakat şu anda içini kemiren şey görevini yapmamış olmanın getirdiği vicdan azabı ya da o oğlancıyı kendi çadırında tutarak Claire'i tehlikenin ortasına atmış olması değildi. Bunun sebebi Grey'in sözünü, bu sabah yola çıktığında bozmuş olduğunu düşünmemesiydi. Eğer öyle olsaydı, Grey bu karmaşa sırasında kolaylıkla kaçabilirdi ve her ne kadar bu sonradan büyük bir sorun oluşturacaksa bile... Grey şu anda güvende olurdu.

Ama artık çok geçti. Lord John Grey'in ruhu için kısa bir duanın ardından, dizginleri eline alıp La Fayette ve General Washington'un yanında durdu.

72

BATAKLIK VE KARMAŞA

Karayı bölerek geçen üç tane dere vardı. Toprağın yumuşak olduğu yerde, su karayı daha derinden yarıp ilerliyor, etrafı fidan ve çalılıklarla çevrili derin bir vadiye akıyordu. Nöbet sırasındayken muhabbet ettiği bir çiftçi hepsinin ismini tek tek söylemişti -Diving Brook, Spotswood Middle Brook ve Spostwood North Brook- fakat Ian hâlâ hangisinin hangisi olduğunu bilmiyordu.

Toprak burada geniş bir alanı kaplıyordu ve yumuşaktı, dere bataklık gibi bir çukura doğru akıyordu: ne insan ne de bir at tarafından yürümek için uygun bir yer değildi. Çiftçilerden biri vadileri 'bataklıklar' olarak adlandırmıştı; bunun iyi bir tanımlama olduğunu düşündü. Yıkanmak ve su içmek için uygun bir yer olup olmadığına karar vermek için dereye göz gezdirdi ama dere çok dik bir yerden akıyordu.

Ian onları görmeden evvel hissetmişti. Ormanda gizlenip avının su içmesi için gelmesini bekleyen avcı bir hayvanın içgüdüsüydü bu. Atını aniden döndürdü ve karşı sıradaki ağaçları izleyerek dere boyunca sürmeye başladı.

Hareketlilik, bir atın sinekler arasında süzülen başı, gözüne ilişen yüz, yüzler, boyalı yüzler - tıpkı onun gibi.

Ani tehlike gerginliğini omuriliğine kadar hissetti ve içgüdüyle atının boynuna sarıldı, çünkü ok tam da kafasının üzerinden geçmişti. Hızlı bir şekilde yakındaki bir ağacın gövdesine saplandı.

Doğruldu, eline yayını aldı ve okun geldiği yer olarak tahmin ettiği doğrultuda bir ok fırlattı. Ok yaprakların arasından geçti ancak hiçbir yere saplanmadı. Bu beklediği bir şey değildi.

Diğer taraftan alaycı bir tonda, "Mohawk!" diye bir ses ve anlamadığı fakat söyleniş şeklinden ne dendiği yeterince açık olan bir dilde birkaç kelime daha duydu.

Atılan oku saplandığı ağaçtan çıkarmak için durdu. Yeşil ağaçkakan tüyleriyle ve anlamını bilmediği motiflerle süslenmişti. Konuştukları dil her neyse, bir Algankiyen dili olmadığını biliyordu. Kanada'nın kuzey tarafında kalan Assiniboini'ye ait bir dil olabilirdi -daha yakında duysaydı daha iyi bir tahminde bulunabilirdi- fakat tahmin ettiği bölgelerden daha yakın bir yere de ait olabilirdi.

Yine de bu kişi her kimse İngiliz Ordusu için çalıştığı her halinden belliydi. Kızılderili birçok casusun da Asilerle beraber olduğunu biliyordu. Belki de sadece onun ne olduğunu anlamışlardı.

İngilizce konuşan biri için "Mohawk!" demek "Kahnyen Kehaka" ile karşılaştırıldığında çok daha kolaydı. Kahnyen Kehaka'nın bilinciyle hayatlarını sürdüren tüm kabileler için bu kelime ya bir çocuğu korkutmada ya da küçük düşürmede işe yarayan bir kelimeydi. Bu "insan yiyen" anlamına geliyordu, çünkü Kahnyen Kehakalar düşmanlarını canlı canlı pişirip yemeleriyle ünlüydüler. Ian daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştı fakat bunun hakkında zevkle konuşmak isteyecek ve konuşacak birçok yaşlı adam tanıyordu. Yine de bu çok umursadığı bir durum değildi. Bu, papazın canlı canlı doğranıp yakıldığı geceyi aklına getirdi; o gece Ian ailesinden koparılıp bir Mohawk haline gelmişti.

Köprü, Ian'ın bulunduğu yerden yaklaşık altı bin metre yükseklikteydi. Durdu, etrafta hiç ses yoktu, bu yüzden atının toynaklarının tıkırtısıyla karşı tarafa geçme cesaretinde bulundu. Eğer burada İngiliz nöbetçileri varsa, ordu çok da uzakta olamazdı.

Ormanın öte tarafındaki çalılıklar görünüyordu, onların ötesinde ise geniş arazilere yayılan tarlalar vardı. Bataklığın etrafından dönerek ne olup bittiğini daha iyi görebilmek için zemini sağlam olan bir yerde durdu.

Tarlaların yanındaki yapıların ardına düşen dağın dorukla-

rında yeşil paltolu askerler vardı ve havadaki sülfürün kokusunu alabiliyordu: El bombacıları.

Atının dizginlerini eline aldı ve birilerine haber vermek için geriye doğru sürdü.

***

William çiftlik evinin yakınındaki ırmakta mataralarını dolduran İngiliz birliğini sonunda keşfedebilmişti. Fakat o, at üzerinde bir asker olarak çoktan fark edilmişti ve süvariler bu olası tehlike karşısında çoktan teyakkuza geçmişlerdi. Oldukça iyi eğitimli bir birlikti ve enerjik bir yöneticileri vardı: Banastre Tarleton.

Tarleton, motiflerle süslenmiş miğferi kolunun altında, bir ağacın gölgesinde sakin şekilde bekliyordu. William, Tarleton'a gözünün ucuyla bir bakış atmıştı fakat o bunu fark etmemişti. Tarleton'un yanına doğru atını sürüp aşağı indikten sonra, dizlerinin üstüne çökerek kendisine verilen telgrafı uzatmıştı.

"Yüzbaşı André'den," dedi. "Meşgul müydünüz?" Adamlar uzun zamandır savaşıyorlardı, üzerlerindeki dumanın kokusunu alabiliyordu; üniforması kanla bezenmiş birkaç yaralı asker ahırın önüne uzanmışlardı. Ahırın kapısı ardına kadar açıktı, içerisi bomboştu. Acaba çiftçi hayvanlarını kendisi mi uzaklaştırmıştı yoksa onlardan önce gelen başka bir ordu tarafından mı yağmalanmıştı, diye merak etti.

Notu okurken, "Çok meşgul değiliz," diye yanıt verdi Tarleton. "Bu işe yarar bir haber. Lord Cornwallis'e desteğe gideceğiz." Suratı sıcaktan kıpkırmızıydı, deri üniforması kaslı boynunu sıkıyordu ama tüm bunlara rağmen neşeli görünüyordu.

William, "Peki o halde," diyerek kalkıp gitmeye niyetlendi ama Tarleton ona elini kaldırarak kalmasını işaret etti. Telgrafı yeşil ipek mendiliyle beraber cebine koydu.

"Seni gördüğüme göre- Ellesmere geçen akşam kamptaki ekmek sırasında çok lezzetli bir parça gördüm," dedi Tarleton. Adam alt dudağını ısırdı; kırmızı ve ıslaktı. "Oldukça lezzetliydi... Bir de yanında küçük tatlı kız kardeşi vardı ama o benim için fazla küçük." William kaşlarını kaldırdı, omuz ve bacaklarındaki titremeyi hissedebiliyordu.

"Ona bir haber iletttim,"dedi Tarleton umursamaz görünmeye çalışıp bir yandan da William'ın ellerini kontrol ederek. "Fakat o, senin olduğunu söyleyerek beni reddetti?" Bu son cümle tam bir soru değildi, fakat soru değil gibi de değildi.

"Eğer ismi Jane ise," dedi William sakince, "o ve kardeşi benim korumam altında seyahat ediyorlar."

Tarleton'un sorgulayan bakışı şaşkınlığa dönüşmüştü. "Senin koruman altında..." diye tekrar etti. "Fakat bana isminin Arabella olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Sanırım farklı bir kadından bahsediyoruz."

"Hayır, farklı değil." William bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyordu ve toparlandı. "Ona elini sürmeyi dahi düşünme!"

Bu bir hataydı, Tarleton asla pes etmezdi. Gözleri parladı ve William onun saldırmaya hazırlandığını görüp gardım aldı.

"Onun için dövüşürüm," dedi

"Nasıl, burada mı?" Sen çıldırdın mı?" İleride askerler bekliyordu. Tarleton'un birliği çıt çıkarmadan onların ne konuştuğunu dinliyordu.

"Çok uzun sürmeyecek," dedi Tarleton topuklarına vurarak. Sol yumruğunu gevşekçe sıkıyordu, sağ eli de kamasının üzerindeydi ve paltosunu arkaya itmişti. Omzunun üzerinden boş ahıra doğru göz attı. "Adamlarım araya girmeyecektir, fakat utanıyorsan orada da devam edebiliriz." *Utanmak* kelimesi Tarleton'un ağzından belirgin bir tonla çıkmıştı. Aslında kastettiği şey ödleklikti.

Kız benim değil cümlesi Wiliam'ın dilinin ucundaydı ama bunu kabul etmek Tarleton'a kızın peşinden gitmesi için izin vermek demekti. Ban'i sıklıkla kızlarla görmüştü ve onların yanında çok kaba değildi ancak çok ısrarcıydı. İstediğini bir şekilde elde etmeden asla peşlerini bırakmazdı.

Ve Harkness'ın ardından... Düşünceleri bedeniyle uyum içinde değildi, akıllıca bir karar vermeden yerde beklemekteydi.

Ban, sırıtarak miğferini yere koydu ve havalı bir tavırla paltosunu çıkardı. Hareketlilik bir anda bütün adamlarının ilgisini çekti ve saniyeler içinde çevreleri ıslık çalıp haykıran adamlar-

la çevrelenmişti. Çekimser kalan tek kişi griler içindeki Ban'in yüzbaşısıydı. Sadece görevini yapmaya çalışıyordu, Tarleton'u omzundan çekmeyi denedi. "Efendim, siz-"

"Defol git," dedi Ban gözlerini William'ın üzerinden çekmeyerek. "Ve kes sesini." Yüzbaşının eli omzuna yumruk yemişçesine arkaya savruldu.

William başta kendini çok soyutlanmış hissediyordu, sanki tüm bu olup biteni uzaklardan bir yerlerden izliyor gibiydi. Bunun da ötesinde, bir yanı tüm bu olup biten saçmalığa kahkahalarla gülmek istiyordu. Yine de dünyevi tarafı vahşice bir sevinç yaşıyordu ve fazlasıyla hazırlıklıydı.

73

ÇADIRIN TUHAF HAREKETİ

Bir hapishaneye götürülmek için hiç istekli olmayan John Grey, en azından yalnız kalabilmeyi dilemeye başlamıştı. Fergus Fraser ve oğlu birileri gelene kadar yanında kalmak için ısrar ettiler. Ondan nasıl kurtulduklarını Jamie'ye anlatabilirlerdi.

Ne yapacaklarına ya da nasıl yapacaklarına karşı ilgisizdi, ancak gelişmeleri merakla bekliyordu. Yalnızlık isteği, Percy Wainwright'ın varlığı, içgüdüleri ve muhtemel eylemlerinin bir sonucuydu. La Fayette ile birlikte demişti Percy. Danışman. John onun ne tür bir tavsiye verebileceğini... Ve Fergus Fraser'dan ne istediğini düşünmekten korkuyordu.

Fergus'un erken yaşta olgunlaşmış olan oğluna baktı.

"Sen yaptın ama!" dedi Germain, babasına öfkeyle bakarken yüzü sinirden kızarmıştı. "Bana bunu, defalarca anlatmıştın! Nasıl büyükbabanla savaşa gittiğini ve bir adamı bacağından bıçakladığını, bir savaş topunun üzerindeyken, askerlerin Prestonpans'tan geri püskürttüğünü ve bütün bunları yaptığında benden daha büyük olmadığını!"

Fergus aniden durdu, gözlerini kısmış oğluna bakıyordu; açıkçası daha evvel anlattıklarından dolayı pişmandı. Bir süre

burnundan düzenli şekilde nefes alıp verdi, sonra da başını salladı.

"O farklıydı," dedi. "Ben o zamanlar onun bir oğlu değil, çalışanıydım. Savaşta ona katılma yükümlülüğüm vardı."

Germain belli belirsiz şekilde kaşlarını çatarak gözlerini kırpıştırdı. "Sen oğlu değil miydin?"

"Tabii ki değilim," dedi Fergus, öfkeden deliye dönerek. "Büyükbabanla tanıştığımda Paris'te bir yetimdim. Beni yankesicilik yapmam için tutmuştu."

"Öyle mi?" John bölmek istemedi, ancak yardım edemedi. Fergus endişeyle ona baktı, John'un varlığını unutup tamamen Germain'e odaklanmıştı.

"Yaptı lordum. Jakobitlerdendik, anlarsınız. Bilgiye ihtiyacı vardı. Mektuplara."

"Ah, gerçekten mi?" diye mırıldandı Grey ve şişesinden bir yudum aldı. Sonra terbiyesini hatırlayarak, şaşkınlıkla göz kırpan Fergus'a ikram etti. Fergus başını sallayarak kabul etti ve bir yudum aldı. Orduda haylaz bir çocuğun peşinde koşmaktan yorgun düşmüş olmalıydı. Willie'yi düşündü ve oğlu güvende olduğu için Tanrı'ya şükretti - peki gerçekten de öyle miydi?

Clinton ordusunu geri çektiğinde, elbette William'ın Philadelphia'dan ayrılacağını biliyordu. Yine de Washington şimdi Clinton'ı sıcak takipteydi ve muhtemelen ordusunu yakalayabilirdi de. Bu durumda William...

Germain'in kendisine yönelttiği soruyla dikkatini dağıtan bütün bu düşüncelerden sarsılarak kurtuldu.

"Ben mi? Aa... On altı. Daha evvel orduya katılmış olmalıydım," diye ekledi John, mazeret göstererek. "kardeşimin alayı kurulmuştu ama bunu yalnızca Jakobit isyanı boyunca tutabildi." Fergus'a ilgiyle baktı. "Sen de Prestonpans'taydın, değil mi?" Bu onun da ilk savaşıydı ve Kızıl Jamie Fraser, ünlü Jakobit ile dağ geçidinde iki gece önce tanışmıştı.

"Birisini öldürdün mü?" diye sordu Germain.

"Prestonpans'ta değil. Daha sonra, Culloden'da. Keşke yapmasaydım," diye ekledi ve elini şişeye doğru uzattı. Neredeyse boştu, hepsini içmişti.

Çadırın bezden kapıları açıldı ve Percy Wainwright / Beauchamp başını uzattı. Çadır sakinlerinin karanlık gözleri heyecanla ona döndü. John boş şişeyi atmaya yeltendi, ancak bunun yerine soğuk bir sesle, "Bağışlayın, efendim ama meşgulüm."

"Görüyorum." Percy, John'a bakmadı. "Bay Fergus Fraser," dedi yumuşak bir sesle. Bir el çadırın içine doğru uzandı. "Hizmetinizdeyim, efendim. Nasılsınız?"

Fergus, ondan kaçınamadı, elini sıktı ve hafifçe eğildi ama hiçbir şey demedi. Germain boğazında küçük bir geveleme sesi çıkardı, fakat babası ona keskin bir bakış attı.

"Nihayet özel olarak görüştüğümüz için mutluyum Mösyö Fraser," dedi Percy, hâlâ Fransızca konuşarak. Mümkün olduğunca masumca gülümsedi. "Mösyö, kim olduğunuzu biliyor musunuz?"

Fergus ona düşünceli gözlerle baktı. "Pek az kişi kendisini tanır, mösyö," dedi. "Kendi adıma bu bilgiyi Tanrı'ya bıraktığım için gerçekten memnunum. O bu bilgiyle benim yapabileceğimden daha iyisini yapacaktır. Şimdi izninizle," diyerek Percy'ye omuz atarak geçti ve dengesini bozdu.

Germain çadırın girişine döndü ve dilini çıkardı. "Lanet kurbağa!" dedi ve babası çıkarken onun ardından ortadan kayboldu.

Percy dik durmaya çalışsa da gümüş tokalı ayakkabılarından birini çıkarmıştı. Kiri ve sebze artıklarını çorabının altından temizleyip tekrar ayakkabısını giyerken, dudaklarını birbirine kenetledi ve yanakları kızardı.

"Ordu ile birlikte olman gerekmiyor mu?" diye sordu John. "Eğer Washington ile Clinton karşılaşırsa, kesinlikle orada olmak istersin. Eminim 'ortakların' tanık olduklarının tam bir raporunu isteyecektir, değil mi?"

"Kes sesini, John," dedi Percy kısaca, "ve dinle. Fazla vaktim yok." Tabureye oturdu ve John'a sanki bir istihbaratı değerlendiriyor gibi nazikçe baktı. "Richardson adında bir İngiliz subayı tanıyor musun?"

***

Fergus, ordunun gidişinin yol açtığı karmaşanın ortasında

ilerlerken, Germain'in elini sıkıca tutuyordu. Onun gibi erkekler, yani savaşa götürülmeye uygun olmayanlar geride bırakılmıştı ve kimse onlara bir bakıştan fazla değer vermiyordu. Sadece atının bıraktığı yerde olmasını umuyordu. Her ihtimale karşı gömleğinin altındaki tabancaya dokundu.

"Kurbağa mı?" dedi Fergus oğluna, sesinden rahatsız olduğunu göstermeyerek. "Lanet kurbağa dedin değil mi?"

"Şey, bu o, baba." Germain aniden yürümeyi kesti ve elini bıraktı. "Baba, geri dönmem gerek."

"Neden? Bir şey mi unuttun?" Fergus omzunun üstünden tedirginlikle çadırın ön tarafına doğru baktı. Beauchamp istemediği herhangi bir şeyi yaptırmak şöyle dursun, onu dinlemeye bile zorlayamazdı - bu adamla yıldızı bir türlü barışmamıştı. Pekâlâ, buna korku diyebilirdi; nadiren kendisine yalan söylerdi. Yine de neden böyle bir adamdan korkuyordu ki...

"Hayır, ama ..." Germain açıkça ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Aklındaki her şeyi bir kere de cümleye dökmeye çalıştı. "Grandpère, onun yanında kalmam gerektiğini söyledi. Mösyö Beauchamp gelirse Lord hazretleri ile arasında geçen konuşmaları dinlemeliymişim."

"Gerçekten mi? Nedenini söyledi mi?"

"Hayır. Ayrıca, ben onun lord hazretlerinin hizmetkârıyım. Ve bir görevim var." Germain'in çok dokunaklıydı ve Fergus kalbinin biraz sıkışır gibi olduğunu hissetti. Yine de...

"Askerlerin dediğine göre, o bir savaş esiri. Yani ona zindanda da eşlik mi edeceksin? Çünkü annen gelip seni kendi elleriyle boğar. Haydi gel, o çok endişeli ve güvende olduğunu duymak için bekliyor."

Marsali'den bahsetmek umduğu etkiyi yaratmıştı; Germain gözlerini devirdi ve dudağını ısırdı.

"Hayır, ben- yani, ben... Baba! Sadece gitmem lazım ve Mösyö Beauchamp'ın ona kötü bir şey yapmadığından emin olmam lazım. Ve belki de biz kamptan ayrılmadan önce ona yiyecek bir şeyler de bırakırız," dedi. "Lordun aç kalmasını istemezsin değil mi?"

Fergus, "Lord makul derecede iyi beslenmiş görünüyordu,"

dedi ama oğlu çadıra doğru çekingen bir adım attı. Germain bir an rahatladı ve heyecanla, babasının elini sertçe tuttu.

"Neden Mösyö Beauchamp'ın Lord hazretlerine zarar vereceğini düşünüyorsun?" diye sordu Fergus, oğlunu bir anlığına tutarak.

"Lord onu sevmiyor ve Grandpère de," dedi çocuk kısaca. "Hadi, baba! Lord hazretleri silahsız ve o kulamparanın cebinde ne olduğunu kim bilebilir?"

"Kulampara mı?" Fergus yolun ortasında dona kaldı.

"Evet, Grandpère onun bir kulampara olduğunu söyledi. Haydi!" Germain şu an neredeyse çılgınca davranıyordu ve babasını çekiştirdi.

Kulampara? İşte bu ilginçti. Fergus, dünyanın ve seksin yollarında oldukça iyi bir gözlemci ve deneyimli biriydi, bir süre önce Lord John hakkında kendi sonuçlarını çıkarmıştı -tercihleri ile ilgili olarak- ancak doğal olarak Jamie'ye bunlardan bahsetmedi. Lord hazretleri babasının iyi arkadaşıydı. Ne olursa olsun, lordun, Beauchamp'la olan ilişkisi daha karmaşıktı. Hem merak hem de ihtiyatlılık duygusu ile çadıra yaklaştı.

Elini Germain'in gözleri üzerine koymak ve onu sürüklemek için hazırlık yapmıştı. Çadırda devam etmekte olan her neyse, görecek kadar yakınlaşmadan önce çadır bezinin tuhaf şekilde titrediğini gördü ve Germain'i durdurdu.

"Dur," dedi usulca. Oğlu çadırın bu şekilde hareket etmesine neyin neden olabileceğini anlayamazdı ve bu yüzden Germain'e kenara çekilmesi için işaret etti.

Lord John'un çadırın arka kenarının altında sessizce Almanca küfrettiğini anlayacak kadar bekledi. Bu garip manzarada, Fergus, Beauchamp'ın Almanca şaşkınlık nidalarını çadırın önüne gelene kadar duymadı ve sonra arkasındaki oğlunu bulmak için döndü. Germain'in sessizce hareket etme yeteneğinden etkilendi ama takdir zamanı değildi. Oğluna işaret etti ve biraz daha uzaklaşıp bir yığın fıçıların arkasına gizlendi.

Beauchamp, yüzü kızarmış halde hızlıca yürüdü; ceketinin zarif etekleri tozlanmıştı. Lord John ise ayağa kalkmak için mücadele etti ve kıyafetini umursamadan diğer tarafa, ormana doğru gitti.

Bir adam böyle giyinerek ne yapıyordu?

"Ne yapacağız baba?" diye fısıldadı Germain.

Fergus bir an duraksayıp Beauchamp'ın arkasından baktı. Adam, muhtemelen General Washington'un emrindeki eski merkez üssü olan büyük eve doğru gidiyordu. Eğer Beauchamp, Kıta Ordusu ile birlikte kalırsa, onu tekrar bulurdu - eğer gerekirse.

"Lord John'u takip edelim mi baba?" Germain endişeyle titriyordu ve Fergus onu sakinleştirmek için elini oğlanın omzuna koydu.

"Hayır," dedi kararlılıkla ama biraz da pişmanlıkla - kendisi meraktan daha da fazlasını hissediyordu.

"Belli ki onun işi acil ve varlığımız onun için yardımdan çok tehlike yaratır," dedi, Germain'i daha fazla meraklandırmamak için.

"Ama-" Germain annesinin İskoç inatçılığına sahipti ve Fergus, onun küçük sarışın kaşlarının aşağıya doğru indiğini görünce gülümsemesini bastırırdı.

Fergus, "Grandpère ya da kendi yurttaşlarını arıyordur," dedi, dışarıyı göstererek. "Onunla ilgileneceklerdir ve her iki durumda da varlığımızın ona yararlı olacağını sanmıyorum. Ve annen, Philadelphia'ya hafta içinde geri dönmezsek ikimizi de öldürür."

Ayrıca, Marsali ve diğer çocuklarının matbaada tek başlarına olmalarının ona verdiği huzursuzluktan bahsetmedi. İngiliz Ordusu'nun ve Kral yanlılarının gidişi Philadelphia'yı güvenli hale getirmemişti. Birçok yağmacı ve kanunsuz adam, sahiplerinden geriye kalanları almaya çalışıyordu - dahası açıkça kabul etmeyen de Kral yanlısı olanlar bu adamlara karşı harekete geçebilirdi ve karanlığın örtüsü altında kolayca hareket edebilirlerdi.

"Gel," dedi Fergus daha yavaşça, Germain'in elinden tuttu. "Yol boyunca yiyecek bir şeyler bulmamız gerekecek."

***

John Grey orman yolu boyunca ilerledi, arada sırada tökezliyordu, çünkü zemin her zaman düşündüğü yerde olmuyordu.

Kamptan uzaklaştığında, kendisini gizlemek için hiç çaba sarf etmedi. Claire gözünü ve başını profesyonel şekilde bir sargı beziyle sarmıştı. Hasta gözünün havayla kurumasını engellemek için olduğunu söylemişti. John Grey işe yaradığını düşünüyordu -gözkapakları hassas ve ağrılı değildi, sadece yapışkandı- ama şu anda Amerikan ordusunun geride bıraktığı yaralı bir adama benzediği için minnettardı. Kimse onu durdurmaz ya da sorgulayamazdı.

Yine de, 16. Pennsylvania Milis Bölüğü'nden silah arkadaşlarıyla karşılaşması büyük talihsizlik olurdu. O Jamie'ye teslim olduğu zaman ne düşündüklerini ancak Tanrı bilirdi. Birden kötü hissetti - sonuçta ona karşı çok nazik olmuşlardı. Elbette bu konuda fazla seçeneği yoktu.

"Oğlunu almak istiyorlar." Muhtemelen Percy'nin söyleyebileceği onca şey arasında, dikkatini çekecek tek cümle bu olabilirdi zaten.

Sertçe ayağa kalkıp, "Kim bunlar?" diye sormuştu Grey. "Onu nereye götürecekler? Ve ne için?"

"Amerikalılar. Neden olduğuna gelince, senin ve kardeşin için." Percy başını sallayarak ona baktı. "Senin değerin hakkında en ufak bir fikrin var mı John?"

"Kime göre?" Grey ayağa kalktı, tehlikeli bir şekilde sallanıyordu ve Percy, sakinleştirmek için onun elini tuttu. Bu dokunuş sıcaktı ve şaşırtıcı şekilde tanıdıktı. Grey onun elini itti.

"Bana bir günah keçisi olarak önemli bir değere sahip olduğum, Amerikalıların beni asmaya karar verdikleri söylendi." Hal'in kanlı notu neredeydi şimdi? Watson Smith? General Wayne?

"Peki, bu pek mümkün olamaz, değil mi?" Percy bu ihtimalden rahatsız olmamış görünüyordu. "Endişelenme. Ben konuşurum."

"Kiminle?" diye sordu Grey.

"General La Fayette'le," dedi Percy, başını hafifçe eğerek. "Danışmanlık yapmaktan onur duyduğum kişi."

"Teşekkür ederim," dedi Grey mesafeli şekilde. "Asılma ih-

timalini umursamıyordum -ta ki şu dakikaya kadar- ama oğlum William hakkında ne demek istediğini bilmek istiyorum."

"Bunu bir şişe şarap eşliğinde konuşmak daha kolay olurdu," dedi Percy iç çekerek, "ama zaman yok. En azından otur. Bayılacak gibi görünüyorsun."

Grey, onurlu bir tavırla oturdu ve Percy'ye baktı.

"Olabildiğince basit bir şekilde söylemek gerekirse ki seni temin ederim aslında basit değil, Richardson adlı bir İngiliz var"

"Onu tanıyorum," diye araya girdi, Gray. "O-"

"Tanıdığını biliyorum. Sessiz ol." Percy elini havaya kaldırdı. "O bir Amerikan casusu."

"O- ne?" Grey düşmemek için yatağın çerçevesini iki elle kavradığından gerçekten bayılacağını sandı. "O bana Bayan Fraser'ı isyanı tetikleyen malzemeler dağıttığı için tutuklamayı düşündüğünü söyledi. Bu da onunla evlenmeme sebep oldu. Ben-"

"Sen mi?" Percy şaşkınlıkla ona baktı. "Sen evli misin?"

Grey, "Elbette," dedi. "Lanet Richardson hakkında konuşmaya devam et. Amerikalılara ne kadar süredir casusluk yapıyor?"

Percy burnundan sertçe bir nefes verdi.

"Bilmiyorum. Geçen yılın bahar zamanı fark ettim ama muhtemelen bundan daha önceye uzanıyordur. Aktif bir adam, kabul etmeliyim. Ve yalnızca içerikle değil, bilgi toplama ve bunları iletmede de. Ne derler, tam bir *provokatör* olarak adlandırabilir."

"Tek provokatör o değil," diye mırıldandı Grey, kötü olan gözünü ovmak isteğini bastırarak. "William'la ne işi var?" Karnında tatsız bir hissin yayıldığını hissetti. William'a, Yüzbaşı Richardson için istihbarat toplama görevlerini vermişti...

"Olabildiğince açık olmak gerekirse, oğlunu Asilere sempati duyacağı bir konuma çekmek tarafımızca pek çok kez denendi. Duyduğuma göre, geçen yıl özellikle yakalanması için Virginia'daki Great Dismal'a gönderilmiş. Bir şekilde bunu atlatmayı başarmış."

Grey, "Ne için?" diye sordu. "Lanet olası, oturacak mısın? Sana bakmak, başımı ağrıtıyor."

Percy yine burnundan derin bir nefes verdi ve düzgünce yerleştirilmiş tabure yerine, Grey'in kamp yatağına, ellerini dizlerinin üzerine koyup oturdu.

"Muhtemelen ailenin itibarını azaltmak için, o sıralarda Pardloe savaşın devam etmesi hakkında Lordlar Kamarası'nda tahrik edici konuşmalar yapıyordu." John'un farkına –zorlukla- vardığı bir şekilde sabırsızca parmaklarını dizinde oynattı. "Her şeyi bilmiyorum -henüz- ama bildiğim kadarıyla, New York'a yolculuk sırasında oğlunun yakalanmasını düzenlemiş olduğu. Göze çarpmamasıyla ya da politikayla zaman kaybetmiyor; Fransa savaşa girdiğinde işler değişti. Bu basit bir kaçırma, çocuğun hayatı karşılığında sizin ve Pardloe'nun, Kuzeybatı Bölgesi durumuyla ilgili işbirliğiniz istenecek."

Grey, başını çevirmesini engellemek için iyi olan gözünü kapattı. İki yıl önce, Percy bazı Fransız 'ortaklarından' bir teklif getirerek aniden yaşamına tekrar girmişti - bu ortaklar değerli Kuzeybatı Bölgesi'nin geri verilmesini istiyordu. Hâlihazırda, İngiltere'nin elinde olan bu bölge Fransa'nın Amerika yanında savaşa girmesine engel teşkil ediyordu.

"İşler değişti," diye tekrarladı Grey.

Percy burnundan derin bir nefes aldı.

"Amiral d'Estaing, Toulon'dan bir filo ile nisan ayında yola çıktı. Çoktan New York'a ulaşmadıysa, kısa süre sonra orada olacaktır. General Clinton bunu biliyor ya da bilmiyor olabilir."

"İsa aşkına!" Grey yumruklarını sıkarak yatağın kenarını tuttu. Böylece lanet Fransa savaşa resmen girmişti. Şubat ayında Amerika İttifak Antlaşması'na imza atmışlardı ve mart ayında İngiltere'ye savaş ilân etmişti. Demesi kolaydı, sonuçta Gemiler, toplar ve insanlar paraya mal oluyordu.

Birdenbire Percy'nin kolunu sıktı.

"Peki bu konuya nereden geldin?" dedi sesi mesafeli ve soğuktu. "Neden bütün bunları bana anlatıyorsun?"

Percy, canı yansa da irkilmedi. Grey'in bakışlarına, kahverengi gözleriyle doğrudan karşılık verdi. "Bu konuya nereden

geldiğim önemli değil," dedi. "Zaman yok. Hemen oğlunu bulman gerek. Sana neden anlattığıma gelince..."

John bir şeyin yaklaşmakta olduğunu anladı ve geri çekilmedi. Percy bergamot, defne, turunç yaprağı ve kırmızı şarap kokuyordu. John onun kolundaki tutuşunu gevşetti.

Percy, dudaklarına doğru fısıldadı. "Güzel gözlerin için," dedi Fransızca ve güldü.